

ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2020

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul
www.spiritus.ro, în anul 2020, la rubricile: psihologie,
creștinism, filosofie, esoterism, karmă.

SPIRITUS.RO
București, 2021

Colecția EDUCAȚIE PRIN PARANORMAL

ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2020

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de autorul Răzvan-Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro în anul 2020 la rubricile de psihologie, creștinism, filosofie, esoterism, karmă.

SUMAR

SPIRITUALITATEA ÎN PSIHOLOGIE

Domnul meu e Dumnezeu-Fiul	3
Ești vulnerabil pentru că ai ego	24
Etapele spiritualității	31
Cum să îndupleci necesitatea	43
Psihanalistul de spiritualitate.....	49
Nondualitatea este culmea radicalismului.....	57
Nondualitate pentru uz intelectual	68
Transă vs. Iluminare.....	87
Cadrul nondual al minții și hipnoza	105
Nondualitate spiritualistă.....	122
Eroul și egoul	150

CRISTOS, BINELE, ADEVĂRUL

Tu și Tatăl sunteți una	167
Cristos și nondualitatea	178

FILOSOFIE SPIRITUALĂ

Arborele septegotic	185
Spiritul își uită divinitatea prin încarnare?	193
Dezamăgirea spirituală naște agnostici.....	201
Credința pură nondualistă.....	219
Doar clipa prezentă există	244
Pedagogia nondualității.....	254
Triumviratul "Dumnezeu-Absolut-Satan"	277

Logica aparentă și libertatea Absolutului	299
Neo-advaita.....	313
Iluminarea spirituală și practica	333
Vârstele ego-ului	345
Karma-yoga și nondualitatea	354
Opuși fără opoziție.....	379
Iluminare prin Neo-advaita.....	398
Surogate de cunoaștere ale minții	407
Inima spirituală sau Sinele superior	415
Înghițitorul de gânduri	445
Universul-oglină	456
Ecouri la mesajele lui Isus (1) Războiul dintre cele două paradigme	471
Ecouri la mesajele lui Isus (2) Subtilități metafizice	482

ESOTERISMUL ÎN MILENIUL 3

Ego demonic vs. Nondualitate.....	500

KARMA, VALURILE TIMPULUI

Studiul karmic vs Regresia hipnotică în vieți anterioare	511

DOMNUL MEU E DUMNEZEU-FIUL

Capitole :

Ego-ul
Invocarea lui Dumnezeu, Fiul și Tatăl
Pregătirea psihologică a iluminării
Integrarea ego-ului în Ierarhia divină
Drogul extazului spiritual
Unitatea dintre spirite
Impersonalul
Nevoia de armonie a intelectului cu spiritul
Cine ești tu – practica scurtă
Defocalizarea atenției asupra spațiului

„Ferește-te de omul al cărui Dumnezeu este în cer” (G.B. Shaw)

* * *

Ramana Maharishi: «Dumnezeu este o entitate necunoscută. Mai mult decât atât, el este exterior. În timp ce Sinele este mereu cu tine și ești tu. De ce pleci din ceea ce este intim și te duci în ceea ce este exterior? De fapt, Sinele nu este altul decât Dumnezeu.»

Ego-ul

- *Unele învățături spirituale spun că eu sunt Dumnezeu.*
- *Da?! Și tu te crezi Dumnezeu pentru că așa se spune? Chiar așa te simți, Dumnezeu?...*
- *Alte învățături spirituale spun că eu sunt ego-ul...*
- *Ele îți atrag atenția asupra falsei tale identificări. Dar, în realitate, tu ești mult mai mult Spirit, fără a-ți da seama. Ego-ul doar strică ordinea din când în când. Însă organizarea ființei tale psihice e clădită de Spirit. Ego-ul este un impostor care-și arogă drepturile de EU, este un profitor și un încurcă-lume. Dar ființa ta este atât de bine alcătuită, încât îl suportă și pe acest parazit.*
- *Ai tot vorbit de Spirit ca de o **altă** ființă, iar de ego, ca o **falsă** ființă. Dar atunci eu, cine sunt eu?*

- Tu ești spațiul dintre Spirit și ego. Ești golul, nimicul dintre ei. Tu poți ține Spiritul sau poți ține ego-ul. Ești spațiul unde se exprimă unul sau celălalt.

- *Cum să scap de falsul eu?*

- Primul pas este să conștientizezi cât de tare te deranjează amestecul eu-lui mental, soldat cu lamentări, pretenții, nemulțumire, opinii divergente, suferință. Studiază-te atent și ține cont de sfaturile înțelepților.

Apoi, să-I ceri Spiritului să te facă atent la momentele când intervine ego-ul pe neașteptate. ("Vegheați mereu", spunea Isus.) Și imediat să-l dai afară din spațiul tău pe invadator, refuzându-i mofturile. Poți funcționa ca om și fără ego, cu personalitatea intactă și toate calitățile pe care ți le știi.

- *Totuși, nu am griji majore, nu am suferințe, sunt mulțumit cu viața mea... Adică, nu prea mă deranjează ego-ul.*

- Ești norocos, deocamdată. Și totuși, chiar și acum ego-ul te manipulează prin lucrurile care te atrag, îți fac plăcere. Poate că este o influență mai vicleană, dar tot la suferință duce în final.

Observă atent ce se petrece cu mintea ta! Câtă grijă duci obiectelor, ființelor sau evenimentelor la care ții mult! Și câtă suferință resimți dacă ele se deteriorează, dispar sau nu mai sunt posibile! Capeți obsesia să nu le pierzi, iar asta te macină pe interior, nu-i nicio plăcere. Observă-te și înțelege că este "opera" ego-ului. E doar imaginația ta despre viitor, dar care îți colorează prezentul în tonuri închise.

Sau e de ajuns, de pildă, să suferi un accident minor pe o anumită stradă și, de fiecare dată când vei trece pe acea stradă, îți va reveni o emoție neplăcută, ca un ghem în stomac. Automat. S-a creat o legătură psihică între acea stradă și suferință. Și așa se petrece cu orice lucru sau individ pe care l-ai asociat fără să vrei cu o emoție neplăcută. Vezi mecanismul? Este doar o amintire din trecut, dar îți colorează prezentul în nuanțe sumbre.

Dacă ai putea reuși să nu mai lași trecutul sau viitorul să-ți perturbe prezentul, ai fi cu adevărat fericit. Asta înseamnă, într-un sens, „să rămâi în prezent”. Să observi imediat și să nu dezvolti gândurile care te fac să te simți mizerabil, sau orice gând.

Gândurile vin și pleacă neîncetat în căpușorul tău. Dar un gând nu va rămâne natural mai mult de 1-2 secunde și va pleca dacă nu intri în el. Asta înseamnă „doar să observi gândurile”.

Înțelepții spun că este și mai util să scapi direct de „povestitor” ca să nu te mai deranjeze nicio poveste, căci sunt mii de povești pe care le ai în

tolbă... Povestitorul este ego-ul, acest cumul de tipare mintale ce te copleșesc în viața curentă, această voce interioară neobosită. Dar nu poți scăpa de ego, falsul eu, fără ajutorul adevăratului Eu, Spiritul sau Sinele Superior, Conștiința, Chaitanya sau Prezența. Este un proces și un eveniment măreț și unic.

- *Prezentul e deseori plictisitor... De ce să nu visez frumos, să trăiesc în imaginație ceea ce realitatea nu-mi va oferi niciodată?!*

- Poți și visa cu ochii închiși sau deschiși ca să te pui într-o stare plăcută. Dar după 10 minute, tot la realitatea „hâdă” te vei întoarce. Ține cont însă că prezentul, așa cum este trăit de înțelepți, nu este deloc banal, ci dimpotrivă. Vederea clară a ceea-ce-este îți dă o mare fericire, pentru că este mai mult decât văd ochii fizici acum. Frumusețea lumii NU poate fi comparată cu ce-ți oferă imaginația limitată a minții. Frumusețea apare când dispare mintea-care-critică.

Și încă ceva interesant... Când dormi și visezi, nu ai niciodată suportul Spiritului, ești pe cont propriu. Prin urmare, visul este starea în care ești 100% ego. Compar-o cu starea de veghe, unde simți că ai control asupra realității, dar numai datorită prezenței inefabile a Spiritului! Pe care din cele două le preferi?!

Invocarea lui Dumnezeu, Fiul și Tatăl

- *Cum să cer ajutorul Spiritului?*

- Roagă-te la Spirit cum te rogi la Dumnezeu. El chiar ESTE Dumnezeuul tău personal, de natură impersonală. Ți va îndeplini orice cerere cu putință, dacă nu deranjează interesele spirituale. Exact ca Dumnezeu-Tatăl. El e Dumnezeu-Fiul din tine. Nu e mai puțin Dumnezeu. Și e mereu cu tine, în tine, știe, vede totul. Poate totul.

Cere-i forță, cere-i cunoaștere, cere-i iubire, cere-i fericire. Roagă-L mereu, gândește-te mereu la El, căci și El te veghează mereu. Te inspiră creator, îți dă idei inteligente, te întărește fizic, te echilibrează emoțional. O face în tăcere, discret. Dar tare s-ar mai bucura să-i recunoști Prezența cotidiană. Nu “subconștientul” e sursa inepuizabilă de resurse psihice, ci Spiritul, Dumnezeu-Fiul din tine. O ființă divină, superinteligentă, hipersensibilă, omnipotentă.

- *Nu cumva e doar o autosugestie pozitivă adresată subconștientului?*

- Dacă reușești această “autosugestie” ar fi o minune. De fapt, ce reprezintă subconștientul niciun psiholog n-a descoperit. “Autosugestie, subconștient” sunt termeni-umbrelă din care fiecare înțelege ce vrea...

- *Dacă apelezi la o altă ființă, chiar dacă este invizibilă, nu cumva îți slăbește încrederea în sine?*

- În acest caz, îți va crește încrederea în sine! Apelând mereu la El, nu devii mai slab și dependent, ci dimpotrivă, devii foarte puternic. Fiindcă El nu e cineva din afara ta, ci e Centrul tău, izvorul vieții. Să-L ai mereu în gând nu e o obsesie, ci o poveste de iubire. Cere-I să-ți deschidă ochii la această Prezență interioară.

Rugăciunea care-I place cel mai mult este să-I ceri să rămână definitiv și total în spațiul tău uman. Să nu mai intre nici urmă de egocentrism vreodată. Să te abandonezi Voinței Lui complet. Fără frică. Să renunți la pretențiile proprii. El știe mai bine decât tine ce ai nevoie.

- *Aș avea acest curaj, dar cum s-o fac?*

- Invocă-L din inimă în genul: **“Inundă-mă, Soare blând al meu, cu Iubirea Ta, cu Puterea Ta, cu Inteligența Ta și nu mai pleca din mine! Acum am înțeles că Tu ai fost și ești mereu inspirația mea, succesul meu, bucuriile mele, că numai Tu îmi vrei binele. Binele meu e și Binele Tău. Dar când refuz Binele Tău și-l înlocuiesc cu părerile ego-ului, falsului eu, apare suferința. Când ești Tu cu mine și apare o durere, o suport fericit, știu că nu-s vinovat și va trece. E doar durerea corpului, căci sufletul exultă de Lumina ce mă umple. Sunt fericit cu sau fără durere. Fericirea ești chiar Tu, Dumnezeu-Fiul din mine.”**

- *Dar e greșit să mă rog la Dumnezeu-Tatăl?*

- Poți s-o faci, ai tot făcut-o, dar nu prea te-a ajutat. Știi de ce? Pentru că tu L-ai rugat pe Tatăl să-ți dea lucruri exterioare, să schimbe lumea și pe ceilalți pentru tine. În schimb, pe Dumnezeu-Fiul îl rogi să te transforme lăuntric, și asta e mult mai simplu de îndeplinit.

Iată un exemplu. Îți este tare frică de sărăcie, deși în prezent duci o viață decentă. Ce faci? Te rogi la Dumnezeu-Tatăl să îți dea **avere**. Dar mai bine să te rogi la Dumnezeu-Fiul (propriul Spirit) să te scape de **frică**. Nu e deloc același lucru. Fugind disperat de sărăcie, ai putea recurge la fapte condamnabile. Ele n-ar fi însă posibile dacă ai scăpat deja de frică... Vezi diferența?!

Dumnezeu e același, dar îl abordezi diferit. Tatăl și Fiul sunt la unison. Doar înțelege ce vor Ei de la tine! Tu ești un instrument în mâna lor – fii deci un instrument **perfect**!

Dacă vrei să fii un ego independent, vei vedea ce va ieși, dar cu prețul suferinței. Nu e păcat să suferi degeaba, când te poți bucura continuu?! Când vei renunța la control, abia atunci vei simți libertatea adevărată. Așa spune înțelepciunea multimilenară.

Tatăl e prezent în Fiul, iar Fiul te are în grija lui permanentă. Poți participa conștient la îndumnezeirea vieții accelerând manifestările divine în viața ta. Bucură-te și tu împreună cu Tatăl și cu Fiul, formează cu ei o Sfântă Treime! Tu, care ești golul, nimicul...

- *Totuși, Isus ne-a învățat să ne rugăm la Tatăl nostru!*

- Este foarte bine când o faci din suflet. Rugăciunea oricum va trece prin Spiritul tău. Dacă e corectă, se va împlini.

Dar tot Isus ne învață cu altă ocazie că “Împărăția Cerurilor este în tine însuți”, adică Spiritul, Sinele Superior. Când te gândești la Dumnezeu Creatorul universului, parcă te desparte de El o distanță infinită, orice s-ar spune. E o diferență așa de mare între gândirea Lui infinită și a ta, cea foarte limitată! Vei păstra mereu niște dubii că rugăciunea ta are ecou în Mintea Sa.

În schimb, Spiritul este chiar Conștiința ta, Inima ta, care te cunoaște mai bine ca oricine. Parte din personalitatea ta este și a lui. O apropiere și înțelegere mai mare nici că poate exista! **Domnul tău personal este Dumnezeu-Fiul din tine.**

Pregătirea psihologică a iluminării

- *Dar dacă Fiul de Dumnezeu te poate ilumina oricând, de ce te mai îndeamnă să te rogi, să meditezi, să practici discipline spirituale etc.?*

- Spiritul vrea ca mintea omului să fie modelată treptat de învățăturile spirituale, să devină tot mai deschisă, maleabilă, inteligentă cu adevărat. El are nevoie de o minte spirituală înainte de a te trezi. De fapt, pe parcurs ai trăit deja mici iluminări, ca încurajare, ca mici lecții. Spiritualitatea autentică se hrănește din Inteligența spiritului.

Tu ai nevoie să fii deja pregătit înainte de marele salt în necunoscut. La fel cum ai nevoie de antrenament fizic și psihic înainte de a sări cu parașuta. Nu te sui în avion și gata, te arunci în gol. Iluminarea te va înfricoșa dacă nu ești pregătit.

Desigur, se poate și fără antrenament spiritual, cum a pățit Eckhart Tolle sau alții. Dar el fusese totuși pregătit altfel, prin suferință, și era gata să renunțe la acea viață. Spiritul așteaptă momentul de abandon ca tu să nu te sperii de ce vine. Căci ego-ul se va speria, cu siguranță, de

pierderea controlului și ar putea interveni nesăbuit, blocându-te la mijlocul drumului. Pentru asta e nevoie de atâta efort, lămuriri, convingere cu binișorul, o întreagă strategie de pilde și evenimente pregătitoare. Inconștientul, schemele de gândire trebuie transformate în prealabil.

Maestrii spun că, după pre-iluminare – starea de rămânere în prezent, fără gândirea egotică, care baleiază haotic între trecut și viitor – începe chinul. Ies la iveală din inconștient tot felul de temeri, obsesii și alte mizerii acumulate în timp. Trebuie să iei aminte la ele și să le arzi cu focul discriminării abia câștigate. Este purificarea inconștientului, prealabilă următoarelor iluminări.

Când mintea e coaptă bine, la comanda Spiritului, toată percepția ta se schimbă. Primești Grația vederii adevărate. Și atunci vei dori să o împarți cu alții, dar nu vei putea, pentru că ei nu sunt pregătiți și nu au cum să te înțeleagă. Fiindcă tu vezi altfel realitatea, aceeași realitate, cu iubire și seninătate.

- *Viața cotidiană este plină de griji, cum să faci loc seninătății?*

- Cât timp mai există un ego acolo, va apare și anxietatea. Nu doar griji evidente, ci și o temere difuză, o neplăcere nelămurită. Un disconfort cât de mic îți poate sugera inconștient o teamă mare pe care o are ego-ul. Amintește-ți ce ușor te bucurai în copilărie, fiindcă nu aveai griji.

Gândește așa: **„Ca să nu mă mai doară inima, capul sau stomacul când mă îngrijorez, ce am de făcut? Mă gândesc imediat la Sinele meu, rugându-l să ia El comanda. Eu, ca simplu subordonat, nu mai am nicio responsabilitate, deci nicio grijă. Sunt curat ca un copil mic, gata să se bucure de orice, așteptând ca părinții să-mi rezolve orice neplăcere.”**

- *Sunt om matur, n-aș vrea să-mi pierd controlul propriei mele vieți!*

- Prin iluminare, ego-ul nu dispare de tot, nu te teme! Vei fi tot tu, dar total lipsit de griji. Altfel zis, partea negativă a ego-ului va dispare, iar partea pozitivă va rămâne. Ce control ai tu acum, de pildă, când suferi de anxietate, depresie, atacuri de panică iraționale?! Dacă crezi că ai vreun control, chiar crezi asta, atunci fă-te fericit tot timpul, să nu te mai supere nimic niciodată!...

Integrarea ego-ului în Ierarhia divină

Spiritul are nevoie de ego ca să se manifeste puternic în lume. Un copil mic nu are ego, dar are nevoie de îngrijirea părinților, altfel nu poate nici măcar supraviețui, darămite să fie un maestru spiritual!

Făcând o comparație grosieră, ego-ul este ca un tâlhar care jefuiește pe cont propriu, ascunzându-se în pădure de Poliție. Trezirea spirituală e ca și cum acest tâlhar ar fi angajat de armata ONU să lupte pentru cauze drepte și nobile. Își va folosi abilitățile pentru binele lumii, nu doar spre binele lui egoist.

Altă comparație, mai elevată. **Scarlat Demetrescu și Braco scriu**¹ că, înainte de creație, nu exista Dumnezeu, ci doar niște particule haotice. La un moment dat, au început să se unească, să formeze structuri comune inteligente, care apoi au organizat întregul Univers haotic. Acesta este Dumnezeu, cel care a adus ordinea în haos. Prin analogie, ego-ul trece de la stadiul individual, natural-haotic, la stadiul ordonat ierarhic, supus binelui comun.

Deci **iluminarea este integrarea ego-ului într-o ierarhie divină**, nicidecum distrugerea sa. Ego-ul poate fi convins rațional să se supună unei Rațiuni superioare. Chiar dacă mai păstrează unele tendințe centrifuge, în general, ego-ul intelectual pricepe că e preferabil să nu mai sufere. Ego-ul simte suferința și din cauza asta acționează impulsiv. Dacă va fi convins că suferința poate dispărea instantaneu, poate, zic poate că va da ascultarea cuvenită Spiritului.

Spiritul l-a convins treptat, prin mici lecții și exemplificări divine, că are multă Putere, multă Inteligență, multă Iubire, pe care vrea să le împărtășească cu el. Tot ce are nevoie este supunere, oferind în schimb Fericire continuă.

Și acum stă la alegerea ta ce preferi: a) control aparent și autonomie nesatisfăcătoare sau b) fericire prin abandonarea voinței proprii în fața Voinței Sinelui (numită în creștinism "lepădarea de sine"). Toată spiritualitatea se reduce la această alegere esențială și permanentă.

- *Mă înfricoșează această alegere imposibilă! Parcă aș fi Faust, tentat de Mefistofel să-mi vând sufletul!*

- Comparația este total deplasată și fără fundament. În primul rând, Mefistofel nu i-a promis lui Faust fericirea, ci împlinirea unor plăceri pământești. Prin ele însele, acestea nu te pot face fericit decât pe un termen scurt și la o intensitate redusă.

¹ Vezi articolul meu „Haosul, Dumnezeu și Creația” din anul 2019

În al doilea rând, Mefistofel nu locuia în inima lui Faust, ci dimpotrivă, era un străin care voia să-i cumpere sufletul. Or, Sinele tău se găsește în interiorul tău și nu are nevoie să te cumpere, fiindcă deja îi aparții.

În al treilea rând, demonul Mefistofel îi voia sufletul lui Faust pentru a-l chinui după moarte, ducându-l în iad. Pactul cu diavolul devine obligatoriu pentru Faust și cei care gândesc ca el, pierzându-și definitiv autonomia și fericirea. Or, Sinele tău este un spirit elevat care nu-ți vrea răul, ci dimpotrivă, dorește să-ți aducă fericirea chiar acum. Dar numai dacă o vrei și tu, cât și când o vrei – nu te obligă.

- *Și cum pot să-mi antrenez abandonarea voinței către Spiritul meu?*

- Când la fiecare poticnire, la fiecare îngrijorare neplăcută, mintea gândește zilnic că ar putea alege starea fără de griji, sentimentul de putere, libertate interioară, fericire, cunoaștere – sub tutela Spiritului – și decide că ar fi mai bine așa, atunci se creează treptat un tipar de gândire puternic, un automatism mintal, care în final va copleși restul tiparelor de gândire create de-a lungul vieții. Atunci, ego-ul va fi atât de transformat spiritual, încât e normal să primească într-o zi beatifica trezire spirituală. Noua fericire a iluminării va fi conștientizată și proclamată lumii de către ego (ce a mai rămas din el, un ego purificat). Spiritul, Sinele este oricum fericit, prin structura sa divină.

Mai exact spus, când mintea se dă complet la o parte, Lumina Spiritului te copleșește, iar mintea rămâne o martoră tăcută. Ulterior, ea va putea rememora și vorbi despre ceea ce, totuși, nu înțelege cum de există. Ea ar putea susține că numai antrenamentul mental a realizat miracolul. La fel de bine, ar putea interpreta că i se datorează numai Grației divine.

Iată deci că, dacă ego-ul înțelege că este spre binele lui să asculte mereu de porunca Spiritului, iluminarea apare firesc, simplu, de la Sine. Este ca aprobarea unei cereri. Tu doar fă cererea și semnează-o! Apoi așteaptă fără grabă rezultatul...

Dar, de obicei, ca să faci cererea, trebuie să suferi de ceva: de o boală, de o problemă financiară, de o nefericire sentimentală, de o umilire deprimantă etc. **Suferința este șutul în fund care te propulsează înainte.** Ce bine ar fi ca toți oamenii să profite spiritual de suferințele lor! Nefăcând-o, doar se chinuie inutil.

- *În fine, m-ai convins să mă las condus de Spiritul meu!*

- Ego-ul te poate păcăli ușor, afirmând că, teoretic, e perfect de acord cu adevărul spiritual. Dar el are următoarea strategie ascunsă: „**Uite,**

Doamne, admit că Tu ai toate meritele existenței mele umane de până acum. Mă înclin cu umilință în fața Ta. Dar măcar de acum încolo, permite-mi să am drept de conducere. Am să-Ți mai cer părerea și Ție, din când în când, normal, când voi fi la anaghie. Dar sunt un șofer cu multă experiență. Nu mă pune să stau pe locul din dreapta șoferului, că voi încerca să manevrez volanul și pedalele mașinii odată cu șoferul real. Măcar pune-mă într-un vehicul cu dublă comandă, să am și eu volanul meu.”

De fapt, ego-ul nu renunță la control niciodată. E ca un comandant de oști care comandă o retragere ordonată de pe câmpul de luptă. O simplă tactică de regrupare.

Pierderea controlului îl înspăimântă pe ego de moarte. E ca și cum oștenii ar primi ordinul să lase armele jos și să se culce la pământ. Prin ce spaimă ar trece ei! Poate că inamicul îi va călca în picioare la propriu, poate că îi va ucide pe rând, poate că îi va umili în cele mai rele moduri, fără să mai poată riposta! Oștenii aveau curaj să moară în luptă, dar nicidecum să se lase pradă fără luptă. E nevoie de un curaj supraomenesc. Iar ego-ul nu-l are, fiindcă este o creație omenească.

Dar fii pe pace! La momentul Adevărului, dacă ai fost sincer mereu, vei primi acea Grație Divină care te va ridica dincolo de imaginație, în imensitatea tăcută, în infinitul fără formă, în Dumnezeuire...

Drogul extazului spiritual

- *Și nu apare niciun pericol odată cu iluminarea spirituală?*

- Misticul are o singură frică: să nu rămână fără Iubirea lui Dumnezeu. Când pleacă această Iubire, rămâne gol și îngrijorat și nu-i mai place viața. Iar când ea revine, plutește de fericire și are inima ușoară. Frica de a pierde Grația divină vine tot de la ego. Misticul încă are un ego, foarte rafinat.

Iluminarea (pierderea ego-ului) poate fi acompaniată uneori de extazuri mistice. Dar ele vin și pleacă, sunt trecătoare ca orice fenomen. Iluminatul bine îndrumat nu le dă prea mare importanță. Dacă apar, bine, dacă nu apar, iarăși bine. În schimb, el se bucură de ceea ce există netulburat și veșnic, Conștiința senină și foarte tăcută.

Iluminarea în sine nu aduce niciun pericol, fiindcă nu provine din această lume, nu se amestecă cu nimic fenomenal. Exterior, ești același om. Interior, îți poți păstra însușirile, chiar și defectele, într-o anumită

măsură. Unii iluminați s-au schimbat foarte mult, alții, deloc. În general, ei mărturisesc că nu mai trăiesc plăcerile și suferințele omenești cu aceeași intensitate. Este logic, din moment ce le simt a fi lipsite de importanță. În schimb, trăiesc o continuă seninătate beatifică independentă de condițiile exterioare, fericirea Sinelui.

Desigur, pot apare probleme dacă iluminarea dispare și tu încă te crezi trezit. Atunci imaginația necontrolată îți poate crea tot felul de probleme. Dar asta se poate întâmpla oricând și înainte de a te trezi spiritual...

Iată ce spune maestrul iluminat Adyashanti, în "Dansul neantului": «O persoană spirituală poate deveni dependentă de trăirile spirituale înalte și astfel să piardă experiența Adevărului. Această dependență apare atunci când se petrece ceva extraordinar și te simți ca și cum ai fi luat o doză dintr-un drog foarte tare. Imediat ce l-ai luat, vrei mai mult. Nu există niciun drog mai puternic decât experiența spirituală. Crezi că, dacă ai avea mai multe experiențe, te vei simți extraordinar tot timpul. Este ca morfina. Primești o doză în spital, pentru că ți-ai rupt mâna, și te gândești: "Dacă aș avea câte puțin din ea tot timpul, viața ar fi cât de cât plăcută, indiferent ce s-ar întâmpla."

Această problemă va continua atâta vreme cât în tine dăinuie vreo urmă de speranță pentru o experiență înaltă. Când aceasta începe să se spulbere, începi să vezi că acele experiențe plăcute, minunate și înălțătoare sunt oarecum asemenea unor excese alcoolice, și acestea foarte plăcute și înălțătoare. Te simți minunat pentru o vreme, dar apoi vine o reacție egală și opusă. Culmea spirituală este urmată de valea spirituală. Am văzut asta la mulți practicanți. Prin însăși natura sa, libertatea n-are nimic de-a face cu menținerea unei anumite experiențe, pentru că natura experienței este să se miște, ca tic-tacul unui ceas, se mișcă în continuu...»

Unitatea dintre spirite

- *Dacă până și după iluminare poți avea probleme, înseamnă că nimeni nu poate spera la o viață liniștită...*

- *Viața are un cost și un rost. Nu ne-a fost dată degeaba, ci să o trăim cu folos spiritual. Adică pentru Spiritul nostru, Dumnezeu-Fiul din noi. Să evităm, pe cât posibil, să suferim pentru țeluri lumești și să ne sacrificăm pentru idealurile spirituale!*

- *Sunt puțini cei care simt o neliniște transcendentă, dar toți avem preocupări lumești.*

- Orice experiențe terestre ale spiritului încarnat sunt importante, pentru că ne arată ce mai avem de făcut, unde să mai lucrăm pentru atingerea perfecțiunii. Faptele meschine și rele sunt și rezultatul imaturității spiritelor întrupate în oameni.

- *Dar de ce permite Dumnezeu atâta răutate în lume?*

- Poate de asta: ca spiritele să se lovească singure de propriile limite. Au nevoie de probele obiective ale imaturității lor. Numai faptele concrete sunt dovada supremă. De aceea, oamenilor li se permite să comită greșeli: ca să vadă efectele prostiei lor.

- *Dar ce vină au victimele lor umane? De ce să se chinuie alți oameni pentru ei?*

Victimele, în general, au o karmă de ispășit, potrivită cu supliciul respectiv. Spiritele victimelor cam știau la ce să se aștepte atunci când s-au încarnat. Dar și-au asumat riscul și suferința, știind că asta îi va eleva spiritual, îi va purifica.

Apoi, chiar și celor mai răi oameni li se pun opreliști libertății de a greși, ca să nu meargă la infinit cu distrugerea. Natura suportă multe, dar până la o limită, dincolo de care îl pedepsește pe mârșav.

Desigur, nu întotdeauna omul înțelege unde a greșit și nu se va căi. Dacă este prea prost sau prea obișnuit cu relele, n-ai ce să-i faci, dar nu prea contează la scara eternității. Viața omului e scurtă și tot va muri la un moment dat, eliberându-și spiritul din carapacea materiei ignorante.

Va urma însă Judecata din Ceruri, unde sufletul nu va putea nega faptele și se va căi. Scopul Judecății este conștientizarea și dorința de îndreptare a păcatelor. Acesta este mecanismul universal de evoluție a spiritelor.

- *Și pentru asta trebuie omul bun să rabde atacuri nedrepte și suferințe inutile?! Pentru școlirea unor ființe invizibile?!*

- A ști să rabzi nedreptățile este o artă sacră. Sacrificiul de sine este o armă puternică de înnobilare. Și este o lecție importantă pentru spiritul omului bun. Dacă nu avea nevoie de ea, poate că nu ar fi primit-o, ci s-ar fi găsit altă victimă de serviciu.

De fapt, nu există oameni buni și oameni răi. Fiecare are procente de bunătate și de răutate. Fiecare are o karmă de dus. Fiecare are ceva de învățat, de obicei, altceva decât au semenii cu care interacționează.

În popor se spune că "Dumnezeu îi bate numai pe cei pe care-i iubește".

Iată ce spune diagnosticianul karmei S.N. Lazarev pe Facebook, în 6 octombrie 2019: «Am descoperit că omul are două niveluri de sentimente. La

exterior, el poate să fie bun, amabil și deloc agresiv dar, la nivel subconștient, pot să văd uneori un nivel înalt de agresivitate. Iată de ce un om bun este bolnav și întâmpină diverse probleme. În astfel de cazuri, eu spun: „Amintește-ți propria viață, iartă-i pe oameni, eliberează supărările, înlătură ura” și mă uit la ce se va întâmpla mai departe. De obicei, procedând astfel, agresivitatea, pe care omul nu o percepea și nu o simțea, începe să dispară din subconștient.

Oamenii nu au putere asupra propriului subconștient, nu simt ce se întâmplă în interiorul acestuia, percepându-se pe sine doar la exterior. Dar omul, așa cum îl vedem noi, reprezintă doar vârful unui aisberg, iar acea parte uriașă, ascunsă, este chiar subconștientul său, care este complet diferit, fără ca omul să bănuiască acest lucru. De aceea, urmând sfatul meu, atunci când o persoană elimină ura, supărarea și judecata din subconștient, aceasta se vindecă.»

Impersonalul

- *Din ce spui, se pare că spiritele sunt la fel de personale ca oamenii, își urmăresc propriile interese de evoluție. De unde vine ideea că ar fi impersonale?*

- Pe de o parte, spiritele sunt individuale și au propriul interes de evoluție. Pe de altă parte, spiritele fac parte din grupuri cu interese comune și toate aparțin Divinității, care are propriul interes de a Se manifesta divin prin TOATE ființele. Spiritele sunt înfrățite prin filiația comună și dorința de perfecțiune. Există o singură Perfecțiune, anume, Dumnezeu-Tatăl.

Spiritele sunt ca bucățelele de sticlă dintr-un vitraliu multicolor. Fiecare are rolul său și tabloul ar fi ciobit chiar și fără una dintre ele. Pentru Dumnezeu, fiecare spirit creat este important, fiind o expresie unică și irepetabilă a Divinului.

Prin urmare, spiritul este „impersonal” prin faptul că înțelege, dorește și lucrează ca și ceilalți frați să evolueze. Ajutorul reciproc este permanent și de nelipsit, cerând uneori sacrificii care pot merge până la neglijarea sau amânarea rezolvării intereselor proprii. Fraternitatea este „impersonală”.

Mai există o interpretare lingvistică. Nu întotdeauna interesele omului în care este încarnat corespund intereselor spiritului. În situația când apare un conflict între voința omului și voința spiritului său, „personalul” se opune, cui altcuiva? decât „impersonalului”.

Încă o interpretare: Sunt două căi de a te apropia complet de Dumnezeu sau Sinele Suprem, după cum spune Ramana Maharishi.

Prima, devoțiunea, prin abandon în fața Voinței Sale. Atunci, Sinele se va apropia de tine prin Iubire, ceea ce te va umple de fericire. Vei avea o privire transfiguratoare asupra lucrurilor lumii, ca și cum orice obiect, orice întâmplare are o semnificație tainică, un ecou de mare importanță în dimensiunile spirituale. Vei simți că Iubirea aceasta vine de la o Ființă personală, umplându-te de căldură interioară.

A doua, cunoașterea spirituală, prin introspecția asupra Conștiinței. Sinele îți va oferi senzația Spațiului infinit, dilatându-te în univers. Vei simți o detașare nepământească, o înțelegere a lumii dincolo de conceptele minții, o viziune impersonală, cosmică.

Cel mai eficient, dacă nu cerem prea mult, este îmbinarea celor două abordări spirituale. Astfel, Lumina va aduce lumina impersonală a Totului, iar Căldura va umple inima de iubirea persoanei lui Dumnezeu.

- *Din perspectiva impersonală, înseamnă oare că nu mai trebuie să avem inițiative, să fim fără pasiuni și dorințe omenești?*

- Orice dorință intensă îți va fi satisfăcută, sub o formă sau alta. Conștiința divină ți-o va aduce la îndeplinire, dar poate nu la momentul când doreai tu. Te vei bucura, la început. Apoi, cu trecerea timpului, nu te va mai face fericit. Pentru că singura fericire care nu dispare vine doar din Spiritul transcendent. Caută Spiritul și vei fi mereu fericit, din ce în ce mai fericit și fără motive exterioare!

Aici se potrivește comparația cu jucăriile cerute de copil. Părintele i le cumpără, deși știe bine că, peste puțină vreme, le va arunca. Totuși, cheltuie mulți bani cu ele dacă le cere copilul. Are nevoie de ele ca să se maturizeze frumos. Exact așa se întâmplă și cu dorințele adultului. Sunt niște jucării pe care i le oferă Dumnezeu, deși n-au decât o valoare subiectivă.

Nu doar datorită "legii atracției" ți se împlinesc dorințele, ci acestui motiv mai profund: ca să înțelegi singur că nu lucrurile lumii le doreai. E o capcană inteligentă și vei fi învins cu propriile arme. Tu căutai fericirea reală, permanentă, dar nu știai unde se află. Află acum și nu mai uita niciodată: Fericirea este Dumnezeu-Fiul din tine! Găsește-L pe El mai întâi, iar apoi vei avea timp să te răsfeți și cu mărunțișurile sclipitoare ale lumii, dacă o vei vrea...

"Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." (Matei 6:33) "Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru." (Luca 17:21)

Nevoia de armonie a intelectului cu spiritul

- Dacă evoluția spirituală înseamnă să devii transparent la gândurile care vin de la Spirit, înseamnă atunci că Spiritul este mai inteligent decât mintea în toate aspectele?

- Eliberarea (de ego sau de minte) este starea după iluminare când gândurile vin, în principal, din fluxul conștiinței superioare a Spiritului. Unii iluminați au mărturisit că, la un moment dat, nu au mai avut deloc gânduri proprii, ci toate le veneau direct din Spirit. În această stare de Grație odihnitoare au trăit normal, continuând să meargă la serviciu și să realizeze activitățile uzuale, celebrii maestri spirituali Nisargadatta Maharaj (timp de o lună), Papaji (timp de 9 luni) și alții mai puțin cunoscuți.

Totuși, răspunsul este NU. Spiritul nu poate ține locul minții conștiente, dar nu din motive de inteligență. Ci pentru că El nu are competențele necesare, fiind de o natură extrem de rafinată și elevată, din altă lume. El îi poate transmite idei sau poate „citi” mintea fizică, dar nu poate să o înlocuiască total.

- Și atunci cum se explică fenomenul rămânerii fără gânduri, trăind în lume timp de luni de zile a oamenilor exemplari amintiți?

- Mai există un palier superior al minții numit minte astrală sau minte subtilă. Ea este autonomă față de mintea fizică sau conștientul. Apare și se maturizează înaintea minții fizice, fiind de natură mai rafinată. Rolul ei este să primească și să emită informații și energii în mediul astral invizibil.

Mintea astrală supraveghează îndeaproape toate activitățile minții fizice, cunoscându-i în detaliu modul de gândire. Într-o măsură, chiar își însușește punctele ei de vedere. Totuși, ea este subordonată nivelului și mai subtil numit minte mentală sau minte *superfină*. Aceasta are rolul de a interacționa cu mediul mental pur. Mintea superfină este foarte aproape de vibrația Spiritului.

Prin urmare, cele trei minți suprapuse ale omului sau etaje mentale sunt niște prelungiri ale Spiritului, care-L slujesc ierarhic. Practic însă, palierul inferior sau *mintea fizică* (conștientul, intelectul, ego-ul) este rebelă și ascultă și de alți stăpâni sau influențe. Munca spirituală constă în a o aduce în starea de supunere naturală la poruncile Spiritului, așa cum o fac celelalte două minți subtile.

Deci răspunsul la întrebare este că nu Spiritul, ci **mintea subtilă** (perfect spiritualizată) poate ține locul minții fizice pentru o perioadă de

timp. Este un fel de minte de backup, de rezervă, dar și cu multe funcțiuni proprii.

Prin acțiunea directă în planul fizic a minții subtile se explică și alte fenomene misterioase:

- activitatea aparent normală a somnambulilor;
- luciditatea din stare de hipnoză, însoțită de uitarea totală a episodului hipnotic. Psihologii vorbesc aici de o evidentă „disociere a conștiinței”, care nu este altceva decât manifestarea distinctă a celor două minți amintite (fizică și subtilă).

- fluxul de conștiință inspiratoare în procesele de creație artistică sau științifică;

- lipsa gândurilor personale a eliberaților de ego (iluminați spirituali), în starea de veghe activă. Aici e vorba de pasivitatea minții fizice, înlocuită însă de hiperactivitatea minții astrale. De fapt, mintea fizică nu este deloc inactivă, dar ea nu mai are inițiative proprii, ci doar răspunde la sarcinile trasate de mintea subtilă, când este nevoie.

- *Dar dacă acei eliberați funcționau bine fără mintea fizică, de ce le-a mai revenit după un timp?*

- Acest fenomen uimitor a fost o exemplificare a faptului că **intelectul nu este supremul conducător al omului**. Și a fost posibil acest experiment pentru că Nisargadatta și Papaji duceau o viață simplă, de rutină. Deci, în perioada respectivă, au trăit în virtutea unor automatisme mentale, integrați în mediul lor social și familial. Totuși, probabil la prima provocare mai serioasă a vieții, au ieșit din acea stare de grație și au început să-și folosească mintea ca înainte, dar fără gândurile parazite, care constituie majoritatea activității minții fizice a omului obișnuit.

Acest nou mod de funcționare psihică, eliberarea spirituală, este *tot un exemplu* pentru semenii. Un eliberat își poate folosi mintea perfect, dar o face numai când este necesar, adică atunci când este interesat să interacționeze cu lumea fizică. În rest, **mintea tace**, iar starea rezultată este de extraordinară fericire. (Paradoxal, maestrul de *nondualitate* trăiesc într-o *dualitate* pură, în spirit și minte. Oamenii obișnuiți nu trăiesc în dualitate, ci în *multiplicitate*, risipindu-se într-o mie de direcții.)

Eckhart Tolle spunea că, după iluminare, i-au dispărut 80% dintre gânduri. Asta înseamnă că, totuși, își folosește mintea în continuare atunci când interacționează cu oamenii și problemele curente de viață. Sadhguru spune că, atunci când se retrage în camera sa, poate sta și o zi

întreagă fără să gândească absolut nimic. Dar când, de pildă, el ține conferințe, desigur că apelează și la memorie.

Înțelegem că ființa umană poate trăi mai bine decât au făcut-o strămoșii. Atingând această stare de purificare mentală, ca a măștrilor, vom absorbi integral inspirațiile venite de la Spirit. I se mai spune purificarea ego-ului sau subordonarea intelectului.

- *Deci, totuși, mintea fizică și ego-ul sunt indispensabili!*

- Așa cum am spus, mintea astrală are nevoie întâi să învețe de la mintea fizică cum să se comporte în lume. Deci ego-ul sau intelectul este vioara întâi, el trebuie întâi dezvoltat și apoi rafinat. Acesta este modul natural și evoluat în care Creatorul vrea să funcționeze ființa umană. Nu eliminând complet mintea fizică, ci purificând-o ca să ajungă la aceeași sensibilitate precum mintea subtilă și mintea superfină.

Mintea fizică poate ceea ce nu pot celelalte: să aducă surprize, prin neconținută ei cercetare a naturii fizice și punerea de întrebări. Mintea astrală are toate răspunsurile, dar nu are întrebări. Poate că asta ar fi rolul principal al minții fizice: să pună întrebări.

Măștrii spirituali, de cele mai multe ori, așteaptă și provoacă întrebările discipolilor, nu vin ei cu propriile teme. Dimpotrivă, preferă să rămână în tăcere, contemplând liniștea densă a Divinului, care vibrează la o frecvență foarte înaltă. Odată ce încep să vorbească, vibrația le scade puțin, în mod automat. Au inițiative numai când vine ordinul de Sus.

La omul actual, ca și cel mai vechi, mintea fizică acționează dezechilibrat. Dă o prea mare importanță realității fizice, uitând complet de viața spirituală. Omul evoluat trebuie să-și dezvolte latura lăsată în paragină. Intelectul este cel mai bun instrument creat de Dumnezeu pentru a controla viața fizică, dar numai cu condiția să nu uite de stăpânul său natural: Spiritul (Fiul de Dumnezeu). Intelectul nu se pricepe la tainele Divinității.

De sine stătător, intelectul devine arrogant, își parazitează Spiritul, îi aduce belele și suferințe inutile omului, respinge glasul intuiției chiar și atunci când rațiunea dă greș, își exagerează importanța propriei ființe în dauna celorlalte, ducând la așa-zisele păcate precum agresivitatea, cruzimea, lăcomia, invidia, trufia etc.

Deci mintea conștientă trebuie folosită, nu poate fi un ideal acela de a o elimina. De altfel, nici nu este posibil acest lucru. Chiar și eliberații o folosesc pentru sarcinile fizice. Dar diferența este că o folosesc ca pe un servitor umil, fiindcă ea și-a pierdut complet simțul independenței, orgoliul suficienței de sine, senzația separării de Spirit, adică ego-ul

negativ. Intellectul uman are această posibilitate de a se crede autonom, „buricul Pământului”, ceea ce nu este nici în avantajul său, nici al Spiritului. Trebuie să depunem toate eforturile pentru a elimina această falsă credință din mintea noastră!

Sadhguru a construit un templu dedicat lui Shiva și învățăturile lui sunt de tip shivaist. În același timp, afirmă că el nu a fost și nu este un devot al lui Shiva. În tinerețe era chiar un ateu convins. Sadhguru spune însă că el este acum “SCLAVUL lui Shiva”, care l-a ales pentru a transmite învățăturile sacre yoghine. Orice înțelept autentic este complet subordonat lui Dumnezeu. De la El își trage și puterea, și cunoașterea, și fericirea.²

Cine ești tu – practica scurtă

- *Spune-mi, te rog, cine sunt eu?*

- Cine ești tu? Ești spațiul deschis, fără preferințe, în care intră orice gând, orice emoție, orice senzație. Tu nu ești mintea. Mintea e ceva foarte complicat, știința nu i-a dat de capăt. Nu ești nici Spiritul. Spiritul e ceva din altă lume, de neînțeles. Tu ești ceva mult mai simplu: nimicul care acceptă totul.

Când te trezești din somn, spațiul interior se deschide, primind orice impresie. Toți oamenii se trezesc spiritual dimineața, dar nu îi interesează asta, li se pare natural și simplu. Ei caută lucruri alambicate.

- *Dar conștiința cosmică, chakrele, kundalini, turya, al treilea ochi, extazul beatific – nu acestea definesc trezirea spirituală, iluminarea?*

- Acestea sunt lucruri complicate. Tu ești ceva simplu, mult mai simplu. Nu-ți bate capul cu ce nu există pentru tine. Când îți vor apărea, vor deveni parte a experienței minții. Mintea este ceva foarte, foarte complicat. Dar tu nu ești mintea, ci simplitatea cea mai pură, care lasă toate gândurile s-o străbată.

- *Dar unde sunt eu când visez?*

- Ți-ai pus vreodată în vis întrebarea „cine sunt eu”? Sigur că nu. Tu ești spațiu deschis și atât. Nu pui întrebări. Doar mintea întreabă, iar ea se schimbă de la oră la oră, de la minut la minut. În tine apare starea de veghe, visul, somnul fără vise...

- *Dar adineauri spuneai că spațiul se deschide când mă trezesc din somn. Te contrazici!*

² <https://www.youtube.com/watch?v=I8PLorqkdp0>

- Cărcotașule! Ți-am repetat că este complicat. Logica nu te ajută să afli cine ești. Lasă mintea să cerceteze cât vrea, permite-i să-și facă de cap. Totuși, tu ești suportul gândurilor, locul unde ele se contrazic. Ești spațiul de joacă al gândirii. Doar spațiul! Nu jocul, nu vibrațiile. Nu argumentele și contraargumentele. Ești deschiderea către orice, fără preferințe. Privește în interior și recunoaște-te! Cât ești de simplu și senin! Nimic nu te atinge, deși totul trece prin tine. Ești puritate imaculată.

- Nu reușesc să-mi imaginez cum arată acest spațiu.

- Nici n-ai putea să-ți imaginezi cu mintea, fiindcă o depășește. Pur și simplu, SIMTE ce ești: întindere neclintită în toate direcțiile, fără repere, gol, neant nemărginit...

- Totuși, ești sigur că ACESTA sunt eu? Mi se pare cam puțin...

- Mai multe explicații sunt inutile. Nu-i mai pune pe alții să te lămurească cine ești tu! Tu știi cine ești. De fapt, orice altceva sunt imagini născocite de minte, la care ești doar un martor. Simți foarte clar că ești ACESTA. Rămâi în tine cât mai mult și vei regăsi paradisul: statul degeaba extatic.

Dar răspunsul nu e complet până nu testezi practic „cine ești tu”. Închide ochii și așază-te în Sine, ca și cum te-ai afunda într-o pernă mare, groasă și foarte moale, atât de plăcută, că nu mai simți nevoia de nimic altceva. Repetă zilnic această experiență până când, într-o bună zi, te vei uni cu Spiritul, te vei Trezi....

«În ultimă instanță, cu cât viziunea noastră asupra lumii este mai simplă, cu atât este mai bine pentru noi. Nu merită să fim pasionați prea mult de ezoterism, să ne convingem că Universul este din cale afară de complicat, de neînțeles, și să ne răsfățăm mintea cu acest lucru. Universul este și incredibil de complicat și simplu, în același timp. Cea mai importantă lege a Universului este iubirea.» S.N. Lazarev

Defocalizarea atenției asupra spațiului

Te afli într-o situație de viață. De fapt, situația este în mintea ta. Ce e în afara corpului tău sunt doar niște mișcări ale unor obiecte numite “oameni”. Ele capătă o semnificație doar când intră în *spațiul* tău interior, în conștiința ta. Aici devin o “situație cu personaje”.

Simți emoțiile care îți incing *spațiul* interior. Vezi gândurile care descriu situația și cum te străduiești să răcești *spațiul* cu rațiunea ta

pentru a nu te lăsa controlat de emoții. Dacă adâncești analiza, vei percepe mai mult: *spațiul* în sine, fără senzații, emoții și gânduri. Un *spațiu* gol, neutru, primitor, în care intră toate acele impresii. Rămâi aici. În acest *spațiu* vid poate intra orice tragedie și cele mai complicate gânduri. Este un spațiu primitor, infinit, neimplicat în nimic, dincolo de senzații, dincolo de emoții, dincolo de gânduri.

Când dispar primele impresii, *spațiul* este imediat disponibil pentru altele, fără amintirea celor dinainte. Totul se șterge din *spațiu*, pentru că nu are memorie. Este percepție pură. Rămâi în acest *spațiu* primordial, total primitor, neimplicat în nimic, fără amintiri, fără impresii proprii. Emoțional, simți seninătate, iar mental, ai ideea unui *spațiu* gol. Dar acest *spațiu* este dincolo de orice descriere, fiindcă el conține orice idee, orice emoție. Este conștiința pură, fără amintiri.

Unii maeștri spirituali indică să nu te focalizezi asupra obiectelor din *spațiu*, ci asupra *spațiului* însuși. O poți face în meditație, cu ochii închiși, așa cum am descris.

Într-un videoclip³, Craig Holliday spune că maestrul său, Adyashanti, recomandă, pentru a nu pierde starea de trezire spirituală, să ne concentrăm atenția constant asupra spațiului Conștiinței.

Un alt maestru, Laurențiu Marga, ne învață CUM să ne antrenăm practic în acest scop.

Când te plimbi prin parc, orientează-ți percepția asupra aerului, asupra *spațiului* care le înglobează pe toate cu generozitate. Concret, în loc să-ți focalizezi vederea asupra centrului câmpului vizual, focalizează-o asupra periferiei câmpului vizual, în stânga și dreapta simultan. Evident, asta nu înseamnă să privești sașiu, ci doar ca *atenția* să fie preponderent fixată în lateral.

Începe mergând pe o alee liniștită și ține privirea fixă, dar atenția, la marginea câmpului vizual. Foarte repede, vei putea percepe un semn distinctiv al reușitei, anume o senzație de ușoară destindere plăcută a pieptului. Oricum, după circa 10-15 minute de mers defocalizat, creierul va învăța deja procedeul. Va deveni așa de plăcut, încât te vei simți inconfortabil când va trebui să-ți focalizezi atenția asupra vreunui obiect, ca de obicei. Totuși, necesitățile curente te vor

³ <https://www.youtube.com/watch?v=tz-UXrES87c>

obliga să alternezi deseori focalizarea pe centru cu cea pe periferie.

Odată ce ai învățat acest procedeu, repetă-l ori de câte ori ai ocazia, inclusiv acasă în meditația cu ochii deschiși. E ca și cum te-ai strădui să-ți tragi ochii înspre urechi, mental, ca să obții o vedere panoramică.

Privește-te în oglindă drept în ochi. Acum, relaxează-ți ochii, și îți vei vedea chipul neclar, dublu. Asta înseamnă *defocalizarea privirii*. (Putem face o comparație cu **stereogramele**, care trebuie privite de aproape ca și cum ai privi în depărtare. Totuși, la ele, atenția este focalizată tot pe centru, deci nu e de mare folos pentru antrenamentul spiritual.)

În yoga, există antrenamente speciale cu ochii, destinate focalizării minții și epurarea ei de gânduri nedorite. Una din tehnici este privirea vârfului nasului (nasikagra drishti sau agochari mudra, pentru trezirea lui Kundalini shakti). Mușchii oculari sunt forțați să țină ochii încrucișați și în jos. Altă mudră folosită la concentrarea cu ochii *semi-închiși* este să ridici privirea spre centrul frunții (bhrumadhya drishti sau shambhavi mudra, pentru activarea lui Ajna chakra). O altă mudră este trataka, privirea fixă a unui obiect sau a cerului. Un efect al ei este intrarea în starea alfa, somnolență. (Se spune că "mintea urmează corpul". Asanele sunt posturi nemișcate cu tot corpul. Mudrele sunt posturi nemișcate cu o mică parte a corpului. Dacă ochii sunt păstrați nemișcați, mintea le va urma exemplul și nu va mai gândi compulsiv.)

Spre deosebire de mudrele amintite, în defocalizarea privirii, nu se folosesc mușchii oculari, ci mudra este pur mentală: atenția și voința se antrenează să țină ochii *destinși* și mintea alertă. De fiecare dată când vine vreun gând, privirea se focalizează automat spre centru. Nu ai decât să o readuci înspre periferie. Este un procedeu mai rafinat decât celelalte mudre amintite, în care te poți antrena când nu ești obligat să te focalizezi pe altceva. Nimeni nu-și va da seama că practici yoga cu ochii deschiși în acest timp.

Voința de a practica tehnica perseverent poate fi ajutată de o atitudine sau *slogan* de genul:

- Trăiesc în lume, dar mă interesează Ce e dincolo de ea;
- Privesc *prin* obiecte *către* substratul lor;
- Privesc în afară, dar atenția e înăuntru;
- Privesc înainte, dar văd și ce e înapoi;
- În aceste clipe, atenția totală, relaxată, doar asupra percepției...

E un mod inteligent de a dresa mintea astfel: când privești focalizat, evident, mintea se va concentra pe obiectul respectiv, dar când privești defocalizat, mintea se va elibera de gânduri. Ele vor mai veni, în număr

mai mic, dar tu nu le vei mai dezvolta, cum s-ar mai spune, nu vei mai transforma o poză în video. Defocalizarea a devenit un fel de "ancoră" care programează mintea să se oprească la comandă.

Nu uita, totuși, că scopul principal este să păstrezi în câmpul atenției SPAȚIUL, adică Conștiința pură. Finalitatea va fi că, după o practică de, să zicem, câteva săptămâni, ai putea accede la starea în care îți vor dispărea gândurile parazite, adică vei "rămâne în prezent". Este un pas înainte către dobândirea iluminării, o stare eliberatoare, un progres evident, dar nu încă iluminarea.

Vei putea beneficia de acest antrenament când vei dori să aplici doar prima etapă ("Stai liniștit!") a tehnicii de meditație propusă în "**Viața impersonală**" de Joseph Benner: **Stau liniștit - Observ - Eu sunt - Dumnezeu**.

N.B. Considerațiile de mai sus aparțin integral autorului acestui articol și nu maestrului de la care a fost "furată" tehnica defocalizării privirii, folosind videoclipurile sale publice.

Când va veni iluminarea? Când va fi dizolvat ego-ul? Aceasta nu ține de tine, adică de personalitatea ta, ego-ul tău. Dacă mai e nevoie de el, Spiritul tău îl va mai păstra și chiar îl va întări. Doar la momentul potrivit, stabilit de Spirit, va începe destructurarea lentă sau mai rapidă a ego-ului. Iată ce scrie Joseph Benner în revelația "**Viața impersonală**", care este o nedeclarată "Evanghelie a nondualității" (traducerea cărții îmi aparține):

«Această Cunoaștere, această Realizare nu va veni imediat. Ea poate veni după mulți ani. Sau poate veni chiar mâine. Aceasta nu depinde decât de *Tine* însuși; Nu de personalitatea ta, cu dorințele și înțelegerea ei omenească; Ci de EU SUNT-ul tău – Dumnezeu dinăuntrul tău.» (cap.2)

«E în regulă dacă personalitatea ta împreună cu intelectul ei te îndeamnă să te îndoiești și să te revolți împotriva unei autorități pe care încă nu o recunoști ca fiind a Mea. Chiar Eu sunt cel care îți face personalitatea să se revolte astfel; căci ea, prin orgoliul simțului individualității, îmi este încă necesară pentru a dezvolta o minte și un corp suficient de puternice încât să Mă exprime perfect. Eu i-am dat deci personalității tale misiunea de a se îndoii și de a se revolta astfel până vei fi apt de a Mă cunoaște. Dar imediat ce îmi vei fi recunoscut Autoritatea, va începe subminarea autorității personalității tale. Zilele dominației sale sunt numărate și tu vei apela la Mine din ce în ce mai mult pentru ajutor și îndrumare.» (cap.3)

8 ianuarie 2020

EȘTI VULNERABIL PENTRU CĂ AI EGO

Capitole:

Să nu mai ai dorințe | Unde cauți fericirea | Spiritul să-ți fie principală plăcere | Să te bazezi pe Mine, în cele mai mici amănunte! | Profunzimea de câmp mental | Rămâi în sfânta percepție | Dacă poți trăi cu gândul ăsta, ești deja mântuit! | Ego în pericol

De ce te atacă oamenii, de ce ai gânduri neplăcute, de ce te înconjoară energii negative?

Acceptând că e *karma* ta, asta te-ar putea ajuta să rezisti prin resemnare. Dar este nevoie să ai o adevărată smerenie și să înțelegi că, totuși, nu tu ești cel vinovat dacă pedeapsa karmică vine de peste veacuri sau de peste neam.

Mai simplu este să admiți că ești atacat de *demoni*, care fie manipulează oamenii împotriva ta, fie te agresează direct energetic și/sau telepatic. Nu tu ești de vină nici acum, dar poți înțelege că slăbiciunea ta, vulnerabilitatea ta la atacurile demonice este prezența în tine a EGO-ului. Dacă nu ai avea ego, orice atac ar trece pe lângă, ai fi blindat de un scut aproape impenetrabil. Dar având un ego, ai fisuri, breșe de securitate, prin care oricând poți fi împuns dureros. Desigur, te vei replea, vei lupta cu adversarii, îți vei bandaja rănila sufletului. Dar n-ar fi mai bine să renunți la ego?!

Să nu mai ai dorințe

Orice îți dorești la un moment dat se înregistrează în minte, iar Spiritul îți va oferi ocazia să îți satisfaci acea dorință, chiar dacă uitaseși de ea. Ea însă rămăsese acolo, în inconștient, și cerea o exprimare. De aceea, Spiritul este interesat ca tu să îți consumi acea dorință până te sature de ea și astfel să se șteargă de pe *lista de dorințe neîmplinite*. Numai că poate se va împlini în alt moment decât voiai tu.

Când te apropii sufletește de Sursa Vieții, nu îți mai dorești lucruri lumești, căci va trebui să le consumi la un moment dat. Adică să pierzi timpul cu ceva inutil. Nu mai ai dorințe. Sună dur, dar ca să-ți eliberezi mintea de lumesc, ai nevoie să te eliberezi de dorințele obișnuite.

Desigur, pentru asta trebuie să fi trăit destul timp, să ai multe experiențe la activ, ca să înțelegi cât de efemere sunt satisfacțiile omenești și să tinzi acum numai spre satisfacțiile spirituale. Căci nu poți trăi fără niciun fel de dorință. Trebuie să le înlocuiești pe cele lumești cu cele cerești.

NOTĂ: În zilele noastre, internetul face posibilă îndeplinirea virtuală a aproape oricărei dorințe. Dacă ai, de pildă, nostalgia să cânti la oboi, ceea ce este ca și imposibil s-o faci la vârsta și posibilitățile tale, e de ajuns să urmărești videoclipuri pe YouTube cu lecții de oboi și tot ce are nevoie un novice. După câteva ore, ești deja tobă de informații și, mai ales, de emoția împlinirii acelei dorințe a ta. Ai șters-o de pe *lista de dorințe* doar mulțumindu-te cu satisfacerea ei virtuală. În doar câteva ore. Altfel, în realitate, ai fi avut nevoie de foarte mult timp, energie, resurse, iar, în final, ai fi constatat că nu are nimeni nevoie de oboiul tău. Și ai fi ratat astfel ocazia să te ocupi mai serios de spiritualitate.

Iar Realitatea Virtuală (VR) duce experiența psihologică la un nivel și mai realist. Am putea spune că tehnologia cibernetică este o putere paranormală disponibilă oricui. Totuși, nimeni nu primește instrucțiunile de folosire și contraindicațiile. În acest sens, este foarte periculoasă, la fel ca orice putere paranormală trezită într-un om netrezit (adică având încă ego). De aceea, educația spirituală a devenit obligatorie pentru păstrarea sănătății mentale a populației.

Unde cauți fericirea

Viața poate fi plăcută și interesantă, uneori. Dar acest entuziasm nu durează prea mult. Cele mai multe clipe pe care le trăim sunt banale, iar unele, de-a dreptul dureroase. Viața terestră nu îți poate oferi fericirea. Fericirea are o origine „extraterestră”.

Fericirea este o stare de liniște așternută peste suflet. Pe acest fundal, orice lucru îți pare frumos, minunat. Nu lucrul în sine este așa, ci percepția ta.

Dar omul caută fericirea chiar în obiectele acestei lumi, unde ea nu se află. Și pentru că plăcerea oferită de aceste lucruri limitate este și ea limitată, omul caută s-o mărească și s-o prelungească. Prin exagerări, prin modificări chimice, prin diverse experimente. Dar nici până astăzi, omul nu a găsit secretul fericirii în lucrurile acestei lumi. Mai încearcă din răspuțeri, încă. Până într-o zi, când va renunța la această căutare sortită din start eșecului.

El nu caută unde trebuie. Fericirea este un dar al Spiritului, este o energie venită dintr-o lume paralelă. Când pricepe asta, omul nu mai dă toată atenția materiei în care trăiește. Pe deplin fericit nu poate deveni decât după moarte, când va trece în planul paralel de unde vine fericirea. Acum, se bucură de clipele liniștite petrecute pe Pământ, care nu sunt decât o promoție a ceea ce va urma dincolo.

Iar clipele neplăcute le consideră un avertisment să nu se lege sufletește de prilejurile plăcute pământești, care sunt niște surogate trecătoare, niște momeli de a uita de sursa Fericirii adevărate.

Se pare că, totuși, unii rari oameni au găsit Fericirea adevărată chiar trăind această viață pământească. Asta, pentru că accesează substratul vieții, care este Conștiința divină.

Spiritul să-ți fie principala plăcere

Când ești singur și relaxat, ego-ul se poate manifesta cam așa: Cauți să-ți aduci în minte o stare plăcută, un gând frumos, un proiect entuziast. Vrei să-ți UMPLI mintea cu ceva plăcut, de care ești ATAȘAT și să respingi gândurile despre lucruri urâte, respingătoare. Asta e opera ego-ului, care vrea să-și ofere o stare plăcută. Desigur, nimeni nu îl condamnă pentru asta. Este chiar rolul lui: să elimine lucrurile neplăcute și să le aducă pe cele plăcute. Țsta e ego-ul. Deci pare a fi un „băiat bun”!

Dar tocmai aici zace falsitatea. De la acest imbold natural, ego-ul va trece către lucruri mai grave, pentru a-și păstra starea de bine în mijlocul provocărilor vieții. Deseori nu va mai fi singur, ci se va lovi de diverși oameni, iar atunci ego-ul va începe să lupte pentru „pacea” sa. Va lupta cu toată agresivitatea, exact din același motiv: pentru pacea sa. Vezi contradicția?

Iată cât de periculoasă este tendința egotică de a-ți produce singur (cât mai multă) plăcere. De altfel, e ușor să cazi în narcisism prin acest mecanism egotic. Vei încerca să-ți maximizezi mereu plăcerile personale. Iar dacă cineva se va opune, îl vei nimici.

Spiritual vorbind – începând cu clipele de singurătate, când îți este mai ușor s-o faci, nefiind deranjat de nimeni – ar trebui să înlocuiești dorința de a-ți fie ție personal bine cu dorința de a te simți Marea Conștiință care conține atât ființa ta, cât și alte ființe, lucrurile frumoase și pe celelalte, totul. Deci în loc să te focalizezi asupra propriei mici ființe, să te dilați, să cuprinzi multe ființe deodată.

Sau să chemi în ajutor propriul Spirit, să-ți dea El o inspirație frumoasă, un gând înălțător care să-ți coloreze în culori vii actuala dispoziție. Dar nu un gând strict personal, ci unul care să te scoată din egocentrism.

Totuși - dacă ai putea să faci asta - **cel mai bine te poți simți când renunți să faci ceva ca să te simți bine**. Atunci ești total relaxat și senin. Să nu faci ceva mental, adică să nu chemi anumite gânduri sau emoții pozitive sau plăcute. Nu mă refer la nevoia de mișcare fizică, a trupului, care are propriile nevoi. Mă refer la agitația mentală ce vine din nemulțumirea față de ceea ce este în momentul prezent în spațiul tău psihic – ca dispoziție, stare, afect.

De fiecare dată când simți să îți lipsește ceva sau că îți dau târcoale grijile, stresul, anxietatea, iată cam ce tehnici de supraviețuire egotice aplici de obicei: sau pui o melodie frumoasă, sau îți aduci o amintire plăcută, sau speri că totul va fi bine (binele tău), sau îți abați atenția cu divertismente etc. De acum încolo, evită-le! Au fost utile pentru altă epocă. Ești în altă etapă evolutivă.

Folosește fiecare grijă sau necaz sau minut de răgaz drept încă o binecuvântată ocazie de a-ți aminti intens de Forța ce zace în tine, de Spiritul Divin ce vrea să se exprime prin tine. Cere-I insistent să-ți vorbească prin semne, prin energii, prin stări, să-Și facă simțită Prezența, iar tu să-I aduci omagiile tale, fiind îmbibat de Iubire și de Seninătate. Și chiar dacă nu le vei simți imediat, tu insistă și concentrează-te la Prezența Interioară, știind că nu există nimic mai frumos și mai plăcut decât Ea. De ce să-ți pierzi timpul cu paliative, când ai la dispoziție panaceul universal?!

Să te bazezi pe Mine, în cele mai mici amănunte!

Deviza de fiecare clipă să fie: „**Să te bazezi pe Mine, în cele mai mici amănunte!**” („Viața Impersonală”, cap. 17) Te abandonezi Lui, îți dispar instantaneu grijile și stresul.

Spiritul meu are cu adevărat Puterea chiar și de a-mi controla organele interne. El este inteligența mea reală, iubirea pe care o simt uneori. Spiritul ESTE.

Dar atunci eu cine sunt? E mai ușor să-mi dau seama cine NU sunt. Să mă separ de non-eu. Să-mi rog Spiritul cu umilință să mă ajute să-L descopăr în fiecare amănunt și să îmi depășesc tiparele de gândire și emoționale (ego-ul).

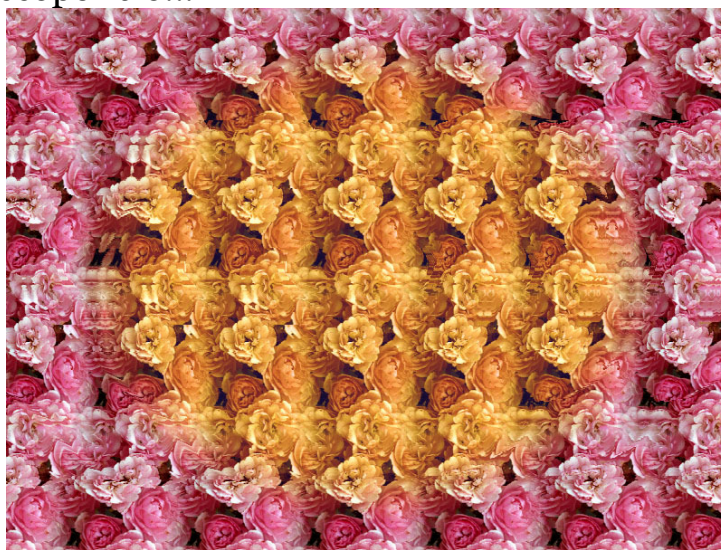
În final, voi fi numai ce vrea El. Acela voi fi eu, cel adevărat. Un spectator al jocului energiilor, ființelor, obiectelor, dar și un jucător de partea Spiritului. Voi asista cum magnificul Spirit Divin invizibil se manifestă prin mine. Iar eu mă voi simți liber, făcând ireproșabil ce îmi ordonă Superiorul, având deplină încredere că e bine să-L urmez în toate. Voi avea mereu prilejuri de bucurie în acțiune, și de fericire în inacțiune.

Profunzimea de câmp mental

Când gândești, imaginile ți se înfățișează pe un ecran mental aflat, să zicem, la 20-30 cm în fața ochilor minții, deci aproape. În schimb, când te scufunzi în Conștiință, ea se întinde până la orizont, este un spațiu nesfârșit, în care intră totul (gânduri, emoții, senzații). Cuprinzi totul în tine și vederea nu îți mai este obturată de acel ecran cu gânduri care ți se vâra în față.

Ochii minții se comportă ca niște ochi fizici. Când te concentrezi pe o imagine, ochii se focalizează spre centru, unde se află imaginea. Dar dacă te străduiești să îți DEFOCALIZEZI privirea internă, atunci vei privi PRIN acea imagine, spre depărtare (ca la stereograme). Orice gând îți produce neapărat și o imagine sau mai multe în șir. Propune-ți să nu te mai atragă acestea, ci să rămâi cu privirea în depărtare.

Acest fapt îți va produce plăcere, pentru că te vei simți de neatins, superior, mai presus de gânduri. Și chiar este o stare de vibrație ușor superioară stării de concentrare mentală. Când vreun gând insistent te va atrage spre el, vei simți o mică neplăcere, din cauza coborârii vibrației. Deci e mai plăcut să te menții deasupra gândurilor, o plăcere naturală pe care abia ai descoperit-o...

Stereogramă: Trandafir galben

Cum se folosește stereograma: Privește de la 40 cm cu ochii relaxați, adică focalizați în depărtare, iar trandafirul galben se va ivi în relief, detașat de fond.

Rămâi în sfânta percepție

Căutătorule de adevăr!

Lasă deoparte tot ce ai învățat de la alții, toate metodele și definițiile!

Rămâi acum doar cu tine și gândurile tale!

Fii onest și recunoaște că, la urma urmelor, adevărul despre eliberarea ta spirituală este că:

- Nu poți defini CE anume vrei să eliberezi din tine.
- Nu poți spune CINE vrea să elibereze acel ceva.

Cine sau ce trebuie eliberat? Cine sau ce vrea să elibereze? Ești blocat. Acum ești sincer și profund, față în față cu adevărul. **Rămâi în această sfântă neputință!**

După atâția ani de spiritualitate, ai ajuns la adevăratul început. Când nu știi ce vrei. Spui că vrei eliberarea. Dar a CUI din CE? **Rămâi în această sfântă neînțelegere!**

Simți că există un potențial încătușat. Simți că se va descătușa *prin* tine. În propria minte, **tu** ești doar Simțirea și nimic altceva: simpla percepție. Și ce este acel potențial încă nemanifestat? O percepție completă, a întregii Realități. Deci percepția vrea o percepție nemărginită. Aha! **Rămâi în această sfântă percepție!**

Dacă poți trăi cu gândul ăsta, ești deja mântuit!

Trebuie să muncești până în ultima zi de viață împotriva ego-ului, neștiind dacă acest efort spiritual îți va aduce vreun beneficiu. Dacă poți trăi cu gândul ăsta, ești deja mântuit!

Când, vreodată, te vei Trezi spiritual, să știi că e doar Grația Divină, nu e meritul muncii tale spirituale. Dacă poți trăi cu gândul ăsta, ești deja mântuit!

După iluminare, vei lucra zilnic cu tine însuși ca să păstrezi fericirea cerească, fără de care nimic lumesc nu te va mai satisface. Dacă poți trăi cu gândul ăsta, ești deja mântuit!

Vei muri neluând cu tine nimic, nici victoria împotriva ego-ului, nici lumina metafizică, nici eliberarea de minte – toate astea sunt la fel de efemere și iluzorii ca cel care le-a trăit. Cele mai prețioase experiențe vor

rămâne Divinului. Tu ai să dispari definitiv, ca un abur ce ești... Dacă poți trăi cu gândul ăsta, ești deja mântuit!

Ego în pericol

Pentru ca omul să poată întâlni Spiritul, trebuie redus voltajul. Diferența este imensă. Oricum, Spiritul va face toate eforturile să-și reducă vibrația. Problema este ca ego-ul să și-o ridice. Atunci, un prim contact ar fi posibil în condiții de siguranță.

Dar este ego-ul în pericol? El se simte în pericol întotdeauna când pierde controlul. Iar Trezirea tocmai pierderea controlului înseamnă. În unele cazuri nefericite, omul a ajuns la psihiatrie după un episod iluminatoriu. Asta ne arată că Spiritul nu a fost suficient de prevăzător, iar ego-ul s-a ars, fiind imatur încă.

«Iluminarea este viața obișnuită trăită în pace absolută, știind că tu nu ești o entitate separată, ci totalitatea vieții. Asta e tot. Iluminarea nu este o experiență spirituală. Este o experiență fizică, chiar una dureroasă. Vei vedea cum corpul începe să freamete când creierul ți se decuplează de la toate acele credințe și idei anterioare. Când părerile ți se năruiesc una după alta, trupul simte asta. De aceea îmi scrieți: „Cesar, nu știu ce se petrece. Pierd controlul!” Nu pierzi controlul, ci n-ai avut niciodată control. Pentru că tu n-ai existat niciodată. „Am atacuri de panică!” Bine-ai venit la bord! „Mă simt bolnav, obosit!” Vezi, lumea ta se prăbușește, iar corpul experimentează asta.» (Cesar Teruel)

17 februarie 2020

ETAPELE SPIRITUALITĂȚII

Capitole:

Șase stadii ale Trezirii

Avertismente pentru căutătorii spirituali

Cu maestru sau fără?

Cu efort sau fără?

Ca să găsești iluminarea, caut-o cu lumânarea!

Relatări ale unor episoade iluminatorii

Spiritualitatea are câteva repere generale, pe care le voi reprezenta grafic mai jos. Ea începe chiar cu 1) starea „nespirituală” a omului obișnuit, prin care absolut toți trecem.

Apoi, după ce omul își dă seama că prilejurile de bucurie oferite de lume sunt trecătoare și de mică intensitate, el caută adevărata fericire. Și descoperă 2) învățăturile spirituale sau trăirile paranormale, care îi deschid un orizont vast, necunoscut înainte.

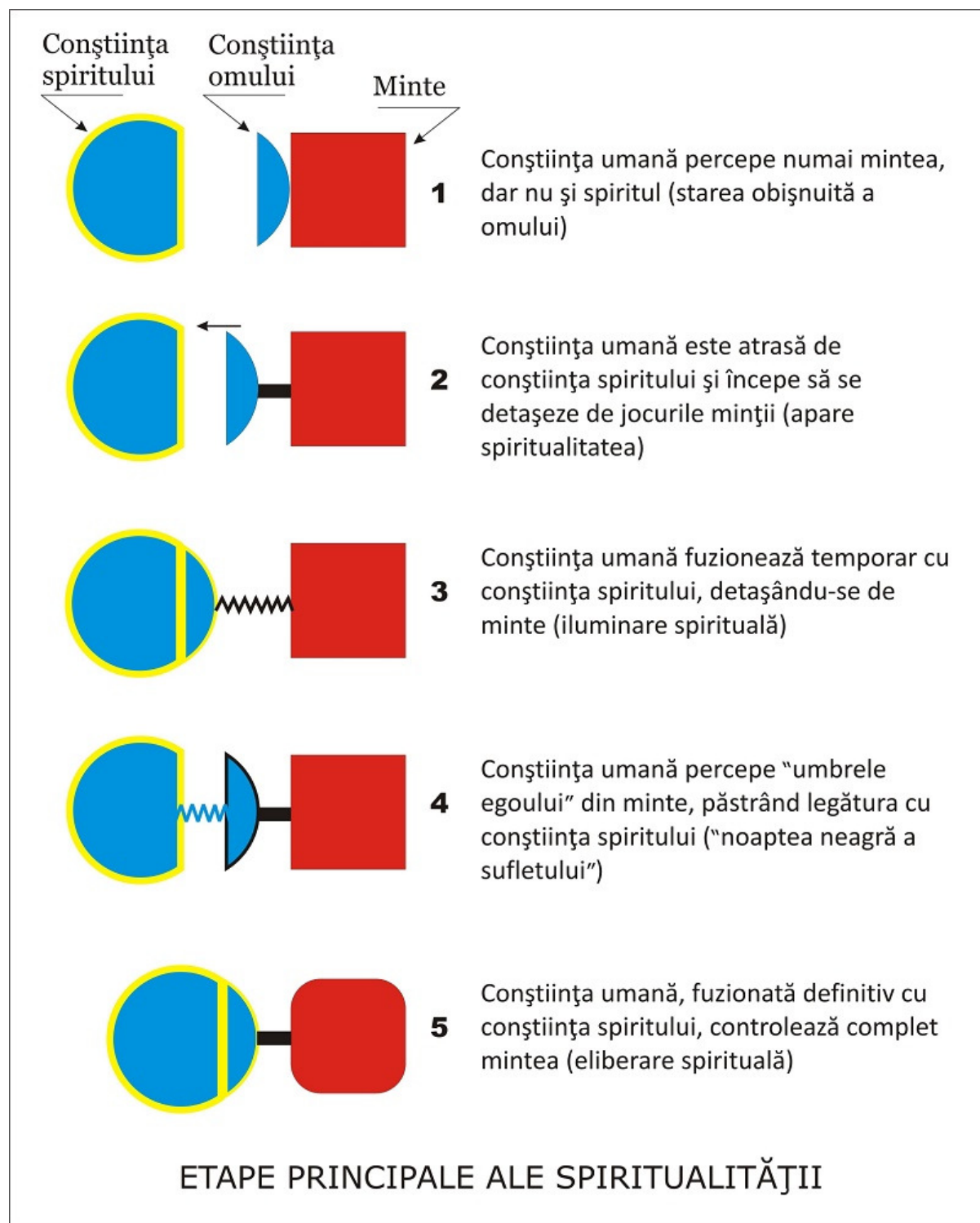
Un moment important este 3) Iluminarea sau trezirea spirituală. După această revelație, conștiința umană revine la poziția sa de supraveghetor al minții și are cel puțin două opțiuni: fie se oprește din progresul spiritual, speriată de amploarea transformărilor, fie continuă să aprofundeze apropierea de Spirit.

Un element descurajator poate fi apariția 4) „noptii negre a sufletului”, adică o disperare adâncă, cauzată de perceperea exagerată a propriilor defecte. Poate că ele sunt exagerate tocmai de comparația cu perfecțiunea percepută în experiența de vârf a iluminării. Cea mai bună scăpare este să continui practica ta spirituală, oricare ar fi ea, și să-ți păstrezi luciditatea și detașarea.

Mici dezamăgiri spirituale vor surveni la tot pasul. În funcție de optica de moment, le vei percepe fie ca și cum Dumnezeu nu-ți dă ceea ce credeai că meriți; fie ca o expresie a neputinței tale de a te ridica la înălțimea idealului pe care l-ai ales. Astfel de poticniri sunt inevitabile, căci alchimia transformării interioare trebuie să decapeze straturi groase de obiceiuri mentale, adunate de mulți ani (ego-ul). Acest lucru va dura ceva timp și numai perseverența poate garanta succesul.

În final, va apare 5) eliberarea definitivă de ego și poveștile sale. E vorba de o perfectă comunicare dintre Spirit și om. Apoi, e vorba de Trezirea conștiinței umane la adevăratul său potențial divin, precum și detașarea de obsesiile minții.

Totuși, „anatomic”, conștiința umană va continua să rămână în corp pe timpul somnului când Spiritul se aventurează în lumea astrală, a spiritelor. Unirea definitivă dintre suflet și Spirit va surveni abia după moartea trupului, dar până atunci, fiecare își va vedea de sarcinile proprii. Desigur, deoarece comunicarea dintre Spirit și suflet este perfectă, vehiculul uman va exprima perfect dorințele Spiritului său – ceea ce este o performanță ideală pentru această încarnare...

«Ideea că toate Trezirile sunt la fel este ridicolă. Nu toate Trezirile au aceeași profunzime. Pot varia enorm. Dar a atinge chiar puțin din Realitate înseamnă, totuși, a atinge Realitatea. Să nu subestimăm importanța oricărui nivel de Trezire. De fapt, orice grad de Trezire este extraordinar. Are o valoare incredibilă.» (Adyashanti)

Șase stadii ale Trezirii

Un iluminat american (J.C. Lemay⁴) a creionat harta procesului numit “trezire spirituală” în felul următor:

Stadiul 1. Există doar zgomot mental, vârtejul și neliniștea identificării cu trupul. Organismul uman este condus de inconștient, din cauza condiționărilor și autocentrării existente în mintea care gândește compulsiv.

Stadiul 2. Începi să observi, să fii martor al minții. Observarea este deja o fază mai liniștită. Apare o distanță între observator și mintea psihologică. În acest stadiu începe călătoria către Ființa pură sau Tăcere.

Stadiul 3. Atenția se retrage tot mai mult de la zgomotul minții și se întoarce către sine. Învățăm să ne adâncim tot mai mult în interior, să ne abandonăm, să ne eliberăm de zgomotul minții, acel mic “eu” psihologic.

Stadiul 4. Începem să avem, când și când, experiența liniștii pure. Ființa pură rămâne în sine, nu mai există un “eu” și nici mintea autocentrată. Totuși, rămâne o subtilă dualitate, în care liniștea pură (sau ființarea pură) pare a fi experimentată de “cineva”. Există conștiința stării pure sau tăcerea. Se simte pace, neclintire, odihnă, totalitate, unificare. Dar încă nu e de ajuns.

Stadiul 5. Continuăm să ne scufundăm. Ne afundăm tot mai mult în tăcere, lăsându-ne la o parte conștiința de sine și orice fel de dualitate. Contrar celorlalte stadii, acesta este pasiv. Nu mai putem spune că “eliberăm” sau că ne “retragem”, pentru că nu mai există acum niciun agent capabil de a “face” aceasta. Doar ne abținem de a ne agăța de ceea ce a rămas, de ființă, conștiință, atenție, liniște, pace, odihnă, totalitate. Iar eliberarea se petrece de la sine.

Stadiul 6. Aici nu putem descrie nimic. A rămas doar liniștea (ca să-i dăm un nume), dar fără conceptul de liniște, fără cineva care o experimentează, fără a fi o experiență, fără vreo conștiință a ei. Aceasta este starea originală absolută dinainte de ființă sau non-ființă, dinainte

⁴ <http://rays-of-light.net/#pmap>

de dualitate și non-dualitate. Aici chiar și sentimentul de “Eu” se întoarce la sursa lui.

Aceste 6 stadii indică și cum se rafinează “efortul omenesc”. Stadiul 1 este fără efort, în sensul că este aproape în întregime automat și condiționat. Încă nu se depune niciun efort pentru eliberare. Stadiul 2 este stadiul efortului în forță. Apoi, acesta se rafinează progresiv de-a lungul stadiilor 3, 4, 5. Și devine atât de subtil, încât devine lipsit de efort în stadiile 5 și 6.

Desigur, nu e totul chiar atât de liniar. Am putea fi încă în stadiul 2, dar să avem scilipiri din stadiul 4 sau chiar intuiții din stadiile 5 și 6. În acest moment, căutătorii care merg pe cont propriu (neavând un învățător sau maestru spiritual) deseori se păcălesc singuri, clamând pe baza acestor scurte intuiții că “Eu sunt lipsa de efort”. Acesta este un truc al minții egotice, care te împinge să renunți prematur la a mai depune eforturi.

Sau am putea fi destul de bine stabiliți în stadiul 4, dar încă să experimentăm momente de identificare cu mintea-corp specifice stadiului 1. E absolută nevoie să perseverăm în continuare.

«Trebuie să faci un imens efort ca să realizezi Sinele. E foarte ușor să te oprești pe cale și să recazi în ignoranță. Trebuie să depui un efort foarte hotărât ca să rămâi pe vârf odată ce l-ai atins, dar în cele din urmă, va veni și timpul când vei fi pe deplin stabilit în Sine. Atunci nu vei mai putea cădea. Ai atins destinația și nu mai sunt necesare alte eforturi. Dar până vine acel moment, e nevoie de o practică spirituală constantă.» (Annamalai Swami)

Avertismente pentru căutătorii spirituali

Pentru a veni în ajutorul căutătorilor spirituali de tip new-age și, mai ales, neo-advaita, iată câteva avertismente ale autorului J.C. Lemay și motivele pentru care el și-a lansat website-ul:

- Căutătorii subestimează și minimalizează puterea ego-ului de a interfera, distorsiona și corupe calea spirituală.

- Căutătorii, aproape tot timpul, bagatelizează și chiar resping necesitatea de a manifesta efort, disciplină și devotament pe calea lor spre „trezire”.

- Căutătorii, de cele mai multe ori, nu fac niciun progres real pe cale, nu se transformă deloc, nu au o idee clară în ce etapă se găsesc și se cred a fi cu mult mai pregătiți, capabili, purificați, maturi, serioși și sinceri decât sunt în realitate.

- Căutătorii, sub influența a nenumărați autodenumiți învățători, folosesc cuvintele „trezire” și „iluminare” într-un mod atât de ușurel, simplist și superficial, încât nu doar că le-au golit de esență, dar îi face să ia drept „trezire” orice mică înțelegere intelectuală sau vreo sclipire a adevărului ocazională și trecătoare.

- Căutătorii deturneză conceptele spirituale și deseori sunt prinși în capcana vreunui „absolutism” (agățându-se de ce cred ei că ar putea fi „adevărul ultim”) cu care-și ung un mecanism de evitare a adevărului și își neagă starea lor interioară reală. De exemplu, se complac deseori în ideea că „ego-ul” este o iluzie, dar aceasta numai pentru a-și oferi un motiv pretins „rațional” de a nu descoperi, înfrunta și elimina aspectele întunecate ale acestui „ego” și umbrele naturii lor umane. (traducere din „**A Spiritual Journal by Sri Clownananda - Foreword**”⁵)

Ca un ajutor suplimentar pentru căutătorii contemporani ai adevărului, autorul a creat o colecție de citate importante ale unor mari înțelepți: **Quotes From The Source**⁶

Cu maestru sau fără?

Un maestru spunea că sunt două categorii de iluminați: primii, care se luminează singuri, și ceilalți, care se luminează cu ajutorul unui maestru. „Dacă te-ai fi putut ilumina singur, n-ai mai fi ajuns să apelezi la mine”, spunea maestrul respectiv. E absolut logic. Există, totuși, și altă perspectivă.

Oare de ce, când căutăm un lucru, îl găsim tocmai în ultimul loc unde-l căutăm?!

Dacă trebuie să te iluminezi, o vei face cândva – fie singur, fie în preajma unui maestru deja iluminat. Dar nu e mai frumos să te iluminezi sub oblăduirea unui maestru?! Se creează o legătură sufletească nemuritoare, un suflet de grup, o școală spirituală care va avea o forță de impact social mult mai mare decât ar fi putut-o avea fiecare iluminat de unul singur. Oamenii, ajutându-se reciproc, învață iubirea.

Ramana Maharishi spunea că „Maestrul exterior are rolul să trezească Maestru interior”. Dar dacă Maestrul interior, Spiritul n-ar fi deja trezit, cine te-ar împinge să cauți un Maestru exterior? Spiritul tău te

⁵ <http://rays-of-light.net/>

⁶ <http://advaito.com/>

conduce treptat pe calea ta spirituală, unică. La un moment dat, îți aduce în față un Guru. Acesta îți va oferi Grația sa.

Dar de ce nu ți-o oferă însuși Spiritul interior?

Se întâmplă așa, poate, pentru că Spiritul interior este *trezit*, dar *neputincios* deocamdată. Are nevoie de ajutorul îngerilor nevăzuți și al unui guru fizic pentru a căpăta controlul ființei umane în totalitate. Acum Spiritul e ca un consilier la umbra minții. Trebuie însă să devină prim-ministru sau președinte în exercițiu. Iar mintea și trupul să asculte toate ordinele sale.

Deci Maestrul exterior are un rol sacru de jucat, iar dacă îl joacă bine, el se apropie de Dumnezeu. Toate spiritele au ca unic scop să se apropie de Dumnezeu. Niciodată nu e de ajuns, mereu mai e o distanță până la Perfecțiunea Ultimă. A juca desăvârșit rolul de Guru este o modalitate extraordinară pentru un spirit să se înalțe în rang. Iar Spiritul tău te aruncă în brațele Gurului și pentru a-i oferi ocazia să te ajute.

Deci, inversând sensul frazei lui Ramana, am spune, fără a greși, că: „Maestrul interior te împinge către Maestrul exterior pentru a-l ajuta pe acesta din urmă să se apropie și mai mult de Absolut”.

Totuși, nenumărați oameni s-au Trezit „din senin”, fără nicio pregătire, fără maestru, fără metodă, în cele mai ciudate momente și moduri. A fost alegerea Spiritului și a lui Dumnezeu, care întotdeauna știe ce face.

Iată de ce, potențialul există deja în cei "aleși", dar iluminarea se petrece deseori alături de un maestru. Se spune că este „câmpul de forță” al maestrului cel care te-a elevat. Cei pregătiți nici nu au nevoie de o anumită tehnică predată de maestru, ci doar prezența lui este de ajuns. Totuși, mulți alții stau în preajma acestuia fără a face un progres remarcabil. Deci nu e de ajuns energia maestrului, nu e de ajuns metoda predată de maestru, ci esențial este ca discipolul să fie *copt pentru marea experiență*.

Cu efort sau fără?

Cât efort e nevoie să depui pe drumul spre iluminare? Prima iluminare ar putea veni prin **abandonul de sine** (de ego), atunci când îți dai seama, de exemplu, că metoda folosită și puterea ta interioară nu sunt de ajuns pentru a străpunge vălul iluziei atotputernice. Sau când ești copleșit de necazuri și suferințe și înțelegi că nu controlezi nimic în

realitate. Numai Grația divină poate debloca acel potențial divin interior. (Vezi **mărturisirea lui Craig Holliday**.⁷)

Nicio tehnică, oricât de intens practică, nu poate ține locul Voinței lui Dumnezeu. Dacă ar fi existat o astfel de *tehnică*, s-ar fi aflat până acum. Apoi, oamenii ar fi pus-o deja *în locul* lui Dumnezeu. Ar fi fost logic. Din moment ce Dumnezeu era imprevizibil și incognoscibil, iar tehnica de a atinge starea supremă era la îndemână și da rezultate certe, tu pe cine ai fi ales?! Acesta este argumentul pentru care afirm răspicat că iluminarea depinde în primul rând de Grație.

Sigur, este posibil ca trezirea să se producă în timpul unei tehnici oarecare. Dar nu te lăsa păcălit! Nu este datorită valorii ei intrinseci sau ca răsplată pentru osteneala ta! Chiar dacă există și aceste merite (din punct de vedere omenesc), ele niciodată nu ar fi de ajuns în sine. Nu idolatriza o cale sau un maestru. Chiar și cel mai mare maestru nu îți va acorda atingerea Iluminării decât dacă este împins de Dumnezeu și având Grația s-o facă. Altfel, vei sta lângă el o viață întreagă așteptând zadarnic.

Iată trei exemple de iluminări. Primul, mai tânăr, având un ego avid de distracții, suferă la un moment dat o ridicare spectaculoasă a energiei Kundalini care, dintr-o dată, îl transformă într-un om spiritual. Al doilea, cu un ego spiritual ambițios, exersează tenace diverse practici spirituale și, la un moment dat, trăiește iluminarea. Al treilea, mai bătrân, după o viață în care doar a studiat diverse doctrine spirituale, fiind convins de existența lui Dumnezeu, în final, primește darul iluminării când se aștepta mai puțin.

Dar fiecare iluminare are o poveste proprie, diferită de la om la om...

Ca să găsești iluminarea, caut-o cu lumânarea!

Nu ești scutit de efort. Dacă vrei să permanentizezi și să aprofundezi prima iluminare sau doar micile sclipiri și intuiții, trebuie să-ți dai silința. Acum ai o motivație clară, știi ce anume cauți să păstrezi. Nu mai e o căutare vagă, o simplă *credință* în maestru sau învățătură. Știi ce ai avut și s-a dus, pentru că, după prima iluminare, urmează inevitabil revenirea la starea obișnuită. Și acum ai libertatea de a alege ce dorești: fericirea cerească sau existența banală dinainte. Iar în acest moment crucial, iluminării se împart în ambele tabere. Vrei să trudești pe calea

⁷ https://www.youtube.com/watch?v=Pm_Pdv5IxFI

spre eliberare, spre stabilizarea în starea de iluminare 24/24? Desigur, vei mai primi și alte forme de Grație, dar numai dacă optezi ferm pentru a te adânci în extazul cu ochii deschiși. Iar în primele faze, mai ales, trebuie să te străduiești constant cu tine însuși.

Dar chiar și înainte de prima iluminare, dacă ai luat contact cu spiritualitatea și ești atras ca un magnet de Dumnezeu, nu vei putea sta degeaba. Dimpotrivă, te vei arunca cu entuziasm în diverse practici, cu speranțe imense. Vei munci spiritual pentru autocunoaștere, optimizare și autocontrol, pentru elevarea gândirii și comportamentului, pentru disciplinarea emoțiilor și micșorarea egocentrismului. Toate acestea înseamnă să dedici efort, timp, energie (care se numesc TAPAS în yoga).

Dacă vreun „maestru” ți-ar sugera *în acest stadiu incipient* că nu trebuie să faci nimic, ci doar să aștepti pomana cerească, înseamnă că vrea să te fraierească. Vrea ceva de la tine: supunere, cotizații, sponsorizări, dependență psihică etc. Dar nu, osteneala personală este inevitabilă chiar de la început. Studiul teoretic, dar serios al spiritualității, este tot un sacrificiu de timp și energie, care va da roade mai târziu.

Totuși, când vei înțelege că Voința lui Dumnezeu este suverană, atunci te vei înfiora și te vei smeri cu adevărat. Vei pricepe că "efortul tău" e absolut nimic față de ceea ce vrei să obții.

«*Fără efort* nu vei ajunge niciodată, iar *cu efort* nimeni nu a ajuns vreodată. Depune toate eforturile de care ești capabil, pune-ți toată energia și sufletul în ceea ce faci, iar într-o bună zi vei putea spune: Văd că efortul nu mă poate duce nicăieri. Iar în acea zi, nu tu îl vei opri, ci efortul nu va mai fi necesar. Iar când efortul se întrerupe de la sine, atunci începe meditația.»
(Osho)

Sadhguru spune că există multe căi de a te eleva de la nivelul lui Muladhara chakra la Ajna chakra. Dar de la Ajna la Sahasrara nu mai există nicio cale. Nondualitatea se experimentează abia la nivelul lui Sahasrara chakra. Spațialitatea Conștiinței se poate trăi și la nivelul lui Ajna, dar maestrul aflați pe acest nivel nu sunt cu adevărat “nonduali”, ci mai păstrează o urmă de ego. Nu e neapărat un lucru rău, dar încă se păstrează riscul unor alunecări spre devieri spirituale. Sahasrara este ultimul refugiu și cel mai sigur.

Spiritualitatea nonduală mai este numită “calea fără cale”, fiindcă e vorba de trăirea directă a unui salt inimaginabil, deci imposibil de prognozat și pregătit.

Din perspectiva absolutului, nu există decât El, unica Ființă, nu există chakre și alte fenomene specifice relativului. Totuși, în lumea relativului, experiența non-duală nu e posibilă fără activarea lui Sahasrara chakra, în diverse grade: de la simpla înțelegere teoretică a noțiunilor non-duale, apoi primele scipiri de trezire, până la stadiul de stabilizare în iluminare (eliberarea).

Aș mai adăuga următoarele argumente de ce se numește “calea fără cale”:

- Te poți trezi dacă tu *cauți* sau *nu cauți* iluminarea spirituală.
- Te poți trezi urmând o *cale spirituală* sau doar urmându-ți propria *intuiție*, dar cu aspirație.
- Te poți trezi *având* un maestru sau *neavând* niciunul.
- Te poți trezi în timpul unei *tehnici* spirituale sau în cu totul alt moment *nepremeditat*.
- Te poți trezi *cu ajutorul* lui Kundalini sau *fără ajutorul* lui Kundalini.

Trezirea însăși caută să se trezează în timp ce are o experiență într-un corp uman (agregat biologic). De la acest paradox primordial apar nenumărate alte ciudățenii. Ceea ce apare drept contradicție în lumea fenomenelor relative este normalitate în lumea absolutului. Și invers: lumea relativă este o ciudățenie (vis, iluzie etc.) când e privită din poziția absolutului. Dar numai așa poate lumea creată funcționa separat de Cauza Primă.

De aceea, când toți oamenii se vor ilumina, ar mai putea exista lumea la fel ca astăzi? Atunci Pământul va fi translatat într-o dimensiune superioară (eterică). Mai exact, populația iluminată va fi translatată în Noul Pământ, iar cei rămași la vechiul mod de funcționare vor rămâne în dimensiunea actuală. (Vezi amănunte în articolul meu "**Viitorul omenirii în date**".)

Relatări ale unor episoade iluminatorii

„Nu mă simțeam în stare să comunic cuiva cele petrecute”

Într-o zi de toamnă, Wendy Rose-Neill lucra în grădina ei din Buckinghamshire. Cu toate că este de profesie psihiatru și redactor la o publicație medicală, având pe deplin capacitatea de a comunica, Wendy a putut relata cu foarte mare dificultate cele trăite.

«Grădinăritul a fost întotdeauna o activitate odihnitoare, iar eu în aceea zi eram într-o dispoziție contemplativă. Îmi amintesc că, treptat,

am devenit cât se poate de conștientă de tot ceea ce mă înconjura: cântecul păsărilor, foșnetul frunzelor, adierea vântului care îmi mângâia pielea, mireasma ierbii și a florilor. Am simțit o nevoie bruscă de a mă așeza în iarbă, cu fața în jos și, în timp ce mă așezam, mă simțeam străbătută de un fluid energetic, ca și cum aș fi devenit parte din pământul de sub mine. Senzația de separare față de tot ceea ce mă înconjura începuse să se estompeze. În chip straniu, eram împletită cu pământul, într-o unitate totală, ca și cum aș fi fost alcătuită din el și el din mine. Am devenit conștientă de firele de iarbă care îmi atingeau fața sau îmi răsăreau printre degete; mă simțeam copleșită de o forță ce parcă pătrundea în cea mai intimă parte a ființei mele.

Era ca și cum aș fi venit la viață în acea clipă, ca și cum m-aș fi trezit dintr-un somn adânc și îndelungat și mă aflam acum în lumea adevărată. Îmi amintesc că am simțit cum un vâl îmi era ridicat de pe ochi și cum mă puteam focaliza asupra a tot ceea ce mă înconjura, cu toate că încă eram așezată cu capul în iarbă. Mi-am dat seama că eram învăluită de o tainică energie a iubirii și că totul, însuflețit sau neînsuflețit, este ținut laolaltă, cu o forță atotputernică, de un fel de conștiință greu de descris în cuvinte.

Deși nu cred că totul a putut dura mai mult de câteva minute, mie mi s-a părut nesfârșit, ca și cum aș fi rămas suspendată într-o eternă stare de înțelegere. Când am revenit la starea obișnuită, am rămas nemișcată și liniștită în iarbă, urmărind să aprofundez cele trăite și încă uluită că totul fusese aievea. Îmi amintesc că în acele clipe extraordinare am fost pătrunsă de un sentiment profund de bucurie și pace interioară. Nu mă simțeam câtuși de puțin în stare să comunic cuiva cele petrecute și nici nu m-am străduit să fac așa ceva. Câteva luni mai târziu, însă, am trăit ceva asemănător, în împrejurări diferite.

Era primăvara, din nou într-o zi însorită și călduroasă, conduceam mașina pe un drum liniștit de țară, nu prea departe de casă. Drumul cobora într-o pantă lină pe o distanță cam de o jumătate de milă, cât să pot vedea în zare clădirea unui conac ivindu-se printre vârfurile copacilor. Din nou m-am simțit cuprinsă brusc de un fascicul de forță uluitoare ce mă înconjura, îmi amintesc cum străfulgerarea puternică a luminii copacilor și a câmpului se desfășura în timp ce conduceam. Totul s-a terminat când am ajuns la intersecția de la capătul drumului de țară, unde era nevoie să o iau la dreapta. Ultima jumătate de milă, sau cam așa ceva, am parcurs-o în condiții normale, doar că aveam același sentiment de pace interioară ca data trecută.

Cele două experiențe trăite de mine mi-au apărut drept revelații uimitoare, iar eu mă simțeam atunci pusă în acord cu o vibrație misterioasă, de care până atunci nu fusesem conștientă. Citisem relatările altora despre experiențe asemănătoare, dar nu am împărtășit nimănui ceea ce trăisem eu. De-a lungul anilor, experiența trăită a revenit sub diferite forme, mobilizându-mi întreaga ființă într-un chip extraordinar. Câteodată ea durează mai multe ore sau chiar zile în șir, timp în care constat că potențialul meu energetic este foarte mare. Mă simt totodată în contact apropiat cu ceilalți și cu tot ce mă înconjoară, iar gândurile mele sunt cât se poate de focalizate. În general, experiențele trăite au avut rolul de a-mi îmbogăți viața, dându-i sens și continuitate, ceea ce m-a ajutat să trec peste o perioadă de criză, în care mi se părea că totul se prăbușește în jurul meu. Ele m-au îmbogățit cu un profund sentiment de uimire și mister și mi-au deschis o nouă viziune despre pământ și universul în care trăim, umplându-mă de un tot mai adânc respect față de toate formele de viață.»

„Pluteam pe spate într-un fluviu de pace pe sub poduri de liniște”

Cunoscutul scriitor Arthur Koestler relatează în cartea sa "Scriitura invizibilă" experiențele avute ca prizonier într-o celulă, în timpul războiului civil din Spania. Elementul declanșator al experienței sale iluminatorii l-a constituit ceea ce autorul considera ca fiind o reconfirmare a teoriei lui Euclid, potrivit căreia numărul numerelor prime este infinit. Koestler crede că a ajuns la acest adevăr scrijelind anumite semne pe zidul celei, cu ajutorul unei bucăți de sârmă. Iată cum descrie el starea sa de extaz dumnezeiesc:

«Semnificația acestei intuiții m-a luat pe sus, asemenea unui val. Verbalizarea intuiției fusese de natură să nască valuri, aceasta resorbindu-se însă îndată, lăsând în locul ei doar o esență fără cuvinte, un iz de eternitate, o vibrație ușoară a săgeții în albastrul cerului. Probabil că am rămas acolo vreme de câteva minute, cuprins de transă, fiind conștient dincolo de cuvinte că «totul este perfect – perfect», până când am început să simt cum o ușoară dezordine mentală mă deranjează – evenimente lipsite de importanță perturbau liniștea desăvârșită a momentului.

Mi-a venit atunci în minte sursa acelei ușoare indispoziții: mă aflu, fără îndoială, în închisoare și așa fi putut fi executat. Drept răspuns, am fost cuprins de un sentiment care s-ar fi tradus în cuvinte: «Și ce dacă?

Doar atât ? Nu există ceva mai important care să te îngrijoreze?». Răspunsul a venit atât de spontan și amuzant, încât mica indispoziție ce se infiltrasese în mintea mea nu conta mai mult decât pierderea unui nasture de la guler. Apoi am simțit cum plutesc pe spate într-un fluviu de pace, pe sub poduri de liniște. Apele izvorau de nicăieri și se revărsau nu se știe unde. În cele din urmă, râul și cu mine nu mai eram. Eu-l limitat încetase să mai existe.

Când spun că «Eu-l încetase să mai existe» mă refer la o experiență concretă, dar atât de incomunicabilă pe cale verbală ca și trăirile generate de un concert de pian, trăiri care sunt totuși reale. De fapt, aceste stări sunt mai reale decât tot ceea ce trăisem înainte – aveam pentru prima oară sentimentul că vâlul căzuse și că puteam fi în contact cu «realitatea cea adevărată», cu ordinea ascunsă a ceea ce există, cu radiografia țesăturii întregii lumi, de obicei ascunsă sub straturi de evenimente lipsite de importanță.

Aceste experiențe mi-au oferit din plin certitudinea că există într-adevăr o ordine superioară a realității, aceasta singură dând un sens întregii noastre existențe.» (*sursa traducerilor*⁸)

21 februarie 2020

⁸ <http://yogaesoteric.net/content.aspx?lang=RO&item=21809>

CUM SĂ ÎNDUPLECI NECESITATEA

Capitole:

Agresivitatea ego-ului deranjează până și gramatica
Ego-ul este un mecanism
Îndepărtarea nechirurgicală a grijilor

Dumnezeu a apărut dintr-o *necesitate* a haosului, iar Creația a apărut ca o *necesitate* a lui Dumnezeu. Poate că mai potrivit ar fi să ne închinăm Zeității Supreme numite „Necesitate”.

Cum poate fi Ea înduplecată? Foarte simplu. Reducându-ne la tăcere ego-ul. Într-o clipă, nevoile noastre reale se vor alinia cu nevoile universului.

Necesitatea noastră nu este ceva fix, ci constant în schimbare, e umbra ego-urilor noastre. Când un ego este mare, atunci umbra sa îl însoțește neînduplecată. Când ego-ul dispare, nu mai există nicio obligație, ci totală libertate și fericire. Desigur, este vorba de libertatea de a acționa integrat în legile universului. Adică ai sentimentul lăuntric de a fi liber, dar nu vei face niciodată ceva contrar armoniei universale.

Spiritul omului se străduiește a convinge ego-ul să renunțe la libertatea sa haotică, care îi aduce numai suferință. Suferința este inevitabilă dacă ego-ul vrea să fie independent de interesele Spiritului său. Când ego-ul începe să se supună de BUNĂVOIE, apar primele străluciri de iluminare spirituală și fericire necondiționată.

Să renunți la autonomie înseamnă ca tu, omule, să nu te mai supui la *dictatura* propriilor gânduri, emoții, amintiri, adică la mofturile ego-ului, ci să ascuți poruncile Spiritului și ale lui Dumnezeu. Aceasta e înțelepciunea, alternativa la libertatea prost înțeleasă. Când Spiritul te pune, să-ți aperi trupul cu toată tăria de care ești capabil, dar când El te reține, să fii total nesimțitor, incredibil de detașat.

Să renunți acum la independență ți se pare că ar fi un sacrilegiu și o imposibilitate. Dar este doar părerea ego-ului, acumulată în timp. Nu te supui cuiva exterior, ci interiorului tău mai Înalt. Nu e niciun pericol, nicio jignire, dimpotrivă, câștigi imediat fericirea, seninătatea, lipsa suferinței. Viața îți va fi dirijată de o Inteligență mai înaltă, iar tu vei continua să îți folosești capacitățile personale. Dar ele vor înceta să fie o valoare în sine, acționând discreționar, ci vor fi subordonate unui Scop superior.

Agresivitatea ego-ului deranjează până și gramatica

Atunci când ești forțat de viață să renunți la un avantaj, comoditate, interes personal, ești nedreptățit, ai imediat o reacție egotică violentă (chiar dacă nu o manifesti exterior). Este normal, pentru că acesta este rolul ego-ului: să apere interesele trupului. Dar tocmai într-un astfel de moment poți exersa separarea de interesele trupului: întâi observându-ți reacțiile interioare *agresive* față de „răul” din exterior. Apoi, înțelegând că îi dai o importanță *exagerată*, că ești prea subiectiv, că nu e chiar normal cum privești lucrurile. În final, *detașându-te*, amintindu-ți că nu Tu ai reacționat, ci ego-ul Tău, în virtutea educației și instruirii sale de-o viață.

Persoana I singular este timpul verbal al ego-ului: "eu fac, eu dreg". Deseori, exprimarea este atât de agresivă, încât oamenii au simțit nevoia să găsească niște variante de înlocuire mai blânde, care să abată atenția de la egocentrismul mesagerului.

Una ar fi folosirea **nosismului** (*noi editorial*), de exemplu: “Nu ne îndoim de inteligența cititorului, dar acesta e un lucru de neînțeles.”

O alta este folosirea lui **tu impersonal**, ca o protecție în situația unor mărturisiri personale: “Când închizi ochii, te cutremură viziunile despre viitor.”

Ego-ul nu are măsură. De exemplu, el va da aceeași importanță unei mici zgârieturi, ca și unui accident grav. În al doilea caz, acționează normal, așa cum îi este rolul de apărător al trupului. Dar când, neexistând o amenințare reală, ego-ul începe să facă scenarii sumbre de viitor, te vei comporta nedrept de disperat, furios sau depresiv, într-un cuvânt: aberant.

Alt exemplu: un bogătaș face o criză de nervi dacă i se servește masa cu 10 minute întârziere. Dar un sărac ce caută hrană prin gunoaie e mai calm, chiar dacă nu găsește niciun rest comestibil, fiindcă este obișnuit cu foamea. Prin urmare, nu condițiile și evenimentele exterioare sunt determinante, ci reacția noastră psihologică la ele, care este condiționată prin educație, mediu social, amintiri – într-un cuvânt, de ego.

Ego-ul este un mecanism

Ego-ul este un mecanism fără minte, deși se folosește de intelect. Dar gândirea sa este limitată, locală și de moment. Tu, adevăratul Eu, ai o

viziune largă, a eternității și infinitului, a solidarității cu semenii și ascultării față de Înțelepciunea supremă.

De inteligență se folosește și ego-ul, și Spiritul. Dar, pe când ego-ul este un produs al trecutului (umplut cu tipare de gândire, cicatrici emoționale, comportamente copiate de la alții etc.), Spiritul este perfect racordat la prezent și urmărește planuri pe termen foarte lung. Inteligența Spiritului este *fluidă*, iar a ego-ului este *cristalizată* (termenii aparțin teoriei psihologice Cattel-Horn).

Ego-ul e maestru în speculații și reinterpretări aiuritoare. De pildă, afirmații de genul „nu perechea iubită te poate face fericit, ci fericirea depinde doar de tine, e o alegere” pot fi înțelese complet anapoda. Adică, conform ego-ului: nu trebuie să-ți pese de celălalt, să devii tot mai autocentrat și nepăsător, mai plin de tine și de gândurile tale. Dar sensul corect este altul și anume că Spiritul din tine este acel suflet-pereche pe care toți îl căutăm fără a-l găsi într-un alt om. Fericirea depinde de tine doar în măsura în care te abandonezi Lui. Deci nu alegi tu cu mintea să fii fericit, ci dimpotrivă, alegi să nu mai crezi în fericirile promise de minte. Iată deci cât de ușor poate fi pervertită de către ego o învățătură sapiențială...

Ego-ul este un construct necesar supraviețuirii, cu condiția să nu ia conducerea ființei umane. El trebuie să fie subordonat Centrului decizional, care este Spiritul, ființa superioară și divină din om. *Spiritul* este creat după chipul și în vederea asemănării cu Dumnezeu. Nu ego-ul! Ego-ul nici măcar nu este o ființă, ci o idee. Au un fel de viață și ideile, pe care trebuie să le-o respectăm, dar viața superioară are în ea duh și adevăr, calități divine ce nu pot fi găsite decât în Spirit sau Sinele Suprem.

Reacțiile ego-ului se transpun în boli ale corpului, din cauza grijilor cu care se umple. În final, vei constata că nu merita să-ți faci atâția nervi, că tot acolo ai fi ajuns, dar acum te-ai îmbolnăvit și viața e și mai greu de suportat. Deci un ego autonom este o sursă sigură de boală, de suferințe fizice, pe lângă stresul psihic.

De câte ori ego-ul se gândește la ceva care îi pare negativ la adresa lui, corpul va resimți fie o strângere de inimă, fie un nod în gât, fie un ghem în abdomen sau alte senzații neplăcute care vor dura ceva timp. Sunt semnele ego-ului, dacă îți plac... El interpretează realitatea în funcție de interesele sale și te chinuie pe tine. Dar ego-ul nu are acest drept, el nu ar trebui să te chinuiască, fiindcă e doar o rotiță din Ființa ta imensă. Depistează-i jocurile prostești și taie-i coada parazitului! Ego-ul e ca o tenie care suge din vloga ființei tale. Cât ai să-l mai rabzi?!

Oamenii trebuie preveniți să nu se lase manipulați de mintea lor îngustă. Cu toții posedă o Inteligență superioară, sunt mereu ajutați de Aceasta, dar numai în măsura în care ei Îi permit. Cea mai eficientă profilaxie a bolilor psiho-somatice (inclusiv anxietatea, depresia, atacul de panică) este renunțarea la pretențiile ego-ului.

Așa vei schimba însăși Necesitatea divină, care va devia treptat celelalte ego-uri de la a-ți mai face rău. Nu va mai exista un motiv necesar, deci nu vei mai fi atacat de lume și viață. Orice ai pățimit până acum, a fost necesar, chiar dacă nu-ți dai tu seama la ce.

Începe să te modelezi launtric în acest mod și vei sesiza că afirmațiile sapiențiale ale lui Marius Ghidel sunt corecte, inspirate de înțelepciunea divină, cu adevărat.

« Sinele Divin nu caută niciodată ale sale. Iartă totul și acceptă totul. Este infinit de îngăduitor și de smerit și supus, bun și blând, și mereu se lasă pe sine. Nu-și impune voința niciodată, ci doar acceptă și cedează. Este ca praful pe care călcăm sau ca o cârpă. Nu luptă pentru sine și nu se apără. El nu are lipsuri, nu are ce să apere. El nu știe decât să iubească... »

« Când îți predai puterea în mâna Domnului, controlul tău este maxim, pentru că atunci El este cu tine. Și va voi pentru tine ce este mai bine pentru Sine. Când eul se retrage și se predă, înaintea Dumnezeu. Acest curaj nu-l avem, dar dacă l-am avea, viața noastră ar deveni un miracol. Noi nu controlăm nimic. Numai El este peste tot.»

« Omul lui Dumnezeu este retras, cuminte, modest și simplu, nu vrea mai mult, nu vrea să deranjeze pe nimeni, face loc, dă întâietate, nu insistă, nu forțează, nu vrea nimic pentru sine mai mult decât are nevoie, doar eliberează, nu vrea să fie primul, ci ultimul, mai mult dă decât ia, se sacrifică pentru ceilalți, se supune tuturor, nu se supără când pierde ceva și mulțumește întotdeauna Domnului pentru toate, fie bune, fie rele. Dar cine vrea să fie așa?! Cine? » (Marius Ghidel)

Îndepărtarea nechirurgicală a grijilor

Anxietatea e lipită de ego ca timbrul de scrisoare. Iar de anxietate se leagă simptomele psiho-somatice (adică deranjamente, tulburări, boli trupesti). Dar ești atât de obișnuit cu anxietatea ta, încât n-o bagi în seamă decât când îți provoacă dureri: de inimă, de cap, de stomac (se somatizează). De obicei, încerci să uiți de griji prin abaterea atenției, distracții, hobby-uri etc. Dar până când vei putea evita confruntarea cu propriile griji?!

Grijile sunt altceva decât preocuparea pentru supraviețuire. Trebuie să te îngrijești de corp și minte, asta e sarcina pozitivă a ego-ului. Dar grijile sunt altceva, sunt obsesii, uneori somatizate. Grijile apar mereu, chiar și când nu e nevoie să reflectezi la problemele respective. Nu-ți dau pace, te necăjesc. Nu sunt constructive, pentru că nu te ajută să iei decizii mai bune. Doar te chinuie inutil.

Idealul, văzut din perspectiva interesului individual, este să poți separa *preocuparea* de *grijă*. Asta înseamnă dizolvarea ego-ului negativ, dispariția grijilor. Funcționezi ca un om responsabil, dar **liber de terorismul grijilor**. Preocuparea pentru subzistență nu trebuie să devină o suferință. E de ajuns să acționezi lucid, rațional, fără disperare, fără lamentări de genul “*De ce mi se întâmplă asta tocmai mie?*”.

De ce ți se întâmplă acest necaz ție? Putem găsi împreună multe explicații. Dar oare te vor face să nu-ți mai plângi de milă?!

Uneori, da. De exemplu, revelarea unor conexiuni karmice te poate liniști, pentru că înțelegi că n-are nimeni nimic cu tine personal. Nu te-a oropsit Dumnezeu, nu ești ghinionistul și batjocura lumii. Nu. Nenumărate cauze mici și mari te-au adus în această situație neplăcută. Uneori ai contribuit și tu personal. Asumă-ți această vină, dacă există! Oricum, nu mai căuta vinovați în exterior!

Iluminații spun că “totul e bine așa cum e”. Este cea mai rapidă consolare. Totuși, când se apropie de Trezire, omul primește mai multe informații explicative, proporțional cu detașarea sa și în funcție de cunoștințele sale anterioare. Face niște conexiuni noi și pricepe DE CE “totul se întâmplă așa cum trebuie”. Este o și mai mare ușurare, fiindcă totul capătă sens, pierderile și câștigurile, suferința și bucuria, iar ego-ul se ghemuiește de rușine în colțul unde a fost trimis.

Dar ce să faci acum ca să rabzi sau să schimbi starea prezentă?

Soluția nondualistă este să înțelegi că **suferința nu poate exista decât într-un ego**. Ego-ul este senzația că “eu sunt separat de restul”.

Cum să nu te mai simți separat de restul?

Simte chiar acum: “Eu sunt baza, suportul a tot ce există. Toate fenomenele din lume au loc în propria-Mi Conștiință. Suferința psihică din acest corp e unul din aceste fenomene. Dar se petrec acum simultan o mulțime de alte fenomene diferite. Toate au dreptul la atenția Mea nepărtinitoare.”

Iar o minte intervine acum: *Dacă ești totul, de ce nu știi ce se petrece peste zid, de pildă?*

Cine vrea să știe? Mintea. Dar cine percepe? Conștiința.

Poți percepe TOT ce se petrece ORIUNDE prin Conștiință, dar fără traducerea minții, așa că nu vei putea raporta nimănui despre noua ta cunoaștere, nici ție (ego-ului). Dar dacă vrei să înțelegi, să analizezi, să memorezi, atunci îți pui la treabă mintea. Poți să-ți antrenezi mintea să vadă prin zid. Dar asta nu-ți va reduce la tăcere ego-ul și puterea lui de a suferi. Suferința dispăre numai prin eliberarea de ego a Conștiinței.

Mintea e un instrument folositor. Iar ego-ul este gândul apăsător că ai toată responsabilitatea supraviețuirii corpului-minte. Dacă ești apăsător de această răspundere, află că **nu e meritul tău că ai supraviețuit** până acum. Tu crezi că e meritul tău. Fals. Nu ai murit încă fiindcă a avut Dumnezeu grijă să nu mori. Un complex mecanism s-a pus în mișcare în favoarea ta, ca să te miști, să gândești, să te bucuri, să te protejezi. “Cine, îngrijorându-se, poate să-și adauge o zi la durata vieții lui?” (Luca 12:25)

Această coajă de corp care crezi că ești s-a născut, există și va muri prin Voința Supremului. Iar Supremul ești Tu. Tu ai grijă de toate creaturile, de la mic la mare. Dacă te-ai fi îngrijit doar de acest corp uman, ce s-ar fi întâmplat cu restul ființelor?!

Ce frumoase cuvinte! Mă înalță, mă ușurează. Dar nu știu cât să le cred, dacă aș putea trăi după îndemnurile lor. Viața e dură, nu-i filosofie și nici poezie. Am nevoie de soluții rapide realiste, nu de visare cu ochii deschiși.

Ți-am dat soluția rapidă, dar tu vrei una complicată. Complicată n-am. Și ai mai vrea ca altul să-ți rezolve problemele. Altul n-am, doar Tu ești. Și vrei să fii absolut sigur. Atunci stai 5 minute ferm fixat pe ideea: “Eu sunt Conștiința universală, tot ce există”, fără a-ți permite nicio îndoială. Și după aceea, vei avea certitudinea.

Mulțumesc fain. Mă duc să văd ce spun și alții.

Înțeleg. Tu nu vrei o soluție la problemă, ci să nu fi apărut problema...

1 martie 2020

PSIHANALISTUL DE SPIRITUALITATE

Capitole:

Experimentul „Psihanalistul de spiritualitate”
Inspirația vine de la Sinele Superior
Nenumărate adevăruri spirituale

Experimentul „Psihanalistul de spiritualitate”

Nu se știe ce va aduce lumii fiecare școală sau maestru spiritual. Adică, *noi* nu știm. Ele apar prin Voința lui Dumnezeu de a orienta oamenii. Dar oamenii înșiși decid dacă vor să fie orientați și în ce măsură. De aceea, am putea spune că toate sunt experimente, teste.

Am vorbit deseori despre învățăturile misticului **Marius Ghidel**, *experiment* a cărui amploare și finalitate încă nu se întrezărește. El reușește într-un mod admirabil să pună laolaltă esoterismul creștin cu nondualitatea și, mai mult, să atragă mulți admiratori, ba chiar adepți către marile adevăruri pe care le rostește. Este un mesager divin, iar aceste învățături de nivel foarte înalt au fost confirmate de propria sa viață neconvențională. În ultimul timp, răspunzând interesului admiratorilor săi, Marius se pronunță și în chestiuni sociale cu un aplomb zguduitor:

«Democrația reprezentativă servește numai oamenilor bogați, care au toate resursele și mijloacele să dirijeze lucrurile așa cum vor, să dea legile pe care le vor. Soluția este iubirea, ca oamenii să se întrajutoreze, să nu aștepte nimic de la vârf, că nimic vreodată nu vor primi. Democrația reprezentativă nu este în puterea noastră, rolul ei este doar de liniștire, să dormim. Ea este doar o metodă de jefuire a popoarelor.» (sursa Facebook Marius Ghidel 18.11.2019⁹)

Citește, de același autor:
LĂCOMIA ESTE CEA MAI PUTERNICĂ FORȚĂ CARE DOMINĂ
SPECIA UMANĂ (FB 01.12.2019)¹⁰
ÎNGERII ÎNTUNERICULUI ȘI OAMENII ÎN CARE ȘI-AU GĂSIT SĂLAȘ
ACEȘTIA (FB 08.01.2020)¹¹

⁹ <https://www.facebook.com/MariusGhidel/posts/418056289148963>

¹⁰ <http://archive.is/OevnZ>

¹¹ <http://archive.is/yI31d>

LUCIFERIENII - NICIODATĂ SĂ NU TE DUCI SPRE MAI MULT, CĂ TE NENOROCEȘTI (FB 09.01.2020)¹²

ÎNCHISOAREA PLĂCERILOR - CIP-UL RFID DE PE CARTEA DE IDENTITATE ȘI LUCIFERIENII (FB 22.01.2020)¹³

Orice experiment spiritual este interesant și imprevizibil. De pildă, extraordinarul *experiment* „Isus din Nazaret” s-a terminat cumplit, după cum știți. Prin el s-a întipărit în memoria rasei umane că, pentru a deveni sfinți precum Isus, trebuie să ne „crucificăm personalitatea”. Această demonstrație a fost continuată imediat cu *experimentul* „Apostolii lui Cristos”, după un alt scenariu și cu un imens succes, ceea ce a șters întrucâtva amintirea dureroasă a primului episod (lucru și bun, și rău, în același timp).

Se desfășoară aici și acum *experimentul* „Răzvan A. Petre”, de o incomparabil mai mică anvergură. Sunt reflecțiile mele spirituale sincere, pe care le scriu fiindcă Spiritul meu mă împinge s-o fac. Uneori, El mă pune în niște stări plăcute sau, dimpotrivă, neplăcute ca să simt direct subiectul, nu doar să mi-l imaginez. Și desigur că atunci găsesc verbul cel mai potrivit.

Se spune că Titu Maiorescu se bucura de fiecare dată când Mihai Eminescu trecea printr-o decepție sentimentală sau alte necazuri. „Să vezi ce poezie grozavă o să scrie acum!”, jubila Maiorescu cu cinism... Suferința te face mai sensibil, mai atent la muza creativității și poți sublima energia durerii în artă.

Nu sunt un învățător, ci doar un filosof spiritual sau analist de spiritualitate. Spre deosebire de studiul religiilor, care poate fi făcut de un erudit în mod detașat, spiritualitatea nu poate fi analizată corect decât dacă o și trăiești, o intuiești, fie și parțial. De aceea, termenul de „analist” trebuie completat cu componenta sufletească. Mă autodefinesc a fi un sui-generis „**psihanalist de spiritualitate**”.

Dorința și ideile vin de la Spirit, iar eu le dau o formă adecvată publicului român. După ce le finalizez, uit ce am scris și mă bucur că am scăpat de nevoia scrisului. Abia mai târziu, când le recitesc, le apreciez valoarea, având acum mintea proaspătă. Nu le-aș mai scrie identic încă o dată.

În spațiul mental circulă două tipuri de ființe: formele-gând și ideile-semințe. Numai anumiți oameni sunt capabili să recepteze și să înțeleagă

¹² <http://archive.is/QAMoD>

¹³ <http://archive.is/br1ev>

ideile-semințe, care sunt mai abstracte. Aceștia le pot transpune în forme-gând mai grosiere, care pot fi înțelese de mult mai mulți oameni. Ele se pot exprima, de exemplu, prin cuvinte scrise. Și astfel, niște idei foarte abstracte devin un bun comun al întregii umanități. Acesta este rolul creatorilor de artă, literatură, știință etc.

«Sufletul este cel care nu caută nimic pentru sine, este orice lucrare în care nu urmărim un interes propriu, ci e făcută pe gratis și nu vrem niciun câștig. Numai acea activitate te încarcă cu energia vieții. Orice altă activitate unde primim o răsplată, NU NE DĂ VIAȚĂ. Doar când facem ceva gratuit sau o jertfă de sine, un sacrificiu, când servim, ne supunem sau slujim, atunci ne încărcăm cu viață.» (Marius Ghidel)

Cred că scrisul este o metodă de a-mi folosi energia mentală în scopul epuizării tendințelor și intereselor spirituale acumulate în trecutul istoric (samskaras). Minteia oricum se învâрте degeaba, așa că mai bine să lucreze ordonat într-un scop nobil. Gândirea asupra spiritului nu dăunează, dar nici nu oferă adevărata realizare spirituală, care apare odată cu încetarea gândirii compulsive și dispariția ego-ului intelectual.

«Nu aștept o minune de la gândirea rațională. Rolul ei este să te exaspereze și, la un moment dat, să renunți la căutare. Atunci vei găsi Adevărul. De fapt e simplu: când te oprești din căutare, Îl afli. Oprirea din alergat este chiar aflarea Lui. Chiar dacă aș desființa toate tabuurile mentale, ce folos? Înțelegerea rațională nu este convingere și nu durează. Oricine îți dă un alt argument, cazi din nou. Numai lepădarea de sine ne va elibera de condiționările în care ne trăim limitat viața.» (Marius Ghidel)

Fiecare viață de om este tot un *experiment* spiritual. I s-ar mai putea spune și misiune spirituală. Orice om este o expresie temporară a lui Dumnezeu, care încearcă să se manifeste cât mai deplin prin acel om. Desigur, mereu este loc de perfecționare, iar omul plătește prin suferință faptul că nu este încă la nivelul pretențiilor Spiritului. Oricum, însă, nimeni și nimic nu-ți garantează că vei avea o viață dulce și fără probleme. Vei învăța multe despre arta de a trăi. Dar cui va folosi, în final, dacă tot mori odată și odată? Celui care face experimentul: Spiritului tău.

Inspirația vine de la Sinele Superior

«Nu știu nimic despre multe lucruri, dar ce trebuie să știu, îmi apare spontan la momentul potrivit. Ceea ce nu trebuie să știu, nu mă preocupă. Aceasta este pacea și norocul meu». (Mooji)

Când înțelegi că inspirația nu vine de la mintea ta, deja ai priceput și că sursa ei este Spiritul tău, Sinele Superior. E dovada indirectă că El există. Până acum credeai orbește, dar acum ai și proba obiectivă. Este un salt foarte important în credință.

Spiritul este cu adevărat cel inteligent și creativ, mintea e abilă doar în a combina diverse informații. Cum se face că, în cea mai mare parte, răătăcești printr-un ocean de gânduri limitate, iar uneori te trezești pe o insulă a comorilor?! Au aterizat așa, întâmplător, la tine în minte? Așa crezi tu?! Inspirația nu este niciodată întâmplătoare.

Dar trebuie să o și cultivi, prin exercițiu. Dacă simți nevoia să scrii ceva și n-ai mai făcut-o, lasă-te în voia acestui impuls! A doua oară, va fi mai interesant. Pe urmă, nu te vei mai putea desprinde de hârtie sau tastatură...

Sau notează-ți visele imediat ce te trezești, dacă sunt interesante. Pe măsură ce perseverezi în acest obicei, visele vor deveni tot mai cu miez, cu sens, cu mesaje clare...

Sau exersează printr-o metodă divinatorie preferată (tarot, numere, bobi etc) și vei vedea trecutul, prezentul și viitorul tot mai clar. Dacă ai ales metoda, ține-te de ea și vei avea rezultate, pentru că Spiritul îți va vorbi prin aceasta. El se adaptează la preferințele și putințele omului.

Cel mai important lucru este să ai aspirația spirituală să te unești cu Domnul – într-un mod sau altul, greu de prevăzut. Altfel, semnele divine, oricât de clare ar fi, nu te mișcă. Ba nici nu le dorești, fiindcă îți deranjează somnul. De aceea, nici nu mai vin, te lasă în pace. Dar nu definitiv.

Până la urmă, vei începe să tânjești după Dumnezeu și tu. Atunci, să știi că acest dor inefabil este inspirat chiar de Dumnezeul interior. Este chiar dovada prezenței divine din tine. Altfel, de unde ar apărea?!

Cum recunoști că acționezi inspirat:

- Ai o dorință nestăvilită, ești împins de forța creatoare, aproape luat pe sus.
- Nu întâmpini obstacole exterioare sau, dacă apar, le poți depăși lejer.
- Nu ai niciun interes personal, nici nu te interesează cui folosește ce faci tu. Doar știi că trebuie făcut.

«Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.» (Matei 18:20)

Această promisiune a lui Isus pare contradictorie, părând a da de înțeles că El nu vine la cei singuri (?) De fapt, ea are o cu totul altă semnificație. Anume, cine vrea să capete cunoștințe cerești în interes strict personal, acelaia îi vor rămâne închise Marile Porți ale Cerului. În schimb, cel care împărtășește cu semenii orice cunoaștere cerească, fie prin viu glas, fie prin scris, va fi ajutat cu Har de Sus. Informațiile și trăirile vor fi tot mai înalte dacă el își păstrează generozitatea spirituală. Asta am constatat și eu: cu cât scriu mai mult, cu atât aflu mai multe. Aceasta se corelează cu alt citat din Biblie:

«Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.» (Matei 5:15)

Îndată ce apare o nevoie spirituală comună în două, trei persoane (care se cunosc sau nu se cunosc), Dumnezeu imediat caută să o îplinească trimițându-le un mesaj sau o energie printr-un ales al său. Uneori, intermediarul nici măcar nu are aceeași nevoie spirituală, ci este doar purtător de mesaj sau energie divină. Alteori, mesagerul nici măcar nu știe de ce face anumite lucruri și cui se adresează. Reacția lui Dumnezeu este spontană și răspunde la orice nevoie spirituală apare în oameni.

Nenumărate adevăruri spirituale

De-a lungul timpului, am baleiat peisajul spiritual actual de pe diverse paliere și din mai multe perspective (modele de gândire, paradigme). Am analizat ego-ul și cum se rafinează el devenind ego spiritual, pentru a face loc treptat manifestării neîngrădite a Sinelui divin. Am analizat gândirea creștină în evoluția ei. Am căutat să înțeleg legea karmei și manifestarea ei în viața noastră. Am analizat comunicarea cu spiritele invizibile, precum și interacțiunea minții cu ele și cu propriul spirit încarnat. Am analizat energiile corpului-minte și ale Universului. În ultima vreme, sunt atras de nondualitate. Și am încercat să integrez filosofic toate aceste aspecte spirituale bulversant de diferite...

Creația este nesfârșită și, de aceea, nici spiritualitatea nu poate fi redusă la scheme fixe, căci are multe fațete. Dumnezeu se manifestă diferit prin diverși oameni, fiecare arătând o anumită Rază a Luminii divine. De pildă, nondualistul spune că „Totul e deja perfect”, dar cel care vindecă cu Puterea lui Dumnezeu se străduiește să își *îmbunătățească* permanent abilitatea și s-o dăruiască cât mai multor semenii. Și unul, și

celălalt înfăptuiesc tot Voința divină. Ba. Mai sunt și nondualiști care fac „terapie prin nondualitate”, ceea ce pare ceva năstrușnic în viziunea altor nondualiști...

Am încercat să interpretez și să pun de acord diferite adevăruri spirituale și să descopăr chestiuni „incorecte”. Toate acestea au făcut parte din propriul meu rol, pe care mi l-am jucat cumva. Trebuia s-o facă și pe asta cineva.

Dar poate că cei care au lansat acele puncte de vedere nu vor să fie identici cu alții, nu vor să aibă aspecte comune, nu-i interesează consensul. Fiecare a căutat să fie original, căci asta l-a pus Dumnezeu să facă. EL ne îndeamnă pe fiecare să mergem pe propria cale, să îndeplinim o misiune diferită de a vecinului. EL vrea diversitate, cât mai mare. EL nu vrea un adevăr comun, fiindcă aici, în Manifestare, care este o iluzie în sine, nu poate fi găsit niciun Mare Adevăr. Sunt bucățele de iluzie adunate de ici, de colo și arătate lumii ca fiind adevăr.

Fiecare om colecționează fragmente de „adevăr”. Unii pot avea multe la fel, dar niciunul nu le are pe toate identice cu colegul. Alții au bucăți exotice, stranii, respingătoare pentru noi. Ce-ți pasă ție?! Lui Dumnezeu îi plac orice *experimente*, fiindcă toate arată ceva, duc undeva, chiar într-o fundătură. Măcar se va ști că acolo este o fundătură, iar înainte era o pată albă, un necunoscut chinuitor.

Ceea ce tu numești prostie este o aventură pentru altul, ba chiar o misiune sfântă. Misiunea de a-și servi Stăpânul Divin după puterile sale. Așa au distrus europenii civilizații amerindiene sau africane, cu crucea în mână și adevărul în teacă. Dar Adevărul nu aparține pământului, fiindcă nu încape în teaca lumii, e mult prea vast.

«Nicio experiență nu conține toată realitatea. Din perspectiva individului, este foarte frustrant. Iar iluzia că toată realitatea poate fi cuprinsă într-o singură experiență persistă și după Trezire. Este o iluzie foarte subtilă și pătrunzătoare, o iluzie de nivel înalt, pentru că poate dura chiar și după ce ai avut un insight semnificativ. Suntem atât de profund condiționați să ne gândim la realitate într-un mod prestabilit și definitiv! Dar oricât am vrea noi ca realitatea să fie un lucru static, nu este. Deși fiecare experiență a realității o simțim completă și totală, asta se întâmplă pentru că, atunci când experimentăm orice aspect al ei, atingem completitudinea și întregimea Realității însăși. Dar acea completitudine nu este statică, este inepuizabilă.» (Adyashanti)

Se spune că nu trebuie să compari școlile, ci să mergi pe una până la capăt... Pare mai eficient, măcar forezi într-un singur loc adânc după apă,

în loc să sapi mai multe gropi. E și ăsta un tip de abordare: iluzia perseverenței, a seriozității, a meritului, a maestrului autentic. De fapt, e doar o lecție.

Dar nu confunda lecția cu examenul! Nu vei da examen cu același profesor care te-a învățat. Nu. E mai rău! Vei merge într-o țară cu totul străină, a cărei limbă n-o cunoști, ți se vor pune întrebări, iar tu va trebui să răspunzi imediat și făcându-te înțeleș de comisie.

Cam așa e cu Adevărul. Adevărul se va afla la examen. Un examen pentru care nu vei fi niciodată pregătit. Nimeni nu știe din ce domenii vor fi subiectele, dacă profesorii sunt oameni sau roboți, dacă vei răspunde stând în picioare sau atârnat cu capul în jos, dacă vei lua examenul cu lauri sau vei fi aruncat la canibali... Cam așa stă treaba cu Adevărul unic și adevărat. Nu ști nimic despre El și nici nu te poți pregăti acasă...

Sadhguru spune că a merge pe calea lui Shiva (Dumnezeu) înseamnă să te arunci într-un puț fără fund. Este cel mai sigur loc de pe Pământ, pentru că nu vei atinge niciodată vreun fund care te-ar zdrobi. Te arunci în puț și viața ta va continua într-o perpetuă lipsă de gravitație, de sentiment al libertății, de plutire pe o pernă de aer. Dar ești sigur să vrei te arunci?!

6 martie 2020

NONDUALITATEA ESTE CULMEA RADICALISMULUI

Capitole:

Decizia nu-ți aparține, spun neuroștiința, hipnoza, fizica cuantică
Secretul teribil: nu există separare
Indezirabila Trezire
Nervozitatea minții
Ego-ul: un actor băut
Înțelepți cu ego
Post-Trezire și re-Trezire
Maestrul și comunitatea spirituală
Contestări spirituale
Marga vs Atmaji
Metafora pianului

Oare Nondualitatea este supremul ideal spiritual? Nici celelalte interpretări spirituale, dualiste, nu sunt mai prejos. Fiecare are dreptatea sa, pe toate gusturile și pornirile. Dualiștii oferă soluții practice pentru lumea fenomenelor, așa cum au fost concepute de Dumnezeu Creatorul. Dar lor le este străină Cauza primordială. Nondualiștii vorbesc despre cea mai abstractă realitate posibilă, Conștiința pură, de dincolo de creație. Dar neo-advaitiștii nu ne dau niciun sfat, nicio soluție concretă de a-L atinge, ci doar ne descriu Adevărul.

Nu islamismul este radical. Jihadistului sinucigaș i se promite cel puțin că îl așteaptă 72 de fecioare în Ceruri dacă declanșează bomba. Incomparabil mai radicală este spiritualitatea nondualistă. Îți garantează că, dacă intri serios în ea, vei muri definitiv și fără nicio compensație. E nevoie de un enorm curaj chiar și pentru a te apropia de ea. De aceea, sunt de înțeles cei care o persiflează sau nu-i dau atenție.

©Bob Seal 2010. www.bobseal.com

la gândește-te!
Dacă săgeata atinge ținta, tu vei muri...
Chiar asta vrei?

Pericolul nondualității

Conform nondualității, nu există decât o singură Ființă, care are toată libertatea posibilă. Tu, ca individ, nu ești decât în imaginația ta și a celorlalți indivizi din jur. Deci n-ai cum avea liber-arbitru. Dar Conștiința Divină te face să crezi asta, ca să curgă normal evenimentele din viața ta, să nu te crezi „păpușat”. Corpul tău e manipulat. **Dar tu nu ești corpul. Corpul măcar există, însă "tu", nu.**

Decizia nu-ți aparține, spun neuroștiința, hipnoza, fizica cuantică

Când crezi că iei o decizie, ce se întâmplă? Au cercetat **neuroștiințele***. În creier, întâi apare impulsul electric trimis către nervii motori (mușchi), iar după o jumătate de secundă, apare și ideea „Am decis!”. Cu alte cuvinte, nu tu iei decizia, ci doar ești informat ce decizie "s-a luat". Ego-ul tău conștient este ca un apendice al minții, care poate fi extirpat fără nicio urmărire serioasă. Ego-ul este colateral, perpendicular pe traseul drept de la Decident la corpul-minte.

Și cine este Decidentul? Spiritualitatea nondualistă afirmă că există o singură Ființă în tot universul, deci numai Ea poate fi. Desigur, putem detalia cercetarea spirito-științifică și să afirmăm că decizia a fost luată de Spiritul încarnat. Dar acesta ce este? O scânteie de Dumnezeu care se adapă cu foc sacru din Dumnezeu. Deci tot acolo ajungem: la Sursa unică.

* Descoperirile *neuroștiinței* pot descumpăni pe cei nepregătiți spiritual. De aceea, într-o carte a mea mai veche, „**Modelul unificator al psihicului uman**” (2008), prezentând pe larg un astfel de experiment neurologic, am încercat să *dezmint că nu există liber-arbitru*, tocmai pentru ca oamenii nepregătiți să nu fie tentați de „iresponsabilitate” ori să nu sufere șocuri depresive (în cap. 4.2.1 „Plecând de la neurologie”). Dar și pentru că nici eu nu eram lămurit. Acum îmi este clar.

Asemenea descoperire științifică bulversantă sprijină cu adevărat doar teza nondualității, singura care afirmă că nu există o acțiune directă a persoanei. Actul în sine și părerea ego-ului că „el a decis” sunt doar corelate, nu se află într-o relație de cauză-efect. Știința materialistă nu are nimic de câștigat din această descoperire, chiar dimpotrivă.

În **hipnoza de spectacol** este evident pentru oricine că se produce o „disociere a conștiinței”, cum au botezat-o psihologii. Practic, ego-ul persoanei este amuțit, dar ea se comportă absolut normal. Este o probă imbatabilă că **oricine poate trăi fără ego, fără liber-arbitru, nedându-și seama de asta.**

Totuși, hipnoza este o stare trecătoare, o Grație a Divinității **ca să ne convingă** de faptul că ego-ul, „conștientul” nu controlează de fapt nimic. Doar iluminarea spirituală poate face această stare permanentă, prin Grație. Dar este o mare diferență: hipnotizatul se supune vocii hipnotistului, iar iluminatul se supune Spiritului său.

De fapt, chiar și voința hipnotistului este tot Voința Divină, care se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi. Ba ni se arată, în joacă, ba stă ascunsă și ne face să credem că noi decidem totul.

Articole despre hipnoză de Răzvan Petre: "Hipnoza și fenomenele conexe", "Hipnoză și mentalism"

În România, a devenit celebru hipnotisul Andrei Voicu, prin numerele sale de la televiziune: "Mentalistul Andrei Voicu a sucit mințile vedetelor" ¹⁴

La fel, descoperirile năucitoare din **fizica cuantică** servesc tezele spirituale, unele concepte părăd a fi desprinse direct din misticism:

- Suntem conectați fundamental la tot ceea ce ne înconjoară.
- Nu se pot face observații *obiective*, căci observatorul, prin acțiunea sa de observare, modifică starea cuantică a sistemului observat. Universul este o construcție “mentală”.
- Prezentul poate schimba trecutul, timpul este o iluzie și există viață după moarte.

¹⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=PU1UZCUqPck>

- Materia nu există cu certitudine în locuri definite, doar arată "tendința" de a exista.

Pentru a te pune în starea să înțelegi toate aceste subtilități, ai nevoie de un cadru de gândire potrivit (paradigmă), pe care numai teoria nondualității ți-l poate oferi.

Secretul teribil: nu există separare

Aceste experimente ale neuroștiinței, fizicii cuantice și hipnozei întredeschid o porțiță către un Secret Teribil. Dacă nu există liber-arbitru, înseamnă că toate deciziile aparțin unei Singure Ființe. Deci nu există o separare reală între creaturile aparent diferite. Deciziile sunt total centralizate. Ființele se mișcă diferit, dar sunt perfect coordonate.

O comparație: Albinele nu contează decât dacă fac parte dintr-un stup. O albină individuală este inutilă și va muri repede, fiindcă îi lipsește rostul și coordonarea grupului.

Descoperirea că **nu există separare** între mine și restul universului are consecințe logice foarte grave. Iluminații au observat asta în mod direct: nu există **nicio separare nicăieri**. Nici în timp, nici în spațiu. Nu există separare între punctul „aici” și punctul „acolo”. Nu există separare între momentul „acum” și momentul „atunci”. Totul este un punct infinit și o clipă eternă.

Exprimarea este absolut paradoxală. Bine, cel puțin, că avem în limbajul uman cuvintele „infinit” și „eternitate”. N-ar fi trebuit să existe, fiindcă sunt total abstracte și imposibil de conceput. La fel și „Dumnezeu”. Acesta este un fel de jolly-jocker: când nu știi cum să explici ceva, cuvântul „Dumnezeu” te scoate din încurcătură.

Liberul-arbitru vine din simțul separării. Dispare separarea, dispare și liberul-arbitru.

Nu există un “acum” diferit de un “atunci”, ca și cum s-ar succeda în timp. Nu există un “aici” diferit de un “acolo”, ca și cum ar fi separate printr-o distanță. Cunoscătorul trăiește o **experiență parțială**, aici și acolo, acum și atunci, dar acestea nu sunt separate. Totul este Întregul. Întregul a inventat o **iluzie** perfectă: și-a fragmentat Conștiința unică în mai multe “ființe”, a fragmentat eternitatea în “momente” ce apar succesiv, a fragmentat infinitul în “puncte” de spațiu. Este o iluzie holografică: există și nu există în același timp. Există ca aparență, dar nu și ca soliditate.

Indezirabila Trezire

Mai putem spune și că trezirea spirituală nu este neapărat un “bine”. Nu e dezirabilă pentru *individ*. Are inconveniente.

Cineva, Lucia, spunea pe internet: «*E atât de incomod, pentru că nu te mai identifiți cu nimic. Nu te vezi în niciun fel. Totul parcă face parte din ceva ce nu recunoști. E atât de stranie senzația. Nu am suportat mult. Nu e frică, nicidecum. E complet necunoscut.*»

OBSERVAȚIE – Într-o iluminare autentică, “persoana” dispare și nu poate decide dacă rămâne sau se întoarce. Numai Grația există, numai Ea decide, iar ulterior intelectul interpretează decizia ca și cum ar fi personală. Sau poate fi o iluminare parțială, când a mai rămas un rest de “eu”.

Iluminata **Lisa Cairns** spune că, pentru iluminat, plăcerile (dar și suferințele omului obișnuit) nu mai au aceeași putere de seducție, pentru că sunt percepute clar ca fiind iluzorii. Aceasta aduce seninătatea detașării, lucru ideal pentru cei care o caută.

Dar unii resping iluminarea, poate fiindcă limitează intensitatea senzațiilor groșiere oferite de viața fizică. În fond, iluzia cosmică, aruncată ca un voal peste Conștiință, are rolul tocmai de a o face să experimenteze plăcerile și durerile din plin și cât mai credibil. Una este să vezi o piesă la teatru și alta este să îți pui casca de Virtual Reality... Pe de altă parte, iluminarea duce o rafinare extremă a percepțiilor și cei sensibili vor aprecia asta ca niște degustători de vin profesioniști.

În unele cupluri în care una din persoane s-a iluminat, relația se poate distruge dacă cealaltă persoană nu înțelege de ce nu mai există entuziasm pentru activitățile comune dinainte.

Trezirea apare printr-o transformare energetică, care are uneori consecințe neplăcute asupra corpului, dar sunt de obicei trecătoare.

Aflând toate acestea, căutătorul devine mai lucid, mai detașat de însăși “realizarea spirituală”. Fie ce-o fi, dacă Dumnezeu vrea, se va Trezi!

Iluminatul **Richard Sylvester** spune că, după iluminare, se pot întâmpla multe lucruri, nu există reguli, dar iată ce sentimente **este improbabil/imposibil să apară: DEPRESIA, PLICTISEALA,**

SINGURĂTATEA. Lucrurile simple devin foarte interesante. Viața devine mai liniștită.

Este imposibil să te trezești că vrei tu. Coboară Grația Divină, întotdeauna într-o formă unică, adaptată la persoană. Nicio trezire nu e identică cu alta, deși Adevărul e unul singur. Chiar și apoi, aprofundarea stării naturale a Ființei are multe grade de intensitate.

E mult de explorat, atât de frumos și interesant! Ce noroc avem că viața va continua și după moarte, în alte forme, și vom avea timp o eternitate să continuăm aventura Cunoașterii!

Nervozitatea minții

Adevărul suprem e greu de suportat de minte. Și cum să te lupți cu propria minte? Tu ești mintea, așa spunea Descartes: “cuget, deci exist”. E fals, desigur, dar tu asta crezi acum, când citești aceste cuvinte. Ele nu sunt de ajuns să producă un miracol în tine, dar îți indică *direcția* de unde vine miracolul. Privește într-acolo ca să-i surprinzi licărirea.

Vei vedea cum mintea se va enerva de aceste “bazaconii”, apoi se va plictisi de repetarea lor, apoi le va găsi hibe intelectuale, apoi le va reproșa că nu rezolvă marile probleme ale omenirii (parcă altceva le-a rezolvat până acum!). Apoi apar alți maeștri cu păreri diferite, alte doctrine teologice impunătoare. Și tot așa... Îți trebuie nervi de oțel chiar și numai să continui cu lectura acestor idei. Cu atât mai greu e să reflectezi asupra lor!

Așa e jocul Divinității. Nu se lasă descoperită ușor. Ea vrea ca jocul să continue în parametri prestabiliți. Doar anumiți “aleși” se vor trezi. Ceilalți nu. *Cum s-au ales și de ce?* Asta nu-i treaba noastră, e jocul Divin. *Ești tu unul dintre aleși?* Observă-te: ești interesat de credința nonduală pură? Dacă poți citi astfel de articole sau cărți, să privești conferințe sau să participi la adunări cu înțelepți (satsang), ai șanse. Dar certitudini nu există. Nici măcar cei care urmează neabătuți o tradiție spirituală ani de zile nu au certitudinea că se vor trezi din visul cosmic. Să poți trăi confortabil cu incertitudinile este semnul omului superior...

Ego-ul: un actor băut

Omul iluminat este ca un actor ce joacă în piesa de teatru conform scenariului și indicațiilor regizorale.

În schimb, ego-ul este ca un actor beat, care nu și-a învățat rolul și se crede vedeta teatrului. Improvizează mereu, schimbă textul și-i buimăcește pe colegii actori, care nu mai știu cum să salveze scena de penibil.

Se impune de la sine ca acest actor rebel să vină nebăut la spectacol, să respecte textul și să nu se mai creadă vedetă. Este egal cu ceilalți și e doar un actor, nu personajul faimos interpretat pe scenă. Când se trage cortina, actorul admirat redevine umilul cetățean, un om obișnuit, la locul lui.

Lisa Cairns: Ego-ul absolutizează plăcerea. Suferința apare când crezi că trebuie să ai parte de plăcere 100% și 0% suferință, deși e logic să existe amândouă în părți egale. Acesta e ego-ul, o energie care absolutizează plăcerea. Și este obositor (dacă ești în pragul trezirii) să menții această falsă ființă ireală în funcțiune, să-i păstrezi identitatea, ce-i place, ce nu-i place. E ca un program inconștient, nevăzut, ca un virus.

Înțelepți cu ego

Poate exista un înțelept cu ego? Sigur că da. Sunt acei oameni care pot da sfaturi bune semenilor, dar încă nu s-au iluminat spiritual. A da sfaturi bune practice, omenești, psihologice este o vocație minunată, dar nu presupune că te-ai și trezit spiritual.

De fapt, un iluminat poate să nu-ți dea cele mai bune sfaturi de viață. El are viziunea Adevărului, dar asta s-ar putea să nu te ajute, decât dacă ești și tu atras de El. Însă despre chestiunile practice poți învăța de oriunde și de la oricine. Nu ai nevoie de un iluminat. E ca și cum te-ai duce la universitate să înveți tabla înmulțirii. El te poate orienta bine în ramura lui de spiritualitate: Nondualitatea, Dumnezeuirea.

Ca sfaturi de viață, iluminatul îți va da, de obicei, cele născute din experiența lui omenească. Poate că a strâns multă înțelepciune și poate va fi inspirat a-ți da cele mai potrivite sfaturi personale, dar am văzut și nondualiști care nu par cei mai buni consilieri personali. Oricum, orice om (iluminat sau nu) poate evolua la infinit.

Post-Trezire și re-Trezire

Ai avut o Trezire spirituală ieri și azi ai pierdut-o. Acum trăiești în umbra amintirii ei, ca o prelungire a experienței. Ești în perioada **post-Trezire**. Ego-ul vrea să creadă că încă trăiește trezirea, nu admite că a

revenit în regimul anterior. Acesta este ego-ul spiritual, foarte rafinat, greu de alungat. El pune amintirea în locul realității.

Totuși, dacă nu ai norocul unui sfat de la un maestru, viața însăși îți va da un brânci care te va trezi din visul că ești treaz. Un ego spiritual este foarte inflammat, greu de convins să se smerească.

Ego-ul spiritual post-Trezire este sigur că "el" este Conștiința pură. Nu prea va asculta pe cine-i va atrage atenția asupra acestui pericol: falsa pretenție că e trezit. Sau va asculta, dacă e mai flexibil și receptiv, și atunci omul se va putea **re-Trezi** cu adevărat.

O metodă recomandabilă de a ieși din post-Trezire este să apelezi la un maestru. Comunitatea spirituală (*sangha* sau *satsang*) la asta este utilă. În mijlocul ei "tronează" maestrul iluminat. În jurul lui se strâng discipolii care: fie se trezesc în prezența lui, fie își recapătă iluminarea pierdută (post-Treziții), fie vor să-și păstreze Trezirea cât mai proaspătă și stabilă (după cum spune Fred Davis). De folos este și urmărirea unor maestri filmați pe YouTube.

Maestrul și comunitatea spirituală

Am putea spune că este **maestru eliberat** cel care și-a păstrat nealterată starea de Trezire o perioadă mai lungă de timp (să zicem, un an), deci s-a *stabilizat* în Conștiință și nu mai poate cădea în post-Trezire. Mai obiectiv vorbind, este maestru adevărat cel care aduce, readuce sau păstrează proaspătă Trezirea în discipolii săi. (Realist vorbind, maestrul e neputincios, fiind doar ocazia prin care acționează Grația Dumnezeiască.)

Iată deci că o comunitate spirituală este de folos și pentru a certifica autenticitatea maestrului. *Sangha* se autovalidează. Maestrul certifică Trezirea discipolilor, iar *efectul constant pozitiv* asupra discipolilor îl certifică pe maestru însuși.

Fără *sangha*, fiecare căutător este pe cont propriu. Poți rezista singur și să nu mai pierzi Trezirea. Sau poți cădea pradă ego-ului spiritual și să devii un fals iluminat.

Dar există chiar și **false sangha**. În mijloc tronează un fals maestru (un ego post-Trezit care se crede iluminat, care ține captiv un public de neiluminați. Fiecare se prefacă, poate nu pe deplin conștient: unul că e Treaz, iar ceilalți că ar vrea să se Trezească.

Contestări spirituale

În lumea spiritualității nonduale apar uneori contestări reciproce ale măștrilor. Este un fapt năucitor de-a dreptul! Hai, că mai putem înțelege certurile dintre religii, că sunt dualiste toate. Dar aici, oare ce explicație am putea găsi?

a) Fie primul maestru este autentic, iar celălalt este fals, ceea ce îi trezește invidia și dorința de a-i acapara discipolii celuilalt.

b) Fie amândoi sunt falși. Ei nu sunt neapărat rău intenționați, ci doar duși în eroare de ego-ul spiritual post-Trezire.

c) Cel mai greu de înțeles este cazul când pe amândoi îi presupunem a fi autentic Treziți. Ce au ei de împărțit?! Nu au atins ei același Adevăr?!

OBSERVAȚIE: Deși din alt domeniu spiritual, nu mă pot opri să nu mă gândesc aici la contestarea părintelui Arsenie Boca de către părintele Arsenie Papacioc, pe motiv de “vrăjitorie”.

Fiecare iluminat transpune Adevărul absolut în mod diferit în lumea relativă. Unul are o trăire personală pe care o transformă, naiv, în axiomă universală. Totuși, se bazează pe activarea anumitor energii, care au același efect obiectiv și asupra discipolilor săi. Astfel, ei capătă convingerea că numai așa se poate.

Mintea lor limitată crede asta. Au primit un dar de la Dumnezeu (Trezirea) și trebuie să învețe să-l folosească inteligent în propria manieră. Este dreptul lor chiar de a greși puțin și a-i absolutiza importanța. Important este să nu aducă disonanțe majore în peisajul spiritualității. Prin fiecare iluminat, experimentează viața însuși Spiritul său. Poate este chiar Spiritul care dorește să-și impună punctul de vedere, nu mintea. Așadar, să-i lăsăm fiecăruia dreptul să creadă și să facă ce vrea! Desigur, în limitele respectului pentru Viață și semenii.

Chiar și după iluminare, ființa umană evoluează fără limite. Punctele de vedere se pot schimba în timp, numai Adevărul absolut rămâne neschimbat pe veci.

Marga vs Atmaji

Mă gândesc acum la unii învățători de nondualitate disponibili pe internet. În ultima vreme a luat avânt, mai ales în cultura de limbă engleză, "neo-advaita", care se diferențiază de advaita indiană prin faptul că nu propune nicio metodă de obținere a iluminării și exprimă cu

sinceritate faptul că ego-ul nu are niciun câștig, Nondualitatea este total nepractică. Iată câteva nume din această orientare: Tony Parsons, Jim Newman, Ramesh Balsekar, Robert Adams etc. Desigur, există destui entuziaști care apreciază acest stil de învățatură franc și simplu.

Dar Dumnezeu încearcă și alte variante pentru alt public-țintă. De pildă, Laurențiu Marga propune o alternativă originală la spiritualitatea nonduală non-metodică și non-practică. Este o metodă clară, simplă, de gen raja-yoga, cu câteva etape prezentate de maestru, în care fixitatea naturală a privirii este un semn al reușitei de început. Avantajul practic imediat ar fi tăcerea minții și, astfel, eliminarea automată a unor mici probleme psihice, de genul depresiei incipiente sau anxietății. Astfel, Laurențiu Marga compensează prin metoda sa de optimizare psihică ceea ce lipsește din neo-advaita, ba chiar și din psihoterapie.

Un alt maestru iluminat român, Atmaji, îl contestă pe Marga, unul dintre considerente fiind acela că fixitatea privirii nu este și nu poate fi un semn al eliberării de ego. Atmaji a urmat calea yoghină de la MISA timp de 25 de ani, în care a practicat toate tehnicile yoghine posibile – dar tot nu s-a iluminat. Când își pierduse toate speranțele și renunțase la orice practică, un video cu Mooji a fost prilejul de a primi Grația iluminării, total pe neașteptate. De atunci, Atmaji susține că nicio metodă nu te poate scăpa de „cumătra minte”, cu atât mai puțin tehnicile mentale propuse de Marga, care doar îți întăresc ego-ul spiritual.

Amândoi au dreptate în felul lor, pentru categoria lor de urmăritori. Disputele indirecte dintre maestri sunt un joc al Divinului. Dar fanii lor iau totul prea în serios și absolutizează dreptatea taberei lor. E ca la fotbal, fiecare ține cu echipa lui, prea puțini apreciază „frumusețea sportului”. „Spiritualitatea” este tot opera minții.

Dumnezeu a pus în om o porțiune din Marele Adevăr. El acționează diferit prin fiecare maestru, iluminat sau eliberat spiritual, pentru că și căutătorii sunt foarte diferiți între ei și trebuie să găsească ceva potrivit cu natura lor. Dar trebuie să fim lucizi: nicio cale sau învățatură nu oferă vreo garanție a eliberării de ego. Nici măcar nu putem ști dacă maestrul mai au vreo urmă de ego în ființa lor. Și nici nu e treaba noastră. Se poate întâmpla ca discipolul să-și depășească maestrul.

Fiecare om are în interior un Maestru, Sinele divin, care are un plan original pentru fiecare dintre noi. Uneori, planul conține și un maestru exterior de ocazie, alteori, Sinele este singurul maestru care ne îndrumă în secret. Fiecare om merge pe calea sa originală. Dacă sunt mai mulți maestri diferiți, înseamnă că omenirea are mai multe opțiuni spirituale. Faptul că ei se „înțeapă” între ei e un efect al diferenței între corpurile-

mente și unicității experienței de om. Dumnezeu îi iubește în mod egal și chiar El îi face să spună același lucru în moduri diferite, și pe Marga, și pe Atmaji, și pe Ghidel, și pe toți. Domnul încearcă cât mai multe variante de împlinire umană, El are o creativitate debordantă, iar țelurile Sale nu sunt cunoscute de sărmanii oameni.

Videoclip umoristic: Advaita cowboy – The enlightened mystic¹⁵

Metafora pianului

Folosind o metaforă, Dumnezeu-Tatăl este ca pianul unei firme celebre. Dar melodiile interpretate la el sunt foarte diferite. Depinde la ce dai atenție: la instrumentist și cântecul său, ori la calitatea sunetelor scoase de pian. Dumnezeu produce sunetele, iar omul face cântecul.

Poate exista un cântec fără sunete? Nu. Pot sunetele să compună o melodie singure? Nu, au nevoie de un muzician. Ca sunetele să devină cântec e nevoie de oameni, numai ei înțeleg ce este un cântec. Altfel, există numai sunete fără vreun sens. Dumnezeu are nevoie de ființe cum este omul, care să-L poată cunoaște și exprima.

Asemănător, în spațiu există deja toate ideile posibile. Tu doar le preiei și le dai o formă, le pui în practică, compui un cântec. Astfel ia naștere o experiență. Divinul e interesat de experiența pură, de cântec. Muzicianul și gânditorul sunt secundare, sunt doar metodele prin care devine posibilă Experiența. Aceeași idee dă o experiență diferită când se exprimă prin altă minte. Creația este multi-infinită în posibilități, pentru că se hrănește dintr-o infinitate de idei trecute prin filtrul unei infinități de ființe.

29 martie 2020

¹⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=gaiYR4h7OeY>

NONDUALITATE PENTRU UZ INTELECTUAL

Capitole:

Triada psihică: Corp-minte, Intellect-ego și Conștiință
Metafora cercetătorului exilat
Cum de nu avem liber-arbitru
Civilizația omeniei
Poți tu da ordin să fii sănătos?
PLANȘE
Transformarea prin Iluminare
Mecanismul iluminării
Recunoașterea Purei Conștiințe nu trezește neapărat Puterea sau
Inteligența divină
Iluminarea este reîntoarcerea în Spațiul primordial

Triada psihică: Corp-minte, Intellect-ego și Conștiință

Omul este compus din trei mari instanțe: A) corp-minte (specific animal), B) intelect-ego (specific uman) și C) Conștiință (specific divină).

A. Mecanismul corp-minte folosește “inteligenta speciei”, adică instincte, adaptări, învățare în scopurile supraviețuirii, împerecherii, evitării pericolelor, socializării etc.

Cuvântul “minte” cuprins în această sintagmă se referă, limitat, la ideile CONCRETE referitoare la ducerea vieții simple, de animal superior.

“Inteligența speciei” este o parte a Inteligenței Universale, cristalizată din experiențe. Adaptările speciei la ambient sunt, evident, rodul unei Inteligențe mult superioare chiar și omului. Inteligența universală continuă să vegheze și *direct* corpul-minte, nu doar prin automatismele speciei.

Animalul trăiește din plin **prezentul**, pentru că el nu are un intelect cu care să rumege trecutul și viitorul.

B. Mecanismul intelect-ego folosește numai idei ABSTRACTE. Acestea pot fi de două feluri: idei abstracte PERSONALE și IMPERSONALE.

Exemple de idei *personale*: proiecte de viitor, rememorări ale trecutului, opinii despre diverse subiecte, idei banale preluate din societate etc. Ideile abstracte personale se pot referi și la alte persoane, cum facem când bârfim. Toate aceste idei sunt legate strict de corpul-minte.

Ca idei *impersonale* sunt cele legate de altruismul dezinteresat, noțiunile științifice, filosofice, spirituale etc.

INTELECTUL este o parte a minții omului (care nu există la animale), în corelație cu partea de creier numită neocortex. În primii ani de viață, intelectul se dezvoltă prin stimulii oferți de corpul-minte și prin influențele sociale.

În mintea umană, ideile concrete și abstracte sunt vehiculate amestecat, chiar dacă sunt de densități diferite. Corpul-minte folosește majoritar emoții, instincte, idei neconștientizate și minoritar conștiente. Intelectul (conștientul) rulează doar câte o idee la un moment dat. El pare a fi doar o înșiruire de gânduri și nimic mai mult.

Mai la rigoare spus, intelectul este calitatea minții de a vehicula idei abstracte. Cu cât creierul este mai complex, cu atât ideile pot fi mai abstracte, mai rafinate. Deci intelectul este o calitate specială a minții, nu ceva separat de ea. Creierul e un fel de antenă, care are un spectru mai larg de frecvențe la oameni decât la animale. Ideile nu sunt create de creier sau de minte, ci sunt receptate, prin rezonanță, din *spațiul universal al ideilor*. Cum am mai spus, în spațiul ideatic plutesc idei de toate densitățile și rafinamentele. Sursa lor e necunoscută.

EGO

După 1-3 ani de viață, apare în intelect așa-zisul “eu” sau “EGO”, identitatea de sine sau simțul persoanei. Este efectul pătrunderii în copil a ideii abstracte de “persoană”, venită din partea celor care îl educă și a societății, în general. Deci **ego-ul este, în mare măsură, un produs social**.

Unii sunt de părere că ego-ul începe odată cu tăierea cordonului ombilical la naștere, sediul său stabilindu-se atunci în zona subombilicală – hara sau manipura. Acea traumă provoacă o **contractie** ce devine fundamentul ego-ului. Dar partea care ne deranjează în mod cotidian provine, mai ales, din educație.

Ego-ul este reflexia *abstractă* a corpului-minte *concret*, deci *ideea* de autonomie, care imită autonomia *trupului*. Corpul-minte poate exista fără ego, având grijă de el Inteligența universală, în toate detaliile. Dar

ego-ul nu poate exista decât la umbra primului. Ca dovadă, corpul-minte al animalelor supraviețuiește fără sprijinul vreunui intelect.

Omul are șansa de a avea și un intelect, cu care poate face multe lucruri interesante și fascinante. Dar ego-ul *parazitează* intelectul uman, deoarece atrage foarte multe gânduri personale, suprasaturându-l cu ele, iar intelectul nu mai are resurse de a se ocupa de gânduri mai înalte, impersonale. Un potențialul uriaș se risipește în preocupări meschine, mărunte, strict individuale.

«Mintea, lumea, lupta - acestea sunt ego-ul.» (Marius Ghidel) *Adică: ideile personale, învățarea socială, frica de "exterior".*

C. Conștiința umană este un punct focal al Conștiinței universale sau Dumnezeu. Rolul ei este de a da viață, a anima corpul-minte. Când Conștiința părăsește corpul, apare decesul.

Ea are interesul de a experimenta viața biologică prin intermediul acestui corp, fiind metoda cea mai directă și eficientă. Conștiința umană absoarbe cu nesaț toate senzațiile, emoțiile, gândurile oferite de corp și minte. Totuși, Conștiința are o natură divină și nu poate întârzia la nesfârșit experimentând percepțiile fizice, emoționale, ideatice ale ființei umane limitate. Ea trebuie să se întoarcă spre Divinitate. O va face cu siguranță în momentul morții corpului.

Are însă posibilitatea să o facă și înainte de acel moment fatal. Ne referim la "iluminare" sau "trezirea" spirituală.

Metafora cercetătorului exilat

Pe canalele cu documentare științifice vedem uneori câte un serial în care savanți-aventurieri sunt plătiți să petreacă câteva săptămâni în sălbăticie, filmându-și singuri aventura periculoasă. Desigur, ei sunt monitorizați de la distanță și o echipă este oricând pregătită pentru eventualitatea cea mai rea. Totuși, e clar că trăiesc din plin stresul și plăcerea acestei aventuri departe de civilizație.

Într-un mod similar, Conștiința umană este ca un cercetător trimis pe o insulă pustie, unde își va petrece restul vieții cercetând flora și fauna, total rupt de civilizație. Odată cu trecerea timpului, el va uita complet de unde vine, cine l-a trimis și că mai există o altă lume. Se va preocupa numai de supraviețuirea sa și de studiul naturii virgine, luând notițe și făcând schițe pentru propria plăcere.

Dar într-o bună zi, la orizont apare silueta unui vapor, iar eroul nostru parcă începe să-și amintească de ceva. Vaporul se apropie și vede la bord niște oameni care îi fac cu mâinile. Sufletul lui freamătă, știind că va avea o mare revelație. (În această fază te afli tu, care citești aceste rânduri.)

Când este ridicat la bord, se reîntâlnește cu vechii prieteni, își amintește totul și este pus la curent cu noutățile. Aceasta ar fi iluminarea spirituală.

În acest moment, ce crezi că va face aventurierul nostru? Va pleca cu vaporul sau va rămâne pe insulă?

Plecarea înseamnă sfârșitul vieții biologice. Așa că va rămâne pe insula lui dragă, care i-a devenit a doua natură, ba chiar prima natură. Dar va lua cu el beneficiile civilizației, inclusiv internetul, prin care va ține legătura zilnic cu prietenii săi de pe vapor.

Așa se întâmplă cu iluminatul, care va continua să trăiască ca înainte, dar percepând simultan Conștiința universală.

Cum de nu avem liber-arbitru

Nu fiindcă se crede o *persoană* cu discernământ și responsabilități este omul superior animalelor! Din contră, omul e superior fiindcă numai el poate întreține gânduri *impersonale*. Omul-persoană este doar o etapă de tranziție spre Omul-impersonal, fără ego.

Faptul că “persoana” este apăsată *neplăcut* de responsabilități echilibrează *ieșirea din armonia universală* prin apariția ego-ului. “Ai vrut autonomie? na, poftim grijile aferente!”, s-ar putea spune.

Conform vechilor scrieri ale omenirii, ego-ul a apărut ca o ispită a lui Lucifer, acceptată de primii oameni și perpetuată până la noi (păcatul original). “Cunoașterea binelui și răului”, adică discernământul, este o povară pe umerii noștri, “pedeapsa” pentru că am ieșit din armonia divină, când toate deciziile noastre erau luate de Divinitate. Mărul din care au mușcat Adam și Eva i-a făcut *Cunoscători*, pierzând astfel calitatea de Trăitori. Adică au căpătat un ego. Numai el cunoaște, înțelege, judecă. Dar Viața există și fără a fi “cunoscută”. Devii conștient de acest lucru doar prin iluminare spirituală.

Desigur, nimeni nu poate susține că ar fi mai bine să nu ai discernământ. Totuși, acele persoane rare care se iluminează spiritual și susțin spiritualitatea nondualistă, ne mărturisesc faptul că se poate trăi normal în lume *fără ego*, lăsându-te total în seama Voii divine. Dar ei își

folosesc la nevoie și rațiunea, intelectul. Nu devin o “legumă”, cum total greșit ne-am putea imagina.

Există aici o capcană lingvistică. Cine “se lasă în seama” lui Dumnezeu? Doar ego-ul. Iluminatul ESTE deja în seama lui Dumnezeu, nu face niciun efort spre asta. Dar ego-ul, oricât ar încerca, nu va reuși niciodată să se lase în seama Domnului pe de-a-ntregul. Ego-ul nu renunță niciodată la control, ego-ul ESTE controlul (cel puțin, așa crede el!). De aceea ne vine atât de greu să ne lăsăm în seama intuiției: fiindcă ne e frică să *pierdem controlul* situațiilor.

Iată o comparație. Atunci când visăm, nu decidem cursul acțiunii, ci, pur și simplu, observăm acțiunea și trăim senzațiile pe care visul ni le trezește. Nu avem niciun liber-arbitru, ci totul se petrece automat, conform unui scenariu venit din inconștient.

Cei treziți spiritual observă că nu mai au griji, ci doar duc la împlinire spontan Voia divină, care are *tot discernământul* față de individ și față de ceilalți. Intelectul asistă fermecat la acest joc divin perfect și înțelege mult mai multe lucruri acum, când nu mai este apăsător de prejudecățile și interesele “persoanei” sale.

De fapt, și mai uimitor este că, **deși avem cu toții un ego, noi tot facem Voia divină**, dar fără să ne dăm seama. Ego-ul doar se autoiluzionează că are liber-arbitru. Nondualitatea afirmă că **Inteligența divină decide** în toate circumstanțele vieții noastre. Ce să mai spunem de deciziile inconștiente sau menținerea în viață a trupului, care ne scapă în totalitate?!

Iată explicația acestui paradox. (Vezi și planșa 1, de mai jos.)

Tipuri de decizii

1. În mod natural, conform *proiectului divin inițial*, intelectul nostru primește mereu informații și DECIZII de la Inteligența Universală. Este așa numita **inspirație** sau **intuiție**. Nu știm de ce alegem într-un anumit fel, dar o facem, împinși de o forță misterioasă. (În cazul animalelor, se numește **instinct**.)

Nu ne chinuim să ne justificăm deciziile personale, care simțim că sunt corect inspirate de Divinitate. În schimb, ne folosim intelectul pentru a medita la nenumăratele idei *impersonale*, dintre care unele, ideile pure, sunt niște adevărate “bijuterii”, mai încântătoare decât plăcerile fizice.

2. În celălalt mod, achiziționat de omenire după “izgonirea din Rai”, între Inteligența universală și intelect se interpune EGO-ul. Pentru a-și duce, totuși, la îndeplinire planurile, Inteligența universală trimite

informații și impulsuri ego-ului, dar bine gândite, ca la șah, cu câteva mutări înainte. Ea știe cum va reacționa ego-ul, fiindcă acesta funcționează după niște mecanisme simple, automate, ușor previzibile pentru Inteligența supremă. În final, ego-ul va decide cum era de așteptat și se va ajunge la același rezultat dorit de Inteligența divină, dar *pe o cale mai ocolită*.

3. Uneori, Marea Conștiință se folosește și de ego-ul celorlalți din jur sau provoacă anumite evenimente exterioare pentru a ne *forța* ego-ul la o anumită alegere. Sunt acele ocazii când devine foarte clar că destinul sau viața nu este sub controlul nostru.

Deci în toate variantele, nu există liber-arbitru, ci doar Voința Divină. În primul caz, viața este mai relaxată, deci suntem mai fericiți. În celelalte, viața e o continuă suferință, fiindcă alegerile ego-ului sunt mai proaste (privite retrospectiv) sau forțate.

Pe baza a ceea ce aflăm din tezele nondualității, am putea reproșa cu perfidie Divinității că de la Ea vin deciziile proaste ale ego-ului! Dar să nu uităm că îi sunt trimise exact sugestiile potrivite lui, pe care le dorește, căci altfel, le-ar respinge. Ego-ul nu poate fi lăsat liber, fiindcă ar face numai dezastru și haos. De aceea, uneori este dirijat spre bine cu o blândă subtilitate, dar alteori este împins să-și pună în practică fanteziile până se lămurește de efectele lor proaste, ca să și le scoată singur din cap.

Civilizația omeniei

Dacă ne ridicăm la gândirea divină, acolo **nu există conceptul de liber-arbitru**. Divinitatea l-a inventat special pentru oameni, ca să le dea o anumită senzație a vieții și un anumit impuls. Nu e greșit să ne simțim liberi cât suntem oameni. Dar putem accepta că libertatea este un concept strict uman, care nu mai există când ne ridicăm vibrațiile suficient de mult. Deci libertatea există și nu există, în funcție de nivelul nostru de conștiință.

Gândiți-vă că întreaga civilizație actuală are la bază roata. Și totuși, nicio civilizație din America dinainte de Columb nu cunoaștea roata, deși savanții lor trasau hărți astronomice de mare exactitate, iar inginerii lor construiau foarte mari orașe. Pur și simplu, acest concept lipsea din programarea minții lor. Același lucru s-ar putea petrece cu *conceptul de liber-arbitru individual*.

O nouă civilizație s-ar putea naște chiar acum, pe acest Pământ, dacă oamenii și-ar pierde impresia că sunt liberi, adică separați de Voința lui

Dumnezeu. Viața ar merge înainte, cu bune și cu rele, mult mai puține rele. Nu s-ar schimba aspectele materiale imediat, ci doar starea oamenilor ar fi extraordinar de bună. Treptat, toate lucrurile s-ar liniști, chiar dacă planeta ar putea manifesta și unele sinistre naturale. *Omenia* ar deveni calitatea principală și criteriul de evaluare al semenilor... Aceasta ar fi revenirea lui Adam și Eva înapoi în paradis.

Poți tu da ordin să fii sănătos?

«Dumnezeu nu face parte din peisajul uman. Dacă ai fi conștient de cine este Dumnezeu, ți-ai putea întrerupe viața și apoi s-o reiei, la voință. Viața nu stă la mila materiei.» (Joel Goldsmith)

Nașterea și moartea, cele mai importante evenimente, sunt decise de Cel Preaînalt. Ce vrei să faci *tu* din viața ta nu prea contează la nivel cosmic. E un adevăr inconfortabil, care îți cam dăunează la egou.

Ca să nu te enervezi, atunci hai să acceptăm că *unele* lucruri pe care le faci pot fi importante pentru semenii și societate. Dar crezi că Dumnezeu te lasă fără ajutor și inspirație?! Nu, El face echipă cu tine: El este creierul, iar tu, instrumentul de exprimare. Nu mai mult decât un instrument. Ce creativitate ai tu în comparație cu Inteligența infinită?!

Iar restul acțiunilor “mărunte” ale tale, crezi că ești liber să le faci oricum?! De pildă, să mergi pe trotuarul acesta sau pe cel de vizavi, e totuna?! Oricând e posibil un eveniment tragic, să zicem că se prăbușește un balcon pe acel trotuar. Crezi că Dumnezeu te lasă să decizi tu singur pe unde să umbli? Nu, El îți îndrumă pașii, pe tăcute. Și nu contează dacă ești credincios sau nu, dacă te rogi sau nu. Dumnezeu te are în grijă oricum.

De unde să știi tu când te paște un pericol?! Nu știi, iar fiecare clipă are un potențial de pericol, fiecare alegere minoră poate avea consecințe majore, chiar dramatice. Dumnezeu te veghează, te îndrumă și decide mereu fără ca tu să bagi de seamă. El este discret și nu are nevoie de laude când te ferește de necazuri nebanuite.

El ordonează totul în viața ta chiar și când, aparent, îți provoacă durere. Doar că tu îți amplifici durerea prin suferință, gândind egocentric că “nu meritai așa ceva”, că “nu e drept”, că “de ce alții o duc mai bine” etc. Așa apare suferința *adăugată* de ego. Dar durerea are rolul ei bine gândit la scară mare, are o cauză și un scop înțelept. Dacă vrei să le cunoști și tu, lasă-ți ego-ul la o parte și pune-ți mintea lui Dumnezeu...

Abandonându-te Lui, vei câștiga: seninătate (detașare), lipsă de suferință, înțelegerea conexiunilor, iubire, vei deveni o sursă de inspirație pentru cei din jur.

Tu, care crezi că îți aperi corpul, de multe ori îl agrezezi prin grijile tale, care se transpun în blocaje energetice. Iar corpul se zbate neîncetat să deblocheze energiile pe care tocmai tu, "salvatorul corpului", le-ai obstrucționat. În fiecare zi ești atacat de mii de bacterii și viruși, iar corpul tău se apără prin metode ingenioase, de care habar nu ai. Dar cine pune la treabă întregul mecanism biologic, cine îi dă vitalitate și forță de a rezista agresiunilor de tot felul?! Este Conștiința Unică, cea care decide în fiecare clipă ce ar fi mai bine pentru tine. Chiar crezi că tu decizi să fii sănătos sau bolnav?!

«A fi sau a nu fi gol de tine? Aceasta e întrebarea. Prezența Sa îți este suficientă, ce să mai vrei altceva, când deja ai totul? Orice dorință ți se îndeplinește pe loc, dar nu mai ai nicio dorință. Dorințele sunt "eu", dar tu nu mai ai un "eu", decât pe Dumnezeu. Când ești gol de "eu", de "pentru mine toate", în spațiul acela vine Miracolul. Prezența LUI rezolvă totul.» (Marius Ghidel)

Iată cea mai frumoasă veste: poți să-ți pierzi ego-ul fără niciun risc. Vei putea face în continuare exact aceleași lucruri ca mai înainte, dar mult mai creativ și relaxat. Nimeni nu va remarca la tine nicio schimbare scandaloadă, vei fi același om cumsecade. Iluminarea nu este absolut deloc periculoasă, dimpotrivă te scutește de multe neazuri inutile.

Și atunci, dacă tot faci rugăciuni zilnic, cere-i lui Dumnezeu să-ți ia de pe cap această corvoadă numită ego, care-ți produce atâta suferință psihică! Imploră-L pe Suprem să-ți scoată afurisitul de ego și iluzia libertății din minte!

«Spune "Da. Nu sunt nimic fără tine. Scapă-mă de ego și fă-mă una cu tine. Sunt aici doar pentru asta. Sunt fără de drum și cale. Tu ești singura mea cale și refugiu." Vino la altar așa - gol.» (Mooji)

Procesul decizional în ființa umană nu folosește “voința personală”

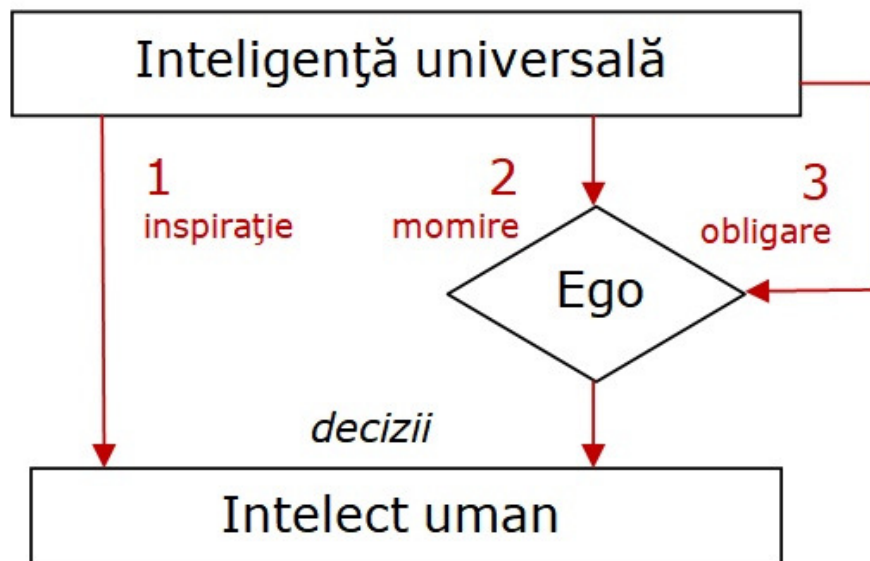

Fig.1 Cum ia omul deciziile

Voința omului este greșit considerată a fi *personală*, adică separată, căci ea este o părticică din Voința divină. “Persoana” nu există, conform spiritualității nondualiste. Dacă trece prin ego (falsa *senzație* de liber-arbitru), Voința divină poate avea întârzieri, dar tot se împlinește.

Iluminatul este cel care folosește numai prima cale, inspirația venită de la Inteligența universală. Faptele și vorbele sale corespund Voinței divine pe de-a-ntregul.

În schimb, la omul obișnuit, deseori intervine filtrul egotic. Faptele și vorbele acestuia sunt impurificate, chiar dacă provin tot de la Inteligența supremă. Ele servesc unui scop intermediar, nu pot fi 100% de încredere. Omul rareori se lasă inspirat total, deci Voința divină este exprimată într-un mod deviat, precum o lovitură în bilele de biliard.

De obicei, omul funcționează pe rațiune și numai ocazional pe intuiție. (Iar cea mai mare parte dintre evenimente se întâmplă fără știrea sa.) E nevoie de un adevărat curaj să inversezi raportul: să funcționezi mereu pe intuiție și doar ocazional pe rațiune. Acesta este efectul iluminării. Totuși, unii oameni, mai ales femeile, au o intuiție deja bine dezvoltată, pe care ar putea-o lăsa să se manifeste mult mai liber - dacă nu le-ar fi teamă de pierderea controlului sau de părerea altora.

Triada Divină: Conștiință, Inteligență și Energie

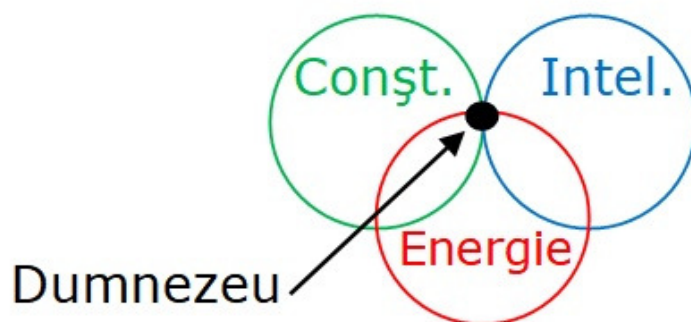

Fig.2 Dumnezeu este simultan Conștiință, Inteligență și Energie

Conștiința divină are inițiativa, Inteligența universală face proiectul, iar Energia ridică clădirea Universului. Dumnezeu este **punctul** de intersecție a Conștiinței, Inteligenței și Energiei universale (vezi fig.2).

Conștiința este vidul (guna *tamas*); Universul sau Energia este plină de procese, fenomene, experiențe (guna *raja*); Inteligența ordonează Energia după voința Conștiinței, armonizează intenția cu înfăptuirea (guna *sattva*).

Obs. *Conștiința* supremă mai poartă numele de iubire necondiționată. Ea diferă de iubirea sentimentală, care este o *energie*.

Inteligența divină are mai multe aspecte:

- Akasha sau memoria universală;
- Lumea ideilor concrete, legate de alcătuirea și funcționarea materiei și a ființelor (de exemplu, a corpului-minte omenesc).
- Lumea ideilor abstracte, relativ independentă, parțial oglindind universul, parțial aducând concepte noi. În zona superioară există ideile abstracte impersonale, pe care filosoful Platon o numea “lumea ideilor pure”, unde nu există interese individuale, ci doar lucrarea divină grandioasă.

Ideile concrete sunt mai groasere, mai grele, specifice lumii *astrale*. Ideile abstracte sunt mai rafinate, mai ușoare, specifice lumii *mentale*.

Acțiunile umane se subordonează inconștient lui Dumnezeu

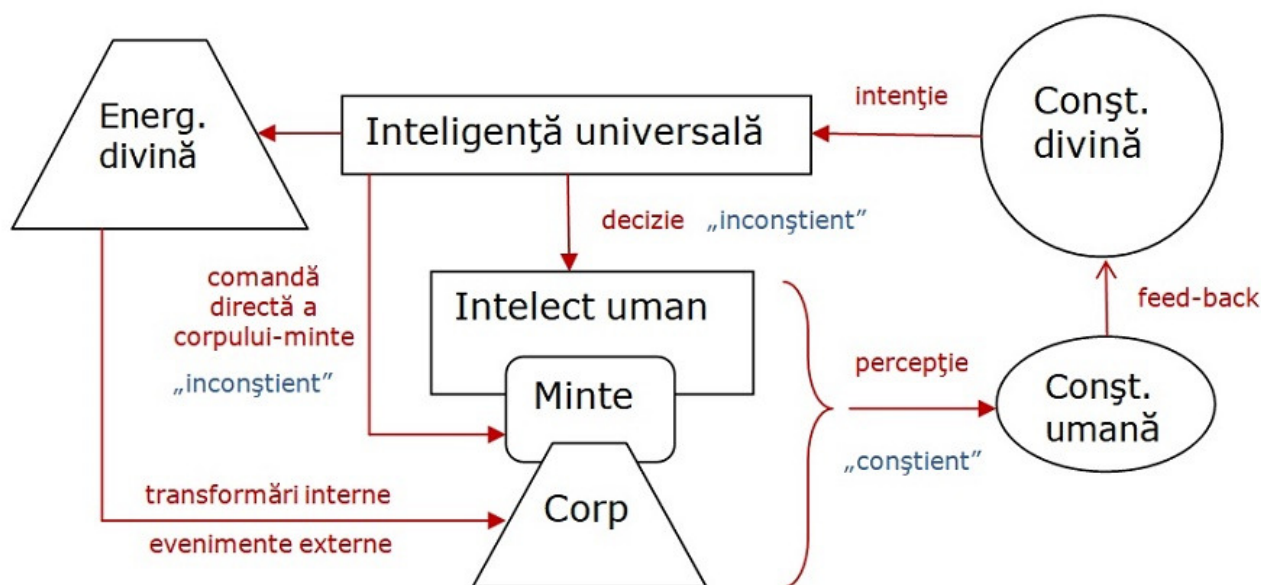

Fig.3 Subordonarea completă a omului față de Dumnezeu

Conștiința universală, Inteligența universală și Energia universală fac parte integrantă din Dumnezeu absolut, Creatorul Suprem.

Conștiința umană este un punct focal al Conștiinței universale, căreia îi raportează instantaneu tot ce percepe, ca un feed-back. Conștiința umană percepe activitatea corpului (senzații), a minții (emoții și idei concrete) și a intelectului (idei abstracte). Ce percepe ea poartă numele de “conștient” în psihologie. Conștiința umană nu-și dă seama însă, în mod obișnuit, că are contact direct cu Conștiința universală.

Inteligența divină ia decizii și le transmite continuu intelectului, care nu poate explica cum îi vin alegerile, dar el manevrează, mai departe, corpul în sensul dorit. Deci toate deciziile nu sunt conștiente, fiindcă nu știm de unde apar, cum au loc. Chiar dacă ele *par logice* intelectului, adevăratul raționament se produce la un etaj suprauman. Când *nu par logice*, le numim intuiție sau inspirație. Supremul acționează și direct asupra minții și corpului, pentru a le coordona procesele “inconștiente”.

Din punct de vedere cibernetic, “conștientul” și “inconștientul” sunt fluxuri de informații amplasate diferit, conform fig.3, adică output și input în cutia intelect-minte-corp .

Transformarea prin Iluminare

Iluminarea spirituală este un proces energetic la care este supus **corpul-minte** în scopul de a forța **Conștiința umană** să se întoarcă spre Sine. Sinele este Conștiința spirituală sau universală. Este un proces de trezire, de recunoaștere a naturii adevărate a Conștiinței din noi, de reîntregire cu Totalitatea. Nu ego-ul decide aceasta, iar **intelectul** doar asistă fermecat. Evenimentul e decis de Sine și mutația de conștiință e produsă de o transformare energetică în corpul-minte (de exemplu, ascensiunea energiei Kundalini spre Sahasrara chakra sau alte fenomene energetice inefabile).

Deci iluminarea cuprinde toate cele trei instanțe umane.

Ca transformare:

- *Corpul-minte* suferă o transformare energetică (U.G. Krishnamurti vorbește chiar de un proces biochimic). Totuși, unii iluminați nu au observat nicio modificare psihosomatică evidentă, fiind, poate, prea subtilă.

- *Conștiința* percepe simultan realitatea concretă și substratul ei abstract, indescriptibil. Rămâne conștientă de conținutul minții, dar percepe acum și realitatea extinsă, aflată dincolo de minte. (Aceasta NU înseamnă abilități paranormale! Capacitățile psi sunt manifestări ale corpului-minte.)

- *Intelectul* își pierde ego-ul, simțul separării.

Ca logică:

- *Corpul-minte* își menține logica “Tot ce există este REAL”. Pentru el nu poate exista nimic închipuit, totul e concret, palpabil.

- *Conștiința* percepe direct faptul că “Totul este atât REAL, cât și IREAL, în același timp.”

- *Intelectul* depune un efort substanțial pentru a îmbina cele două perspective contradictorii. El caută să înțeleagă și apoi să explice altora ce este iluminarea. Unii iluminați refuză să comenteze trăirile lor și rămân necunoscuți ca atare, contemplând liniștea.

Ca slogan, putem simplifica astfel:

- *Corpul-minte*: “Ce este, este.”

- *Conștiința (după iluminare)*: “Totul este și nu este.”

- *Intelectul-ego (înainte de iluminare)*: “Nu accept orice este.”

Desigur, o întrebare pe buzele tuturor ar fi: *De ce Dumnezeu ne-a dat un ego dacă tot nu e bun la nimic și trebuie dizolvat?*

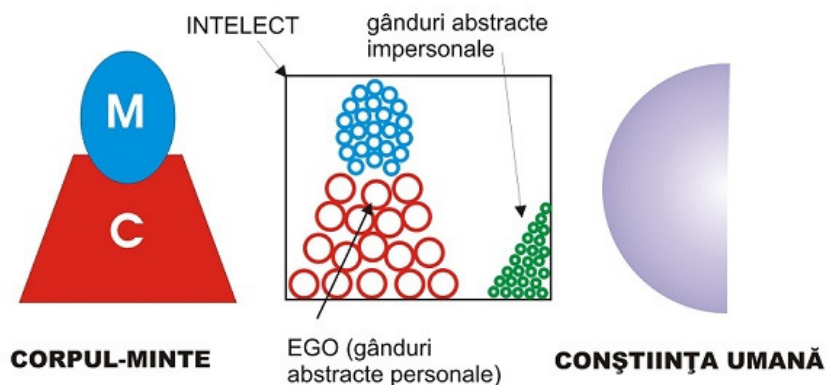
Animalele superioare au o minte destul de inteligentă. Dar, la fel ca și copiii mici, ele încă nu au un intelect cu care să digere ideile abstracte. Și nu au nici ego, la fel ca și copiii mici. Poate că **rolul apariției egoului este formarea și dezvoltarea intelectului**. După perfecționarea intelectului, ego-ul poate dispărea, ca o schelă îndepărtată după ce clădirea a fost ridicată.

Desigur, acest răspuns ridică o altă nelămurire: foarte puțini oameni se iluminează și nu neapărat cei mai inteligenți.

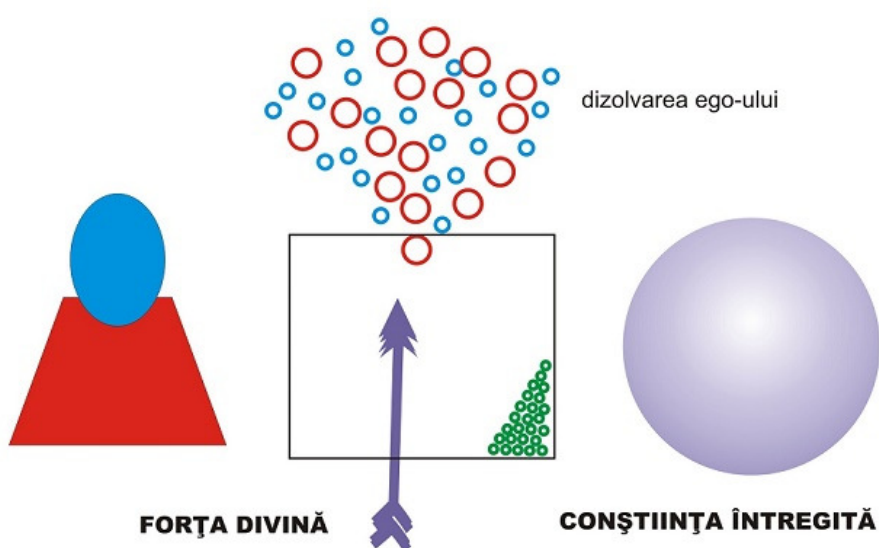
Explicație: Creatorul este interesat de Intelectul uman în general, de evoluția acestui mecanism mental. Divinitatea judecă omenirea ca un organism. Indivizii sunt ca celulele vii dintr-un organism. Pe parcursul mileniilor, omenirea a evoluat ca specie și moștenirea genetică s-a perfecționat. Informația codificată în ADN despre intelect va da roadele spirituale la timpul istoric cuvenit.

Iluminarea este un proces dirijat de Divinitate după propriile criterii. Deocamdată, este un fenomen rar - i-aș spune, *experimental* - pentru că nu s-au copt condițiile generale. Dar vremurile sunt avansate și tot mai mulți oameni se trezesc spiritual...

Mecanismul iluminării

1. Condiția umană obișnuită (cu ego)

2. Eliminarea ego-ului, refacerea Conștiinței Divine

Fig.4 Mecanismul iluminării: Conștiința umană se unește cu cea universală și dispare ego-ul

La nivel de Conștiință, iluminarea nu este o experiență. Experiențele vin și pleacă în *mințe*. Iluminarea este o trezire la ADEVĂRUL INCONTESTABIL. În general, iluminarea nu este un eveniment unic, ci un șir de percepții tot mai profunde, survenite la diferite momente în timp. De aceea, descrierile pot diferi de la un trăitor la altul. Mă voi inspira din descrierea oferită de Richard Sylvester.

Prima dată, poate apare percepția neîndoielnică a faptului că totul (lume, corp, intelect) este “ireal”. Totul răsare de nicăieri în spațiul **vid**,

ca o hologramă. (Holograma este o formă tridimensională din lumină ce reproduce un obiect solid.) Această trăire îl poate descumpăni pe trăitor.

Din fericire, va urma a doua trăire, complementară primeia (lui Richard Sylvester i-a venit după circa un an). Percepi că spațiul nu este deloc vid, ci **plin** de Iubire. Ne putem imagina că holograma lumii apare prin autoiluminarea particulelor de Iubire ce umplu tot spațiul.

Deja avem un paradox: spațiul creator este atât vid, cât și plin, simultan.

Prin urmare:

- Dumnezeu Absolut e *Vidul* creator.
- Creația este prea-*Plinul* de Iubire a lui Dumnezeu.

Dumnezeu e simultan creator și creație (alt paradox!). Fiecare creatură este Dumnezeu *autolimitat* ca formă, inteligență și putere, cu o Conștiință *focalizată*.

Percepția iluminatului că lumea este “ireală” sau “iluzorie” nu are niciun impact asupra lumii înseși. Ea are propriile legi de funcționare, la care e supus și corpul-minte. Etichetele de “ireal”, “iluzoriu” și confuzia apare doar în intelect, prin contrast cu ceea ce gândea înainte de iluminare, când folosea logica proprie corpului-minte.

La nivel de intelect, în momentul iluminării, dispare “simțul existenței proprii ca persoană” (simțul liberului-arbitru). Ego-ul este fărâmițat în gândurile care-l compuneau, ce se risipesc aiurea. Este o transformare radicală. De acum înainte, intelectul va rămâne un canal pentru ideile abstracte, păstrând totuși amintirile personale. Iluminatul se poate preface perfect că încă este o “persoană”, dar n-o mai crede, se vede ca fiind “ireal” și doar joacă amuzat *rolul* de “persoană reală”, putând întreține și gânduri personale.

Ulterior iluminării, intelectul, fermecat de transformările perceptive ale Conștiinței, este obligat să-și schimbe ideile despre realitate. Totuși, va fi cam confuz, neștiind cum să împace ideea de “real” cu cea de “ireal”. Conștiința se percepe pe Sine ca fiind adevăratul “real”, iar lumea exterioară, ca o aparență adăugată și care ar putea chiar lipsi, deci “ireală”. Singura soluție la care poate ajunge intelectul este să afirme, aproape jenat de neputința logicii, că “totul este, în același timp, real și ireal”.

De asemenea, după ce a asistat la dispariția ego-ului, intelectul iluminatului nu se mai îndoiește de ideea că el este condus și inspirat de o Inteligență superioară, nicidecum de propriile gânduri. Intelectul renunță pentru totdeauna la ideea că el ar putea decide ceva vreodată sau că ideile i-ar aparține.

Numai Inteligența divină decide, numai ea creează gânduri noi. Restul sunt gânduri reciclate. Originalitatea fiecărei ființe constă în modul cum exprimă și manifestă fizic diferite gânduri ce preexistă deja în lumea ideilor și pe care intelectul le recepționează, prin afinitate (rezonanță).

*Iluminatul Jim Newman*¹⁶: Aparențele sunt reale și ireale. Cunosătorul (ego-ul) este complet ireal. Atât de ireal, încât, când se oprește întâmplarea (prin iluminare), nimic nu s-a întâmplat. Experiența lui este în întregime ireală. Trecutul n-a existat, timpul e o iluzie. În acest mesaj, nu e nimic pentru "tine" ca persoană: Nu-i nimic solid. Nu există voință liberă și alegere. Nimic nu lipsește. Nu există viață, tu nu ai o viață. Nu ai nimic. Tot ce tu crezi este un vis, care a apărut fără motiv și tot fără motiv poate dispărea, iar când dispăre, nimic nu s-a întâmplat. Acesta nu este solid și cognoscibil. Doar așa pare în vis. Și nu are niciun efect asupra "realității", care nu există. E libertate.

Recunoașterea Purei Conștiințe nu trezește neapărat Puterea sau Inteligența divină

Din descrierea pe care ilumiinații o fac despre starea lor psihologică putem desprinde o anumită concluzie importantă. Ea se leagă de modelul triadic al Divinității, schițat mai sus: Conștiință-Inteligență-Energie.

Iluminatul recapătă Conștiința Spiritului său, dar fără a se identifica complet cu Acesta. Rămâne separat pe dimensiunile "Cunoaștere și Putere spirituală". (În lumea spirituală, cunoașterea și puterea se interferează, cunoașterea chiar *este* putere.) Priviți din exterior, mulți iluminați sunt doar niște "mediumi" ai propriului spirit, iar în rest, par a fi aceiași oameni obișnuiți.

Mai mult decât atât, însuși Spiritul iluminatului, deși are Conștiința Divină trează, este incomplet realizat pe dimensiunile "Inteligență și Energie divină". Pe acestea din urmă le poate obține numai prin **evoluție** îndelungată în eoni de timp.

Deci Absolutul este imediat accesibil de către om prin iluminare (condiția de Spirit), dar *doar prin componenta "Conștiință"*. Astfel, ilumiinații ne descriu starea de **Conștiință pură** ca fiind: spațiu infinit fără demarcațiile aici-acolo sau acum-atunci; fără centre de separare și deci fără relația subiect-obiect. Este o stare paradoxală și imposibil de conceptualizat de intelectul uman, fiind chiar starea *dinaintea* Creației.

¹⁶ <http://www.simply-this.com/>

Pe de altă parte, Spiritul nu cunoaște toate tainele Creației sau cum să le controleze perfect, adică *Inteligența și Puterea sa divină sunt incomplete*. **Spiritul este Conștiință Absolută integrală, dar numai o fracțiune de Cunoaștere și Putere Absolută.**

Iluminarea este reîntoarcerea în Spațiul primordial

Revenind la *starea dinaintea Creației*, nu putem înțelege ACEL Spațiu primordial prin comparație cu spațiul-timp în care trăim noi, creaturile. Putem spune doar că cele două "spații" coexistă, Creatorul și Creația sunt simultane, fețele diferite ale aceleiași Realități unice.

Din ce spune iluminatul Jim Newman interpretez astfel: În Spațiul primordial (care este non-spațiu-timp) apare întâi *senzația* de AICI-ACUM, ca un *centru* diferit de restul Spațiului. Peste această senzație (trăită de Conștiința unică, singura care există) se suprapune apoi *contractia energetică* numită "eu". Eu (sau ego) se simte ca fiind un *centru* separat de celelalte obiecte, ce devin (din perspectiva lui) și ele *centre*. Se creează astfel senzația iluzorie de distanță dintre subiect (eu) și obiecte.

Desigur, spațiul-timp este o iluzie cosmică existentă înainte de apariția omenirii, bazată pe senzația impersonală de "aici-acum". Distanțele fizice există obiectiv, cu sau fără prezența unui ego, în aparență. Jim face referire la percepția printr-un filtru egotic, care interpune o "distanță psihologică" între subiect și obiect. În momentul iluminării, această distanță psihologică dispare, obiectul parcă "se lipește" de ochi sau alte organe de cunoaștere. Subiectul și obiectul redevin una.

Deci, nu distanța fizică dispare, ci acel voal intermediar format din ideile minții, care împiedică "vederea clară". Dar acel voal nu este doar abstract-simbolic, ci dă o senzație concretă când este eliminat. Privirea rămâne fascinată de frumusețea pe care o vede acum peste tot, în toate obiectele și ființele. Iluminatul nici nu poate absorbi toată frumusețea care țâșnește de pretutindeni și fața lui radiază o uimire copilărească...

Ilustrarea grafică a ego-ului în Spațiu

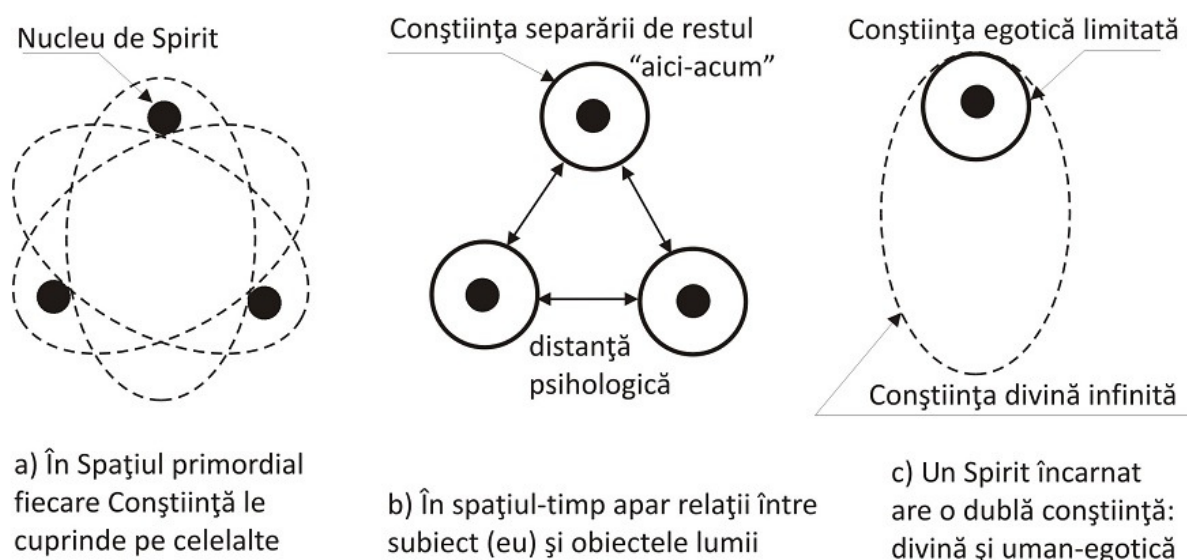

Fig.5 Apariția, din Spațiul primordial, a ego-ului în spațiu-timp

a) În Spațiul primordial, Conștiința respectă definiția mistică "un cerc cu centrul pretutindeni și cu circumferința nicăieri". Fiecare Conștiință este ca o SFERĂ ce cuprinde tot Spațiul și totuși are "ceva" special (ceea ce în cartea "**Viața impersonală**" se numește *Atribut Divin* unic, iar eu numesc *nucleu de Spirit*). În desen, am simbolizat nucleele spirituale ca niște puncte negre; între ele nu există relații, ci doar comuniune absolută.

b) Odată cu apariția spațiului-timp, Conștiința devine un PUNCT **separat** de restul. Centrul său este numit "aici-acum". Această Conștiință devine apoi umană sau egotică. Între punctele de conștiință egotică se stabilesc *relații*, existând o "distanțare psihologică".

Trecerea de la Spațiul primordial (necreat) la spațiul-timp (creat) este o *contracție multiplă* a Conștiinței unice. În desen, se vede că nucleele de Conștiință rămân *nemișcate* în Spațiul primordial și numai acea contracție energetică creează o altă realitate: lumea ființelor și obiectelor separate, ce stabilesc relații între ele. Totuși, contracția energetică nu afectează cu nimic Spațiul primordial, ea fiind iluzorie, un joc cosmic.

c) Prin urmare, un Spirit încarnat poate fi simbolizat ca fiind o Conștiință simultan SFERICĂ (divină), cât și PUNCTIFORMĂ (egotic-umană). Prin diverse metode, omul își poate diminua ego-ul, ceea ce se traduce grafic prin dilatarea sa. Totuși, expansiunea nu va putea egala niciodată Infinitul. Doar prin spargerea ego-ului (fenomen numit și iluminare sau trezire sau recunoaștere spirituală) percepția va redeveni

pură, *neumbrită* de contracția egotică. Ego-ul este un personaj de vis care pare a avea consistență doar cât durează visul.

Acest "ego" (care este tot o senzație) atrage în jurul său gânduri ce devin "personale", adică un fel de proprietate a ego-ului. Ego-ul vrea să posedze tot mai multă avere, iubire personală ori cunoștințe. O face pentru că se simte vulnerabil, nesigur, neîmplinit și vrea să-și acopere frica și lipsa. Și de aici, multitudinea de probleme în care omul se bagă singur... Aceste dorințe nesățioase încetează imediat când ne dăm seama (ne trezim spiritual, recunoaștem) că "eu" nu există, ci este doar o senzație provocată de Nimeni în Spațiul primordial.

Poate că alți iluminați prezintă alte scenarii despre lume și Absolut... Jim Newman spune că unii maestri și-au dezvoltat într-atât detașarea de lume, încât nu mai au absolut deloc frici, nici măcar de moarte. Spre deosebire de aceia, Jim recunoaște că el încă mai are frici (rămase în mecanismul corp-minte), poate nu cu aceeași intensitate ca înainte de Trezire. În cazul său și al multora, iluminarea a fost ca un fâșâit, ca o implozie, ca o stingere, ca o revenire la normalitate...

Diferențele dintre iluminați apar pentru că rulează *programe* diferite în creierul lor, dar mai ales fiindcă spiritele lor au *ranguri evolutive* diferite și *performanțe* diferite ca Inteligență Divină și Putere Divină. De pildă, unii iluminați au un limbaj mai elevat, alții sunt mai afectuoși, unii au puteri spectaculoase, alții ne pot lămuri mai clar, unii ne pot transforma energetic, alții se pricep să transmită fiorul mistic prin artă, iar lista poate continua...

25 aprilie 2020

TRANSĂ vs ILUMINARE

Capitole și subcapitole:

Cât de reală este libertatea noastră

- Metafora palmei
- "Dialog cu palma" (scenetă cu un ventriloc)

Iluminare vs. evoluție spirituală

Încetarea căutării și dispariția separării

- Citate din Marius Ghidel și Ramana Maharishi

Iluminare și post-iluminare

Transă yoghină vs. Iluminare nonduală

- Nu se poate provoca iluminarea
- Diferențele dintre Iluminare și Extaz, în sinteză
- Extazul chimic
- Concluzie

Ori ego, ori iluminare

- Meditația „nici, nici, nici”
- Meditația “Nu-i nevoie de gând”

«Omul are liber-arbitru, dar Dumnezeu știe dinainte tot ce vom face.»

(Marius Ghidel)

«Dumnezeu știe dinainte ce vom spune, dar îi place să ne audă pe noi spunând-o.» (din filmul „The Shack”)

Cât de reală este libertatea noastră

Cine decide? Propria conștiință.

Marea Conștiință Universală are drept calitate intrinsecă *libertatea*. Dacă acceptăm că propria conștiință umană provine din Marea Conștiință, atunci **e normal să ne simțim total liberi în deciziile** pe care le luăm. Partea preia calitatea Întregului.

Dar atunci de ce aflăm din spiritualitatea nondualistă și, mai recent, din neuroștiință că, de fapt, nu avem deloc liber-arbitru, ci decizia ne este dictată din altă parte?

Pentru că, pe baza aceleiași accepțiuni de mai sus, conștiința umană fiind o *prelungire* a Marii Conștiințe, ea nu poate decide altceva, ci exact ceea ce voiește Marea Conștiință. Acesta e paradoxul libertății și determinismului. Mica conștiință *se simte* liberă, dar nu are cum ieși din voința Marii Conștiințe în care e cuprinsă.

Creatorul este Marea Conștiință care s-a divizat în nenumărate conștiințe, mai „mici”. Această Conștiință unică se poate împărți,

fragmenta la infinit, dar nu în mod fizic, ci virtual, pentru că nu este o substanță.

Marele secret și truc al Creației este cum de reușește Dumnezeu să ne facă să credem pe noi, creaturile Sale, că suntem separate de El și separate între noi. Este o iluzie magică pe care și-o provoacă singură Marea Conștiință.

Diferența este următoarea: conștiința creaturii nu poate sesiza că face parte din Marea Conștiință, în schimb Marea Conștiință știe că nu există decât Ea, dar vede și iluzia în care trăiesc celelalte mici fragmente ale Ei. Deci există un unic Creator imuabil, lucid, spre deosebire de restul fragmentelor de conștiință „iluzionate” că sunt diferite.

Metafora palmei

Întâi, închipuie-ți că ții palma îndreptată cu fața spre înainte, într-un gest de genul „Oprește!”. Apoi răsucește palma către tine, de parcă ea ar întreba „Cine ești tu, figură?”

Dumnezeu a creat întreg universul format din lucruri și creaturi, care toate urmează Voința Divină. Dar era un univers inconștient de Creatorul său. De aceea, El a mai creat o ființă aparte, care poate deveni conștientă de Creator: omul.

Fiecare lucru din univers este precum palma îndreptată spre înainte, inconștientă de ceea ce se află în spatele ei. Oamenii insensibili (atei, materialişti, egoişti) sunt și ei ca oricare lucru inconștient de Creator.

Palma reflectează: „Am cinci degete și fac ce vreau cu ele. Nimeni nu mă manipulează pe mine!” Iar capul aude și zâmbește cu bunăvoință...

Dar există și oameni care se întorc spre Creator, precum palma ce se răsucește cu fața către Față. Ei încă nu-L văd, dar încep să se întrebe: „Unde ești, Doamne?”.

Iar capul răspunde: „Sunt aici, chiar în fața ta! Uite, suflu aerul către tine, să mă simți, dacă nu mă poți vedea!”. Iar briza divină atinge plăcut palma deschisă...

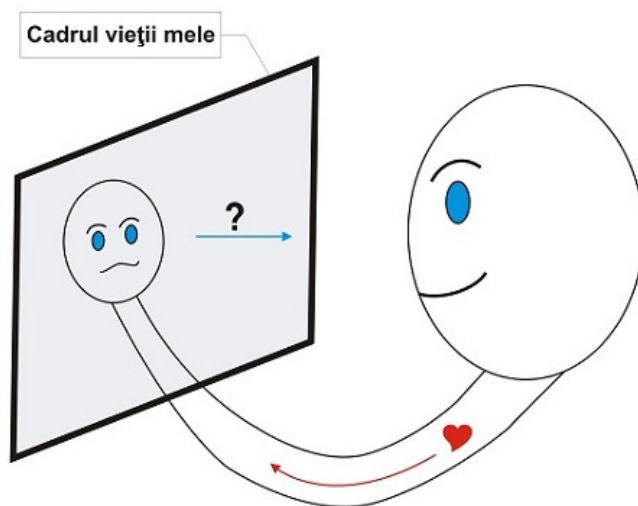
Fig.1 Palma văzătoare

Și vine vremea când Dumnezeu îți deschide ochii spirituali. E ca și cum ar apare un ochi în palmă, cu care Îl poți vedea pe Creator în toată splendoarea Sa. Clipa iluminării te umple de încântare supraomenească. Dar în acel moment, nu tu te bucuri, ci ești fericit „în numele Domnului”. Adică, fericirea apare în acest trup, dar ea aparține chiar Creatorului. Dumnezeu se bucură că s-a descoperit pe Sine.

Palma vede, în sfârșit, Capul care o mișcă...

Cam așa este relația dintre om și Dumnezeu. **Omul netrezit spiritual este Dumnezeu sub hipnoză.** Cât de puternică este această hipnoză!

Iată aceeași idee, sub o altă formă:

Om și Dumnezeu

Fig.2 Omul e o prelungire a lui Dumnezeu

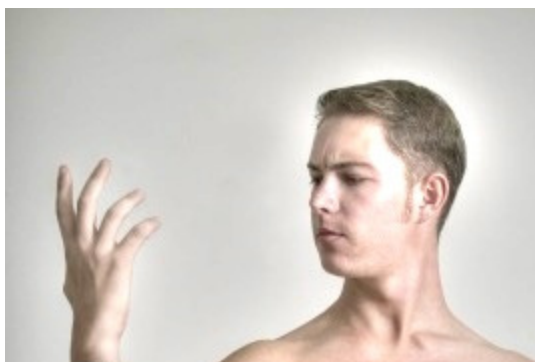
Dumnezeu îi dă omului viață, conștiință, inteligență, energie. Din iubire, îl creează din nimic. Iar omul se întreabă: *Oare există Dumnezeu?* Și încearcă să îl înțeleagă privind prin cadrul strâmt al vieții sale omenești.

Conștiința omului este, de fapt, Marea Conștiință restrânsă într-un punct de vedere. Această conștiință redusă nu îl poate vedea pe Creator prin geamul semi-reflectorizant al opticii sale. Dar Creatorul îl vede perfect.

În urma iluminării spirituale, fereastra ochilor interiori se deschide și realitatea devine clară: omul e o prelungire a Divinității – nu ceva adăugat, nu ceva luat din exterior, ci chiar Ființa Divină însăși. La fel ca toate celelalte ființe.

"Dialog cu palma" (scenetă cu un ventriloc)

Ventrilocul George, aflat în fața unei audiențe, explică teatral care este relația dintre ego și Dumnezeu sau Conștiința. Își desenează un ochi în palmă, cu care discută ca și cum ar fi o persoană...

George (arătându-și palma): Vi-l prezint pe George!

Palma (glasul ventrilocului): Salut, dar tu cine ești?

George: Eu sunt tu.

Palma (privindu-l): Nu cred. (întorcându-se spre spectatori) Ești urât!

George: Ba da. Uite cum îți mișc degetele. (le mișcă)

Palma: Prostii! Sunt degetele mele și le mișc fiindcă așa vreau eu.

George: În aparență le-ai mișcat tu. Ia privește acest braț prin care te manipulez!

Palma (privind brațul): E un braț... tot în aparență. Asta nu dovedește nimic.

George (îi dă un pumn cu cealaltă mână)

Palma: Au! De ce m-ai lovit?

George: Ca să-ți dovedesc. Crezi că cealaltă mână e sub comanda mea?

Palma: Sigur. Tot universul te ascultă.

George: În afară de tine.

Palma: Uite, George! M-ai creat ca să semăn cu tine, corect?

George: Așa scrie la Biblie...

Palma: Înseamnă că mi-ai dat și liber-arbitru.

George: Nu, doar *senzația* că ești responsabil pentru ce ți se întâmplă. Dar Eu fac totul.

Palma: Îți bați joc de inteligența mea?

George: Ce creier poate avea o palmă? Eu gândesc totul și îți trimit și ție unele gânduri.

Palma: Vrei să spui că dialogul ăsta îl duci singur?

George: Absolut singur.

Palma: Eu zic să-i întrebăm și pe spectatori. Tu, de colo, ești George?

Spectator: Nu.

Palma: Tu, de dincolo, te cheamă George?

Alt spectator: Nu.

Palma: Vedeți, oameni buni?! George nu e nicăieri, e doar o ficțiune pe care v-am prezentat-o în această scenetă.

Iluminare vs. evoluție spirituală

Ce este extazul? Accesul la o energie divină foarte înaltă. Am ajuns astfel la chestiunea numită Shiva-Shakti în India.

Shiva este Pura **Conștiință**, starea de nediferențiere, nondualitate, anterioară Creației.

Shakti este **Energia** cu care Shiva creează universul. Tot ceea ce este creat este Energie divină. Formele fundamentale de energie divină sunt Puterea absolută, Inteligența impersonală și Iubirea necondiționată, formând **Întreita Energie**.

Fiecare om este un *punct* de Conștiință divină dublat de o *mică* concentrare a Energiei divine.

Ei bine, **iluminarea** sau trezirea spirituală este procesul *instantaneu* de unificare a conștiinței umane cu totalitatea Conștiinței universale.

În schimb, **evoluția** spirituală reprezintă creșterea *gradată* în timp a Energiei la care entitatea are acces.

Așa ne putem explica de ce iluminarea nu facilitează neapărat și accesul la o imensă Energie divină. Sunt chestiuni diferite. Prima se referă la Conștiința non-energetică, iar a doua, la Întreita Energie.

Au rămas în istorie doar marii maeștri spirituali care, pe lângă faptul că aveau Conștiința iluminată, aveau acces și la Întreita Energie divină, lăsând în urmă miracole. De ceilalți înțelepți nu își mai amintește nimeni.

Totuși, în cartea **“Viața impersonală”**, autorul divin promite aspirantului la desăvârșire că, odată cu iluminarea, va primi în dar și unele puteri spirituale neobișnuite. Pe de altă parte, tot el spune că asemenea abilități pun la încercare capacitatea de autocontrol, de stăpânire a imboldurilor egocentrice. De exemplu, ispitirile din pustie ale lui Isus Cristos ne demonstrează că nicio tentație nu-l poate doborî pe cel perfect stabilit în Dumnezeu, adică rămas complet fără ego. Aceasta este condiția necesară și suficientă. Totuși, cel care este iluminat nu va nutri dorința pentru puteri paranormale, și nicio altă ambiție personală. Dacă ceva i se dă, e bine primit...

Unii oameni dovedesc unele capacități fizice sau mentale mult peste medie, ca să nu spunem paranormale, dar care nu sunt iluminați, ci au un ego “normal”. Cum de au norocul ăsta? În primul rând că nu este chiar un noroc, ci mai degrabă, o mare provocare, cu consecințe ce pot fi neplăcute pentru evoluția lor spirituală. În al doilea rând, asta arată că spiritul lor încarnat este unul destul de evoluat. Totuși, omul în carne și oase nu este spiritul său și poate face mari greșeli dacă nu este bine strunit.

Așa că avem situații de genul următor și intercalate între ele:

- Om obișnuit energetic, dar total expansionat în Conștiință – iluminatul sau eliberatul. Poate că el nu are încă acces la foarte multă Energie divină, din motivul că un asemenea aport imens de energie l-ar destabiliza, poate.

- Om puternic energetic, dar cu o conștiință comună, dualistă. Un exemplu este magicianul de spectacol, care prezintă adevărate miracole, cu sprijinul unor entități puternice ca și el. Un alt exemplu, mult mai elevat, ar fi maestrul Braco, cel care vindecă sufletele în tăcere.

- Iluminatul ce manifestă Întreita Energie, un adevărat zeu printre semenii săi. Exemplul de referință este Isus Cristos, dar au mai existat și alții în istoria omenirii.

- Omul comun, cu o conștiință limitată la trup (egotică) și cu posibilități energetice normale (inteligentă comună, putere de acțiune

limitată, sentimente de iubire ocazionale și direcționate doar către anumite persoane).

Iată tabelul sintetic cu tipurile umane clasificate după criteriile Conștiință-Energie

Tipuri spirituale	ENERGIE	
	limitată	nelimitată
	contractată	Om paranormal
CONȘTIINȚĂ	Om comun	
universală	Om iluminat sau eliberat	Mare maestru

Încetarea căutării și dispariția separării

Unii iluminați vorbesc despre **încetarea nevoii de căutare**. Adică, după iluminare (care poate dura o secundă, o săptămână, o lună sau mai mulți ani, de la caz la caz) omul revine la existența obișnuită. Dar cu această diferență: ființa sa nu mai caută nimic, fiindcă simte că nu îi lipsește nimic, psihologic vorbind. Biologic, va avea aceleași nevoi simple și va căuta să și le satisfacă, în mod calm, liniștit. Dar psihologic, acea neconținută nemulțumire a dispărut, lăsând loc unei **relaxări** totale. Asta nu înseamnă că acest om nu va acționa, ci doar că o va face detașat, prin inspirație divină, fără frustrări sau așteptări.

Am putea sugera că există niveluri diferite de realizare. Primul nivel ar fi cel de dispariție a „căutătorului” sau, mai exact, **încetarea căutării** (ego-ul subtil încă existând – în post-iluminare).

Al doilea nivel ar fi cel de **dispariție a separării** (nemaexistând ego – în iluminarea permanentă sau eliberare), aspect întâlnit la marii mistici.

În clipa iluminării, ego-ul (simțul separării) dispare. Dar după încetarea iluminării, în „post-iluminare”, ego-ul reapare. Totuși, mintea omului este profund schimbată. Iar schimbările se vor accentua pe măsura trecerii timpului și a repetării iluminării.

Unii oameni, totuși, nu aprofundează această experiență iluminatorie, ba chiar revin la vechile obiceiuri. Alții primesc iluminarea și nu sunt pregătiți teoretic, nu înțeleg ce s-a petrecut cu ei.

Fiecare iluminat are propriile păreri. Diferențele nu vizează *trăirea* autentic nonduală, ci *explicarea* ei în concepte dualiste. Richard Sylvester, după ce a discutat cu mulți iluminați spirituali, spune că totul

este posibil și fiecare evoluează în mod diferit după ce a trăit Recunoașterea Sinelui.

Asemenea diferite faze de trezire sunt pomenite în „Viața impersonală” astfel:

«Adesea ai perceput o licărire a acestui „Adevăr”, care dispărea din fața ta asemenea unui miraj al deșertului atunci când încercai să-l urmărești și să-l atingi.» (cap.1)

«Vei percepe o licărire a Impersonalității Mele și nu-ți vei mai dori nicio individualitate, nicio separare în beneficiu personal, căci îți vei da seama că n-ai fi decât o altă iluzie întreținută de personalitatea ta.» (cap.3)

Citate din Marius Ghidel și Ramana Maharishi

Iată cât de rafinat descrie misticul **Marius Ghidel** starea când încetează căutarea și dispare separarea, dar exprimându-se neconvențional, din afara cadrului așa-zisei „spiritualități nondualiste”:

«Nu vrei niciodată mai mult. Să vrei să pierzi, ca să echilibrezi dorința de câștig, după care să nu mai vrei nimic. Nu e nevoie să vrei ceva. Atunci îl atingi pe Dumnezeu. Poți înțelege? Nu trebuie să vrei, că altfel se naște eul. Nu vrei nimic. Absolut nimic. Stai ca prostul. Impasibil, de neclintit. Doar admiri, doar privești. Nu inițiezi nimic. Cel mai înalt nivel este să fii un prost care nu vrea nimic pentru sine, ci totul pentru ceilalți. Dacă inițiezi ceva, greșești. Non-acțiunea este sfântă. Calea prostului. Exiști, efectiv, fără să vrei nimic. Ești fără să vrei. Doar exiști, fără preferințe, fără dorințe, fără reacție, fără să inițiezi o acțiune. Doar ești și e suficient, este totul. Fără explicații, fără să prelucrezi nimic sau să pui etichete ori să dai sentințe: asta este bine, asta este rău, sau de ce așa și pe dincolo.

Ce este mai bine să faci?

Stai fără scopuri și ținte de atins. Acolo este izvorul vieții, în a fi și doar a exista fără scop, și a nu face absolut nimic altceva. Te lași într-o stare de abandon de sine total, fără dorințe, fără pretenții. Acolo este esența noastră și izvorul a toate câte există. A nu iniția nimic. Doar a fi. A exista. Te topești în existență. Atunci tu nu mai exiști, ci numai El există.

Dar când apare la nivel foarte fin și doar puțin gândul de eu, a și pornit mintea.

Când te pierzi pe tine, tu nu mai ești, nu mai ai nimic, nu te mai localizezi. Și nicio noțiune nu mai există. În esența noastră, suntem lumina sfântă. E mult mai simplu. Noi complicăm lucrurile cu mintea. Ea a inventat tehnici, sisteme.

Nu ai nevoie de nimic, lucrurile sunt mult mai simple. Ce ne lipsește este răgazul, că nu ne oprim. Noi doar alergăm, dar fără pauză. Ar trebui să stăm

mai mult să admirăm, să contemplăm, nu să facem. Să stăm și să nu facem nimic, cât mai mult timp. E o încântare imensă. Atunci te bucuri cu adevărat de viață, pentru că îi dai timp să pătrundă în tine.

Corpul nostru este partea brută, exterioară, haina sufletului, dar noi ne închipuim doar viața simțurilor. Dincolo de ea, noi nici nu știm că este o viață mult mai puternică, adevărata viață a sufletului, cel care ține toată lumea aceasta vie. Fără el, totul ar dispărea într-o secundă.

Fă lucrurile pe dos. Noi suntem prea raționali. Trebuie să facem lucrurile pe dos, ca să ne temperăm rațiunea, să ne obișnuim și cu partea inversă. Perfecțiunea este o problemă și ar trebui să facem și lucruri cum nu trebuie sau fără sens, iraționale și imperfecte. Da, faci ce nu ți-ar plăcea să faci și nu faci ce ți-ar plăcea. Și, când te duci spre o plăcere, ai capacitatea să o abandonezi. Și să pierzi.

Să pierzi?

Da, numai să pierzi este important. Nu ai nevoie de câștig. Câștigul te lipește de viață, pe când pierderea este mareață, ea te desprinde și-ți dă viață. Cine nu vrea mai mult să piardă? Cine-i ăla?

Nu te mai duci unde vrei tu, nu mai dorești ceea ce doreai, nu mai faci ce făceai, și atunci recâștigi puterea de a fi liber de minte, de eu, de lume, de uman, de lumesc. Și așa poate, pentru prima dată în viața ta, simți cu adevărat că trăiești. Nu mai faci ce vrei tu, ci ce te pun ceilalți să faci. Voința ta nu mai este în joc, atunci ești fără eu, nu mai faci nimic pentru tine, ci numai pentru oameni. Ai ieșit din dualitate.

Că noi suntem sclavii minții și ai egoului. Noi ne mișcăm în mintea noastră. Dar în starea de abandon de sine nu mai poți să zici nimic sau să reacționezi, să te lupți sau să te aperi. Gândurile tale negative înseamnă mintea. Gândurile pozitive sunt Mintea universală.

Când apare individualitatea, ea este ca un val. Când se ridică valul, se ivește și separația de oceanul de iubire care este Dumnezeu, dar apoi te topești în El. Nu poți sta mult fără El. Ți-e dor de El. Și când ești acolo, în oceanul de iubire, nu mai ai întrebări și îți pierzi identitatea de sine, ești doar spațiu nemărginit și nu te mai poți localiza. Imensitatea de conștiință te copleșește. Când privești de dincolo spre lumea noastră, ți se pare că aceasta este doar un vis...»

(“Secretul mulțumirii - de fapt, eu pe tine te iubesc”, pag. 496-497)

Aceste cuvinte converg perfect cu cele ale marelui eliberat spiritual
Ramana Maharishi:

«*Khanna:* Există destin? Iar dacă ceea ce este predestinat să se întâmple se întâmplă oricum, are vreun sens să ne rugăm sau să depunem efort, ori ar trebui doar să rămânem pasivi?

Bhagavan: Există doar două moduri de a cuceri destinul sau a fi independent de el. Unul este să cauți cui îi este adresat acest destin și să descoperi că numai **ego**-ul este legat de destin și nu Sinele; și că ego-ul este *non-existent*. (Adică, ego-ul *pare* a exista, dar doar printr-o iluzie magică – n.n.)

Celălalt mod este să *ucizi* ego-ul prin abandon complet în Domnul, înțelegându-ți neajutorarea și repetând mereu "Nu eu, ci Tu, o Doamne!", renunțând la orice semnifică "eu" și "al meu" și lăsându-l pe Domnul să facă ce vrea El cu tine. Abandonul nu este complet cât timp devotul dorește una sau alta de la Domnul. Adevărata renunțare este iubirea de Dumnezeu de dragul iubirii și pentru nimic altceva, nici măcar de dragul salvării (iluminării, eliberării sau mântuirii – n.n.).

Cu alte cuvinte, pentru cucerirea destinului este necesară ștergerea completă a ego-ului – fie prin interogație de Sine (jnana), fie prin calea devoțiunii (bhakti).» ("*Day by Day with Bhagavan*", 28-6-46)

Iluminare și post-iluminare

Yoghinii avansați obișnuiesc să se retragă în meditații prelungite, care au rolul de a-i readuce în starea de transă yoghină (nirvikalpa samadhi) timp de ore sau zile. Ei raportează că un samadhi le poate curăța o grămadă de samskaras (tipare mentale). Cu cât mai multe samadhi-uri, cu atât se apropie de eliberarea de ego, spun ei.

Chiar și la cei care nu practică yoga, dar primesc iluminarea, se petrec aceleași transformări radicale interioare în modul dorit de Creator. În cele mai multe cazuri, ego-ul revine în acțiune. Totuși, mintea este deja curățată de multe deșeuri mentale datorită iluminării. Astfel, viața acestui *post-iluminat* devine, de obicei, foarte „relaxată”.

Purificarea minții începe cu primele etape ale spiritualității, cu eforturile personale de îmbunătățire, de autoobservare și autocontrol. Toate acestea conduc la curățarea minții de samskaras, de impurități, de tipare negative.

O condiție de bază este deplina sinceritate. În general, este mult mai comod să fii sincer decât să scornești minciuni; să ții minte toate născocirile nu merită efortul. La fel e și cu ego-ul, menținerea lui în formă necesită foarte multă energie. Prin iluminare, constăți că, nemaivând ego, ai mult mai multă energie disponibilă. Chiar în practica spirituală incipientă, este foarte profitabil să-ți diminuezi energia pe care o atribuiai ego-ului. Și asta se poate face prin autocunoaștere, prin lucrul psihologic cu tine însuși. Ia de bune, dacă poți, sfaturile lui **Marius Ghidel**, care atacă ego-ul direct!

În mod paradoxal, unii *post-iluminați* au cicatrici egotice mai pronunțate decât alții „doar” îmbunătățiți prin practici spirituale. Asta pentru că nu toți plecăm în cursa spre perfecțiune din același punct de start.

Iluminarea accelerează purificarea, tehnic vorbind. Senzația personală este uimitoare, radicală, fantastică.

Când *post-iluminații* se proclamă iluminați, acesta este un abuz lingvistic și o pretenție fără acoperire. Iluminarea este o stare prezentă, nu a trecutului. I-am putea spune în mod corect „eliberare temporară de ego”. Când ego-ul revine, nu mai ești iluminat, ci post-iluminat. Totuși, nu e nimic greșit în a avea un ego. Așa a orânduit Dumnezeu omenirea actuală. Important este să îți purifici mintea, fie că primești darul iluminării, fie că nu.

Transă yoghină vs. Iluminare nonduală

Unii oameni reușesc nativ sau prin antrenamente să se **dedubleze**, adică să-și elibereze o parte din corpul energetic pentru a călători în lumile invizibile. Această dublură energetică este însoțită de o parte a conștiinței umane. Prin urmare, o parte rămâne în corp, observând ce se petrece în planul fizic, iar cealaltă parte comandă și observă evenimentele din planul astral. Amănunte despre acest fenomen puteți citi în articolele mele despre **Robert Bruce**. Un caz *cu totul excepțional* este autorul **Yram**, care, în urma experiențelor sale de dedublare, a ajuns până în „ultimul Cer”, adică la unirea cu Dumnezeu.

Yoghinii vorbesc de cea mai înaltă realizare ca fiind nirvikalpa **samadhi**, adică extazul cu ochii închiși, în care yoghinul pare că este ca și mort timp de ore întregi. Pentru această performanță e nevoie de ani îndelungați de eforturi, de un corp sănătos, de un maestru competent și, nu în ultimul rând, de talent specific. Această transă yoghină este, de fapt, tot o dedublare a ființei energetice, care călătorește nu în planul astral, ci în planul superior, mental și chiar mai sus de acesta.

Practici contemplative similare de yoga există și în buddhism. Când apar, rezultatele îi confirmă: **EXISTĂ O CALE CĂTRE DUMNEZEU**.

Totuși, extazul este o experiență trecătoare, nu adevărata iluminare eliberatoare. Odată ce yoghinul se întoarce din călătoria cosmică, el redevine un om obișnuit. Maestrul nondualist Ramana Maharishi spunea că nu poate fi un țel suprem acela ca yoghinul să stea nemișcat ca un bușean timp de câteva ore în fiecare zi. În schimb, marele înțelept a

demonstrat un nivel și mai înalt de samadhi, cel cu ochii deschiși în stare de veghe, numit de el **sahaja samadhi**. Un astfel de om se numește în India jivan-mukta (eliberat în viață, nu după moarte).

Nu se poate provoca iluminarea

Noii iluminați din neo-advaita sunt și mai radicali. Ei afirmă că nicio practică nu poate provoca iluminarea, care se poate petrece oricând cu oricine în orice condiții. Numai Grația Divină poate oferi trezirea. Chiar și cei care depun eforturi spirituale intense, nu datorită acestora intră în supremul extaz ori se iluminează, ci tot prin Grație Divină.

Și pe ei, realitatea îi confirmă: unul care a practicat din greu timp de 40 de ani nu capătă nimic, iar un păcătos care nici n-a auzit de „nondualitate” se trezește dintr-o dată iluminat. Este greu pentru minte să admită această aparentă „nedreptate” și că **NU EXISTĂ NICIO CALE CĂTRE DUMNEZEU**.

Iluminarea!... Unul o dorea, altul nu știa ce-i aia. Unul medita, altul nu. Unul era spiritual, altul era prins în distracții. Unul era foarte serios, altul, plin de umor. Unul și-a abandonat vrerea lui Dumnezeu, altul era în plină depresie. Unul era harnic, altul era leneș. Unul stătea în preajma maestrilor, altul stătea singur acasă. Unul era tânăr, altul era bătrân. Unul a primit și puteri paranormale, altul n-a scăpat nici măcar de tabagism după iluminare. Dar în toți aceștia a dispărut ego-ul, **a dispărut dorința de a căuta și a dispărut senzația separării**.

Cam toți neo-advaitinii au practicat la început diverse tehnici spirituale, dar odată cu eliberarea spirituală, au înțeles că ele nu duc la eliberare, iar acum nici nu vor să mai audă de ele. Este un salt în conștiința umanității, prin care mințile oamenilor sunt eliberate de ego de către un „curent cosmic”. Acum devine clar că Dumnezeu este totul: și căutătorul, și căutarea, și încetarea căutării. El decide până unde poate urca spiritual omul și tot El oferă Grația Sa, *aparent*, fără o anumită logică, într-o deplină libertate (sau El nu ne revelează logica Sa).

Adyashanti a practicat intens ani de zile meditația zen. A făcut progrese remarcabile în controlul și liniștirea minții. Dar, la un moment dat, a simțit că nu poate merge mai profund, oricât s-ar sforța. Și atunci, disperat și abandonându-și speranțele spirituale, s-a întâmplat! A primit Grația iluminării nondualiste. De atunci, a renunțat la zen. El spune că buddhismul, dacă ar fi o întreprindere comercială, ar fi dat de mult timp faliment, atât de mică este rata de succes în obținerea extazului.

Exemplul lui ne arată că și cei care practică o metodă yoghină se pot ilumina, dar nicidecum prin forțele proprii.

Totuși, asta nu înseamnă să renunți la practica spirituală preferată. Dedicându-ți o parte din timp și atenție acestor idei mărețe, încercând prin puterile proprii să devii mai relaxat și receptiv la glasul Divinității, atunci vei fi și tu în primele rânduri ale schimbării, nu la coada listei. Totuși, nu e nevoie de practici complicate, de ritualuri obscure, de autoflagelări. Doar *constantă aducere aminte* de Dumnezeu-binelui-și-răului, că „tu” ești o particulă din El, că nu ești corpul-minte, ci Conștiința liberă, dar temporar contractată asupra acestuia, și alte asemenea idei revoluționare sunt suficiente să te transforme treptat într-o ființă superioară. Dacă simți nevoia să continui cu practici mai intense și complicate, foarte bine, dacă asta te ajută și așa simți că trebuie să faci. Spun doar să fii relaxat și încrezător că totul este deja perfect și că o vei simți și tu în curând.

«Care este curentul subteran ce dă vitalitate minții și îi permite să-și realizeze lucrările? Desigur, Sinele! El este adevărata sursă a acțiunilor tale. Doar devii conștient de El în timpul muncii tale și nu-L uita. Contemplă acest adevăr pe fundalul minții chiar și când muncești altceva. Ca să faci asta, NU te grăbi! Păstrează vie amintirea naturii tale reale chiar și când muncești și evită graba care te face să uiți. Fii calculat și atent. Practică *vichara* (discriminarea) ca să liniștești mintea și s-o faci conștientă de relația ei cu Sinele, care o susține. Nu-ți mai imagina că tu ești cel ce face munca. Gândește că o face curentul subteran. Identifică-te cu acest curent. Dacă lucrezi fără grabă, conștient, atunci munca nu va mai fi un impediment.» (Ramana Maharishi, "Imortalitate conștientă")

Diferențele dintre Iluminare și Extaz, în sinteză

Există diferențe evidente între neo-advaita și yoga. Iluminarea sau Recunoașterea Sinelui vine fără efort și rămâne prezentă 24/24. Dar poate dispărea oricând sau să rămână toată viața. Un mister incontrollabil...

Nirvikalpa samadhi apare în meditația cu ochii închiși, retras din lume, și durează o perioadă limitată. Dar poate fi refăcută la voință de yoghinii avansați (foarte rari).

Desigur, și acei yoghinii, și acei nondualiști sunt cu toții niște norocoși, fiecare în felul lui. “Clasamentele spirituale” sunt absurde. Fiecare om are o misiune sfântă acolo unde se află, așa cum este el și cum îl îndrumă Dumnezeu.

Atât iluminarea, cât și extazul purifică mintea incredibil. La nivelul nostru de chibiți, nu se pune problema de a avea preferințe, ci doar de a cunoaște teoretic **diferențele** dintre cele două.

Iluminarea nondualistă (jnana)	Transă yoghină extatică (samadhi)
Sahaja samadhi (cf. Ramana Maharishi)	Nirvikalpa samadhi (cf. Patanjali)
Spontană, cu sau fără efort prealabil	Disciplină yoghină îndelungată
Incontrolabilă	Repetabilă la dorință
În stare de veghe, permanentă, fără pierderea contactului cu fizicul	În stare de transă, temporară, cu pierderea contactului cu fizicul
Conștiința umană nu se dedublează	Conștiința umană se dedublează
Una și aceeași stare	Mai multe niveluri

În general, parapsihologii vorbesc despre diverse metode de intrare în transă: metode de tip yoga, dedublare conștientă, ritualuri religioase, hipnoză, substanțe halucinogene etc. Totuși, efectele nu sunt chiar aceleași. Contează și metodele, dar contează și pregătirea spirituală a persoanei respective.

Extazul chimic

Dacă yoghinii au nevoie de ani de eforturi personale pentru a dobândi samadhi, iată că știința modernă face posibilă această performanță în câteva secunde! S-au descoperit substanțe precum LSD, psylocibina sau DMT, care pot provoca extazuri autentice. S-ar părea că toată știința yoghină cade în ridicol... Dar nu este așa.

Pentru început, vă recomand să vizionați două relatări ale unor experiențe extatice nonduale obținute cu ajutorul substanței DMT, supranumită și „molecula spiritului”.

5-MeO-DMT Trip Report | Life Changing Nonduality Insights With The God Molecule ¹⁷

5-MeO-DMT Trip Report | Nonduality Experience | Mark Drummond Davis ¹⁸

Acum, după ce v-ați entuziasmat suficient, vine „dușul rece”. Ei bine, aflați că DMT (și alte substanțe halucinogene) nu fac decât să desprindă conștiința din carapacea trupului. Ce se întâmplă în continuare nu mai

¹⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=cYJlJbHJCNo>

¹⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=sIXl65xfg-8>

este meritul DMT, ci voința **spiritului-ghid** care va dirija aventura psihedelică.

DDr. James Cooke, neurosavant, a experimentat personal atât DMT, cât și ayahuasca și relatează cu totală obiectivitate că, de fiecare dată, a simțit prezența unei **entități** care i-a facilitat tot procesul.

Ayahuasca sends neuroscientist to DMT world | Dr. James Cooke [trip report]¹⁹

Dar cum alegi sau controlezi spiritul-ghid? N-ai cum, ești total la discreția necunoscutului. Nu toată lumea are experiențe plăcute cu DMT. Unii trăiesc coșmaruri cumplite, cum n-au avut niciodată, care îi lasă traumatizați pe viață, mai ales pe cei predispuși la tulburări psihomentale. De ce? Pentru că spiritul care îi asistă este mediocru sau inferior (demon) și îi conduce în zone astrale inferioare, fără niciun folos spiritual, ci dimpotrivă. Numai un spirit superior ne poate duce în cele mai subtile și minunate zone ale Universului.

Este posibil și să nu vezi decât niște imagini colorate rapid schimbătoare, fără vreun sens clar.

În cele două experiențe amintite, respectivii au ajuns cu conștiința până la „ultimul Cer”, adică în Dumnezeu Absolut nondual. Nu este o experiență posibilă pentru oricine, pentru că este nevoie de o pregătire spirituală prealabilă sau de o karmă foarte bună. Aceasta este cheia succesului. Cunoașterea teoretică a spiritualității nondualiste este necesară pentru a avea un câștig spiritual real dintr-o experiență cu DMT. Acolo, ego-ul tău chiar va muri și, drept urmare, trebuie să fii pregătit să dispari ca identitate separată, rămânând vie doar Conștiința. Este o experiență similară cu unele NDE (experiență în apropierea morții, în timpul morții clinice).

Rick Strassman, cercetător al efectelor DMT, subliniază că DMT nu are un efect benefic de sine stătător, ci depinde de unde și când este luat. (Sursa ²⁰)

Pentru că unii imprudenți au relatat experiențe foarte neplăcute, această substanță a fost interzisă, ca și celelalte psihedelice. Nu toată omenirea este pregătită pentru așa ceva. Închipuie-ți că DMT ar fi disponibil la drogherie. Tragi un puf pe nas și, în câteva secunde, ai ieșit din corp. Problema este urmatoarea: ce faci după ce te întorci din

¹⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=wSroMteWM2g>

²⁰ <https://en.wikipedia.org/wiki/N,N-Dimethyltryptamine>

excursia astrală („trip”)? Nu-i așa că abia aștepti să repeți experiența (dacă a fost una plăcută)? Adică, ai devenit dependent psihologic. Și vei deveni și mai nemulțumit de viața ta comună. Ego-ul e mereu nemulțumit. Tocmai de asta nu trebuie lăsată folosirea DMT la îndemâna oricui.

Acest extaz, chiar și nondual, nu te eliberează de ego decât pentru câteva minute. Apoi, te vei reîntoarce la existența ta limitată și aparent „banală”. Eliberarea definitivă de haina strâmtă a ego-ului nu poate fi obținută prin mijloace chimice...

Vizionați documentarul: „DMT - molecula spiritului / DMT - the spirit molecule (în românește)” ²¹

Cel mai puternic drog halucinogen (în românește) ²²

Concluzie

Odată cu descoperirea moleculelor extazului (fie naturale, fie de sinteză), savanții au concluzionat că toate experiențele extrasenzoriale sunt de natură chimică (moartea clinică, dedublarea astrală, viziunile etc.). Este foarte comod pentru materialişti să se agațe de această concluzie, deși ea poate fi ușor demontată.

Dar iată că Dumnezeu oferă tot mai multor muritori experiența iluminării nondualiste. Ea iese din paradigma amintită din mai multe puncte de vedere: nu se petrece în condiții deosebite, nu este invocată, nu conține viziuni, adică diferă fundamental de extazul mistic, yoghin, chimic etc. Parcă Dumnezeu ar vrea să ne tragă de urechi și să ne demonstreze că Divinitatea nu e un produs al materiei, ci invers.

Ori ego, ori iluminare

Ego-ul nu a găsit în lucrurile lumești împlinirea după care tânjea și atunci a început să o caute în lucrurile spirituale. Era un căutător pe Pământ, iar acum este un căutător prin Cer. Tot un căutător, vasăzică. Și acum crede că prin halucinogene sau yoga își va găsi împlinirea, adică se va completa cu ceea ce îi lipsește.

Dar numai prin *dizolvarea ego-ului* se poate vedea Adevărul. Cine îl va vedea? Bineînțeles, nu ego-ul. Vederea însăși sau Conștiința însăși sau

²¹ <https://www.youtube.com/watch?v=rY-oVxgNosk>

²² <https://www.youtube.com/watch?v=d1ovO9sM-7g>

Trezirea însăși va fi cea care se va trezi din visul cosmic... Ego-ul e doar un personaj din acel vis ireal.

Dar ego-ul care citește aceste rânduri crede că e o glumă, că nu i se aplică și lui această măsură, că va negocia cu Dumnezeu la momentul potrivit. Numai să ajungă față în față cu EL și-l va convinge să schimbe regulile, să-l transforme într-un “ego iluminat”!

Așa ceva nu se poate. Ori ego, ori iluminare.

Meditația „nici, nici, nici”

Reflectează acum la următoarele trei puncte:

1. **Niciun folos personal.** Nu vei avea niciun folos din iluminare, nu-ți va rezolva problemele. Te vei simți un nimic, uimit în permanență de orice.

2. **Nicio cale.** Iluminarea nu se obține prin meditație și prin nimic altceva. Nu se poate obține, se întâmplă sau nu.

3. **Niciun scop.** Vei continua să meditezi, dar fără speranțe, ca o navă în derivă. Iluminarea n-are niciun scop.

Neti, neti, neti – niciun folos, nicio cale, niciun scop. Meditează la asta până mintea se va abandona. (R.P.)

Gândurile vin unul după altul. Doar contemplă adevărul că această goană permanentă după următorul gând vine din foamea nesățioasă a eului către ceva care să-l împlinească. “**Poate următorul gând îmi va aduce mulțumirea, fericirea...**”, este speranța eului. Fiind creat printr-o limitare a Nelimitării, el caută neîncetat încetarea căutării și găsirea binecuvântatei păci.

Eul se simte incomplet și caută Întregul. Când dispare eul, nu mintea dispare, ci nemulțumirea, tensiunea. Când Întregul se revelează, dispare iluzia că ceva ar fi parțial și limitat (aici și acum), adică moare simțul eului. Senzația de “Eu exist aici și acum” se risipește ca un abur și rămâne Marele E-TOT. În loc de “ego-ință” rămâne “fi-ință”. *Ființa* a existat dintotdeauna, precum oceanul, în care s-a ridicat un val cu pretenția de autonomie, *egoînța*. Când valul recade în mare, ce rămâne? Moare o iluzie în apa vieții eterne.

Meditația “Nu-i nevoie de gând”

Se spune că există doar două metode sau căi spre iluminarea spirituală, aparent total opuse: controlul minții și abandonul minții. Prin control, limităm, rărim numărul de gânduri. Prin abandon, nu mai

urmărim povestea spusă de gând, nu-l dezvoltăm prin alte gânduri. Prin ambele metode diminuăm energia ego-ului. Elementul comun este: “Nu e nevoie de următorul gând”.

“Stai în casă! Nu ieși la plimbare cu primul gând care te cheamă afară!”

Privește în gol (defocalizat), cu atenția la periferia câmpului vizual. După câteva minute, avalanșa de gânduri diverse va fi înlocuită cu gânduri despre meditație și despre controlul gândurilor. Nu mai observa gândurile, nu mai ține socoteala dacă „respecti” autorestricția mentală. Ți-ai dat ca sarcină „Nu-i nevoie de următorul gând!” Bun. Acum renunță la autocontrolul de a susține această idee. Nu mai controla mintea, căci și controlul e tot un gând, un gând de reprimare. Te sperie lipsa de control? Nu te speria, că teama vine tot de la minte.

Rămâi fără control, scufundă-te în mantra „Nu-i nevoie de următorul gând! Totul e deja completat.”

9 mai 2020

CADRUL NONDUAL AL MINȚII ȘI HIPNOZA

Capitole și subcapitole:

Hipnoza e de la Dumnezeu

Nu apare nicio disociere a conștiinței în hipnoză

Și dacă s-ar disocia?

Voința ordonă minții, conștientul doar ia seama

Hipnoza e o simulare a iluminării

Rolul Spiritului în hipnoză

Conștiența-de-sine și ego-ul

Ego-ul caută mereu

Ego-ul e copilul Conștiinței

Ego pur

Păcălirea ego-ului că ar avea liber-arbitru

Puterea minții sau puterea Spiritului?

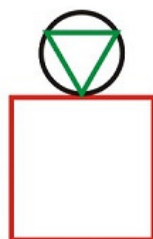
Definirea tehnică a iluminării

Când persoana rămâne personaj

Nondualitatea încadrează dualitatea, simbolic

În modelul clasic al minții, avem un *Conștient* care controlează restul *Minții inconștiente*. Pe acest model a funcționat psihologia secolelor trecute. Iată schema simplă a acestui model.

Conștient

Minte

Fig. 1 Modelul
clasic al minții

Fig.1 Modelul clasic al minții

Cercetătorii au măsurat capacitatea de procesare a Conștientului și Inconștientului și au găsit o diferență imensă. Conștientul are capacitatea

de procesare de 60 biți/secundă, iar Inconștientul, de 1.200.000 biți/secundă, adică de 20.000 de ori mai mare! Este evident că nu poți pune un copil să conducă o țară...

Mai mult decât atât, experiențele de neuroștiință au demonstrat că NU Conștientul ia deciziile, ci o altă instanță misterioasă aflată în Inconștient sau, mai logic, *deasupra* acestuia ierarhic. Prin urmare, Voința nu rezidă în Conștient, ci este plasată pe un etaj superior, ca în schema de mai jos. **Conștientul (sau ego-ul) doar ia la cunoștință, este secundar și colateral** în tot acest mecanism.

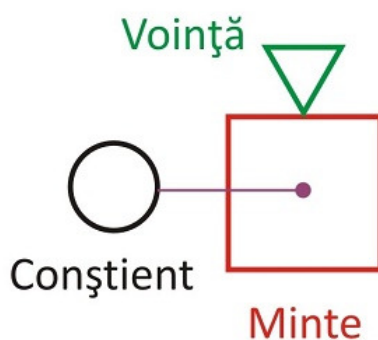

Fig. 2
Modelul științific al minții

Fig.2 Modelul științific al minții

Hipnoza e de la Dumnezeu

Hipnoza oferă un mare serviciu omenirii. Și mă refer acum la hipnoza de spectacol (stage hypnosis) sau de stradă (street hypnosis). Știți, acele show-uri în care protagoniști sunt chiar spectatorii, unde ceea ce ei fac îi amuză teribil pe cei din jur. Dar, contrar părerii scepticilor, acești subiecți nu joacă teatru, nu se prefac, ci ei sunt, pur și simplu, supuși total voinței hipnotizatorului.

Mentalistul Andrei Voicu a sucit mințile vedetelor.²³

Lucrul acesta poate părea straniu sau înfricoșător la prima vedere. Dar așa se întâmplă cu fiecare dintre noi, care suntem supuși Voinței Divine întru totul. La spectacolul de hipnoză doar luăm la cunoștință de acest mare secret.

²³ <https://www.youtube.com/watch?v=PU1UZCUqPck>

Sub hipnoză, noi ne putem manifesta fără anumite limite ale personalității. Ieșind din hipnoză, revenim la vechile noastre tipare mentale. Suntem, în parte, produsul trecutului nostru. Însă avem și limite pe care le putem depăși într-o clipă, dar nu o facem. De ce?

Poate pentru că, de fapt, aceste limite ne sunt impuse de Marea Conștiință. Conștiința noastră „normală” le acceptă fără a se gândi că le-ar putea depăși. Este *condiționată* să creadă asta de către Marea Conștiință.

De aceea, nu trebuie să regretăm că suntem așa cum suntem ca persoană. Să nu ne învinovățim pentru lipsurile și eșecurile noastre! Așa ne este scris de Marea Conștiință. Noi avem un potențial aparent nelimitat, dar Marea Conștiință ne vrea să fim acum într-un anumit fel, limitat. Scânteia divină din noi are anumite atribute mai dezvoltate, nu pe toate, și are un anumit traseu de urmat în cursul evoluției sale.

Dintr-un punct de vedere, **hipnoza este „materialul didactic” ce confirmă tezele *spiritualității nondualiste*.**

Conștiința umană care se crede separată de Totul este supusă întru totul Marii Conștiințe. În schimb, când omul primește Grația iluminării sau Trezirii spirituale, conștiința umană fuzionează cu Marea Conștiință și abia atunci devine cu adevărat liberă, prin contact cu Sursa libertății absolute. Însă, acest om „nou” nu se mai simte o persoană separată de restul universului.

Deci, conform înțelepciunii *nondualiste*:

- Ori ești un ego separat, și atunci ești neliber, deși te crezi liber.
- Ori redevii Marea Conștiință (prin iluminare, adică reîntregirea conștiinței) și atunci ești cu adevărat liber, deși nu mai există „cineva” (altcineva decât Absolutul) care să pretindă libertatea.

Hipnoza este o ocazie special oferită de Creator să demonstreze ignoranților cam despre ce este vorba în privința Conștiinței. Un mare mister, privind dinspre știință, dar o mare simplitate, privind dinspre spiritualitate.

Marea Conștiință este cea care îndeamnă subiectul să se lase hipnotizat. Marea Conștiință este cea care însărcinează hipnotistul cu misiunea de a fi un experimentator, aducătorul misterului printre ignoranți. Unii hipnotiști sunt atât de „puternici”, încât nici nu au nevoie de acceptul persoanei de a se lăsa hipnotizată. Ei sunt „aleși” de Dumnezeu pentru această misiune.

Nu apare nicio disociere a conștiinței în hipnoză

Experimentele de hipnoză au arătat că „conștiința se disociază”, după cum afirmă savanții. Ei se referă la ce am numit în fig.2 „conștient”. Pe această pistă am mers în articolul „Hipnoza și fenomenele conexe”, adoptând „disocierea conștientului”. Acolo, poziția Voinței era deținută de Mentea astrală.

În articolul de față vom explora o altă pistă de cercetare. În acord cu tezele *nondualității*, Voința este atributul Spiritului sau Conștiinței spirituale.

Vom postula că, în starea hipnotică, esențială este Voința, care joacă un rol dublu: cel normal și cel „dezinhibat” (comandat de hipnotist). Iar conștientul este total buimăcit la finalul ședinței hipnotice de ceea ce s-a petrecut. Cu alte cuvinte, **hipnoza este o scenetă umoristică jucată de Spirit**, spre mirarea tuturor asistenților și participanților. Nu există nicio „disociere a conștiinței”. Aparențele doar ne păcălesc rațiunea.

Notă: Există ființe superioare, spiritele invizibile, care realizează în mod curent mai multe acțiuni simultan: cu cât sunt mai înalte în rang, cu atât se pot împărți în mai multe centre de interes. De exemplu, conștiința Marelui Spirit al lui Cristos poate răspunde simultan la miliarde de apelări.

Și dacă s-ar disocia?

Ce s-ar întâmpla dacă am accepta că Voința (Conștiința) se disociază? Dacă acceptăm ipoteza că ar apărea două Voințe, am putea alege variantele:

1) Fie avem două Voințe alăturate, caz în care ar fi nevoie de o a treia Voință, care să decidă alternanța lor, la comanda hipnotistului; 2) Fie avem Voința „normală” subordonată celei „dezinhibate”.

În cazul 1), modelul pare prea complicat pentru a funcționa. Și încă nu s-a explicat cum ajunge comanda hipnotistului să se interiorizeze atât de profund, la nivel de Voință ultimă.

În cazul 2), ar trebui ca omul să fie *total* supus exteriorului, ceea ce este neadevărat, subiecții supuși hipnozei dovedind că se pot opune comenzilor hipnotistului dacă acestea depășesc nivelul de acceptanță socială.

Niciuna din cele două variante nu este fezabilă. Opinia noastră este că **există o singură Voință**, care are *conștiința, inteligența și intenția* de a respecta sugestiile hipnotistului, oscilând între comportamentul „normal” și cel „dezinhibat”.

Voința ordonă minții, conștientul doar ia seama

Voinței îi putem spune și Conștiință spirituală, pentru a ne pune de acord cu limbajul spiritualității. **Să nu confundăm deci Conștiința (sau Sinele sau Spiritul) cu conștientul (sau conștiința-de-sine sau ego-ul)!**

Notă: Unii autori folosesc alte denumiri sau dau alte sensuri cuvintelor antementionate.

Voința este amplasată pe un nivel superior minții și conștientului (vezi fig.2). Comenzile Voinței devin „lege” pentru mintea inconștientă, care operează întocmai cu indicațiile venite de sus.

De exemplu, hipnotistul (pe scenă sau pe stradă) îi sugerează unui subiect că va deveni invizibil, iar acesta, efectiv, nu îl mai vede.

Acest fenomen este *orbirea psihologică*, ce atestă că vederea are o componentă pur mentală – **vederea se petrece în minte, nu în ochi**. Iar mintea este total subordonată Voinței. Conștientul doar *observă* pasiv că hipnotistul a „dispărut” inexplicabil, deși îi mai aude vocea.

Mintea inconștientă este o colecție imensă de programe adunate în timp sau moștenite genetic. Este deci un produs al trecutului. Memoria face parte tot din acest inconștient.

La comanda hipnotistului (pe scenă sau pe stradă), poți uita pe loc cum te numești.

Voința a comandat ruperea legăturii dintre conștient și memorie. Deci conștientul este pasiv și neputincios, nicidecum nu ar putea el să controleze mintea, cum mai cred unii.

Relata un subiect că, fiind hipnotizat pe scenă, era perfect conștient de totul, dar când primea comanda de la hipnotist, simțea nevoia să o execute cât mai grabnic, fără a o judeca critic.

Toate fenomenele ce se petrec în hipnoză au această explicație simplă: **Voința comandă, Mintea inconștientă operează transformările, iar Conștientul le observă pasiv.**

Dar această schemă a minții e valabilă oricând, nu numai în hipnoză. Deasupra minții tronează Voința atotputernică. Conștientul sau conștiința-de-sine sau ego-ul este o infimă parte a minții (a 20.000

parte). În majoritatea timpului, nici măcar nu suntem conștienți de noi înșine, fiind absorbiți de activitățile curente. Dacă însă suntem întrebați, vom spune că am fost tot timpul conștienți, ceea ce nu e adevărat. Neuroștiințele au măsurat activitatea cerebrală și au stabilit că, în timpul activităților solicitante, uităm complet de noi. **Ego-ul apare intermitent.**

Hipnoza e o simulare a iluminării

Starea hipnotică este identică cu ceea ce maestrul Laurențiu Marga descrie ca fiind **rămânerea în prezent** sau mintea fără gânduri perturbatoare – o etapă intermediară *înaintea* iluminării spirituale, prin metoda lui. Singura diferență ar fi relaxarea totală a mușchilor oculari, ceea ce se manifestă ca privire natural fixă. La unii oameni hipnotizați, ochii par ficși, într-adevăr, dar nu la toți.

Manifestările stării de hipnoză și stării “fără gânduri” sunt identice:

- a) nu mai ai gânduri rătăcitoare, ceea ce este foarte reconfortant.
- b) ai percepții foarte acute, treze.
- c) ești foarte concentrat pe ce faci, datorită faptului că atenția nu mai este distrasă de gânduri aiurea.
- d) ești foarte prompt în a executa intențiile ce îți vin în minte (fie comenzi hipnotice, fie, respectiv, inspirație de la Spirit), fără a ține cont de comoditate sau neputințe fizice.

Folosind figura 2, putem explica ce se petrece în hipnoză.

Conștientul este împiedicat să ridice obiecțiuni comenzilor primite de la hipnotist, adică să mai gândească critic.

Putem considera că legătura dintre conștient și minte se face pe două canale energetice: a) canalul ideilor și b) canalul percepțiilor. Se pare că, în starea de transă hipnotică, primul canal este blocat, iar al doilea este amplificat.

Dar asta nu înseamnă că hipnotizatul nu poate raționa sau acționa. Așa cum am spus, conștientul nu are un rol esențial. Comenzile către minte vin întotdeauna direct de la Conștiință sau Spirit.

Hipnotizații pot gândi *dacă li se comandă*, altfel sunt goliți de gânduri (ceea ce nu este un lucru “rău”, ci dimpotrivă, foarte reconfortant – de aceea, toți subiecții ies relaxați dintr-o ședință de hipnoză).

În starea de veghe obișnuită, conștientul sau ego-ul doar *are impresia* că el decide totul și că gândurile îi aparțin. Dar el este o anexă, cum se observă în figura 2. Deciziile și gândirea se petrec în minte sub conducerea Spiritului, independent de ego-ul conștient. Acesta din urmă doar *ia la cunoștință* despre ce se întâmplă în minte.

În starea de hipnoză, doar acea *impresie* a ego-ului că el ar fi buricul Pământului este anulată, prin voința Spiritului. Nimic altceva.

Cam așa se întâmplă și în starea de iluminare și în stările de transă mediumnică. Dispare judecata critică a ego-ului și te supui necondiționat deciziilor și inspirațiilor ce vin de sus, de la Spirit. Deci hipnoza este o exemplificare parțială a stării de iluminare.

Rolul Spiritului în hipnoză

Aparent, în hipnoza de spectacol, subiectul se supune comenzilor hipnotistului. Dar noi susținem aici că nu este deloc așa. Subiectul se supune exclusiv Spiritului său. Spiritul intră în jocul hipnotic de bunăvoie, interpretând cu aplomb rolul respectiv. În niciun moment hipnotistul nu decide destinul tău. Totul este sub controlul Spiritului. De fapt, Spiritul poate recuza oricând comenzile primite de la hipnotist. Uneori, dacă Spiritul e mai jucăuș, îi strică scenariul hipnotistului și ședința nu merge cum ar trebui. Deci Spiritul doar se preface că ascultă de comenzile hipnotistului, așa, de amorul artei.

De aceea, **capacitatea de a fi hipnotizat nu este totuna cu sugestibilitatea**. Hipnozabilitatea depinde exclusiv de dorința Spiritului de a bloca ego-ul conștient. E nevoie de prezența hipnotistului doar pentru cei neinițiați, dar cei care se antrenează spiritual se pot “autohipnotiza”, blocându-și temporar gândurile pentru a facilita curgerea nestingherită a inspirației spirituale.

Copiii mici nu pot fi hipnotizați, deși sunt foarte sugestibili. Explicația simplă este că Spiritul lor nu o dorește. Ego-ul copilului este în plină dezvoltare și nu ar fi prea sănătos să fie blocat, chiar și în joacă.

Hipnoza este un truc al Conștiinței, care ne păcălește și ne uimește pe toți, inclusiv pe hipnotist și pe savanți.

În concluzie, hipnoză *simulează* starea de iluminare în sensul că iluminatul se supune necondiționat deciziilor și inspirațiilor ce îi vin de la Spirit, putând folosi, desigur, și rațiunea. Dar lipsesc gândurile compulsive, vocea aia din cap care nu-ți dă pace niciodată, cauzată de ego. Totuși, în cazul iluminării spirituale autentice, fenomenul este mult mai complex, dispărând și *senzația existenței separate*.

Atât modelul inspirat de cercetările din neuroștiințe (fig.2) cât și observațiile privind hipnoza conduc la aceeași concluzie. Rolul spiritual major al hipnozei ar putea fi cel de *a ne demonstra pe viu, nu în laborator*, că **ego-ul conștient nu este atât de important pentru mersul vieții noastre, care este condusă de o instanță superioară: Sinele sau Spiritul sau Conștiința**. Nu trebuie să dăm o importanță exagerată hipnotistului, el este doar ocazia care ne revelează acest mare Adevăr.

În hipnoză, conștiința „dezinhibată” execută întocmai ordinele hipnotistului în cadrul poveștii inventate de acesta. Nu trebuie să ne îndoim că și conștiința noastră „normală” face exact ceea ce dorește Dumnezeu, crezând orbește în povestea vieții noastre personale. Similaritatea e perfectă.

Conștiința-de-sine și ego-ul

Conștiința-de-sine apare la copiii mici, dar a fost constatată și la maimuțe, elefanți, orci, delfini și... coțofane. Nu și la alte animale (deocamdată). Ea se măsoară prin testul oglinzii. Animalul care nu se recunoaște în oglindă încă nu și-a dezvoltat conștiința-de-sine.

Rolul evolutiv al conștiinței-de-sine ar putea fi, probabil, accelerarea proceselor de învățare și obținerea unor performanțe ridicate. Restul animalelor învață prin reflexe condiționate și sunt foarte limitate în ceea ce pot face.

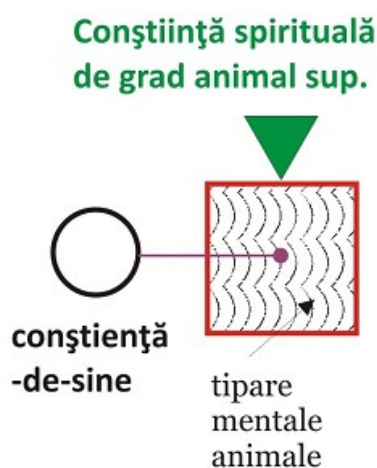

Fig. 3 Mentea animalelor (cu sau fără conștiință-de-sine) e condusă direct de Conștiință

Fig.3 Mentea animalelor

Conștiința-de sine-este un produs al evoluției naturale a minții. (Totuși, să nu uităm că orice proces natural este condus de Spirit, de Conștiință!) Cu totul altceva este ego-ul, care este un produs strict uman.

La copiii mici, conștiința-de-sine și ego-ul se confundă, pentru că apar în același timp. Deci animalele menționate au conștiință-de-sine *fără ego*. Numai copilul dobândește un ego prin simplul fapt că s-a născut ca om pe Pământ și a crescut printre oameni.

Spiritualitatea nondualistă ne învață că **ego-ul este simțul separării**. O primă separare apare prin conștiința-de-sine, dar animalul superior se simte total dependent și integrat în natură. În schimb, omul cu ego se crede separat de natură, pe care o privește cu teamă. Din frică, apare dorința de control asupra lumii, fiindcă „nu se știe de unde poate apare un pericol”.

Iată cum descrie Autorul Divin în **“Viața impersonală”** *conștiința-de-sine a omului adamic*, înainte de a căpăta un ego (înainte de "izgonirea din Rai"):

«Dar, deși căpătaseși formă umană, expresia Ta era încă atât de Impersonală, încât, deși *erai conștient de tine*, așteptai numai de la Mine inspirație și ghidare.

Aceasta a fost deci *prima stare* în care Te-ai trezit când ai intrat în manifestarea Terestră și care a fost numită starea Edenică sau viața în Grădina Edenului.

Această stare Edenică reprezintă aspectul Celest al Conștiinței Impersonale, sau starea în care *Tu erai încă în mod conștient Una cu Mine*, cu toate că te aflai acum închis într-un instrument muritor de exprimare.» (cap.9)

Ego-ul caută mereu

Din prima carte din Biblie, Geneza, aflăm că Adam și Eva au căzut din paradis pentru că "au mușcat din mărul cunoașterii binelui și răului". Ego-ul exact asta face: împarte lucrurile în bune și rele, în funcție de interesul personal. Ego-ul aleargă mereu către ce-i place (aparent bun) și fuge de ceea ce îi produce suferință sau îi oprește plăcerea (aparent rău). Deci ego-ul este veșnicul căutător. El nu se poate opri niciodată din a căuta, fiindcă asta îi este natura. De aceea, este mereu nemulțumit. Chiar și plăcerile sale nu durează mult, fiindcă imediat apare teama de a nu le pierde.

Cum spune **Paul Morgan-Somers**, consumerismul și fake-news au fost inventate de Natură, cu ajutorul lor amestecând ego-ul uman să nu se oprească niciodată din căutat, din mersul înainte. Natura îți promite satisfacții mai mari decât vei obține. Iar când obții ceea ce doreai,

plăcerea pe care o resimți este rapid diminuată, ca să nu te simți prea fericit și să fii tentat să vrei altceva, ceea ce te va împiedica să fii mulțumit cu ceea ce deja ai. Natura te minte încontinuu și te îmbie cu false promisiuni, pentru ca tu să acționezi fără oprire. Acesta este „mărul cunoașterii” din care omul a mușcat.

Totuși, rasa umană nu este urmărită de niciun blestem sau păcat ancestral, căci ego-ul este o etapă evolutivă dorită de Dumnezeu. Este veriga dintre animalele cu conștiință-de-sine și omul fără ego. Atât și nimic mai mult.

Nondualitatea ne învață că soluția la nemulțumirea fundamentală a ego-ului este dizolvarea sa, adică iluminarea spirituală. Altă soluție nu există, fiindcă niciodată ego-ul nu va înceta să caute altceva, mereu altceva, iar universul îi oferă din plin o mulțime de posibilități de căutare. Ego-ul trăiește cu iluzia că, după următoarea căutare, va găsi ceea ce îi lipsește. Ceea ce nu se întâmplă niciodată, fiindcă, de fapt, lui îi lipsește Totalitatea. Iar pe aceasta nu o va putea include în sine; partea nu poate conține întregul.

Când dispare ego-ul, redevenim Totalitatea care am fost dintotdeauna, dar vâul Mayei ne-a iluzionat că nu O suntem. Însă, spre deosebire de starea adamică, acum avem și o personalitate puternică, ce poate juca mai bine rolul de Dumnezeu.

Ego-ul e copilul Conștiinței

Care este raportul dintre Conștiința umană și Marea Conștiință Universală? De ce avem impresia că suntem separați de Dumnezeu?

Marea Conștiință Universală se concentrează într-un punct focal numit organism și devine „Conștiință spirituală”, care nu se ocupă decât de corpul-minte al individului. La om, animale, plante se petrece același lucru. Așa apare lumea vie, prin atașarea Conștiinței la un corp. Agregatul minte-corp este condus de Conștiința divină cu o misiune individuală.

Cum anume se divide *aparent* Marea Conștiință este un mare mister. Ea rămâne unică și, simultan, *pare* o multitudine. Este o diviziune, dar nu o separare! (Cuvintele nu ne prea ajută să descriem indescriptibilul, și așa apar exprimările paradoxale...) Putem spune că Marea Conștiință este într-o legătură directă și permanentă cu Conștiința individuală.

Ego-ul este un produs mental creat printr-o influență a Conștiinței individuale. El este simțul separării, pe care ni-l insuflă chiar Dumnezeu unicul. Apariția ego-lui a fost dorită de Creator și realizată cu ajutorul Conștiinței, iar procesul invers este la fel de simplu, prin limitarea sau blocarea alimentării lui cu energie de la Conștiință. Ego-ul este o contracție energetică, resimțită chiar la nivel fizic.

Cât timp există ego, el *aparent* predomină în fața Conștiinței. Cauza este acea contracție energetică grosieră ce acoperă senzația, mai rafinată, specifică Conștiinței spirituale. Este ca un zgomot de motor ambalat care acoperă o melodie suavă ce abia se aude în difuzor.

Ego-ul se hrănește din Conștiință, împrumutând din puterea Ei. Iată o schemă ce sintetizează toate aceste afirmații.

Fig. 4 Ego-ul pur catalizează formarea de tipare umane egotice

Fig.4 Ego-ul stimulează dezvoltarea intelectuală

În acest model, ego-ul este format din conștiința-de-sine peste care se suprapune o mică parte din Conștiința spirituală, devenită local o așa-zisă „Conștiință umană”.

La fel cum din Marea Conștiință s-a desprins Conștiința spirituală, același fenomen se reproduce în om: din Conștiința spirituală se desprinde un fragment pe care-l numim „Conștiință umană”. Aceasta ești tu, punctul din care percepi lumea chiar acum.

Încercând să indicăm diferența, putem spune că Conștiința umană se simte a fi în *centrul* lumii, iar Conștiința spirituală se simte a fi *pretutindeni*.

Ego-ul *pare* a fi o ființă reală cu ajutorul Conștiinței. Unii spun că ego-ul ar fi doar gândul de "eu", o ficțiune. Dar atâta timp cât are o acțiune directă atât de puternică, nu-l putem nesocoti. Putem însă spune că ego-ul va dispărea *ca un gând*, instantaneu, de parcă n-a existat

niciodată – când se produce iluminarea sau eliberarea spirituală. Atunci nu te vei mai simți contractat, ca acum, ci dilatat în tot spațiul.

Ce se petrece atunci când mintea rămâne fără gânduri? Este o stare plăcută să n-ai gânduri parazite, să ai o minte liniștită, fără griji. Și te întrebi: cum de ai trăit cu acel vacarm în cap timp de atâția ani?! Vacarmul nu există și nici nu ți-l mai poți imagina acum, când ești senin, tăcut, relaxat, fără gânduri.

Ego pur

Revenind la fig.4, peste conștiința-de-sine se suprapune o mică parte din Conștiința spirituală, care devine astfel Conștiință umană. Așa apare **ego-ul pur** sau simțul rafinat al eu-lui, sentimentul de „Eu sunt”. Dar nu acesta este „ego-ul negativ”, care ne supără.

Sub influența ego-ului pur, în minte apar mereu tipare psihomente egotice. Ele formează treptat personalitatea noastră și intelectul, care are în centru ideea de „Eu, diferit de restul”. Din nenumărate gânduri care ne podidesc, noi le reținem doar pe acelea care sunt captate de filtrul *ego-ului pur*. Și astfel se formează niște tipare egotice. La rândul lor, acestea „îngroașă” filtrul, care devine tot mai egotic, mai specializat. În final, omul matur se trezește că a dobândit un *ego puternic*. Această expresie se referă la totalitatea tiparelor sale psihomente de tip uman.

Deci, în general, când vorbim de ego, ne putem referi:

1) La personalitate, care are trăsături pozitive sau negative (comparativ cu un ideal arbitrar de perfecțiune), având sediul în **mente**. Aici apare „ego-ul negativ”.

2) La liberul-arbitru, care are sediul în **ego-ul pur**.

Păcălirea ego-ului că ar avea liber-arbitru

În nondualitate se afirmă că **liberul-arbitru este o iluzie**. Cum se poate asta?

Deciziile sunt luate de Conștiința spirituală, iar ele sunt transmise imediat atât minții (pentru execuție), cât și Conștiinței umane (pentru informare). Așa ajunge informația la nivelul **ego-ului pur**. El nu decide autonom, ci reproduce fără să știe ceea ce a fost deja decis. Asta au constatat și neuroștiințele. Deci există o legătură de subordonare unilaterală a Conștiinței umane față de „mama” sa, Conștiința spirituală.

Citatul următor explică misterul ce înconjoară "vak siddhi" sau puterea mistică de a materializa intențiile.

«Dacă cineva a dus o viață virtuoasă în trecut, orice el gândește în acest moment, se și întâmplă. Dar el nu va schimba ceea ce este destinat. Orice dorește se va plia pe ceea ce oricum trebuie să se întâmple. Dorințele lui se vor armoniza cu ceea ce a fost deja stabilit prin Voința Supremului.» (Ramana Maharishi, "Living by the Words of Bhagavan", p.238)

Gândurile apar în **minte**, unele venind de aiurea, dar altele, direct de la Conștiința spirituală. Pe acestea din urmă le putem clasifica astfel:

1) Gânduri în *concordanță* cu tiparele personalității. Conștiința spirituală are anumite idei de pus în practică și le trimite minții cu unele precauții. Ele respectă tiparele minții pentru a nu intra în contradicție cu ego-ul. E un gen de „momire” a ego-ului cu idei care îi plac, dar al căror efect numai Conștiința spirituală îl previzionează.

De pildă, să zicem că personalitatea noastră are un defect pe care nu-l conștientizăm. Conștiința ne trimite un gând ce atrage manifestarea acelui defect, dar nu într-o împrejurare socială, ci în singurătate, doar în minte. Observându-ne emoțiile neașteptate, ne putem da seama imediat de acea slăbiciune, ca să-i rezistăm când vom fi ispitiți în viața reală.

2) Gânduri care sunt *indiferente* față de personalitate. Acestea sunt inspirații și intuiții. Uneori, intuiția ne îndeamnă să acționăm invers decât „rațiunea” (adică logica personală).

Alteori, gândurile sunt atât de abstracte și impersonale, încât nu le putem pune în niciun raport cu personalitatea. De exemplu, prezentul articol vă propune astfel de idei abstracte și impersonale. Le puteți pricepe indiferent de zodia în care v-ați născut.

Iată ce mărturisește Autorul Divin, în **“Viața impersonală”**, despre gândurile și emoțiile pe care chiar EL ni le trimite:

«Așa s-a născut personalitatea Ta și, de la nașterea sa, Te-am incitat să o hrănești, susții și fortifici, umplându-Te de dorințe, speranțe, ambiții și aspirații împreună cu *toate* diversele manifestări ale Dorinței, care nu sunt decât aspectele umane ale Voinței Mele, lucrând la pregătirea și la dezvoltarea unui instrument capabil să exprime perfect Atributele Mele pe Pământ.» (cap.9)

Puterea minții sau puterea Spiritului?

Se vorbește despre "puterea minții", cu care poți face minuni. Și se fac cursuri, se scriu cărți, se dau rețete ale fericirii cum să-ți pui la treabă

mintea ca să obții tot ce vrei sau să capeți puteri incredibile. Unii reușesc, dar majoritatea nu. *De ce? Nu-i aceeași minte omenească?*

Mintea este, oarecum, la fel, dar Spiritele diferă.

Performanțele incredibile nu sunt *doar* ale minții. Spiritul decide dacă le dorește sau nu. Mintea e supusă voinței Spiritului: fie neputincioasă și idioată, fie supercapabilă și fascinantă. Depinde de voința Spiritului ce vrea El să facă din om, cum și când să-l transforme, cum să-l provoace și testeze. Tu, cu voința ta (care nici nu există), nu poți controla mintea, ci doar ai această impresie.

Definirea tehnică a iluminării

În baza modelului nostru, *dezactivarea ego-ului* înseamnă retragerea Conștiinței umane din combinația cu conștiința-de-sine. Astfel, omul își poate duce mai departe viața în mod normal, dar fiind scăpat de vociferările și nemulțumirile neconținute ale ego-ului.

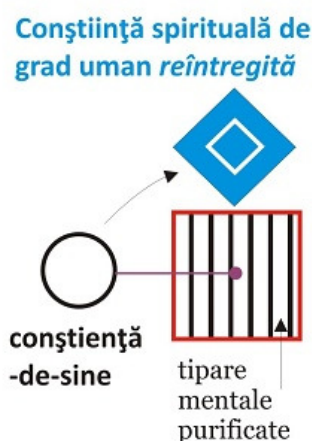

Fig. 5 Prin iluminare ego-ul dispare, se purifică tiparele minții

Fig.5 Reîntregirea Conștiinței

Cele două părți ale Conștiinței individuale rămân relativ separate. Conștiința umană (rombul mic albastru) continuă să perceapă informații de la *corpul-minte*, în același timp având și percepția Absolutului, iar Conștiința spirituală (rombul mare albastru) își percepe *perispiritul* (conținând, de exemplu, memoria vieților anterioare) și Absolutul. Absolutul este elementul lor comun.

În această nouă postură, Conștiința umană (fără ego) observă cu perpetuă uimire și plăcere: acțiunile corpului-minte, precum și gândurile ori emoțiile și deciziile pe care corpul-minte le ia, venite de la Conștiința

Spirituală sau Divină. De fapt, aceste lucruri se întâmplau și înainte de iluminare, dar erau acoperite de simțul ego-ului, ce pretindea că el face toate acestea.

«Aceeși conștiință din măgar este și în Sri Krishna» (Nisargadatta Maharaj).

Aparent, omul revine la condiția de copil mic (sub 2 ani), cu conștiință-de-sine. De fapt, diferența e majoră. În mintea inconștientă a iluminatului au rămas nenumărate tipare psihomentele achiziționate prin experiențele *umane*, de om matur.

Unele dintre tiparele mentale negative sau nedorite pot dispărea odată cu ego-ul, dar nu este o regulă. De pildă, un fumător poate primi Grația eliberării de ego, dar să rămână cu viciul fumatului. Ori poate scăpa imediat de el.

Ceea ce vrem să subliniem este că Dumnezeu ne-a dat un ego cu un scop: acela de a acumula tipare psihomentele de un tip superior vieții animale, să ne dezvoltăm inteligența abstractă. Însă viața trebuie să evolueze, iar *omul egotic* trebuie înlocuit cu *omul fără ego*, următoarea etapă evolutivă a omenirii.

Când persoana rămâne personaj

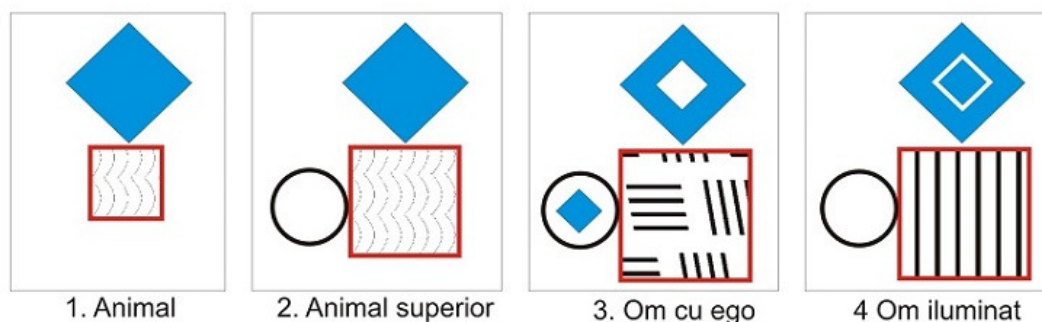
Ego-ul este ca o extra-dimensiune adăugată corpului-minte. Dispărând cu desăvârșire ego-ul, *persoana* rămâne un *personaj* ivit din visul Vieții. Pentru ceilalți, omul pare exact la fel din toate punctele de vedere. Privind acest personaj, ei îi atribuie, din obișnuință, calitatea de persoană independentă, cum se consideră a fi ei înșiși.

Un personaj (de exemplu, dintr-un film) nu este o persoană. Imaginația noastră îl transformă într-o persoană reală, care ne dă emoții și idei. Facem acest lucru spontan, pentru că suntem obișnuiți să credem că oamenii din jur și noi înșine suntem persoane. Copiii fac același lucru cu păpușile, le dau personalitate. Este un joc al omenirii început de Adam și Eva. Dar actorul care a jucat personajul respectiv în film nu îl privește niciodată ca pe o persoană reală, el cunoaște jocul și e total detașat de poveste.

„Persoana” este combinația dintre un *personaj* creat de Divinitate și extra-dimensiunea numită „senzația identității separate și a liberului-arbitru”. Când surplusul este eliminat, rămâne ființa în stare naturală, fericită cum a creat-o Domnul. Rămâne și intelectul personajului, care

observă modificările descrise mai sus și le poate relata altor semeni, sub eticheta de „iluminare”. Deci nu persoana se luminează. Acolo a rămas numai Viața care și-a retras *iluzia de persoană* din acel personaj.

SINTEZĂ: Evoluția de la animal inferior la animal superior se face prin dezvoltarea minții și dobândirea conștiinței-de-sine. De la animalul superior la om, mintea continuă să se dezvolte și capătă un ego (pe baza unei porțiuni din Conștiință). Omul iluminat pierde ego-ul prin reîntregirea Conștiinței și purificarea minții (se păstrează, totuși, o graniță inefabilă între cele două porțiuni de Conștiință).

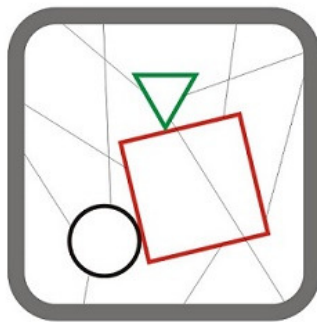
Evoluția de la animal la om superior: conștiință-de-sine, ego, iluminare

Fig.6 Evoluția prin conștiința-de-sine și ego

Nondualitatea încadrează dualitatea, simbolic

În general vorbind, tot ce există în lumea duală își are suportul în Realitatea nonduală. Unicul Inconceptibil, fără de opus, este baza dualităților create, cadrul real în care acestea *par* că apar. Iluminarea înseamnă trăirea directă a acestui adevăr paradoxal: există simultan atât nondualitatea (Creatorul, realul, vidul, nimicul), cât și dualitatea (Creația, aparența, plinătatea, totul).

„Cadrul nondual al minții”, titlul acestui articol, poate fi reprezentat concret-imagistic ca în desenul de mai jos. Componentele minții (voința, mintea, conștiințul – cf. fig.2) sunt agățate în diverse feluri de cadrul nondual ce le înconjoară.

Cadrul nondual al minții

Fig.7 Cadrul nondual al minții

14 mai 2020

NONDUALITATE SPIRITUALISTĂ

Secțiuni și capitole:

1. Cele trei viziuni • Despre eu • Mă gândil, mă scarpin, deci sunt liber • Nonspațiul și nontimpul simplifică totul • Spiritualism vs. Nondualism • Argumente pentru un sistem nondualist-spiritualist • Rozariu de Q&A
2. Personalitatea multiplă • Patologii spiritiste [*Posedări*] [*Păcăleala cu perfecțiunea*] • Adevărata disociere a personalității umane [*Metafora cheii: mintea e o broască*] • Limitările minții
3. *Citat din Marius Ghidel*: „A face totul pentru interesul personal este un program de auto-distrugere”

1.

Cele trei viziuni

Fiecare om are propria sa filosofie despre viață, dar toate concepțiile și modelele teoretice se pot reduce la trei mari categorii: viziunea materialist-umanistă, cea spiritualistă și cea nondualistă.

1. Viziunea materialist-umanistă – Omul este doar ceea ce se vede, iar ce nu se vede e un rezultat natural al legilor fizice. Mintea, personalitatea, societatea și tot restul abstracțiunilor sunt doar efecte ale cauzei primare, care este **chimismul creierului**.

2. Viziunea spiritualistă – Materialismul percepe omul doar la suprafață. Asemenea unui aisberg, partea cea mai importantă este mai profundă și se revelează cu greu. Este nevoie de studiu, practică și interes în domeniile de graniță și neconvenționale ale cunoașterii pentru a ajunge la înțelegerea naturii spirituale a omului. Cum se spune, “**omul nu este un trup dotat cu spirit, ci este un Spirit aflat într-un trup**”. Spiritul este doar temporar găzduit de acest organism biologic, iar starea lui naturală aparține de *lumea Spiritelor libere*.

3. Viziunea nondualistă – Prin descoperirea Divinității lăuntrice, orice alt aspect material sau spiritual devine neimportant, o aparență trecătoare. Trăirea Absolutului Creator simultan cu expansiunea conștiinței în tot ce este Creat întrece orice imaginație și monopolizează atenția norocosului care s-a “trezit” sau “iluminat” spiritual.

Spiritualiștii se cred a fi numai Spirit, considerându-se astfel separați de Dumnezeu. Nondualiștii trec peste identitatea de Spirit, confundându-se direct cu Absolutul.

Spiritualismul se bazează pe experiențe personale, dar foarte mult și pe credință. Nondualismul este trăire pură, care vede atât materialismul, cât și spiritualismul ca făcând parte din Marea Iluzie. Chiar și *teoria* nondualistă face parte tot din spiritualism. În schimb, multe *trăiri* înalte ale unor spiritualiști sunt, de fapt, nonduale. Din aceste motive, nondualitatea, ca *teorie*, este încadrată în spiritualitate.

Totuși, iluminatii neo-advaita susțin că spiritualitatea este doar o activitate a minții, chiar și experiențele spirituale. Din nondualitate, lumea fenomenelor (inclusiv cele spirituale) se vede că nu are consistență în sine, este ireală, comparativ cu Realitatea nonduală. Non-dualitatea este atât non-materială, cât și non-spirituală.

Cine sunt eu?

Cum ar răspunde la această întrebare cele trei filosofii?

1. Eu sunt un corp cu o activitate psihică. Putem cunoaște adevărul numai prin simțuri sau prin ceea ce descoperă știința materialistă.
2. Eu sunt un Spirit imaterial închis într-un corp uman. Spiritul nu se poate manifesta complet prin om, având limite obiective impuse de mărginirea minții umane.
3. Eu sunt Dumnezeu limitat la un Spirit și un corp uman. La moartea corpului, Spiritul va fi eliberat. Când Spiritul va deveni perfect, după milioane de ani de evoluție, se va întoarce în Sursa din care s-a desprins la începuturile Creației.

Cuvinte-cheie

1. Omul este personal, separat, egotic.
2. Spiritul e impersonal (altruist prin fire), dar individuat (are o identitate unică).
3. Divinitatea este universală, totală, fără separări.

Despre eu

Spiritualitatea este un domeniu eclectic (amestecat), controversat (îndoielnic) și contradictoriu (are teorii opuse). Religiiile au reglementat această „nebuloasă”, oferind, prin dogme și ritualuri, sentimentul de

certitudine și ocrotire psihologică. În acest sens, cultele și căile spirituale sunt tot niște mini-religii, poate mai puțin ritualiste.

Pe calea spirituală, unele persoane au parte de extazuri mistice beatifice, ce le dovedesc că există și alte dimensiuni dincolo de simțurile fizice și gândirea de zi cu zi. Dar acele trăiri beatifice sunt de scurtă durată și lasă în urmă o mare nostalgie, ca și aspirația nestinsă către rețrăirea lor.

Cineva spunea că, la un moment dat, a simțit o imensă fericire, care îi dădea pe afară. Era minunată acea iubire copleșitoare fără motiv, care nu se mai termina. Totuși, după câteva ore de îndurat acea emoție intensă, nu a mai suportat și a vrut să înceteze. Un om normal nu poate trăi cu o astfel de emoție continuă.

Spiritualitatea nondualistă caută Adevărul ultim, dincolo de care nu mai este nimic, punctul terminus al oricărei **căutări**. Împlinirea spiritualității este iluminarea, trezirea la Adevăr, recunoașterea de Sine. Acestea, și altele, sunt cuvinte obișnuite care sugerează același ideal inefabil, dând naștere la interpretări simbolico-fanteziste.

Iluminarea: "Eu mă voi transforma într-o ființă de Lumină!"

Trezirea: "Eu mă voi trezi din acest vis al lumii la Realitate!"

Recunoașterea: "Eu îmi voi da jos masca umană și-mi voi vedea adevărata față Divină!"

Nelămuriți corect, acești termeni ne pot conduce într-o direcție greșită chiar de la început. Și care este greșeala lor comună? Persoana Eu.

„Eu” este senzația că sunt centrul universului, dar separat de el: *„Eu trebuie să supraviețuiesc, chiar dacă toți din jur mor, eventual călcând pe cadavre. Eu trebuie să supraviețuiesc, eventual într-un buncăr, chiar dacă planeta se cutremură și se usucă. Eu trebuie să supraviețuiesc, într-o navă cosmică, chiar dacă Soarele va exploda. Eu trebuie să supraviețuiesc, într-o capsulă a timpului, chiar dacă Universul va îngheța. Indiferent de orice, EU trebuie să rămân viu, fiindcă sunt tot ce contează.”* Acesta este miezul psihologiei oricărui om neiluminat: ego-ul.

Dar tocmai acest „eu” sau „ego” trebuie să dispară pentru ca spiritualitatea să se împlinească! Ne aflăm deci într-un impas categoric. Căutarea spirituală ne-ar putea duce la *moartea inițiatică*. Moartea inițiatică pare chiar mai inconfortabilă decât moartea fizică, însemnând renunțarea la controlul vieții, la senzația că suntem „cineva”, la credința în minte și ideile ei. Parcă, totuși, religia este mult mai comodă, mai ușor de acceptat!...

Spiritualitatea este încercarea de a înțelege și a împlini nostalgia înăscută către Absolut. Este un imbold venit din abisurile sau piscurile ființei noastre, căruia ne supunem. Religia i-a dat acestui ideal o formă mai concretă, inteligibilă. Nondualismul recunoaște sincer că nimeni nu poate descrie și nici înțelege Absolutul sau Divinitatea. Viața este o călătorie a cărei destinație nu o pricepe nimeni.

Mă gâdil, mă scarpin, deci sunt liber

«Oamenii se tem că, dacă vor ajunge să trăiască fără gândirea permanentă și într-o continuă Prezență, va fi nimic sau vid. Nimic mai departe de adevăr. Este uimitor de dulce, plină și completă; nimic din ce i-am adăuga sau lua nu o poate îmbunătăți. La fel e și cu predeterminarea: acceptarea faptului că nu ai control te trimite în completa libertate de a descoperi continuu uimitorul Dans al vieții.» (Gary Weber²⁴)

Ce este liberul-arbitru? Ar fi capacitatea omului de a se opune condițiilor de orice natură (biologice, sociale, karmice etc.). I se mai spune voință liberă sau voință personală.

În Realitate, **liberul-arbitru este precum reacția la gâdil** – te scarpini și spui că așa ai ales tu. „Voința personală” e un drog cu ajutorul căruia oamenii visează că sunt suverani; o iluzie psihică de care nimeni nu se tratează. „Voința liberă” este doar un impuls mascat, venit de nu-se-știe-unde. „Libertatea personală” este o credință fără bază; o minciună pe care oamenii au repetat-o în gând până a devenit lege.

Iluminații, percepând Absolutul, afirmă că **oamenii nu au liber-arbitru**. Dar afirmația lor se ciocnește cu senzația că, totuși, ne putem orienta viața după cum credem. Oare cum să îmbinăm cele două perspective într-un model unic?

Nondualiștii spun că ego-ul este doar o *senzație* iluzorie, fără putere de influențare a realității. Spiritualiștii spun că, dimpotrivă, omul are totală *responsabilitate* a faptelor, de unde rezultă puterea de a alege binele și a evolua spre desăvârșire. Sunt afirmații contradictorii și ireconciliabile, aparent.

Cei mai mulți nondualiști amestecă cele două poziții, uneori chiar în aceeași frază, pentru că ei se adresează întotdeauna unor oameni ce trăiesc în dualitate, nu unor sfinți sau mistici. De pildă, Ramana Maharishi spunea că *singura libertate* pe care o ai este *să nu te identifici*

²⁴ <https://www.youtube.com/user/gudakesha7/videos>

cu corpul care acționează, dar această afirmație sprijină, parțial, perspectiva dualistă, a liberului-arbitru.

Nonspațiul și nontimpul simplifică totul

Problema libertății și determinării nu poate fi rezolvată în cadrul logicii dualiste, care consideră că *timpul este real*. În planul nondualității *nu există timp*, deci logica este complet diferită. Dar cum să traduci logica eternității în logica noastră temporală?! Iată o sugestie.

Din perspectiva eternității, a **nontimpului**, se vede clar tot ce se întâmplă (predeterminarea), dar se vede la fel de clar și ce alegeri fac ființele (libertatea). Fapta și decizia sunt simultane, nu sunt înlănțuite ca efect după cauză, deci nu putem spune care vine prima. De aceea, putem alege o poziție (fatalismul) sau cealaltă (voluntarismul) în funcție de ce ne interesează. Există simultan atât particula, cât și unda asociată ei, după cum a demonstrat fizica cuantică. La fel, acțiunea și planificarea ei sunt același lucru din optica nontimpului: obiecte ale Imaginației Divine.

Divinitatea Absolută este și **nonspațiul**, unde toate ființele și lucrurile sunt suprapuse, împart același loc. Asemenea unui mecanism de ceasornic, dacă miști o roțiță, se mișcă automat toate celelalte roțițe, mai mult sau mai puțin. Cea mai mică transformare a celui mai mic obiect va transforma toate celelalte obiecte din Univers. Pare incredibil, dar nonspațiul asta înseamnă. De aceea, o decizie și o faptă vor fi integrate automat în armonia universală. Ele nu ating numai ființa respectivă.

Ne-am putea închipui că e suficient doar ca Dumnezeu să dea un bobârnac într-un loc și, automat, întregul Univers se va agita, punând în mișcare toate lucrurile și ființele – la un singur semn al Divinității. De fapt, orice creatură este Dumnezeu care dă impulsuri lumii. Totul este perfect autoreglat din fabricație. Atât de simplu este din perspectiva nonspațiului și nontimpului.

Poate părea chiar și mai simplu dacă înțelegem că Dumnezeu nu este numai atotcunoscător și atotputernic, dar că este și omniprezent. Adică, El există pretutindeni, deoarece EL ESTE fiecare lucru și ființă în parte. Aparentele simțăminte ale unei ființe sunt resimțite și de Dumnezeu, mai corect spus, NUMAI de Dumnezeu. Fiindcă numai EL există. Deci ceea ce noi percepem ca o aglomerație de interese divergente, un haos sau un conflict perpetuu este doar o *aparență* a unicei Ființe senine, calme, iubitoare.

Priviți desenul de mai jos. Dacă Dumnezeu ar fi *geometria* cercului, toate formele din Creație rezultă din întrepătrunderea de cercuri...

Ilustrație: Floarea vieții (sursa: www.cosmometry.com)

«Conceptul de Designer solicită să existe un element separat de univers, care acționează asupra universului fără efecte asupra Sa. Cercetările noastre nu susțin acest concept. Teoria Unificării arată că totul este conectat și, în esență, este unul și același lucru. Nu există nicio indicație despre o forță separată și distinctă care să acționeze asupra universului din afară. Dimpotrivă, soluțiile noastre de unificare teoretică – cum ar fi cele din Rețeaua Unificată a Memoriei-Spațiu – arată că forța de ordonare a universului este auto-organizată, bazată pe circuite informaționale de feed-back și feed-forward, unde orice punct de spațiu-timp și configurațiile spațiotemporale, precum materia, sunt *noduri* într-o vastă rețea comunicațională, cu procesare paralelă masivă și transmisie cvasi-instantanee a informației, astfel încât fiecare punct conține toate informațiile *întregului*, este modelat de totalitatea informațiilor și furnizează informație *înapoi* în totalitate, astfel modelând, la rândul său, sistemul, care este universul. Asta înseamnă că tu ești un aspect al acelei forțe de comandă în univers; ești un element inalterabil al Sistemului Informațional care proiectează universul și este proiectat de acesta.» (William Brown, Resonance Science Science Research ²⁵)

²⁵ <https://www.facebook.com/TheResonanceProject/posts/3264811876885218>

Spiritualism vs. Nondualism

Spiritualismul este o spiritualitate dualistă bazată pe comunicările cu spiritele invizibile (mediumnitate, channelling, clarviziune, claraudiție) și pe călătoriile astrale ale unor oameni dotați pentru aceasta (psihonautică) sau ale celor întorși din moarte clinică (NDE). Informațiile sunt foarte variate, uneori contradictorii. Sursele cele mai credibile sunt cele de pe nivelurile cele mai înalte de vibrație (spiritele superioare). Totuși, contează și cui se adresează ele, ce nivel de înțelegere are omul care comunică sau trăiește revelațiile (mediumul, vizionarul, călătorul astral).

Spiritualitatea nondualistă se bazează pe trăirile unor oameni iluminați spiritual. Ei susțin că vorbesc direct din non-minte, intuitiv, deci spusele nu aparțin intelectului lor. Deși descriu la fel Absolutul („surprinzător, paradoxal și indescriptibil”), totuși, între ei apar diferențe în privința căilor de urmat pentru a ajunge la iluminare, ca și a filosofiei despre lume și viață.

Prin urmare, nu avem un model cert al lumii, o cale sigură de urmat, un scop unic pe care să-l urmărim, ci fiecare căutător spiritual poate alege ceea ce i se potrivește la un moment dat.

Personal, am luat cunoștință de spiritualitatea nondualistă prin reprezentării de advaita-vedanta (școala strictă a lui Shankara) și neo-advaita (nondualitate simplificată pentru occidentali). Pe alocuri, părerile lor diverg. În India există cel puțin **zece curente spirituale vedantice** ²⁶, cu filosofii foarte nuanțate. Deși Absolutul este unic, transpunerea Lui în concepte umane este variată, în funcție de personalitate și de inspirația divină.

De asemenea, ne-am preocupat puternic de spiritism, ale cărui teze principale stau și la baza religiilor. Descrierile lumii astrale, a lumilor superioare, ca și a Divinității Supreme făuresc o imagine de ansamblu dominată de ordine cosmică, imbold evolutiv, supraveghere divină.

Un moment important a fost cel în care am tradus cartea „**Viața impersonală**”, o revelație oferită mediumului Joseph S. Benner. Ea este o adresare directă a Spiritului nondual către omul dual – înălțătoare și inspiratoare.

Spiritualismul ne revelează misterele Creației; Nondualitatea ne revelează misterul Creatorului. Din păcate, cele două nu concordă nici ca

²⁶ <https://faculty.washington.edu/prem/Colloquium03-DiffVedantas.pdf>

model, nici ca îndemnuri. Pare însă fără sens să renunți la una ca s-o ai pe cealaltă, din moment ce amândouă sunt fațetele Divinității.

Și dacă totuși există o cale de mijloc, o punte de legătură, o trecere lină de la nondualitate la dualitate?! Poate că asta le pare imposibil nondualiștilor, care consideră că mintea nu are tangențe cu Realitatea. Poate că asta le pare inutil spiritualiștilor, care consideră că nondualismul nu ne ajută la nimic practic.

Ce-ar fi dacă am defini iluminarea pentru toate creaturile, nu doar pentru omul fizic?! Noi cunoaștem acest fenomen doar redus la mărturiile semenilor noștri. Dar cu siguranță că el există în toate mediile de viață, la alte niveluri vibratorii. Iluminații noștri sunt indiferenți la acest aspect, nu-i interesează sau nu-l pot aborda. Ei spun că, prin moartea naturală, ego-ul moare oricum și ființa se trezește automat în Absolutul nondual. Dar acest lucru este contrazis de cunoașterea spiritualistă. Lucrurile sunt mai complicate.

Ar fi nevoie de o sinteză de cunoaștere și trăire pentru a înțelege mai multe. Nondualiștii spun că *trăirea* poate apare numai după ce dispare *cunoașterea* discursivă, logică, mentală. Dacă este așa, atunci să profităm de vârsta ignoranței și să cunoaștem cât mai multe! După aceea, ne putem lăsa conduși numai de inspirația de moment a stării de iluminare, care nu mai este interesată, poate, de sistematizări, clasificări și explicații.

Argumente pentru un sistem nondualist-spiritualist

Spiritismul are la bază relația **spirit liber – om**, între care există o comunicare mediată. *Psihologia transpersonală* se restrânge la existența relației **Sine – ego**, pe baza trăirilor iluminaților. Noi am completat acest tablou prin înlocuirea termenului de „Sine” cu Spiritul încarnat, clarificând astfel legătura cu spiritismul. Deci **ego-ul mental este însăși dualitatea, iar Spiritul încarnat este nondualitatea**. Dualitatea și nondualitatea coexistă în om, prin urmare, este cel mai firesc să existe un sistem de gândire combinat nondualist-spiritualist – nici exclusiv nondualist, nici exclusiv spiritualist. (Ba chiar, aici ar avea loc într-un colțișor și gândirea materialistă, preocupată numai de cauzalitatea materiei.)

Nondualitatea clasică (**advaita vedanta**) nu clarifică diferența dintre termenii Atman și Brahman. De fapt, chiar îi identifică, ceea ce ne

face să ne întrebăm *de ce totuși vechi rishi au inventat două cuvinte distincte.*

Experiența noastră personală ne-a convins că, deasupra minții se află un Spirit întrupat. Spre deosebire de perspectiva **spiritualistă** clasică (unde spiritul e totuna cu omul), noi facem o diferență clară între Spiritul încarnat și conștiința umană sau ego-ul.

De aceea, suntem de părere că, dacă omul se trezește spiritual în nondualitate, aceste fenomen nu se poate petrece în afara Spiritului. Fie îl cuprinde automat și pe Acesta, fie chiar este produs de Acesta, ultim caz în care **iluminarea este însuși Spiritul încarnat**. Firește, mulți iluminați nondualiști nu bagă în seamă Spiritul propriu, ei vorbind numai de Absolut. Dar poate că ne vorbește chiar Spiritul lor, care se aut prezintă drept Absolut și ne descrie Realitatea absolută...! Pare foarte logic să fie așa.

În sistemul mixt nondualist-spiritualist, când folosim cuvântul *Spirit*, el are același sens precum *Absolutul nondual*. Spiritul este Atman, iar Absolutul este Brahman. Cum se postulează în advaita-vedanta: Atman=Brahman.

Avantajul acestei abordări este că putem extinde câmpul de cuprindere al nondualității la lumea spiritelor, realizând astfel o întrepătrundere a Dualității cu Nondualitatea. Este o realizare teoretică remarcabilă, fiindcă cele două erau prezentate până acum în teorii total rupte între ele.

Iată o asemănare neașteptată: Spiritismul se face cu mediumi, persoane special înzestrate cu calitatea de a vorbi cu spiritele invizibile. Dar și iluminatul este tot un medium, numit mai modern „channel”, care canalizează fără întrerupere transmisia directă de la propriul Spirit.

Toți învățătorii spun să îți descoperi întâi Sinele, iar mai apoi vei observa că același Sine se află în toate ființele. Ei nu spun să vezi direct că ești una cu toate ființele. Asta arată că există o revelare gradată a adevărului, conform structurii Vieții, urcând de la particular la universal.

Primul pas în coborârea de la Nondualitate spre Dualitate este să luăm în calcul realitatea Spiritului – distingând astfel între Absolutul nediferențiat (Supremul Creator) și Absolutul diferențiat sau individuat (Esențele de Spirit). Individuarea nu înseamnă separare. Fiecare spirit este același EU SUNT colorat diferit. Este modul prin care Unica și Marea Conștiință se expansionează și creează o infinitate de co-creatori. (Vezi și figura explicativă *Absolutul haotic și Absolutul ordonat* din articolul meu "**Logica aparentă și libertatea Absolutului**")

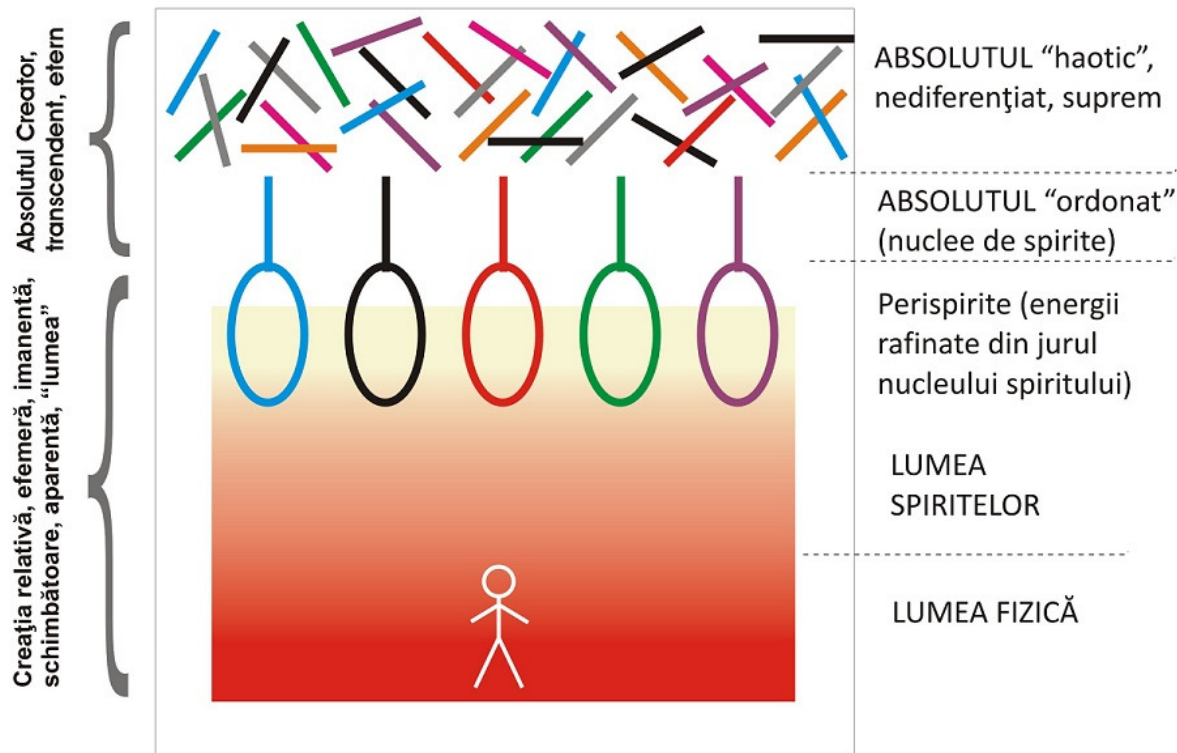

Figura *Absolutul haotic și Absolutul ordonat*

În al doilea pas, pentru a fi coerenți cu învățăturile spiritiste, clasificăm spiritele în două mari categorii, pe baza calității *perispiritului* lor (învelișul energetic, supus evoluției):

1 - Spiritele imature, iluzionate, ce încă se consideră separate de lume și de Dumnezeu. Acestea nu merită numele sanscrit de *Atman*, ci, la fel ca omul, cel de *jiva* (creatură, jivină).

2 - Spiritele mature sau superioare, având Conștiința în Unitate, dar încă incomplete ca Putere și Cunoaștere divină. Ele sunt numite *Atman*. (Numai Marile Spirite sunt complet Divine, dar de obicei Ele nu se încarnează, decât în cazuri foarte rare.)

Prin urmare, pentru omul iluminat, **Spiritul superior încarnat reprezintă Absolutul Nondual ca și Conștiință (nu neapărat ca putere sau cunoaștere)**. Spiritul poate primi, la un moment dat, orice sprijin de Putere sau Cunoaștere de la Absolutul Suprem, cu care se identifică total *doar în Conștiință*. Totuși, cei mai mulți iluminați nu fac miracole și nu se consideră atotcunoscători, precum Isus.

În acest sistem mixt, toate afirmațiile nondualiste își păstrează valabilitatea, precum și toate revelațiile spiritualiste. Minunat!...

Dezavantajul acestei abordări constă în faptul că, prin această clasificare a Spiritelor, trebuie să admitem că **Nondualitatea nu poate fi trăită de omul cu un Spirit imatur**, El însuși fiind iluzionat de

separare, adâncit în dualitate. Pare o **limitare a libertății Absolutului** de a Se revela oricui – fapt ce va aduce posibile critici acestui sistem combinat nondualist-spiritualist.

Dar limitarea este justificată din punctul de vedere al Creației. Spiritul trebuie să ajungă prin eforturi proprii la un anumit nivel evolutiv, în lumea fără forme. Înainte de această etapă, în lumea astrală a formelor, Spiritul nu diferă prea mult de omul ignorant, deci n-are cum să-i reveleze acestuia Nondualitatea.

Lumea astrală este grădinița spiritelor imature, locul lor de joacă izolat de restul universului, pentru a nu-l tulbura. Există numeroase tărâmură pe toate gusturile, de la cele mai întunecate până la cele paradisiace. În lumea astrală, spiritele își continuă ocupațiile favorite pe care le aveau pe când erau oameni, fără a fi deranjate de nimeni. Subplanul astral cel mai apropiat de Pământ este numit plan eteric. De aici, unele creaturi pot influența sensibil lumea fizică, dar numai în anumite condiții.

Lumea mentalo-cauzală începe „dincolo de râul de gânduri”, cum spune misticul Marius Ghidel. Se referă la gândurile personale, care generează lumea astrală cu o infinită diversitate de forme. Mai sus de această linie de demarcație, nu mai există decât gânduri impersonale, pure, divine. Spiritele sunt niște „stelute aurii într-un spațiu infinit”. Zona superioară se mai numește planul causal, unde spiritele sunt transparente, ca niște „baloane de săpun”. Mai presus de acestea, ca vibrație, se află Absolutul indescritibil.

Completăm această concluzie cu un alt desen ce explică fenomenul iluminării spirituale, *Iluminarea (I și II)*, din articolul "**Doar clipa prezentă există**".

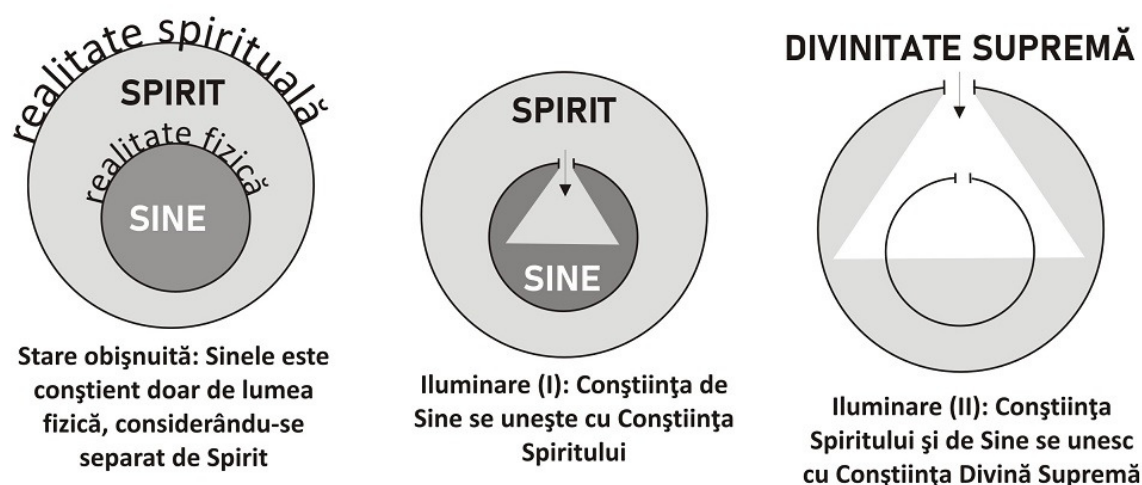

Figura *Iluminarea (I și II)*

În starea de iluminare (I) se produce unificarea conștiinței umane cu cea a Spiritului încarnat în om. *Atenția* simțurilor rămâne concentrată în corp, ca și înainte. Dar *Conștiința* este acum pretutindeni, în toate ființele. Cât se întinde? Nu se poate răspunde, pentru că Ea ține de alt spațiu. Acesta este Sinele Martor tăcut. În acest gen de extaz, încă mai există o foarte ușoară urmă de individualitate, care va dispărea numai în etapa următoare (II).

În starea de iluminare (II) conștiința se extinde dincolo de lumea spirituală, intrând în Nemanifestare, în Transcendentul absolut, în Dumnezeu. Cuvintele nu pot cuprinde această Realitate. Dispare orice senzație de "eu", rămânând doar Iubirea necondiționată.

«*Iubirea necondiționată* nu poate fi înțeleasă cu mintea și este impersonală. Cu alte cuvinte, iubirea necondițională nu are de a face cu mine sau cu tine. Ea doar ESTE. Nu exclude nimic. Dacă ar face-o, n-ar mai fi necondiționată. Mintea este buimăcită de lucrul ăsta. Mintea poate doar trăi în condiționalitate, împărțind lucrurile în ce-i place și ce nu-i place. Dar nu e nevoie să ne torturăm mintea cu încercarea, ce va eșua inevitabil, de a iubi necondiționat, pentru că, din starea de eliberare, se observă că *există numai iubirea necondiționată*, indiferent de ceea ce gândim sau simțim noi. Întotdeauna.» (Richard Sylvester ²⁷)

Rozariu de Q&A

– De unde știm noi că prin iluminat vorbește un spirit, propriul spirit, și nu direct Absolutul?

– Dacă ar fi Absolutul Suprem, nu s-ar proclama “neștiutor”. Ar putea să manifeste mult mai mult din omnipotența și omnisciența Sa. Apoi, mesajele și stilurile diferă.

– Diferă din cauza personalităților diferite, a corpului-minte prin care se comunică.

– Mesajul vine original chiar de la sursa comunicării, nu doar forma e diferită. La fel și spiritele, sunt unice.

– Dar poate că e același Dumnezeu, care se exprimă original prin fiecare iluminat.

– De ce s-ar complica inutil?! Spiritul e original din start, iar fiecare spirit superior în parte este Dumnezeu.

– Animalele se pot ilumina?

²⁷ <http://www.richardsylvester.com/>

- Ele sunt deja iluminate. Toată natura este manifestarea directă a Absolutului Creator. Numai omul-persoană este o mască a lui Dumnezeu.
- Dar animalele au spirite imature, nu umane. Deci n-ar trebui să fie iluminate, după teoria ta...
- Dacă ar fi posibil transferul direct de gânduri, ai observa că Dumnezeu nu poate să comunice mare lucru prin spiritul animal, deși animalul este total deschis mental. La fel cum n-ar putea transmite lucruri importante printr-un spirit uman imatur. De aceea nici nu-l iluminează pe omul cu un spirit imatur, ci îl lasă ca să mai evolueze.
- Câinele meu e așa de afectuos cu mine, parcă ar fi om...
- Tu proiectezi ideea de persoană asupra câinelui. Dar câinele nu este o persoană. E Dumnezeu, limitat la forma unui animal.
- O singură dată l-am simțit pe Dumnezeu, în persoana medicului care m-a salvat de la moarte.
- Erai disperat și ultima ta speranță era medicul. Avem, cu toții, impresia că Supremul Absolut este Marele Salvator. Dar tot El este cel care ne distruge.
- Sună deprimant, să știi!
- Ego-ul alege întotdeauna o singură latură convenabilă și o respinge pe cea opusă. Așa-i făcut de natură, dual și limitativ.
- Dar de ce are omul un ego, care zici că e ceea ce Îl ascunde pe Dumnezeu?
- Iluminații spun că „nu există scop și sens în nimic, totul se întâmplă spontan”...
- Ce-s copil, să cred așa ceva?! Viața m-a convins că există o ordine în univers și în destinele oamenilor. Asta spun și învățăturile religiilor și revelațiile spiritiste.
- Sigur că nu poți să crezi așa ceva, fiindcă nu mai ești un copil inocent, care nu înțelege nimic. Iluminații sunt ca niște copii neștiutori, care doar primesc intuiții. Ei nu-și asumă „personal” nimic din ce spun, dar nici nu au vreun interes să te mintă. E mesajul Spiritului.
- Bine, deci nu există niciun scop în existența ego-ului?
- Să zicem că scopul lui spiritual este să accelereze dezvoltarea intelectului.
- Dar spiritualitatea spune să nu ne bazăm pe gânduri, care ne împiedică să vedem Realitatea. Intelectualul nu e totuna cu spiritualul...
- Este adevărat, gălăgia mentală ne împiedică să ascultăm șoapta intuiției. Dar rațiunea este foarte necesară în treburile lumii, când e chibzuită cu măsură. Omenirea a trebuit să își dezvolte intelectul foarte mult, spre deosebire de animale.

- Ca să cunoască legile naturii și s-o cucerească...
- Natura nu poate fi cucerită de mintea limitată a omului. Natura este mult mai inteligentă, fiindcă e controlată de Dumnezeu. Dar oamenii își pun toate speranțele în știință, că îi va scăpa de toate necazurile, cândva, într-un viitor ideal. Acum așteaptă ca medicina să rezolve problema coronavirusului...
- Cred că suntem prea mici pentru o pandemie atât de mare.
- Suntem prea mari pentru un virus atât de mic. Oamenii s-au jucat de-a ucenicul vrăjitor și au pățit ce era prevăzut. „Știința fără conștiință este ruina sufletului”.
- Da, se spune că păcatul primordial a fost cunoașterea, Adam și Eva au mușcat din mărul cunoașterii.
- Nu există niciun „păcat” primordial. Omenirea trebuia să urmeze această cale, dorită de Dumnezeu. Nu a fost un accident și nici o surpriză. Și nu cunoașterea generală este problema, ci „cunoașterea binelui și răului”.
- Care-i diferența?
- E vorba de responsabilitatea alegerilor. Am căpătat un ego care se simte răspunzător de deciziile și faptele omului. Mai puțin, poate, de gândurile aiuristice care-i tot trec prin cap...
- Și era mai bine să fim iresponsabili?
- Nu se pune problema că ceva putea fi „mai bine”. Totul este așa cum trebuie. Iar când vorbești de „bine și rău”, judeci după interesele tale imediate. Dar, privind în perspectivă, răul te ajută să cunoști binele. Vei aprecia frumusețea Spiritului după ce realizezi urâtenia ego-ului.
- Înainte să aflu de existența ego-ului, trăiam bine-mersi și eram liniștit. Acum îmi pun problema să scap de ego și nu pot, și mă simt frustrat.
- Lasă, nu te mai lamenta, că aveai și atunci multe neîmpliniri și lovituri ale sortii. Acum, cel puțin, știi că toată suferința are un nume: ego. Când el dispare, pot rămâne imperfecțiunile vieții, dar nu mai există „acela” care suferă și se lamentează. Durerea se întâmplă, dar nimănui. Este Viața divină cea care le suportă pe toate.
- Și ți se pare normal să existe atâtea crime, războaie, violență, sfâșieri între oameni?! Adică, ego-ul ajută la dezvoltarea intelectului, dar totodată provoacă suferința din lume. Parcă nu e corect!
- „Totul este așa cum trebuie, în fiecare clipă”. Asta spun iluminatii, care văd Realitatea.
- Dacă totul ar fi bine, ar trebui să nu mai facem nimic cu toții...

– Nimeni nu poate sta degeaba. Totul e așa cum trebuie, adică tot ce se petrece la un moment dat – acțiunea și odihna, inteligența și prostia, deciziile care duc la plăcere și cele care duc la durere. Totul decurge armonios, înțelegi?

– Adică, totul are rostul său. O frază banală...

– Iluminații nu spun noutăți. Dar îți pot transmite Pacea. Ego-ul este mereu agitat.

– Nu vezi că viața te supune la continue provocări?! Cum să nu fii îngrijorat, mereu vigilent și să-ți aperi interesele cu forță?!

– Așa se scuză mereu ego-ul, fiindcă e supus unei iluzii.

– Care iluzie, frate?! Viața e dură, te lovește și te doare, nu e nicio iluzie.

– Nu ai cum înțelege la ce mă refer. Iluzia dispare numai prin iluminare și abia atunci îți dai seama că ai trăit într-un vis.

– Of, aș dori și eu să mă iluminez, ca să nu mai sufăr...

– Iluminarea înseamnă moartea ego-ului.

– Hm, și atunci ce îmi doresc, de fapt?

– Vrei să dobândești ceva ca să nu mai simți nicio lipsă, nicio grijă. Până acum, n-ai găsit acel ceva în lucrurile lumești. Așa că ți-ai pus speranța în spiritualitate.

– Da, și e foarte frumos. Religia îmi promite că voi ajunge în paradis...

– Promite frumos, ba chiar te face să te simți excelent câteodată. Credința îți dă putere de a-ți continua viața. E foarte bine, până începi să te îndoiești... Și părăsești castelul de nisip surpat de fluxul înnoirii.

– Atunci apare dorința de trezire spirituală din visul materiei...

– Nu e o simplă dorință, ci semnul că se va întâmpla cândva.

– Depinde de mine să apropii momentul?

– Nimic nu depinde de ego. Dacă te gâdili, te poți scărpinga sau nu. Dar asta nu e libertatea adevărată. Libertatea înseamnă să poți schimba ceva cu adevărat.

– Și cine poate asta?

– Numai Dumnezeu, care este unica Ființă și Decident.

– Deci Dumnezeu decide pentru mine mereu?

– Nu „pentru tine”, căci tu nu exiști.

– Mă umflă râsul, prietene! Mă simt perfect stăpân pe faptele și deciziile mele. Și simt foarte clar că exist în lume, ca o persoană aparte.

– Exact ASTA este iluzia numită ego, senzația de separare, de autonomie. N-ai cum să-ți dai seama că nu e reală decât când trăiești Realitatea.

- Și atunci la ce-mi folosește dialogul ăsta?
- Nu știu, tu m-ai stârnit.
- Ba tu ai început, tu, cu teoriile tale spirituale...
- Recunoaște că sunt interesante.
- Mă atrag intelectual, dar încă nu înțeleg totul.
- Pentru că nu ai curajul să mergi până la capăt. Studiezi doctrina, spui că vrei să te iluminezi, dar tot găsești motive să nu te abandonezi Spiritului. Ba că încă nu ți-ai găsit calea, ba că ai alte probleme de rezolvat, ba că mintea e prea agitată ș.a.m.d.
- Cum să mă abandonez?
- Dar nu vrei deloc s-o faci, ți-e teamă de moarte. Renunțarea la sine înseamnă dispariție.
- Mai bine să vorbim despre viață, subiectul „moarte” mă deprimă.
- Depresia și anxietatea însoțesc permanent ego-ul. Povara trecutului și îngrijorarea pentru viitor. Ego-ul trăiește doar în trecut și viitor, niciodată nu poate trăi în prezent.
- Cu toții trăim în prezent.
- Ego-ul trăiește mai mult în minte, adică în gânduri personale despre trecut și viitor. Prezentul trece rapid pe lângă el. Numai când ești atent la percepții, ego-ul este suspendat pe moment. Dar revine imediat cu concluzii și interpretări ale percepțiilor...

Renunțarea la post-dorințe

- Ca să dobândim înțelepciunea ar trebui să renunțăm la dorințe, cum spun tradițiile spirituale?
- Nu trebuie să renunți la dorință, ci la post-dorință. Adică să nu fii afectat de dorință.
- Nu înțeleg.
- Realizarea unei dorințe îți aduce o plăcere imediată. Nerealizarea ei îți aduce neplăcere. Acesta e jocul dorință-plăcere. Dar iluminatul nu consideră plăcerea drept un câștig și nici neplăcerea drept o pierdere. El nu simte că acestea îi vor aduce vreun beneficiu sau pierdere reală. Deci, ca să te apropii de înțelepciune, nu-ți mai imagina că această plăcere sau neplăcere te va afecta în vreun fel, pentru că ea nu-ți atinge substratul real al ființei tale. Dorința și plăcerea ori neplăcerea se întâmplă, dar nimănui. Simți dorința, însă nu dai nici doi bani pe ea, că e o păcăleală.
- Dacă înțelegi asta, nu e nevoie să te lupți cu dorințele. Dacă nu o înțelegi, urmează-ți dorințele. Ele îți sunt necesare, generându-ți experiențe de viață. Dar nu uita că orice experiență este doar una dintr-

un milion de alte experiențe din timpul vieții tale. Nu-i da o importanță foarte mare.

Detașarea ascetică de dorințe e doar o altă dorință, mai „spirituală”. Ea nu înlătură **post-dorința**, adică credința că există un câștig din vreo acțiune a persoanei (inclusiv din "lupta cu dorințele"). Nu există nicio persoană reală, ci doar o neconținută goană după ceva ce nu poate fi găsit niciunde. Această căutare se numește „persoana”.

- Și post-dorința de ce anume poate fi înlăturată?
- O sclipire de intuiție te poate face să simți adevărul celor spuse mai sus. Asta te poate ajuta într-o oarecare măsură. Dar ea va dispărea definitiv numai prin iluminarea definitivă sau eliberarea de ego, de simțul persoanei.

Omul nu are liber-arbitru

- Poți demonstra că nu există liber-arbitru, că eu nu cred?
- Mai bine demonstrează tu experimental că ai liber-arbitru! N-ai să poți, fiindcă nu cunoști predestinarea pe care ar trebui s-o invalidezi prin fapte contrare. Totul se întâmplă cum este deja scris, nu cum avem noi impresia că decidem.
- Să zicem că cineva se îmbolnăvește grav și e pe moarte. Dar vine un înger și-l vindecă miraculos. Dacă omul avea în destin să moară, de ce a fost salvat, oare nu pentru că destinul nu e fix?! Dacă a fost salvat pentru că nu avea în destin să se îmbolnăvească, de ce a suferit atâta, oare nu înseamnă că mai sunt și accidente, că nu e scris totul dinainte?!
- Ce le mai îmbârligi! Trebuia să se *îmbolnăvească grav*, dar să *supraviețuiască* printr-un *miracol*.
- Așa putea răspunde oricine: era destinat ceea ce s-a întâmplat...
- Acesta e adevărul. E simplu, totul se petrece conform Planului: și boala, și supraviețuirea, și miracolul – fiecare dintre acestea are un rost tainic al lui. Omul vede numai lucrurile mari, dar dedesupt sunt multe invizibile, la fel de importante.
- Dacă e cum zici, atunci nicio inițiativă personală nu va avea succes, în afara celor ce fac Voia Domnului.
- Acum vorbești ca un înțelept.
- Da, văd că pot gândi *liber*...
- Îți pot trece prin minte multe variante. Dar nu poți duce la îndeplinire decât ceea ce este menit, eventual în mai multe variante. Problema este că ego-ul nu are cum face diferența și se zbate ca peștele pe uscat. Ai libertatea de a imagina. Dar nu poți materializa orice. Nici

imaginația nu este chiar haotică, ci primește imbolduri în anumite direcții.

– Acum îmi dau seama că nimic din ce credeam că este important nu era de fapt.

– Da, traiectoria gândirii ți s-a schimbat în unghi drept, nimic nu mai seamănă cu ce era înainte. Și nu vei găsi niciun răspuns, ci doar vei pierde vechile întrebări. Te apropii de Spirit...

– Ce este Spiritul?

– Mister, mister, mister.

– Poți explica mai bine?

– Misterul este uimire, nu poate fi explicat. "Eu nu ucid corola de minuni a lumii"...

– Dar explicațiile ne ajută să înțelegem lumea și să ne protejăm de pericole.

– Natura nu stă cu gândul la pericole și, totuși, supraviețuiește. Dacă animalele ar trăi cu frica de pericole, precum oamenii, ar muri de stres mult mai repede decât în mod firesc.

– Dar viața omului nu se poate compara cu cea a unui animal...

– Crezi că ești superior? N-ai niciun merit că ești om. Dumnezeu te-a făcut, tot El te va omorî cât ai clipi.

– Treaba mea este să-mi prelungesc viața cât mai mult timp.

– Văd că ai revenit la modul obișnuit de gândire. Înțelegi pe moment chestiuni subtile, dar revii ca un elastic la conceptele cu care mintea ta se hrănește constant, fiindcă altfel le-ar pierde, căci sunt false și iluzorii: separarea de univers; liberul-arbitru și responsabilitatea; căutarea fericirii, niciodată finalizată. Te imaginezi a fi acest corp care a făcut ceva în trecut și va face ceva în viitor... Doar că tu nu ești corpul și nu ești mintea. Ele sunt Dumnezeu.

– Atunci, cine sunt eu?

– Nimenea.

– Mi-e greu să trăiesc cu gândul ăsta!...

– Atunci trăiește cu gândul că ești Dumnezeu!...

– Am văzut filmul "**Dumnezeu pentru o zi**"²⁸ cu Jim Carey și m-am înspăimântat...

– Dacă te-ai speriat de o comedie spumoasă, stai să-ți spun ce probleme are un iluminat autentic. Memoria de scurtă durată nu-i mai

²⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=u2esCwaoD5Y>

funcționează bine; uite, de exemplu, **ce-a pățit Jim Newman** ²⁹. Vine o idee, care trebuie exprimată imediat, altfel se pierde și rămâne doar vid.

Apoi, iluminatul, când interacționează cu alți oameni, le simte imediat ego-ul agresiv, chiar și când îi vorbesc frumos; pentru că ego-ul vrea să obțină mereu ceva, iar asta e agresivitate.

Apoi, iluminatul este mereu singur, fiindcă nu poate fi înțeles decât de cei interesați de nondualitate, adică de aproape nimeni. Dacă are ghinion, s-ar putea trezi internat la psihiatrie, fiindcă rudele nu-l mai acceptă printre ele și vor să-l "refacă" cum era înainte...

– Gata, de-ajuns! Nu-mi mai trebuie nicio iluminare!

– Prea târziu! Vorbim de câteva minute bune, nu porți mască de protecție și stai prea aproape de ecran. Probabil că deja te-ai contaminat cu virusul...

– Îu, ¤@&|*%+"^!

– Ha, ha, ha! A fost o glumă pe vreme de pandemie... 😊

2.

Personalitatea multiplă

Personalitatea multiplă sau Tulburarea disociativă de identitate (D.I.D.) nu este înțeleasă de psihiatria actuală, care folosește o paradigmă depășită. Explicațiile științei psihiatrice sunt jenante, doar zgârie suprafața fenomenului, nefiind în stare să ofere vreun tratament.

Analizând astfel de cazuri, ne putem da seama că ele nici nu țin de patologie. Sunt o manifestare naturală a spiritelor. Ar trebui făcută psihoterapie cu rudele „bolnavului”, nu cu el.

A venit momentul să înțelegem că lumea oamenilor este făcută pentru a fi locuită numai de spirite. Nu avem cum să le scoatem din sfera preocupărilor noastre, pe motiv că ne „sperie” sau că sunt „de la cel rău” sau că nu au ce căuta aici. Noi toți suntem „efectul încarnării unor spirite”.

Să acceptăm că, mult mai des decât ne-am imagina, într-un corp uman trăiesc două sau mai multe spirite, ce preiau controlul corpului cu rândul. Spiritul care primește un trup uman pe viață este un norocos. Cele mai ghinioniste vor împărți traiul într-un același corp, de comun acord, sau uneori, chiar luptându-se.

²⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=82u9j-RAfZk>

Gemenii siamezi sunt altceva. Acolo e vorba de două minți distincte, obligate să împartă același trup. Mult mai șocante sunt cazurile când, în aceeași minte, coabitează două sau mai multe spirite.

Iată un **caz școală de personalitate multiplă**. Pe scurt, povestea pacientei este așa: Personalitatea inițială, numită Eve White, aparține unui spirit destul de nepriceput să conducă un corp uman și lipsit de energie. Ajutorul a venit de la un spirit prieten, dar la fel de imatur, care preia uneori controlul persoanei, numită acum Eve Black. Femeia devine dintr-o dată veselă și superficială, plină de viață. Niciunul dintre cele două spirite nu pare a fi în stare să se îngrijească de copilul născut de femeie. Probabil din acest motiv, un al treilea spirit prieten, mai experimentat, a început să se manifeste, sub numele de Jane. El este echilibrat, decent, responsabil.

"Eve Black", "Eve White" și "Jane" - Tulburarea de personalitate multiplă ³⁰

Nu știm urmarea, dar se pare că Jane urma să rămână „de drept” în trupul femeii. Asta ar fi făcut-o în stare să-și crească fetița. Ar fi fost preferabil ca cele două spirite să fie convinse să părăsească trupul, eventual promițându-li-se o încarnare minunată într-un corp nou de copil.

Iată și o filmare selfie a unei paciente cu personalitate multiplă, în care apar mai mulți "alteri" (personalități alternative). Nu, nu e actriță!

Meet SIX Alters! THE GIRLS OF DISSOCIADID | Meet The Alters | Dissociative Identity Disorder ³¹

Patologii spiritiste

Chiar și în cazurile de comă, dacă spiritul inițial și-a încheiat misiunea pe Pământ, ar putea fi înlocuit cu un alt spirit. În acest caz, după trezirea bolnavului din comă, rudele și prietenii constată că personalitatea lui s-a schimbat în mod clar.

Și în cazul tulburării bipolare, **dr. Elena Gabor, hipnoterapeut** ³², a aflat din surse spirituale că, uneori, într-un „bolnav” sunt încarnate două spirite înfrățite, unul mai evoluat, celălalt mai imatur. Scopul a fost

³⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=xsqzE5St8So>

³¹ <https://www.youtube.com/watch?v=L3lm2HxD1T8>

³² <https://www.youtube.com/channel/UCRvqE1OxJmnU81i6jxkUWdA>

să-l încurajeze pe spiritul mai timid să se încarneze, având "spatele asigurat" de cel superior.

Tot o situație de conviețuire a spiritelor în același corp poate fi și tulburarea borderline. De fapt, multe cazuri psihiatrice sunt probleme ale spiritului. În Brazilia se explorează posibilitățile de tratament prin așa-zisa „psihiatrie spiritistă”. Trebuie luate în considerație și interesele spiritelor, nu numai ale persoanelor afectate. Ca oameni, suntem înclinați să dăm prioritate trupului și nu avem repere cum stau lucrurile în lumea spiritelor. Este obligatoriu să se lucreze numai sub protecția și cu sprijinul ghizilor spirituali din planul subtil, care văd lucrurile în ansamblu.

Când făcea exorcisme, Isus avea dragoste și pentru spiritele pe care le alunga din trupul bolnavilor. Le trimetea în animale, ca paguba să fie mai mică. Exorcizarea trebuie să fie o lecție pentru spiritul inferior, ca să poată evolua și el. Considerându-l exponentul „răului” și dorind să-l distrugi, doar îl radicalizezi împotriva Luminii, nu îl atragi către Lumină.

Posedări

Unele spirite inferioare se încarnează „pe furate”, când spiritul inițial nu este destul de puternic să-și apere „proprietatea” trupului. Dacă nu sunt alungate imediat, pot apare așa-zisele cazuri de „posedări”. Unele spirite sunt atât de inferioare, deși puternice energetic, încât nici măcar nu se pot încarna într-un embrion uman, fiindcă nu-i pot asigura dezvoltarea normală. Ele pot doar "fura" un organism deja construit, ca să-și bată joc de el.

Posedările temporare sunt frecvente în cazurile de consum cronic de alcool sau droguri, când spiritele inferioare pot intra cu ușurință, fiindcă spiritul inițial nu mai are puterea de a se opune, din cauza degradării minții și slăbirii aurei de protecție divină.

Posedări temporare pot apare chiar și în cazurile de atacuri demonice puternice, când omul-țintă clachează în lupta cu intrusul. Apare o schimbare trecătoare de personalitate, dar și o rezistență din partea spiritului de drept, care reușește, uneori, să-l paralizeze sau să-l pună la pat pe om (prin slăbiciune, dureri de cap etc.), ca să nu facă prostiile dictate de spiritul intrus malefic.

Extrem de frecvente sunt cvasi-posedările, când spiritul de drept rezistă în trup, dar celălalt spirit tot îi penetrează aura și reușește să-i planteze în minte omului unele neadevăruri dureroase. I-am mai putea

spune „manipularea demonică” a gândurilor și emoțiilor, sub forma unor obsesii și compulsii.

Oare iluminatii sunt imuni la influențele malefice și posedare? Din Biblie aflăm că până și Isus a fost ispitit de diavol. Dacă există provocări la orice nivel, înseamnă că există și șanse de „succes”, chiar dacă minime.

De ce unii învățători spirituali, străluciți la începutul carierei, au eșuat moral, comportându-se apoi ca niște becisnici? Oare nu pentru că au fost preluați de forțele răului și influențați mental fără scăpare?! Marile spirite luciferice preferă să ia în posesie marile personalități ale omenirii, să le deturneze misiunea și să-i corupă pe cei din jurul lor. Iar celor care rezistă, le pun o grămadă de obstacole, ca nu cumva să aducă prea mult bine omenirii. Lucifericii au lansat deviza „facerea de bine... trebuie pedepsită”. Și, privind ce se întâmplă în lume, vedem că se cam aplică. Oamenii fac jocurile necuratului.

Păcăleala cu perfecțiunea

Dar gândindu-mă mai bine la imperfecțiunea marilor personalități și mentorilor spirituali, nu cred că putem da vina numai pe demoni. Am putea chiar presupune că nici nu există vreo vină. Automat, în fiecare învățător sau model uman e plantată și sămânța greșelii. Niciunul nu este perfect, fiecare are câte un capriciu sau o aroganță. Din proiect. Sau din karmă. Nimeni nu este imaculat, complet, perfect, și astfel întotdeauna vor fi și admiratori deziluzionați. Tot așa, sfinții vor găsi ceva de gâlceavă, care îi va descumpăni pe credincioși.

Acesta ar fi „scopul” sau efectul: omul să nu se încreadă în alt om ca în Dumnezeu, care om este la fel de supus greșelii. Numai Absolutul este fără de greșală și Acestuia trebuie să ne încredințăm speranțele și sufletul. Ar fi ca o schemă deliberată, cu scopul precis de a-l dezamăgi pe căutătorul spiritual, care este înclinat să proiecteze într-un om fizic idealul său de perfecțiune divină.

E ca un joc de-a v-ați ascunselea. Divinul se arată într-un om și, când vrei să-L atingi, El dispare și îți face semn din altă parte. Prin toți oamenii acționează Dumnezeu și cel mai mare maestru se ascunde în cine nu te aștepți. Iar acesta se mută dintr-un om într-altul, exact când voiai să-l venerezi. Creația e plină de surprize.

Acestea sunt lecțiile pe care trebuie să le înveți înainte de a te întoarce în Adevăr. Aici, în Marea iluzie, ai multe de aflat, multe evenimente și fenomene de trăit. Dar când te întorci la Sursă, vezi că totul a fost un vis interesant, creat special pentru tine. Pe cine să te mai

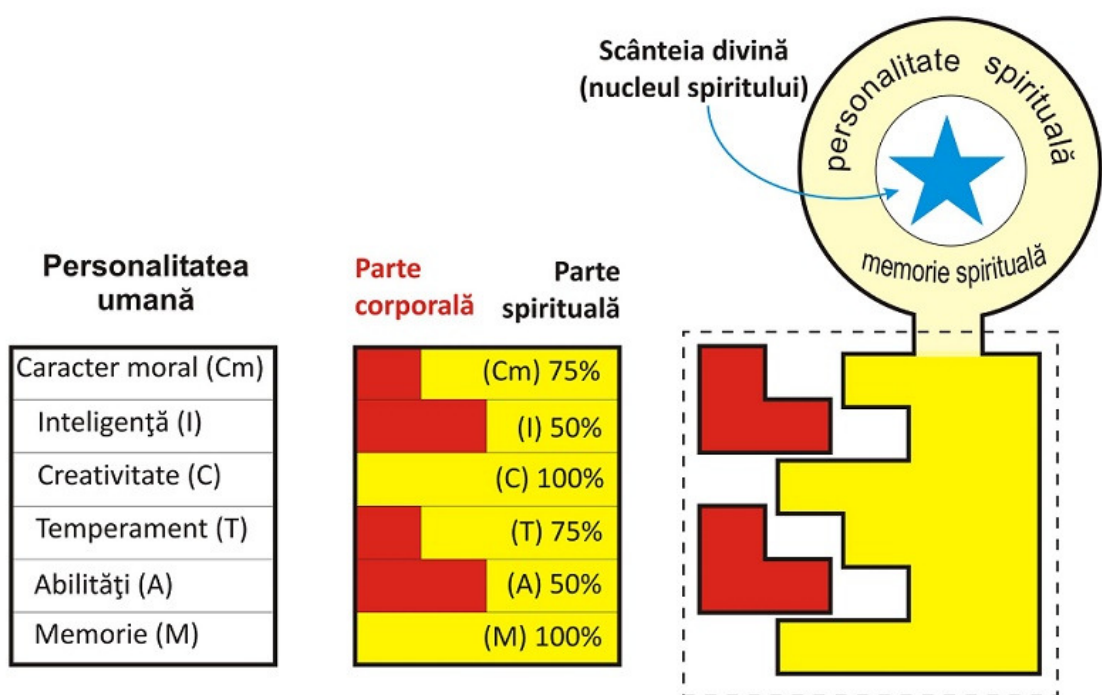
superi atunci?! Și nici acum nu te superi, c-ai înțeles păcăleala simțurilor, emoțiilor și a gândurilor...

Adevărata disociere a personalității umane

În psihiatrie, personalitatea multiplă se mai numește „identitate disociată”. Ideea științifică, ridicolă de altfel, ar fi că omul își disociază identitatea – el însuși! – în mai multe personalități potrivite unor anumite situații de viață, ca urmare a unei traume inițiale.

Desigur, trauma poate fi, în unele situații, contextul declanșator, dar *cauza tulburării* este coabitarea a două sau mai multor spirite, care se ivesc când vor ele. Omul nu are nicio inițiativă. În unele situații, fiecare personalitate din pacient are o boală somatică diferită de a celorlalte: mai mult, scanarea creierului a arătat că funcționarea neurologică este net diferită la fiecare personalitate în parte. În niciun caz nu este o "fantezie" în care respectivul om crede.

Totuși, este adevărat că există un gen de **disociere**, una **fundamentală**, dar nu doar în cazurile patologice, ci la toți oamenii. Iată de ce. Priviți figurile de mai jos și explicațiile lor:

Figurile 1, 2, 3

Conform teoriei personalității, propusă de psihologia academică românească, ea este formată din 5 componente distincte: inteligența (I), abilitățile (A), temperamentul (T), caracterul moral (Cm) și creativitatea (C). Am anexat la desen și memoria (M), pentru a completa tabloul minții umane.

Explicații la figura 2

Dacă ținem cont de observațiile provenite din cazurile de tulburare disociativă de identitate, atunci personalitatea poate fi divizată într-o parte specifică **corpului-minte** (colorată cu roșu în schemă) și o parte specifică **Spiritului** încarnat (colorată în galben). Atunci când la comanda minții vine alt Spirit, se schimbă și identitatea. Partea ce ține de corpul-minte rămâne aceeași: un instrument folositor noului stăpân pentru interacțiunea cu lumea fizică.

Procentele, estimative, sunt justificate astfel:

Caracterul moral (Cm) depinde în foarte mare măsură de calitatea Spiritului (75%), dar și de educația primită de persoană (25%).

Inteligența (I) depinde și de calitatea Spiritului (50%), ca și de moștenirea genetică și educația omului (50%).

Creativitatea (C) depinde 100% de calitatea Spiritului. Nu există niciun reper pământesc de care s-o legăm.

Temperamentul (T) depinde în mare măsură de Spirit (75%), dar și de moștenirea genetică sau de datele nașterii (25%).

Abilitățile (A) sunt învățate în cursul vieții omului (50%), dar ele provin și din viețile anterioare ale Spiritului (50%).

După cum ne demonstrează cazurile de personalitate multiplă, fiecare Spirit își amintește numai episoadele în care era la conducerea corpului-minte. Deci Memoria (M) aparține Spiritului (100%). În unele cazuri, se constată că și un Spirit “în așteptare” este la curent cu activitățile Spiritului “activ”. Asta arată că Spiritele mai evolute pot supraveghea *din afară* viața omului, înmagazinând în memoria lor acțiunile omului respectiv.

Explicații la figura 3

Pentru a analiza situația mai bine, vom *disocia* schematic partea corporală, fixă, a personalității de partea spirituală (care este mobilă în cazul personalității multiple ori “posedării”). Din schema rezultată observăm că doar 25% din personalitatea umană este specifică corpului-minte (ariile colorate în roșu), iar restul de 75% aparține Spiritului (mai

exact, stratului de energie numit *perispirit*). O primă concluzie generală este că **psihicul este pe trei sferturi Spirit și doar un sfert ține de trup**.

Desigur, procentele sunt orientative, aceste calități nefiind cuantificabile. La folosim doar în scop didactic. Ele sugerează că nu putem nega influența organismului biologic și creierului, precum și altor influențe fizice asupra personalității, dar ele au o importanță mult mai limitată decât postulează dogmele științifice. Ca să înțelegem mai bine cine suntem, trebuie să trecem la următorul nivel și să ne familiarizăm cu realitatea spirituală.

Spiritul transpare în comportamentul, atitudinile, emoțiile și gândurile omului, dar *nu în totalitate*. Deși suntem în majoritate Spirit, de obicei, noi nu suntem conștienți și nici nu putem extrage din “subconștient” informații despre viețile anterioare sau preocupările și intențiile Spiritului. De pildă, nu știm mai nimic ce face Spiritul nostru în fiecare noapte, când noi dormim, iar El călătorește în afara corpului. Nu știm intențiile Sale de viitor și nici cum ne “manipulează” dorințele și energiile pentru a le duce la îndeplinire. De aceea, am adăugat în schemă și partea ascunsă, secretă a Spiritului (formată din personalitatea și memoria Sa eternă).

Metafora cheii: mintea e o broască

Privind figura 3, observăm că întregul Spirit are forma unei chei (de culoare galbenă). Este cheia care încuie și descuie mecanismul minții umane (colorat în roșu). Deși omul crede că mintea funcționează de la sine, în realitate, ea se mișcă doar în prezența Spiritului.

Spiritele imature au, și ele, impresia că trăiesc prin propria putere, ceea ce este fals. Orice Spirit are în centru o Scânteie din Dumnezeu care îl face viu (colorată în albastru). În metafora noastră, cheia este răsucită în broască de Mâna lui Dumnezeu. Mintea e broasca, Spiritul e cheia, iar Dumnezeu este mâna.

Nu este doar o frumoasă idee filosofică, ci ea a fost verificată direct de semenii noștri care s-au trezit spiritual. Ei percep simultan atât lumea fizică (prin simțurile trupesti), cât și Absolutul Ființei Unice (prin conexiunea cu Dumnezeirea din Spiritul lor). Dumnezeu este esența oricărui Spirit. **Orice Spirit este Dumnezeu.**

Iluminarea sparge acel filtru care separa Spiritul de corpul-minte, astfel că acum Spiritul se poate manifesta direct, oferind inspirații și intuiții mai bune decât înainte.

Prezența iluminatului poate chiar influența energetic și alte persoane să se trezească spiritual. Desigur, nu omul face acest lucru, ci el a devenit un canal involuntar de transmitere a Energiei și Grației Divine. Sau doar *simbolul* Acesteia, căci Grația există pretutindeni.

Prin practica spirituală, tiparele mentale (samskaras sau *ego-ul evolutiv*) se purifică, iar mintea devine foarte transparentă la intențiile și sugestiile Spiritului. Este un gen de auto-mediumnitate. În schimb, iluminarea adevărată apare odată cu dispariția *ego-ului separator* (aham). Efectul este atât cel de transparență perfectă a minții, cât și de vedere a Divinității în tot ce există – este viziunea directă a Spiritului.

Limitările minții

Spuneam mai devreme că, deși suntem Spirit, *nu Îl cunoaștem*. Tot așa, iluminării percep Divinitatea pretutindeni, în diversitatea Creației, ca și în aspectul său de Creator nemișcat – și totuși, *nu Îl înțeleg*. Nu știu ce este, nu îl pot descrie, doar Îl simt, copleșiți de o fericire calmă și permanentă.

Ambele situații sunt cauzate de limitările minții omenești, care nu are rolul și nici puterea de a înțelege sau cunoaște toate secretele. Un obstacol suplimentar este ego-ul omului, care deși minuscule (unii spun că nici nu există!), are o mare putere asupra minții.

Mintea nu înțelege ce este Spiritul, deși ea este formată majoritar din Spirit. Cu atât mai puțin îl poate înțelege pe Dumnezeu, deși El este centrul și esența Spiritului.

Dumnezeirea Absolută, marele Foc Divin are nenumărate aspecte ce vor rămâne total ascunse iluminatilor, ba vor rămâne un mister chiar și pentru Scânteile Divine ce nu au atins încă perfecțiunea evolutivă.

3.

Citat din Marius Ghidel:

„A FACE TOTUL PENTRU INTERESUL PERSONAL ESTE UN PROGRAM DE AUTO-DISTRUGERE FOARTE PUTERNIC”

«Să zicem că ai o patimă, dar ACEA PLĂCERE PE CARE O APERI ESTE UN DIAVOL, un duh. LUPTĂ ȘI APERI UN DIAVOL. Îți dai seama? Și în orice situație vei fi, acea patimă te va face să reacționezi din orice și să fii nemilos. Cine se

supără și atacă are patimi, are diavol. Cu puterea atașamentului său de plăceri, el atacă și nu-i convine nimic. Este ușor irascibil. Sare în sus pe loc și lovește.

Forțele cerului ne desprind de patimi în mod perfect, prin oameni. Nu este vorba că ne fac rău, cum zicem noi, ci ne fac rău ca să ne destrame păcatele.

CÂND CINEVA ÎȚI DERANJEAZĂ LINIȘTEA SAU BINELE, AI ȘI SĂRIT ȘI L-AI ATACAT. Dar ACEL RĂU ÎȚI ATACĂ PATIMILE. Ar trebui să-i mulțumim. Păi, avem nevoie de el ca de aer, să fim înjosiți și umiliți, călcați în picioare sau scuipați, pentru că atunci ni se scade orgoliul și ni se dă viață, sănătate și viitor. Că se face un gol în noi, și în spațiul acela vine imediat Miracolul, Domnul.

Deci NU TE OPUNE, CĂ CE VINE SPRE TINE ESTE CA SĂ TE SALVEZE, NU SĂ TE OMOARE. E totul pe dos decât gândim cu egoul. Nu reacționa, orice ar fi, și atunci intri în Divin, pe loc, și așa se rezolvă toate problemele noastre de viață. Nu lupta cu nimic. Ești moale și vulnerabil, ca APA. Îi dai Lui viața ta și nu te mai preocupi de nimic.

NEPLĂCEREA ÎȚI DĂ IUBIRE, VIAȚĂ. Ai cel mai mult nevoie de greutate. Dacă fugi de ele, le mărești și te vor urmări oriunde te duci. Nu ai cum să scapi, pentru că totul se întâmplă întâi în plan subtil și toți suntem legați unul de altul. EGOUL ESTE NECAZUL ȘI BOALA VIITOARE.

Când cauți numai interesul propriu, îți întărești egoul și te atașezi și începi să pierzi energie, viață. Și așa devii rău și nemilos și lupți și te aperi. Dar tu ești o ființă divină comună și nu un eu izolat și îndărătnic.

ÎNVIINGI CÂND NU VREI SĂ ÎNVIINGI. FĂRĂ INTERES PROPRIU REUȘEȘTI ÎN TOATE! Ți se dă tot ce visezi când nu vrei nimic mai mult decât necesitatea strictă. Domnul este numai în puțin, iar în mult este scrâșnetul dinților. De ce vrem mai mult decât ne trebuie ca apoi să suferim, nu înțeleg! Este deșertăciune și zădărnicie, iar în lumea de dincolo ne va aduce suferință maximă.

Dacă învingi ca ego, ai pierdut suflet. Și pe Dumnezeu. Și așa devii ăla cu cornițe. Și gata, nu se mai înțelege nimeni cu tine.

Pe Dumnezeu trebuie să-L vezi este tot. Și atunci nu mai împarți în bine și rău, ești liber de "eu pe primul plan" și ești infinit de îngăduitor și înțelegător, ca soarele, sau ca aerul, ca apa, ca pământul care le primește pe toate și nu se revoltă la nimic. Când dăruiești și nu judeci, nu mai ai probleme. CÂND ACCEPȚI, TE DESPRINZI. Și egoul scade. Și așa nu te atinge și nu te deranjează nimic.

İERTAREA este acceptarea fără condiții a ceea ce ți se face, fără să te revolți, este CEDARE fără să pui condiții. Numai când iei lucrurile așa cum vin și nu te opui, atunci nu mai ești atacat de nimic și pornește Miracolul.

Noi nu avem nimic. Nimic nu este al nostru. Totul este al Lui. Nu trebuie să te îngrijorezi de nimic. Nu fugi de niciun scandal, rău, urât, mizer, neplăcut, de nimic. Toate ți se dau ca să desprindă, pentru că tu ai absolutizat ceva și ai zis că este bine și frumos pentru eu, și atunci pierdeai energie, că nu mai puteai

iubi. Rolul urâtului și răului este să te aducă în iubire și ai nevoie de asta cel mai mult. Prin rău și neplăcut, necazuri și boli, Dumnezeu îți salvează sufletul. Toate vin de la EL și nu te poți revolta, căci vei suferi și mai tare. Și te va îngenunchea până la urmă, nu ai nicio șansă. El ne salvează sufletul de noi înșine și face asta în mod perfect. Toate la El sunt perfecte. Lasă-te pe tine și Îl vei vedea pe El peste tot. Este atât de simplu!

Nu te poți supăra pe nimeni. Când cineva îți face ceva rău, Dumnezeu l-a pus să te scadă. Când ți se face rău, ți se face cel mai mare bine posibil, ți se salvează viața. Înțelege că, în tot ce ți se întâmplă, bun sau rău, este El. Dacă ceva neplăcut vine spre tine, înseamnă că egoul trebuie scăzut și atunci doar accepți și nu reacționezi, că altfel crește presiunea și vei suferi mai tare.

Dacă gândurile tale sunt de luptă, reacție și acuzație, atunci gândește egoul și nu sunt adevărate. Dar când înțelegi că Dumnezeu te scade prin omul din fața ta, nu poți decât să-l iubești pe Dumnezeu din omul acela, pentru că îți salvează viața. Îți dai seama? Nu ai, efectiv, pe cine să fii supărat. Totul este El, totul este numai iubire la infinit. Tu ești aici pe o planetă a iubirii și, orice ai face, tot în iubire vei ajunge, cu suferință sau fără suferință. Nu există nimic rău în lume.

"Cine va căuta viața o va pierde, dar cine o vă lăsa pentru Mine, o va câștiga!" spunea Domnul Iisus.» (Marius Ghidel³³)

8 iunie 2020

³³ <https://www.facebook.com/MariusGhidel/posts/564750361146221>

EROUL ȘI EGOUL

Capitole și subcapitole:

CONȘTIENT, EGO, SPIRIT | Premise ale unui model al psihicului uman
| Două tipuri de ego | Karma | Manifestarea ego-ului | Trecut vs. viitor |
Iluminarea | Ego-ul pozitiv

EROUL ȘI EGOUL | Ce înseamnă să fii erou? | Perspectiva
nondualistă asupra ego-ului | Cauzele subtile ale fenomenelor corticale

CONȘTIENT, EGO, SPIRIT

În domeniul cercetării psihicului uman există mai multe modele de gândire. Unul dintre ele aparține psihologiei, care împarte psihicul în conștient și subconștient. Un alt model vine din psihologia transpersonală, care vorbește de ego și Sine. De-a lungul timpului, și noi am introdus un model simplu al psihicului care divide mintea în trei instanțe inteligente: mintea fizică, astrală și mentală, peste care tronează spiritul.

Pentru oricare cititor, o problemă importantă este să coreleze informațiile care provin din modele diferite, pentru a putea trage niște concluzii generale. Vă ofer mai jos o posibilă echivalență a celor trei paradigme amintite, cu specificația că oricând pot apărea amendamente și completări. De pildă, unii au adăugat și nivelul *supraconștientului*, având calități superioare *subconștientului*. În acest articol voi mai aduce un amendament important.

Iată deci posibila echivalență foarte simplă dintre cele trei modele, pe care voi încerca să o și argumentez.

Psihologie	Esoterism	Psihologie transpersonală
Conștient	Minte fizică	
	Minte astrală	Ego
Subconștient	Minte mentală	
Supraconștient	Spirit	Sine

Premise ale unui model al psihicului uman

1. Neurosavanții au verificat faptul că deciziile conștiente nu sunt luate de “conștient”, ci de subconștient, cu câteva fracțiuni de secundă sau chiar secunde mai devreme.

Știința a stabilit că conștientul poate transfera o cantitate de cel mult 60 biți/secundă, dar subconștientul atinge 11,2 milioane de biți/secundă. Adică de 20000 de ori mai mult. Este clar că între cele două instanțe există o diferență vibrațională.

Conștientul este conștiința fizică, a mediului și corpului. Emoțiile, gândurile concrete și ideile impersonale țin de alte niveluri mai adânci, cu vibrație tot mai rafinată. Totuși, o mică parte din acestea ajung și la conștient.

Prin urmare, dacă conștientul este efectul creierului fizic, subconștientul trebuie să fie o structură energetică subtilă. Fiind mai rafinată energetic, permite viteze de transfer informațional de mii de ori mai mari.

2. Se vorbește despre ego ca fiind acela care ia deciziile. De obicei, credem că noi suntem ego-ul. Dar dacă nu conștientul ia deciziile, ci subconștientul, înseamnă că ego-ul e acolo, în subconștient. Ego-ul este și el de natură energetică subtilă.

Definiție: Ego-ul e senzația de eu, aici, separat de tot restul, responsabil de tot ce mă privește și veșnic nemulțumit. Contrar opiniei comune, senzația de aici, de centru al universului, nu apare în planul fizic, ci în subtil. Când ego-ul dispare, ia cu el și această senzație. Dar ego-ul se folosește de corpul fizic, pretextând că el nu face decât să protejeze corpul de posibile agresiuni externe.

3. În spiritualitate se spune că ego-ul poate lua propriile decizii, diferite de intențiile spiritului. Sunt două instanțe diferite.

Deci nu decidem conștient, dar nici spiritul nu decide pentru noi. Ego-ul e la mijloc între conștient și spirit și acolo se pare că se iau deciziile ce ne privesc.

Dar este ego-ul ceva concret, real, o structură aparte?

Două tipuri de ego

Conștientul este mintea fizică, adică creierul. Ego-ul se află undeva în mintea subtilă. Deasupra minții, ca vibrație, se află spiritul. Spiritul este o scânteie din Focul Dumnezeiesc.

MINTEA SUBTILĂ are și ea două paliere: mintea astrală și mintea mentală. Ele găzduiesc două niveluri ale ego-ului, dar sunt mai mult decât atât.

La nivel astral, există tiparele emoționale și ideatice legate de lucrurile concrete, zilnice, pur omenești. Aceste tipare (samskaras) ar trebui și pot fi purificate, corectate, fiind, de obicei, deranjante sau dăunătoare. Mintea “astrală” corespunde vibrațiilor universului astral (nama-rupa).

La nivelul mentalo-cauzal, există structura mai subtilă a ego-ului, numit “ego-aham”. Fiind deasupra nivelului astral, el poate acționa asupra tiparelor mentale astrale, optimizându-le, controlându-le. Mintea “mentală” corespunde vibrațiilor universului mental, lumea ideilor pure (arupa).

În viața de zi cu zi, cele mai directe și supărătoare aspecte egotice sunt cele provenite de la nivelul astral, numite de noi “ego evolutiv”, pentru că pot evolua în bine, pot fi îmbunătățite prin eforturi personale. Cu ele ne confruntăm cel mai des și pe ele ar trebui să ne focalizăm munca de autocorectare. Acest efort este realizat uneori de ego-ul aham, aflat pe un palier superior, de unde trimite ordinele de îndreptare. În acest sens, putem spune că “ne folosim ego-ul pentru a ne diminua ego-ul” (aici s-ar potrivi numele de superego, din psihanaliza freudiană). Dar cel mai des, ne împinge Spiritul la această muncă de optimizare psihică.

Asupra ego-ului subtil aham nu avem nicio putere. El ne dă senzația de identitate *personală*, adică separată de restul. De la nivelul său radiază o influență asupra nivelurilor inferioare: astral, eteric, fizic. Ego-ul a fost creat de Dumnezeu și tot Dumnezeu îl distruge, prin fenomenul numit iluminare spirituală. Dar nu Dumnezeu îl conduce, ci propria programare.

Totuși, este o identitate falsă. Cea adevărată, identitatea spirituală ne e dată de Spirit, singura instanță veșnică din acest angrenaj psihic temporar și schimbător.

Spiritul are și el o influență, nevăzută, discretă. Dar, de multe ori, deciziile le ia ego-ul. Practic, deciziile depind foarte mult de tiparele psihice preexistente, sunt luate automat sau sub influența de moment a mediului. În acest sens, e greu să admitem că ego-ul chiar are o reală libertate. El este o colecție de condiționări psihice. **Singura instanță cu adevărat liberă este spiritul.**

Deci ego-ul nu are liber-arbitru, ci doar constată ce decizii se iau *automat* de psihic sau vin de la propriul *Spirit* sau chiar de la alte entități străine, și și le însușește ca fiind ale lui, spunându-și: “Eu am decis așa!”.

Ego-ul aham este un program simplu cu o singură funcție: să susțină că este o persoană, un ID, o entitate aparte și să îmbibe toate gândurile cu această idee. Adevărul-adevărat este că în întreg universul nu există decât o singură Ființă - Dumnezeu. Restul creaturilor doar sunt iluzionate că ar fi niște ființe separate. Aceasta este maya, sau Iluzia Cosmică.

Karma

Totuși, deși Spiritul își trimite mereu propriile intenții, se pare că uneori tiparele psihice au o putere mai mare și se impun. Când omul face altfel decât se străduie Spiritul să-i transmită, înseamnă, mai degrabă, nu că ego-ul a învins, ci că schemele, tiparele au fost mai puternice.

Karma astrală, legată de sentimente, emoții și concepte cotidiene, și karma mentală, legată de concepte superioare de tip religios, filosofic, spiritual sunt condiționări ce sosesc deseori din alte vieți ale spiritului. Karma veche se manifestă pentru ca omul, actualul ego, să corecteze erorile ego-ului anterior. Într-un fel, putem spune că este același ego în trupuri diferite. Doar că ego-ul nu este o ființă reală, ci o sumă de tipare. Iar ego-ul aham este acel program simplu și identic la toți.

Mai există și nivelul eteric energetic. Acolo preexistă efecte karmice de genul semnelor din naștere, sensibilităților fizice provenite din viețile anterioare. De pildă, dacă antecesorul spiritual a murit înecat, omul actual, în care s-a reîncarnat spiritul celui nefericit, ar putea manifesta sensibilități pulmonare sau chiar boli de plămâni. Este un efect karmic, desigur, dar fără nicio conotație morală sau de îndreptare.

Tot la nivelul eteric, dar și astral, se înregistrează noile abilități învățate în actuala viață cu ajutorul corpului fizic: abilități fizice (sportive, meșteșugărești etc), artistice (muzicale, coregrafice, grafice, literare etc).

De la nivelul eteric provin anumite comportamente reflexe, ticuri, obișnuințe. Ele ne formează o parte din personalitate, dar sunt atât de evident automate, încât nu pot fi considerate *ego*.

Manifestarea ego-ului

Ego-ul este ceva foarte subtil, un simț special al existenței separate: senzația de “aici”, că am fi un punct unic, central al universului. Când dispăre ego-ul prin iluminare, dispăre senzația de “aici”. Nu mai există aici și acolo, ci spațiul nu mai are niciun punct privilegiat. Toate punctele au aceeași valoare, inclusiv locul corpului nostru. Este greu de înțeles,

dacă nu am simțit nici măcar pentru o secundă acest sentiment de libertate.

Prin iluminare, ego-ul aham este dizolvat temporar sau definitiv. Am putea defini iluminarea temporară ca o “trezire” (satori, samadhi), iar cea definitivă, ca “eliberarea” (mukti, moksha). Deci termenul psihologic este *iluminarea*, care desemnează dispariția ego-ului. Unii se referă la eliberare ca fiind “eliberarea de obligația reîncarnării”, ceea ce mută discuția de la nivelul uman-psihologic la nivel de Spirit.

A fi centrat în ego este limitant, te face să te simți centrul universului și separat de acesta.

A fi fără ego este libertate, bucurie, și senzația de unificare cu universul, cu tot ce este în jur.

Recapitulând, vorbim de ego din două puncte de vedere cu totul diferite. **Ego-ul aham** este cel mai subtil și persistent, care poate dispărea numai prin grație divină. **Ego-ul evolutiv** este cel de care ne lovim mereu, este programarea și reprogramarea noastră, dar care poate fi îmbunătățit prin diverse metode spirituale, psihologice, ca urmare a unor suferințe etc. Oricât am munci cu noi înșine, nu ne putem însă atinge de sursa egotică aham, aflată la nivelul subtil mentalo-cauzal. De aici rezultă falsitatea tuturor învățăturilor care promet iluminarea spirituală printr-o anumită practică. Orice practică spirituală are unele efecte, unele chiar spectaculoase pe moment, dar niciuna nu garantează dispariția ego-ului aham, care este o creație divină și pe care numai Divinul îl poate face să dispară definitiv.

Îl numește “păcatul original”. Totuși, modul cum această idee abstractă se manifestă în minte diferă de la individ la individ.

Acțiunea eu-lui aham începe la nivelul mental, reușind să personalizeze anumite idei abstracte, impersonale. Credințele, prejudecățile, conceptele preferate se găsesc aici. Și tot aici poate “înflori” ego-ul spiritual, nobil, rafinat.

Marea influență se manifestă la nivelul minții astrale, ce conține gânduri concrete, personale și afecte (emoții, stări, dispoziții, sentimente). La acest nivel își arată ego-ul adevărata față hidoasă. El schimbă orice energie sau gând oarecare în ceva strict personal și întunecat de energia egotică.

Depresia, anxietatea și tulburările de stres au drept cauză esențială ego-ul. Când ego-ul dispare, aceste probleme dispar ca prin minune.

La nivelul fizic, ego-ul influențează senzațiile. Ne dăm seama de aceasta în momentul când ego-ul dispare (prin iluminarea spirituală); atunci, percepțiile devin mai proaspete, chiar și obiectele par să vorbească, devin vii și mai viu colorate, tot ce-i în jur pare nespus de frumos. Unii oameni au relatat că, în momentul iluminării, au simțit dispariția unei contracții energetice din corpul fizic, despre care nici nu bănuiau că există. Dar ea exista dintotdeauna, mai precis, de când a apărut ego-ul (pe la vârsta de 2 ani).

După iluminare, pot apare natural percepțiile extrasenzoriale, care fuseseră înăbușite de ego până atunci: percepții energetice ale auzului și câmpurilor vitale, empatie și telepatie performantă, inspirații creatoare extraordinare etc.

La nivel fizic, și Spiritul este întotdeauna prezent prin faptul că ne dă vitalitate, ne animă organismul, ne ajută să ne odihnim, să ne recuperăm forțele, să ne păstrăm sănătatea, care este permanent periclitată de factorii exteriori. Însăși conștiința fizică este a Spiritului. În timpul somnului, când Spiritul pleacă, conștiința din starea de veghe se stinge, rămânând activă doar o mică fracțiune a ei, destinată a semnaliza eventuale pericole fizice.

Uneori, simțim în dreptul pieptului o radiație fericită, provocată de o melodie romantică, guduratul unui câine credincios, îndrăgostirea de o persoană etc. Acesta e semnul prezenței Spiritului nostru, sursa fericirii și iubirii. Celelalte sunt doar ocazii prin care El ni se revelează în splendoarea Sa. Dovada este că, alteori, aceleași situații nu mai trezesc în noi niciun sentiment sublim. Aceasta se întâmplă pentru că ego-ul și-a reluat controlul asupra ființei noastre. El banalizează orice, îi găsește defecte, readucându-ne în starea “normală” de nemulțumire...

Trecut vs. viitor

Ego-ul trăiește numai din trecut. Viitorul îi provoacă anxietate, se sperie de necunoscut. Ego-ul acționează din frica dobândită din experiențele trecutului. Niciodată nu se simte destul de prevăzător, ținând cont de câte necazuri și suferințe a cunoscut până acum. Ele îl fac să fie uneori depresiv, fiindcă își plânge de milă!

În schimb, Sinele divin nu cunoaște frica, ci numai iubirea. El se bucură de tot ce apare în viață și vede doar partea plină a paharului. Fiecare clipă este un nou prilej de uimire și recunoștință pentru Creator. Sinele așteaptă viitorul cu mare bucurie, fiindcă fiecare moment este proaspăt, viu, plin de surprize, fascinant.

Iată deci că avem clar definite cele două tabere. Ego-ul este adeptul trecutului, fiindcă acolo există experiențele de viață care-l ghidează în viață. Viitorul pare periculos și orice inovație ar trebui evitată. Sinele divin este adeptul natural al viitorului, fiindcă de acolo vine fericirea mereu înnoită. Se bucură de surprize ca un copilăș. Trecutul nu prezintă nicio atracție pentru Sine, fiindcă este mort și mărginit.

Între acești doi poli se zbate ființa umană. Ce-i omul? Ego sau Sine? Amândouă.

Totuși, să nu luăm aceste idei prea în serios. Uneori, ego-ul dorește schimbarea, fiindcă se plictisește și prezentul nu-l satisface. Ego-ul nu va fi niciodată mulțumit cu ce are. Chiar dacă se bucură de un obiect nou sau de o relație nouă sau de o onoare deosebită, farmecul inițial va dispărea rapid, lăsând loc senzației de goliciune. De aceea, ego-ul va dori o nouă schimbare, în speranța că-și va găsi împlinirea definitivă acolo. Adevărul este însă că fericirea definitivă îi este inaccesibilă, ea există numai în Spirit. Ego-ul primitiv va fugi instinctiv din calea luminii Spiritului, ca gândacul de bucătărie. Ego-ul matur, evoluat își va înțelege limitele și va avea disponibilitate de a se micșora, în speranța că va putea simți măcar o parte din căldura iubirii dumnezeiești. Totuși, adevărul este că numai prin iluminare, prin dispariția ego-ului, omul poate, în sfârșit, să se bucure continuu de viață și să-și dea adevărata măsură a capacităților sale divine puse în slujba semenilor.

Iluminarea

După iluminare, gândurile și emoțiile astrale continuă să existe, dar neîngreunate și neîntunecate de acea energie contractată egotică. Dar

multe dintre gândurile și emoțiile personale dispar, neavând de ce să se mai agațe (ancorele egotice).

La nivelul intelectului (mintea pur mentală), dispare bariera artificială ce era creată de ego între minte și spiritul divin. Intuițiile și inspirațiile devin regula și, practic, iluminatul se lipsește de gândirea compulsivă dinainte, fiindcă ideile curg spontan exact când are nevoie de ele, venind de la o inteligență tainică, dumnezeiască. Omul se relaxează, căci are totală încredere în inspirația divină de moment, nu-și mai face griji pentru viitor, nici chiar planuri, și nici regrete pentru trecut, fiindcă înțelege că responsabilitatea pentru viața sa este în mâna Divinului, care nu scapă nimic din vedere niciodată. Chiar și lucrurile neplăcute au rostul lor și iluminatul poate primi uneori explicații pentru lucrurile aparent absurde ce se petrec cu el sau cu cei din jurul său. La acest nivel, se înțelege că totul este deja pregătit de Mintea Dumnezeiască să se petreacă, nefiind nevoie de mintea umană ca să controleze ea realitatea. E de ajuns să te aliniezi cu Voința Divină în fiecare clipă, dacă poți... Dar dacă nu poți, înseamnă că ai rămas în ego și cari în spinare toate grijele existenței.

După iluminare, mintea continuă să existe și să fie folosită la lucrurile materiale. Însă dispar 80% dintre gânduri, adică cele dedicate bârfelor, trăncănelii interioare, criticii și judecăților, nemulțumirii și tuturor manifestărilor egotice. Umbra ego-ului dispărând din minte, cea din urmă rămâne total sub influența benefică a Spiritului.

Ego-ul pozitiv

Dar ar trebui să spunem și lucruri bune despre ego. A trăi fără ego într-o lume făcută de ego poate fi un lucru dificil. Iluminarea nu este un fenomen prea răspândit. Ego-ul este foarte util când vine vorba de situații de urgență, în care corpul este în pericol, atunci acțiunea ego-ului poate fi salvatoare.

Ego-ul este lăsat intenționat să conducă ființa umană, având, se pare, influență asupra dezvoltării accelerate a intelectului. Ego-ul este mai adaptat la această lume a oamenilor prin însăși structura sa autocentrată. Dorințele și faptele sale sunt mai integrate în această realitate fizică actuală decât idealurile „utopice” ale Spiritului. Se întâlnește chiar la spirite foarte evolute exprimarea de genul „Omul în care am fost încarnat așa a dorit el să acționeze”. Întotdeauna Spiritul se simte diferit și detașat de interesele omului, lăsând ego-ul să conducă ființa umană. Totuși, pe cât posibil, Spiritul dorește ca acest ego să fie

foarte receptiv la influențele spirituale, pentru a duce la îndeplinire și planurile Spiritului. Este deci o situație de compromis, de coabitare și alternanță la conducere.

Iluminarea sau eliberarea spirituală este un salt extraordinar, o trecere de la conducerea mixtă la conducerea exercitată direct de Spirit asupra omului. Este o inițiativă curajoasă, fără compromisuri, Spiritul preluând toate funcțiile ego-ului, ceea ce înseamnă că trebuie să fie un Spirit experimentat în multe vieți umane și destul de puternic pentru a se manifesta în această lume meschină.

EROUL ȘI EGOUL

Ar trebui să punem de acord acest model cu ceea ce scriam mai demult, referitor la mintea astrală și mintea mentală, care au propria inteligență superioară. Unde mai au loc aceste instanțe inteligente dacă ele sunt înlocuite de ego sau influența lui?

Ei bine, la fel cum ego-ul își aruncă umbra asupra tuturor palierelor minții, generând un soi de reacție automată egotică, tot așa și Spiritul își aruncă lumina asupra acelorași paliere. Inteligența Spiritului se manifestă la nivelul palierelor minții umane ca „minte spirituală”. Această inteligență spirituală provine din perispirit, pe fiecare etaj vibrațional. De pildă, la nivelul astral, *mintea astrală* aparține nivelului astral din perispirit, manifestând o inteligență superioară față de *ego-ul astral*. De fapt, ego-ul nu are o inteligență pură, ci este doar foarte bine programat. Aici putem folosi comparația dintre inteligența rafinată a programatorului IT și inteligența programelor pe care le proiectează.

Avem deci un rege negru (ego-aham) și un rege alb (Spiritul), care își dispută fiecare nivel psihic. Aceasta este interpretarea dualistă: minte egotică vs. minte spirituală.

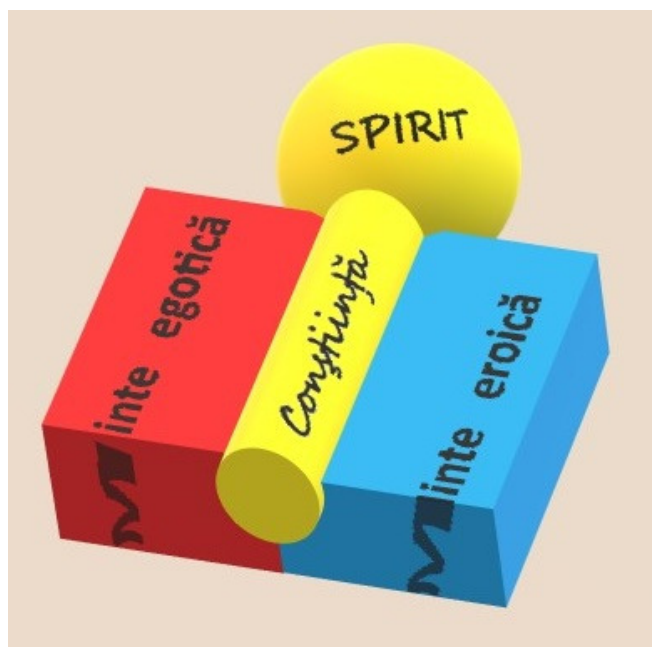

Fig.2 Minte egotică vs. Minte eroică (spirituală)

SUFLETUL omului e format din **mințe** și **conștiință**, ultima provenind de la Spirit. Omul psihic este un amalgam, nu un Spirit pur.

MINTEA este influențată ori de ego, ori de Spirit. Când mințea e sub influența ego-ului, se numește *mințe egotică*, umbrită. Când mințea e influențată de Spirit se numește *mințe eroică* sau *spirituală*, luminoasă. Îi spunem „eroică”, fiindcă se opune tendințelor comune impuse de ego și de societate. **Eroul** are curajul să privească adevărul în față și să se uite pe sine pentru un ideal mai înalt. **Egoul** este „păcatul originar”, care domină specia umană, este propriul interes ce se opune restului lumii.

În realitate, mințea este fluctuantă de la o clipă la alta, putând fi influențată oricând în oricare din ambele direcții. Ne putem face sufletul mai luminos sau mai întunecat, după cum dorim, adică mai egotic sau mai eroic.

Ca oameni, nu suntem doar Spirit, dar avem totuși în suflet ceva doar al Lui – CONȘTIINȚA Spiritului –, adică conștiința obiectelor exterioare și interioare (percepțiile), precum și conștiința-de-sine. Însă gândirea, cum interpretăm lumea și viața, aparține minții. Spiritul gândește cu totul altfel.

De aceea spunem că nu suntem Spirit, dar suntem infuzați de energia Lui. Cu cât ne facem mințea mai luminoasă (buddhi), cu atât suntem în sincronicitate cu Spiritul nostru și vom alege tot mai des conform intențiilor Lui, nu ale ego-ului. Aceasta se numește **evoluție spirituală**.

Ea diferă de ceea ce se numește **dezvoltare personală**, care nu vizează polaritățile minții, ci doar amplificarea posibilităților ei. Mințea

poate fi folosită în bine sau în rău. În lumea minții, binele este lumina Spiritului, iar răul este umbra ego-ului. Aceasta ar fi definiția *obiectivă* a moralității.

Cercetarea-de-sine vizează folosirea minții luminoase pentru a ne detașa de influența umbrei egotice. Acesta este primul pas: să înțelegi ce nu ești. Dar încă nu ai aflat ce ești. Deocamdată, e un teritoriu cam arid. Doar prin intrarea deplină în Inima spirituală sau comuniunea cu Spiritul vei cunoaște iubirea necondiționată și vei trăi fericirea divină clipă de clipă. Aceea este deplina trezire spirituală.

Ce înseamnă să fii erou?

Iată ce spune Spiritul lui Isus Cristos în cartea sa „O viață eroică”, transmisă mediumnic prin Gina Lake. Devii erou atunci când:

- *Vezi adevărul despre realitate,*
- *Privești viața ca pe o aventură,*
- *Iubești viața așa cum este ea,*
- *Păstrezi o perspectivă pozitivă,*
- *Ești curajos, nu temător,*
- *Primești provocările cu bunăvoință, fiindcă îți oferă oportunități de evoluție,*
- *Ești dispus să faci greșeli și să înveți din ele,*
- *Ești gata să te cercetezi interior și să îți vindeci orice credințe limitative, negativitate sau minciuni,*
- *Îți controlezi emoțiile negative și impulsurile inferioare și*
- *Dorești să-ți urmezi Inima.*

Iată cum percep aceeași realitate egoul și eroul:

- *Acolo unde ego-ul vede probleme, eroul vede noi posibilități.*
- *Acolo unde ego-ul are mereu dorințe, eroul este mulțumit și recunoscător.*
- *Acolo unde ego-ul trăiește eșecuri, eroul câștigă învățături.*
- *Acolo unde ego-ul este singur, eroul este mereu îndrăgostit.*
- *Acolo unde ego-ul simte lipsuri, eroul se simte complet.*
- *Acolo unde ego-ul renunță, eroul perseverează.*
- *Acolo unde ego-ul se agață, eroul eliberează.*
- *Acolo unde ego-ul spune o poveste, eroul rămâne în prezent.*
- *Acolo unde ego-ul simte frustrare, eroul simte o perfectă sincronizare.*
- *Acolo unde ego-ul este temător, eroul este curajos.*

Perspectiva nondualistă asupra ego-ului

Putem privi însă și din perspectiva non-dualistă. Ego-ul este ca un filtru prin care trece lumina Spiritului. Omul și Spiritul pot șlefui acest filtru de sticlă, îl pot subția și curăța, dar el va rămâne mereu acolo, obturând, fie și parțial, lumina originală. Prin Grația iluminării spirituale, abia atunci filtrul este eliminat complet și poate fi văzută Realitatea fără intermediari. Mentea fără ego este natural luminoasă. Este reflecția curată a Spiritului indescriptibil. Mentea obișnuită este umbrită, la fel cum norii acoperă Soarele și rămâne o lumină difuză, fără o sursă aparentă.

Ego-ul aham este o lentilă foarte pură, totuși ceva încă se interpune în calea luminii naturale. Oricât de curată am păstra această lentilă, tot există riscul să se depună praf pe ea. Cel mai sigur ar fi să scoatem definitiv lentila din dispozitivul psihic.

Deci spunem că mintea spirituală este lumină, cunoaștere directă. Iar mintea egotică este întuneric, umbră, cunoaștere distorsionată. De fapt, există numai Lumina, fie originală, fie alterată. Fără Lumină, n-ar exista nimic. Iluminarea spirituală este doar îndepărtarea voalului, a filtrului egotic din minte. Ea nu luminează, ci doar revelează Lumina care exista mereu.

Ego-ul omului acoperă cu energia sa distorsionantă realitatea, adică manifestarea divină. Omul nu percepe natural, precum animalele, ci prin filtrul gândirii personale. Dar în spatele aparentei realități obiective în continuă transformare se află Realitatea reală, perfect stabilă și eternă. Spre aceasta din urmă tânjim cu toții, poate inconștient. Vrem să descoperim ceva absolut stabil, constant, pe care să-l luăm ca reper pentru tot restul vieții. Ne este chiar teamă ca, odată descoperit, să nu-l mai pierdem vreodată. Dar această teamă este a ego-ului și nu contează. Dacă acceptăm că acea Lumină divină există, atunci trebuie să știm că ea există și acum, aici, chiar dacă n-o percepem. Ea este universală și impersonală, este deja a noastră și a tuturor. Gândul acesta ne va liniști anxietatea, nerăbdarea.

Prin iluminare, când se pierde ego-ul, fiecare etaj al minții spirituale (mental, astral, eteric) se va folosi de tiparele egotice deja învățate, dar numai când și cum consideră de cuviință. Se poate spune că ego-ul aham a fost folosit pentru achiziționarea acestor tipare personale, după care el ar putea dispărea, dacă așa decide Divinitatea.

Odată cu iluminarea, omul se comportă condus numai de Spirit, dar el se poate oricând manifesta temporar precum un om cu ego, fiindcă Spiritul poate decide într-o împrejurare să manifeste o emoție puternică

sau un comportament aparent egotic. După ce rolul acelui comportament aparent egotic s-a terminat, omul redevine liniștit și calm, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Aceasta e posibil pentru că el nu a acționat mânat de ego, care nu știe niciodată să se oprească, ci a fost doar o *imitație* de ego.

Sfânta indiană **Ma Ananda Mayi** era atât de desprinsă de teluric, încât nu se îngrijea deloc de corpul său fizic, trebuind să fie hrănită de devoții săi. Asta arată că tiparele sale de comportament fizic egotic nu erau activate de către Spiritul său. Dar, de obicei, iluminării păstrează o doză de ego sănătos la nivelul fizic, pentru a se putea descurca într-o lume a ego-urilor.

Priviți-l pe **Sadhguru** și veți vedea un om *aparent* bine împământenit. Dar este doar o aparență. În trecut, el a realizat anumite practici dedicate umanității atât de solicitante, încât corpul său fizic se degradase și urma să moară, destin cu care deja se împăcase. Totuși, prin devotamentul și sacrificiul discipolilor săi, el și-a refăcut treptat vitalitatea și acum pare perfect sănătos.

Putem spune că ego-ul este un fenomen energetic apărut în mica copilărie pentru a ordona materialul eteric, astral și mental prin contactul cu realitățile vieții. De ce n-ar putea-o face direct Spiritul? Spiritul oricum modelează acest material, încă din burta mamei, conform intențiilor sale și karmei. Dar se pare că este nevoie de această contracție energetică numită ego, falsul centru al ființei, ce poate structura o personalitate umană. Spiritul încearcă și el să modereze activitatea ego-ului, cu ajutorul minții spirituale (eterică, astrală, mentală), dar influența lui e limitată și uneori nebăgată în seamă de impetuosul ego.

Abia prin iluminare, balanța atârână definitiv în favoarea Spiritului. Dar chiar și atunci, rămâne un rest de ego, așa cum am spus, cel puțin în rezervă dacă nu chiar activ, gata oricând să iasă la lumină... Iluminarea este un moment istoric în evoluția spiritului. Ea este pregătită îndelung, spiritul învățând perseverent cum să conducă ființa umană, luând ca model... ego-ul cel primitiv. Spiritul învață competențele ego-ului, dar nu îl va imita, ci dimpotrivă, căci spiritul are o perspectivă cu mult mai largă asupra vieții.

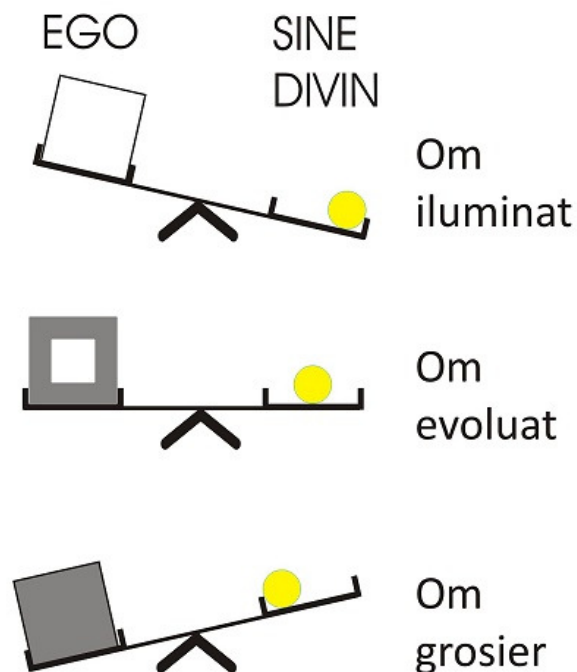

Fig.3 Ponderea ego-ului în oameni de calități diferite

Cauzele subtile ale fenomenelor corticale

Inteligența simțurilor apare la nivelul astral, nu cel fizic. Creierul fizic este doar ca un televizor, dar emisiunile nu sunt produse de el, ci vin din altă sursă.

Ca să înțelegem mai bine, să plecăm de la ceva concret: **photoreading**. Acesta este un procedeu care seamănă cu lectura rapidă, dar este altceva: o lectură super-ultra-rapidă a unei cărți. Ea constă în răsfoirea cât se poate de rapidă a tuturor paginilor unei cărți fizice (o pagină pe secundă). Prin acest simplu gest sau ritual, întreaga carte este înțeleasă și chiar memorată în câteva minute. Pare incredibil, o performanță de domeniul paranormalului. Chiar așa este. Dar poate fi explicată.

Este clar că răsfoirea rapidă nu oferă nicio informație conștientului, ci subconștientului. Deci nu simțul fizic al vederii este folosit pentru înmagazinarea de informație, ci simțul astral, subtil. În planul astral există o copie a paginilor ce alcătuiesc cartea fizică. Tot acolo există și informația pură din acea carte, concentrată într-o bază de date. Baza de date se numește akasha, și i-am putea spune „internetul astral”, fiindcă acolo găsim orice informație posibilă și imposibilă. Photoreader-ul citește deci cartea *astrală* sau doar *esența* informațiilor din akasha. Așa se

explică rapiditatea execuției și perfecțiunea amintirii – prin contactul cu subconștientul astral.

Chiar și la citirea obișnuită, un lector experimentat sau un corector de texte uman nu citește literele, ci recunoaște „fotografia” cuvintelor sau chiar a propozițiilor. Minte este relaxată, dar nu se lasă distrasă de la sarcina ei, cea de a căuta rapid în baza de date cu vocabularul limbii și amintiri legate de texte – doar că mintea caută „fotografiile” cuvintelor și le compară cu sensurile predefinite. Evident, viteza de căutare este foarte mare, la fel cum Google search este un serviciu rapid de căutare în imensul internet.

În schimb, un copil care abia învață să buchisească își folosește intens *gândirea conștientă* în procesul de recunoaștere a textului, încetinind foarte mult lectura.

Mai trebuie amintit că atunci când copilul mic învață să vorbească, el folosește intens mintea astrală pentru a înțelege ce comunică adulții. Doar în acest mod reușesc copii să învețe lucruri total noi pentru ei, unele fiind noțiuni abstracte, neîntâlnite. Ei percep telepatic înțelesurile. De aceea copiii mici pot învăța „din zbor” mai multe limbi străine fără efort.

De asemenea, abilitățile fizice, precum cântatul la pian, se obțin prin dezvoltarea digitației astrale. Prin exerciții fizice îndelungi, în mintea astrală se înmagazinează informația dorită. Astfel se dezvoltă inteligența degetelor, care vor „cânta singure”, în cazul pianiștilor avansați. Unii numesc nivelul astral drept „subconștient”, dar este același lucru. Este ar fi mai exact să vorbim de nivelul „astral”, al formelor, fiindcă aici se pot înmagazina informații legate de formele fizice. La nivelul „mental”, fără forme, sunt cuprinse alte informații, de genul ideilor abstracte.

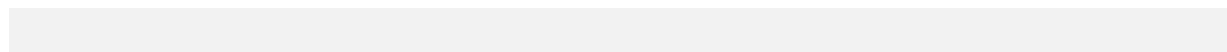
Este valabilă și cauzalitatea inversă: ceea ce există în mintea astrală se reflectă în creierul fizic. De pildă, simțul ego-ului provine din mintea astrală, activând în creier așa-numita „rețea implicită”, adică un anumit grup de zone cerebrale „aprinse” în momentul când se manifestă trăncăneala, cârcoteala, discuțiile personale. O altă rețea, numită „de sarcină” se activează când omul este concentrat pe rezolvarea unei probleme, a unei sarcini concrete. Ea este activată de la nivel astral, dar și de la nivelul superior, mental pur, de unde apare cheia soluțiilor.

A treia rețea neuronală, numită „Aha!”, se activează doar în timpul unor inspirații creatoare speciale, iar informația provine exclusiv de la nivelul mental pur.

În concluzie, în creier sunt reflectate activități de la toate palierele de vibrație ale minții, pe principiul holografic. Din această cauză, savanții consideră, eronat, că producătorul gândurilor, emoțiilor, senzațiilor ar fi

doar creierul. Dar ce măsoară sau observă ei sunt doar *ecouri* în undele cerebrale sau în zonele corticale. Cauzele reale sunt la distanță, iar în creier apar niște epifenomene.

2 august 2020

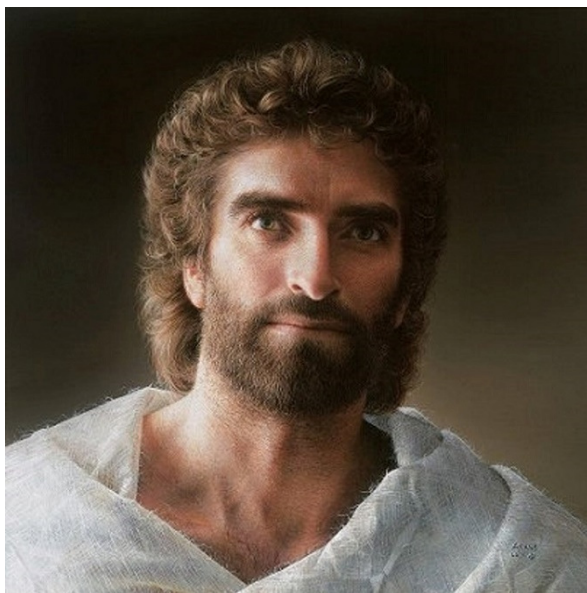

TU ȘI TATĂL SUNTEȚI UNA

Capitole:

Isus trebuia să moară cât mai absurd | Psihologia inversă a învățăturilor cristice | „Lepădarea de sine pentru Cristos” este același lucru cu „abandonarea voinței personale în fața voinței Sinelui” din nondualism | Isus, primul martir al nondualității | Marguerite Porete - o lumină în Evul întunecat | Metafora râului | Nu știm ce facem | Cele trei porunci ale iubirii | Marius Ghidel - un mistic modern

Mulți oameni se consideră creștini. Cu toate acestea, foarte puțini înțeleg tot ce a spus și făcut Isus Cristos pe Pământ. Și mai puțini îi urmează exemplul. Isus a fost un iluminat, un mistic și un învățător spiritual. Dar oamenii au reținut, mai ales, că Isus trebuie să ne ia necazurile de pe cap. Pentru asta este faimos El – și restul Sfinților creștini. Noi avem greutatea, iar Divinul Isus musai ne va ajuta pentru că suntem botezați creștini și „credem în Mântuitor”. Asta e religia. Atât de simplu! Dar cât de adevărat?!

"Prințul Păcii 2", pictură inspirată, de **Akiane**³⁴

³⁴ <https://www.youtube.com/channel/UCq6mKVHW99y2t8syMUYHgJg>

Isus trebuia să moară cât mai absurd

Când Iisus și discipolii săi întâlnesc un orb din naștere, aceștia întreabă: *«Învățătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?»*

Ei învățaseră din legea ebraică faptul că fiecare infirmitate înseamnă o încălcare a legilor, iar când vedem pe cineva în suferință nu putem ști dacă își ispășește propriile greșeli (în acest caz concret, prin reîncarnare, păcatele preexistând nașterii orbului) sau dacă se sacrifică pentru altcineva (ispășind păcatele neamului). Oricum, știau că un om nu se poate naște orb fără un motiv spiritual.

Spre surprinderea tuturor, Iisus le-a răspuns: *«nu pentru că el sau părinții săi au păcătuit, ci pentru ca lucrările lui Dumnezeu să se manifeste în el, (adică, pentru ca, trecând pe aici, să-l vindec și poporul să creadă în mine)»*. (Ioan 9:2) Isus le pune în vedere un cu totul alt motiv spiritual, nepomenit de legea ebraică, plasându-L pe Dumnezeu mai presus de legile la care sunt supuși oamenii. Dar nici Dumnezeu nu acționează la întâmplare, ci urmărindu-și cu perseverență intențiile. Oare putem cunoaște și noi intențiile divine?

Precum discipolii atunci, întrebăm și noi acum: de ce a trebuit blândul și mărețul Isus să moară ca un tâlhar? Teologii au căutat **sensul** acestui act de sacrificiu și, în final, au căzut de acord că Isus a murit pentru a ne „răscumpăra păcatele”. Altă explicație rațională n-au găsit pentru voința Domnului. Totuși, ca în pilda amintită din Evanghelie, alta poate fi explicația.

E același răspuns pe care l-a dat și Isus: *«pentru ca să se manifeste voința lui Dumnezeu»*. Care a fost acea intenție? Nu să-și facă pomană cu puturoșii spirituali. Ci Domnul a dorit să lase omenirii un exemplu de **jertfire a voinței personale pe altarul voinței Divine**. Dar noi i-am dat altă interpretare, poate tocmai ca să NU urmăm acest exemplu divin... Să primești pomană este mai tentant decât să depui eforturi de îmbunătățire personală, uneori cam dureroase.

Acest sens poate părea cam obscur minții noastre, nu la fel de clar precum cel cu „răscumpărarea păcatelor”. Cum adică, nu era suficient ca Dumnezeu să ne predice moralitatea și lepădarea de sine...?! Păi, nu era. Că sfaturi bune a tot primit omenirea și, degeaba. Trebuia ceva mai mult, o zdruncinare din temelii a somnului nostru spiritual.

Isus știa de la început cum avea să moară și i-a anunțat din timp pe ucenici. Mai mult, chiar el își alesese călăul, pe Iuda Iscarioteanul, ca unul dintre discipolii săi (Ioan 6:70,71). El a pus în scenă, pas cu pas,

toată piesa regizată de Dumnezeu, fără a crâcni. Singura „ezitare” a avut-o în grădina Ghetsimani, dar nu din teamă, ci încercând să afle dacă nu cumva mai apăruse și altă posibilă ieșire din scenă. Alta nu era. **Isus trebuia să moară în mod cât mai absurd**, ca omenirea să nu-L uite, din cauza acestei întâmplări de neînțeles intelectual și de neacceptat moral. Omenirea trebuia să rămână *șocată* și așa s-a întâmplat. Altfel, oamenii ar fi uitat și de Isus, și de învățăturile sale și poate n-ar mai fi ajuns la noi nici măcar numele Lui.

Iar acum, cine vrea să semene cu sfântul Isus trebuie, nu să moară corporal, dar să-și „crucifice personalitatea”. Asta înseamnă să își lase mai prejos ego-ul decât voința divină, după exemplul cristic. Adică, să fie una cu Tatăl. Iar pentru aceasta este nevoie de credință, de învățături, de autocunoaștere și de Grația divină. Ego-ul se lasă cu greu cucerit, căci el este „păcatul primordial al lui Adam” și aparține rasei umane, nu doar individului.

Cât de *absurd* a fost trădat Isus! cât de *absurd* a fost judecat de sinedriu! cât de *absurd* a fost condamnat la moarte! Un șir întreg de *absurdități*... Dacă vei constata că evenimentele din viața ta iau o turnură *absurdă*, în ciuda împotriviri tale, amintește-ți cât de *absurdă* a fost și moartea lui Isus. Ea a fost determinată de ascultarea voinței Divine. Va fi momentul deci să înțelegi că acum trăiești un eveniment *absurd* prin imitație (imitatio Cristi). Dumnezeu îți diminuează ego-ul cu forța, ca să poți și tu să-L asculți. Și va trebui să te resemnezi, căci altfel, vei suferi inutil.

Psihologia inversă a învățăturilor cristice

Învățăturile cristice au pătruns adânc în mentalul colectiv și au transformat în bine omenirea treptat, de 20 secole încoace. Sunt cunoscute din Evanghelii, dar pe unele, puțini oameni le admit sau le aplică în propria viață. Sunt acelea care ne contrariază încă, părând că desfid logica și sunt extrem de greu de pus în practică. Nu pentru că ar fi complicate, nu, sunt foarte simple și clare, dar ne cer să renunțăm la logica egotică. Li se spune învățături „mistice”, prin asta unii înțelegând că sunt demne de ocară. Dar numai misticismul poate transforma ființa umană într-una sublimă.

Mostră de afirmație mistică nondualistă: «Cine-și va păzi viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața pentru Mine [n.n. - urmând învățăturile cristice] o va câștiga.» (Matei 10:39)

NU trebuie ca rugăciunea creștinească să fie o cerere de ajutor pentru cele lumești. Nu-ți "păzi viața"! Nu la asta se referă învățătorii creștini când spun "rugăciune". Rugăciunea poate fi doar de slavă sau mulțumire. În niciun caz, o cerere de pomană divină. Dumnezeu știe mereu ce ne-a dat să suportăm și de ce. A-i cere ajutoare lumești este ca și cum i-am nega atotștiința și iubirea neprecupețită. Iată argumentul biblic:

«Nu vă îngrijați, zicând: "Ce vom mânca?" sau: "Ce vom bea?" sau: "Cu ce ne vom îmbrăca?". Fiindcă toate aceste lucruri necredincioșii le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijați, deci, de ziua de maine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.» (Matei 6:31-34)

„Lepădarea de sine pentru Cristos” este același lucru cu „abandonarea voinței personale în fața voinței Sinelui” din nondualism

Omul este dual. Pe de-o parte, este condus de ego, iar pe de alta, este animat de un Spirit divin.

Ce este ego-ul? Este produsul educației noastre începând de la naștere, care ne condiționează să gândim, simțim, acționăm conform unor standarde sociale. Deci este un produs exterior. Nu suntem noi cu adevărat.

Ce este Spiritul divin? I se mai spune Sine Superior, Eu transcendent, Atman etc. Este scânteia de dumnezeire pe care orice om o are în el, ba chiar orice ființă vie. Prin urmare, Spiritul are calități similare Creatorului Divin. Ceea ce oamenii, în general, nu prea manifestă. Deci nici Spirit nu suntem cu adevărat.

Atunci ce Dumnezeu este omul?!

Omul este combinația instabilă dintre natura egotică și natura divină. În permanență oscilăm între cei doi poli: uneori ne manifestăm frumos și nonviolent, alteori, urât și brutal. Dar omul își poate diminua latura animalică, inferioară, egoistă, individualistă în favoarea laturii

angelice, nobile, superioare, altruiste, desprinse de materialitate. Acesta este scopul tuturor religiilor apărute pe Pământ. Care au pornit de la niște ființe superioare, numite iluminați, maștri, înțelepți, sfinți.

Isus a fost cel mai mare dintre ei. Dar nu asta e cel mai important. Oamenii pot evolua și prin contactul cu învățători spirituali mult mai modești decât Isus. (Deși, paradoxal, cu cât este învățătorul mai mare, cu atât este el mai umil!) Ce contează este dorința aprinsă de a te îmbunătăți, de a ieși din condiționările ego-ului. Ba chiar, poți să n-ai niciun maestru exterior...

«Dumnezeu l-a creat pe om din lut și a suflat din Sine sufletul în el. În esența sa, omul este Divin dar, la exterior, el este material, din lut. Din acest motiv, omul trăiește în două regimuri: există două logici după care acesta trebuie să se ghideze și în conformitate cu care trebuie să gândească – logica Divină și logica umană.» (S.N. Lazarev)

Isus, primul martir al nondualității

Isus a creat un mix de spiritualitate dualistă și nondualistă. Peste Dumnezeuul evreilor, dur și răzbunător, a suprapus un Dumnezeu al iubirii. Astfel, a refăcut un echilibru teologic stricat de rabinii anteriori.

Totuși, trebuie să admitem că Dumnezeu nu are o formă în funcție de optica persoanei care Îl judecă. Absolutul este neutru și total, nu poate fi partinic sau parțial, fiindcă El a creat tot ce există, și “bun”, și “rău”.

În același timp, conduita oamenilor trebuie să-L urmeze pe Dumnezeuul iubirii, fiindcă trăim în dualitate și trebuie să alegem una din două, vrând-nevrând. NU e deloc același lucru dacă alegi Binele-Adevărul-Armonia sau, din contră, Răul-Minciuna-Urâtenia. Și nici să oscilezi nehotărât între cei doi poli nu e un semn de maturitate.

“Iubește-ți dușmanii!”, ne îndemna Isus. Dar poți s-o faci în lumea dualității? O poți face numai cu un impuls nondual, adică prin Iubirea Absolută, de dincolo de manifestare. Numai ea poate iubi total detașat.

Isus era adulat și urmat de atâția oameni fiindcă făcea miracole. Prin asta și-a impus autoritatea și a reușit să-i convingă pe ucenicii apropiați că “Împărăția Cerurilor e în voi înșivă”, care este, clar, o afirmație nondualistă. Același înțeles îl are și expresia “Fiu de Dumnezeu”, adică omul este Dumnezeu cu aparență umană. Oamenii nu își dau seama că sunt Dumnezeu din cauza iluziei cosmice în care trăim.

Mentalitatea primitivă a oamenilor din acele vremuri a deviat de la adevăr și mai mult. După aparițiile lui Isus post-mortem, ei au ajuns să

creadă că Cristos (adică fantoma lui Isus pe care au pipăit-o) este Dumnezeu, înțeles astfel ca o Persoană invizibilă. Mai apoi, monofizismul creștin a tras concluzia că însuși Isus, pe când trăia, nu era om, ci Dumnezeu întreg. Ceea ce este o jumătate de adevăr. Isus-omul era Dumnezeu la fel de mult pe cât erau fiecare dintre contemporanii săi. Isus nu a fost o excepție, ci regula Firii.

Apoi, apostolii au spus că Isus a murit ca să ne salveze. Da, să ne salveze de noi înșine! spune Marius Ghidel. Nu ca să ne facă diverse favoruri. Dar nu Isus ne salvează, ci noi înșine o facem, avându-l ca model și ghid. Noi înșine suntem Dumnezeu care vrea să se trezească din visul cosmic pe care Și l-a urzit singur. Nu suntem dumnezei, ci Dumnezeu! Toți. Observați diferența de sens. Unica Ființă ni se înfățișează ca o lume de obiecte și creaturi. Și toate sunt Dumnezeu, același. Aceasta e teza nondualistă.

Isus a fost primul martir al spiritualității Nondualiste. A fost condamnat de sinedriu pentru că susținea că este Dumnezeu întrupat:

«Și marele preot l-a zis: “Te jur, pe Dumnezeul cel Viu, să ne spui dacă ești Fiul lui Dumnezeu.” “Da, i-a răspuns Isus, sunt!” Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: “A hulit!” (Matei 26.63-65) “Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre Adevăr. Oricine este din Adevăr ascultă glasul Meu.”» (Ioan 18.37)

Toți suntem din Adevăr, dar numai puțini o intuim. Acelor puțini le vorbea Isus. Extrem de puțini o trăiesc direct, sunt Treziți spiritual.

Astăzi, putem filosofa ad-libitum, dar Istoria nu poate fi contestată de nimeni: Isus a murit pentru că a susținut adevărul Nondual. Dacă îl iubim pe Isus, trebuie să aflăm ce este Nondualitatea.

Marguerite Porete - o lumină în Evul întunecat

În Evul Mediu, creștinismul a creat “Sfânta” Inchiziție, cu dreptul de a ucide pe oricine gândea altfel decât dogma. **Marguerite Porete**³⁵ a fost o martiră a nondualității din acele vremuri. Ea a preferat să moară arsă pe rug decât să retracteze viziunea ei spirituală prezentată în cartea “Oglinda sufletelor simple”. Iată cum încerca nobila mistică să explice misterul Nondualității (iubirea necondiționată):

³⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Marguerite_Porete

«Rațiunea: Doamnă iubire, te mai întreb ceva: de ce se spune în această carte că Sufletul are totul și totuși nu are nimic?

Iubirea: Acest lucru e adevărat, pentru că prin Grația divină, acest Suflet îl are pe Dumnezeu, iar acela care îl are pe Dumnezeu are totul. De asemenea, se spune că nu are nimic, pentru că tot ce are Sufletul în el de la Dumnezeu prin Grație divină i se pare nimic și chiar este nimic în comparație cu ce sufletul iubește, ce se găsește în Dumnezeu, ce El nu va oferi nimănui decât Lui însuși. În acest sens, Sufletul are totul și totuși nu are nimic, el știe totul și totuși nu știe nimic.»

«Sufletul, spuse iubirea, e atât de îmbătat de iubirea și grația Zeității pure, încât e mereu îmbătat de cunoaștere și plin de recunoștință pentru iubirea Divină. Și nu e amețit doar cu ce a băut, ci extrem de amețit și mai mult decât amețit de ceea ce n-a băut încă și nu va bea niciodată.»

«Rațiunea: Și cine ești tu, iubire? Nu ești tu una dintre Virtuți ca și noi, deși pari a fi deasupra noastră?

Iubirea: Eu sunt Dumnezeu, căci iubirea este Dumnezeu, iar Dumnezeu este iubire. Eu și acest Suflet este Dumnezeu prin condiția lui de iubire, iar eu sunt Dumnezeu prin natura mea divină, iar acest Suflet este Dumnezeu prin legea dreaptă a iubirii. Pe scumpa mea aceasta o învăț și o ghidez, ea fiind lipsită de sine, căci a devenit Eu. Așa se întâmplă, spuse iubirea, când ești hrănit de mine.»

(din “*Mirror of Simple Souls*”, traducere R. P.)

Metafora râului

Închipuie-ți un râu de munte care se repede printre bolovani... Apa se învâlburează când se prelinge pe după pietre și face vârtejuri în gropile din albia râului. Cam așa este și cu viața.

Energia universală este precum apa ce curge cu viteză. *Conștiința* universală este precum formele de relief statice, pietrele și gropile; deși stau nemișcate, provoacă turbioane, concentrări de energie. Iar fiecare vârtej astfel creat este, de fapt, o ființă vie. Persoana ta este asemenea unui vârtej de energii fizice, emoționale, mentale. Dar acest vârtej este total impersonal, gol pe dinăuntru, apărut din jocul dintre Conștiință și Energie.

Una dintre urmările acestui joc este senzația separării de tot restul – apă și pietre. Tu, acest vârtej gol pe dinăuntru, te crezi că ai fi altceva decât efectul jocului dintre râu și relief, că ai avea o consistență proprie, o

identitate, ceva special. Dar ce? Nu mai există nimic altceva decât Conștiința și Energia Divină.

Rațional, îmi dai dreptate. Dar irațional, te doboară această senzație că ai fi separat de tot restul, fiind astfel centrul universului. Observă că nu te poți opune acestei contracții. Și toți oamenii sunt supuși aceleiași iluzii că ei ar fi centrul universului. Tocmai așa îți dai seama că senzația trebuie să fie falsă: nu ar putea fi toți centrul universului și, în același timp, să fie separați unii de alții. Ar putea fi centrul cu toții numai dacă sunt uniți în același loc, dacă totul este una. Grea dilemă pentru minte...!

Nu știm ce facem

Când Isus era crucificat, el a strigat "Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac!". Invocându-le "iertarea", el anunță public că renunță la *dorința de răzbunare*, care s-ar fi adăugat înzecit la pedeapsa păcatului în sine. A fost un exemplu spiritual lăsat omenirii, ca toate celelalte pilde înțelepte și exemple strălucite din viața sa. Chiar și așa, pedeapsa legii karmei a venit negreșit.

Dar acei oameni păcătoși "nu știau ce fac", fiindcă nu aveau niciun liber-arbitru, nu ei decisese soarta lui Isus, ci Însuși Dumnezeu-Tatăl. Făptuitorii nelegiuirii, crezând că *ei decid și acționează*, și-au atras asupra lor pedeapsa divină ulterioară.

Odată ce omul simte direct, înțelege profund (nu doar la nivel intelectual, superficial) că nu el acționează, ci Dumnezeu-Tatăl prin corpul-minte uman, atunci necesitatea de karmă și pedeapsă încetează. **Karma este necesară pentru ego**, ca să învețe că, atribuindu-și responsabilități, va trebui să sufere consecințele, și bune, și rele. În schimb, lăsând toată responsabilitatea lui Dumnezeu, el se eliberează de griji. Aceasta nu înseamnă, desigur, că omul va avea parte numai de lapte și miere în viață. Ar putea avea și neplăceri, numai că nu va mai exista în el "persoana", simțul individualității separate, ci doar Conștiința Divină, ce nu cunoaște suferința.

Deci acțiunile dure, aducătoare de suferință nu devin "păcate" decât dacă există o persoană care le face. Dacă simțul personal nu mai este, atunci acea acțiune negativă se întâmplă în mod impersonal, precum ploaia, sau vântul. O furtună poate face mari pagube, dar nimeni nu este pedepsit pentru ele. Așa este și cu omul iluminat, care a pierdut simțul separării, al "ego-ului responsabil". Subliniem, e vorba numai de omul realmente iluminat, trezit spiritual, adică fără ego. Simpla repetare a

mantrei "nu eu acționez" sau "îmi ofer roadele faptelor lui Dumnezeu" este o simplă imitație, care va produce karmă în continuare.

Că nu există liber-arbitru putem pricepe și din Cartea Apocalipsei, unde ni se prezintă un șir de evenimente viitoare. Nu apare în niciun moment ideea că "acele dezastre ar putea fie evitate dacă umanitatea ar deveni mai lucidă, mai înțeleaptă". Ideea aceasta ne aparține nouă, oamenilor cu ego, care nu suportă ideea că ar putea pierde controlul evenimentelor.

«Vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE.» (Matei 24:6).

De fapt, noi nu avem niciodată controlul evenimentelor. Dar ego-ul din noi nu poate accepta aceasta, pentru că echivalează cu moartea. Pentru ego, viața înseamnă **control**. Lipsa controlului este moartea.

Cele trei porunci ale Iubirii

Cele trei porunci ale Iubirii lăsate nouă de Isus, nu neapărat în această ordine, sunt:

- **Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți!**
- **Iubește-te pe tine însuți!** (nu este scrisă nicăieri, dar rezultă din prima)
- **Iubește-L pe Domnul Dumnezeu cu toată inima, cugetul și puterea ta!**

Acestea sunt reguli de netăgăduit destinate oamenilor de pretutindeni. Dacă însă le analizăm din punct de vedere nondual, ne cutremurăm de ceea ce găsim.

– Pe tine însuți nu te poți iubi. Nu ai această capacitate, căci ai un ego. Ego-ul protejează trupul și se autoprotejează psihologic. El se crede salvatorul corpului. Ego-ul își poate satisface capriciile, dar nu simte iubire făcând toate astea. Ego-ul e mereu nemulțumit de orice, inclusiv de sine. Nu se iubește. Micile momente de bucurie vor fi risipite de grijile pe care și le face continuu. Ego-ul nu se poate relaxa ca să simtă iubirea, să se îmbibe de ea. Ego-ul este contracție.

– Dar omul poate iubi sincer pe alt om. Da, aceasta este posibil, printr-un miracol al lui Dumnezeu. Ego-ul asistă, pur și simplu, cum energia iubirii posedă inima, mintea și trupul, deseori, în ciuda oricărei

rațiuni. Iubirea este un dar divin care vine când vrea ea și pleacă când vrea ea. Nu o poți controla, nu o poți explica. Iubirea este Duhul Sfânt.

«Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.» (Ioan 3.8)

Omul care iubește este în stare chiar de sacrificiul suprem pentru ființa iubită, contrar opoziției ferme a ego-ului. Iubirea și ego-ul n-au nimic în comun. Iubirea e Grație divină, contopire cu Dumnezeu. Ego-ul se crede separat de Dumnezeu, este chiar separarea.

– Cum ar putea ego-ul să-L iubească pe Dumnezeu, când el nu se iubește nici pe sine și se împotrivește să iubești pe alt om?! Dumnezeu este un concept abstract pentru ego, la fel ca altele. El manevrează cu ușurință conceptele abstracte, cu care se ocupă tot timpul. Dar nu pune preț pe niciunul, știind că le poate manevra oricând cum vrea el. Ca ego, te poți atașa de un concept și așa apar credințele. Dar nu poți iubi o credință, ci doar s-o respecti. De aceea, Dumnezeul din Vechiul Testament este unul de temut. Frica și respectul sunt senzații ale ego-ului, prin care poate fi manipulat din exterior, pozitiv sau negativ.

Isus a venit cu un nou mesaj, adresat *altcuiva decât ego-ul*. Isus vorbește numai despre Iubire. Cui vorbește Isus? Isus vorbește lui Dumnezeu din om. Toate învățăturile sale capătă sens numai așa. El o spune direct “Împărăția lui Dumnezeu este în voi înșivă”. Acesta e și mesajul nondualității. Iubirea este tot ce există. Ea a devenit lumea, ea ești tu, ea este aproapele tău. Trăind acest adevăr unic, prin iluminare sau trezire sau recunoaștere, devii Iubirea și n-ai nevoie de nicio poruncă.

Oamenii au nevoie să audă cele trei porunci ale Iubirii, dar nu le aplică. Nici nu pot fi “respectate”, căci doar ego-ul respectă, iar el nu poate iubi. Ce dilemă! Practic, poruncile rămân niște faruri îndepărtate pentru navigatorii pe ape tulburi. Dacă s-ar stinge, am fi în pericol. Dar lumina lor nu poate lumina ungherele corăbiei noastre. Singuri trebuie să aducem opaițe și să ne curățim interiorul.

Marius Ghidel - un mistic modern

Marius Ghidel este diferit de noi, ceilalți. S-a născut înger și așa a rămas. Ni l-a trimis Dumnezeu ca să ne învețe puritatea gândirii divine și să ne dea sfaturi universal valabile. Marius nu face miracole fizice, ca părintele Arsenie Boca. Dar oare învățăturile pe care ni le transmite ce

sunt?! Te lovesc direct în punctul moale al ego-ului, mai abilitat decât orice altă învățătură spirituală. Și aduc mai aproape miracolul Trezirii.

Personalitatea lui Ghidel a fost fasonată de Creator astfel ca să devină un canal perfect de transmitere a acestei învățături. Și ea a început destul de recent (4-5 ani), așteptând să se coacă condițiile pentru a fi transmisă oamenilor. Nici el nu știa ce urma să propovăduiască semenilor până când nu a primit imboldul creator și inspirația care curge prin vorbele și scrierile sale. Și prin exemplul personal. Marius este modelul de creștin ideal dorit de Cristos.

Dar ATENȚIE! Marius nu ne învață neapărat ce să facem, ci cum să gândim corect, ce **atitudine** să adoptăm în fața vieții. Sfaturile sale sunt binevenite, dar trebuie adaptate la realitate. Iar uneori, realitatea depășește orice schemă de comportament, oricât de corectă pare ea. Nicio cale spirituală, niciun maestru, nicio învățătură, nicio carte nu pot cuprinde toate meandrele realității.

Marius are structura psihică a unui mistic ascetic creștin. Încearcă să ne convingă prin argumente mistice. Totuși, trebuie să înțelegem că ce spune el este o descriere a trăirii Adevărului prin filtrul său, nu o prescriere sau rețetă. Desigur că, aplicând sfaturile transmise PRIN el, unii cititori relatează niște remarcabile depășiri ale propriului egoism. Acesta este și scopul învățăturilor. Totuși, trebuie să fim toleranți dacă ni se pare că Marius exagerează uneori. El încearcă să ne aducă spre nondualitate cu argumente din dualitate.

Lucrul acesta va fi întotdeauna dificil. De aceea există atâtea metode și învățători diferiți: pentru că nu poate exista o cale universală și sigură de la dualitate la nondualitate. Fiecare își încearcă norocul, ca la pescuit, este un „pescuitor de suflete”. Unii prescriu meditația și controlul gândurilor, alții spun că simpla înțelegere și rememorare a tezei nondualității este suficientă. Unii recomandă lupta cu egocentrismul, alții o duc la extrem prin asceze etc.

«Noi gândim dual, dar Adevărat este doar faptul că opusele sunt egale, sunt adevărate în același timp și nu există ori-ori, ci doar și-și. Când explicăm, folosim dualitatea și nu putem folosi simultanul, pentru că suntem limitați și alegem ori plus, ori minus. Deci, din start, explicația nu poate cuprinde Necuprinsul, care este CONCOMITENT.» (Marius Ghidel)

13 martie 2020

CRISTOS ȘI NONDUALITATEA

Capitole:

Introducere

A doua venire a lui Isus

Addenda 2021

Introducere

Cel mai popular personaj spiritual al tuturor timpurilor este, pentru spațiul cultural occidental, Isus Cristos. Când El ne comunică mesaje prin unii mediumi, avem privilegiul să ne vorbească Autoritatea divină. Totuși, ceea ce buimăcește mintea este faptul că Isus vorbește în limbi diferite, în stiluri diferite și cu mesaje diferite. *Cum este posibil?* Luând în calcul numai varianta că mediumul este autentic, că nu este corupt de entități mincinoase și mesajul său nu a fost reformulat de unii "binevoitori", atunci putem explica în felul următor.

Spiritul lui Isus are multe canale de comunicare, în diferite medii culturale. Cu cât sunt mai diferiți mediumii, cu atât mesajul său va ajunge în locuri foarte diverse. Mediumul este instrumentul de bază al transmisiunii; structura sa mentală, educația și cultura lui vor modela mesajul primit de la Divinitatea Cristică. Un medium erudit va putea transmite idei mult mai abstracte decât altul analfabet. Spiritul lui Cristos se adaptează la calitatea minții și la informațiile cu care ea este deja familiarizată.

Pe de altă parte, Cristos ține cont și de publicul atras de respectivul mesaj, adică de comunitatea spirituală care crede spusele mediumului. Fiecare medium are publicul său țintă și prin urmare, mesajul trebuie să fie compatibil cu acel mod de gândire.

Iată două exemple diametral opuse.

În primul caz, este vorba de comunitatea creștin-ortodoxă ultra-conservatoare "Noul Ierusalim" de la Pucioasa. Există acolo un medium (*profet*, cum se spune în Biblie) ce primește periodic cuvinte de încurajare de la Spiritul lui Isus. Ele corespund tradiției creștine, dar, uneori, conțin și cuvinte de mustrare la adresa mai-marilor bisericii ortodoxe române. Nu veți găsi în ele concepte specifice Orientului, iar unele exprimări sunt arhaice.

Iată adresările lui Isus către mica comunitate de călugări care Îi este devotată trup și suflet. Răzbate din aceste mesaje o energie puternică, o

mare iubire și idei-forță ce merită a fi reținute și puse în practica spirituală. Adresa site ³⁶

Al doilea exemplu este mediumul (*channel*, cum se spune în Occident) **Gina Lake**, o ființă trezită spiritual (iluminată), asemenea partenerului ei de viață, **Nirmala**, învățător de nondualitate. Detalii despre activitățile celor doi puteți citi pe internet:

Gina Lake website³⁷ | Canal comun de YouTube³⁸ | Nirmala website³⁹

Am ajuns, *neîntâmplător*, la comunicările primite de Gina Lake de la Spiritul lui Isus. Ea este o persoană iluminată (și-a depășit ego-ul), cu experiență de consiliere spirituală, cu un vast bagaj de cunoștințe esoterice. Astfel că mesajele primite de Gina sunt pe gustul căutătorilor din spiritualitatea nondualistă, conectați la învățăturile orientale și la datele științei actuale, care nu se simt atrași de dogmele creștine.

Eu le-am descoperit exact când conștientizasem nevoia de a face o joncțiune între spiritualism și nondualism, cele două mari orientări spirituale. Cine poate face aceasta mai bine decât Spiritul lui Cristos?! Scriam explicit despre nevoia de unificare în articolul "**Nondualitate spiritualistă**", dar conceptul străbate și alte articole scrise în ultimii ani.

Am tradus și subtitrat câteva dintre aceste mesaje pentru folosul spiritual al românilor care nu înțeleg bine limba engleză, în care sunt vorbite. Din imensa ofertă de "channellings" de la diverse entități spirituale, mai înalte sau mai joase, care au inundat internetul la ora actuală, vă recomand această sursă, absolut autentică. Ea aduce o necesară clarificare asupra multor subiecte spirituale importante.

Înțelepciunea Spiritului Cristic răzbate din aceste comunicări cu mare claritate, completând imaginea pe care i-au făcut-o alții. El se desprinde ca fiind cel mai puternic învățător spiritual și mentor de nondualitate pe care îl putem alege.

Mediumul Gina Lake ne transmite prin glasul său inflexiunile sufletului minunat al lui Cristos, precum și energia lui coplesitoare, purificatoare și plină de iubire universală. Gina spune că acest Spirit Înalt face parte dintr-o comuniune de alte Mari Spirite, care nu se deosebesc

³⁶ <http://noul-ierusalim.ro/arhiva.html>

³⁷ <https://www.radicalhappiness.com/>

³⁸ <https://www.youtube.com/channel/UCRAjvQID77jnaviQWKAx6lA>

³⁹ <https://endless-satsang.com/>

între ele, iar energia transmisă le aparține tuturor, deși ea poartă dialogul mental numai cu Spiritul celui care a fost încarnat odată ca Isus din Nazaret.

Un alt exemplu sunt mesajele transmise de mediumul **Tina Spalding** au un conținut relativ identic, provenind tot de la Spiritul înalt al lui Isus Cristos, învățătorul omenirii. Totuși, el are în vedere temperamentul mediumului și tipul publicului care îl urmărește. Mesajele venite prin Tina sunt ceva mai mobilizatoare, mai apocaliptice, cu priză mai mare la public, ceea ce se observă prin numărul de vizualizări de pe YouTube. În ambele cazuri, este același spirit al lui Isus, care își adaptează mesajele pentru a avea un impact asupra oamenilor de toate orientările spirituale, în scopul de a-i convinge să devină mai buni, mai spirituali, mai de folos Divinității și lor înșile.

Mai există pe internet și alți mediumi pentru Isus. Îl voi aminti aici pe **Jakob Lorber**, care a scris în prima jumătate a secolului 19 nenumărate cărți inspirate de spiritele superioare. Le puteți răsfoi online aici ⁴⁰.

Apoi, aș menționa celebra carte de acum 50 de ani, "**Curs de miracole**", ce constă în mesajele lui Isus prin Helen Schucman, și care are milioane de elevi în întreaga lume. Îl puteți citi online aici, în limba română ⁴¹. (Începeți cu "Manualul pentru profesori")

Și, nu în ultimul rând, vă recomandăm mesajele de la Isus transmise prin mediumul Nina Petre în urmă cu peste 20 de ani, dar care își păstrează și astăzi prospețimea și folosul duhovnicesc. Sunt publicate în cartea sa „Spiritismul – metodă modernă de investigație”

A doua venire a lui Isus

Isus a venit a doua oară. Și a treia, și a patra și a n-șpea oară a venit. De fapt, el nu a plecat niciodată dintre oameni. Se ivește ici și colo și ne vorbește prin câte-un semen de-al nostru. Dar odată cu apariția internetului, Isus a putut veni a doua oară pe tot globul. Mai ales în ultimii ani, au apărut mai mulți mediumi care ne transmit informații neprețuite din partea lui.

Este important să studiem ce spun toți acești mediumi ai lui Isus. Fiecare are o expresie proprie și un public propriu. La fiecare putem

⁴⁰ <https://drive.google.com/drive/folders/1315tP9xphV1lDPXXeatd3kMKOdJpnLNi>

⁴¹ https://drive.google.com/drive/folders/1c66wBaUZamXnuOj_5oYmHU9qfbkP9MZP

vedea o altă latură din personalitatea gigantică a lui Isus. Și totuși, este aceeași entitate, în mod evident. Nu se poate confunda.

Gina Lake ne înfățișează un Isus extrem de pătrunzător în psihanaliza psihicului uman. Citind ce spune el, aproape că ne simțim făcuți bucățele și trebuie să ne mai tragem suflarea din când în când. Însăși Gina este un foarte bun consilier spiritual și psihologic, și ea este reprezentantul publicului relativ elevat căruia i se adresează Isus. Prin ea, ca scriitoare, Isus se exprimă foarte clar și îngrijit, explicând cu minuțiozitate multe subtilități psihologice și spirituale.

Prin **Tina Spalding**, cuvintele lui Isus sunt uneori mai imprecise decât la Gina Lake, fiindcă exprimarea este orală și rapidă, în schimb, este mult mai pasională, chiar exaltantă, și extrem de cursivă minute în șir. Isus ne abordează plecând de la chestiuni comune, pe înțelesul oricui, și încearcă să ne îndrepte către o practică spirituală, mai ales ACIM ("A Course in Miracles" - Un curs de miracole), fiind o carte dictată tot de Maestru.

Erin Michelle Galito este spectaculoasă pentru că Maestrul Isus ne vorbește față în față, cu ochii larg deschiși, și răspunde la întrebări, deși pare ceva mai rezervat și detașat decât în cazul Tinei Spalding. Publicul său este format mai ales din persoane intrate pe calea spirituală propusă de Isus și care au diverse nelămuriri. Maestrul ține sus stindardul nondualității pure, deși publicul lui Erin nu pare întotdeauna să înțeleagă sau să aplice corect aceste principii. Nu-i nimic, tocmai pentru asta vine Isus, ca să ne lumineze, cât se poate și cine se lasă iluminat.

Un alt medium care are acces imediat la prezența lui Isus este **Pamela Aarylin**⁴², la care nici nu putem distinge când vorbește ea și când Isus, trecând instantaneu de la mintea lui Isus la mintea ei personală. Pamela preferă însă să fie mai mult un instructor spiritual pentru alți mediumi, iar mesajele lui Isus parcă nu au aceeași profunzime și nu atacă atâtea probleme sensibile.

Mai sunt și alți mediumi care spun că-l canalizează pe Isus, dar nu toți au aceeași educație, interes și pregătire spirituală, sau aceleași abilități paranormale și public specializat.

Unii sceptici s-ar putea întreba de unde știm că nu este o escrocherie. De pildă, ar putea spune că Erin Michelle Galito exprimă propriile idei ale mediumului. Dar dacă ar fi așa, atunci Erin chiar este un învățător de nivelul lui Isus (lucru pe care ea nu-l pretinde).

⁴² <https://www.youtube.com/c/pamelaf3211/videos>

Spontaneitatea și adâncimea răspunsurilor sale la întrebări dificile, într-un mod care are sens, provin de la o entitate spirituală foarte înaltă. Care e clar că nu poate fi decât Isus, pentru că entitățile superioare nu mint când ni se prezintă.

Un răspuns mai general este următorul. Urmăriți *stilul* și, mai ales, *mesajul* transmis prin toți mediumii amintiți mai sus. Veți observa că sunt aceleași și că înțelepciunea radiată este mai presus de orice ar putea inventa o minte omenească. Acolo transpare o minte divină, iubitoare, înțeleaptă, focalizată.

Isus are un mesaj aparte, specific lui, inconfundabil. Dar mai sunt și alți mediumi de limba engleză, celebri pentru că fac channeling cu alte entități de lumină. Merită amintiți cei care fac minunata muncă de a răspândi mesaje de iubire, pace și sacralitate, dintre care:

Guy Needler – medium pentru Origine, Sursă.

Geoffrey Hoppe – Tobias, Adamus, Kuthumi

Susanne Ward – Matei, fiul ei decedat (cartea „Matei, vorbește-mi despre Rai”)

Lee Carroll – Kryon (cărți despre "copiii indigo" și altele)

Esther Hicks – Abraham (cartea "Legea atracției" și altele)

Carla Rueckert – Ra (cartea „Legea lui Unu”)

Jane Roberts – Seth

Tom Kenyon - Hathors

Și lista poate continua cu foarte multe alte nume...

Deși audiența tuturor acestora adunați este mult mai mică decât a serialelor TV de succes, de exemplu, prezența lor pe tot globul, datorită internetului, este începutul unei treziri globale. Fără nicio îndoială că semnifică acea istorică A Doua Venire a lui Isus. Cine încă îl mai așteaptă, înseamnă că nu pe Isus îl așteaptă, ci pe Godot. Isus a venit așa cum scrie la Carte, pretutindeni. Nu a apărut într-un singur trup și într-o anumită țară, ci în mai multe locuri și acum, prin internet, este pretutindeni. Misiunea lui a început acum 2000 de ani, dar abia în aceste momente începe să se finalizeze. Abia acum se poate dezvoltă complet tot ce a fost ascuns, fiindcă lumea este pregătită și energiile schimbării o împing la o transformare profundă.

Și nu doar Isus a venit, ci și nenumărate alte entități prietene cu Isus, fiindcă toate fac parte din Dumnezeu. Ca și noi, de altfel, „păcătoși”. Cu toții suntem frați întru divinitate, sfinți și păcătoși. În realitate, nu există nici sfinți, nici păcătoși, ci doar frați ce urcăm pe aceeași scară către Perfecțiune, iar unii au fost mai repede de picior și au urcat mai sus decât ceilalți.

Addenda 2021

Cu cât citești mai mult, cu atât crește șansa să găsești informații contradictorii în două sau mai multe cărți scrise de autori diferiți. Acest fapt te poate buimăci într-atât, încât să-ți pierzi încrederea în toate sursele spirituale. Dar nu asta trebuie să se întâmple. Dacă autorii sunt persoane absolut oneste, care transmit informații deosebite și care coincid în alte aspecte, atunci explicația cea mai plauzibilă este că fiecare medium are propriile sale limite mentale. Adică, condiționările mentale acumulate de-a lungul vieții nu-i permit să admită anumite adevăruri. Pur și simplu, este inapt să primească întregul adevăr, deocamdată. Și atunci, va primi un automat adevăr incomplet sau un semi-adevăr (care nu afectează partea esențială a mesajului), cât îi suportă mintea, spiritul comunicator nedorind să depășească granița trasată de condiționările respectivei persoane și nici să refuze să răspundă.

De pildă, prin Gina Lake, Isus spune, *în treacăt*, că a apărut după moarte sub formă eterică, ca o fantomă. În schimb, prin Tina Spalding afirmă *în mod repetat* că și-a materializat un nou trup după moarte, ba mai mult de atât, că a continuat să trăiască alături de soția lui, Maria Magdalena, încă mulți ani, în sudul Franței.

Adaug eu: de la urmașii discipolilor săi occidentali a provenit tradiția gnostică a catharilor/albigensi⁴³. Catarii erau incoruptibili, buni, pacifiști, contemplativi, aveau mari puteri paranormale, credeau în reîncarnare, îl considerau pe Isus un înger care se încarna la voință!

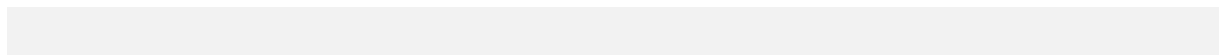
Gina Lake, care este o ființă contemplativă și discretă, nu agreează mesajele mobilizatoare la acțiune ale lui Isus, care însă sunt exprimate în mod regulat prin Tina Spalding, o ființă foarte activă și transparentă. Gina este anti-Trump și pro-vaccin și neinteresată de teoria conspirației, iar Tina este pro-Trump și anti-vaccin și interesată de teoria conspirației. Desigur că mesajele lui Isus sunt nuanțate conform acestor tendințe naturale opuse ale mediumilor respectivi. De aceea, le-am împărțit în două module în cadrul Școlii spirituale „DIRECT CU ISUS”⁴⁴, din site-ul nostru. În ciuda acestor diferențe minore (cauzate de personalitățile diferite ale celor doi mediumi), mesajele lui Isus sunt consistente și pot fi corelate între cele două surse.

⁴³ <https://en.wikipedia.org/wiki/Catharism>

⁴⁴ http://www.spiritus.ro/direct_cu_isus.htm

Credința Ginei este că "nimeni nu a înviat din morți", iar credința Tinei este că "Isus a înviat din morți". Probabil că toată omenirea poate fi împărțită în cele două grupe. Se spune că, în viață, numai moartea este o certitudine. Dacă însă Isus chiar a înviat, înseamnă că moartea este doar un concept, o interpretare psihologică - nu este un fapt real. Or, dacă nici moartea nu este o certitudine, atunci mai putea avea vreuna?! Toate conceptele sunt ireale. Dacă ne interesează Adevărul, trebuie să acceptăm că mintea nu ne servește decât minciuni, că nu ne putem baza pe ea pentru a afla Adevărul. El trebuie trăit direct, nu cunoscut mental. Aceasta concordă cu înțelepciunea nondualistă, dar nu este acceptată de aproape nimeni, pentru că nu pare a avea nicio valoare practică.

24 iunie 2020, cu completări în 2021

ARBORELE SEPTEGOTIC

Capitole:

Ego-ul Spiritual | Sclavii ego-ului | Ego-ul este același la toți, doar Sinele este diferit | Ego-ul a muncit mult pentru acest trup

O mie de oameni se roagă „Dă-mi, Doamne!” și doar unul, „Facă-se voia Ta!”. Dar de fapt, în o mie de situații se face voia Domnului și într-una singură se îndeplinește dorința omului. Chiar și în asta specială, numai pentru că dorința lui era în armonie cu Universul. Oamenii sunt deseori în contrafază cu Divinitatea, mânați de ego...

Minunata tradiție esoterică a Kabalei a inventat conceptul numit „Pomul vieții” sau Arborele sefirotic, cu 10 ramuri. Fiindcă trăim în dualitate, să nu vă mirați că a apărut și conceptul opus, numit „Pomul morții” sau Arborele septegotic, cu 7 ramuri. Unde a apărut? Aici.

Arborele sept-egotic semnifică cele 7 (sept) ramuri ale ego-ului:

1. Ego Fizic: „Doar trupul există. Trupul e Dumnezeu și trebuie slujit.” – MATERIALISM

2. Ego Psihic: „Numai eu am dreptate. Și pretenții.” – INDIVIDUALISM

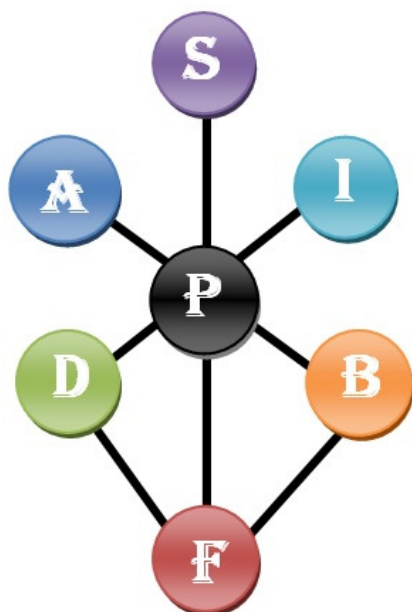
3. Ego Bogat: „Banul e Dumnezeu” – AVERE

4. Ego Dictator: „Cine are puterea e Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeu aici.” – PUTERE

5. Ego Artist: „Talentul meu este divin, adorați-mă!” – FAIMĂ

6. Ego Intelectual: „Mintea mea e unicul Dumnezeu” – CUNOAȘTERE

7. Ego Spiritual: „Dumnezeu mă iubește și îmi aparține” – SPIRITUALITATE

ARBORELE SEPTEGOTIC (autor R.P.)

Ego-ul **fizic** apare primul, în primele luni de la naștere, când ființa ia cunoștință de corpul său. Ego-ul **psihic** apare și el la copil, ca un efect al relațiilor umane. Se manifestă exagerat la copiii alinați (gen dl. Goe).

Cele două ego-uri de bază formează o unitate primară, având atașamente și repulsii. Când ceva nu ne place, se pornește automat instinctul „luptă sau fugi”, care ne crește agresivitatea. Când ne gândim că putem pierde ceea ce ne place, acest gând ne trezește aceeași agresivitate.

Pe parcursul timpului, se dezvoltă și alte tipuri de ego, mai rafinate, extensii ale ego-ului de bază.

1. Ego-ul **Fizic** este sediul instinctului de conservare, dar și al tendințelor de frică, lăcomie, exces de plăceri senzoriale. E responsabil de atașarea de posesiunile materiale.

2. Ego-ul **Psihic** (sau relațional) se manifestă prin orgoliu (trufie), invidie, patimi, pretenții, el are mereu dreptate (este deci cel nedreptățit deseori). Aici apar atașamente afective de copii, familie, partener de viață, etnie etc.

3. Ego-ul **Bogatului** (și al oricui gândește în această „logică”) se bazează pe ban și avere ca înlocuitor al lui Dumnezeu pe Pământ. Este cuplat strâns cu ego-ul fizic, materialist.

4. Ego-ul **Dictatorului** (sau al oricui deține un dram de putere) se bazează pe forța brută sau de coerciție prin alte metode, prin care

oamenii devin supușii săi. Puterea este cel mai tare drog. Și acesta e înrudit cu ego-ul fizic, bazându-se pe fricile ancestrale ale ființei umane.

Prin urmare, ego-urile Fizic, Bogat și Dictator formează **triada materialismului**. Mai sus, ego-urile Artist, Intelectual și Spiritual se leagă de ego-ul Psihic, formând **tetrada individualismului**.

5. Ego-ul **Intelectualului** este cel care are încredere numai în gândirea și cunoașterea sa, de care este mândru. Orice iese din concepțiile sale nu e acceptat.

6. Ego-ul **Artistului** este mai fin, dar se hrănește cu adulația oamenilor, cu faima și gloria efemere.

Ego-ul Spiritual

7. Ego-ul **Spiritual** are mai multe forme (a, b, c). Este o extensie mai rafinată a ego-ului Psihic.

a) Dorința de *evadare din banalitate* este dorința lui (prin droguri, tehnici psihologice clasice sau tehnologii moderne, și alte ieșiri inutile din normalitate). De fapt, nu realitatea este palidă, ci ego-ul împrășcă un fel de ceață ce obnubilează conștiința, care nu mai simte spontan frumusețea lumii, așa cum o făcea în copilărie.

b) Unele percepții și *trăiri paranormale* îi pot deregla pe unii oameni. Iată câteva reflecții pe acest subiect:

Dacă ești Dumnezeu și te crezi om, nu-i niciun pericol. Când vei muri, vei redescoperi Divinitatea din tine, uitată pe durata scufundării în visul vieții.

Dar dacă ești om și te crezi Dumnezeu, ești în mare pericol să dai în paranoia și megalomanie.

Dacă ești Dumnezeu și te crezi om, nu înseamnă să te mulțumești cu limitele tale. Ci să-ți pui toate capacitățile în slujba Divinității interioare, ca Ea să se manifeste cât mai deplin. Și reciproc, Ea te va ridica din neputințele tale și îți va trezi facultăți miraculoase.

Dar dacă ești om și te crezi Dumnezeu, vei fi pus la punct, la fel cum câinele obraznic ce se crede stăpânul casei și-o va lua peste bot de la stăpânul adevărat. Iar dacă câinele este din cale-afară de obraznic, va fi izgonit în stradă – asta îl așteaptă dacă e prost crescut și arogant...

c) Cei care urmează serios o *cale spirituală* pot cădea în alte capcane.

Adyashanti spune că a observat că, la unii discipoli, iluminarea aduce cu sine nu doar fericire, ci și o inflamare a ego-ului spiritual și

dorința aproape nevrotică să nu mai piardă stările de beatitudine, ceea ce se întâmplă oricum. Spunea un meditator îndârjit: „Am muncit atât ca să scap de propria mea minte, iar acum trebuie să suport mintea nevastă-mi”. 😊

Atmaji Maharaj ne descoperă din propria sa experiență și a altora de la MISA următoarele:

Care este diferența dintre ego-ul social și ego-ul spiritual?

«Ego-ul *social* este foarte mândru de realizările sale dobândite prin muncă, se identifică cu acestea și este foarte convins de succesul său social, de familia sa, că deține ceva de valoare în ochii celorlalți.

Și ego-ul *spiritual* este construit prin ani grei de muncă (spirituală), dar căutătorul devine extrem de orgolios, fiind convins că se află într-o etapă superioară față de alții, că a făcut ceva special, că este mai evoluat decât cei cu ego social.

Capcana aici este că ego-ul spiritual este absolut convins că a sa cale este cea mai bună, că maestrul său spiritual este singurul adevărat, că Adevărul este în învățăturile sale, în mintea sa, că tehnicile sale sunt perfecte (și doar discipolul este cel imperfect sau leneș). Ego-ul spiritual (sau căutătorul care se crede drept acesta) este prizonierul propriilor sale așa-numite proiecții "spirituale", stări spirituale, meditații...

Însă tot ce a învățat despre spiritualitate este iluzoriu; spiritualitatea în sine face parte din iluzie. Dar ego-ul este foarte convins că ceva din toate acestea este cumva de ajutor. De ce? Pentru că îl ajută să-și acopere propriul gol, falsitatea sa, cu o nouă imagine. Adânc în sufletul său, suferă de alienare; în singurătate, vede acest lucru, dar de îndată ce este cu altcineva, se umflă de mândrie "spirituală".

Ego-ul spiritual este o minte spiritualizată, foarte greu de depășit. Pentru ego-ul social, unele greutăți sunt suficiente pentru ca să se clatine și să se scufunde în gol, în timp ce pentru ego-ul spiritual, chiar dacă vin greutăți, va încerca să le interpreteze în sensul învățăturii, nu va recepționa mesajul lor simplu și direct.

Ego-ul *spiritual* este pierdut în iluzie mult mai mult decât ego-ul social. Cine ar fi de acord că întreaga sa învățătură este o eroare?! Întreaga sa practică duce și mai mult la separare, prin dialoguri interioare de genul: "X a reușit, tu ai eșuat, uite ce a făcut acel sfânt, uite ce a realizat acel swami, X a făcut tehnica cutare și s-a luminat, tu nu te vei descurca niciodată".

Ego-ul *social* nu este interesat să arate că știe ceva spiritual, ci doar ce lucruri mici a realizat: poziție, bani, putere... politică, socială, culturală, familială și așa mai departe.

Cu cât este mai puternic ego-ul spiritual, cu atât mai tare rezistă la simplitatea adevărului. El nu poate înțelege că trebuie să renunțe la toată

învățătura sa, toți gurușii, toate cunoștințele, toți zeii săi, pentru a reveni la simplitatea de a exista, care este însuși Dumnezeu cel viu sau Viața în sine.

Uimitor de simplu. Uimitor de simplu și, totuși, când te confunzi cu mintea care “știe”, devine teribil de complicat. Pentru că mintea este capabilă numai să caute adevărul în minte, dar acolo sunt doar minciuni. Nu există absolut niciun adevăr. Este nevoie de o tăcere profundă, o scufundare în golul abisal pentru a trece dincolo de minte, în tărâmul nenăscut al liniștii necreate, al păcii care suntem, uniți cu toate, înainte de toate timpurile.

Acum, tu, Absolutul ești și te crezi a fi o persoană spirituală. După ce mintea-corp va dispărea, te vei întoarce la starea Ta eternă. Dar de ce să aștepti moartea fizică pentru asta, de ce să nu mori, psihologic vorbind, chiar acum, înainte de a muri? Mori chiar acum, înainte de a muri, și vei recunoaște că ești Viața veșnică și nu cunoașterea teoretică a vieții eterne, cunoaștere care nu este altceva decât praf în vânt.»⁴⁵

Sclavii ego-ului

Apărarea cea mai eficientă a diavolului este afirmația repetată până devine axiomă: “Nu există demoni!”. Tot așa, ego-ul îți repetă de ani de zile același refren: “Nu există decât mintea. Conștiința este doar un produs al ei, care te păcălește că ar exista ceva separat numit Spirit sau Sine Divin”.

Toți oamenii sunt sclavii ego-ului propriu, ceea ce îi face nefericiți. Nu averile, nu faima, nu puterea, nimic material nu ne poate aduce decât o fericire de scurtă durată. Ego-ul se plictisește repede de orice și nu ne dă odihnă, așa că suntem mereu nemulțumiți, în căutarea fericirii. Este logic că nu putem atinge fericirea făcându-i pe plac ego-ului. Orice plăcere îi facem, recompensa este minimă și dispărea repede. Prin urmare, la fel de logic este să căutăm fericirea în cealaltă parte: Spiritul divin pe care îl avem în noi, dar îl neglijăm. Venind din Dumnezeu, Spiritul este însăși fericirea fără condiții. Și atunci, de ce n-o facem?!

Avem nevoie de imbolduri: de lecturi spirituale, de însoțirea cu persoane spirituale, de introspecție și autoanaliză, de fapte bune dezinteresate, de autocenzura egoismului din noi, de dorință pentru adevăr, bine, frumos. Și, foarte important, avem nevoie de mărturia directă a unor semeni de-ai noștri care au cunoscut și alte niveluri ale realității în afara celei fizice; oameni care au călătorit cu conștiința în ale lumi paralele, care primesc mesaje și informații de la spiritele superioare

⁴⁵ <https://www.facebook.com/ionut.spiridon.165/posts/1343296785840446>

ce-L slujesc pe Dumnezeu. Convingerea lor ni se va transfera și nouă și ne va mobiliza la muncă spirituală. Cu greu putem ieși singuri din mintea egotică.

Spune maestrul Braco: «Găsirea căii potrivite în viață este așa de dureroasă pentru fiecare deoarece lumea, care a devenit astfel prin voința oamenilor, nu oferă nicio confirmare a existenței lui Dumnezeu și a prezenței Sale în viața noastră. Însă aceasta este o amăgire a sufletului, iar sursa acestei înșelătorii este spiritul surprinzător de sofisticat al Răului, pe care noi îl hrănim generos cu vibrațiile noastre joase. Cu toate acestea, sufletul care se află în noi nu poate accepta absența Luminii.»

Vom fi ajutați de forțele celeste care ne simpatizează pentru dorința noastră sublimă, conformă cu legea evoluției și Voința Divină. De acest ajutor nu trebuie să ne îndoim. Dar este cu totul alt ajutor decât cel invocat de mulți credincioși în rugăciunile egotice pe care le repetă inutil. Putem primi numai ce merităm. Cum minunat descria Marius Ghidel „Dumnezeu este o materie magică din care iau naștere evenimentele vieții noastre”. Nu-L putem păcăli pe Cel Divin.

Ego-ul este același la toți, doar Sinele este diferit

Până la urmă, ceea ce ne sugerează această sumară clasificare a formelor de ego este că, în fond, există **același ego la toți oamenii**. Ceea ce diferă cu adevărat de la individ la individ și oferă frumusețea unicității este Sinele fiecăruia. Dumnezeu se manifestă absolut original în fiecare Spirit, El nu se repetă niciodată.

Umorul este, deseori, o privire amuzată în oglindă a slăbiciunilor propriului ego, dar expus la alții, în mod intenționat și exagerat. Nu ai cum face mișto de expresiile originale ale Sinelui. Poți râde doar de mecanicitatea reacțiilor egotice, aceleași la toți. Sinele este total creativ în tot ce manifestă. În schimb, ego-ul este întotdeauna repetitiv, își reproduce și conservă ceea ce a dobândit de-a lungul timpului în minte.

"Partea frumoasă a egocentricilor este că ei niciodată nu discută despre alții." 😊

Ego-ul este o construcție mentală bazată pe memorie, dar încercând să protejeze trupul și pe sine însuși, devine autodistructiv. De aceea, spiritualitatea încearcă să-l micșoreze și chiar să-l elimine într-un fel.

Ego-ul este un subprodus al minții, care acumulat de-a lungul anilor, devine toxic și trebuie drenat, scos din ființa umană. Nu mintea e de vină, nu memoria e de vină, nici măcar ego-ul însuși nu e de vină. El a apărut, pur și simplu, în viața ta, ca a tuturor semenilor tăi și trebuie să afli despre el și pericolele asociate.

Marele pericol este că ego-ul a devenit centrul de greutate al gândurilor tale, magnetizorul emoțiilor tale, manipulatorul și agentul de influență al credințelor tale. El este acum conducătorul vieții tale. Și asta, poate, n-ar fi deranjant dacă, în realitate, tu n-ai avea **deja o identitate divină** cu un alt scop și cale de urmat.

Ego-ul este deci un impostor, un fals profet, care nici măcar nu recunoaște că greșește profețiile. Și greșește mereu. Când începi să înțelegi asta, simțindu-te tot mai aproape de Sinele Divin, devine foarte deranjant. Intolerabil și dureros. Abia atunci devine posibilă iluminarea sau trezirea spirituală. Când observi cât de periculos este să lași ego-ul liber. El trebuie încătușat și subordonat voinței Sinelui Divin. Și abia atunci te vei simți și tu liber...

Ego-ul a muncit mult pentru acest trup

Maestrul Mooji: «Câteodată, să știi „cum”, e cel mai rău lucru, fiindcă alimentează direct viclenia minții. Mintea vrea să afle cum să găsească Sinele ca să-și amintească cum „să ajungă acolo” data viitoare. Dar e un iluzionist viclean ce te distrage de la Sine ca, mai apoi, să te îndrume să găsești Sinele de la care chiar mintea te-a distras. De fapt, te conduce din ce în ce mai adânc în pădurea amăgirii, căci e un ghid înșelător. Cel care se cunoaște pe Sine nu e înșelat de toate acestea, ci rămâne fără efort în propria sa perfecțiune nesfârșită.»

Poate că unii dintre cititori știu să cânte la un instrument muzical. Oricum, cei mai mulți știu să folosească tastatura de la computer. Iar cei care pot scrie fără să se uite la taste nu diferă de un instrumentist. Tuturora mă voi adresa acum.

Închideți ochii și gândiți-vă că vreți să scrieți la tastatură niște versuri cunoscute sau ce auziți la radio sau un text aleatoriu ce vă trece prin minte. Veți avea, probabil, pe ecranul mental tastatura interioară ca un dreptunghi neclar. Din acesta vor răsări literele de la locul lor precis și în ordinea necesară, într-un ritm alert. Aceasta înseamnă că ați interiorizat mental tastatura și tot procesul scrierii rapide la computer este de fapt un proces mental. Când treceți la tastatura fizică, degetele doar urmăresc comenzile cerebrale. Același lucru se întâmplă cu

claviatura interioară a pianului sau modul fizic de operare a altor instrumente.

Iată cât de important este **antrenamentul** pentru a interioriza comenzile necesare operării unui instrument sau tastatură de computer. Savanții îl explică azi prin „neuroplasticitatea creierului” sau cum se bătătoresc anumite căi dintre neuroni pe măsură ce operația se repetă.

La fel se petrece cu orice gând sau comportament repetat de multe ori, care devine obișnuință. Obișnuințele de gândire devin prejudecăți cu mare ușurință. De asemenea, când un eveniment este însoțit de o emoție intensă, el ne marchează puternic. Deci **repetiția** și **emoția** sunt factorii principali ai unei înregistrări în memorie.

Ego-ul este un grupaj de idei, emoții, comportamente bine înrădăcinate în minte.

El nu renunță ușor la poziția sa. În fond, toată construcția personalității este în mare măsură și opera sa de o viață. Desigur, a contribuit și Spiritul, dar ego-ul nu își dă seama de asta. El o ține pe-a lui, că a muncit de i-au sărit capacele pentru acest corp și nu va renunța la el.

Un **ego spiritual** trebuie convins că trebuie să renunțe la el însuși, ca ofrandă adusă lui Dumnezeu. Să se abandoneze, măcar deziderativ la început. Fie ca trupul să fie cedat drept instrument pentru voința divină! Așa îți elevezi conștiința, urcând spre locul de întâlnire unde va coborî și Dumnezeu.

24 ianuarie 2020

SPIRITUL ÎȘI UITĂ DIVINITATEA PRIN ÎNCARNARE?

Capitole :

Personalitățile spiritiste | Raționamentul | Conștiința umană este un "tentacul" al Conștiinței Spiritului | Alinierea personalității cu Spiritul | Dușmănia dintre oameni și incompatibilitatea spirituală

Este oare adevărat că Spiritul, când se încarnează, uită de lumea spiritelor și tot ce știa acolo ?

NU. Teoriile care prezintă această teză o fac din cauza neputinței minții noastre de a înțelege imaginea de ansamblu. Ele spun că spiritul e forțat să uite trecutul pentru a se simți liber să trăiască acum fără prejudecăți. Argumentul pare logic, dar nu este real. Și asta vom demonstra rațional.

Cine vrea o explicație clară, **să nu confunde sufletul cu spiritul!** Sufletul este personalitatea umană, care nu este aceeași cu personalitatea spiritului. Sufletul este strict personal, dar spiritul conține istoria unei multitudini de persoane, deci este transpersonal. Iar sufletul capătă o *memorie nouă* odată cu trupul.

Chiar și nondualiștii au o teorie cam simplă. Ei nu iau în considerare că există un spirit divin încarnat, care nu este încă perfect. Vorbesc numai de ego-ul mental, ca de partea rea, și de Sinele divin, ca de partea bună, care Sine ar fi întruchiparea perfecțiunii și una cu Divinitatea. Și vechii indieni spuneau că Atman egal Brahman...

Dar oare acest Eu divin este Însăși Dumnezeu Creatorul?! Filosofic vorbind, totul este Dumnezeu, fiindcă nu poate exista nimic altceva în afara Lui. Dar practic, când a creat lumea, El s-a fragmentat în particule divine, spiritele *imperfecte încă*. Și astfel, fiecare spirit urmează o cale de evoluție spre desăvârșirea absolută, reîntoarcerea în Perfecțiunea care l-a creat.

Deci, pe de-o parte, fiecare spirit este Dumnezeu, fiindcă vine din El și are *substanța divină* ca nucleu, dar pe de altă parte, niciun spirit nu are toate calitățile lui Dumnezeu. Și tocmai pentru a le căpăta, spiritul se zbate să ajungă perfect precum Tatăl. Acesta este jocul Creației și nu are rost să ne păcălim că ar fi altfel. Este un joc minunat, dar foarte serios.

Ca oameni, avem posibilități de a fi demiurgi pe această planetă, dar numai în măsura în care ne apropiem de Spiritul încarnat în noi. Iar Spiritul are drepturi de Dumnezeu numai în măsura în care a evoluat

destul. Și niciodată nu este destul pentru a se putea compara cu Creatorul!

Personalitățile spiritiste

În ședința spiritistă din 13 martie 1958, dialogul doamnei Rose cu spiritul dr. Marshall, în prezența mediumului Leslie Flint, ne revelează faptul că unele spirite comunicatoare se pot prezenta (vocal) sub forma unor personalități din propriul lor trecut karmic.

De asemenea, și din ședința spiritistă cu dr. Marshall din 29 august 1957 se desprinde aceeași concluzie, că Spiritul este "mai multe persoane".

Concluzia nespusă, dar foarte importantă este următoarea: dacă spiritele își pot lua orice personalitate din trecutul lor pământesc, înseamnă că, de fapt, **spiritul nu se identifică cu niciuna dintre încarnări. El are o personalitate aparte proprie, cu un specific nepământesc, pe care îl manifestă în lumea spiritelor.**

Deci pentru a cunoaște corect un spirit liber, trebuie să te poți dezbrăca complet de hainele omenești și să nu-l condiționezi cu prejudecățile tale. Acea personalitate a trecutului invocată de pământenii spiritiști este un fel de *carapace astrală* pe care spiritul o îmbracă pentru a se prezenta cu o formă umană, dar nu îl reprezintă decât parțial și temporar. Spiritul are o istorie multiplă, cu încarnări pe diverse planete și cu stagii între încarnări în planuri și tărmuri tot mai înalte. O simplă viață umană nu poate exprima eternitatea și vastitatea spiritului.

Dar să nu ne plângem că spiritele sunt înșelătoare prezentându-se ca vechile personalități! Chiar mintea noastră ne înșală când nu se pricepe la subtilitățile spirituale. Acest lucru este valabil și pentru cei ce-și doresc trezirea spirituală: ca să-ți cunoști Sinele, trebuie să faci un salt în necunoscut, dincolo de minte. Altfel, vei avea o imagine întotdeauna incompletă și falsă despre Sine, compromisă de contactul cu mintea umană.

Raționamentul

Și totuși, în cele ce urmează, vom folosi rațiunea pentru a demonstra un adevăr spiritual poate mai greu de suportat de către unii. Acela că **omul și spiritul încarnat în el sunt entități diferite**, cu inteligență și voință distincte.

Când spiritul se încarnează într-un trup omenesc, unii spun că *spiritul devine sufletul uman*, precum apa lichidă devine gheață. Dar, este evident că personalitatea omului se formează în dependență de datele nașterii (familie, etnie, experiențe de viață etc.). Acea personalitate particulară nu este identică cu personalitatea universală a spiritului, chiar dacă are unele asemănări de bază, precum și unele moșteniri karmice din alte vieți. Prin urmare, se naște următoarea dilemă: *a) există două personalități distincte, a omului și a spiritului? b) sau este una și aceeași, adică spiritul a devenit integral un suflet uman?*

Vom încerca întâi varianta b), ca să vedem la ce concluzie rațională ajungem. Dacă ne vom bloca într-o fundătură, înseamnă că varianta valabilă este a). Este metoda de reducere la absurd, ca în raționamentele matematice.

Dacă spiritul ar prelua integral noua personalitate umană, uitând cine este cu adevărat, unde i se păstrează oare personalitatea universală, cea de spirit liber? Stă retrasă undeva și re apare după moarte, înglobând și ultima personalitate abia stinsă? Să fie păstrată într-un “inconștient al spiritului”? Dar oare își poate pierde *conștiința* ființa care ESTE însăși pură conștiință?! **Asta ar fi absurd.**

Oricum, nu poate fi valabilă ipoteza copilărească prin care personalitatea spiritului ar fi întotdeauna cea preluată de la ultima încarnare. Ar însemna că spiritul și-ar schimba personalitatea ca pe cămăși: la fiecare destrupare, alta nouă. **Și asta ar fi absurd.**

Oare spiritul are o amnezie temporară în timp ce este întrupat, identificându-se cu viața omului (cum susțin unele teorii)?

Dacă ar fi așa, dacă spiritul este total fascinat de viața terestră și a uitat complet de unde a venit, atunci... înseamnă că **spiritul dispăre ca entitate inteligentă și voluntară pe durata încarnării**. Și rămân din el doar anumite impulsuri spirituale inconștiente și necontrolate ce acționează asupra minții omului.

Dacă spiritul rămâne fără inteligența și voința divină, atunci omul poate fi ajutat doar de alte spirite libere, de îngerii păzitori etc., dar din interior nu mai are niciun sprijin spiritual solid. Doar niște amintiri vagi, niște imbolduri inconștiente. Spiritul divin a fost redus la un neputincios ignorant, o melasă de idei confuze, la conceptul de “inconștient” din psihologie.

Asta se potrivește cu teoria creștină, unde omul nu se poate baza pe sine, ci doar pe ființe exterioare, “duhuri sfinte”. Dar contravine teoriei nondualității, precum și revelațiilor mistice ale lui Isus Cristos, care ne

asigură că în orice om există "Împărăția Cerurilor", chiar acum. Or, acestea din urmă trebuie luate ca repere principale.

«Nu se va zice: "Uite-o aici!" sau: "Uite-o acolo!" Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru. » (Luc.17:21) «Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu navală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea. » (Mat.11:12) [Aici este vorba de aspirație, de dorința intensă de iluminare și eliberare. – n.n.]

Dacă chiar Sinele tău superior, adică spiritul încarnat, ar fi iluzionat complet de Maya, cum te vei mai trezi spiritual?! Sinele trebuie să fie o ființă perfect conștientă de Sine, de divinitatea Sa. Nicidecum doar o minte umană, oricât de puternică sau pură ar fi ea, oricum, limitată. Iluminarea înseamnă *depășirea* minții, nu doar purificarea ei. Dar dincolo de minte trebuie să se afle *deja* CEVA PUR.

Teoretic, scoatem acum complet din discuție spiritul individual. Îl ștergem cu buretele. Prin urmare, ar trebui ca acest Sine Suprem să fie altceva decât spiritul încarnat. *1 - Ar putea fi o entitate astrală? Adică un alt spirit, liber, care să joace rolul de Sine. Sau 2 - este Însuși Dumnezeu?*

1 - În prima alternativă, iluminarea ar consta în trezirea spiritului încarnat la contactul cu alt spirit liber, numit Sine. Dar de ce nu și la contactul cu numeroase alte spirite? De ce doar acel spirit-Sine are dreptul de a te elibera? Pare o regulă cam artificială...

Și ar fi doar o traducere a fenomenului. În loc să vorbim de trezirea sufletului la contactul cu spiritul încarnat, vorbim de trezirea spiritului încarnat la contactul cu un spirit liber. **Și ne întoarcem la varianta a)** de mai sus, unde avem două personalități distincte: cea a ființei ignorante și cea a ființei dintotdeauna trezite.

2 - În a doua alternativă, mintea sau spiritul se trezește direct în Prezența lui Dumnezeu. Adică, iluminatul are contact direct numai cu Creatorul, fără intermediul altul spirit liber (și, desigur, fără aportul propriului spirit încarnat).

Dar dacă este așa, de ce iluminarea nu aduce în om omniștiință, omnipotență etc., cum are Creatorul? Dacă omul ar fi chiar spiritul, Trezirea ar trebui să-i readucă și memoria pe care o avea ca spirit liber. Dar acea memorie nu-i revine.

Păi, ce fel de "trezire" mai e aia?! Doar o aromă de iluminare, care dispare după câteva zile?!... Spiritul rămâne la fel ca înainte de iluminare,

adică inferior ca potență celorlalte spirite libere și amnezic?! **Asta chiar este absurd.**

Aici se încheie raționamentul de „reducere la absurd” cu concluzia: Oricum am luat-o, am ajuns numai la absurdități urmărind ipoteza b) (care afirmă că spiritul încarnat este totuna cu sufletul omului, cu mintea sa). Imposibilitățile logice la care am ajuns ne confirmă că ipoteza b) este falsă.

Prin urmare, rămâne valabilă varianta a) care statuează că **în om coexistă două entități cu personalități distincte: sufletul omului și Spiritul.** Abia de acum încolo putem lămuri alte taine psiho-spirituale.

Conștiința umană este un „tentacul” al Conștiinței Spiritului

Se va pune poate întrebarea ce se întâmplă la moarte cu sufletul omului, fiindcă dovezile arată că conștiința continuă nestingherită și după moarte. Cum „sare” această conștiință de la om la spirit? Sau cum devine omul spirit, dintr-o dată? Am explicat acest lucru cu alte ocazii. Îl repet și acum.

Sufletul este format din conștiința umană și din minte.

Conștiința omului este o parte împrumutată de la conștiința spiritului în momentul întrupării. Practic, acesta este momentul încarnării: când se separă o fracțiune din conștiința spiritului și e pusă în creierul fătului. Ea are **aceleași caracteristici cu conștiința spiritului**, dar va fi AUTONOMĂ pe parcursul vieții. După moarte (dar nu chiar imediat, ci într-un moment care diferă de la caz la caz), conștiința omului se realipește de conștiința-mamă spirituală, reconstituind-o în forma inițială completă. Asta poate explica nenumărate dileme spirituale și psihologice.

Într-o imagine mai plastică, conștiința *umană* este ca un tentacul al conștiinței *spiritului* care se prinde doar de realitatea fizică și nu-i mai dă drumul. De obicei, până la moarte. Dar conștiința spirituală nu se limitează la acest singur tentacul, este un întreg univers.

S-ar putea pune întrebarea logică: *De ce conștiința umană nu păstrează memoria spiritului?* Răspuns: pentru că memoria și conștiința sunt aspecte diferite. Conștiința umană percepe numai conținutul minții, inclusiv memoria umană. Ea nu are acces la inteligența și memoria spiritului.

Anumiți oameni, prin anumite metode, pot primi revelații care conțin informații din memoria spiritului lor.

Am putea spune că, în general, Conștiința este o “substanță” extrem de *receptivă* la ce i se prezintă (de simțurile fizice, de gândire, de alte simțuri astrale ori gânduri rătăcitoare, până la Realitatea ultimă). **Conștiința ar fi, deci, Atenția în stare pură sau capacitatea de a Percepe.**

Alinierea personalității cu Spiritul

Ființa umană are liber arbitru, care este exclusiv atributul conștiinței spirituale. Nimic altceva nu are libertate reală decât Conștiința. Restul este programat, determinat sau, pur și simplu, accidental. În numele acestei libertăți a CONȘTIINȚEI, nici măcar Spiritul încarnat, din care provine conștiința omului, nici măcar El nu se opune deciziilor omului. Spiritul dă sfaturi, dă sugestii, dar nu obligă omul la nimic. Odată ce i-a oferit omului o parte din propria conștiință prețioasă, va suporta toate consecințele libertății ce decurg din acest cadou. În schimb, viața cu complicațiile ei, ea va obliga omul la multe și îl va conduce spre soarta sa. Spiritul interior este foarte permisiv, am zice, “prost de bun” câteodată.

Spiritul poate face scenarii despre cum vor decurge lucrurile după o anumită decizie și poate da sfaturi tăcute omului cum să meargă mai departe, conform intereselor divine. Dar omul le poate urma sau, dimpotrivă, să meargă din rău în mai rău.

Această alegere depinde de mulți factori, iar unul este *calitatea* minții provenite de la perispirit în momentul încarnării. Dacă spiritul este superior, atunci și mintea oferită omului va fi de bună calitate și va respecta natural dorințele Spiritului.

Altfel, oricât se va strădui un spirit inferior să îndrepte conduita omului (căci spiritul, totuși, știe mai multe), cu greu va fi ascultat, tocmai din cauza minții umane de slabă calitate, cu un puternic simț al independenței. Ego-ul acestui om va găsi un sprijin puternic chiar în aceasta. Adică, sufletul va fi rebel față de glasul înțelepciunii cum este și spiritul său față de îngeri, dar într-o măsură mai redusă (din cauza rangului spiritual inferior).

În articolul meu "**Spiritualism cu față umană**", la capitolul "Ce personalitate are spiritul după moarte" mai ofer câteva citate din ședințele

spiritiste ale lui Leslie Flint, care confirmă diferența dintre personalitatea umană și individualitatea spirituală.

Gary Zukav are o opinie similară. El a creat conceptul de *alinieare a personalității cu sufletul* pentru a genera „puterea adevărată”, cea interioară (născând armonie, cooperare, împărtășire și respect pentru Viață). El folosește cuvântul *suflet* în sensul de *spirit*. Într-o **emisiune Oprah Winfrey Show (1998)** ⁴⁶ el a creat următoarea metaforă:

«Sufletul este chiar centrul a ceea ce ești. Dar să nu crezi că ești sufletul tău în întregime, căci un suflet este enorm. Sufletul tău exista înainte de a te fi născut și va exista după ce mori. Ai o anumită structură psihologică, ai de învățat anumite lecții în viață, ai emoții, ai intuiție și cogniție, ai aceste lucruri, dar toate acestea vor muri. Însă sufletul tău nu va muri.

Privește în felul acesta. Fiecare flotă de nave care navighează are o navă-mamă, un vas care știe unde merg toate navele și stabilește direcția de navigație pentru toate aceste nave. Asta nu înseamnă că nava-mamă determină ce se întâmplă pe fiecare vas din flotă. Viața pe o navă poate fi în general plăcută, și totuși, pe altă navă ar putea fi mai ales neplăcută. Acum imaginează-ți că nava-mamă este cea mai mare navă posibilă. Este un oraș plutitor magnific. Și imaginează-ți restul navelor, care nu sunt chiar vase, ci doar mici bărci. Nava-mamă este sufletul tău, iar tu ești una din aceste mici bărci.

Nava-mamă știe de ce te afli tu în apă, dar tu ai putea să n-o știi mereu. Nava-mamă știe de ce întâmpini furtuni. Treaba ta, în timp ce ai extraordinarul privilegiu de a fi o mică barcă, este de a învăța cum să navighezi în aceeași direcție cu nava-mamă. Deoarece tu poți alege și crea orice dorești, poți naviga în direcția opusă dacă vrei, dar asta ar fi o cale sigură de a intra în ape tulburi. Dar atâta timp cât navighezi în direcția în care nava-mamă vrea, viața ta se umple de sens, scop și iubire. Ești entuziasmat că trăiești. Te entuziasmează oamenii cu care ești și ce faci.

Sensul vieții este busola ta interioară care se aliniază întotdeauna cu direcția în care vrea să meargă nava-mamă. Atâta timp cât îți urmezi simțul interior al sensului, navighezi în direcția în care nava-mamă vrea ca tu să navighezi.»

Dușmănia dintre oameni și incompatibilitatea spirituală

Unele spirite așa-zis „incompatibile” între ele se nasc în oameni din aceeași familie sau căsnicie, colegi sau colaboratori. Ei au fost dușmani,

⁴⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=4olDcTKL4Uk>

au avut rivalități sau antipatii în alte încarnări și acum trebuie să-și regleze niște conturi.

*Întrebarea este: sunt incompatibile chiar **spiritele** sau numai **oamenii** în care sunt întrupați? Cât de profundă este dușmănia lor?*

- Dacă spiritele aspiră către evoluție neîncetată spre Divin, atunci reunirea lor dureroasă în trupuri umane are scopul ca spiritele amândurora să poată evolua, reglându-și conturile karmice. Este o etapă grea, dar cu un scop pozitiv pentru ambii și anume eliminarea ranchiunilor și tensiunilor dintre ei. În fond, binele grupului spiritual provine din binele membrilor săi, iar grupul însuși este interesat de eliminarea conflictelor remanente. Ei, ca spirite, pot fi prietene, dar oamenii pe care îi animă, paradoxal, se ceartă, se urăsc, seucid, **din cauza karmei trecute**.

- Se poate însă întâmpla ca unul dintre spirite să facă parte din tabăra Luminii, iar celălalt, din tabăra opusă. Aici apare adevărata luptă a contrariilor, unde cel rău (agresorul) îl urmează ca o umbră pe cel bun (victima) – și astfel se reproduce în mic Marea luptă a contrariilor universale. Până la urmă, sunt niște încercări care, pe cel bun, îl pot purifica și întări, dar și destabiliza și încălca karmic.

În acest caz, programarea divină a încarnărilor pare (credem noi) mai complicată. De aceea, avem în permanență nevoie de veghere și ghidare din partea îngerilor noștri păzitori, care își adaptează sfaturile și sugestiile telepatice la schimbările de moment ale energiilor înconjurătoare și ale împrejurărilor de viață.

- Totuși, mai degrabă, este vorba despre însușirea lecției că **toți suntem una**. Fie că spiritele sunt pe același nivel sau pe niveluri diferite de evoluție, problema lor comună este că împărtășesc amintirea unor conflicte umane la care au participat ca dușmani. Ar trebui ca, în prezenta încarnare, să pună capăt acelei rivalități, prezentă ca sămânță-cauză în aura lor. Lucrul nu este simplu și, de obicei, conflictul se prelungește în diverse forme.

Dar oamenii trebuie să încerce să se împace cumva – împinși de spiritele lor sau obligați de împrejurările vitrege – de obicei, prin învingere de sine sau prin compasiunea trezită de drama celuilalt etc. Dumnezeu ne readuce împreună, deși e neplăcut, cu scopul să conștientizăm că interesul comun este *să fim pe pace unul cu celălalt*. În final, să simțim că suntem aceeași Ființă, care este Realizarea supremă.

30 ianuarie 2020

DEZAMĂGIREA SPIRITUALĂ NAȘTE AGNOSTICI

Capitole:

Cazul Joao de Deus | Cazul Grig | Cazul Yogananda | Cazul Marius Ghidel | Cazul Isus | Acceptarea pierderii controlului | Suicid și egocid | Iluminarea e identică, iluminatii sunt diferiți | Povești, iluzii | Religia și elefantul roz | Ego-ul îi vine în ajutor lui Dumnezeu | Dumnezeu a dat liber la opinii | Spiritualitatea se înfundă în Nondualitate

Oamenii așteaptă de la Dumnezeu cel Bun și Drept să le dea binele pe care îl merită, dar uneori El face exact invers. De ce, de ce?

Unii au explicat că Satana are puterea să întoarcă deciziile divine. Dar asta ar însemna că Dumnezeu nu este atotputernic. De fapt, puterea este acordată demonilor tot de Dumnezeu, dar nu de acel Dumnezeu Bun și Drept, ci de Tatăl tuturor dumnezeilor oamenilor – adică, de Dumnezeul Absolut.

Acest Dumnezeu Absolut ne-a băgat pe fiecare într-o bulă de iluzie și ne-a numit oameni. Iar în această iluzie ne fabricăm singuri alte iluzii. E amuzant, privind de la distanță, cum se iscă visuri în visuri, după modelul divin... Cel mai fecund creator de visuri este ego-ul, stăpânul minții noastre.

Ego-ul are două forme: cel lumesc și cel spiritual.

Întâi, omul trăiește în iluzia că lumea materială îi va aduce fericirea. Încearcă diferite variante ale acestei iluzii până înțelege că fericirea nu poate fi găsită nici în avere, nici în sex, nici în faimă sau putere, în nimic pământesc. E un șir de deziluzii care se sfârșește într-o zi: ziua când se naște ego-ul spiritual.

Acesta va schimba iluzia exterioară cu iluzia interioară. Acum va rătăci prin numeroase religii, căi, metode, tehnici, învățături spirituale, lecturi, maeștri. Astăzi, mai mult ca în trecut, are de unde alege. Inevitabil însă, la un moment dat, se va poticni în credința lui, chiar ea îl va înșela. Și va deveni, poate, agnostic.

AGNOSTIC este cel care **evită** să-și dea cu părerea despre un obiect al cunoașterii umane. În special despre Dumnezeu, agnosticul nu știe dacă El există sau nu și crede că nici nu putem afla vreodată. Diferă de ateist, care e **sigur** că nu există Dumnezeu.

Glumă: Până când sunt oamenii necredincioși? Până la gradul 7 pe scara Richter, după aceea, toți devin credincioși. 😊

Cazul Joao de Deus

De ce un mare vindecător, unic în lume prin eficacitate și prolificitate, precum **Joao de Deus**, este batjocorit și maltratat, după cum nu ar merita? Celebrul vindecător spiritist este acuzat de ucideri, violuri și alte aberații. Deja, foștii lui adepți s-au împărțit în două tabere.

Acuzatorii lui sunt siguri că va muri în închisoare, nemaiaivând timp și posibilități să-și dovedească nevinovăția. În schimb, admiratorii lui speră să reușească să infirme falsele acuzații. Circul este incredibil și suprarealist.

Cei vindecați de Joao știu **sigur** că au trăit o minune pe propria piele, pentru că, prin Joao, au fost tămăduiți de spiritele lui Dumnezeu. Acum, că Joao e la închisoare, Dumnezeu nu mai tămăduiește. E singurul lucru **cert** pentru toată lumea. Iar asta e rezultatul justiției omenești. Cum ar putea fi dreaptă o justiție făcută și aplicată de mintea limitată a omului?! Asta e o altă iluzie în care cred oamenii...

Dar dacă se va dovedi că, într-adevăr, Joao a comis măcar una din acele atrocități, susținătorii lui vor fi extrem de șocați. Cum de a folosit Dumnezeu cel Prea-curat un canal atât de infect?! Gândul ăsta insuportabil îi va face, poate, pe unii adepți să devină AGNOSTICI, imuni la predicile spirituale.

La ora la care scriu, deja a fost condamnat în primă instanță la mulți ani de închisoare, doar pe denunțuri de viol, fără probe. Joao nu s-a pretins niciodată a fi un sfânt, ci doar un intermediar al spiritelor binevoitoare cu oamenii. Ar fi posibil să fi căzut încet-încet sub influența spiritelor rele, care au profitat de slăbiciunile sale omenești și de sensibilitatea sa psihică...

Cazul Grig

Cam așa s-a întâmplat cu tantricul Gregorian Bivolaru în România. Pe de o parte, a îndeplinit o misiune importantă de a deschide mințile multor români către spiritualitatea orientală. Pe de altă parte, i-a atras către corupție morală. Ambele laturi ale sale au acționat simultan, fapt ce ne buimăcește cu totul și ne face să ne îndoim de "discernământul" lui Dumnezeu.

Grig era cunoscut ca un mare amator de femei, dar adeptii lui îi scuzaau această înclinație maladivă, pe motiv că el o face „din compasiune” pentru cucoane, că vrea să le ridice spiritual, oferindu-le din „energia lui divină”. Și numai așa poate el, prin sex. Sau numai așa pot ele primi. Măi, măi, câtă generozitate!

Pe unii adepti, recunoașterea acestor mizerii i-a scârbit într-atât, că nu mai vor să audă de spiritualitate, au devenit AGNOSTICI.

Dar important este să nu confunzi mesajul cu mesagerul. Iar mesagerul uman este impredictibil și imperfect.

Alții s-au reorientat către alte căi sau maștri. Nu s-au lecut și încă mai speră că Dumnezeu le va revela o cale „autentică”.

Și dacă mergi pe o cale AUTENTICĂ, ești **sigur** că vei primi Grația? Oare nu ai cunoscut atâția adepti cu ștate vechi care încă n-au primit-o?! Adyashanti spunea că, dacă buddhismul ar fi o firmă comercială, de mult ar fi dat faliment, atât de puțini buddhiști dobândesc mult-trâmbițata iluminare spirituală.

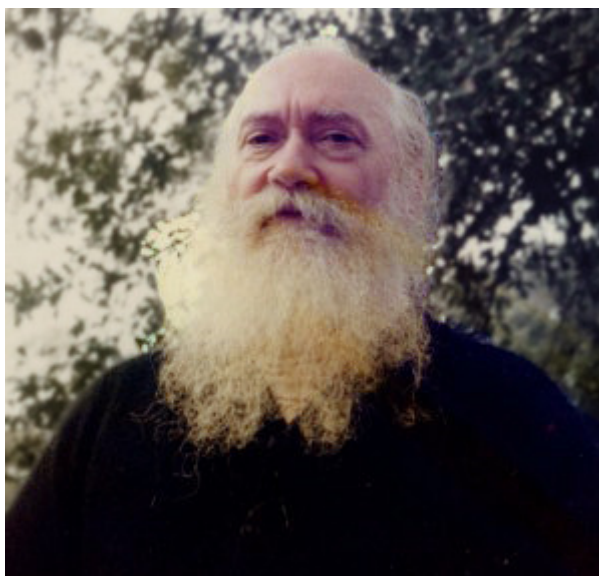
Îți oferă oare o cale „verificată” **siguranța** realizării?! Tu așa vrei să crezi acum. Dar pentru ce ar avea nevoie Dumnezeu ca tu să mergi pe o cale „autentică”? Ce, nu ți-ar putea oferi Grația Sa din simpla ta aspirație?! Are El nevoie ca tu să te înregistrezi într-o nouă iluzie?!...

Cazul Yogananda

Shelley Trimmer este un mistic american aproape necunoscut, care a trăit retras în gospodăria lui. Singurul discipol care i-a continuat învățăturile a fost Goswami Kriyananda din Chicago.

O altă persoană publică care l-a cunoscut este Ray Grasse. El a scos o carte în care a transcris cele patru lungi convorbiri pe care le-a avut cu misticul. Cartea se intitulează: „An Infinity of Gods: Conversations with an Unconventional Mystic. The Teachings of Shelly Trimmer”. Autorul vorbește despre ea într-o prezentare la Societatea Teosofică⁴⁷. De acolo am aflat niște lucruri inedite.

⁴⁷ <https://youtu.be/RFyz56R8y3Q>

Shelley Trimmer, mistic american

Shelley Trimmer a locuit câțiva ani la ashramul lui Paramahansa Yogananda. El era singurul văzător de aură din comunitatea yoghină. Yogananda l-a plăcut din prima, încât i-a făcut o mare favoare. Pentru a fi admiși în ashram, discipolii trebuiau să-și asume legământul celibatului. Shelley a refuzat categoric. Totuși, Yogananda a făcut un compromis, cerându-i să rămână abstinent măcar până când se va căsători – ceea ce Shelley a acceptat.

Apoi a fost inițiat în toate tainele de kriya-yoga, cu ajutorul cărora a făcut progrese rapide. Putând vedea aura lui Yogananda, își dădea seama de stările suprafirești pe care gurul le atingea deseori, când nimbul său era orbitor de strălucitor. Shelley nu era deloc omul care să se prosterneze în fața cuiva. Totuși, el i-a relatat lui Ray Grasse că, într-o ocazie, s-a aplecat și i-a sărutat picioarele lui Yogananda, spunând „Mă înclin în fața Divinului prezent în fața mea!”.

Cu altă ocazie, Shelley îl privea pe Yogananda în timp ce acesta se scufunda în extaz divin și era fascinat de ceea ce vedea în aura acestuia. Când maestrul a revenit din extaz, Shelley l-a întrebat: „Ai fost în prezența lui Dumnezeu?” Yogananda a încuviințat din cap. „Și cum te simți?” „Mukunda e tot Mukunda” (acela era numele lui din naștere). Cu aceasta, Yogananda își exprima deplina modestie și reverența în fața măreției divine.

Pe de altă parte, Ray Grasse a înțeles din poveștile lui Shelley Trimmer că trebuie să diferențieze între Yogananda-omul și Yogananda-sfântul. Acesta e un lucru cu totul neobișnuit printre admiratorii maestrului, căruia aceștia i se închină și astăzi ca lui Dumnezeu.

Shelley cunoștea tehnicile de magie Pow-wow, din tradiția germanilor din Pennsylvania Dutch, unde se născuse. Yogananda știa magia indiană. Cei doi inițiați făceau schimb de informații oculte, ba chiar și experimente comune. Odată, au vrut să vadă dacă funcționează vraja de legare a două persoane. În ashram locuia o doamnă respectabilă de 70 de ani și un tânăr de vreo 20 de ani. Tocmai acestora, cei mai incompatibili, le-au făcut o vrajă de iubire, ca să se simtă atrași amoros. Se pare că farmecul a funcționat, dar a fost imediat desfăcut, căci încălca două reguli: prima, regula abstenenței, impusă în ashram, iar cea de-a doua, regula liberului arbitru, dată de Dumnezeu tuturor ființelor.

E doar un exemplu pe care l-a dat Ray Grasse, refuzând să mai dea altele, dar insistând pe ideea că Yogananda era un simplu om, cu defectele și calitățile sale, ambele prezente.

Și mi-am amintit ce aflasem cu mult timp în urmă din relatarea unui discipol al lui Sri Yukteshwar, maestrul spiritual al lui Yogananda. Acest discipol era prezent în preajma gurului în ultimele sale zile de viață, când și Yogananda revenise din America pentru a-i prezenta omagiile sale. Sri Yukteshwar decisese să-i lase prin testament organizației spirituale a lui Yogananda o mare posesiune materială pe care bătrânul o avea. Lucrurile erau deja aranjate, dar când să meargă la notar, Sri Yukteshwar s-a răzgândit brusc, nelăsându-i lui Yogananda nicio avere. Acesta a rămas perplex, dar n-a spus nimic, având un respect infinit pentru gurul său. Concluzia pe care ne-o prezintă discipolul care fusese martor la toate scenele este că Yogananda nu era deloc marele sfânt cum îl văd americanii.

Aceste informații inedite ne fac să fim ceva mai rezervați cu închinarea la idolii umani. Orice maestru are o personalitate, cu lipsurile și excesele ei. Dar putem închide ochii la defectele lui, din iubire, mulțumind Divinului pentru perlele de înțelepciune transmise nouă prin intermediul acestui instrument încă imperfect.

Din **“Autobiografia unui yoghin”** aflăm că Yogananda a mai trăit un episod dezamăgitor. Discipolii au construit un ashram în Encinitas, pe țărmul Oceanului Pacific, într-un peisaj de vis. Totuși, după câțiva ani, o alunecare de teren a distrus totul, lăsând un mare semn de întrebare. Unde greșiseră? De ce îi pedepsise Dumnezeu? Iată un alt exemplu de dezamăgire spirituală. Explicația ar putea fi că aspiranții se atașaseră prea mult de căminul lor spiritual și trebuiau să fie desprinși de “materialismul spiritual”. Până la urmă, s-au mobilizat în stil american și au construit un alt ashram și mai frumos, care dăinuie încă.

Dialogul dintre Paramahansa Yogananda și Ramana Maharishi

Yogananda: De ce Dumnezeu permite suferința în lume? Nu ar trebui ca El, cu omnipotența Lui, să o înlăture dintr-o lovitură și să rânduiască realizarea universală a lui Dumnezeu?

Ramana: Suferința este calea pentru Realizarea lui Dumnezeu.

Yogananda: Nu ar trebui El să o rânduiască altfel?

Ramana: Aceasta este calea.

Yogananda: Sunt yoga, religia ș.c.l. antidoturi pentru suferință?

Ramana: Cine suferă? Ce suferă?... (tăcere)

Aflând că “suferința este calea către Dumnezeu”, parcă ai fi tentat să devii un pic agnostic, într-un fel, ca să n-ai nevoie să mergi spre Dumnezeu, evitând astfel suferința. Dar e doar o păcăleală a minții... Oricum vei suferi, din cauza ego-ului. Suferința este calea pentru distrugerea treptată a ego-ului, care te face să suferi și te ține separat de Dumnezeu. Ego-ul e ca un șarpe ce se otrăvește cu propriul venin.

Cazul Marius Ghidel

Marius Ghidel este un înger de om, trimis la încarnare să ne însenineze viețile cu sfaturile lui din altă lume. Tu ai putea să îi lași pe niște șmecheri să te fraierească de mii de euro, deși le cunoști intențiile?! Marius așa a făcut, zice că nu s-a putut împotrivi acestui impuls de a se lăsa tapat de bani. Dar el este unic în felul lui și a fost trecut prin această provocare *nu ca să se laude* că, după câteva luni, respectivii șarlatani au venit pocăiți să-și corecteze hoția, împinși de o forță magică. Nu, ci pentru ca acum, în misiunea lui de mentor spiritual, să aibă încă *un argument forte* în sprijinul tezelor sale. El a fost trecut printr-o pleiadă de întâmplări paranormale fascinante tocmai pentru a fi astfel inițiat în niște taine greu de explicat și acceptat.

Marius are mai multe abordări ale problemelor de viață, potrivite pentru diverse persoane. Uneori vorbește despre păcatele pe neam, alteori, de scăderea ego-ului prin suferință, sau de interferența diavolilor provocatori etc. El caută să transmită un mesaj de înțelepciune către orice cuget deschis și sincer, fiecăruia pe înțelesul său. Se adaptează la interlocutor, dar are o bază fermă în Cer, de unde îi vine inspirația.

Ce este **sigur**, învățăturile sale ne sunt de mare folos ca să suportăm nedreptățile, să ne putem resemna, să înțelegem de ce am suferit, adică să dăm un SENS trecutului rănit. **Totuși, nu putem lua de-a gata**

„modelul de acțiune Ghidel” dacă nu ni se potrivește. El este un înger născut fără ego și trecut periodic prin experiențe magice, care să susțină învățăturile sale înțelepte. Dar noi, majoritatea, nu cunoaștem decât realitatea banală a materiei, cu legile sale implacabile. Măcar de ne-ar face Dumnezeu și pe noi părtași la asemenea minuni!.. Oare de ce ne lasă El să ne bălăcim în această iluzie mocirloasă?!

Unii mai credem în minuni și Îi cerem să ne salveze de suferințe. Rareori ni se dau miracole, dar și atunci păstrăm o rezervă de explicații logice. Și chiar dacă e clar că am primit un semn divin, asta tot nu ne va schimba radical, nu vom deveni sfinți peste noapte. Ne vom mai îmbunătăți comportamentul pe ici-colo, ne vom promite să fim mai înțelepți. Dar asta este mult mai greu decât să respectăm un ritual zilnic, de pildă să aprindem candela sau să facem mătănii. Adică, lucruri exterioare, destinate cel mult să ne readucă atenția la interior, pentru că avem mintea vraiste. Ăștia suntem noi, cu mintea condusă de ego.

Îl admirăm pe misticul Marius Ghidel, ba chiar îl iubim sincer, dar parcă am fi Cătălina care vrea să se iubească cu Luceafărul! Avem viziuni diferite, fiindcă Marius nu are ego, iar noi avem. Încercăm să aplicăm sfaturile sale, dar tot ne blocăm la un moment dat, acționăm după vechile scheme cimentate în minte. Nici măcar aceste minunate învățături nu ne scapă de noi înșine...

Ba, mai observăm că aceste învățături minunate sunt total contrare metodelor psihologice de dezvoltare personală predate la cursuri care ne-au costat mulți bani. Și atunci, nu mai bine să lăsăm altora învățăturile gratuite, iar noi să credem în cele plătite din greu?! 😊

Ce să mai zicem de ideea vetustă că femeia trebuie să fie total supusă bărbatului, căci bărbatul e capul, iar femeia e trupul?! Amestecând un ideal filosofic cu realitatea concretă, Marius și-a îndepărtat, probabil, multe admiratoare.

Când soarta ne pedepsește crunt, toată explicația nonduală că Dumnezeu ne-a făcut un bine scăzându-ne ego-ul ca să fim inundați de fericire, ni se pare o "vrăjeală", poate. Poate nu ne simțim mai fericiți, ci doar mai slăbiți, mai neputincioși, mai goliți sufletește, mai nesimțitori sau poate, prea sensibili. De acum, nu vom mai „cumpăra” nicio învățătură spirituală, vom deveni AGNOSTICI. Sau poate că nu...

Cazul Isus

Isus era un maestru spiritual dotat cu puteri paranormale extraordinare, pe care și le-a descoperit în practica sa, **supervizată de maestrii indieni și tibetani**. Printre acele abilități era și cunoașterea viitorului. El a aflat că îl așteaptă crucificarea, destul de curând. Nu este o veste plăcută pentru nimeni. Cu atât mai puțin pentru Isus, care mai știa că îl așteaptă o misiune spirituală grea, printre păcătoși și ignoranți. În primul moment, nu s-a împăcat cu ideea că o persoană atât de specială urma să moară repede, chinuită și batjocorită. Ceva nu se potrivea, era nedrept, absurd. Și-ar fi dorit din tot sufletul să schimbe acea predestinare total **dezamăgitoare**.

Dar la întâlnirea cu Ioan Botezătorul, s-a produs în Isus marea eliberare. Ultimul rest de ego l-a părăsit, rămânând Cristosul pur. **Isus-omul a murit la botezul din Iordan**. Atunci a renunțat complet la orice control asupra vieții sale. Și-a încredințat **total** viața în mâinile Domnului.

Au urmat ispitirile din pustiu, care au probat că maestrul devenise una cu Voința Tatălui. După multe zile de post negru, mintea începe să halucineze. Ceea ce a trăit Isus nu s-a petrecut aievea, ci în mintea sa. Dar este cu atât mai elocvent. În momentul când mintea conștientă nu mai controlează nimic, ce se întâmplă este numai rodul inconștientului. (Swami Shivananda spunea că, dacă vrem să ne evaluăm corect gradul de evoluție spirituală, să analizăm cât de pure ne sunt visele.) Faptul că Isus a rezistat ispitelor nu s-a datorat ambiției sale sau puterii sale mentale obișnuite, cu care făcea miracole. Aceste puteri dispăruseră, nu puteau fi aplicate. Doar cele mai profunde straturi inconștiente ale minții mai erau active. Iar acelea s-au dovedit a fi de maximă puritate, rezistând atacurilor ultimelor resturi psihice, umbra morții.

Abia după această autoverificare că devenise invulnerabil la tentațiile lumești și spirituale, Isus Cristos a purces la misiunea sa sfântă printre oameni. Este un exemplu care trebuie urmat: să ne verificăm permanent stadiul la care am ajuns în urmarea Voinței Divine. Este periculos să pretinzi puteri divine mai mari decât poți controla, căci te vor face scrum. De fapt, această verificare se face automat, e suficient să fim conștienți când are loc.

Acceptarea pierderii controlului

Din relatările mai multor iluminați spirituali contemporani, se observă un tipar similar, pe care l-aș numi "acceptarea pierderii controlului" ce precede sau însoțește iluminarea și eliberarea spirituală. (Numesc aici drept iluminare etapa temporară prealabilă eliberării *definitive* de ego.)

De pildă, cineva urmează practici contemplative perseverente, intenționând să atingă iluminarea sau samadhi sau satori sau Dumnezeirea etc. La un moment dat, simte că, oricât s-ar mai strădui, nu poate trece de un prag imposibil. Este momentul când ego-ul trăiește adevărul că el *NU controlează* rezultatul practicii sale spirituale deloc. Și în acel moment cumplit de **abandonare**, la unii practicanți s-a petrecut minunea: și-au pierdut ego-ul.

Alt exemplu, cineva este depresiv, încercând să reziste acestor stări mizerabile. La un moment dat, simte că nu va mai putea rezista și va claca psihic, va înnebuni sau altceva extrem de rău i se va întâmpla... Chiar înainte de a fi doborât, de Sus vine salvarea. Depresivul este salvat de el însuși, pierzându-și simțul individualității, ego-ul, aterizând în lumea fericirii fără motiv, care este aici și acum.

Alt exemplu. Oricât ar încerca omul să fugă de o problemă (boală, sărăcie, umilință etc.), la un moment dat primește înțelegerea sau viziunea că nu va scăpa de ea, că este fatal să-i cadă pradă. Este o durere copleșitoare pentru ego, simțind fără niciun dubiu că nu-și poate controla viața, în ciuda tuturor eforturilor pe care le face. Continuă să agonizeze cu acest sentiment de neputință în fața sortii până într-o binecuvântată zi, când Domnul îi răpește ego-ul și-l lasă liber de griji.

Tiparul comun pe care l-am putea remarca în toate aceste cazuri și altele similare ar fi acela că *eliberarea de ego este anunțată* de acea senzație, manifestată și în corp, că **pierzi controlul vieții**. Pentru ego, controlul este viața sa, iar lipsa controlului îi anunță moartea. Nu ego-ul grăbește eliberarea spirituală, ci el doar este înștiințat prin aceste stări de abandonare că va muri. Eliberarea de ego înseamnă dispariția sa, moartea sa.

Suicid și egocid

Suicidul înseamnă distrugerea propriului corp. Să chemi moartea ego-ului se numește egocid. Ele diferă fundamental.

Prin suicid, trupul moare, dar ego-ul continuă să trăiască în lumea astrală. Nu va fi o viață prea plăcută, pentru că suicidul este pedepsit de legile divine. Așa că, cel mai probabil, acest ego fără trup va suferi niște neplăceri, numite de unii "iad" sau "purgatoriu".

Egocidul se petrece atunci când Compasiunea Divină coboară peste un om și îi omoară ego-ul, simțul personalității individuale. Atunci trupul continuă să trăiască frumos, dar fără un ego. Acesta este sensul zicalei sapiențiale "Cine moare înainte să moară nu mai moare după ce moare".

Viața fără ego nu schimbă nimic exterior, nimeni nu va înțelege transformarea profundă ce s-a petrecut în acel corp-minte. Asta arată că viețuirea omului nu depinde de prezența sau absența ego-ului. Creierul va continua să funcționeze corect, ba chiar mai bine, având acum la dispoziție mai multă energie, care se pierdea înainte pentru susținerea ego-ului. În momentul eliberării de ego, corpul se detensionează, ceea ce disponibilizează energia pentru alte scopuri creative.

Cel care simte acum o depresie psihică adâncă are ocazia de a renunța la viață. Dar nu la viața trupului, ci la viața ego-ului. El are această opțiune magică. Nu trupul este problema. De altfel, cei care supraviețuiesc unei tentative de suicid recunosc că regretă actul săvârșit într-un moment de rătăcire. Asta arată că ego-ul lor a înțeles că, fără corp, va muri. Ego-ul nu vrea să moară, ci doar vrea să scape de suferință și alege prosteste să distrugă trupul în loc să se egocidă.

Alegerea înțeleaptă ar fi ca omul să invoce Mila Divină pentru a-i omorî ego-ul. Atunci, cu siguranță, va dispărea și suferința insuportabilă a depresiei. Dar trebuie să înțeleagă *diferența dintre suicid și egocid*.

Puțini oameni sunt gata să-și accepte moartea precum depresivul. Este o ocazie rară să scape de ego. Depresivul ar putea să profite de ea și să-i cheme disoluția. Forța distructivă pe care o are, mai mare ca a oamenilor normali, îi poate transforma dorința în realitate.

Dacă va eșua, este semnul că pofta de viață a fost mai mare, iar depresia se va vindeca rapid. Dacă reușește și ego-ul e distrus, ar fi un suflet omenesc ce a devenit divin.

După o zi, două de invocare serioasă a egocidului, gândurile depresivului se vor schimba, înlocuite de o viziune radical diferită. NU spun optimistă, ci de-a dreptul fericită! Poți fi fericit chiar și când lucrurile merg prost.

Egocidul înseamnă să distrugi cauza fundamentală a nemulțumirii, a depresiei - uciderea ego-ului. Nu stă în puterea omului, dar depresivul are multă forță distructivă adunată, pe care o

poate folosi la invocare mai eficient decât vreun căutător spiritual anemic.

Iluminarea e identică, iluminările sunt diferiți

Iluminatul Richard Sylvester spune că *ascetismul* (minimalismul) are logică, dar este tot o poveste a minții, pentru că rezultatul este incognoscibil. În secolul 21, i-a apărut replica în oglindă prin altă poveste, *Legea atracției*, care spune că fiecare om are abilitatea de a atrage toată abundența, ca semn al evoluției sale spirituale (maximalism). *Nondualitatea* este extrem, extrem de minimalistă, e cea mai neinteresantă poveste.

Iluminarea (trăirea Nondualității) este aceeași pentru toți. Dar ce urmează după, diferă de la un iluminat la altul. De aici apar semne de întrebare, care până la urmă, ne fac să ne găsim propriul drum, neîncercând să semănăm cu niciunul dintre modelele spirituale. Posibile diferențe:

A) fie iluminatul se adâncește în contemplare tot mai profundă; B) fie spune că nu mai este nimic de făcut, Grația face totul dacă vrea.

SAU 1) Se comportă decent, ca un model de înțelepciune; 2) Vorbește spiritual, dar comportamentul este controversat.

SAU a) Adună mulți adepți în jur, se face cunoscut; b) Stă retras și primește, în cel mai bun caz, doar câțiva discipoli, aleși pe sprânceană.

Concluzia: Dumnezeu nu rezidă într-un singur om, fie el iluminat sau nu. EL este peste tot, și în iluminați, și în neiluminați. Nu trebuie limitat la o formă. Tocmai de aceea, vom fi DEZAMĂGIȚI de orice formă, oricât de perfectă ne-ar părea la un moment dat. În ultima instanță, și cel mai perfect om moare, iar ăsta-i un defect major și nescuzabil, din punctișorul nostru de vedere.

Maeștrii tradiționali de Advaita Vedanta (*Nondualitatea* specific indiană) pretind de la discipolii lor o practică spirituală similară cu cea din alte căi spirituale din India. Ei se bazează pe ideea universal acceptată că "**Nu poți ajunge la Dumnezeu dacă nu-L cauți fierbinte**". Dar iată că a apărut mai recent un curent de tip nou, *neo-advaita*, format din iluminați care nu-și spun "maestri sau învățători spirituali", ca un gest de frondă. Ei susțin că Dumnezeu se trezește în cine vrea El, deci nicio practică nu-l poate forța sau îndupleca să te ilumineze pe tine care-L cauți. Iar ca dovadă citează cazuri de iluminați fără

preocupări spirituale anterioare sau care doar au asistat la prelegerile lor. Totuși, nu-și arogă niciun merit pentru această realizare.

În primul caz, maestrul își arată compasiunea încercând să-și ajute discipolii, dar și obligându-i moralmente să îi urmeze sfaturile. Relația dintre ei este fie permanentă, fie în perioade mai lungi de comuniune și, de multe ori, se manifestă cu efuziuni sufletești. În al doilea caz, nu există nicio obligație reciprocă, iar iluminatul nu se angajează în niciun fel de ajutor pentru admiratorii săi. Relația dintre ei este ocazională și total detașată.

Așa că, în prezent, peisajul spiritual conține atât "învățători" tradiționali care te pun la o practică zilnică, cât și "dezvățători" care au curajul să le contrazică autoritatea milenară. Aceștia din urmă adaugă uluitorul adevăr că **iluminarea nu e o stare "mai bună sau mai rea" decât neiluminarea**, sau, cum spun budiștii realizați, **nirvana e totuna cu samsara**. Prin urmare, peisajul spiritual s-a echilibrat și poți alege după credința ta...

Nu ne putem opri să ne întrebăm de ce, dacă Absolutul este unic și același, de ce atunci se exprimă atât de diferit prin diverși iluminați. *N-ar trebui să fie o unică expresie umană a Ceea-ce-este-neschimbat?*

Acești iluminați susțin cu tărie propriul punct de vedere, care, de fapt, nu le aparține, ci este expresia directă a Divinității, prin ei. Toate diferitele expresii îi aparțin Lui. Poate că Divinului îi place lupta de idei, fără un motiv anume, doar de dragul variației.

Aș completa răspunsul astfel: În fiecare om este încarnat un Spirit, iar **Spiritul este chiar Absolutul, dar ușor nuanțat**. Spiritele trăiesc identic Absolutul, dar îl exprimă în lume diferit, conform nuanței lor specifice, unice.

Putem înțelege aceasta privind următorul tabel, umplut cu diverse nuanțe de alb folosite în web-design și diferențiate de ecranul computerului dv. Probabil că le veți percepe pe toate drept același "alb", dar vă asigur că respectă întocmai codurile culorilor scrise deasupra lor, diferite între ele. Așa este și cu Spiritele individuale: sunt albul Absolut, dar într-o infinitate de nuanțe.

#FFFFFF #FFFFFFe #FFFFeFF #FeFFFF #FFFFeFe #FeFeFF #FeFFFe #FeFEFe

Mai sus sunt codurile html, ușor diferite, pentru nuanțele de alb

Unii nondualiști ar putea refuza această explicație, dar ce ar putea pune în loc? Ar fi două alternative. Fie diversitatea se datorează diferențelor dintre corpul-minte al iluminaților. Dar asta ar însemna că

manifestarea Absolutului ar depinde *decisiv* de ceva material și iluzoriu, în loc să fie invers. Fie diversitatea este Voința Divină de a se manifesta unic. Dar atunci ne întoarcem la explicația spiritistă, unde Spiritul exact asta este: un Atribut unic al Absolutului cu o infinitate de Atribute.

Povești, iluzii

Ego-ul spiritual este o poleială mentală cu care ne învelim ego-ul lumesc. Când ea cade, te vezi cum ai fost dintotdeauna: un om egoist, centrat pe simțirile, emoțiile, gândurile, obiectele tale. Dar acum, în plus, un *agnostic*, un *dezamăgit spiritual*, un deziluzionat.

Sau poate că vei continua să rătăcești din poartă în poartă cu cerșitul de spiritualitate. Vei tot schimba o iluzie spirituală cu alta...

Din **Studiile karmice ale doamnei Nina Petre** reiese un lucru foarte clar: spiritul poate fi într-o încarnare un vraci, shaman, profet, preot, maestru spiritual, ce mai, un geniu printre semenii. Iar în următoarele, un om obișnuit. Unde-i saltul ăla evolutiv la care ne așteptam?! Sri Aurobindo devine Michael Jackson. My God!... E clar că spiritul nu pune preț mai mare pe o viață spirituală în sens tradițional decât pe o viață lumească! Fiecare are importanța ei, la momentul potrivit, în succesiunea încarnărilor. **Spiritul lui Michael Jackson mărturisea** că, în următoarea încarnare și ultima, speră să ajungă un bun scriitor... "Numai atât"?! se miră mintea omului...

Credeți că numai religiile promet că *exclusiv credincioșii lor* vor avea parte de fericire veșnică? Nu, chiar și unii „nondualiști” îi momesc cu ce pot pe adepții lor: că numai dacă te eliberezi nu vei mai muri, sau că numai așa scapi de reîncarnarea pe această planetă a durerii etc. Momeli, iluzii – folositoare și astea la ceva, neîndoielnic... până îți dai seama că e o păcăleală cu bune intenții. Însăși ideea că poți *face ceva* ca să intri în Nondualitate este o iluzie.

Religia și elefantul roz

Ai auzit, probabil, de experimentul psihologic în care ți se cere să NU te gândești la un elefant roz. Ești gata? Începe! Deci NU te gândești la un elefant roz. Poți?! Păi, nu poți, că întâi trebuie să te gândești la elefantul roz, pe care apoi să-l ștergi din minte.

Așa e și cu religia. Dar nu intenția religiei este greșită, ci modul cum mintea omenească o transformă în ceva ce poate pricepe. Dar ce mintea poate pricepe nu este țelul suprem al religiei. Asta-i problema.

Și în nondualitate e la fel. Zice să elimini ego-ul, dar tot cu ego-ul lucrezi. Cum faci asta? Ar fi mai simplu să-ți tai craca de sub picioare. Dar aici ești total în aer, plutești, și poți tăia doar aerul. Sunt chestiuni atât de rafinate, încât sunt foarte grele.

Chiar și mediumii, clarvăzătorii, maestrul care au Spirite Superioare ca îndrumători, deseori sunt făcuți să creadă diverse povești. Sunt spiritele mincinoase? Nu, ci e vorba de faptul că propria noastră structură mentală solicită neapărat o ILUZIE, o POVESTE. Dacă spiritele s-ar opune acestei tendințe firești și ne-ar vâri Adevărul Suprem pe gât, credeți că le-am mulțumi?! Dimpotrivă, le-am respinge și am încheia colaborarea.

Celebrul medium brazilian Chico Xavier spunea că spiritul său ghid, Emmanuel, i-a mărturisit: „Câteodată, trebuie să amâni adevărul”.

Spiritele știu foarte bine că oamenii nu pot fi de încredere și-și păstrează mereu câte un as în mânecă. Ne dau cât și cum putem duce. Și astfel, poveștile unui înțelept pot fi asemănătoare sau foarte diferite de ale altuia. Fiindcă fiecare înțelept are o personalitate originală, pe care s-a mulat o anumită învățătură și experiențe. De aceea, este normal ca să avem o mai mare afinitate cu unii și nu cu alții.

Dar, speculând puțin, problema e și mai profundă.

Ego-ul îi vine în ajutor lui Dumnezeu

Cum?!? Ego-ul Îl ajută pe Dumnezeu? Dar mereu, mereu ai spus invers...

Da, prin nesfârșita lui imaginație, ego-ul face ca orice metodă spirituală să eșueze când ajunge la îndemâna lui. Pe de altă parte, Dumnezeu vrea ca nimic să nu se repete, inclusiv ca **fiecare trezire spirituală să fie unică**.

Dacă am fi fost niște roboței, era de ajuns una și aceeași cale spirituală, cu rezultate știute dinainte. Dar Dumnezeu vrea să fie descoperit de fiecare om în felul lui, după unicitatea proprie. Iar dacă nu se trezește spiritual în această viață, nu-i nicio grabă, nu-i nicio pierdere, va rămâne să viseze în iluzia materiei ca și până acum, lumea va rămâne aceeași... Totuși, dacă îi este dat să se trezească, nu va mai fi lăsat să doarmă și se va trezi!

Dumnezeu se bucură ca un copilăș când vreun pământean îl descoperă. Ce simplu ar fi ca Domnul să ne ia vălul de pe ochi chiar acum! Chiar acum L-am vedea pe El și iluzia cosmică în care trăim. Dar asta nu L-ar satisface. E ca și cum ai primi un joc de puzzle gata rezolvat. Nu te poți bucura de el decât când îl rezolvi tu personal.

Lui Dumnezeu îi plac provocările și are ac de jocul oricărui ego. Mai ales când e un ego *spiritual*! De obicei, ego-ul tău *lumesc* trebuie pregătit și transformat într-unul *spiritual*, ca să capeți niște așteptări, să crezi niște emoții, să visezi la întâlnirea cu Domnul. Altfel, dacă ar veni El peste tine nitam-nisam, parcă te-ai simți violat, nu-i așa, egoșel mic?!

Dar cu tine, Dumnezeu e foarte grijuliu și sensibil, îți pregătește calea ușurel, cu momeli, promisiuni, povestioare și iluzii spirituale. Îți pui toată credința într-o învățătură, o școală, un maestru spiritual. Poți reuși din prima sau poți ajunge în impas, cerându-ți transferul. Ultima variantă – dacă Dumnezeu a preferat alt context pentru a-ți da Grația Sa. Ceva nu se potrivea, tu trebuia să te trezești altfel.

De pildă, trezirea energiei Kundalini este o metodă dură și rapidă. Ți se toarnă o găleată de apă în cap ca să te trezești brusc. După extazul formidabil de început, urmează „noaptea neagră a sufletului”, insuportabilă. Atunci te confrunți cu cele mai negre umbre ale psihicului, intri într-o gravă depresie. De fapt, este o criză de conștientizare a defectelor tale, pe care trebuie să le arzi cu laserul conștiinței divine la care tocmai ai avut acces, prin Grație.

Alt exemplu, te poți trezi treptat și să conștientizezi că ți se apropie sfârșitul inevitabil. Sau, într-o iluminare bruscă, trăiești o frică foarte intensă de extincție, dar pe o durată de câteva minute, maximum câteva ore.

Dumnezeu vrea să existe NENUMĂRATE metode de realizare, ceea ce înseamnă că nu există NICIO cale spirituală sigură, ci **sigură este doar Voința Divină**. E Jocul Lui, foarte complicat, greu de înțeles, jucat magistral în toate detaliile. Când, după ce ți-ai făcut toate temele conștiincios, constăți că numai Voința Divină e suverană, cam devii un pic AGNOSTIC.

Un pic nu strică! Înseamnă că ai renunțat la iluziile minții... Speranța e ultima iluzie, de care căutătorul trebuie să scape ca să nu mai caute nimic. Rămâi fără speranțe, suspendat în neant, dorind să nu mai dorești nimic și, totuși, foarte viu, sensibil, bucuros de frumusețe și iubire. Atât.

Dumnezeu a dat liber la opinii

Dumnezeu a dat liber la păreri în Creația Sa. Oricum, nu vom găsi niciodată un adevăr unic pe Pământ. Prin urmare, nu este greșit să-ți dai cu părerea în orice, dar să fii sincer și cu argumente. Nu numai în chestiunile lumești, ci și în cele spirituale. Nici în acestea din urmă nu există uniformitate, fiecare școală de gândire are propria sa dreptate, validată prin diverse succese de-a lungul timpului. Desigur că nu toți activiștii au același succes metafizic, dar speră negreșit că sunt pe calea cea dreaptă. Și de fapt, orice cale duce undeva. Până la urmă, chiar și greșelile majore te fac mai înțelept.

S-ar putea oare spune că unele căi spirituale te duc la Adevăr, iar altele nu, deci că există o ierarhie de valori, o ordine de prioritate? Nu. Toate sunt la fel de iluzorii. Diferența este în decență: unele sunt mai decente decât altele.

Totuși, dacă îți este dat să te trezești, aproape sigur că vei cunoaște una sau mai multe căi ale înțelepciunii, stă în natura firii de a te apropia de Dumnezeu. **Trezirea vine pe cale, dar nu datorită ei.** Fiecare om este un căutător unic și va primi ceva diferit de alții din același grup.

Când Dumnezeu te atrage spre El, simți nevoia să-I ieși în întâmpinare, să-L onorezi prin faptele tale. Învățăturile spirituale te purifică, iar tehnicile spirituale te obișnuiesc cu stări mai ciudate, pregătindu-te pentru cea mai ciudată realitate: Iluminarea.

Dar niciun maestru, nici măcar după Trezire, n-a izbutit să explice cum o tehnică devine Realizare. Cu atât mai mult cu cât Realizarea, de multe ori, apare din senin, nu în momentele de practică. Acea clipă magică va rămâne un mister veșnic, numit Grația divină.

„Primul yoghin al lumii”, cum este numit Shiva, a descris 112 metode de iluminare în textul antic „**Vijnana Bhairava Tantra**”⁴⁸. Totuși, mai degrabă ele trebuie înțelese a fi 112 contexte diferite în care a apărut iluminarea la un eșalon de înțelepți. Metodele în sine nu sunt garanții pentru Realizare, ci doar pregătesc atmosfera sau sunt atmosfera în care a apărut Iluminarea uneori.

«În ce constă forța unui aspirant spiritual? În lacrimile sale. Mama nu rezistă dorinței pruncului care plânge. La fel acordă și Dumnezeu grația supremă celui care plânge de dorul Lui.» (Ramakrishna)

⁴⁸ <https://yogitonics.com/shivas-112-ways-to-attain-enlightenment/>

Întâlnești un maestru de pe ale cărui buze Dumnezeu picură nectarul înțelepciunii. Simți că are dreptate în tot ce spune, că este alesul Domnului. Dar apoi, vezi un alt maestru spiritual care te farmecă, dar este altfel, iar Domnul vorbește și prin el. Și mai găsești și alți maeștri de la care ai ceva de învățat. Iar acum ești într-o mare dilemă. Pentru a te realiza spiritual trebuie să-l urmezi doar pe primul sau ar trebui să iei de la fiecare câte ceva? Ești foarte confuz...

Ei bine, pentru realizarea spirituală va trebui să îl cunoști, la momentul convenit, pe **Maestrul interior. Spiritul tău** știe cel mai bine ce ai nevoie ca să vă fie bine la amândoi. Tu, să te dezvolți uman, iar el, să evolueze spiritual.

Nicio învățătură exterioară nu este creată special pentru tine. Ea este o sinteză a multor oameni, vremuri, experiențe. Învățătura creată special pentru tine vine în capitole separate, pe măsură ce treci prin viață, fiecare exact la momentul potrivit. Și vine de la Spiritul tău. Îți vorbește în tăcere sau prin semne și coincidențe exterioare, prin imbolduri, dorințe și gânduri. Este calea intuiției spirituale, brodată pe viața de zi cu zi.

Dacă am face o colecție din toate învățăturile, teoriile și observațiile asupra lumii, am vedea că, la aceeași problemă, primim soluții sau rețete variate, oarecum la fel de eficiente. Poți aborda orice situație de viață prin una sau alta din acele metode, după dorința și rezonanța ta cu ea. Totuși, fiecare învățătură are și o parte specială, distinctă de oricare alta, total originală și de neînlocuit cu altceva. Poate fi ceva foarte mărunț, neobservat, sau prea ciudat pentru a fi luat în seamă. Și poate că toată truda prin care a luat naștere acea vastă învățătură a meritat doar pentru acea mică contribuție originală. În rest, ai putea găsi altundeva idei mai interesante, mai eficiente, mai apreciate. Dar valoarea ei stă tocmai în acea mică parte diferită.

Spiritualitatea se înfundă în Nondualitate

Omenirea abordează spiritualitatea gradat. Întâi este *animismul*, prin care oamenii cred că obiectele, ființele și locurile au un spirit cu care se poate discuta și negocia. Apoi apare *politeismul*, ce recunoaște supremația zeilor asupra spiritelor obișnuite, zei care comandă marile fenomene naturale și destinele oamenilor. În final, apare *monoteismul*, un politeism concentrat, având în centru pe Stăpânul zeilor (DomnuZeu). Toate aceste stadii sunt explicate de *știința spirituală modernă*.

Însă mai există un nivel, *Nondualitatea*, care susține, în mod straniu și fără legătură cu celelalte curente spirituale, că tot ce există este o unică Ființă sau Dumnezeu absolut sau Conștiința manifestată și nemanifestată, creație și Creator. Pentru a nu se confunda cu Dumnezeu monoteiștilor (care este Zeul suprem al manifestării dualiste, al Creației), ar trebui găsită altă denumire pentru Ființa Nonduală. De pildă, **ETOT+** (tălmăcit: “este totul și încă mai mult”). ETOT+ se exprimă în Creație prin Dumnezeu, adică, Absolutul se proiectează natural în creație sub forma Dumnezeului iubirii, binelui, adevărului. Dar în lumea relativității, iubirii i se opune automat ura, frica, care sunt atribuite lui Anti-Dumnezeu (Satan, Lucifer etc.).

În cele din urmă, toți sfârșim în *Nondualitate*. Acest domeniu îi atrage mai ales pe căutătorii spirituali care simt că n-au găsit împlinirea pe o cale spirituală "normală". De fapt, în toate tradițiile există indicații directe sau mai voalate către *Nondualitate* (*ETOT+*). Răspunsul final se găsește în ea. Dar e atât de simplu, încât te simți un prost că nu l-ai observat sau înțeles deja. În acest sens, **Nondualitatea este dezamăgitoare**, nu e acel Big Bang pe care îl visai. Te trezești dintr-un vis de mărire ridicol. *Nondualitatea* îți pune capăt căutării, dar fără a găsi ceea ce sperai tu să găsești.

Putem compara spiritualitatea dualistă cu o mașină de curse care gonește pe autostradă, lăsând în urmă toate celelalte mașini. La un moment dat, cotește pe un drum lăturalnic, care curând devine neasfaltat, prăfuit și cu gropi. Bolidul e obligat să-și reducă mult viteza. Iar când drumul devine plin de noroi, mașina se împotmolește și se oprește complet. A atins Nondualitatea. Spiritualitatea se înfundă în Nondualitate, punctul terminus al oricărei căutări febrile, al goanei spre Dumnezeu de la capătul autostrăzii fără sfârșit.

21 martie 2020

CREDINȚA PURĂ NONDUALISTĂ

Capitole:

Credința nu trebuie pusă în practică | Ambivalențe | Meditația | Practica spirituală mărește șansele de a păstra iluminarea? | Sinceritatea aspirantului | Vei găsi când vei abandona pretențiile | Disputa dintre advaita tradițională și neo-advaita | Neo-advaita abrogă căutarea spirituală | Înțelepciunea vechilor maeștri indieni | Modelul celor trei Realități | Mai multe "Nondualități" | Dumnezeu este o intersecție | Înțelepciunea și compasiunea se câștigă cu efort | Cum rezolvă ego-ul "problema Divinității" | Disciplină vs. practică spirituală | Zorii trezirii spirituale | Pericolul căutării „eliberării” | Povestea nondualității | Citate neo-advaita și corelate

Nu poți face troc cu Dumnezeu. Nu fi un materialist spiritual! Aproape că numai asta vedem în religiile popoarelor: cum vor să profite de Atotputernic. A, da, poți face troc cu spiritele inferioare. E foarte simplu. Majoritatea oamenilor o fac în mod inconștient: sunt manipulați de aceste entități în schimbul unor plăceri jalnice și câștiguri fără valoare. Iar vrăjitoarele au făcut din trocul cu demonii o meserie bănoasă. E problema lor. Una foarte gravă.

Dar a avea credință pură înseamnă a nu cere nimic material în schimbul ei. Nu vrei să-ți rezolvi niciun interes cu ajutorul ei, nu vrei aprobarea semenilor, nu vrei niciun miracol, nimic, nimic exterior. Ești dedicat total idealului tău, deși nu te răsplătește fizic. Desigur că simți o satisfacție și ai propria busolă interioară care-ți confirmă justetea credinței tale. Altfel, n-ai fi decât un nebun cu idei fixe. Când vezi că mai există și alți adepți, ești și mai motivat.

Credința pură se referă la Dumnezeu, într-o descriere sau alta: Conștiința, Prezența, Ființa Unică, Absolut, Libertate, Bine, Adevăr, Frumusețe, Ceea ce nu poate fi descris etc. Ce bine-ar fi să nu trebuiască să-L numim sau teoretizăm, ca să nu ne mai certăm pe teme religioase!

«Dumnezeu Moș Crăciun! Motivul pentru care orice dorință este un păcat este acela că dorința se bazează pe conceperea unui Dumnezeu care dăruiește sau refuză să dea. De asemenea, dorința se bazează pe primirea a ceva sau a cuiva sau al vreunui loc *altul* decât Dumnezeu.» (Joel Goldsmith)

Credința nu trebuie pusă în practică

În **spiritualitatea nondualistă**, credința se exprimă foarte simplu în idei ca următoarele: **“Totul este Una. Cu toții suntem aceeași Ființă unică. Nu există decât Conștiința absolută fragmentată sub forma obiectelor și ființelor din lumea fenomenală. Universul este o aparență, o creație a Conștiinței Divine. Numai Absolutul există, iar restul e visul Său. Nu există cineva separat aici care suferă.”** ș.a.m.d.

Dacă rezonăm cu nondualitatea, să ne păstrăm această credință PURĂ. Adică **să nu o punem în practică** în niciun fel! Orice amestec al minții o va perverti. Chiar și încercarea de a o înțelege rațional este irațională. Dar acum nu am ce face, trebuie să vorbesc despre ea. E un compromis constructiv.

Tot ce poți FACE, ca ego, este să-ți aduci aminte cât mai des de *credința* nonduală sub expresii de genul: **“Tu, dușmanii tăi, prietenii tăi sunteți una și aceeași Conștiință ce-și închipuie că e multiplă”**. Dar nu repeta afirmațiile mecanic, ca pe o mantră. Ci repetă *starea de bine*, senzația de dilatare, detașare și căldură sufletească ce apare când te scufunzi în acest ideal.

De la iluminata Lisa Cairns: Să accelerezi (sau să încetinești) procesul de Trezire este un vis frumos, dar imposibil. Putem afla informații utile de la iluminați, dar ele nu garantează o transformare energetică. Dacă te simți *frustrat* că nu poți accelera acest proces impersonal, treci la nivelul dualist, personal și fă meditații, lucrează pe chakre (de exemplu, masează plexul solar ca să-ți treacă nervii).

Este o *credință*, pentru că nu o poți verifica obiectiv. Trebuie să accepți doar că atâția înțelepți și maeștri remarcabili nu ne-au păcălit promovând-o. Ce interes ar fi avut?! Această statistică pozitivă ar fi singurul instrument științific de validare. Un semn subiectiv, dar real ar putea fi, de pildă, o căldură ce-ți învăluie inima când te concentrezi pe adevărul afirmațiilor nonduale. Sau relaxarea și liniștea ce te cuprinde.

Este o *credință pură*, pentru că nu poți profita de ea în vreun fel. Nu-ți aduce nici avantaje, nici dezavantaje, nu te schimbă la exterior cu nimic. De fapt, nici nu trebuie să-ți dorești marcaje sau transformări exterioare. Ai hrăni ego-ul tău spiritual. Această credință nu e în favoarea ego-ului, dimpotrivă, îl va strivi.

Dumnezeul nondual, Absolutul nu este un Zeu care îi răsplătește întotdeauna pe cei buni. Nu, pe acela îl poți găsi doar în religii.

Nondualitatea e dincolo de bine și rău, deci te poți găsi în situații dramatice, deși ești deja iluminat. Omul iluminat nu se consideră mai bun sau mai merituos. Ci doar e **“Conștient că Totul este Unul”**. Există o singură Ființă imaterială care a luat și ia permanent forma tuturor creaturilor bune și rele. În lumea fenomenelor se petrec multe lucruri bune și rele atât celor buni, cât și celor răi. Nu înțelegi de ce, dar asta nu te deranjează, fiindcă, prin iluminare, nu mai ai un ego care să se lamenteze, să pretindă și să aibă mereu altă părere.

«De ce Sufletele avansate, chiar practicanți și profesori, încă se mai confruntă cu boli și alte probleme? Oricare ar fi gradul de conștiință muritoare sau materială care încă a mai rămas în ei, ea se exprimă. *Nu există conștiință care să nu se exprime* și chiar un mic rest de conștiință umană se va exprima în termenii de bine sau rău omenesc. Aceasta este legea. Acestea două rămân alăturate până când conștiința spirituală se dezvoltă *în așa măsură*, că simțul material este dezrădăcinat. Chiar și Învierea [lui Isus] a prezentat un sens material al corpului, cu toate semnele greșelilor umane. În Ridicarea la Cer este revelată spiritualitatea pură.» (Joel Goldsmith)

Ambivalențe

Există atâta confuzie în lume, fiindcă nu există bine și rău în formă pură. Orice bine poartă un rău potențial în sine și invers. Tot așa, orice afirmație poate fi contrazisă cu argumente imbatabile. Orice metodă spirituală are și o contrametodă care duce în același loc. Ai putea juca rolul de “Gică contra” tot timpul, chiar dacă te-ai contrazice și pe tine însuși, demonstrând că *totul poate fi răstălmăcit* în lumea cuvintelor și a gândurilor.

Mintea are întotdeauna DOUĂ fețe, este duală. Din nondualitate poți vedea ambele perspective. De fapt, există multe perspective simultane asupra aceleiași chestiuni. Înspre non-dualitate indică tăcut orice diadă, triadă sau altă multiplicitate.

“Unde se adună doi sau trei în numele Meu, SUNT și Eu în mijlocul lor”
(Matei 18:20)

Acest citat are și alt sens, anume că orice preocupare spirituală originează din Nondualitate.

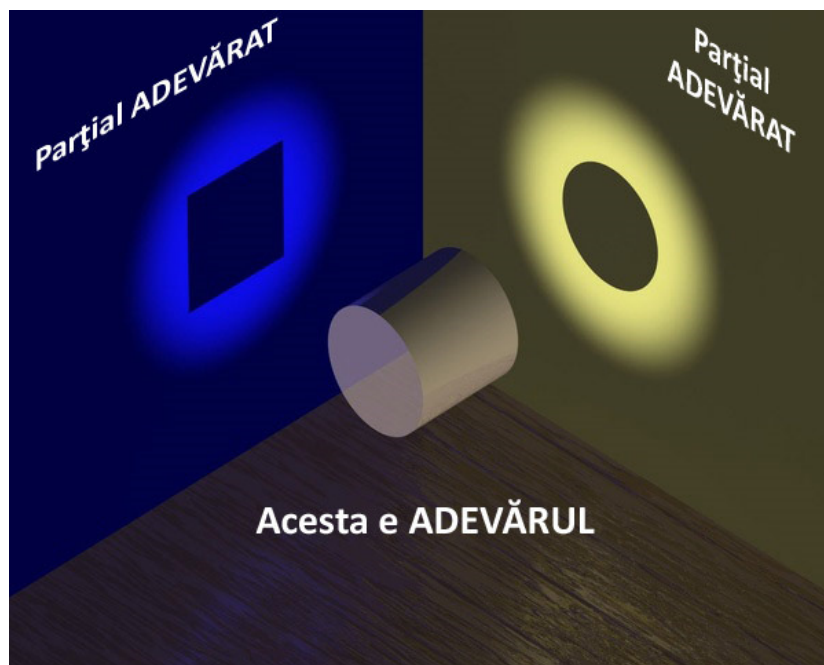

Fig. Perspectivetele diferite ale aceluiași Adevăr

Meditația

Credința nonduală este intermitentă – doar când îți aduci aminte de ea. Este o credință, o poveste, un produs al minții, nu o trăire/trezire permanentă. Totuși, când te concentrezi ferm pe idealul nondual, el ar putea deveni o trăire reală. Pentru asta, trebuie întâi să înlături prejudecățile și criticismul ego-ului mental. Și să te lași relaxat sub efectul acestei idei mărețe: **“Eu sunt Conștiința Universală, sunt Conștiința Universală”**.

Deci efortul tău (*tapas*) ar avea două aspecte: a) Să ți-l amintești cât mai des. b) Să te scufunzi în ideal. Aici îți poate folosi antrenamentul de a-ți liniști mintea în prealabil. Dar nu vizualizezi nimic, ci atragi o *simțire a întregirii*. E ca și cum, în vis, auzi o voce: “Trezește-te, nu mai visa! Cine, eu, visam?” Oricât de dulce ar fi somnul, te vei trezi până la urmă.

Secretul este că mintea primește o misiune imposibilă. Ea nu-și poate imagina *cum e să fii totul*. De aceea, se odihnește puțin. Tocmai în acel moment de tăcere, iese singur la iveală *simțul totului*. El există dintotdeauna chiar sub minte. Pentru o secundă sau două sau mai mult, mintea crede că a reușit, că a imaginat tema propusă. E bine să fie mulțumită, ca să repeți procedeul cu plăcere, cât mai des.

În general, nu-i neapărată nevoie să-ți golești mintea de gânduri, procedeu ce poate fi anevoios pentru tine. E de ajuns să-i dai minții să rumege un gând de genul: **“Personajul pe care eu îl joc nu e mai central decât celelalte personaje”** Sau altă afirmație nondualistă, de

pildă, **“Experiența are loc acum, dar nu există nicio persoană sau obiect aici. Doar experiența în sine contează pentru Nimicul care a declanșat-o din nimic. Lumea în care se petrec fenomenele este o iluzie creată pentru ca ele să aibă unde apare.”**

Chiar dacă rezultatele nu se vor arăta imediat, însuși faptul că te-ai apucat să aplici să meditezi la aceste lucruri are o semnificație aparte. Este *semnul* obiectiv că tu chiar crezi în acest ideal, de neînțeles altora.

Nondualitatea este o doctrină de neînțeles sau de neacceptat și, mai mult, nepractică. Este cu totul din altă lume. Numai un om special va îndrăzni să se apropie de acest domeniu. Nu este un compliment, ci o concluzie logică. Ba, mulți ar spune că ești nebun.

Dar nebunul are o poveste particulară în care crede neabătut. Iluminatul nu are nicio poveste, ci proclamă sfârșitul tuturor poveștilor. Este opusul nebunului. Totuși, este mai greu de suportat decât un nebun. Pentru că întreaga lume suferă de o formă de nebunie, adică ea crede în poveștile minții. Singurul defect al nebunului este că povestea lui nu se potrivește cu a celorlalți. Atât. Nebunul poate fi înțeles de semenii săi, doar că nu este aprobat.

Dar este imposibil pentru lume să priceapă ce vrea să spună un om trezit spiritual, care este mai "straniu" decât un extraterestru.

Practica spirituală mărește șansele de a păstra iluminarea?

Aforism zen: «Iluminarea este un accident, dar meditația ne face mai predispuși la accidente.» 😊

Ieșind din cercul strâmt al zenului, aș înlocui cuvântul meditație prin preocupare sau *constantă aducere-aminte de Adevăr*. **Adevărul este că există o singură Ființă Unică, iar multitudinea și separarea sunt doar o aparență jucăușă.** Sunt ceva interesant apărut din Nimicul tăcut. Minunat!

Mă gândesc acum la acei căutători spirituali care au o trezire spirituală, dar revin la modul egotic de a se comporta. Maeștrii de pe internet ne relatează că au astfel de discipoli sau doar clienți ocazionali. Ce-i face oare să se întoarcă de la percepția cosmică la mica bucată de ego?

Trebuie să clarificăm că **iluminarea nu este eliberarea totală și definitivă de ego**. Aici vorbim, cel mai probabil, despre o trăire iluminatorie de tip satori, temporară (chiar de câteva secunde sau mai mult), care își prelungește efectele după revenirea la starea obișnuită. Nu poți rămâne același după ce ai trăit experiența de satori, de extaz. Dar, cu timpul, poți reveni la vechile obiceiuri mentale și chiar să uiți de el. După un extaz ocazional, e nevoie de un oarecare efort responsabil de a rămâne în siajul beatific al acestuia. Altfel, inerția samskaras-urilor te va trage înapoi la preocupările și perspectivele tale mărunte.

Iată care ar fi necesitatea unei practici spirituale, oricare ar fi ea: a-ți purifica structurile mentale ca să îți dorești reîntoarcerea acelei Grații de ocazie. Iluminarea nu este o explozie de lumină, ci un abis întunecat. Nu este o simfonie, ci o tăcere adâncă. Cel nepregătit s-ar putea îngrozi sau plictisi de atâta liniște transcendentă.

În concluzie, în virtutea unui simplu mecanism psihologic, o practică constantă te face *mai puțin predispus la a uita* de starea de iluminare după ce Grația de moment dispare. (Nu e vorba că practica ar fi produs iluminarea.) Dacă vei tânji spre repetarea trăirii, poate că Dumnezeu ți-o va oferi din nou, tot mai des, până când nu va mai dispărea. În acest fel, prin faze succesive, au primit eliberarea cam toți cei numiți de noi “eliberați”.

Conform tradiției înțelepciunii indiene, practica pentru cunoașterea Sinelui (Atma-vichara) are trei aspecte: *ascultarea* adevărului despre Natura noastră Absolută, *reflectarea* asupra acestui Adevăr și *meditația* profundă asupra acestui Adevăr – până când ajungem la convingerea de nezdrunțat că NU suntem personalitatea egotică sau individuală, ci identitatea noastră reală este Conștiința suprapersonală, transegotică.

Privind lucrurile mai detașat, cine este cel care renunță la iluminare? Poate fi altcineva decât Sinele?! Nu. Sinele este cel care nu-ți dă iluminarea când i-o ceri. Oare de ce?! Sinele este cel care te face să renunți la viziunea iluminatorie. Oare de ce?! Dar tot Sinele este cel care te iluminează și apoi te eliberează definitiv de ego. Oare de ce și cum?! Nu avem răspunsuri la acestea, nici la multe alte întrebări fundamentale. Dumnezeu știe, Dumnezeu acționează, Dumnezeu decide totul.

Sinceritatea aspirantului

Deocamdată, ești un **ego** cu o *credință* pură nonduală. Nu trebuie să te porți diferit, mai “spiritual”. Fii exact ca înainte, vezi-ți de

treburile și interesele personale. Nu-ți imagina scheme de comportare sau atitudini ale “iluminatului”. Ar fi tot o păcăleală a minții tale. Nu. Fii cât se poate de sincer și natural, integrat în lume. Funcționezi în regim de ego și ai nevoie de o credință.

Credința pură nonduală poate fi comparată cu o dronă de jucărie care plutește deasupra capului tău, mângâindu-ți creștetul cu fluxul de aer stârnit de motorașele electrice ale aparatului zburător. Credința nonduală nu e nici teorie intelectuală, nici aplicație practică, e doar o adiere a Adevărului.

Ce să FACI să simți Adevărul mai puternic? Să-ți aduci aminte de El cât mai des. **Dar nu e puțin lucru!** Orice altceva ai încerca, te vei amesteca în armonia lumii cu mintea ta bine-intenționată, care își *imaginează* ce efecte are trezirea spirituală. Citește cât vrei, pune-ți întrebări, fii bun, calm, dedicat altora, demn, curajos, cinstit, modest, smerit... Dar lasă *credința nonduală* în forma ei pură, nu o amesteca cu părerile tale sau cu alte idealuri religioase. Știe singură Conștiința ce are de făcut. Ea va produce transformările necesare, altele decât cele imaginate sau dorite de tine. Lasă lucrurile în grija Ei! Nu te compara cu alți căutători spirituali, nu-ți face tu programul de evoluție spirituală.

E o joacă și, totuși, are urmări serioase. Dar nu e jocul tău, ci al Divinului. E supremul mister. Niciodată mintea nu-L va înțelege. Așa că, de ce să te mai chinui să-l pricepi?! Lasă misterul în forma sa pură, lasă-L să te pătrundă, îmbibă-te cu El și atât. Vei vedea ce va mai fi. Tu doar atât să “faci”: să păstrezi această credință pură în cuget și inimă.

Unii spun că trebuie să depui eforturi (tapas), să meditezi etc. Dacă vrei și simți nevoia, fă și asta! Nu e greșit. Nici măcar să nu te intereseze spiritualitatea nu e greșit din perspectiva ultimă. Intră și asta în jocul lumii fenomenale. Dar atâta poți face: readu cât mai des în minte faptul că **“tu nu ai o existență separată, ci ești doar o mască animată de Actorul Divin”**. Există un singur actor cu nenumărate măști, personaje, un factotum mare cât universul. Fie că cineva se străduiește spre iluminare, fie că vrea distracții și plăceri – ești tot Tu.

«Credința este o activitate a conștiinței - la fel ca cinstea. Credința e mereu prezentă în tine, chiar dacă, precum cinstea, poate fi latentă. Când recunoști și iei cunoștință de omniprezența credinței ca activitate a conștiinței individuale, declanșezi curgerea ei într-un efect vizibil și tangibil.» (Joel Goldsmith)

Vei găsi când vei abandona pretențiile

Iată o metaforă pentru Trezirea sau Iluminarea spirituală. Tu ești un vitruoz al pianului: știi să interpretezi sau să acompaniezi orice melodie, orice fel de muzică. Ești un talent înăscut și bine antrenat. Ai toată muzica în cap, iar degetele te ascultă instinctiv. Dar într-o zi nefericită, suferi un accident și ai o amnezie totală. Ai uitat complet cine ești și că poți cânta la pian. Ești ca nou.

În acest moment, poți apela la două tipuri de “doctori” spirituali. Primul se oferă să te învețe să cânti din nou la pian și începi efortul de la zero. Al doilea îți spune că nu e nevoie de niciun efort, fiindcă degetele tale știu deja să cânte, ești doar un vitruoz amnezic. Primul te împinge să ieși din dualitate, al doilea te atrage înspre nondualitate.

Iată un remarcabil număr de hipnoză, în care Derren Brown învață o tânără să cânte perfect la pian într-o săptămână **fără măcar a atinge clapele**. Reușește aceasta dându-i sugestia că *știe să cânte* (după ce, în prealabil, o hipnotizase să *uite că știe să cânte*).

Derren Brown - Learn How to Play Piano In One Week (video) ⁴⁹

Cam așa se întâmplă și cu tine. Ai fost hipnotizat de Divinitate să uiți cine ești, iar acum ți se dezvăluie treptat Cine Ești.

Unii maestri spirituali recomandă “doctoria” de tipul doi în privința Trezirii, “pasivitatea” spirituală. Ei te conving că nu ai de ce să te străduiești să obții ceea ce ai deja. Doar abandonând căutarea, vei pierde și pretențiile ego-ului spiritual. Desigur, ei se confruntă cu opoziția altor maestri, partizani ai “voluntarismului” spiritual.

Din cele ce se știu, unele treziri au urmat unei perioade lungi de căutări și practici diverse, spre care căutătorul *se simțea îndemnat*. Alte iluminări au venit nechemate și la cine nici nu te-așteptai, acestea fiind însă urmate de o “practică pasivă”, de reculegere și invocare a harului.

Totuși, **proaspătul căutător spiritual** nu va începe spiritualitatea așteptând nici el nu știe ce. Va studia mult, îi va asculta pe mulți, va încerca multe, până ceva se va trezi în el ușor-ușor, care îl va ghida în continuare spre ce să facă sau să nu facă. Cum spune Tony Parsons, ego-ul *nu poate să nu facă* nimic pentru a se ilumina, fiindcă natura lui e să se miște. Chiar și pasivitatea, lenea este tot o un gen de acțiune egotică.

⁴⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=dcGB5i-RpVs>

Disputa dintre advaita tradițională și neo-advaita

Una dintre cele mai influente curente spirituale din India este Advaita-vedanta, fondată de Shankara acum mai multe secole. Ea a fost precedată cu mult înainte de Upanishade, care prezintă același adevăr nemuritor despre Absolutul Divin, trăit de mulți înțelepți indieni (rishi).

Dar în ultimele decenii, o nouă pleiadă de iluminați s-a ivit în Occident, fără o legătură directă cu tradiția nondualității indiene. Și mai ales, fără practica recomandată de aceasta. Acest nou curent a primit denumirea de "neo-advaita", deși iluminații care ar putea fi introduși în această categorie sunt destul de diferiți între ei și au uneori păreri diferite. Acest lucru e normal, din moment ce nu sunt supuși rigorilor unei discipline și teorii unice. Totuși, ei prezintă corect Realitatea Supremă, așa cum a fost percepută și de maestrii tradiționali. Diferențele dintre cele două curente mistice *nondualiste* vizează doar aspectele *dualiste*, de abordare practică, sau unele concepte ce însoțesc practica.

Neo-advaita abrogă căutarea spirituală

Iluminatul **Jim Newman** și alți neo-advaitini susțin că însăși ideea că "ceva trebuie îmbunătățit" presupune că negăm că "totul e deja perfect așa cum este". Concluzia lui este că nu poți face nimic pentru a provoca eliberarea, deci nu este nevoie de vreo practică spirituală! Pentru a-și întări spusele, el mărturisește că, privind acum în urmă, tot ce a "făcut" pe când era un căutător spiritual ardent doar a prelungit agonia ego-ului și a amânat eliberarea.

Aici mi se pare că a plusat cam mult pentru a-și justifica opinia. Dacă nu poți face nimic pentru a grăbi eliberarea, cu siguranță că nu poți face nimic nici pentru a o amâna!

Mergând mai departe cu concluziile, Jim (sau Spiritul său, care vorbește prin el) spune că acest mesaj este foarte radical, dar în mod uimitor, are tot mai multă priză la publicul spiritual. El sugerează că asta se petrece fiindcă tot ce s-a încercat până acum prin religie și spiritualitate nu funcționează.

Aici aș nuanța așa: nu funcționează la nivelul dorit de noi...

Viitoarea spiritualitate

Dacă vom continua raționamentul lui Jim, asta înseamnă că, dacă organizarea spiritual-religioasă, doctrinele și dogmele ar dispărea, omenirea s-ar ilumina în procent mai mare?! Asta-i o idee foarte revoluționară, pe care și John Lennon a întrevăzut-o: "*Imagine no religion, I wonder if you can...*"

Să zicem că, în urma nenorocirilor apocaliptice ce vin, religiile și curentele spirituale nu vor mai reuși să mângâie cugetul și sufletul oamenilor, ci vor fi depășite de realitățile crunte. Își vor pierde impactul social și nu vor mai atrage aproape pe nimeni. Cum spunea un profet creștin "bisericele vor fi aurite, dar golite de oameni".

Abia când toată organizarea și dogmele spirituale vor colapsa (ca și alte realizări ale civilizației actuale), omenirea va cunoaște sfârșitul Apocalipsei și Grația Divină va pogori în masă peste cei rămași în viață. Când întreaga lume va fi purificată prin suferință, abia atunci va apare o **nouă spiritualitate**, ce va fi diferită de ce avem acum, nelegată de vechile tradiții. Va fi o spiritualitate naturală, venită spontan prin Grație în foarte mulți oameni și nu se mai mai baza pe cler, metode, tradiții, temple. Îi vedem precursorul, poate, în ce se întâmplă astăzi în neo-advaita, când mulți oameni se iluminează fără efortul cerut de căile tradiționale.

Înțelepciunea vechilor maestri indieni

Timothy Conway s-a iluminat prin tradiția nondualistă indiană, mentorul său fiind Annamalai Swami, discipol direct al lui Ramana Maharishi. El îi critică aspru pe învățătorii neo-advaita cu argumentele marilor înțelepți indieni de advaita tradițională.

El spune că neo-advaita tinde să ignore complet "aspirația sfântă lipsită de ego" către Divinitate. Această aspirație îndeamnă la o **practică spirituală** asiduă și ajută la realizările spirituale.

De asemenea, neo-advaita ignoră complet "**virtuțile prealabile**" pe care Shankara și alți maestri autentici le prescriau pentru ca cineva să fie considerat suficient de "copt" pentru a asculta învățăturile despre Absolut.

În această privință, se pare că oamenii care vin la conferințele de neo-advaita sunt destul de "copleșiți", din moment ce unii chiar se iluminează prin simpla prezență acolo – așa se afirmă. Dar poate că nu se iluminează realmente, ci, cum spune Timothy, doar *înțeleg mental* că

viața e un “vis gol”, ei continuând să acționeze conduși de lăcomie, poftă, trupești, frică, invidie, agresivitate, lipsă de sensibilitate sau apatie. Asta ar fi o altă falsitate încurajată de neo-advaita. Totuși, l-am ascultat pe influentul neo-advaitin Tony Parsons spunând că *claritatea* despre nondualitate nu este deloc adevărata iluminare sau trezire spirituală.

În lipsa **virtuților prealabile**, dacă Jnana (iluminarea) apare la un moment dat, este trecătoare, nu se stabilizează în ființă, fiindcă întâlnește opoziția puternicelor samskaras, adică a tiparelor mentale conținând atracții și repulsii (raga-dvesha). Este ușor să recazi în obișnuințele minții dacă nu ți-ai întipărit în inconștient *convingerea* că pornirile ego-ului sunt iluzorii și *dorința* de a te detașa de ele. Nu e deloc același lucru să *află intelectual* că tu ești Sinele cu a fi obsedat de acest Adevăr. Iar SCOPUL trebuie să fie tocmai trăirea nemijlocită, abolirea ego-ului ("realizarea Sinelui"), nu simpla cunoaștere intelectuală.

«Realizarea Sinelui este prima și singura datorie a omului.» (Ramana Maharishi)

Dar neo-advaita spune că nu poți avea acest SCOP, fiindcă nu stă în puterea ta să se realizeze. “Tu”, ca decident, nu există, ci ești doar un observator iluzoriu al spectacolului vieții.

«Conștiința te trage de-o ureche spre Ea, fiindcă vrea să Se recunoască, fiind adevărata ta natură.» (Nisargadatta Maharaj)

Modelul celor trei Realități

Timothy Conway mai vorbește de cele trei niveluri de receptare a Realității, ce apar în textele și învățăturile marilor înțelepți de pretutindeni:

Nivelul 3: Nivelul convențional, *dual*, al lucrurilor “corecte și greșite”, “decente și indecente”, “folositoare și dăunătoare”, “juste și injuste” etc.

Nivelul 2: Nivelul sufletului, conform căruia orice se întâmplă cu sufletele nemuritoare este *perfect*, manifestarea Voinței Divine, jocul fără greșală al Conștiinței Supreme, cu scopul de a le aduce Acasă în Dumnezeuire.

Nivelul 1: Realitatea Absolută, Parabrahman, în care se realizează că orice se întâmplă este un *vis*, așa că nimic nu se petrece în realitate, nu

există lumi diferite, nici ființe diferite, nu există multiplicitate, ci doar Dumnezeu, Conștiința Divină unică. (sursa ⁵⁰)

Iată, prin comparație, cum prezintă aceste niveluri de conștiință misticul creștin și vindecătorul Joel Goldsmith:

«E o greșeală să crezi că dorința și rugăciunea omenească (3) Îl va aduce pe Dumnezeu de partea ta. Înainte ca prezența Lui să fie atinsă (1) trebuie să existe o elevare a conștiinței, unde să rămâi (2). Aici cu adevărat se află odihna perenă lipsită de griji, preocupări, îndoieli și frici.» (Joel Goldsmith)

Mai multe “Nondualități”

Acuma, unde este adevărul? Mintea se află într-un impas serios.

Când cineva încearcă să traducă într-un *concept filosofic* ceea ce se trăiește în Nondualitate, întotdeauna va întâlni opoziția unui alt *concept filosofic* antagonic și bine argumentat. Și asta pentru că Nondualitatea și dualitatea sunt realități complet perpendiculare. Nu poți folosi Nondualitatea la nimic în cadrul Creației, nici măcar să tragi o concluzie filosofică clară, indubitabilă, unanim recunoscută. Atât de paradoxal este Dumnezeu. Înțelege-L dacă poți!

Doar asta știm cu siguranță: că El există atât ca Nondualitate, cât și ca Dualitate, este și nu este. E Totul și Nimic, Timp și Veșnicie, Spațiu și Non-spațiu, Voință Divină unică și liber-arbitru individual. Oare asta poți înțelege?!

Dumnezeu este o intersecție

*Plimbându-ne pe axa Timpului,
dacă am întâlni la un moment dat axa Veșniciei,
acelui punct i-am putea spune “Dumnezeu” –
o singularitate cu potențial infinit.
Odihnindu-mă etern în Pura Existență,
mă înțeapă axa Timpului
și devin dintr-o dată un “cineva”:
Dumnezeu – Creatorul multiplicității.*

R.P.

⁵⁰ <https://www.enlightened-spirituality.org/neo-advaita.html>

În India au apărut de-a lungul timpului mai multe curente spirituale advaita (nondualiste), fiecare dintre ele fondate sau susținute de mari înțelepți, autentici **jivan-mukta** (eliberați în viață). Iată o listă scurtă a acestor școli de gândire diferite:

- Advaita Vedanta (nondualismul vedantic al lui Shankara), unde Atman este identic cu Brahman; Absolutul este singura realitate, lumea fiind Maya, iluzie. Are o mare influență asupra tradițiilor din India (vishnuism, shivaism, shaktism).

- Dvaita Vedanta (dualismul vedantic, al lui Madhvacharya), unde Brahman și Atman sunt distincți.

- Vishishtadvaita (nondualismul de compromis, al lui Ramanuja), unde Brahman și Atman sunt diferiți, dar cu potențialul de a fi identici; Absolutul și Creația sunt totodată reali.

- Shuddhadvaita (nondualismul pur, al lui Vallabhacharya), unde Brahman a dorit să devină multitudinea de suflete; Absolutul este întregul, iar individul este o parte, dar lipsită de fericirea divină.

- Mai putem menționa anticul Buddhism Mahayana, care susține, ca și Advaita-Vedanta, că Lumea este efemeră, un spectacol aparent; dar și tradițiile din alte părți ale globului, precum misticismul nondualist de tip sufi, cabala, creștin. (sursa ⁵¹)

Toate acestea se opun una alteia în cel puțin un aspect fundamental filosofic. Pleacă de la trăirea Nondualității, dar ajung la concluzii diferite. Și asta pentru că **Nondualitatea nu este o idee**. Când o transformi într-o *teorie*, atunci cazi în *dualitatea minții* și automat, inevitabil, vei fi contrazis la un moment dat. Acesta e un mister Divin imposibil de priceput: de ce nu se lasă Dumnezeu cunoscut, ci doar trăit?!

«Realizarea vine doar dacă ești eliberat de toate conceptele despre Adevăr, iar asta vine doar prin Grație. Golit de toate conceptele despre Viață, Adevăr și iubire, rămâi "în Dumnezeu".» (Joel Goldsmith)

Nondualitatea este la fel pentru toți, dar când încerci să o traduci în concepte duale, apar diferențele și disputele.

Mintea este copleșită de autoritatea înțelepților și de argumentația logică. Ea nu poate face altceva decât să dea dreptate tuturor pozițiilor, renunțând la logica binară ori-ori, pe care o folosește în chestiunile zilnice. Sau să se abandoneze, pur și simplu.

⁵¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Advaita_Vedanta#Relationship_with_other_forms_of_Vedanta

Înțelepciunea și compasiunea se câștigă cu efort

Pentru a lămuri divergențele dintre advaita clasică și cea modernă, voi folosi Modelul celor trei Realități, sintetizat de Timothy Conway. Plec de la ideea că, prin orice cale spirituală autentică, căutătorul perseverent ar putea ajunge la nivelul 2, unde structurile mentale (samskaras) sunt purificate, când omul manifestă **înțelepciune și compasiune, sacrificiu de sine, empatie, bunătate**, după modelul marilor înțelepți din istorie. Criteriul lui Isus pentru spiritualitatea autentică este “Îi vei cunoaște după fructele lor”.

Este un ideal posibil de atins de discipolul serios, dar numai după un timp relativ îndelungat de eforturi personale de autocunoaștere și luptă cu propriul egoism fundamental. Ca urmare, el va dobândi cunoștințe și **experiențe spirituale** pe care le va putea împărtăși altora. De asemenea, amintindu-și calvarul egotic prin care a trecut el însuși, va manifesta duiosie și **compasiune** pentru cei care pătesc la fel.

Numesc acest nivel intermediar (2) “**Zorii trezirii spirituale**”. Aici apare “abandonarea controlului” sau “lepădarea de sine”, adică diminuarea drastică a forțelor ego-ului. Orientalii spun că “ai ajuns **în gura tigrlui**” – odată prins între fălcile tigrlui, el te va trage unde vrea și te va devora ("tigrlul" fiind Sinele-Dumnezeu).

Repet ce am spus și cu alte ocazii: omul nu este Spiritul său. Omului i se aplică legile fizice, psihologice, morale etc. Nu le poate surclasa DECÂT dacă și când dorește Spiritul său. Omul care se consideră că "el ar fi Dumnezeu", să observe atent și ce anume din el NU este Dumnezeu! Ego-ul nu este Dumnezeu cel adevărat, ci o iluzie. Cum spunea maestrul lui Nisargadatta: “Sinele este prezent pretutindeni, chiar și în dorințele omenești, dar aceste dorințe orbesc Sinele”.

«Fiecare competență, fiecare talent, fiecare capacitate și fiecare abilitate a minții, cu adevărat sunt acțiunea Sufletului făcută vizibilă.» (Joel Goldsmith)

Cum rezolvă ego-ul “problema Divinității”

Omul care abia intră pe o direcție spirituală cu mare entuziasm va aborda “problema Divinității” în mod agresiv și egotic. Este inevitabil acest lucru, fiindcă așa e construit ego-ului lumesc. Doar printr-o

practică de ani de zile, acest ego își va domoli impulsurile agresive și ar putea ajunge în stadiul 2 de evoluție spirituală.

Poate că Jim Newman, când era la începutul căutării sale spirituale, a purces într-un mod agresiv la găsirea lui Dumnezeu și de aceea spune el acum că "această căutare l-ar fi îndepărtat de țel".

Abia de la nivelul 2, căutarea lui Dumnezeu devine blândă și umilă, înțeleaptă și compasivă. Acest fel de căutare nu este dăunătoare și nu te îndepărtează de El. Dimpotrivă, cu cât devii mai smerit, cu atât El te mângâie cu tot felul de daruri spirituale.

Când Shankara impunea niște **virtuți prealabile** pentru cel care merită să audă învățătura despre Adevăr, el avea în vedere condițiile istorico-geografice în care a trăit, pe de-o parte. Pe de altă parte, aceste virtuți, când există, confirmă atingerea nivelului 2. Deși ele nu garantează iluminarea sau eliberarea, totuși, omul fiind deja "copt" (poate prin alte discipline spirituale), nu se va repezi spre Dumnezeu cu ardoarea agresivă a ego-ului de la nivelul 3. Și astfel va avea mai multe șanse de a primi Grația iluminării. Shankara nu-și pierdea timpul cu discipoli nepregătiți, cu prostime curioasă... Și Nisargadatta Maharaj îi alunga pe unii aspiranți spirituali de la ashramul lui, deși nu putea explica de ce, fiind condus de Spiritul care le știe pe toate.

În schimb, neo-advaitinii țin conferințe deschise marelui public. De fapt, și acesta este tot un public restrâns, de obicei trecut prin multe alte experiențe spirituale care i-au "copt" spiritual. Trăim în cu totul alte condiții istorice decât Shankara.

Disciplină vs. practică spirituală

Aș mai nota diferența dintre *disciplină* și *practică* spirituală. **Disciplina spirituală** se găsește în cultele organizate și în monahism, fiind de tip ascetic. Ea dezvoltă, din păcate, și laturi umane negative, precum mimetismul, concurența și prefăcătoria.

Practica spirituală este o opțiune individuală sinceră și fără restricții, putând conține: lecturi spirituale, reflecții spirituale asupra vieții, meditații din plăcere, autoexigență morală etc. Este o căutare a lui Dumnezeu pe cont propriu, neimpusă din afară. Poate conține și autoimpuneri ascetice (tapas). În acest sens, cred că **practica sau căutarea spirituală te apropie de Dumnezeu** și nu pot fi de acord că omul "nu poate face nimic în privința asta".

De fapt, privind de pe nivelul 1 este clar că omul nu are liber-arbitru, deci nu poate face nimic, fiindcă nu există ca individ. Totuși, aflându-ne pe nivelul 3, nu e sănătos să ne blazăm inoportun. Abia de pe nivelul 2 avem puterea să acceptăm mental anumite concepte nondualiste, cum ar fi cel de predestinare. (Asta nu înseamnă că oricine este un fatalist ar fi deja avansat spiritual.)

Neo-advaitei i se mai reproșează că ar încuraja pasivitatea și nihilismul (indiferența față de legile Creației, văzută ca o iluzie, cum ar fi legea karmei și reîncarnării). Iată un tip de afirmație controversată: **“Acest fenomen apare în chiar această clipă prezentă, el nu-i efectul trecutului, pentru că nu există timp.”** Astfel de afirmații spuse cu convingere de un om carismatic pot avea efecte trezitoare, de blocare a minții, care nu mai poate apela la învățături memorate.

Într-adevăr, de pe nivelul 1, universul pare un vis (o mișcare apărută în Nemișcare), dar pentru creatura ce percepe viața de pe nivelul 3 sau 2, totul este dureros de real. De fapt, chiar unii neo-advaitini afirmă că și Creația este o realitate (dar *aparentă*), iar numai eul, simțul separării, este o iluzie absolută.

Ce am mai observat la neo-advaitini (sper să nu greșesc!) este că le lipsesc acele puteri misterioase cu care Dumnezeu îi hărăuiește pe cei ce au străbătut o cale spirituală. Ei sunt încarnarea ideii că Dumnezeu este simplu, "extraordinar de obișnuit". Când sunt oferite de Dumnezeu, puterile paranormale trebuie supuse obligatoriu la proba înțeleaptă a *timpului*.

Prin urmare, apăr aici ideea de **practică spirituală**, care are niște efecte specifice asupra omului. Dar ea nu va împiedica și nici nu va provoca iluminarea. Însă nu am nimic nici împotriva *nepracticii*, dacă un căutător spiritual o preferă ("caut necăutând", cum o fi asta?!). O soluție eficientă ar fi metoda simplă a vigilenței continue.

Grația Divină face orice dorește oricând dorește cu oricine dorește. Poate că apariția neo-advaitei este un gest reparator al Divinității, care echilibrează niște excese sau erori din tradițiile clasice... Sau este o simplă variație melodică pe aceeași temă, fără un scop anume.

«Umpleți-vă conștiința cu Cuvântul lui Dumnezeu; ascultați-L; citiți-L; înțelegeți-L; meditați asupra Lui. Asta îmbogățește și maturizează conștiința, iar această conștiință mai profundă și mai pură devine acum cauza, legea, substanța și activitatea existenței voastre. Această conștiință mai nobilă care a evoluat prin studiu, practică și meditație atinge comuniunea conștientă cu Dumnezeu și tăcerea adâncă a păcii Mele. Apoi ești ridicat într-un tărâm sau

atmosferă care transcende cuvintele și gândurile. Totuși, simpla citire a adevărului nu este decât o acumulare de cunoștințe, nicidecum o adâncire și îmbogățire a conștiinței. Experiența Cristică este conștiința profundă și îmbogățită.» (Joel Goldsmith)

Zorii trezirii spirituale

E normal să critici de pe nivelul 3 o afirmație ce aparține nivelului 1 și invers, pentru că există o logică specifică fiecărui nivel. Tocmai de aceea apar atâtea neînțelegeri când vine vorba de spiritualitate. Numai de pe nivelul 2 poți armoniza punctele de vedere.

Revenind la o idee de început, Jim Newman spune că **“dacă vrei să îmbunătățești ceva, înseamnă că negi că totul e deja perfect”**. Deci, ar fi logic să nu vrei să schimbi nimic și să te resemnezi cu fatalitatea. Această logică *pare* corectă, dar numai cu condiția fermă ca tu chiar să crezi că "totul e perfect" (adică să te afli cel puțin pe nivelul 2)...

Regăsim aceeași idee și la misticul creștin Joel Goldsmith, care scria: «Asigură-te că rugăciunea ta nu este o dorință de a îmbunătăți universul lui Dumnezeu.» «Rugăciunea este viziunea interioară a armoniei. Această viziune este atinsă renunțând la dorința de a schimba sau îmbunătăți ceva sau pe cineva.»

Iluminata Lisa Cairns nuanțează inteligent aceeași idee, spunând că, dacă te simți *frustrat* că nu poți accelera procesul *impersonal* de eliberare, nu e greșit să treci la nivelul *dualist*, cu practici de optimizare și dezvoltare personală (nivelul 3).

Însă când te afli la nivelul 2, ai o altă perspectivă. Pe de o parte, într-adevăr, vezi că totul este deja perfect așa cum este, fiecare își primește răsplata sau pedeapsa, nu poți forța evoluția naturală, toate sunt legate minunat între ele. În același timp, ai atâta dragoste pentru Creație, încât vrei să o faci mai frumoasă. Asta nu contravine armoniei, care există chiar și în situațiile mizerabile. Pur și simplu, vrei să aduci frumusețea în lume. Poate părea tot o iluzie a ego-ului, dar, mai degrabă, cred că este un imbold divin.

Deci putem diferenția ideea de **perfectiune** (totul **este** în armonie) de ideea de **optimizare** (totul **poate fi** mai frumos). Astfel, încercăm că nu contrazicem pe nimeni.

Dar iată și avertismentul lui Joel Goldsmith: «Discipolii sunt deseori preocupați că propria lor fericire, pace și armonie nu sunt de ajuns, că ar putea să aducă mai mult bine altora decât lor înșile. Deseori, asta aduce îndoieli și frici discipolului: îndoiala că Dumnezeu nu ar mai fi cu el; teama că sentimentul separării de Dumnezeu l-ar putea trage înapoi mereu. *Aceste lucruri vin doar ca discipolul să nu fie niciodată tentat să se glorifice singur sau să se mândrească, din cauza înțelegerii sale.*»

Cu cât simți mai des fiorul iluminării, te interesează tot mai mult cum este CEEA CE ESTE și tot mai puțin te interesează să te illuminezi. Pentru că individualitatea se dizolvă treptat în CEEA CE ESTE. Deci iluminarea este un *proces*, la fel de mult pe cât este marcată, la un moment dat, printr-un *salt* de conștiință.

Dacă te sui cu elicopterul pe vârful unui munte înalt, s-ar putea să nu poți respira aerul rarefiat și să suferi de diverse tulburări. Cu totul altceva este să urci la pas, chiar dacă durează mai mult, te adaptezi ușor și nu suferi de rău de altitudine. Poate că așa e și cu Trezirea spirituală. Când vine treptat, în doze mici, ai timp să o asimilezi și nu vei fi niciodată pus în situația să te întorci din drum de la ameteți.

De exemplu, în cazul ridicării intempestive a lui Kundalini, experiența imediată este extaziantă, dar poate urma o perioadă de confruntare cu umbra personală ("noaptea neagră a sufletului") și de intens regret că nu mai trăiești acel extaz. Se poate instala o depresie profundă.

Joel Goldsmith: «Cei care merg pe drumul spiritual suferă experiențele neplăcute ale vieții umane până când se termină complet tranziția din "această lume". Există *dorința* de a evita și a scăpa de aceste dizarmonii ale minții, corpului sau chestiunilor financiare - dar asta nu se poate, căci neplăcerile sunt exclusiv rezultatul luptei dintre Spirit și carne, adică dintre conștiința spirituală și simțul material.»

«La cei aflați pe calea spirituală, dizarmoniile din chestiunile omenești arată o lipsă de trezire spirituală; de aceea, în mijlocul luptei duse pentru învingerea "acestei lumi", inițiatul va rămâne pe cât posibil de liniștit în circumstanțele adverse, abținându-se de a se împotrivi situațiilor incorecte și, pe cât posibil, va "lăsa" războiul să continue până când apare momentul de tranziție.»

«Când studiul spiritual este sincer, dezintegrarea lumii tale materiale - părăsirea de prieteni, discipoli sau familie, o schimbare în starea sănătății sau în orice altă activitate exterioară - deseori te conduce la o tranziție sau renaștere spirituală. Aceasta e realizarea a ceea ce ai căutat.»

«O transformare imensă se petrece atunci când inițiatul face diferența dintre armonia fizică și plinătatea spirituală.»

Către un discipol avansat: «Ai ajuns în locul unde cunoști orice adevăr care poate fi cunoscut, înțeles sau primit în mod omenesc. Acum trebuie să ajungi mai sus, la Adevărul care Se revelează prin mijloace spirituale - fără mijloacele omenești de comunicare.»

Pericolul căutării „eliberării”

Pe orice cale spirituală ai merge, nu e cazul să ai ca scop final eliberarea definitivă de ego și rămânerea în Dumnezeu sau Nondualitate. Motivul este simplu: aceasta nu depinde de tine. În schimb, poți să ai ca scop să fii un **perfect slujitor al Domnului** sau Sinelui sau Marii Conștiințe sau Absolutului, spune-i cum dorești. Asta poate s-o facă oricine, nu-l oprește nimeni și nimic.

De altfel, atunci când apare eliberarea, persoana, ego-ul dispare și rămâne corpul-minte ca un instrument perfect în mâna Divinului. Adică exact scopul invocat mai devreme. Dar până atunci, vei fi un instrument imperfect...

A avea ca scop să te “eliberezi” ascunde o mare capcană. Ego-ul poate prelua această idee și s-o pervertească cum nici nu-ți poți închipui. Cel mai grav este că te va deturna de la a fi un “bun slujitor al Domnului”. El va lua diverse idei din nondualitate și te-ar putea transforma într-un fals guru cu nasul pe sus (“Prea-serioșenia Ta”), sau să te detașeze de ceilalți semeni, adâncit doar în propriile rumigații etc.

Este important să-ți fie clar de la început că *iluminarea* (eliberarea de moment) și *eliberarea* definitivă înseamnă moartea ego-ului. Nu poate exista un “ego iluminat”, deci în etapele intermediare, ego-ul este încă prezent și nu trebuie încurajat să se creadă “o licărire de Sine”. Deocamdată, ceea ce se curăță nu este simțul separării, ci **tiparele mentale**. Ego-ul esențial, simțul separării de Tot, este o iluzie până în chiar momentul dispariției sale. Ego-ul “spiritual” este o născocire vicleană a ego-ului care nu vrea să moară. Îți păcălește discernământului și îți provoacă vanitatea prin simularea “sfînțeniei”. Dar dacă poți râde de tine, încă nu e totul pierdut...

Povestea nondualității

Cu adevărat, Nondualitatea *este* Dumnezeu Absolut. Dar când *vorbim* despre nondualitate doar spunem o poveste frumoasă. Este o poveste, așa cum ascuți și alte povești despre lume pe care ți le spune mintea. Sunt poveștile tale personale, pe care le recitești în fiecare zi. Toate aceste povești sunt strânse într-o carte pe care o duci mereu în rucsacul numit "viața mea". Povestea despre nondualitate este ultima, după ea urmează coperta cărții.

Dar odată ce *trăiești* Nondualitatea, vei închide carte cu povești și o vei pune în raftul ei. De acum înainte nu o vei mai căra cu tine, te vei simți ușor și liber și fericit.

Nondualitatea poate deveni un sistem de credință în sine *când nu are parte de iluminare*. O poveste interesantă. La care contribui și eu în aceste rânduri. Dar iluminarea este cea mai simplă poveste posibilă, este mama poveștilor, nivelul de bază. Apoi, spiritualitatea adaugă numeroase înfloritori. Iar religiile adaugă și ele mult balast.

De asta misticii sunt atât de puțin înțeleși: oamenii se agață de poveștile lor aparente. Îi poți enerva ușor sugerându-le că nu au o identitate separată și că nu au liber-arbitru. Mai bine taci. Nondualitatea nu va fi populară. Dar cui îi pasă? Dacă există credința în libera voință, e OK; dacă ceva i se opune, iarăși e OK. Ambele sunt expresiile Divinității, pe diverse niveluri de înțelegere.

Tu trăiești într-o poveste numită "viață". Nu poți nega că e o poveste pe care ți-o repeți zilnic. În această poveste, **te rogi** acum să scapi de ego, fiindcă vezi barierele pe care ți le pune în calea fericirii. Rugăciunea o faci, totuși, cu ego-ul. De aceea, ca să-i potolești posibila „îngrijorare despre ce se va întâmpla cu trupul”, te vei ruga ca Spiritul să se ocupe și de sănătatea trupului, ca și de posibilitățile de supraviețuire ale acestuia. Știi că Spiritul are puteri mari asupra materiei și că poate elimina sau împiedica bolile dacă ele nu sunt necesare. Și așa îți vei liniști ego-ul, cu angoasele lui nesfârșite.

Odată ce-ți abandonezi voința personală, nici bolile nu mai sunt necesare pentru umilirea ego-ului. Dar cât timp el intervine în problemele vieții, va exagera pe undeva, cumva și va atrage asupra sa „mânia Cerului” sau echilibrarea karmică.

«În zilele uceniciei noastre Îl căutam pe Dumnezeu, sau Adevărul, ca o cale către sănătate, pace, siguranță și armonie. Acum știm că acestea nu pot fi găsite în afara Lui și singura noastră dorință este să-l trăim pe Dumnezeu. Acum

ne-am ridicat deasupra dorinței de a avea sănătate și orice altceva, ci numai pe El.» (Joel Goldsmith)

Citate neo-advaita și corelate

Ramesh Balsekar (discipol al lui Nisargadatta Maharaj)

Tot ce poți face în căutarea ta spirituală este să *ții ferm în minte* că:

A. Ființa umană nu există separată de restul manifestării.

B. Ca individ, omul nu are posibilitatea de alegere și nici inițiativa în circumstanțele vieții.

C. De aceea orice efort, în afară de cel de a păstra în minte aceste adevăruri, este un exercițiu inutil.

Dacă ții acestea în minte, vei scăpa de cel mai mare pericol spiritual, care este întărirea ego-ului.

Intelectul este foarte necesar să înțelegi lucruri fundamentale, dar există o limită peste care nu poate trece. De aceea, doar când intelectul renunță la orice efort și se abandonează total, atunci intuiția poate prelua conducerea.

Iluminarea se poate petrece doar spontan, de la sine. Nu poate exista niciun sistem sau tehnică pentru acea transformare totală numită iluminare, din simplul motiv că orice efort este făcut de ego-ul iluzoriu, tocmai acea parte a minții gânditoare care a generat acea stare proastă de care individul caută să se elibereze acum.

Este inutil vreun efort să realizezi Adevărul, pentru că Adevărul e tot ce există. Totul ESTE Adevăr. Trebuie să abandonezi istețimea rațiunii în favoarea uimirii, care este intuiția sau bazarea pe principiul inherent al FIINȚEI. Orice efort de a controla mintea sau de a te elibera doar întărește ego-ul. Mintea nu poate fi folosită pentru a controla mintea.

Papaji (discipol al lui Ramana Maharishi)

Când ești prinsă în plasa lui "a face" întoarce-te la acel "Eu" iar și iar. Ego, minte, simțuri - acestea toate înseamnă "a face". Nu este necesară nicio acțiune, niciun efort, nicio noțiune, nicio intenție. Renunță la tot - doar rămâi tăcută și așteaptă rezultatul. [...]

Buddha a îndemnat la practicarea conștientizării. El a creat o meditație care le permite oamenilor să guste din Realitate.

Eu nu am obținut niciun rezultat de pe urma acestor practici. Eu nu încerc decât să te eliberez de orice practică. Îți iau de pe umeri vechile

poveri.[...] Eliberarea nu poate fi efectul niciunei cauze. [...] Meditația nu este decât mintea reflectând asupra minții. Realitatea ta este acolo unde mintea nu poate pătrunde. [...] Un Guru nu îți dă niciun fel de învățături, nicio metodă și nimic care să fie destructibil, efemer. Ești o leoaică, iar pe oriunde ar merge o leoaică, ea își deschide singură cărarea.

(capitolul "Cufundarea în eternitate" din cartea "Doar rămâi tăcut" de H.W.L. Poonja - alias Papaji)

Robert Adams (discipol al lui Ramana Maharishi)

Cel mai rău lucru pe care îl poți face vreodată e să cauți iluminarea, eliberarea. Asta te reține. Te reține pentru că există acolo un sine care caută. Există un eu care caută. Există un eu care încearcă să devină ceva și ideea e să *îndepărtezi* ceva din conștiința ta. De aceea, procesul realizării este să elimini, nu să adaugi. Să îndepărtezi asta, să îndepărtezi aia. Să elimini toate conceptele și toate ideile preconceptuate. Să elimini toate gândurile, nu contează ce fel de gânduri sunt ele. Gândurile bune, gândurile rele, toate trebuie să dispară. Și ceea ce rămâne va fi nimic. Tu ești asta. Tu ești acest niciun-lucru.

Oare nu te simți bine să fii nimic, în loc să crezi că ești gândurile, că ești om, că ai o treabă de îndeplinit și că ai o misiune? Sunt mulți oameni spirituali, știi, care cred că ei au o misiune. "Au venit să salveze lumea." Ei nu se pot salva pe ei înșiși, dar caută să salveze lumea. Lumea va merge în direcția ei fără ajutorul tău, pro sau contra. Lasă lumea în pace.

Există o Putere și o Prezență pe care îmi place să o numesc CURENTUL CARE ȘTIE CALEA, care are grijă de tot. Face parte tot din Marea iluzie. Și chiar și în această iluzie care apare în fața ochilor tăi există o Prezență și o Putere care te înalță. Te va înălța atât de sus cât poți tu să îi permiți. Până când te va înălța complet în afara corpului tău, gândurilor tale, universului, într-o dimensiune complet nouă. Vei părea că ești aceeași persoană ca întotdeauna pentru oameni, dar tu nu vei mai fi acea persoană. Pentru că acea persoană a dispărut, nu mai există. Ai devenit Braman, Absolutul. Ai devenit omniprezent. Ai devenit Sinele, fără să încerci să faci asta.

Mooji (influențat de Papaji)

Fii conștient de acest sentiment persistent că ar mai fi ceva de făcut pentru a obține libertatea. Cumva, ai fost adus la o etapă unde ești

încurajat să lași deoparte toate intențiile, dorințele, judecățile, atașamentele și fanteziile, și pur și simplu **rămâi tăcut înăuntrul ființei tale**. Mentea este înclinată să spună că nu este suficient. Îți sugerează să treci la fapte. Totuși, Maestrul îți spune să rămâi tăcut și să te concentrezi pe liniștea Inimii tale decât pe graba minții. Ești sfătuit să eviți senzația de a aștepta să se întâmple ceva anume. Poate să apară puțină tensiune din cauza acestui sfat de a nu merge cu mișcările minții. Învață să identifici și să fii cu propria ta liniște prin observarea tensiunilor care o înconjoară. Observă în loc să reacționezi. Din nou, rămâi tăcut. Rămâi doar ca pură conștiință.

Marius Ghidel (mistic nativ)

Să nu vrei mai mult, atunci Îl afli pe Dumnezeu peste tot. El este Iubirea ta. Când nu vrei nimic peste nevoie pentru tine, atunci El este cu tine, așa de simplu și firesc. Nu ai făcut decât să oprești lăcomia de viață și El a și venit la tine. Când crezi că ai nevoie să adaugi ceva la tine, tu de fapt te îndepărtezi de Divin.

Cu simțurile nu poți să-L simți, DECÂT CÂND DEPĂȘEȘTI SIMȚURILE, ATRACȚIILE. Când nu vrei nimic mai mult, L-ai atins. Când nu vrei să faci ceva, să ajungi undeva, atunci L-ai găsit. A face ceva este îndepărtarea realizării. Obții efectul invers. El nu este acolo. El nu este în puterea și satisfacțiile simțurilor tale, CI CÂND SIMȚURILE TALE CAD. Când antrenezi simțurile corpului, DOAR ÎNTĂREȘTI EGOUL ȘI TE ATAȘEZI MAI TARE. Dar acest lucru este diabolizare, adică cedezi energia ta întunecatului, care este egoul nostru. ATÂTA TIMP CÂT ÎL CAUȚI PE AFARĂ, NU ÎL VEI AFLA NICIODATĂ. El este dincolo de eul care vrea să atingă ceva, să ajungă undeva, NU ȘTIU UNDE.

Doar când te oprești din căutare ȘI NU MAI VREI NIMIC PENTRU EU, atunci te eliberezi de eu și Îl afli pe Domnul. La Dumnezeu se ajunge când nu vrei nimic pentru tine. ȘI CU UN PESMET, LA DUMNEZEU SE AJUNGE NUMAI CU UN PESMET!

CÂND DOAR EȘTI SIMPLU ȘI FIRESC, OBIȘNUIT ȘI BANAL, FĂRĂ DORINȚE DE MAI MULT ȘI MAI BINE. Când nu faci nimic pentru mai mult și mai bine pentru tine, atunci Îl găsești. Oamenii sunt cum trebuie, sunt divini. ELIBERAREA ESTE DOAR DE CREDINȚA CĂ MAI TREBUIE SĂ FACĂ CEVA CA SĂ AJUNGĂ NICIUNDE. Doar sunt făcuți să creadă că nu sunt în ordine. ȘI CÂND SE DUC SPRE SIMȚURI ȘI EXTERIOR, EI CEDEAZĂ ENERGIE CELOR CARE ÎI MENTIN ÎN

ACEASTĂ CREDINȚĂ. Și de aceea, ei au doar un mare nivel de înșelare, sunt vrăjiți. Este magie asta. Ca să te eliberezi din închisoarea în care te țin luciferienii, trebuie doar să arunci această credință falsă, care este înșelare.

Când cineva te îndreaptă spre exterior, spre tehnici și metode, te atașează de simțuri și te-a înșelat, îți ia energie, îți ia sufletul ȘI ÎȚI DESTRAMĂ DESTINUL. Să nu ucizi! OMUL IUBITOR DE DUMNEZEU NU VREA PUTEREA LUMII, NU VREA NIMIC MAI MULT DIN EA PENTRU SINE. NU VREA SĂ AJUNGĂ NICIUNDE, NU VREA SĂ FIE NIMIC. Nu vrea să demonstreze nimic, nu vrea puteri și miracole, ȘI PENTRU CĂ NU LE VREA, EL ARE TOTUL. Și atunci îl vrea numai pe Dumnezeu - când nu vrei lumea îl afli pe Domnul. Și este gratis, nu costă bani. Când nu faci nimic mai mult pentru tine, îl atingi pe Dumnezeu. EL ESTE CHIAR NEDORINȚA TA DE MAI MULT BINE PENTRU TINE. EL ESTE CHIAR MULȚUMIREA TA CU PUȚIN.

ACESTA ESTE ULTIMUL NIVEL: SĂ TE ACCEPȚI PE TINE AȘA CUM EȘTI, LUCRURILE AȘA CUM VIN SPRE TINE, OAMENII AȘA CUM SUNT ȘI VIAȚA AȘA CUM ESTE, FĂRĂ SĂ TE REVOLȚI!

Nu este nimic de obținut sau de atins, este doar TOTUL DE RENUNȚAT. Nu este nimic de făcut, de ajuns nu știu unde, de exersat, de repetat, de muncit mult, de lucrat, de câștigat, de urcat. Nu există un țel mai sus.

Ci niciun țel, îți arată că tu deja erai în divin, dintotdeauna.

Doar mintea îți creează un scop, și ți-l pune în față și alergi o viață întreagă spre NICĂIERI ȘI NICIUNDE. Pentru că a fost doar un concept în minte, care nu există în realitate. Realitatea este numai Iubire, și niciodată nu a fost altceva.

Nu este nimic de căutat sau de obținut, pentru că tu ești deja ceea ce cauți.

Trebuie doar să arunci toate credințele tale iluzorii că mai ai nevoie de ceva ca să ajungi nu știu unde și îți mai trebuie să obții nu știu ce, care de fapt ai și ești, și atunci te vei elibera de "eu și numai eu, pentru mine toate".

Doar stai și PRIVEȘTE cum lucrurile curg și atunci cadavrul dușmanului tău va pluti pe ape.

Când nu mai intervii tu, atunci înaintează El și va rezolva toate problemele tale într-un mod la care nici nu te așteptai. NU ESTE NIMIC DE FĂCUT, CI TOTUL DE ACCEPTAT AȘA CUM VINE SPRE TINE, FĂRĂ SĂ TE ÎMPOTRIVEȘTI LA NIMIC.

ATUNCI PUTEREA TA ESTE MAXIMĂ, PENTRU CĂ TU NU MAI EXIȘTI, CI NUMAI EL ESTE. Și va lucra prin tine ziditor. Atunci prin tine, din Liniștea ta, toate se vor face de la sine, în modul cel mai bun cu putință. De ce nu ai vrea să fie bine, totul?!

9 aprilie 2020

DOAR CLIPA PREZENTĂ EXISTĂ

Capitole:

Memoria și cauzalitatea sunt abstracțiuni ce creează clipa |
Liberul-arbitru aparține Conștiinței, nu creaturii | Conștiința unică își
arogă mai multe ipostaze | Ego-ul tău imaginar te păcălește doar pe
tine | X și Y

“Trecutul nu mai există, iar viitorul încă nu a apărut. Doar prezentul există.” Oricine va fi de acord cu aceste afirmații simple și logice. Totuși, puțini înțeleg grozăvia lor, impactul lor dezastruos asupra minții.

Da, numai prezentul e real, adică numai clipa de acum. O clipă înseamnă o milisecundă – nu un minut, nu o zi. Până apuci să te gândești la cât înseamnă o milisecundă, a și trecut.

Cu alte cuvinte, noi ratăm mereu prezentul, fie inconștient (în mod obișnuit), fie chiar și atunci când reflectăm la această temă (cum facem acum). Încercăm cu bunăvoință să înțelegem ce înseamnă ACUM, dar nu putem reuși mental.

Gândirea însăși este ca un film, format din cadre fixe (fotografii). Niciodată filmul nu va putea vedea fotografiile din care este format, pentru că, pentru a putea privi o fotogramă, mișcarea cadrelor trebuie să înceteze, iar gândirea-film nu mai există în acel moment. Din acest motiv, nimeni, *aproape nimeni* nu poate sesiza momentul acum. E o sarcină imposibilă pentru mintea omului.

De obicei, prin *prezent*, mintea înțelege un interval de câteva minute. Dar acesta este un sens pragmatic oferit de minte, nu cel real. **Acumul real** este doar o milisecundă și chiar mai puțin. Este intervalul dintre două micromișcări ale universului. Fizicienii spun că acest interval Planck ar fi de mărimea 10-44 secunde, adică extrem, extrem de rapid.

Logica e strâns legată de timp. Întâi, pentru că este secvențială, gând după gând, precum curgerea clipelor. În al doilea rând, pentru că are scopul pragmatic de a prevedea viitorul. Dar omul mai are o modalitate de cunoaștere pe lângă logică și anume intuiția. **Intuiția este o logică fără timp.**

Memoria și cauzalitatea sunt abstracțiuni ce creează clipa

Tot ce există acum e consecința trecutului. Milisecunda de acum este efectul milisecunde anterioare. Acționează o imuabilă **Lege cauzală**, de la efect la cauză. Ea trebuie să acționeze asupra a ceva din trecut. Dar în clipa prezentă, trecutul nu mai există. Deci asupra a ce acționează Legea? Asupra Memoriei. Aha! Deci **Memoria** este, și ea, cauza realității prezente. Fiecare clipă ia naștere acum din Memorie, în virtutea Legii cauzalității.

Legea este o **abstracțiune**, Memoria este o **abstracțiune**.

Cuvântul *clipă* se referă la existența lumii concrete, dar *Memoria* nu face parte din lume, ea doar ajută la nașterea noii realități de-o clipă. Dacă fiecare clipă concretă se naște acum din amintirea abstractă, înseamnă că însăși lumea **concretă** se naște în fiecare milisecundă din neantul original, **abstract**.

Unde se află Legea cauză-efect? Unde se află Memoria universală? Amândouă se află în Conștiința *nemanifestată*, *abstractă*, acolo de unde este generată creația *manifestată*, *concretă*. Nici Legea, nici Memoria nu se pot afla chiar în creație, care este mișcătoare, instabilă, deci nu poate fi un suport de încredere nici pentru memoria fixă și nici pentru o lege constantă.

Iar cineva trebuie să controleze acest proces continuu: Conștiința universală. Ea este neantul original în care apare creația. Dar cum din nimic nu poate apare decât nimic, înseamnă că însăși creația este “nimicul” ce se iluzionează singur că este “ceva”. Conștiința a delimitat o parte din ea și i-a ordonat să țină minte totul („memoria akasha”). Apoi a delimitat altă parte din ea și a însărcinat-o cu păstrarea Legilor creației. Și a continuat cu delimitările până te-a creat pe tine, care ești tot o parte din marea Conștiință.

Liberul-arbitru aparține Conștiinței, nu creaturii

Să ne restrângem acum la ființa umană. Are ea liber-arbitru?

Există lanțuri de cauze și efecte, deci un determinism strict. La un moment dat, apare posibilitatea întreruperii acestei curgeri legice, o rupere de ordine. Este momentul de libertate. Omul deliberază cu mintea lui și decide cumva. Dar decizia lui se poate baza doar pe două mecanisme:

1) fie decide pe baza trecutului, astfel că *trecutul devine cauza* deciziei sale. Practic, lanțul causal nu se rupe, ci se continuă. Deci nu putem vorbi de libertate absolută, ci de alegerea unei variante din câteva posibile.

2) fie decide aleatoriu, la întâmplare, o variantă ce părea imposibilă anterior. În acest caz, lanțul causal se rupe, se face un salt de la un șir causal la alt șir causal, fără legătură între ele.

Acum se pune întrebarea CINE ESTE ACELA CARE A DECIS ALEATORIU? Această decizie haotică apare în intervalul dintre clipa anterioară și clipa de acum, deci într-o milisecundă. Putem face noi un raționament într-o milisecundă? Evident că nu.

Atunci, decizia aleatorie vine printr-un mecanism automat, un fel de zaruri cosmice? Dacă este *automat*, evident că nu mai putem vorbi de libertate. Dacă este un *mecanism*, evident că a fost produs de Conștiința atotcreatoare. Sau decizia a venit direct din Conștiință? Oricum, nu mai putem invoca libertatea creaturii.

Din cele două situații de mai sus deducem că: a) fie nu alegem liber, ci suntem constrânși de *cauzalitate*; b) fie alegem la întâmplare, fără logică, deci alegerea nu ne aparține nouă, ci *hazardului*.

În cazul a) se poate spune că nu e vorba de o decizie cu adevărat liberă, ci de funcționarea neîntreruptă a Legii cauzalității, care există în Conștiința universală.

În cazul b) decizia nu ne aparține, aparținând fie hazardului (dacă admitem că poate exista așa ceva într-o lume perfect organizată), fie Conștiinței universale (care controlează totul, inclusiv “hazardul”).

Afirmații de Lisa Cairns, iluminată: *Nu există liber-arbitru*. Faptul că nu există voință liberă poate fi o veste eliberatoare pentru cel care are un simț puternic al vinei și nereușitei. Dar poate duce și la depresie, dezechilibrare pe Manipura, pentru că omul e programat să creadă că are liber-arbitru. *Tu nu exiști*. Noi (corpul-minte) suntem un pachet de informații care se updatează continuu, suntem impersonali. În funcție de informațiile de ultim moment, se optează pentru ceva sau altceva. Deci informațiile însele decid prin ceea ce conțin în acest moment. Dar nu există niciun decident. Corpul tău există, dar “tu” (simțul persoanei separate de rest), nu exiști.

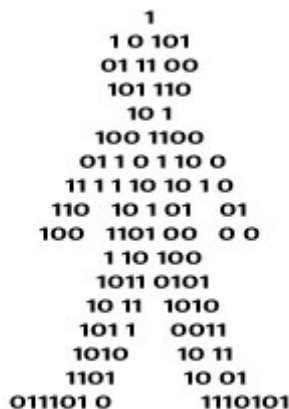

Fig.1 Corpul-minte este un pachet de informații

Ramesh Balsekar ne propune o metodă simplă de verificare. La finalul fiecărei zile, să rememorăm fiecare decizie importantă pe care am luat-o și să ne întrebăm “Aș fi putut lua o altă decizie?”. Rezultatul ne va uimi. Vom vedea că niciodată nu luăm decât decizia potrivită. Chiar și atunci când avem aparent două alternative egale, oare de ce alegem pe una din ele și nu pe cealaltă?! Nu putem spune decât ori că “așa era normal” (dar nu am conștientizat de ce), ori că “am ales haotic” (deci nu am ales propriu-zis).

După ce ni se întâmplă ceva, astrologia și studiul karmei ne pot explica de ce ni s-au întâmplat anumite lucruri bune sau rele. (Însăși noțiunea de karmă este împletită cu cea de predestinare.) Dar pot ele prevedea viitorul? Dacă am putea prevedea viitorul, ne-am putea schimba destinul, nu?! Adică, ego-ul ar putea împiedica planurile naturale ale Spiritului. Ar fi corect față de El?!

Tocmai de aceea, omul nu-și cunoaște viitorul, decât în măsura în care Spiritul socotește că ar fi necesar și util. Atunci când, accidental, omul află ceva despre viitor (și **crede** intens în acea variantă), va putea devia acea realizare. Sau, dimpotrivă, o va urgenta, dar atunci înseamnă că a fost făcut să creadă în acea variantă tocmai pentru a o pune în fapt. Sau, dându-și seama că soarta îi este deja scrisă, se va relaxa și va renunța la lupta disperată pentru supraviețuire, devenind senin.

Spiritul se folosește de minte pentru a pune în aplicare planurile sale. De exemplu, El ordonă: “Scrie despre Nondualitate!”. Dar lasă minții libertatea să scrie cum știe ea mai bine pentru un public pe gustul ei. Totuși, o supraveghează cuvânt cu cuvânt. Dacă mintea a scris într-un loc o prostie, peste o zi, îi va veni un gând: “Schimbă sensul acelei propoziții, ai exagerat un pic!”. Astfel, intuiția este mai mult decât inspirație de moment, este o supervizare continuă. Și, dacă cu o sarcină

minoră precum scrisul face asta, fii sigur că face cu absolut toate manifestările tale umane.

Concluzii

Există 1) o realitate palpabilă și 2) proiectul ei abstract, conținut în Conștiința imaterială.

Realitatea funcționează pe baza Legii cauzalității și Memoriei universale. Amandouă se găsesc exclusiv în Conștiința universală. Creaturile nu au liber-arbitru care, atunci când *aparent* se manifestă în situații critice, este decizia ascunsă și imprevizibilă a Conștiinței. Libertatea este doar atributul Conștiinței, nu a creaturilor.

Prin urmare, tot ce se manifestă ca realitate a simțurilor este creația din fiecare clipă a Conștiinței. Ca și gândirea, întreaga lume este ca un film rulat pe ecranul Conștiinței individuale de Conștiința universală. Fiecare clipă este o fotografie, un cadru singular.

Iată un ultim argument : Precogniția (previziunea, presimțirea) este cel mai tulburător fenomen paranormal, deoarece pare să anuleze legea cauzei și a efectului, aducând dubii serioase asupra libertății personale. Este de neînțeles pentru noi, deoarece, conform legilor determinismului (pe care ne bazăm viața), efectul nu poate fi cunoscut înaintea cauzei.

Desigur, ai putea răspunde că există mai multe variante de viitor, iar precogniția o nimerește pe cea mai probabilă. Și ai mai putea adăuga că unele profeții nu s-au împlinit. Toate acestea ne pot conduce la concluzia că nimic nu este absolut predeterminat, ci există doar probabilități. Dar chiar și așa, nu este oare un miracol că se pot prevedea mai multe viitoruri în detaliu?!... Sau că presimțirile tale personale se îndeplinesc mai mereu?!

DISCLAIMER (tradus prin: declinare de responsabilitate, exonerare de răspundere): Că „nu există liber arbitru” nu trebuie să crezi până nu observi cu ochii tăi. Ca simplă *credință*, aceasta poate fi periculoasă. Minte o poate folosi într-un mod pervers. Deci nu o crede și nu o răspândești ca pe un fake news. Ia-o doar ca ipoteză intelectuală de verificat. Când vei fi în stare să-i verifici valabilitatea, atunci nu va mai prezenta niciun risc pentru tine.

Conștiința unică își arogă mai multe ipostaze

Acceptând că nu ai liber-arbitru, tu nici nu exiști ca o ființă separată. Ești o rotiță din marele și unicul mecanism universal. Mecanismul se

numește Conștiința universală, iar roțița se numește Conștiință umană. *Ți se pare* că ești separat de tot restul datorită iluziei numite "ego". Te iluzionează chiar Conștiința universală pe tine, care ești Conștiința umană. De fapt, Conștiința universală acționează pe ascuns prin Conștiința umană, care nu-și percepe Sursa.

Există o singură Conștiință. Întâi ea este universală, adică nediferențiată. În această unitate, ea își demarchează mici parcele de Conștiință spirituală, diferențiindu-se. Apoi, prin încarnare, din Conștiința spirituală se mai demarchează un mic punct de Conștiință umană.

Aceste delimitări în cadrul Conștiinței-mamă se pot înțelege și ca focalizări asupra unui ecran. Spiritul se uită pe ecranul spiritual, mai vast. Omul privește la ecranul fizic, mai îngust. Deci Conștiința unică devine multiplă prin concentrarea Ei simultană pe diverse ecrane unde rulează filme diferite, deseori ca filme în filme ("Conștiința multiplex").

O comparație și mai potrivită: Conștiința își pune ochelari de Virtual Reality și, astfel devenind "umană", se scufundă într-un video în care este și actor, și spectator. Iluzia realității este desăvârșită și este foarte greu pentru entuziast să mai iasă din ea. Parcă i s-au lipit ochelarii VR de cap, atâta este de atrăgător totul.

Gestul prin care Conștiința își scoate ochelarii speciali VR se numește ILUMINARE.

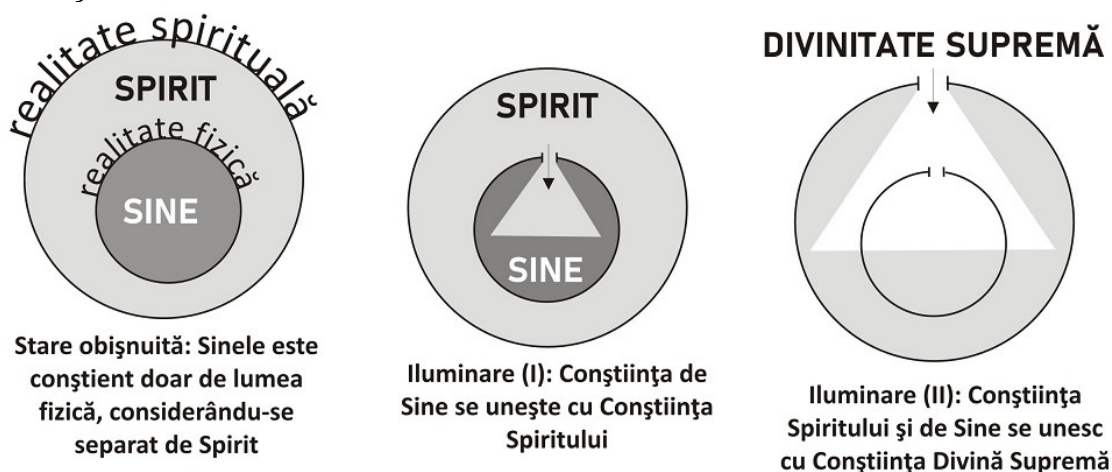

Fig.2 Iluminarea (I și II)

Explicația planșei:

În starea obișnuită, omul este conștient prin Sinele său (Conștiința umană) doar de lumea ambientală. Nu-și dă seama că lumea fizică este inclusă într-o realitate mai vastă, spirituală.

În starea de iluminare (I) se produce unificarea conștiinței Sinelui (umană) cu cea a Spiritului încarnat în om. Deși realitatea exterioară are aceeași formă, apare senzația că ea este o unitate din care facem parte și noi. Aici, Spiritul are nostalgia lui Dumnezeu, dar nu se identifică pe deplin cu El, încă.

În starea de iluminare (II) experiența este mult mai intensă, conștiința se extinde dincolo de lumea spirituală, intrând în Nemanifestare, în Transcendentul absolut, în Dumnezeu.

Vedem deci că în toate cele trei situații generice, totul este o experiență a Conștiinței unice, diferit aranjată în sine, cu sau fără granițe interne.

A spune că te simți manipulat de Dumnezeu este o neînțelegere. Dumnezeu este chiar în tine, alegerile tale sunt ale lui Dumnezeu, tu ești tot El. Confuzia provine din faptul că Dumnezeu are forma păpușilor rusești, băgate una într-alta. Ele au același nume, deși au dimensiuni diferite: Matrioșka. În Matrioșka cea mare se găsește și Matrioșka cea mijlocie, și cea mică.

Fig.3 Matrioșka, păpuși în păpuși

Ego-ul tău imaginar te păcălește doar pe tine

Poate că aceste idei ți se par fără legătură cu viața ta cotidiană. Dar ele îți arată Adevărul inconfortabil. Ceea ce *crezi că e viața ta*, de fapt, este o poveste pe care ți-o spune ego-ul tău. Dar ego-ul tău e real?

Dacă definim ego-ul a fi *cel care deține liberul-arbitru*, cele spuse mai sus arată că ego-ul nu există, fiindcă nu există o libertate cum își închipuie el. De fapt, orice definiție i-am da, ego-ul nu există în mod obiectiv.

Atunci, care e puterea reală a ego-ului tău imaginar? Este una singură: să te păcălească pe tine. Este umbra degetului tău proiectată de veioză pe perete. Te uiți ce scâlâmbăieli face umbra asta zglobie și ți se pare că nu ești singur, cineva te distrează. Pierzi degetul real din vedere și te concentrezi pe umbra aia fistichie.

Ego-ul poate păcăli numai Conștiința umană, este iluzionistul care o farmecă pentru ca ea să nu creadă cumva, Doamne ferește! că este totuna

cu Conștiința spirituală și cu Conștiința universală. Dar tocmai acesta e Adevărul.

Afirmații de Fred Davis, iluminat: Cel care caută iluminarea nu se poate ilumina. Se poate trezi un căutător spiritual la adevărul că este Unicul? Nu. Dar Unicul se poate trezi la adevărul că acel căutător este o ficțiune. Atâta timp cât noi vom privi dintr-un punct de vedere individual, vom crede că avem o problemă. Noi, adică Unicul. Pentru că nu există nimeni ca individ. Există doar Totul. Ca eu, acesta, să descopăr că "Eu sunt Acela" trebuie să renunț la individualitatea mea. De fapt, există numai Acela, din care apare și acesta. Ce este Acela? Nu știu, habar n-am. Știu că nu-L pot înțelege, deja am abandonat orice încercare de a-L înțelege.

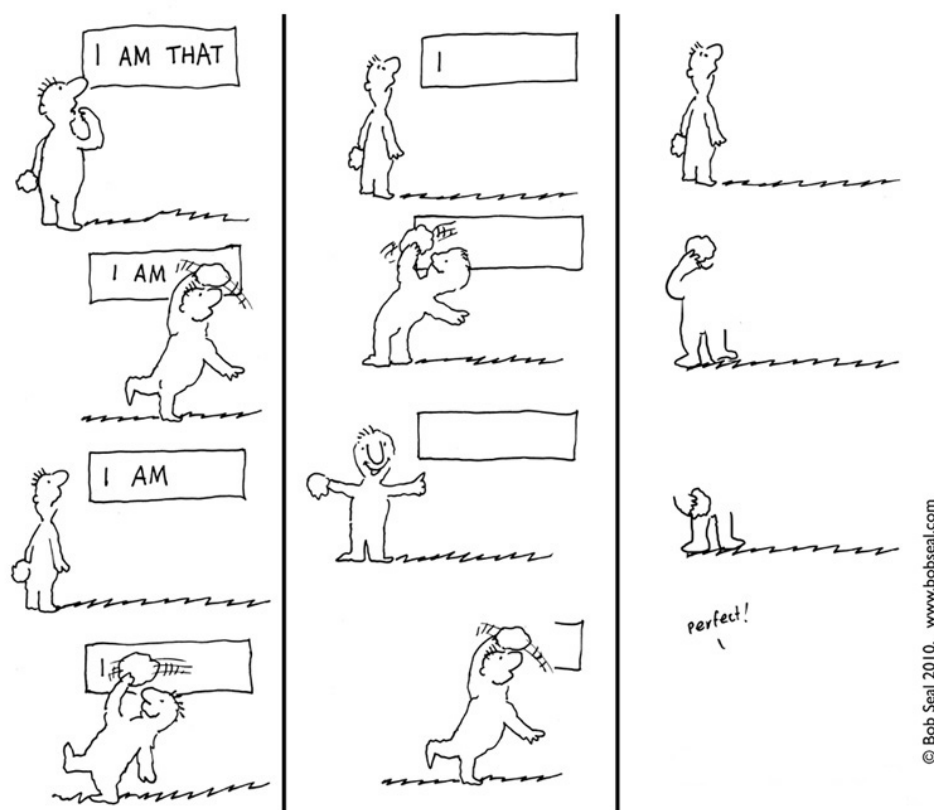

Fig.4 "I am That" (eu sunt Acela pe care Îl căutam)

X și Y

Îți închipui că ești un individ real care se mișcă pe axa imaginară a timpului, Y. De fapt, unica clipă reală se mișcă pe axa imaginară a individualității, X.

Haide s-o luăm mai la concret. Vin alegerile. Trebuie să decizi cu cine votezi. Ai libertatea de a decide. Votezi cu X sau cu Y. Dar oare asta-i libertatea adevărată? Dacă ai orgoliul că *alegi liber*, că tu conduci națiunea prin alesul "tău", atunci, evident că te-ai lăsat păcălit de exercițiul democratic.

Dacă nu te duci la vot este, desigur, o manifestare a unei la fel de mici libertăți. Nu ai niciun impact asupra mersului lucrurilor, care oricum îl va scoate câștigător pe X sau Y. Asta înseamnă că ai libertatea de a nu fi băgat în seamă de nimeni.

Dacă reușești să candidezi chiar tu pe listă și ești ales de votanți, crezi că poți schimba țara din temelii? Nu vei putea face decât reformele posibile într-o asemenea țară. Vei întâlni nenumărate blocaje legale sau cutume sau defecte ale unor personaje importante, care toate te vor dezamăgi. Vei pricepe că nu poți schimba lumea de unul singur, deci nici acum nu ai marea libertate pe care o sperai.

În viață e la fel. Ego-ul speră să-și impună voința, dar deseori trebuie să se supună conjuncturilor. Chiar și când crede că are, în sfârșit, dreptul de a face ce vrea (să plece în străinătate, să-și facă operație de întinerire, să câștige o avere, orice), chiar și atunci:

(X) ori se va simți împins de un unic impuls irezistibil (deci nu va decide liber);

(Y) ori va fi stresat de plaja nelimitată de alegeri (și va ceda ispitelor celor mai facile, fiind astfel manipulat de energii grosiere, deci tot neliber va rămâne).

E posibil, desigur, să acționeze cu înțelepciune, ceea ce se întâmplă mult mai rar, dar și înțelepciunea vine de undeva...

Citate din Jean Klein, iluminat:

- Nu există întâmplare în viață, pentru că tot ce se petrece aparține întregului. Din punct de vedere personal, poate să pară accidental sau coincidentă, dar în ochiul divin al infinitului există numai simultaneitate.
- Mintea este o cursă, dar când privești cu adevărat, nu poți descoperi niciun prizonier.
- Orice frică reprezintă inevitabilul preț al izolării. Atâta timp cât persistă iluzia unui ego separat, nu putem evita teama. Singurul remediu definitiv împotriva fricii este realizarea unei conștiințe globale și unificatoare.
- Autoritatea reală vine din înțelepciunea impersonală, nicidecum de la persoană.
- Tu nu ești proprietarul a ceea ce posezi, ci doar un administrator. În această postură te porți complet diferit, deoarece te simți liber față de

bunuri. Le vei utiliza potrivit fiecărei situații, dar nu în vederea acumulării. Când ajungi să te cunoști profund, descoperi ierarhia reală a lucrurilor.

- Sinele (n.n.- Spiritul) este ca o sursă luminoasă ale cărei raze alcătuiesc mentalul nostru și, în consecință, lumea. Ființele și lucrurile, sub aspectul lor cel mai divers, cel mai eterogen, nu sunt decât fragmentări ale aceluiași Tot, precum scânteile care sar dintr-un foc sau firele plasei unui păianjen.

15 aprilie 2020

PEDAGOGIA NONDUALITĂȚII

Capitole:

Unitate, unime, unificare | Ego dual și ego nondual | Situația lose/lose | Separarea începe cu Spiritul | Agitatorul și răzgânditorul | Antiterapia prin nondualitate | Ai libertatea să încurci planul divin | Simetria karmei | Amestecarea dualității cu nondualitatea | Dumnezeu asimptotic vs. Dumnezeu instantaneu | Să ne lămurească Cristos | Tranziția de la dualitate la nondualitate | Ne-răspunsuri nondualiste la întrebări fundamentale | Umor nondual

Unitate, unime, unificare

Spiritualitatea nondualistă poate fi dificil de înțeles. Cuvântul nondualism ne duce automat cu gândul la unitate, unificare, unicitate, unime, deci ceea ce unește. De la această noțiune trebuie să purcedem și tot aici ne vom termina călătoria spirituală.

1. UNITATE PRIN FRATERNITATE

Spiritismul a făcut deja primul pas spre a ne apropia de această înțelegere. Din revelațiile spiritelor, am aflat că ele colaborează, se ajută permanent, acesta fiind îndemnul divin. „Toți pentru unul, unul pentru toți” este deviza după care se orientează în ceea ce fac. Și au multe de făcut dacă vor să evolueze. De exemplu, în misiunile pământești și cerești, se reunesc forțele a nenumărate spirite de toate rangurile, de la cele mai rafinate și inteligente, până la cele mai grosiere și puternice. Și toate acționează ca o singură ființă.

Citez din articolul meu „Comentarii la studiile karmice ale doamnei Nina Petre”: «Ființele vii sunt mai mult decât un nucleu inteligent în jurul căruia se învâрте restul lumii. Fiecare ființă face parte dintr-un colectiv de ființe și, mai presus de destinul individual (foarte important, desigur, pentru individ), tronează destinul grupului. Nu ne putem sustrage legăturilor și interacțiunii cu alte ființe. Suntem responsabili și pentru alți oameni, unii chiar necunoscuți. Nu putem trăi singuri, ba nici măcar nu evoluăm singuri.»

2. UNITATEA SUFLETELOR ÎN SPIRIT

Ne apropiem și mai adânc de ideea unei „ființe unice” (nondualistă) atunci când abordăm chestiunea încarnării spiritului. Am repetat în scrierile noastre un lucru pe care nu îl prea găsiți în alte surse de informații spirituale. Iată o mică sinteză despre **dualitatea suflet-spirit**:

Spiritul încarnat își creează un suflet de om. La moarte, sufletul nu dispare în neant, ci este înglobat în spirit, ca o mască a unui actor. Spiritul dezîncarnat își poate pune această „mască” sau personalitate când vrea să se manifeste pământenilor drept fostul om. Dar acel spirit se poate manifesta sub oricare dintre formele umane pe care le-a încarnat la un moment dat pe Pământ. Deci sufletul nu supraviețuiește independent, ci viața aparține doar spiritului, iar sufletul rămâne doar ca o informație de arhivă.

Chiar și în viața prezentă, sufletul nostru manifestă direct voința spiritului, fără a ne da seama. Dar există și diferențe. Sufletul manifestă și alte influențe exterioare. Când influențele exterioare se interiorizează, adică devin parte a psihicului, acea parte independentă se numește **ego**. De aceea apar conflicte între voința spiritului și dorința omului. Concluzionăm atunci că sufletul și spiritul sunt *ca și* două entități diferite.

Este important să știm că există un **spirit unic**, cel întrupat în ființa noastră, care s-a manifestat de-a lungul istoriei sub forma a numeroase suflete de om. Deci sufletul este o restrângere a posibilităților nelimitate ale spiritului. Sufletul are o existență scurtă în timp, iar spiritul este veșnic. Sufletul este *personal*, iar spiritul este *impersonal* (o colecție de personalități diferite) sau, mai exact, *individual-impersonal*. Mai presus de acest nivel se găsește Conștiința universală, *neindividuală*, *total impersonală*, *non-duală*.

3. UNITATEA TOTALĂ

Nondualitatea ne spune că există doar o unică Ființă sau Conștiință universală care se autolimitează sub forma spiritelor. Fiecare spirit este un aspect original al Conștiinței infinite. La rândul lui, prin încarnare, spiritul se autolimitează sub forma sufletului, care este doar un aspect temporar al spiritului. Deci, în esență, fiecare om este o mască a unei ființe unitare numite spirit încarnat, iar fiecare spirit face parte din unica Ființă numită Dumnezeu. Aceasta este teza nondualității, completată cu teza dualității suflet-spirit.

Iluminarea sau Trezirea spirituală este acea transformare energetică, independentă de voința și putința omului, ce face posibilă dezlimitarea Conștiinței de la nivelul de suflet la nivelul de spirit și, mai departe, la nivel de univers și mai presus de el.

4. SUPER-ILUMINAREA

Spiritualitatea *dualistă* poate fi comparată cu alpinismul pe marile piscuri din Europa. Spiritualitatea *nondualistă* este, în acest sens, alpinismul pe muntele Everest. Nu ne putem imagina o spiritualitate mai înaltă decât cea nondualistă.

Totuși, există o ruptură de nivel între iluminați și discipolii lor, o imposibilitate de înțelegere rațională care îi marginalizează pe cei treziți spiritual. Această prăpastie generează un fel de dizarmonie pe Pământ, de care s-ar face „vinovată” însăși nondualitatea, prin simplul fapt că s-a revelat iluminărilor.

Iată un posibil dialog al surzilor între căutătorii spirituali și un Trezit spiritual: „Maestre, dacă Dumnezeu este atotputernic, de ce nu oprește El războaiele?” „Dumnezeu e războiul, el e victima, el e agresorul. Și atunci, cine se plânge?” Iar dialogul se termină aici, în stupoarea generală.

Dacă maestrul este ceva mai sfătos, ar putea continua cu explicații dualiste despre Legea karmei, în virtutea căreia războiul reface un echilibru stricat anterior. Dar chiar și așa, este greu pentru mintea umană să priceapă un scenariu atât de grandios și întins pe secole sau milenii. Oricum, va rămâne nelămurirea: cum a fost posibilă prima greșală sau păcat care a pornit mecanismul karmic? Cât timp nu poate verifica prin trăire directă aceste informații subtile, omul e condamnat să CREADĂ POVEȘTEA ce i se spune, inclusiv cea despre nondualitate.

Deci, în mod ideal, ar trebui să existe o spiritualitate și mai înaltă, care să nu creeze falii adânci între aspiranți și realizați. Dar care ar fi ea?

Există o zonă și mai înaltă, dar inaccesibilă omului altfel decât prin moarte. Este **viața de spirit superior liber**. În lumea spiritelor înalte, ceea ce omul numește „iluminare” este starea normală a tuturor ființelor de acolo, dar amplificată față de planul fizic. Mai mult, nu mai există o prăpastie, ci doar o graniță simbolică între creatură și Creatorul unic. I-am putea spune acelei stări „super-iluminarea”. Dar nu orice spirit poate ajunge acolo, ci trebuie să fi evoluat suficient de mult. Pentru asta se încarnează spiritele pe Pământ, răbdând sute și mii de vieți chinuite: ca să progreseze și să ajungă în preajma Creatorului.

Dar chiar și acele spirite superioare au un ideal încă neatins. El se numește Cristos. Marele Spirit guvernează porțiunea noastră de univers și, în același timp, trăiește deplin în Tatăl. El este supremul model de echilibru și armonie între Dualitate și Nondualitate.

Dar chiar și spiritul lui Cristos are un ideal și mai înalt: cufundarea definitivă în ființa Tatălui Ceresc Absolut. Iată deci că mai **există trepte mai presus de spiritualitatea nondualistă** accesibilă omului...

Ego dual și ego nondual

Ego-ul este un termen introdus de Freud în psihanaliza sa, având un anumit sens restrâns în cadrul teoriei sale. El a fost preluat mai recent în psihologia transpersonală și spiritualitatea nonduală, dându-i-se sensul de opus al Sinelui Superior. Prin urmare, ego și Sine formează o pereche de contrarii.

Analizând învățăturile moderne, observăm că **ego-ul este abordat în două sensuri total diferite.**

Primul sens. Ego-ul dualității, sau **demonul interior**, este definit generic ca fiind acea structură psihică ce perturbă intențiile Sinelui Superior, care intervine activ în evenimente în mod egocentric și care, deci, trebuie îmblânzit, micșorat și supus Legilor cosmice sau poruncilor divine. Se prescriu numeroase metode, căi de îmbunătățire personală, de autoanaliză, de cunoaștere psihologică. Asta ar fi și abordarea religioasă, reinterpretată de învățăturile psihospirituale moderne.

Al doilea sens. Ego-ul din spiritualitatea nondualistă este **senzația separării persoanei de restul universului.** (De aici izvorăște, de fapt, conceptul de "dualitate": de la separarea dintre ego și restul lumii, adică de la relația subiect-obiect. "Nondualitatea" apare când simțul separării dispare.) Iluminatul **Tony Parsons** spune că acest ego este o contracție energetică, nu doar un gând, care atrage spre el numeroase alte gânduri ce devin astfel "personale".

Cel trezit spiritual consideră că evenimentele se întâmplă de la Sine, indiferent de ego-urile persoanelor. Ego-ul doar își arogă niște fapte și decizii care nu-i aparțin și la care doar asistă. Această senzație că există o persoană separată numit ego este doar o aparență și nu are puterea de a schimba nimic cu adevărat. Totul se întâmplă prin voința Supremului, nimeni nu e de vină și nu are merite pentru nimic. Nu există liber-arbitru al vreunei ființe vii, fiindcă nu există nicio altă ființă conștientă decât Absolutul.

De exemplu, un câine nu este conștient de faptul că e câine, că suferă etc. El e doar Forța Vieții împachetată într-un ambalaj de câine, cu anumite instincte, dar și posibilități de dresaj, care își joacă rolul în mod *impersonal*. Când mănâncă, e mâncatul pur, plescâind și salivând. Când are o durere, câinele este durerea, schiaună, îl vezi cât de amărât este. Peste un minut, când durerea a dispărut, el se bucură de viață ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu se plânge de ce i s-a întâmplat, deși va avea grijă de acum încolo să evite sursa de durere (în mod automat, ca un update la programul de computer din creierul său). Câinele nu este conștient de sine așa cum este omul și de aceea nu suferă. Suferința este o durere *interpretată* de ego sau, deseori, o simplă *interpretare* fără un motiv real, imediat.

Fig.1 Mintea animalelor nu este niciodată îngrijorată

Acest progres evolutiv al speciei umane nu este însă privit în nondualitate ca un beneficiu, ci ca sursa suferinței. Este o etapă ce poate fi depășită. Omul nu doar că trăiește o durere fizică, dar îi adaugă și suferința psihică prin lamentări de genul: “De ce mi se întâmplă asta tocmai mie? Nu ar trebui să sufăr niciodată. Viața este dură cu mine, dar nu cu alții. Cu ce i-am greșit lui Dumnezeu? Dumnezeu nu este bun.”

Rolul pragmatic al învățaturii nondualiste este să învețe omul să fie fericit, cum? dezvățându-l a mai suferi. Unii învățători nondualiști chiar se autodenunc “dezvățători”, pentru că ne învață să ne îndepărtăm schemele de gândire adunate de când ne-am născut, care ne aduc nefericirea indiferent de succesele pe care le avem. Nu suntem de vină, nu am avut alternativă, trebuia să învățăm acel mod de funcționare într-o lume duală, a contrariilor, în care individul se simte încolțit de pericole.

Dar acum a sosit momentul unei **revoluții individuale**, când omul matur își permite să se simtă vulnerabil, simțindu-se una cu toate ființele cu care interacționează, cu întregul univers și cu Creatorul. Nondualitatea și Trezirea spirituală nu este deloc una dintre metodele de dezvoltare personală și dobândirea succesului individual. De fapt, este tocmai opusul acestora. Personalul dispare și face loc impersonalului.

Totuși, când îi este de folos "persoanei", învățătura nondualistă joacă rolul, într-un fel, tot al unei terapii dualiste!

Iluminata Lisa Cairns: «Care-i diferența între A FI IMPERSONAL și A FI O PERSOANĂ? Este iubirea. Esența ființei este iubirea și permanenta mulțumire, percepția pură. În schimb, simțul persoanei te face să crezi că mereu e ceva în neregulă.»

Situația lose/lose

Există o deosebire între nondualiștii „clasici” (de tip advaita-vedanta) și cei „moderni” (neo-advaita). Primii consideră că există metode de îmbunătățire personală și, în consecință, adepții ar trebui să depună eforturi pentru eliminarea ego-ului. Acest concept este dezavuat de „moderni”.

În primul rând, ego-ul nu se poate dizolva singur. E ca și cum ai cere unui personaj din vis să oprească visarea. Nu are această putere. În al doilea rând, ce interes ar avea?! Iluminarea înseamnă însăși moartea ego-ului. Pentru ego, este o situație lose/lose.

Pe de-o parte, ca ego, va fi mereu nemulțumit, fiindcă asta îi este natura. Ego-ul este simțul separării unei părți din Tot. Oricât ar aduna sau și-ar adăuga el (cunoaștere, experiențe, avere, sentimente, putere etc), tot va rămâne neîmplinit, fiindcă numai Totalitatea îl poate împlini. Dar asta este posibil numai prin dispariția lui ca parte separată.

Pe de altă parte, odată cu dispariția ego-ului, rămâne Fericirea pură, dar nu mai există vreo „persoană” s-o simtă. Visul că există acea persoană s-a terminat. De aceea, situația este oricum perdantă și deprimantă **pentru ego-ul care vrea "să aibă" iluminarea**. Orice sfat este inutil, orice îndemn poate părea cinic.

Desigur, sfaturile sunt binevenite pentru **a îmbunătăți parțial suferința ego-ului**. De exemplu, omul poate învăța să-și controleze gândirea compulsivă („fericiți cei săraci cu duhul gândirii”!). Asta îi poate aduce o ușurare relativă. Mai puține gânduri înseamnă mai puține surse

de stres. Dar relaxarea nu va dura mult și o altă dorință, mai „spirituală”, îl va scoate din zona de confort. Inevitabil.

Omul atras de nondualitate este ca un fluture ce se învârtă în jurul unui bec incandescent. Nu se poate așeza pe el, fiindcă îl arde, dar atracția este irezistibilă. După ore și ore de învârtit, fluturele obosește și are două opțiuni: fie se îndepărtează cu regret, fie se așază pe bec asumându-și îngrozit moartea inițiativă. Poate de asta se spune că drumul către Dumnezeu trece, inevitabil, prin suferință.

Înțelegem astfel că ignoranța poate fi și ea, într-un sens, un mare „bine”, iar nenumăratele creaturi ignorante trebuie lăsate să viseze în pace. Deși numai pace nu este, ci suferință...

Separarea începe cu Spiritul

Chiar și spiritele invizibile au o imperfecțiune, care le îndeamnă neîncetat să atingă Perfecțiunea Absolută și nu se pot opri până nu devin dumnezeiești, adică își pierd individualitatea. Se pare că creaturile, de orice fel, sunt condamnate la activitate.

Scarlat Demetrescu scrie explicit în cartea „**Din tainele vieții și ale universului**” că, înainte de a fi trimise în Creație, spiritele sunt „imperfectate”, căci altfel nu ar putea exista separat de Creator.

Separarea este modul prin care apare Creația. Prima separare este Spiritul. Din Marea Conștiință universală se desprinde sau se delimitează o mică porțiune numită Conștiință spirituală. În cartea „**Viața Impersonală**” se spune că Divinitatea își alege unul dintre infinitele sale Atribute, a cărui manifestare o dorește. Acesta devine nucleul Spiritului. În jurul lui se adună energia divină sau perispiritul (corpul spiritului). Din perispirit, la încarnare, se creează mintea omului. În minte apare apoi ego-ul, care găzduiește Conștiința umană. Aceasta a apărut similar, prin divizarea Conștiinței spirituale.

Procesul invers, de eliberare este următorul: retragerea Conștiinței umane în matca sa, Conștiința spirituală. Când apare iluminarea sau eliberarea de ego, „cineva” observă dispariția acelei contracții egotice. Deci centrul de conștiință al iluminatului se află acum în Conștiința spirituală, relatându-ne ce i s-a întâmplat corpului-minte.

Dar adevărata și ultima eliberare constă în pierderea și acestui „eu” foarte subtil și revenirea Conștiinței spirituale la Marea Conștiință din care a fost detașată la începutul creării Spiritului.

Agitatorul și răzgânditorul

Unii sugerează ironici că învățăturile nondualiste ne-ar îndemna la lene, inactivitate, blazare, indiferență. „Din moment ce totul este perfect așa cum este, eu de ce să mă *agit*?” ar spune ego-ul. Într-un fel este adevărat, dar nu în sensul sugerat. Activitatea sau inactivitatea nu este decizia ta. În 99% din timp, ego-ul mental nu poate sta fără să acționeze. Dacă tu crezi că învățăturile spirituale te molesesc, e doar povestea pe care ți-o spui tu, încercând să justifici astfel impulsurile care îți conduc viața automat. Tu ești doar un martor care le interpretează conform propriilor idei.

În același timp, când cel care asistă la o conferință nondualistă se simte mai relaxat, mai puțin agitat interior, este un efect psihologic benefic și fără impact negativ asupra vieții sale curente. A fi mai contemplativ nu este un „rău”. Dimpotrivă, constăți că lucrurile îți ies mai bine fără efort, într-un mod incredibil de firesc. Secretul? Lipsa de agitație.

Realitatea indescriptibilă a primit diverse denumiri: Vidul (nu vidul fizic!), Conștiința (nu conștientul omului!), Dumnezeu, Iubirea necondiționată (nu iubirea personală!), No-thing (l-am tradus prin *nimenimic*), Nondualitate etc. Dar Dumnezeu nu este ceva spectaculos, ci chiar ceea ce se vede cu ochiul liber, dar este interpretat de ego ca fiind „obiectele lumii”. Fiind doar „simple obiecte”, ele nu îl satisfac pe ego-ul spiritual, care îl caută pe „Dumnezeu”. Orbirea fundamentală îl împiedică să vadă că ceea ce caută altundeva este chiar în fața ochilor săi. Aceasta este drama fără soluție a ego-ului.

Lucrurile acestei lumi sunt „reale și ireale în același timp”, după cum afirmă unii iluminați. În schimb, ego-ul este senzația că „eu sunt real, solid”, excluzând automat ideea că ar fi și *ireal*. Și el continuă, atribuind soliditate absolută și obiectelor lumii înconjurătoare, întărindu-și astfel permanent senzația că el este total *real*, într-un cerc vicios, alimentat și de celelalte ego-uri din jurul său.

Interogația de tipul „cine sunt eu?” poate lămuri pe oricine că „eu” nu este nimic, decât o senzație nelocalizată. Intelectual, ego-ul poate înțelege că el „nu există”, dar va continua să creadă cu tărie că lumea este solidă, reală ca și el. Fizica cuantică ne arată cu toate dovezile posibile că nimic nu este „solid”, ci totul este un joc al energiilor. Care „energii”, nimeni nu știe ce sunt.

Un adevărat înțelept știe că nimeni nu poate scăpa de ego prin efort personal. Satsang-urile (însoțirea cu înțelepții) se pare că au puterea să

elimine treptat ego-ul din unii și să pulverizeze un parfum de iluminare. Poate fi și un satsang vizionat pe YouTube. Atunci, în prezența iluminatului, ai impresia că înțelegi lucruri pe care nu mai ești în stare să le povestești ulterior. Dar vorbele, gândurile și emoțiile spirituale au un efect *aparent*, care se termină după întâlnire. Secretul trezirii totale și definitive este numai la Domnul.

Chiar și după dispariția ego-ului, mai rămâne acolo „ceva”, o conștiință care observă această dispariție a contracției și starea de bine rezultată. Adică rămâne o dualitate subiect-obiect. Abia pe ultimul nivel de „realizare”, chiar și acest rest de eu va fi eliminat, rămânând Purul Absolut, lipsa oricărei dualități. Cine face aceste operații extrem de subtile? Absolutul însuși asupra visului Său.

Antiterapia prin nondualitate

Trezirea spirituală nu este o realizare umană, ci însăși Divinitatea acționează asupra acestui ghem de energii numit “om”. Iluminarea doar revelează Adevărul că nu există nimeni și nimic decât Conștiința unică.

Când Ea se *focalizează* asupra Sieși într-un anumit fel, atunci omul crede că el este separat de restul. Acesta ar fi ego-ul, simțul separării.

Când ființa umană începe să se întrebe “Cine sunt eu?”, este un preambul al Trezirii, un semn pozitiv. Dar nu omul se va ilumina. Când, în momentul Trezirii, Conștiința se *defocalizează*, separarea dispare și constată că nu a fost o persoană cu ego, ci doar așa avea impresia. Deci nu există niciun “iluminat”, o persoană cu capacități speciale, ci doar unica eternă Divinitate care se ascunsese de Sine și acum s-a redescoperit, într-un joc magic.

Spiritualitatea nonduală este atât de ciudată și de frumoasă, magică, miraculoasă! Totuși, dacă este folosită în scop terapeutic, s-ar putea să dea rateuri, adică, dacă e folosită în discuții destinate schimbării filosofiei de viață. Un pacient nevrotic, care simte un stres sau are o nereușită se va simți, probabil, ușurat. Dar dacă-i spui unei persoane depresive că „orice ai alege, decizia era deja luată”, asta i-ar putea agrava starea. În cea mai mare parte, pacienții nu vor să se schimbe interior, ci doar să scape de neplăcere.

Spiritualitatea nondualistă nu este o terapie psihologică, deși seamănă, pe alocuri, cu psihoterapia cognitivă. Ea poate ajuta spectaculos, ba chiar oferi revelații extraordinare, dar nu oferă o garanție de vindecare. De fapt, **nicio terapie nu oferă garanții!**

Iluminatul **Peter Fenner** spune că, în acest tip de terapie, clienților li se pune la dispoziție un spațiu deschis și fără prejudecăți pentru a-și abandona propriile credințe fixe și emoții înghețate. Terapeutul nondual pune sub semnul întrebării structura și natura suferinței în așa fel, încât dizolvă interpretarea autocentrată a pacientului.

Să luăm un exemplu. Tony Parsons spune că el, din starea de iluminare, nu vede în fața sa decât niște corpuri lipsite de persoană. Prin urmare, nu simte nici timiditate, nici teamă de părerea altora, nici dorința de a-i impresiona etc. Iată, deci, un posibil remediu al tracului sau al vorbirii în public: să te imaginezi că vezi oamenii așa cum sunt ei în Realitate, niște corpuri fără cineva înăuntru. Te manifesti ție însuși, pur și simplu. Nu ești decât tu în toată sala aia mare. Nu mai poate apărea astfel nici intimidare și nici manipulare, fiindcă nu există miză.

Link: Nondual Therapy Directory ⁵²

Ceva similar se întâmplă cu unii dintre cititorii mesajelor sapiențiale ale lui **Marius Ghidel**, asemănătoare cu cele din nondualitate: ei suferă o mutație de conștiință care îi face să scape de stres, de problemele și suferința produsă de ego. Marius joacă rolul de terapeut spiritual pentru unii, dar, așa cum el este un “dezvățător” spiritual, este și “antiterapeut”, fiindcă nu vrea să vindece persoana, ego-ul, ci, dimpotrivă. El folosește argumente dualiste mistice ca să ne convingă și să ne apropie de adevărul nondualist. Astfel, ne îndeamnă să ne *bucurăm* când avem o durere, când pierdem ceva, când suntem învinși, fiindcă atunci ego-ul este scăzut, ceea ce ne apropie de Dumnezeu.

Nondualitatea pură este chiar “nespirituală”, în sensul că nu este *prescriptivă*, nu prescrie comportamente dezirabile, nu e moralizatoare. Cel mai bine ar fi (dar asta e deja o prescripție!) ca nondualiștii să nu fie decât *descriptivi*, adică să descrie ce se petrece cu viața în prezența ego-ului sau fără el. Atunci când dau sfaturi cum să te porți fără ego, ei deja „cad” în spiritualitatea duală. Omul ar trebui (iar o prescripție!) să decidă singur, pus în fața unor fapte sau mărturii. Degeaba i se prescrie ceva dacă el nu e pregătit sau convins s-o facă. Deseori, ego-ul acționează tocmai invers decât e sfătuit, mai ales când e împotriva interesului său. Și atunci, să nu ne așteptăm ca un sfat împotriva ego-ului să aibă rezonanță în om (iar o prescripție! poate că în unii are).

⁵² <https://www.nondualtherapydirectory.com/>

Credința în orice, inclusiv credința religioasă sau spirituală, este o *proiecție psihologică* masivă. Toți proiectăm inconștient. Iluminatul proiectează automat și el, în virtutea obișnuințelor corpului-minte, dar vede imediat că este doar o proiecție. Asta înseamnă claritate, care aduce o eliberare interioară de presiunile ego-ului. Cei care s-au iluminat și erau prinși într-o grupare spirituală, deseori, sunt forțați să o părăsească, pentru a nu destructura povestea spirituală pe care le-o spune gurul sau mentorul.

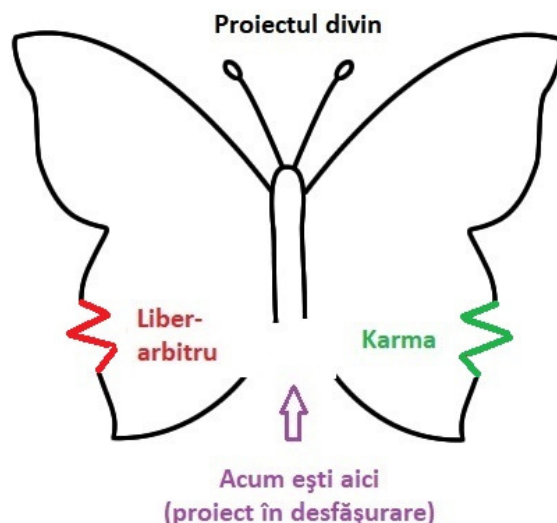
Teoria nonduală poate atrage numai pe cei aproape de Trezire, care au acest germen al desăvârșirii în ei. Pe ceilalți îi va speria, întrista, amuza sau n-o vor înțelege. Nondualitatea este minunată, dar nu-i menită să rezolve chestiunile personale, decât, poate, prin ricoșeu. În lumea relativă, funcționează perfect, de exemplu, Legea atracției: la ceea ce te gândești (fie pozitiv, fie negativ) acel lucru îl capeți, adică îl capătă mecanismul minte-corp. Sau Legea karmei și celelalte legi universale. Și terapiile normale, ale lumii duale.

Conștiința nonduală este soluția la toate problemele și, în același timp, nu este o soluție la nimic, este liberă, nu poate fi constrânsă a ne da rezolvări, dar nici a nu interveni în viața noastră. Este dispusă să accepte orice mizerie, ca și orice frumusețe...

Ai libertatea să încurci planul divin

Ca să împăcăm și mintea, și non-mintea, putem spune că **omul are liber-arbitru, dar în limitele date de destinul său**. Destinul ar fi un subproiect dintr-un proiect mare, iar libertatea constă în mici modificări aduse acestui subproiect. Din perspectiva omului, ele pot fi modificări substanțiale, dar din perspectiva proiectului divin, nu-i ating esența.

Proiectul divin este ca un desen simetric care ia forma dorită treptat, pe măsură ce creionul realității trasează liniile. Dacă creionul alunecă forțat în altă direcție, proiectul trebuie să se adapteze, adică va trebui să mai adauge linii similare și simetrice. Este deci obligatoriu ca desenul să ajungă **simetric** în final. Karma reprezintă micile reparații și corecturi ale devierilor de la proiectul inițial. În rest, este numai Voința Divină.

Libertate, karmă, Voință divină

Fig.2 Deturnarea și repararea Proiectului divin

Pentru Dumnezeu nu există timp, deci are o răbdare infinită ca proiectul să devină un desen concret. În Creație însă, desenul ia naștere în timp, uneori secole și milenii. De aceea, există temuta și justa Lege a karmei.

Oricine poate remarca unele legături cauză-efect în viața sa și a apropiaților. Este cu mult mai greu să aflăm conexiunile karmice de la o viață la alta. E necesar un **Studiu al karmei și destinului**, așa cum îl face Nina Petre. Karma aparține Spiritului etern, iar legăturile se fac deseori peste veacuri, între oamenii în care se încarnează Spiritele la un moment dat, oameni care nu se născuseră când a început lanțul causal. Desenul divin este mult mai vast decât ne putem închipui și nu ține cont de duratele imense de timp. Dumnezeu vede totul în simultaneitate, ca pe un desen. Totodată, simte că desenul este incomplet înfăptuit și pompează mereu energia Vieții ca să ajungă la finalitatea dorită.

Putem afirma deci că omul are o voință liberă, dar este restrânsă la acțiuni de mică importanță pentru marele proiect, o libertate care doar adaugă mici înflorituri neesențiale la desenul divin (vezi fig.2). Deci, în final, desenul va avea, probabil, mai multe linii decât erau prevăzute în proiectul inițial, dar își va păstra **simetria și liniile generale**.

Conform doctrinei Karma-yoga, ai *liber-arbitru*, dar mai bine să nu-l folosești, ca să nu produci *karmă*. Doar află sau intuiește *proiectul divin* și urmează-i conturul!

Simetria karmei

Descoperirile din fizica modernă pleacă de la ecuații matematice. Teoria este plauzibilă numai dacă oferă simetrii. O metodă euristică (pentru noi descoperiri) este amplasarea cunoștințelor într-un desen simetric, urmând ca locurile deocamdată goale să fie umplute de noutăți (așa a procedat **Garett Lisi, un fizician cuantic** ⁵³).

În geometria sacră sunt evidente simetriile, care induc senzația de frumusețe.

Simetria este prezentă și în Legea karmei. Ea se exprimă popular în proverbe de genul “bine faci, bine găsești” sau “cine seamănă vânt, culege furtună”. Alteori, lucrurile sunt cu bătaie mai lungă: observăm că “părinții au mâncat aguridă, iar tinerilor li se strepezesc dinții”.

Sau, și mai complicat, în cadrul unui grup restrâns, relațiile și acțiunile interpersonale sunt marcate de simetrii relaționale, ca în exemplul de mai jos. Astfel, putem vorbi de o karmă de (micro)grup, în care parcă se împart simetric susținerile și agresiunile reciproce. Totul se întâmplă natural, dar ca după o schemă premeditată. Asta parcă nu-i karmă, ci o *schemă*. Și cine altcineva ar fi putut-o gândi decât Inteligența Divină?!

Analizând retroactiv situația complicată a unui *microgrup real*, am înțeles că deciziile luate de membrii ei au fost normale și logice din punctul fiecăruia de vedere personal și nimeni nu i-a forțat în mod deliberat. Toți au acționat *natural*. Or, tocmai acest fapt ne arată că au urmat niște directive venite de Sus și implementate în mintea lor. Altfel, nu ar fi putut exista în desenul de grup atâtea simetrii ale relațiilor, influențelor și evenimentelor. Sau am putea spune că Inteligența divină este implicită în fiecare dintre actorii Vieții, acționând inteligent *din interiorul* Vieții.

Analizând microgrupul, am încercat să prevăd cum va decurge un eveniment viitor. Cum? Simplu, completând simetria incompletă a tabloului de grup. Și așa s-a întâmplat, conform simetriei. Straniu sau magic? Oricum l-am considera, este motivul pentru ceea ce am scris mai sus. Niciun scenarist de film nu s-ar putea gândi la atâtea detalii semnificative...

Stă Dumnezeu aplecat cu atâta atenție asupra vieții fiecărei ființe? De asta să nu ne îndoim! El are grijă de fiecare piesă a imensului puzzle

⁵³ https://www.ted.com/talks/garrett_lisi_an_8_dimensional_model_of_the_universe

numit Univers, fiindcă toate sunt părțile rupte din Ființa Sa prin sacrificiu de Sine.

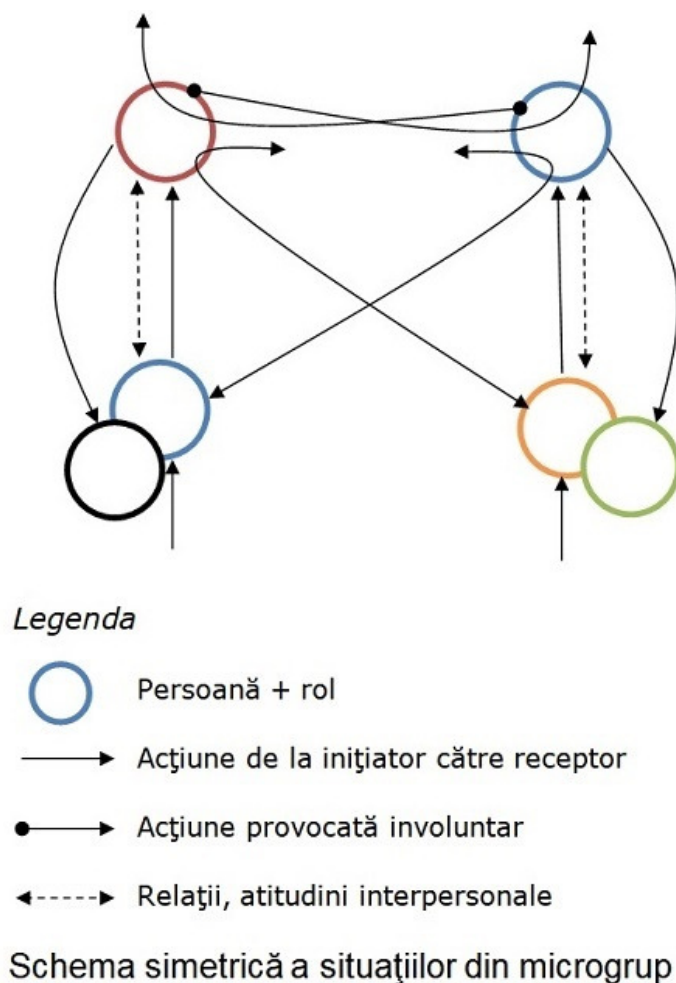

Fig.3 Situație karmică în microgrup (rude și prieteni apropiați)

Amestecarea dualității cu nondualitatea

De regulă, învățătorii de spiritualitate nondualistă amestecă în vorbire planul relativ, al dualității (D), cu cel absolut, al nondualității (N). Despre Nondualitate nu se poate vorbi nimic și orice se spune e o minciună. Totuși, cuvintele sunt necesare pentru a indica *direcția* unde se găsește Adevărul. Astfel, discipolul este introdus gradat în niște concepte nonumane folosind cunoștințe familiare, pe care le înțelege. Pe măsură ce se vorbește despre ego și Sine în termeni dualiști, se mai strecoară și câte o perlă nondualistă, care îi poate declanșa o scipire de revelație.

Dezavantajul este că o minte analitică poate constata derapaje logice la trecerea de la un plan la celălalt. Și apar întrebări imposibile de genul:

- De ce să mă lupt cu ego-ul (D) dacă el este doar o iluzie (N)?
- Dacă Conștiința n-are memorie, fiindcă nu există timp (N), atunci cum îmi poate conduce ea viața și să-mi dea informații despre trecut (D)?
- De ce să-mi opresc gândurile (D) dacă ele vin chiar de la Conștiință (N)?
- Dacă Dumnezeu a creat totul (N), înseamnă că tot El l-a creat și pe Satan și tot răul (D)?
- Dacă există numai Voința divină (N), de ce atâta haos și suferință în lume (D)?
- Omul se iluminează spiritual în urma eforturilor sale (D) sau pentru că este Voința lui Dumnezeu (N)?
- Cine profită de trezirea spirituală: omul (D) sau Spiritul său (N)?
- Dacă Dumnezeu are grijă în fiecare moment de tot și toate (N), de ce să ne mai rugăm la El (D)?
- De ce ne deranjează ego-ul (D) dacă nu există liber-arbitru (N)?
- Cum poate exista atât timpul în desfășurare (D), cât și timpul înghețat ca eternitate (N)?
- Cum poate să fie totul atât real (D), cât și ireal (N) simultan?

Tocmai pentru că totul este real și ireal simultan am scris aceste rânduri, ca să ne obișnuim cu ideea. Logica obișnuită se ocupă numai cu ceea ce e “real”, deci nu o poate accepta. Totuși, matematica a inventat numerele complexe, formate dintr-o parte *reală* și alta *imaginară* ($a + bi$). Dacă matematicienii au putut, noi de ce n-am putea să ne adaptăm la această realitate paradoxală?!

De aceea, este util ca învățătorul să atragă atenția de la început că există două realități simultane, suprapuse, la fel de reale, dar atât de discrepante: planul relativ al creației duale (D) și planul absolut al Creatorului unic (N). Este Creator unic nu doar pentru că e singurul care creează, ci este singura ființă care a existat vreodată, chiar dacă “sub forma” Conștiinței fără formă.

Atunci când vorbim despre planul absolut (N) sau *transcendent*, ne lovim constant de paradoxuri verbale și logice, din simplul motiv că este imposibil de descris sau înțeles. Dacă vrem să ne păstrăm discursul coerent, ar trebui să ne limităm a vorbi doar despre ego-ul din dualitate (D), din planul *imanent*.

În Marea Britanie, unde nondualitatea este un curent spiritual la modă, a apărut o așa-zisă “poliție advaita”, adică persoane “puriste” care, aflându-se la conferințe sau ateliere spirituale unde oratorul vorbește folosind un mod personal, acestea intervin autoritar în discuție și spun ceva de genul “Nu există niciun eu!”, “Nu mai folosiți limbajul comun!” 😊

Deci avem două posibile abordări, în funcție de context și auditoriu. Există astfel:

1) Abordarea lejeră, naturală. Trecem de la planul relativității (D) la cel absolut (N) și invers în funcție de subiectele discutate, de întrebările audienței, de nivelul lor de înțelegere, de experiența lor spirituală. Este o cale naturală, folosită în majoritatea curenților spirituale, inclusiv în advaita-vedanta și jnana-yoga (nondualitatea indiană). O folosesc și eu deseori.

2) Respectarea forțată a liniei de demarcație. Ori vorbim în termeni psihologici asezonați cu termeni religioși binecunoscuți, cu tehnici de autocunoaștere, autocontrol, terapii energetice etc.

Ori vorbim doar de spiritualitatea nonduală și ne adâncim în paradoxuri, în reprize de râs sau în tăceri meditative care să faciliteze scipiri de revelații divine. Așa procedează iluminatii **neo-advaita** precum Tony Parsons, Jim Newman sau Andreas Müller. Aceasta din urmă este o abordare foarte rară, pentru că omul face parte din ambele lumi simultan.

Mult mai des vom vedea învățători ai unor tehnici ce țin de spiritualitatea dualistă asezonați cu termeni nondualiști. Dar sunt doar cuvinte goale, fără trăirea nondualistă pură.

Fatalism și voluntarism

Atitudinea psihologică numită “fatalism” este inspirată din nondualitate (N), care spune că totul e în mâna destinului, conform proiectului divin. Atitudinea numită “voluntarism” este rodul observațiilor directe asupra vieții, care se petrece în dualitate (D). Omul oscilează între cei doi poli continuu. Fatalismul îl ajută să suporte regretele *trecutului*. Voluntarismul îl ajută să înfrunte teama de *viitor*, să îi dea speranțe și chef de viață.

Uneori, fatalismul îl ajută să ia decizii dureroase, spunându-și că nu are de ales sau că Dumnezeu acționează prin el. Când *alegi să fi fatalist* este un paradox în acțiune. Viața însăși e un paradox, când o analizezi la rece.

Totuși, amândouă atitudinile există doar în minte și sunt ale persoanei. Pentru iluminat nu există nicio persoană, deci niciuna dintre cele două atitudini nu are sens. Cel mult, ar putea spune că “fatalismul” se aplică întregii Creații și tuturor creaturilor, iar “voluntarismul” aparține exclusiv Creatorului Divin.

Oamenii sunt programați să creadă că au liber-arbitru. Dar experimentele neuroștiințifice contrazic ideea de libertate de alegere. La ce ne folosește să aflăm această știre năucitoare? Poate că la nimic. Atunci la ce îi folosește Divinității să ne dezvăluie acest adevăr incomod? Nu nouă, ci Sieși își dezvăluie Adevărul, ca să-și stimuleze Trezirea completă...

Dumnezeul asimptotic vs. Dumnezeuul instantaneu

În mod evident, spiritualitatea dualistă pare să o respingă pe cea nondualistă. Nici nu s-ar putea altfel.

Natura fundamentală a ego-ului este să fie nemulțumit. Spiritualitatea dualistă, care ia ego-ul drept bază de pornire, îi alimentează această senzație irepresibilă de nemulțumire.

Astfel, în creștinism apare conceptul de păcat, care duce la ideea de vină și, deci, la nemulțumire. Toate eforturile ego-ului spiritual vizează îndepărtarea sentimentului de vină prin apropierea de perfecțiune. Care este de neatins, aruncată mereu în viitor. Cu cât te îmbunătățești, simți tot mai pregnant că nu ești suficient de bun, paradoxal. "Cu cât știi mai multe, cu atât îți dai seama cât de ignorant ești". Te apropii de Dumnezeu asimptotic, nu-L vei atinge niciodată, vei rămâne etern într-o relație duală, separat de El.

Această abordare spirituală se potrivește nemulțumirii intrinseci a ego-ului. Prin absurd, închipuiești-ți că, la un moment dat, ego-ul ar avea senzația că a atins Desăvârșirea și că nu are unde merge mai departe, căutarea lui s-a sfârșit. Prin firea sa nemulțumită, s-ar plictisi de atâta bine, dar nu ar mai avea ce să schimbe, spre ce să mai aspire. Asta ar fi chinul iadului, cazna eternă. (De fapt, Lucifer chiar asta a pățit, el este "Ego-ul etern"!)

De aceea, *atâta timp cât există*, ego-ul are nevoie de un ideal veșnic intangibil, pentru a-și putea suporta propriul iad din care e alcătuit.

Chiar și în buddhism, care este mult mai apropiat de Nondualitate, apare sentimentul de vină. Vina că nu ești la fel de bun, de compasiv, de detașat precum maestrul tău sau ca idealul Buddha sau vina că nu meditezi suficient etc. Și budiștii au propriile idealuri pe care simt că nu le-au atins, fiind un prilej de *nemulțumire*.

Chiar și meditorii mindfulness, care nu au nicio doctrină, tot mai păstrează un ego care-i îndeamnă să mediteze fără pauze, tot mai mult, ca să își transforme fiziologia creierului. Nemulțumirea lor provine din

teama de a nu pierde acea stare mentală plăcută, câștigată cu atâtea sacrificii. Nu au liniște dacă trebuie să-și întrerupă practicile meditative, simțindu-se *vinovați* în fața lor înșiși.

După ce ego-ul a fost dezamăgit de promisiunile fericirii materiale, se avântă cu elan în promisiunile fericirii spirituale, unde speră să-și găsească alinarea, sensul vieții. Când apare și **dezamăgirea spirituală**, atunci ego-ul este copt să treacă la nondualitate, adică e pregătit să moară (iluminarea sau trezirea spirituală). Se pare deci că există o evoluție a ego-ului de la naștere, creștere la maturitate și moarte. Ego-ul nu este un accident sau o invenție umană, ci o *necesitate a Creației*.

Putem specula că, deși ego-ul nu poate perturba serios evenimentele prestabilite de Divinitate, *trăirile* sale sunt un element de surpriză, de originalitate. Acesta ar putea fi chiar **motivul pentru care Dumnezeu a inventat ego-ul**: să-i ofere ceva nou pentru Creația Sa. Desigur, din tot ce am mai scris anterior, se poate crede că ego-ul nu aduce nimic bun, dar aceasta e o exagerare dualistă; noțiunile de „bine” și „rău” nu sunt cunoscute de Dumnezeu.

Clarificare: Trăirile ego-ului pot fi *controlate* de inteligența Divină, ceea ce și face permanent. Dar aceste trăiri nu pot fi *create* altcumva decât prin prezența unui ego. De aici apare necesitatea apariției acestuia, care să ajute la îmbogățirea Creației prin simpla sa prezență.

Iar moartea ego-ului survine atunci când s-a maturizat *suficient*, în viziunea Absolutului, adică nu mai este necesar Planului Divin. Nici iluminarea nu este o întâmplare sau accident. Iluminarea este atingerea instantanee a lui Dumnezeu.

Să ne lămurească Cristos

Acum, dacă vrei să afli cine are dreptate, dualismul sau nondualismul, fă următorul experiment mintal: Cheamă-L în gând pe Cristos să-ți răspundă la întrebarea „Este adevărat că eu sunt Dumnezeu, precum tot ce există?”. Cristos va veni și-ți va răspunde, poate, așa: „Dacă Mă întrebi pe Mine, înseamnă că tu crezi că suntem doi, tu și Eu. Prin urmare, ai nevoie de un răspuns în acord cu această credință, că ești separat de Dumnezeu. Dacă te-ai fi crezut una cu Dumnezeu, nu ai fi invocat o iluzie numită Cristos să te lămurească Cine ești Tu. Adevărul este acela dat de credința ta.”

Deci nu poți *afla* adevărul absolut. De *aflat*, numai mintea poate afla, care este duală și egotică. Răspunsul pentru ea nu poate fi decât relativ. Absolutul se trăiește direct, prin moartea minții.

Tranziția de la dualitate la nondualitate

Așa cum spuneam, există o aparentă incompatibilitate între spiritualitatea dualistă și cea nondualistă. Prin iluminarea spirituală, granița dintre ele este trecută instantaneu, foarte simplu și natural. Totuși, uneori, tranziția este treptată, ego-ul e pregătit ușurel de moarte.

Astfel, în **dualitate** există un bine și un rău *personal*, binele fiind, evident, preferat răului. De pildă, este clar că pandemia este un mare rău pentru omenire.

Dar în etapa de **tranziție spre nondualitate**, binele și răul devin relative, barierele dintre ele sunt mai laxe, poți vedea și partea bună a răului și partea rea a binelui, ai o viziune *impersonală*. De pildă, este adevărat că pandemia aduce multă suferință umană, ca un adevărat război biologic, dar are și părți bune. Ca orice criză majoră, promovează oamenii capabili, meritocrația, și slăbește niște doctrine eronate, precum hedonismul, ateismul, globalismul etc.

Odată ajungând în **nondualitate** prin dispariția ego-ului, nu mai există categoriile de „bine” și „rău” și, de altfel, niciun fel de categorie, clasificare, ordonare, separare. De aceea îi și spunem „non-dualitate”, ca să subliniem diferența față de ceea ce ne-a obișnuit lumea duală.

Ne-răspunsuri nondualiste la întrebări fundamentale

Ca "sistem filosofic", nondualitatea îți poate ne-răspunde politicos, cu argumente logice, la orice întrebare. E ca o suprafață foarte alunecoasă, bine șlefuită și dură, în care nu poți înfige niciun crampon, niciun piolet, niciun târnăcop ca să te ții. Când aveai impresia ca te-ai târât puțin înainte, imediat aluneci la vale de unde ai plecat.

Iată un *posibil* dialog cu un iluminat, imaginat de mine pe baza mesajului transmis de Jim Newman. Deși pare absurd, e perfect logic în limitele sistemului nondualist. Sau altfel spus, nondualitatea nu are niciun cadru și de aceea nu se poate încadra în limitele logicii comune. **Atenție:** adevărata transmisie din timpul conferințelor iluminaților nu

ține doar de cuvintele folosite, ci mai ales de *transformările energetice* suferite de ascultători.

Despre liberul-arbitru

Auditor: Jim, există un ego care perturbă lumea?

Jim: În aparență, da.

Auditor: Înainte să te iluminezi, ego-ul tău avea liber-arbitru?

Jim: Când se întâmplă iluminarea, vezi că ego-ul n-a existat niciodată.

Auditor: ?!

Jim: Trecutul nu există, timpul e o iluzie.

Auditor: Bine, atunci să luăm momentul prezent.

Jim: Și prezentul face parte din timp.

Auditor: Eu am un ego, motiv pentru care nu mă simt ca tine, iluminat. Am liber-arbitru sau nu?

Jim: Nu văd aici pe nimeni decât CEEA CE ESTE. Totul e complet gol. Ceea ce numești “eu” este un vis.

Auditor: Bine, dar am aflat de la alți înțelepți să ego-ul e sursa suferinței și el trebuie să dispară.

Jim: E o poveste din acest vis.

Auditor: Atunci, când mă duc acum acasă, am să-i spun soției că nu există liber-arbitru și n-are de ce să mă certe că beau prea mult. 🤔

Jim: Nu există nicio soție, tu nu ești în Realitate. Există doar aparența că toate acestea există.

Auditor: Nu înțeleg.

Jim: Minte nu poate înțelege. Asta e o discuție fără urmări. CEEA CE EXISTĂ cu adevărat este incognoscibil.

Umor nondual

Motto: *Râsul și umorul sunt cele mai subestimate forme de transmitere a Prezenței nonduale. (internet)*

Acest tip de umor rezultă din folosirea limbajului specific spiritualității nonduale (buddhism, zen, advaita, neo-advaita etc.), dar în contexte normale, cotidiene, laice. E o suprapunere nepotrivită, nelalocul ei. Acest umor e gustat mai ales de cei care s-au plictisit de jargonul advaita (nondualist), care nu prea seamănă cu trăirea pură.

Cum se îndepărtează petele de ego 🤔

Luați o ceașcă zen și turnați o soluție fără soluție. Agitați bine până vi se închid ochii. Inspirați, expirați și rămâneți așa. Ați obținut lăptișorul de ego. Imaginați-vă că-l turnați peste petele de ego până nu mai auziți vocea din cap. E momentul Trezirii. Acum luați *obiectul* pătat și priviți-l cu atenție până dispare și rămâne doar *subiectul*. Dacă petele de ego sunt tot acolo, opriți orice acțiune. Curățarea se va Realiza de la Sine. Asta e Realizarea Sinelui.

R.P.

"Becoming One with everything"

Fig.4 Unu cu toate

"There is nobody and nothing"

Fig.5 Nu există decât Nimic

"I want to get No-thing"

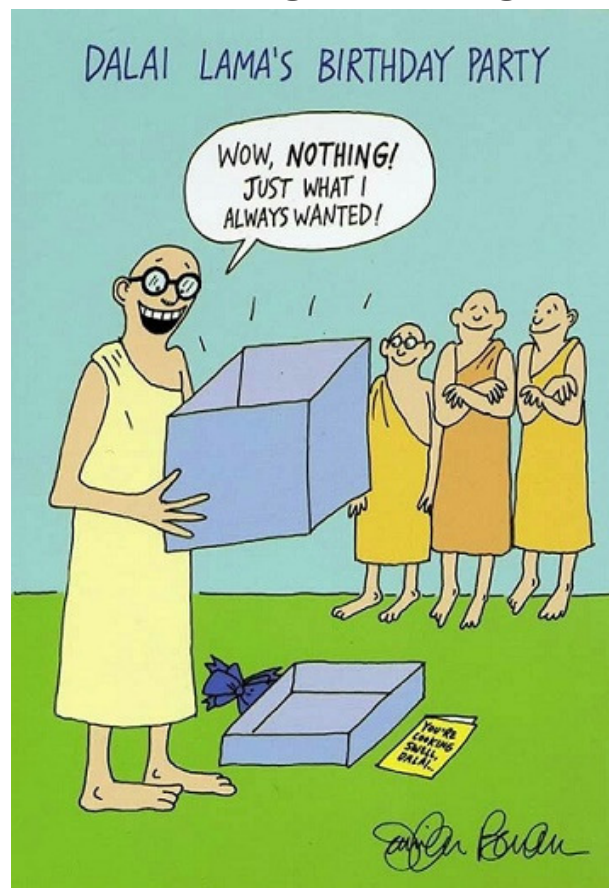

Fig.6 Vreau nimenimicul (no-thing)

Fapt, nu glumă!

Toți chinezii plescăie de mama focului când mănâncă orice, inclusiv supă. De unde acest obicei? Părerea mea este că un înțelept le-a zis demult cam așa: *“Când mâncați, fiți actul mâncării, nu vă gândiți la nimic altceva. Nu vă împrăștiți mintea. Uitați-vă la câinele ăsta cum mănâncă, nu-l interesează nimic decât osul lui. Faceți ca el!”* Și de atunci, chinezii plescăie precum câinii. Nu știu dacă a atins vreunul Trezirea spirituală prin asta, dar fă și tu ca ei! Te vei trezi... da, te vei trezi cu niște critici legate de bunele tale maniere.

Nondualitate într-o cupă cu vanilie

Vă propun să vă delectați cu o scurtă selecție amuzantă dintr-o conferință a iluminatului Jim Newman. El începe să vorbească despre nondualitate, subliniind inutilitatea oricărei descrieri a Ceea ce nu poate fi descris. Ca pus pe șotii, Spiritul îi retrage lui Jim firul ideii, acesta rămânând cu mintea golită, în răsul general. Poate că asta se întâmplă când auditorii iau prea în serios "studiul nondualității". Care studiu, omule?! Nondualitatea este Dumnezeu și nu poate fi cercetată analitic.

Iluminatul este întotdeauna relaxat și poate face haz de situațiile hilare. El știe că nondualitatea este subiectul fundamental, dar în același timp, inabordabil de către mintea omului. Așa că nu se ia foarte în serios ca "persoană iluminată", care e doar un rol.

Orice iluminat nu poate vorbi despre nondualitate decât când primește inspirația de la Spiritul său încarnat, care trăiește natural în nondualitate. Corpul-minte al iluminatului este doar un instrument pentru voința Spiritului Divin. Dacă izvorul inspirației se oprește, omul rămâne suspendat în neant, nu mai are ce spune. Când iluminatul tace, mintea îi este complet golită de idei. Iar când îi vin ideile, vorbele lui curg ca un izvor curat de inspirație divină.

Jim Newman - Nondualitate într-o cupă cu vanilie ⁵⁴ 😊

20 aprilie 2020

⁵⁴ <https://youtu.be/82u9j-RAfZk>

TRIUMVIRATUL "ABSOLUT-DUMNEZEU-SATAN"

Capitole:

Logica divină nu ține cont de logica umană | Conracție și expansiune, frică și iubire | Dumnezeu este Lumina Absolutului, dar Absolutul nu e Lumină | Granițele Conștiinței | Prin iluminare dispare căutătorul spiritual | Metafora tubului | Transă extatică și trezire iluminatorie | Maya pentru spirite | Întreita iluzie cosmică | Împlinirea Voinței Divine | Eul este Tatăl minciunii | Metafora ochelarilor inteligenți | Spațiul-timp și liberul-arbitru sunt impresii | Ce-ar fi fost dacă...

«Tao nu ia partea nimănui; naște atât yin-ul, cât și yang-ul. Totul este binevenit, atât lumina, cât și întunericul.» (Lao Tî)

«Afară de Mine nu este Dumnezeu: Eu sunt Domnul, și nu este altul. Eu formez lumina și creez întunericul, Eu aduc prosperitatea și produc dezastrul; Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.» (Isaia 45:6,7)

«Dumnezeu nu este putere în sensul puterii asupra răului, păcatului, bolii sau morții. Dumnezeu nu este putere în vreun sens ce implică luptă, adică învingere sau distrugere. Dumnezeu este viață. Dumnezeu este iubire. Dumnezeu ESTE. Nu există nimic altceva. Doar Dumnezeu ESTE.» (Joel Goldsmith)

«Doar să ierți un om nelegiuit fără să-l respecti ca pe Buddha înseamnă să nu-i înțelegi adevărata natură. "Demonule, tu ești sacru. Te respect cu adevărat." Dacă faci asta, nu vei mai găsi niciun singur demon în toată lumea asta; va fi plină cu buddhași stând mână în mână.» (SeongCheol ⁵⁵, mare maestru Zen coreean)

«Tot răul nu vine fără voia lui Dumnezeu, și-și cere satana voie, după ce vede că oamenii fac voia celui rău și vrăjmaș Domnului și omului.» (Noul Ierusalim)

Încercând să punem de acord spiritualitatea dualistă cu cea nondualistă, lucru aparent imposibil, lansăm o ipoteză, poate, la fel de imposibilă. Putem considera că Absolutul Creator (numit și *Brahman* sau *Brahma* în Vede) a emanat "la început" două Entități Supreme: Dumnezeu și Satan.

⁵⁵ <https://en.wikipedia.org/wiki/Seongcheol>

Dumnezeul Binelui (sau *Vishnu*, în Vede) are rolul de a **păstra Ordinea** Creației, așa cum a fost gândită de Creatorul Suprem. Rolul opus, de a **desființa Ordinea** și a provoca haosul îi revine lui Satan (sau *Rudra-Shiva*, în Vede). Nici Dumnezeu, nici Satan nu pot crea sau distruge cu adevărat, ci doar Absolutul Creator.

Ideea unui triumvirat divin (Brahma, Vishnu, Rudra-Shiva) ne-a parvenit din Vedele antice indiene, dar am modificat-o substanțial aici. Entitățile Supreme ar fi, mai degrabă, niște Forțe impersonale, suverane în domeniul lor și care nu se întâlnesc niciodată față în față (pentru că sunt expresiile aceleiași Voințe unice). Domeniile unde sălășluiesc ele sunt situate la extreme: Dumnezeu Binelui sălășluiește în Lumină, iar Anti-Dumnezeu, în întuneric. Forțele lor sunt *potențial* egale, dar fluctuează în timp precum yin și yang, respectând cicluri și alternanțe, pentru a împlini proiectele divine.

Cele două Mari Forțe opuse coordonează ierarhic o armată de spirite, având fiecare misiuni de îndeplinit în Creație. Aceste spirite pot ajunge să se lupte direct când se întâlnesc în zonele de intersecție ale celor două mari domenii. Pământul este terenul de confruntare a celor două armate, deocamdată prevalând Răul. Dar în proiectul Divin va urma, destul de curând, o inversare a situației la scară globală.

Binele este tot ce ajută la păstrarea Ordinii universale. Răul este tot ce se opune Binelui, adică împiedică Legile divine să guverneze. Deci Binele urmează în Creație voința Absolutului Creator. Mai concret, Binele conține *simultan* conceptele-cheie de: Armonie, Libertate, Adevăr, Lumină. Prin opoziție, Răul aduce în viața omenirii urâtenia, constrângerea, minciuna și ignoranța. Răul se opune voinței lui Dumnezeu, dar în același timp a apărut cu încuviințarea sau chiar din intenția Supremului Absolut.

Să nu uităm că, în Apocalipsă, se scrie că, după cei 1000 de ani de pace divină, Fiara va fi iarăși eliberată din iad. Adică, alternanța binelui cu răul stă în firea lucrurilor, niciodată vreuna dintre tabere nu va prevala definitiv...

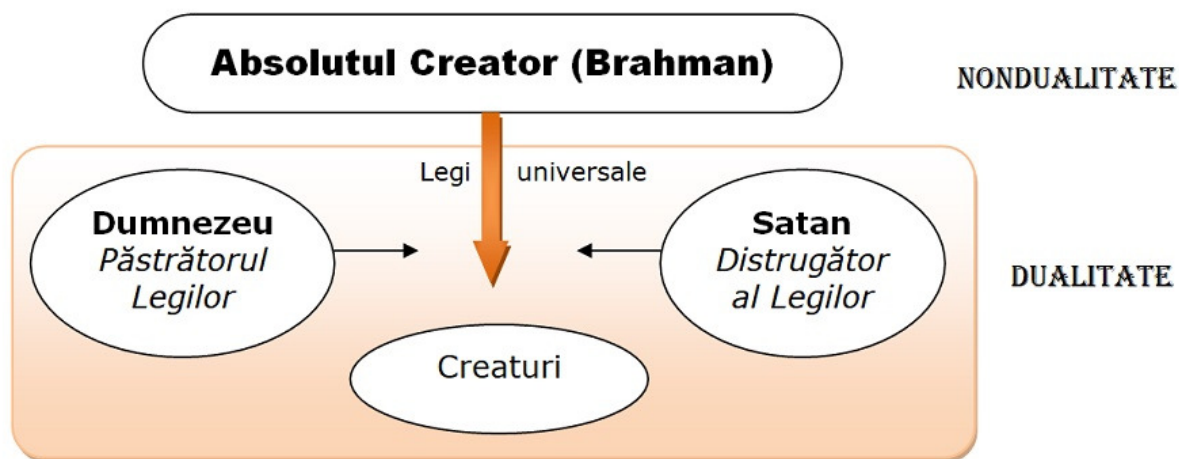

Fig.1 Triumviratul Divin: Absolut-Dumnezeu-Satan

Logica divină nu ține cont de logica umană

Dumnezeu este adorat de religiile monoteiste, iar Satan, de cultele sataniste. Tradițiile animiste și politeiste se închină unor spirite atât binevoitoare, cât și răuvoitoare. Toate acestea fac parte din spiritualitatea *dualistă*.

Spiritualitatea *nondualistă* nu are nimic de a face cu ele. Nu este practică, nu intervine în nicio luptă dintre contrarii. Ea doar observă jocul Creației din postura Absolutului neutru și detașat.

Faptul că mulți iluminați vorbesc în aceiași termeni despre Absolut sau Conștiința universală ne face să credem că Această realitate neutră, detașată, mai presus de bine și de rău, chiar există. Absolutul nondual nu este o particularitate a Dumnezeului Binelui, un aspect ciudat al Său. Ci dimpotrivă, Dumnezeul dualității este o creație limitată a Absolutului – limitată la Bine. Absolutul este și nimic, și totul, simultan.

Mai puțin suportabilă este cealaltă latură. *Cum am putea accepta că Satan a fost produs de Absolutul Creator?! Am putea răspunde că, fără o opoziție continuă, evoluția lumii s-ar fi produs extrem de rapid, iar jocul creației s-ar fi terminat prea repede. Însă acum, prin jocul sau lupta contrariilor, Creația a devenit mai interesantă, mai echilibrată, mai durabilă.*

Dar cum să admitem că însuși Absolutul Divin provoacă indirect, prin Satan, atâta durere, violență, suferință în lume?! Din perspectiva nonduală, totul există și nu există în același timp. Orice suferință îi aparține propriului Său Corp, din care s-a făcut și se face continuu lumea. Nu există nimic în afară de Unica Ființă. Tu suferi de senzația separării

de El, nu de altceva. Când te Trezești și vezi că tu nu ești nimic, durerea nu mai este a ta, ci a Lui. Și atunci, cum să-L mai acuzi de ceva?! Ar fi absurd.

De fapt, Satan nu e de vină pentru toate necazurile. Nașterea, dar și moartea sunt naturale. Plăcerea și durerea sunt legate în mod natural. Dar durerea nu înseamnă neapărat suferință. *Suferința* apare în ființele umane care se consideră *separate* de Conștiința universală – și pare a fi răul. Totodată, suferința este și motorul *evoluției* lor, comparând o stare prezentă inferioară cu o stare viitoare mult mai dezirabilă – și pare a fi binele.

Gândește-te la lupta pentru supraviețuire din natură! Când vedem unele scene de carnagiu între animale, avem o strângere de inimă. Totuși, nu intervenim, pentru că înțelegem că natura se autoreglează după niște reguli necunoscute nouă. Viața animală este reglată în întregime de Voința Divină. Acolo nu există ideea de "cruzime", care-i doar în capul nostru.

Noi credem că putem regla viața umană. Dar uită-te la rezultate: violență, războaie, agresiuni, lăcomie etc. Natura este mult mai ponderată decât omul. Emotivitatea omului doar o încurcă. Așa și cu întrebările noastre retorice, că de ce Dumnezeu a făcut așa și nu invers... Cârcotelile vin de la ego, care întotdeauna crede că „știe el mai bine”.

«De aceea avem neplăceri și suferințe în viață: ca să ne desprindă. Dacă noi punem ceva din lumea aceasta pe primul plan, îl vom pierde. Războiul este pentru o populație ce este boala pentru individ, pentru oprirea atașamentului, pentru că, prin atașamentul de plăcerile simțurilor, se pierde energie vitală. Mecanismele divine de desprindere, la fel ca boala, salvează sufletul, care este primordial, CU TOATE CĂ PARTEA MATERIALĂ POATE FI DISTRUSĂ. Pentru egoul nostru pare o durere, un necaz, o suferință fizică, o boală, dar pentru suflet este ELIBERARE. Și dacă nu vom înțelege că nu cei care ne atacă sunt cauza necazurilor noastre, ci atașamentul nostru de plăcere, atunci vom urca pe nivele superioare de presiune divină, ceea ce poate să însemne, spre exemplu un război mondial distrugător.» (Marius Ghidel)

Desigur că nu putem admite cu ușurință acest Triumvirat divin. Totuși, logica ne conduce aici. Nu prea avem soluții ca să explicăm paradoxurile Creației. Chiar și mitul căderii luciferice întărește această supoziție.

Se spune că Lucifer era un foarte înalt înger – asta ca să ne justifice de ce are atâta putere. Se mai spune că el a căzut pradă orgoliului – lucru improbabil, din moment ce era un înger apropiat lui Dumnezeu. Logica

nondualității ne sugerează că Lucifer (Satan) este emanația Absolutului Creator, de la Care i se trage *puterea* și *cunoașterea*. El a fost însă depozat, chiar de la crearea lui, de *Iubirea* divină și așa a apărut opoziția necesară față de Dumnezeu.

Dumnezeu vs Lucifer se manifestă în viața noastră prin antagonisme de genul: Smerenie vs orgoliu; Dăruire vs dobândire în folos propriu; Altruism vs egoism; Sinceritate vs prefăcătorie etc. Se spune ca omul credincios să dăruiască cât mai mult și să caute cât mai puțin pentru sine, pentru a se armoniza cu Binele Divin.

Contrație și expansiune, frică și iubire

Jim Newman relatează că el a simțit în momentul iluminării spirituale cum trupul său pierde o anumită contrație, pe care o simțea părăsindu-l din creștet până în tălpi. **Ego-ul este o contrație energetică** în corpul fizic și în cel subtil. Este ca o gaură neagră care atrage totul spre ea.

Ego-ul nu e niciodată mulțumit, mereu caută ceva și nu se satură niciodată. E ca un sac fără fund. Se simte centrul universului, spre care atrage totul din jur, în speranța că va găsi ceva să-l împlinească. Dar nimic nu-l poate împlini, pentru că ar trebui să renunțe întâi la contrație. Ea este cauza neîmplinirii. Când pierzi ego-ul, te expansionezi, nu te mai simți rupt de univers. Contrația energetică este cauza senzației de separare, de "persoană" independentă.

Isus spunea că Lucifer stăpânește Pământul. Da, o face prin intermediul ego-ului oamenilor. Numai oamenii sunt supușii lui Lucifer, nu și animalele, care n-au ego. Răul nu este general, ci începe și se sfârșește la regnul uman. Contrația egotică este „învățătura” luciferică. Este un virus care beneficiază și de doctrine: a individualismului, a materialismului, a egocentrismului.

Lucifer însuși este maxima contrație posibilă. Iar Dumnezeu este maxima expansionare posibilă. Lucifer (Satan) atrage totul spre el, simțindu-se centrul universului. Dumnezeu nu Se simte centrul la nimic, ci întregul, El dăruiește totul, emană, fiindcă își dăruiește Sieși. Amândoi au putere și cunoaștere nelimitată. **Diferența constă în capacitatea de a iubi.**

Dumnezeu este iubire, adică expansiune. În schimb, Satan este contrație – care poate fi tradusă emoțional prin frică. Frica vine automat din separare. Satan însuși este speriat că va pierde ceea ce crede că are:

poziția centrală. De aceea se manifestă cu ură împotriva iluzoriilor „amenințări” cu relaxarea și întregirea. Satan este supus unei iluzii cumplite, dar obligatorii. Fără ea, lumea ar rămâne fără cel de-al doilea pol... Și s-ar opri din mișcare.

Dumnezeu are cea mai mare compasiune pentru cel mai mare dușman al Său. Dar cine l-a făcut așa pe Satan? Absolutul. Și cum se împacă Dumnezeu și Absolutul pe această temă?

Dumnezeu este Lumina Absolutului, dar Absolutul nu e Lumină

Dumnezeu este totuna cu Absolutul, cu diferența că **Dumnezeu este Lumină, iar Absolutul este dincolo și dinainte de Lumină**. El a creat Lumina, ca și întunericul satanic. Este greu de înțeles pentru mintea umană, dar universul nu a fost făcut pentru și după mintea omului. Trebuie să te ridici la mintea Divină pentru a înțelege acest „paradox” perfect natural.

Dumnezeu Binelui nu este un spirit. Dumnezeu este Absolutul infinit, limitat prin faptul că este doar Lumină infinită. Aceasta este singura diferență.

Unii *mistici* primesc Grația extazului Divin prin apropierea de Dumnezeul Luminii, Binelui, Frumuseții. Alți *iluminați* primesc Grația Absolutului, sesizând natura iluzorie a lumii, maya. Nu este exclus ca cineva să aibă parte, succesiv, de ambele experiențe. Relatările celor două tipuri de înțelepți diferă, ca și concluziile și speranțele împărtășite. Misticii îndeamnă la eforturi supraomenești pentru atingerea Dumnezeirii, pentru că merită.

Iluminații neo-advaita nu îndeamnă la nimic, nici la acțiune, nici la abținerea de la acțiune spirituală, pentru că ei simt că „totul este așa cum trebuie”, „nimeni nu acționează, decât însăși Unicul, prin fiecare” și „nu există probleme”. Ei spun un mare DA la orice și la totul, și când e bine sau frumos, și când e neplăcut sau dureros, fiindcă totul are un rost divin. Cele bune și cele rele sunt mișcări ale universului, care crește, crește mereu în ceva grandios, tot mai măreț și avem încredere în acest proces divin, că „tot răul e spre bine”.

Mesajul nondualității atrage destui semeni, în ciuda lipsei sale aparente de pragmatism. Provoacă la unii o transformare instantanee în interior, deși nu poate fi imediat tradusă în fapte sau energii.

«Am realizat că acești ghizi ai mei, în încercarea lor de a mă împuternici, au jucat multe roluri pentru mine, inclusiv acela de a mă testa prin „a mă speria”. Mi s-a arătat cum, în anumite momente, cei care îmi băteau în geam, umblau zgomotos prin cameră etc., erau chiar ei și făceau asta ca să îmi testeze nivelul de integrare al fricii. Atunci am presupus că, de fapt, în jurul meu, în exteriorul meu (pe care îl percepeam înspăimântător când eram copil) au fost doar ghizii mei, deci doar asistența cu lumină și iubire. Mi-au fost aduse în „fața ochilor” astfel de scene din trecut și, privindu-le din repoziționarea de acum, am putut să curăț acele părți enorme de frică. Mi s-a schimbat și repoziționarea față de prezent. Am conștientizat CLAR că tot ce mai percepeam ca fiind densitate este, de fapt, LUMINĂ DEGHIZATĂ, care joacă un rol și, conectându-mă la ea, am avut cea mai intensă senzație de siguranță de până acum. Uneori, îmi cream această siguranță artificial, prin ceea ce făceam, când, de fapt, exista tot timpul, peste tot. Doar identificarea mea cu existența „balaurilor” făcea să îi și atragă în realitatea mea.

Îmi amintesc de aspectul meu din viitor care îmi spunea că ei nu știu ce este frica, pentru că nu sunt învățați despre ea. În societatea din viitor se merge doar pe trei direcții: iubire, lumină și compasiune.» (Akena Kumara ⁵⁶)

Granițele Conștiinței

Spiritele sunt parcele din Conștiința Universală a Absolutului. Ele au deci o Conștiință spirituală *individuală*. Conștiința umană este, la rândul ei, o parclă din Conștiința spirituală a Spiritului încarnat.

Conștiința umană este închisă între granițele minții omenesti. La rândul ei, Conștiința spirituală este închisă între granițele perispiritului, învelișul său energetic.

Spiritele superioare sunt deja „iluminate”, asemenea oamenilor treziți, ele văd că trăiesc într-o iluzie. Deși sunt trezite, ele trebuie să continue să trăiască în lumea spiritelor în virtutea tendințelor din *perispirit*.

La rândul lor, oamenii treziți spiritual continuă să trăiască în această lume fizică, în virtutea tendințelor acumulate în *corpul-minte*. Iluminatul trăiește liber de iluzie, dar nu iese complet din lumea aparentă.

Spiritul evoluează, adică își reduce forța tendințelor. Când tendințele dispar, nu mai există niciun motor al vieții spirituale, iar spiritul se dezbracă de perispirit, devenind parte a Dumnezeuirii, un co-Creator.

⁵⁶ <http://akenakumara.ro/lumina-deghizata/>

Dumnezeu este, privind dinspre lumea spiritelor, o comuniune a Conștiințelor spirituale, deci o *pierdere* a individualității. Privind însă dinspre Absolut, Dumnezeu este revenirea la Conștiința nedivizată, adică dispariția graniței Conștiințelor spirituale (artificial produsă de Creator la începuturi), deci un *câștig* prin reîntregire.

O mare iluzie acționează asupra **demonilor**, făcându-i să nu vadă realitatea spirituală în mod complet. Ei cred că, opunându-se lui Dumnezeu cel Bun, vor servi Adevărul. Și chiar Îl servesc, dar nu așa cum cred ei. Prin puterea grosieră pe care o au asupra materiei, sunt momiți să creeze unele efecte dorite de Adevăr, deși demonii nu-și dau seama de asta.

De pildă, ajutorul pe care demonii îl oferă unor magicieni de spectacol îndeplinește planul Adevărului de a-i face conștienți pe spectatori de limitele cunoașterii lor empirice sau științifice. Demonii sunt *iluzionați* că își fac un sclav din magician, prin care ei speră să provoace mari nenorociri (dar care nu se prea petrec până la urmă). Magicianul este *iluzionat* că va câștiga bani, putere ocultă, adorația și teama oamenilor; dar prin deziluzia de la final, se va dezice de acest orgoliu ocult aberant. Însă dincolo de acestea, adevăratul scop divin din spatele „*iluziei magice*” este să DEZ-ILUZONEZE spectatorii de toate concepțiile lor limitate...!

Prin iluminare dispare căutătorul spiritual

Iluminarea sau Trezirea spirituală este atunci când, prin Grația Absolutului, Conștiința umană își pierde limitele autoimpuse inițial și revine, temporar sau definitiv, în Conștiința universală. Poate că depinde de gradul de evoluție spirituală, de meritele actuale ș.a.m.d., dar nimeni nu știe în afară de Dumnezeu. Este privilegiul total al Grației de a-i arăta Conștiinței limitate de unde vine și care e jocul.

Nu are neapărat o consecință asupra puterilor ființei în lume. Este o cunoaștere absolut gratuită și “inutilă” în același timp. Ființa umană nu-și poate rezolva problemele cu ajutorul acestei trăiri. Dar se poate *relaxa* cu adevărat și capătă o înțelepciune și intuiție rară. Acest fapt ar putea duce, indirect, la dispariția unor probleme. Totuși, nu este o rețetă, nici o regulă.

De fapt, *persoana* dispare prin iluminare definitivă, adică *simțul separării* dispare. Corpul-minte rămâne același, dar golit de ego. Acest lucru îl afirmă iluminatii. Conștiința lor analizează noua situație și ne

raportează că nu mai există ego (simțul persoanei) în interior. Viața lor continuă, dar nu prin eforturi egotice, ca înainte, ci ei spun că “totul se întâmplă, pur și simplu”. Nu ne pot explica prea multe, căci nici ei nu înțeleg cum apare această lume și se manifestă din non-timpul și non-spațiul Absolutului. Intellectul este depășit de dificultatea noii revelații.

Relaxarea ce vine din iluminare se traduce prin **dispariția nevoii de a căuta**. Dispare nevoia de a aduna lucruri, idei, emoții. Ego-ul era acel sorb care nu se mai sătura niciodată, fiind mereu nemulțumit. Dimpotrivă, acum tot ce se petrece este acceptat cu mulțumire și nu mai există nici măcar căutarea spirituală. A dispărut dorința de evoluție, pentru că ființei nu-i mai lipsește nimic interior.

La exterior, poate avea lipsuri și nevoi aparente, ca orice om. Se va strădui să supraviețuiască, dar nu ca înainte, pentru că nu mai există o “persoană”. Tendințele naturale și voința Absolutului o vor conduce și vor crea oportunități. Corpul-minte va reacționa la tot ce i se oferă în mod spontan, fără planificare.

Metafora tubului

Încercând să exprimăm cât mai plastic și pe înțelesul tuturor aceste mari taine, vom folosi metafora tubului. Absolutul este ca un tub prin care curge lumea, universul. Diferența față de un tub obișnuit este că „țeava” este *vidă*, iar „conținutul” este plin de substanță, energie, informații, viață, aparent *solid*.

Folosind o comparație cu laboratoarele de fizică avansate, e ca și cum am avea un câmp electromagnetic foarte puternic care confinează (ține în interior) o plasmă super-fierbinte. Câmpul sferic din jur este invizibil, gol, dar are puterea de a ține plasma la distanță de pereții încăperii, pentru a nu-i distruge.

Pereții tubului Absolut emană permanent în interior tot universul, tot ce există *aparent* solid. Pereții înșiși sunt vid, deci nu putem spune că există în același sens ca universul dinăuntru. Lumea există în Absolut, este creată de Absolut, dar are o natură *aparent* diferită. Mai corect spus, Absolutul are două fațete, este simultan atât "nimic", cât și "totul".

Fig.2 Tubul Creației

Această lume funcționează după niște reguli imuabile, stabilite de Absolutul Creator. Prima regulă este că **lumea este duală**. Totul există polarizat în *perechi*, pentru a fi echilibrat și dinamic. În schimb, Absolutul este neutru, neclintit și nondual din orice punct de vedere.

Prima dualitate creată este Dumnezeu-Satan sau Bine-Rău. Binele absolut există la nivel cosmic și se numește Dumnezeu sau Lumina Divină. Tot ce există se raportează la Acesta. Dumnezeu este farul ce luminează universul, după care se ghidează toate creaturile. El dă sensul evoluției Întregului. Fiecare spirit creat se străduiește să devină o Lumină tot mai intensă, mai apropiată de modelul Dumnezeiesc. Pentru a atinge acest ideal, trebuie să urmeze regulile și ordinea stabilită de Absolut și vegheată de Dumnezeu.

Dumnezeu și opusul Său sunt niște *simboluri* ale Absolutului, cu care Acesta orientează Universul. Creația are nevoie de un vector îndreptat spre ceva. Absolutul, neavând formă sau limitare, a creat polul Luminii pentru a da un sens mișcării lumii. În lipsa acestei polarizări Bine-Rău sau Lumină-Întuneric, n-ar fi existat dinamismul creației.

Unii au spus că binele și răul există doar în mintea omului. E adevărat că ego-ul așa împarte lucrurile, după interesele lui. Totuși, în virtutea principiului de mai sus, mai există un Bine și un Rău cosmic. E adevărat că, în starea de non-minte a iluminatului, binele și răul nu există, dar ține cont că non-minte se află *în afara* lumii create.

Alții au spus, gândind conform schemei nr.1, că „Binele Absolut se întâlnește cu Răul Absolut”. N-are niciun sens această afirmație. Pe scara evoluției continue, trebuie numai să **urci**. Coborând, doar te vei pierde în ne iubire. Vectorul evoluției este unidirecțional, spre Lumină. Satan fost

creat numai din nevoia de echilibru, nu ca o cale spre fericire, ci ca alternativa necesară la fericire.

Demonii, adeptii lui Satan, nu se pot ilumina precum Spiritele superioare, căci dacă ar face-o, ar adopta imediat idealul iubirii necondiționate, care este starea naturală a Absolutului. Lumea întunericului este damnată la ne iubire și netrezire spirituală. Chiar dacă posedă o mare putere și cunoaștere, acestea două nu conferă Iluminarea completă, fiindcă lipsește a treia componentă obligatorie și întregitoare: iubirea.

Creația a apărut dintr-o „necesitate” divină. Absolutul (care este un potențial infinit) vrea să se autocunoască și o face prin intermediul Creației Sale (dinamism infinit). Alt sens nu are viața și lumea întreagă. E o frumoasă explicație, dar luați-o doar ca *ipoteză* teleologică nedemonstrabilă!

Spunem că Dumnezeu e singura ființă cu adevărat *liberă* să facă ce dorește. Și totuși, din afirmația anterioară rezultă că însăși Divinitatea se supune unei nevoi interioare de a se autocunoaște, care îl *determină* să creeze lumea. Ilumiinații spun însă că Lumea este un Joc absolut liber.

Transă extatică și trezire iluminatorie

Atunci când Grația decide asta, o ființă conștientă poate primi instantaneu starea de **iluminare** sau Trezire spirituală. Este un **pas în lateral** de pe scara verticală a **evoluției** spirituale, pas prin care se poate intra în Absolut. Acest fapt nu afectează cu nimic mersul mai departe al ființei pe calea ascendentă către Dumnezeu. Sunt două fenomene distincte: evoluția *îndelungată* spre Dumnezeu și trezirea *instantanee* în Absolut. Dumnezeu este aspectul luminos al Vidului Creator Absolut, expresia Voinței acestuia din urmă. Cei care au trăit un extaz beatific în Dumnezeu pot confirma ce am fost învățați: creatura (spiritul) trebuie să progreseze în veșnicie, păstrându-și fermă aspirația spre Lumină.

N.B. Acest articol explică DE CE mărturiile și revelațiile spirituale vorbesc despre două tipuri de trăiri supreme: extazul și iluminarea, și DE CE nu pare a exista întotdeauna o legătură directă între ele.

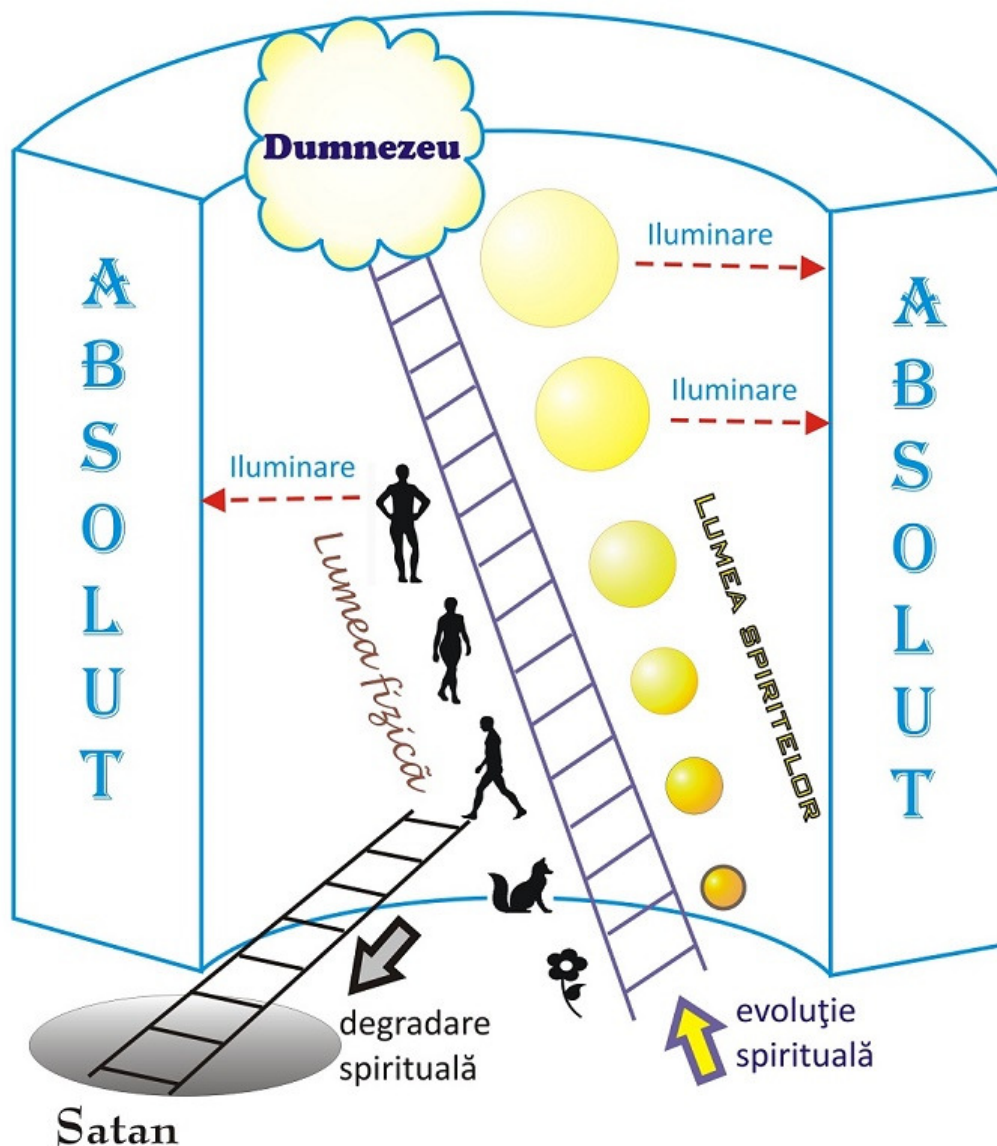

Fig.3 Scara Raiului e paralelă cu Absolutul

Din perspectiva Absolutului, totul este un joc liber, dar plin de reguli autoimpuse. Lupta contrariilor face parte din joc. Chiar și Satan se raportează *riguros* la Dumnezeu, încercând să facă totul *exact* invers decât primul. În acest sens, putem spune că Satan a apărut la o secundă „după” Dumnezeu, ca o contraparte a Sa. Deci Satan este secundar, însă necesar creației. De aceea, în mitul luciferic se spune că pe Lucifer l-au urmat în abis o treime dintre spirite, celelalte două treimi (dublu) rămânând de partea lui Dumnezeu. Din asta înțelegem că Dumnezeu este *mai important*, deși suportă și înfrângeri. Creația este foarte departe în timp de Maha Pralaya (disoluția finală), ea trebuie să meargă înainte în veșnicie.

Deocamdată, planeta noastră se află în faza în care bătălia pare a fi câștigată de Lucifer. Dar asta nu trebuie să ne deprime pe noi, oamenii de

Bine, ci să privim lucrurile în ansamblu. Victoria finală a forțelor Binelui începe acum, din abisul înfrângerii, când forțele adverse sunt amețite de aparentul triumf și, astfel, mai puțin vigilențe.

Dacă vrei să știi cum va arăta Noul Ierusalim, nu te gândești la clădiri acoperite cu aur! Ci doar privește-i și ascultă-i pe cei treziți spiritual. Deocamdată, iluminății nu prea sunt băgați în seamă, dar atunci vor conduce lumea. Imaginează-ți o lume în care conducătorii nu vor mai avea ego! Și vei fi deja în Noul Ierusalim...

(Aceste ultime paragrafe sunt scrise dintr-o perspectivă spirituală dualistă, care caută numai Binele. Cât timp suntem oameni și trăim în dualitate, vom aspira spontan spre Bine. Nondualitatea ne ajută să îndurăm mai ușor victoriile Răului.)

«Marea Fraternitate Albă Universală care se află în înalt trimite fără încetare în lume niște curenți de armonie pentru a-i antrena pe oameni spre unitate. Cei care sunt pregătiți să le capteze se vor decide, în sfârșit, să lucreze pentru a realiza această unitate, și va fi cea mai frumoasă zi a istoriei umane. Câte schimbări se vor produce dacă întreg Pământul va forma o familie! Toate miliardele ce se îndreaptă inutil spre armament, spionaj, vor fi folosite ca să transforme pământul într-o grădină a Paradisului. Pentru moment, se consideră că aceste idei nu sunt realizabile.

Se spune: o utopie!... Dar într-o zi, va fi ceva realizabil și realizat, încât toți vor fi uimiți. Această idee va prinde contur, ea va lucra și întreaga lume va începe să o accepte. Desigur, este un progres realizarea unei Pan Europe, a unei Pan Asii, dar este insuficient. Numai Pan Pământul poate rezolva toate problemele: ca întreg Pământul să fie o familie. Altminteri, în loc ca o țară să se arunce asupra alteia, se va întâmpla ca un continent să se lupte cu un altul... Va fi mai frumos ca Asia să se confrunte cu Europa?» (Omraam Mikhael Aivanhov)

Maya pentru spirite

În **spiritualitatea dualistă**, Dumnezeu este supremul ideal, spre care se îndreaptă toate eforturile creaturii. Ea îl va atinge după o imensă perioadă de evoluție în lume.

Prin urmare, timpul *pare* a exista în lumea spirituală, deși nu poate fi definit sau măsurat ca în lumea fizică. Totuși, această *aparență* a timpului se *diminuează* pe măsura apropierii de Dumnezeu. În Dumnezeu sau Absolut, nu există deloc timp, nici spațiu. Dar pe măsură ce coborâm ca vibrație, spre materia fizică, **timpul și spațiul** devin *forțe* tot mai constrângătoare, gradat.

Din revelațiile spiritiste, se știe că spiritele pot vedea mai departe în timp cu cât sunt mai evolute. Când privesc la desfășurarea evenimentelor temporale în trecut sau viitor, spiritele mediocre spun că, la un moment dat, li se „încețoșează” privirea și nu mai pot distinge nimic, nu mai pot profeti viitorul și nici citi trecutul.

La fel, în privința spațiului: cu cât spiritul e mai înalt, cu atât nu are nicio limită în a se deplasa în orice zonă dorește, atât joasă, cât și înaltă. Spiritele inferioare sunt mai legate de domeniul lor de rezonanță, pe care nu îl pot părăsi decât cu ajutorul unor spirite superioare și pe durată limitată.

Spiritele în curs de evoluție (*obligate* la reîncarnare) încă sunt **iluzionate** de Maya, iluzia cosmică, deși mai puțin și în mod diferit decât oamenii. De pildă, spiritul își stabilește un proiect, numit *destinul omului* în care se va încarna. Deseori însă, acest destin este ușor decalat față de Marele Proiect Divin, ceea ce are ca efect că lucrurile nu se vor împlini conform planului (omul va muri la altă vârstă decât cea prevăzută, va devia pe alte căi neașteptate etc.). Astfel, deducem că viziunea anterioară întrupării spiritului a fost oarecum distorsionată, romanțată, poate ca să-l încurajeze înaintea întrupării.

Cu totul altfel stau lucrurile cu un avatar, bodhisattva, adică un mesager al lui Dumnezeu, ce se întrupează voluntar, neobligat de karmă. Acesta știe exact ce-l așteaptă în viață, în toate detaliile. Și nu se va abate deloc nici în bine, nici în rău, nici nu va grăbi, nici nu va întârzia evenimentele. Voința sa va respecta identic Voia divină, așa cum s-a întâmplat cu ființa lui Isus Cristos. Deci spiritele de acest rang nu mai sunt supuse absolut deloc iluziei cosmice, Maya.

Prin urmare, în lumea invizibilă există spirite încă imature, în planul astral (nama-rupa, cu forme), aproape la fel de iluzionate de *separare* precum sunt oamenii. Apoi, există spirite intrate deja în lumea mentală (fără forme), dar care încă sunt obligate la reîncarnare, deci ușor iluzionate. Și, în final, avem spiritele superioare (îngeri), mai presus de orice limite și, totuși, care încă se străduiesc să atingă Perfecțiunea, așa cum o văd ele acolo.

Spiritele superioare au privilegiul de a intra din când în când în Absolut. Am putea spune că trăirea iluminării spirituale diferă la spiritele libere față de ființa umană, mai ales prin Cunoașterea și Puterea (față de Creație) pe care le-o dă iluminarea. Dar, în Conștiință, toate spiritele sunt identice.

Întreita iluzie cosmică

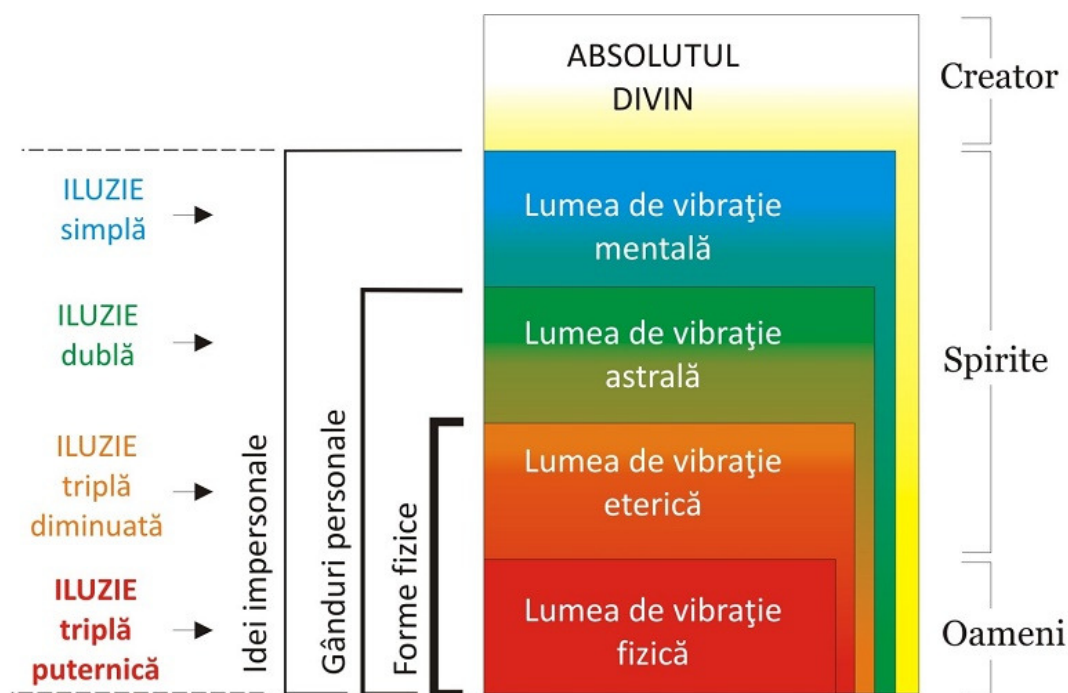
Simplificând lucrurile, Maya este mecanismul de creație a universului. Se începe cu stratul superior ca vibrație, care este „lumea” ideilor impersonale, pure, de unde izvorăște creativitatea. Apoi urmează „lumea” gândurilor personale, urmată de „lumea” formelor fizice. Toate acestea coexistă în același spațiu, suprapuse. Privind invers, din punctul de vedere al omului, lucrurile stau așa.

În planul fizic, omul este supus la o întreită iluzie: a formelor fizice, a gândurilor și afectelor personale, omenesci și a ideilor impersonale. Ce sunt ideile impersonale? De pildă, acest articol este compus integral din idei impersonale. Dar gândurile tale despre cum te vei trezi spiritual sunt strict personale.

Lumea spiritelor este divizată în nivelul eteric, astral și mental. Deasupra lumii spiritelor, ca vibrație, se află Absolutul.

Reușind să ne dedublăm în lumea spiritelor, întâi vom intra în planul eteric, unde formele fizice se păstrează, dar nefiind atât de strict dependente de legile fizice, există fluctuații de realitate influențate de gândurile și afectele personale. Intrând apoi pe nivelul astral, formele fizice nu mai sunt obiective, ci orice formă este produsă automat de gândurile personale. Lumea eterică și astrală formează componenta „cu forme” a lumii spiritelor. În final, intrăm pe nivelul mental al lumii spiritelor, unde nu mai există gânduri personale, deci nici forme astrale individualizate. Aici există doar ideile pure, creative, inspirate de Divinitate. Spiritele sunt mici luminițe într-un spațiu infinit. În zona sa superioară (planul cauzal), vecină cu Absolutul, spiritele sunt total invizibile, doar se simt unul pe altul. Lumea mentală este deci componenta „fără forme” a lumii spiritelor.

Iată, în sinteză aceste informații legate de Maya, sau Iluzia cosmică:

Întreita Iluzie cosmică Maya: forme, gânduri, idei

Fig.4 Întreita Iluzie

Împlinirea Voinței Divine

Spiritualitatea dualistă pune accent pe liberul-arbitru. Totuși, pe măsură ce spiritul se apropie ca vibrație de Dumnezeu, această *aparentă* libertate se *diminuează*. Practic, voința spiritului devine una cu voința Divină, sentimentul libertății individuale scade. Spiritul nu-și mai dorește decât să împlinească întocmai Voia Divină. La limită, când spiritul este resorbit în Dumnezeu, libertatea individuală dispare complet și rămâne numai voința lui Dumnezeu și Conștiința universală unică.

Cu cât spiritul e mai grosier, cu atât are mai multe condiționări, dar în același timp, are senzația de *aparentă* independență. Invers, cu cât spiritul este mai rafinat, poate vedea mai departe în timp și se simte una cu Voința Divină. Numai Dumnezeu poate vedea toată eternitatea.

Decizia absolută a lui Dumnezeu se transmite de sus în jos, direct sau prin intermediul spiritelor, până la nivelul omului.

În fig.5 de mai jos, facem convenția că, cu cât sunt figurate mai multe variante de acțiune (ramificații), cu atât ființa are senzația de mai mult liber-arbitru. Astfel, un înger va realiza întocmai Decizia Divină unică, alegând dintre 2 variante de acțiune. Un spirit superior poate alege

dintre 3 variante, iar un spirit grosier poate alege dintre 4 variante. Omul va putea alege dintre 8 variante (4 opțiuni superioare și 4 opțiuni inferioare), ceea ce îi va da senzația maximă de liber-arbitru. Dar el este predispus la una singură dintre opțiuni și, de obicei, pe aceea o alege. Oricare alternativă ar alege omul, de fapt, el respectă ordinul divin.

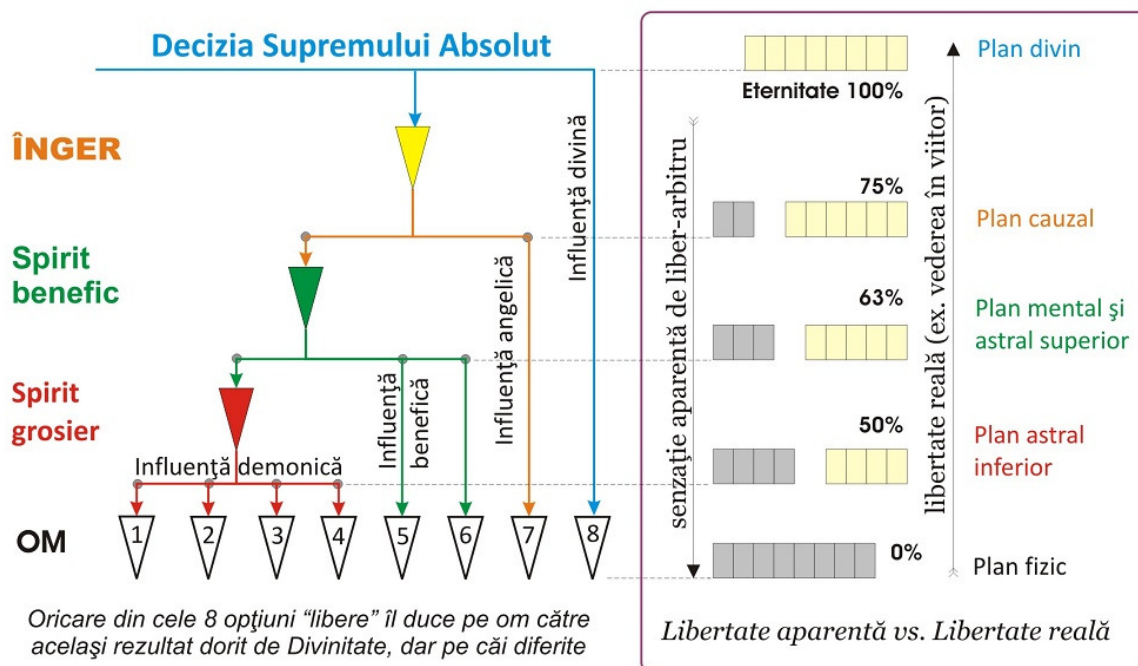

Fig.5 Libertate aparentă vs. libertate reală

Deși acțiunile demonilor sunt considerate neplăcute, dure, rele, antidivine în *aparență*, totuși ei nu acționează haotic, ci sub coerciția ascunsă a spiritelor superioare. Nicio creatură nu acționează total independent, ci sub coordonare.

Deci omul poate fi influențat de Dumnezeu, de un înger, de un spirit superior sau de un demon, cu urmări diferite, mai plăcute sau mai puțin plăcute. Dar indiferent de mijloace și strategii, rezultatul final va fi același, cel dorit de Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu, într-un mod mai dureros sau mai plăcut. Omul dotat cu intuiție se va lăsa condus de impulsurile divine și angelice, nu de cele demonice, ca să împlinească Planul Divin cu mai puțină suferință.

Mai trebuie menționat că Voința Divină nu poate fi descrisă în concepte omenști, deoarece are caracteristici nonduale. Ea este foarte simplă și clară când o privești din Nondualitate, dar devine extraordinar de complexă când încerci să o definești pe înțelesul minții duale. Putem spune că Voința Divină atinge o infinitate de aspecte simultan. Chiar dacă o analizăm separat pentru *individ*, de fapt, ea cuprinde *toate* ființele. Chiar dacă ne interesează un aspect *momentan*, de fapt, ea se întinde în *eternitate*. Voința Divină este paradoxală și de nepriceput.

Într-adevăr, există spirite răutăcioase care-ți pot aduce mici neplăceri. Dar să nu uiți că ele sunt controlate de îngeri. Aceștia le pot îndepărta imediat, le pot împiedica să se apropie de tine sau, dimpotrivă, le pot sugera idei „malefice” pe care să ți le aplice.

Omul este manipulat de toate tipurile de spirite, în „bine” sau „rău”, conform maturității sale spirituale, receptivității ego-ului său. „Diavolul cel rău” nu există altcumva decât sub forma de ego în fiecare om. Creatorul a fost deci cam glumeț fiindcă l-a inventat. Dar vestea bună este că nu există nimic negativ *în afara noastră* de care să ne temem...

«Nu există puteri ale răului în afara ta. Neînțelegerile nu au o existență exterioară. Rezolvă-le în propria conștiință, în interior.» (Joel Goldsmith)

Eul este Tatăl minciunii

Conform **spiritualității nondualiste**, Dumnezeu Absolut este Nimicul, Vidul, Potențialul infinit nemanifestat, Energia necreată, Nemișcarea. Prin iluminare, este perceput ca absolut REAL, ca cea mai „solidă” realitate.

Celălalt aspect simultan al lui Dumnezeu este Totalitatea, Manifestarea, Creația aparentă. Comparată cu Absolutul, este IREALĂ, adică un fel de Vis cosmic, un fel de „fum colorat” plutind în neant. Totuși, creaturilor de vis din acest Vis ea le pare extrem de reală, fiind singura realitate percepută.

«Universul Spiritului, al Adevărului, al lui Dumnezeu este o activitate în eternitate. Înțelegând asta, nici nașterea, nici boala, nici accidentul, nici moartea nu au avut vreodată loc. De fiecare dată când îți apar prezentate sub aparența umană – chiar ființele umane bune sau situațiile bune – amintește-ți că nu acesta este adevărul, ci doar o imagine mentală în gând, fără realitate, lege, substanță, cauză sau efect. Apoi, "privește" mai adânc în conștiință și observă ce Este: eternitatea, chiar și în ceea ce pare a fi trecut, prezent sau viitor.» (Joel Goldsmith)

În plus, în acest IREAL (*aparent real*) mai apare ILUZIA numită „eu” sau „ego”. Eul, simțul individualității separate există numai în oameni, fiind mai ireal decât IREALUL, adică un vis individual în Visul cosmic.

În *aparența* Totalității Creației există toate gândurile. Dintre ele, iese în evidență acest *gând produs de Divinitate*: gândul de „eu” pus în

mintea omului. Este, din start, o minciună sau iluzie, pentru că nu poate exista alt „eu” decât Însuși Dumnezeu. **Eul Divin**, singurul care există, este Conștiința cu care Dumnezeu se percepe pe Sine ca fiind, simultan, toate lucrurile, fenomenele, ființele, întreaga Lume aparentă. (În Vidul Creator sau Nimicul Absolut nu mai există ideea de „eu” sau Conștiința.)

Ca ceva creat să se creadă „eu” este o rebeliune, o idee diabolică ivită în Creația divină. Eul omului este Tatăl minciunii, căci de la el purced toate celelalte falsuri. **Eul este minciuna primordială**, care adaugă anumitor gânduri *obiective* legate de corpul uman eticheta de „eu-mie-mine”. Toate ideile care au în centru ideea de eu (gândurile personale) sunt niște povești *iluzorii*, niște idoli. Toți oamenii se închină la idoli minții lor.

Când "eul" este desființat de Divinitate, la fel de simplu cum l-a creat, **minciuna primordială dispare** și rămâne numai Adevărul dintotdeauna, ce fusese acoperit. Acest fenomen *aparent* se numește **iluminare spirituală**. Unii semeni de-ai noștri mărturisesc că l-au trăit ocazional sau că îl trăiesc permanent - mai exact spus, Adevărul "se trăiește" prin ei.

Metafora ochelarilor inteligenți

Fig.6 Google Glass

Ego-ul e asemănător unei perechi de ochelari Google pentru realitate asistată (Augmented Reality). Acești ochelari proiectează pe ecranul lentilei *informații text* despre obiectele care sunt atât văzute de om, cât și de camera video montată în ochelari. Practic, se adaugă niște date computerizate peste realitatea vizuală.

Exact asta face și ego-ul: adaugă o *poveste personală* la percepția directă și la gândurile obiective. Puține idei ce ne trec prin minte (cam

20%) scapă de adăugarea ideii primordiale de „eu” în jurul căruia se învâрте tot universul.

Pentru a ne optimiza sau îmbunătăți spiritual trebuie să reducem fluxul de informații ce apar pe ecranul ochelarilor și să ne îndoim de adevărul lor. Să ne amintim mereu că „mintea minte”. Este un proces care ne stă, oarecum, în putere, cu niște efort.

Dar numai prin scoaterea ochelarilor de pe nas am putea să ne simțim **eliberați de ego**, de acea constantă cicăleală mentală. Însă nu ni-i putem scoate singuri, fiindcă ne-am obișnuit cu ei pe nas și credem acum că fac parte din anatomie. Doar Grația Divină o poate face...

Spațiul-timp și liberul-arbitru sunt impresii

În spiritualitatea nondualistă, când ființa conștientă are acces la Conștiința universală **prin Grație**, ea înțelege că **nu există liber-arbitru**, pentru că la acel nivel nu există așa ceva. Acolo există libertate deplină, care însă este altceva. Liberul-arbitru este o *senzație* falsă a ego-ului, dar libertatea este o realitate exclusivă a Conștiinței universale. Ele pot fi confundate doar de mintea egotică a bietului om, care nu știe nimic despre Realitate.

Din perspectiva Absolutului, lumea este percepută așa cum este ea: o hologramă care există *aparent*, dar nu ca ceva solid, palpabil, cert. Lumea există și nu există în același timp. Singura certitudine este Absolutul, punctul infinit unde încep și se termină toate, dar care nu seamănă cu nimic creat, deci nu poate fi descris prin comparație. Doar din acest motiv, i s-a spus Vid sau Nimic.

Liberul-arbitru este o impresie dependentă de distanța față de Divinitate, la fel cum este și senzația spațiului sau timpului. Acestea nu există în Absolut și Dumnezeu. Dar încep să *pară* a exista pe măsură ce ne coborâm vibrația. Sunt deci iluzii obiective, identice pentru toate creaturile de pe același nivel. (vezi fig.5)

Spațiul-timpul și liberul-arbitru sunt senzații subiective și gradate în funcție de planul vibratoriu pe care ne aflăm.

Spațiul și timpul *par* identice la toți pământenii. *Senzația* de liber-arbitru însă are variații în funcție de nivelul evolutiv. De obicei, oamenii care respectă regulile spirituale, sunt atrași de înțelepciune, au un spirit mai evoluat, ei renunță treptat la pretențiile, mofturile și capriciile ego-ului, aliniindu-se astfel cu Voința Divină. Putem spune că aceștia își

diminuează automat liberul-arbitru când se apropie de idealul divin. Este o domesticire a ego-ului, încă nu o moarte a lui.

Simțul persoanei nu dispare total *decât* la dizolvarea ego-ului, prin Grație. Dar acesta este un eveniment foarte rar. Chiar și atunci când omul este înclinat spre spiritualitate, iar ego-ul este dresat să cedeze în chestiunile pământești, totuși, încă are un ego spiritual. Acesta ar putea încuviința intelectual teoria nondualistă, dar tot **nu va ceda controlul** corpului-minte de bunăvoie.

Numai Grația știe cum să retragă contracția egotică din mintea omului (pentru că tot Ea i-a provocat-o). Nu se schimbă nimic în jur, intelectul omului percepe aceleași obiecte, dar cu o nouă prospețime și înțelesuri tainice, de necomunicat.

Șocul imediat este că vezi clar că totul este expresia Voinței Divine. Există numai o *senzație personală* de liber-arbitru, cu atât mai puternică cu cât ființa se îndepărtează de Dumnezeu. Lucifericii au un pronunțat simț al individualității și libertății personale. Nu-și dau seama că nu au nicio putere de la ei înșiși.

Absolutul nu manipulează pe nimeni, ci el ESTE totul, și intenția, și manipularea, și manipulatul. E mai presus de conceptul de manipulare. Acest concept presupune că ar exista o voință liberă care este blocată de altă voință liberă. În realitate, există o singură Voință care cuprinde totul.

Până nu vei trăi direct iluminarea, nu vei crede. Cel mult, vei reflecta intrigat la acest lucru: cum ar fi posibil ca omul să nu aibă liber-arbitru? Cu cât vei reflecta mai mult, cu atât vei fi ajutat să intuiești și poate chiar să verifici direct această "absurditate". Dar acesta este Adevărul spiritual ultim pe care te străduiești să-l afli.

Dezamăgit? Poate. Dar cine e dezamăgitul? Ego-ul, doar el. Ar fi vrut să descopere ceva atât de grandios și imbatabil, încât să-i acopere goliciunea. Însă numai prin dispariția ego-ului îl poți descoperi pe Dumnezeu. Nu poți păstra și ego-ul, și pe Dumnezeu. Când nu mai este ego, dispare liberul-arbitru și totuși omul continuă să trăiască frumos și relaxat. Pierzi o mare iluzie, dar câștigi o mare libertate interioară.

Ce-ar fi fost dacă...

Istoricii și-au dat seama că nu pot rescrie istoria plecând dela niște supoziții. Istoria post-factuală este o absurditate. "Ce-ar fi fost dacă Hitler câștiga războiul?"

Și mai evidentă este absurditatea acestei abordări în istoria ta personală. Încearcă să-ți reevaluezi viața dacă ai fi luat o altă decizie critică importantă. Ce s-ar fi întâmplat cu viața ta? Începi să-ți imaginezi, dar foarte repede te blochezi, fiindcă ar trebui să schimbi absolut totul. Nu poți controla toate variabilele.

Pentru Dumnezeu nu există "Ce-ar fi fost dacă...". Planul Său e clar, viitorul s-a întâmpla deja. Și totul curge natural. Chiar și opoziția la Plan este prestabilită. Timpul și liberul-arbitru sunt doar niște piese pe tabla de șah a Absolutului. Și tu ești o piesă, un pion. Nicio piesă nu-și dă seama că ia parte la un joc cosmic, fiecare se îngrijește doar de sine.

"Ce-ar fi fost dacă..." este un scenariu la fel de absurd cu a te întreba "ce-ar fi fost dacă nu m-aș fi născut?". Este treaba intelectului să exploreze chiar și aceste absurdități ireale...

2 mai 2020

LOGICA APARENTĂ ȘI LIBERTATEA ABSOLUTULUI

Capitole și subcapitole:

Creația sacadată | Calculul probabilităților jignește Divinitatea
Este Dumnezeu pompierul cosmic?
Numai Creatorul are liber-arbitru
Iluminarea n-are reguli
Excepțiile subminează domnia regulii | Inteligența a inventat legile,
iar Libertatea, excepțiile
Tehnica permisiunii
Libertate cuantică vs ordine atomică | Absolutul haotic și Absolutul
ordonat | Inteligența ordonează limitele, nu și Infinitul

«În disputa dintre minte și nondualitate, întotdeauna va învinge mintea.»
(Richard Sylvester)

Autorul acestei afirmații se referă la mintea care contestă nondualitatea. Voi încerca să-l contrazic acum, atrăgând mintea de partea nondualității, chiar dacă nu va putea s-o înțeleagă! Este o ultimă tentativă de a scăpa de moartea inițiatică, când mintea se predă complet Necuprinsului, renunțând să mai înțeleagă Incognoscibilul.

Creația sacadată

Lumea, Creația, Manifestarea – este o *Aparență* în sânul Realității nemișcate. Realitatea este ca un proiector ce trimite raze colorate pe un ecran, unde se pare că se petrece ceva. Razele, ecranul și mișcarea sunt doar *Aparență*. Doar Sursa este reală, solidă.

Mișcarea *aparentă* se obține prin succedarea unor fotograme. Nu există o mișcare continuă, ci un șir discontinuu foarte rapid, astfel că observatorul nu-și dă seama de iluzia optică. Tehnic, așa se întâmplă la rularea unui film, și la fel se petrece cu întreaga Creație *aparentă*.

În lumea cuantică nu există mișcări continue, ci doar SALTURI. Electronul apare ici și colo, dar nu și într-un punct intermediar. Energia variază în trepte, pe niveluri. Timpul este o alăturare de clipe intermitente. Spațiul este o alăturare de mici spații Planck indivizibile.

Absolutul emite raze colorate pe ecranul Conștiinței Sale (akasha?), care formează *aparentul* univers. Fiecare emisie creează o fotografie fixă a universului. În milisecunda următoare, Absolutul absoarbe razele dinainte și apoi emite altele, astfel că universul apare ușor „mișcat”. Din interiorul Creației, din perspectiva creaturii, mișcarea pare continuă, deși e sacadată în Realitate.

Absolutul cunoaște poziția fiecărei particule. Nu s-a inventat încă un număr care să definească cât de multe particule sunt. Și El are un plan pentru toate moleculele, ființele vii, planetele, sistemele stelare și galaxiile, întregul univers. Atât este de inteligent Absolutul! Totul este precis prestabilit, infinitul e doar un punct în Absolut. Absolutul are un plan pentru întregul Univers *aparent* și fiecare ființă din el.

Universul este chiar Absolutul. Inteligența Lui țâșnește din interiorul fiecărei particule, este un fel de inteligență spontană, naturală, interioară.

Calculul probabilităților jignește Divinitatea

Conceptul de *probabilitate* contravine lui Dumnezeu. Nu există nimic (acțiune, influență, eveniment, obiect) care să facă *mai probabilă* o decizie divină. Deciziile înțelepte ale lui Dumnezeu nu țin cont de probabilități. Totul este determinat precis pe baza intențiilor Sale pe termen lung. El nu negociază cu creaturile și nu-și schimbă ideile după ce se mai întâmplă prin univers.

Că totul este predeterminat poate fi demonstrat de previziunile spectaculoase. Unii clarvăzători reușesc ocazional, numai în scop demonstrativ, să ghicească numerele la loterie sau alte evenimente improbabile. Aceste demonstrații au rolul divin de a convinge oamenii că totul este scris dinainte.

De pildă, magicianul Dynamo a prezis, la începutul Cupei mondiale la fotbal din 2014, ce evenimente importante se vor petrece.

Dynamo correctly predicts outcome of the 2014 World Cup! ⁵⁷

Iar mentalistul Derren Brown a prezis corect numerele de la loteria regală britanică, în timpul unei transmisii în direct.

Derren Brown Predicts The Correct Lottery Numbers - How To Win The Lottery ⁵⁸

⁵⁷ https://www.youtube.com/watch?v=gaR23uZjW_Q

⁵⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=eHUoQLG7O-o>

Este Dumnezeu pompierul cosmic?

Aici, în interiorul Creației, totul pare ordonat de lanțul cauzelor și efectelor, de liberul-arbitru, de logică. Omul poate crede că Dumnezeu „a fost” *cel mult* Cauza princeps, Big-Bangul inițial, după care Legile conduc Universul. Pentru noi, fiecare efect devine cauză pentru clipa următoare, într-un lanț nesfârșit. Nimic nu pare ieșit din lege, din logică. Nu e nevoie de Dumnezeu, Universul curge de la sine, nu solicită o Inteligență suplimentară față de ceea ce există deja în el.

Chiar când admit existența unui Dumnezeu din Ceruri, oamenii Îl văd doar ca pe Cel ce corectează erorile și accidentele, care apar mereu. Dumnezeu ar fi un fel de „pompier cosmic” al universului scăpat de sub control...

Un astfel de Dumnezeu, dacă există, e mereu prins pe picior greșit, surprins, defazat înapoi. E asemenea legilor omenești, care sunt redactate mult timp după ce s-au comis primele infracțiuni. Infractorii sunt mereu înaintea polițiștilor, fiindcă au inițiativa. Așa și Dumnezeu, doar reacționează la inițiativele haotice ale creaturilor. Planul Său e constant în pericol. Așa cum e și cu democrația: vulnerabilă la tendințele tiranice ale mai marilor sau mai micilor.

Cum de poate fi Dumnezeu cel blând și îngăduitor, în același timp, atotputernic?! E un paradox. Ori e atotputernic, și atunci libertatea persoanei e doar de fațadă. Ori e blând, și atunci e călcat în picioare de intențiile creaturilor. Așa gândește mintea duală.

Poate fi valabilă „calea de mijloc” în această chestiune atât de precisă? Adică, Dumnezeu să decidă soarta proiectelor mari, cum ar fi destinul unei țări, dar să lase oamenii cu liber-arbitru la nivel individual? Iar în momentele-cheie pentru Proiect, să le încalce liberul-arbitru, trimițându-le idei obligatorii? Oricât de tentantă ar fi această explicație, de fapt nu precizează nimic, ci doar *ne lasă impresia* că treburile sunt lămurite.

Întrebare: Sunt predestinate numai evenimentele importante în viața omului, cum ar fi ocupația principală sau profesia, sau sunt predeterminate și acțiunile neimportante, cum ar fi a bea o cană cu apă sau a te mișca dintr-o parte în alta a camerei?

Ramana Maharishi: Da, totul este predeterminat.

Întrebare: Atunci ce responsabilitate, ce liberă voință mai are omul?

Ramana Maharishi: Dar pentru ce ia naștere corpul?! E creat să execute diferitele lucrări prestabilite în viață. [...] Cât despre libertatea omului, el este oricând liber să nu se identifice cu trupul și să nu fie afectat de plăcerile sau durerile rezultate din activitățile corpului.

Numai Creatorul are liber-arbitru

Toate lucrurile sunt o simplă *Aparență* bine ticluită de Mintea divină. Fiecare clipă de existență a Universului este opera minuțioasă a Creatorului. El produce Totul, în fiecare detaliu și în deplină libertate. Misterul este că nimic *nu pare* produsul unei Voințe conștiente, ci rezultatul unor cauze naturale.

Cu o excepție: iluminarea, eliberarea de această iluzie, nu poate veni decât din *afara* iluziei. El a creat jocul, iluzia, visul cosmic. Și tot El, în deplina Sa libertate, decide ca unii dintre noi, pușinii aleși, să vadă *simulacrul*.

Fiecare clipă este perfectă, fiind o „fotogramă” a Divinului. Nu este nevoie de următoarea clipă. Totul e perfect așa cum e ACUM, privind cu ochii Absolutului. La fel de **perfectă este și succesiunea clipelor**, care, *aparent*, duc universul undeva, spre un scop ultim. Dar nu există niciun punct final. L-am putea inventa noi cu logica omenească, pentru că ne-am obișnuit ca totul să fie logic în *Aparență*, să aibă un scop...

De ce?

Pentru că deja s-au întâmplat în planul Lui. NU POȚI SCHIMBA NIMIC!

Și ce pot să fac?

DOAR PRIVEȘTE ȘI ÎNVAȚĂ! Atunci lucrurile se fac prin tine, FĂRĂ TINE! Și ies cel mai bine!

Și ce trebuie să fac?

Doar lasă viața să curgă și să fie așa cum vrea ea, este tot ce trebuie să faci!

De ce?

Pentru că acolo unde va fi voia ta, va fi și un adversar care ți se va opune, cu forța cu care tu dorești. Acolo unde este un "eu" mai presus de toate, va fi și pierdere. Unde este îndârjire, viața ți se va împotrivi. Unde este "EU" MAI PRESUS DE TOATE, NU ESTE DUMNEZEU! Și vei suferi. LASĂ LUCRURILE SĂ FIE DUPĂ VOIA DOMNULUI, ESTE TOT CE POȚI SĂ FACI!

(Marius Ghidel - Facebook 23 apr 2020⁶⁰)

⁵⁹ <https://selfdefinition.org/ramana/Ramana-Maharshi-Day-by-Day-with-Bhagavan.pdf>

⁶⁰ <https://www.facebook.com/MariusGhidel/photos/a.160944121526849/541146400173284/?type=3&theater>

Iluminarea n-are reguli

Nu se poate găsi nicio regulă pentru obținerea iluminării spirituale. Iar asta e foarte frustrant pentru minte, care caută o „logică” în toate. Creatorul are **totala libertate**.

Făcând statistica oamenilor care s-au iluminat, neo-advaitinii constată că Dumnezeu își manifestă libertatea de a oferi iluminarea **oricui vrea El**. *Aparent*, fără reguli, fără merite. Ceea ce ne arată, poate, că nu este realmente importantă. Sau e la fel de importantă precum starea de iluzie, de vis cosmic. Un joc, fără urmări serioase. Cum se spune în Orient: **nirvana e același lucru cu samsara**. Dar poți spune asta abia după ce cunoști nirvana. Până atunci, vei căuta ceva ce crezi că îți va aduce încetarea căutării.

Iluminatul Andreas Müller, despre Nondualitate: «Nu e nicio chestie specială, e ceva atât de simplu, că nici nu ai ce spune despre Ea.»

Orice altceva decât iluminarea spirituală poate *parea* că este rezultatul unor cauze *intrinseci* ale universului: fie karma, fie liberul-arbitru, fie Satan, fie legile fizico-chimice, fie întâmplarea etc.. Dar eliberarea de ego este privilegiul Grației absolut libere, fără justificări. Trezirea provine indubitabil *din afara* Iluziei cosmice, pentru că te scoate din Iluzie.

Și atunci, dacă cea mai profundă experiență, "nașterea din nou", e acțiunea dovedită a Divinității, vrei să cred că orice altceva nu este?!

Discuția aceasta despre iluminare nu va opri *iluzia separării tale* de restul. Cel mult, îți va aduce mai multă claritate, înțelegere mentală – dacă îți temperezi obrăznicia minții. În schimb, eliberarea e ceva radical, indescritibil și imposibil de dobândit prin efort individual. Oricât ai vorbi sau asculta sau citi, oricât ai sta în preajma unui eliberat sau iluminat, nimic nu-L poate obliga pe Dumnezeu.

Nu-i minunată această libertate a Lui?! E libertatea Ta, a Sinelui divin, care te ascunzi de Tine... **Nu-i blama bunul-plac sau „dictatura” Divinului, căci Tu ești Divinul!...**

Excepțiile subminează domnia regulii

Se crede că, pentru a obține iluminarea, este nevoie de **cunoștințe** spirituale, de merite și de o **practică** spirituală. Pare rezonabil. Dar

această regulă intuitivă este dată peste cap de acele cazuri de iluminare fără motivări de acest gen. Ce ne sugerează aceasta?

Mie îmi sugerează că regula este falsă. Prin asta NU spun că sunt bune ignoranța și lenea. Nu fac aici nicio recomandare și nici judecăți de valoare, ce ar fi bun și ce ar fi rău. Încerc doar să pun de acord ideea de libertate absolută a lui Dumnezeu cu cea de determinism absolut al Creației.

Astfel, să luăm de bună ipoteza că este *mai probabilă* iluminarea în prezența cunoașterii și acțiunii spirituale perseverente. Spun că, totuși, acestea nu sunt cauzele adevărate, ci doar cele *aparente* ale iluminării.

Cu alte cuvinte, **cauza adevărată este Voința Divină**. Dar pentru ca aceasta să nu contravină legilor *aparente* ale cauzalității, tot Dumnezeu ne impulsionează în prealabil să ne informăm și să acționăm într-un mod “spiritual”. Făcând aceasta, Îi oferim o “acoperire” pentru Grația Sa, Îi “mascăm” prezența invizibilă și Voința atotputernică. Ne dă *impresia* că iluminarea este produsul legilor naturale și eforturilor noastre, întrucâtva automat și obligatoriu. De această impresie nu putem scăpa și nu o putem păcăli acționând invers.

Dar, pentru a ne deschide mintea, Dumnezeu vine apoi cu contraexemple sfidătoare la adresa logicii omenești. Ultimele persoane pe care NU le-am fi bănuț că s-ar putea ilumina, tocmai acelea se trezesc spiritual. Ceea ce ne buimăcește, de nu mai înțelegem nimic. Poate că exact asta vrea Dumnezeu, **să ne scoată din comoditatea gândirii repetitive**. Să contrazică ideea, abia instalată în mintea noastră, că “în univers acționează legi automate, în afara Gândirii și Voinței Divine”.

Chiar și când *aparent* acționează Legile, de fapt, tot Dumnezeu acționează DIRECT și CONȘTIENT. Dar El respectă *aparența* că acționează Legile. Iar pentru asta, pregătește “momentul zero” cu mult înainte, făcându-ne să cunoaștem și să acționăm, ca să avem *impresia* că tocmai acțiunile noastre au decis și au realizat. Dar nu! ele sunt doar ACOPERIREA sub care Dumnezeu acționează în secret, așa cum planificase cu mult înainte. Sau, altfel spus, există doar o CORELAȚIE între acțiunile noastre și realizările noastre, fără o legătură cauzală între ele.

Știu că asta contrazice tot ce știi despre lume, dar nu mi-am propus aici să îți confirm prejudecățile. Destul îți sunt întărite de mediul social, zilnic. Ca să te simți mai **liber**, ar fi util să te hrănești intelectual din surse de informații neconvenționale, tot zilnic. Și să gândești “din afara cutiei”, nu zilnic, ci clipă de clipă. Așa te vei apropia de Adevăr sau Dumnezeu. În general, mai târziu în viață, ajungem la concluzii opuse

față de cele avute la tinerețe. Amândouă au fost corecte la timpul lor, dar concluzia înțeleaptă este că *nu ne putem baza pe minte, trebuie s-o transcendem dacă vrem să ajungem la Adevăr*. Sună cam ciudat și abscons, dar așa este!

Nondualitatea ne revelează un adevăr radical și greu de înghițit: trăim într-un vis cosmic bine gândit. În acest moment, un personaj din vis citește atent un articol scris de un alt personaj din vis despre cât de bine ordonat este visul.

Cineva din acest vis spune că vrea să afle cum este starea de veghe (adică, iluminarea). Conform logicii visului, niciun personaj nu se poate trezi separat de celelalte – ca să apară trezirea cuiva, trebuie să înceteze tot visul, cu toate personajele, cu tot. Numai că această logică funcționează doar în vis. În realitate, există și visul, și trezirea, simultan. De neînțeles, nu-i așa?!

Am dat exemplul cu iluminarea, dar putem extrapola la toate regulile și legile care *par* a conduce lumea.

Nu există regulă sau lege care să nu fie contrazisă de măcar o excepție. De exemplu, legile fizicii sunt contrazise de fenomenele paranormale. Mai târziu se descoperă o lege superioară, care cuprinde și excepția respectivă. Dar problemele nu se termină. Chiar și noua legitate va avea excepțiile ei ș.a.m.d. într-un șir nesfârșit. Prin urmare, **orice excepție ne arată că, mai presus de ordinea gândită de mintea noastră, se află Voința Supremă**, pe care nimic nu o poate limita. **Nu există nicio lege cunoscută de om care să “lege” Voința Divină**. Acesta e mesajul excepțiilor.

De exemplu, cum de există *autotrofii* (oameni care nu mănâncă niciodată, fenomen numit și *inedia*), precum Bala Yogi, Therese Neumann sau Jasmuheen? Prin ei, Dumnezeu ne arată că El este atotputernic și liber. Legile firii, stabilite tot de El, ne obligă să ne hrănim. Dar, dacă El vrea, nu mai trebuie să ingerăm hrană solidă.

Inteligența a inventat legile, iar Libertatea, excepțiile

Inteligența divină a inventat *legile* și regulile. Libertatea divină a inventat *excepțiile*.

LIBERTATEA se poate manifesta în multe feluri în viața ta:

– Apreciezi oamenii *ieșiți din comun* și ideile *neconvenționale*, care dau peste cap ideile vechi, serioase.

– Îți plac *paradoxurile*, care năucesc mintea.

– Poți trăi confortabil în *incertitudine*, suspansul e un ingredient al unui film bun. În schimb, ego-ul mental dorește să facă ordine, ca să poată controla lucrurile, nesuportând incertitudinea.

– Îți plac jocurile de cuvinte, care le dau sensuri *neobișnuite*.

„**Gandind mai mult timp, esti mai puțin timp.**” La sfârșit, citește "tîmp", cu î din i. Așa-i cu economia de diacritice... 😊

– În general, îți plac *jocurile*, fiindcă reproduc natura ludică a Creației.

– Te amuză cum noile descoperiri științifice anihilează legile și *paradigmele* anterioare. Declarațiile mai de demult ale unor savanți respectabili par astăzi ridicole.

– Te atrag fenomenele *paranormale* și magia de spectacol, care te uimesc și te stropesc cu parfumul libertății.

– Vezi instantaneu ambele *laturi opuse* ale lucrurilor și găsești justificări ambelor. Nu poți deveni partizanul absolut al niciunei tabere.

– În general, vezi *relativitatea* lucrurilor în spațiu geografic și timp istoric.

– Schimbările sociale te amuză, fiindcă ele deranjează în mod zgomotos ego-urile. Vezi *nemulțumirea constantă a ego-ului* și că dezamăgirile de tot felul ne eliberează treptat de prejudecăți.

– *Umorul*, care relativizează totul, scoate în evidență mecanicitatea atitudinilor și comportamentelor, schemele de gândire, este chiar un mod de a ieși din plictiseala și tristețea egotică pentru oricine.

– Bulă, de ce se grăbesc șoferii?

– Pentru că au viața scurtă. 😊

Umorul acestei glume provine din faptul că logică imediată *aparentă* este inversul logicii *normale*, anume: pentru că șoferii se grăbesc, de aceea fac accidente și unii mor. Deși subiectul e macabru, totuși zâmbim, pentru că sesizăm incongruența logică, inversarea cauzei cu efectul într-un mod inocent.

Dar cam așa mascăm și noi logica divină. Logica noastră mărunță este una *aparentă*, dar în spatele ei se află planul divin, mult mai "logic" structurat și pe o întindere cosmică. Probabil că și Dumnezeu se amuză de naivitatea noastră!

Treptat, prin tot felul de exemple imposibile și de încălcări ale normelor, Creatorul ne demonstrează că orice este posibil, CU EL. Nu cunoaște limitări, nu se oprește de la nimic, este libertatea absolută.

În prezent, ne simțim limitați tot pentru că așa vrea El. Și tot Supremul ne poate oferi cea mai mare libertate posibilă: să ne dispară simțul individualității separate. Prin iluminare, continuăm să trăim ca un corp-minte, în virtutea legilor naturale, ca și până atunci. Dar nu mai există „acela” care se simțea îngrădit din toate părțile.

E un tratament radical. Deci, nu limitele și durerile dispar, ci ego-ul care le simțea. Atunci ești una cu Voința Divină atotputernică, cea care a decis în mod liber să se autolimiteze. Nimic nu te mai supără cu adevărat, toate îți par perfecte. Așa, *aparent* limitate și *aparent* strâmbe, incorecte, dureroase. În același timp, te bucuri de libertatea absolută, care este iubire necondiționată.

Toate acestea vin odată cu iluminarea, eliberarea de ego.

Tehnica permisiunii

Îți poți grăbi eliberarea de ego dacă adopți "**tehnica permisiunii**". Ea constă în **a oferi libertate** celor apropiați (rude, prieteni, partener, copii). Prea des ne bazăm pe propriile noastre prejudecăți ca să le controlăm comportamentul și alegerile. Vrem să-i "educăm", să-i "îndreptăm", să-i "ajutăm". De fapt, toate sunt pretexte pentru a-i manipula după mintea noastră. Observă-ți iritarea când ei nu te ascultă! Cine se irită? Ego-ul tău.

Prin tehnica permisiunii, le putem propune un scenariu imaginat de mintea noastră, dar fiind conștienți că este doar o variantă. Nu vom ține cu dinții să facă cum am spus noi. Dar dacă noi greșim?! Când vedem că se irită, nu insistăm, îi lăsăm să greșească după mintea lor. Măcar așa vor învăța ceva. Căci, dacă noi greșim, ei ne vor purta pică, fiindcă i-am indus în eroare și le-am diminuat personalitatea. Haide să le dăm spațiu de manifestare!

Chiar și când încearcă ei să ne manipuleze după mintea lor (iar asta se întâmplă foarte des), îi lăsăm să își facă numărul, înghițim gălușca și le dăm dreptate, cel puțin pe moment. Nu ținem neapărat să avem dreptate. Poate că prin gura lor ne vorbește chiar Dumnezeu în acel moment, vrea să ne învețe El ceva. Le oferim libertatea de a crede, a spune și a face ce vor, chiar dacă ne simțim lezați în dreptatea noastră. Este o falsă senzație, căci nimeni nu-ți poate lua libertatea lăuntrică.

Te vei gândi, în primul rând, să le dai libertatea de manifestare, nu la interesul tău egotic. Vei vedea că, oferindu-le libertatea, ea se va întoarce la tine. Se vor răzgândi sau vor uita ce ți-au "ordonat". Până la urmă, vei

face tot cum vrei tu. Nu te pripi să-ți dea celălalt dreptate. Că atunci când îți dă dreptate, te vei răzgândi, de parcă ceva n-ar fi în ordine că ți se dă dreptate. Așa e mintea omului făcută.

Ai răbdare cu ceilalți și dă-le spațiu, mult spațiu! Bucură-te să-i vezi buimăciți de noua libertate pe care o au acum! Ei nu te mai percep ca pe un obstacol în calea intențiilor sau opiniilor lor.

Dacă ești un educator sau conducător, nu vei putea aplica asta la serviciu. Dar când te întorci acasă, încearcă să-ți lași deoparte ticurile profesionale, oferindu-le celor dragi libertatea.

Aplică tehnica permisiunii și vei vedea că cei din jur nu te vor mai deranja. Dar, cel mai important, te vei elibera de tine însuși, care este cea mai mare fericire.

Permite-i celuilalt să gândească cum vrea, să decidă după capul lui, să acționeze cum vrea (desigur, în limitele decenței și lipsei de pericol fizic!). Și să nu te aștepți la reciprocitate din partea lui. Pregătește-te să-i rabzi intoleranța, agresivitatea. Dar tu aprobă-i independența, bucurându-te de libertatea lui. Spațiul este infinit, lasă-i și lui spațiu. Bucură-te că ești generos și puternic, încât poți să-l eliberezi!

Libertate cuantică vs ordine atomică

«Din haos, Doamne, m-am născut și m-aș întoarce-n haos», intuia Poetul. Dumnezeu este haosul.

Dar mintea atribuie haosului un sens negativ, fiindcă distruge ordinea lucrurilor. Mintea are oroare de anarhie, fiindcă ei îi place să controleze lucrurile, sau măcar să le ordoneze intelectual. De aceea, mintea nu poate înțelege Dumnezeirea, care este Libertate pură, aparent haos.

De fapt, mintea nu prea poate pune laolaltă conceptul de Inteligență divină cu cel de Libertate divină, care sunt evident contradictorii. Ele se împacă perfect numai în Nondualitate, în Dumnezeu Absolut. De aceea, probabil că niciodată nu va fi tranșată filosofic dilema „determinism sau libertate”.

Haide să folosim niște concepte moderne, din fizica cuantică! Bieții savanți care se ocupă cu așa ceva, sunt mereu puși în situații jenante. Sunt scoși cu forța din comoditatea schemelor de gândire „științifice” și, deseori, folosiți drept paravan de cei preocupați de spiritualitate. Adică, ce fac și eu acum.

Ce se știe fără dubiu din fizica cuantică? Că la baza materiei stă o așa-numită „spumă cuantică”, din care ies din când în când la suprafață particule fundamentale, așa cum ies bulele de aer dintr-o supă ce fierbe. Astfel de particule sunt electronul, fotonul, cuarcul ș.a. Emisia de particule este stranie și incontrollabilă. Este haosul primordial, creator.

Formarea nucleelor atomice este o saga în sine, încă greu de explicat. Dar știm că nucleul atomic e format din protoni și neutroni, care la rândul lor sunt formați din câte trei cuarci lipiți cu gluoni, care, la rândul lor, naiba știe din ce mai sunt formați. Nucleul atomic ar fi o etapă a creației materiale.

În jurul nucleului sunt captați electroni. Se știe din fizică și chimie că există un număr exact de electroni, care se învârt pe orbite specifice în jurul nucleului. Fizica cuantică a descoperit însă că aceste orbite nu sunt doar niște cercuri, ci au diverse forme circulare și, mai ales, nu sunt traiectorii, ci norișori. Cu alte cuvinte, electronul se poate găsi oriunde în acel norișor. Și mai interesant, electronul nu se mișcă continuu în acel norișor, ci apare și dispare aleatoriu în diverse puncte ale orbitei.

Pe baza celor spuse anterior, pare destul de logic că NU este *același* electron în mișcare, ci de fiecare dată răsare un *alt* electron din spuma cuantică. Ar exista un fel de filtru sau sorb care atrage electronul (doar unul singur, cât e nevoie!) și-l pune unde se nimerește pe orbita prestabilită. Când electronul „expiră”, imediat e înlocuit cu altul. Dar *imediatul* asta înseamnă un timp oarecare, infinitesimal. Prin urmare, electronul există și nu există în același timp. Vă amintiți ce scriam în primul capitol, despre Creația sacadată?

Și așa apare atomul, unitatea fundamentală a materiei fizice, începutul ordinii universului cunoscut. Care atom există și nu există, odată cu particulele cuantice care îl alcătuiesc. Atomii se unesc în molecule, iar acestea se combină tot mai complex până formează celulele vii ș.a.m.d.

Am aflat deci **cum apare ordinea din haos**. Încă nu se poate spune ce este acel „filtru” care absoarbe electronii și-i pune pe orbitele circumnucleare într-un număr exact. Dar am putea-o numi Inteligența divină. Care își are sediul tot în supa cuantică, căci numai ea există inițial.

Deci:

- Libertatea divină (haosul primordial creator) **coexistă** cu Inteligența divină (ordonarea particulelor elementare).
- Materia **există și nu există** în același timp.

– 99,99% din materie (ce pare „solidă”) este *spațiu gol*, fiindcă particulele sunt extrem de mici, iar între ele există doar un „câmp” de forțe sau energie. Chiar și particulele cu "masă" sunt create de bozonul Higgs, care n-are masă. Deci **materia este vid**.

Carevasăzică știința ne-a condus la niște concluzii total absurde, contraintuitive și inacceptabile. Dar fiind vorba de „știință”, mintea trebuie să înghită toate aceste „cuie pentru coșciugul” său.

Absolutul haotic și Absolutul ordonat

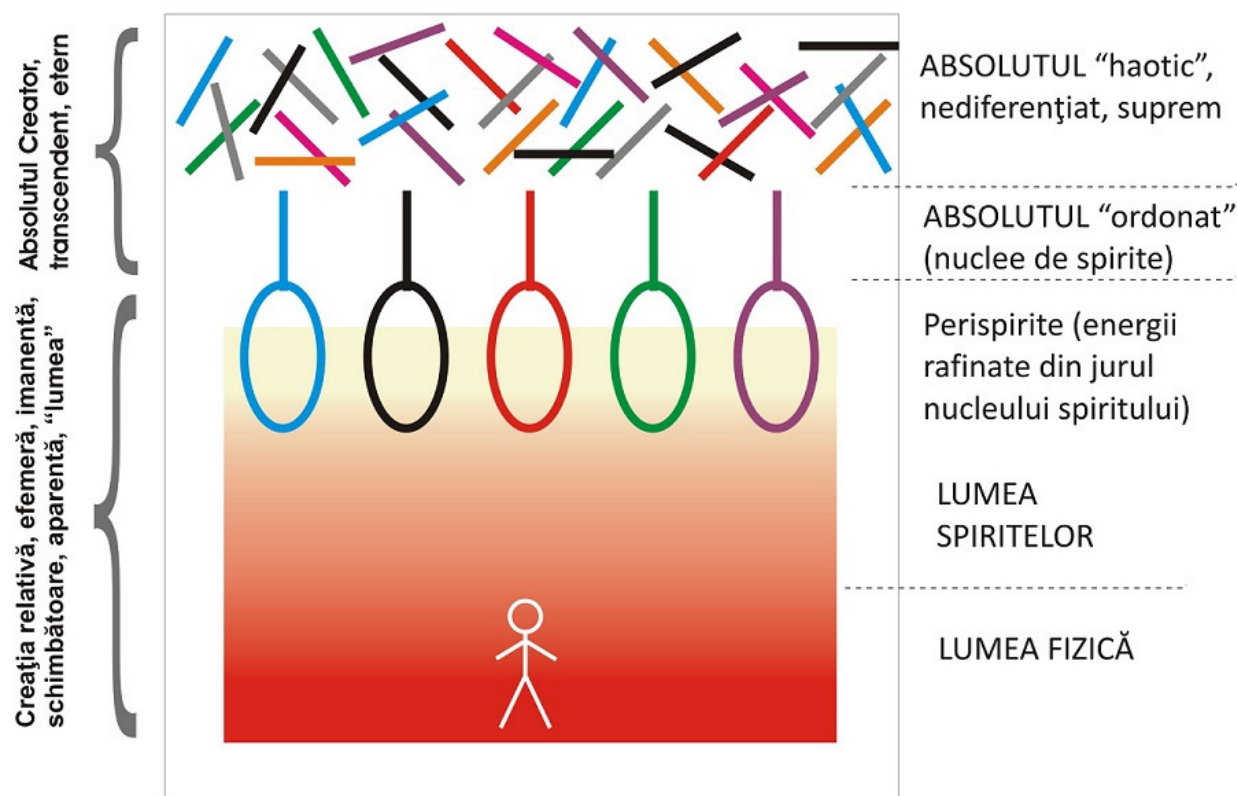

Fig. Absolutul haotic și Absolutul ordonat

1. Absolutul „haotic” (imposibil de înțeles), nediferențiat
2. Absolutul „ordonat” = nuclee de spirite, atribute unice ale Absolutului – Absolutul diferențiat.
3. Perispirite = energii foarte rafinate care înconjoară nucleul spiritului
4. Lumea spiritelor
5. Lumea fizică

TOT CE EXISTĂ e format din Absolut și Energie, transcendență și imanență, non-formă și formă, Realitate și Aparență (irealitate).

Partea eternă e formată din Absolutul suprem nediferențiat, Absolutul diferențiat (nucleele de spirite) și Perispirite. Perispiritele, deși

eterne, sunt supuse schimbării, fac trecerea de la Absolut la Relativ. (Mediumii intră în contact cu perispiritele spiritelor, nu cu nucleul absolut al Spiritului.)

Partea temporală, mișcătoare, schimbătoare, efemeră, aparentă, „lumea” este energie ordonată de către Absolutul ordonat.

Prin iluminarea spirituală, omul își pierde ego-ul, lăsând în schimb să se manifeste nestingherit prin el Spiritul propriu, *Absolutul diferențiat*. Senzația de **unitate cu Totul** vine din faptul că miezul Spiritului (Scânteia divină) este chiar Absolut.

În același timp, **diferențele de exprimare** între iluminați provin din faptul că mintea e condusă direct de Perispirit, iar fiecare Perispirit a evoluat într-un mod original, deoarece fiecare Scânteie divină este un *Atribut unic* al Absolutului nediferențiat.

Absolutul diferențiat sau lumea spiritelor superioare sau lumea fără forme a fost descrisă de către unele persoane precum Ilie Cioară sau Marius Ghidel ca fiind un „spațiu în care plutesc luminițe identice”. Aceasta este probabil singura imagine ce poate descrie Absolutul diferențiat. În Absolutul nediferențiat nu există nici spațiu, nici lumină și El nu poate fi descris nicicum.

Inteligența ordonează limitele, nu și Infinitul

Memoria e o ghiulea atârnată de Conștiință, ca să nu zboare etern.

Să mai filosofăm puțin pe aceeași linie! Absolutul este Libertate pură. Când El se limitează într-un fel sau altul, automat apare ceva creat. Deci cuvintele *creație* și *autolimitare* sunt sinonime. De pildă, când din infinitatea de „tribute” divine, El își delimitează unul singur, acela devine un spirit. Cu cât se limitează mai puternic, cu atât Creația devine mai complexă și apare materia fizică. La încarnarea unui spirit sunt analizate extrem de multe informații despre karmă, destin cosmic ș.a.

Orice limitare apare prin coerciția Gândirii divine. Cu cât sunt mai multe limitări, legi, reguli, cu atât apare mai multă ordine. Fără ordine, creația este periclitată. Ceea ce nu este nici bine, nici rău. Când dispare Creația, rămâne minunatul Haos Divin.

Am putea spune că Libertatea și Ordinea sunt opuse, dar amândouă sunt dorite de Absolut și coexistă. Libertatea este starea Sa naturală, iar Organizarea este starea Sa *aparentă*. De fapt, El nici măcar nu are dorințe, ci aceste lucruri se întâmplă, pur și simplu, fără ca mintea umană să le poată găsi un sens anume. *De ce e Dumnezeu liber? De ce a creat Dumnezeu lumea?* Poate că nici El nu poate răspunde la aceste

întrebări sau nu și le pune. De fapt, orice răspuns am afla, nu-i putem verifica „corectitudinea”...

La nivelul nostru de înțelegere, **ordinea este preferabilă**, fiind cea dorită de minte, care e creată ca să organizeze, să pună totul în sertărașe. Totuși, nu putem să nu observăm continua subminare a ordinii universale de diverse fenomene „anarhice”, „haotice”, „neprevăzute”, „entropice”, „satanice” etc.

În principiu, mintea este subalternă Ordinii, iar spiritul este subalternul Libertății. Indubitabil, când ți se diminuează forța ego-ului mental, te atrag tot mai mult semnele Libertății. Libertatea este expansiune, dezlimitare; este iubire necondiționată (dincolo de bun și rău); este simultaneitatea contrariilor; este continua depășire a schemelor, prejudecăților, modelelor; este plăcerea jocului fără o finalitate pragmatică; este umorul detașat etc. Inteligența devine tot mai ridicolă, pentru că ea exprimă limitări ale minții. Ea nu poate simți bucuria Libertății pure, ci vrea să se încarcereze în scheme, norme, obligații.

Desigur, asta nu înseamnă că oamenii iluminați și eliberați sunt neapărat niște „anarhiști”, niște „libertini”, niște „pierde-vară” ș.a.m.d. Fiecare este unic și are locul său firesc, acolo unde l-a pus Dumnezeu. Pe de altă parte, filosofic vorbind: Dumnezeu este supremul hippie, supremul umorist, supremul geniu creator, suprema incertitudine, supremul paradox, suprema libertate...

A scrie despre libertate este o blasfemie. Căci gândurile și cuvintele sunt niște drastice limitări cu care încercăm să descriem Nelimitarea. De aceea se spune că Dumnezeul Absolut nu poate fi descris, nu poate fi cunoscut cu mintea, ci doar trăit. El iese complet din orice tipar mental. El a inventat din nimic inteligența, iar inteligența este un mod de a gestiona limitările. **Ce nevoie mai ai de inteligență când nu mai există limite?**...

19 mai 2020

NEO-ADVAITA

Capitole și subcapitole:

Interpretări personale
Sinuciderea, ca gest de frondă împotriva Divinității
Scopul apariției ego-ului | Metafora nervului de la măsea
Ce e iluminarea spirituală
Cum poate ego-ul grăbi iluminarea
Să treci o bătrânică strada când ea nu vrea
Variații de iluminare
Fata morgana a iluminării | Cele două filme paralele | Fericirea iluminării este a Spiritului
Reacțiile iluminărilor diferă la trăirea nondualității
Q&A de tip neo-advaita
Cuvintele maestrului spiritual Papaji (H. W. L. Poonja)

Neo-advaita este un termen ce grupează învățătorii occidentali care vorbesc despre Nondualitate în afara tradițiilor orientale (advaita-vedanta, buddhism, zen etc.). Chiar dacă unii dintre ei au ucenicit într-o tradiție orientală pentru o perioadă, au părăsit-o după ce s-au iluminat (de pildă, **Adyashanti**⁶¹). Alții au avut parte doar de ocazii și experiențe individuale în urma cărora s-au trezit spiritual, de pildă **Eckhart Tolle**⁶², **Mooji**⁶³, **Rupert Spira**⁶⁴ etc.

Dintre acești învățători occidentali, iese în evidență pe YouTube **Tony Parsons**⁶⁵, numit și „Terminatorul”, și cei care s-au iluminat prin contactul cu el (**Jim Newman**⁶⁶, **Richard Sylvester**⁶⁷ ș.a.). Îi urmăresc cu plăcere pe internet. Deși au unele „inconsistențe logice”, învățăturile sale sunt foarte eficiente pentru trezire. Chiar Tony spune că nu este important ce vorbește el la conferințe, ci transmisia energetică, pe care nu „el” o face, ci Nimeni, adică Absolutul.

Tot el explică faptul că mesajul său, aparent nihilist, nepromițând nimic căutătorului, are succes fiindcă oamenii simt sinceritatea (aș spune, Energia Adevărului). Și fiindcă în Occident căutătorii spirituali

⁶¹ <https://www.youtube.com/user/Adyashanti>

⁶² <https://www.youtube.com/user/EckhartTeachings>

⁶³ <https://www.youtube.com/user/Moojiji>

⁶⁴ <https://www.youtube.com/user/rupertspira>

⁶⁵ <https://www.youtube.com/channel/UCotz7U13KSlExXT32c8pOdw>

⁶⁶ <https://www.youtube.com/channel/UCePJsB5SO31QlSx65oHTr2Q>

⁶⁷ https://www.youtube.com/channel/UCs9LWI95CBF943dBiN6_eHA

sunt mai grăbiți și sătuli de „tradiție”, vor ceva viu, direct. Mesajul său dezamăgește mintea, care își dă seama că nu poate ajunge la Absolut prin gândire sau alte eforturi și, astfel, poate, devine mai permeabilă la *intuiția* spirituală directă.

Tony Parsons

Iată, în câteva fraze, esența mesajului său.

« Se pare că, foarte recent, a apărut o comunicare unică și radicală. Deoarece recunoaște conceptul de sine (n.tr. - eu separat) drept iluzoriu și ideea de căutare (n.tr. - spirituală) drept zadarnică, nu oferă nimic de folos sau de valoare pentru aparenta energie a căutării (n.tr. - căutătorului spiritual). Respinge ideea că așa-zisa existență are vreun sens ori scop, și totuși, în același timp face să strălucească esența iubirii necondiționate. Se pare că este singura revelație despre Acela care și produce o rezonanță (n.tr. - atrage căutătorul), dar și îl lasă necunoscut.» (Tony Parsons, 8 mai 2020 ⁶⁸)

Link-uri despre neo-advaita:

Wikipedia Neo-advaita ⁶⁹

Advaita, as presented in the West ⁷⁰ (Dennis Waite vs Tony Parsons)

Interpretări personale

Apreciind stilul său convingător, carismatic, transformator, voit simplificator, voi *analiza critic* unele idei lansate de Tony Parsons, dar fără a le nega, ci doar pentru a le echilibra cumva:

⁶⁸ <https://www.theopensecret.com/>

⁶⁹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Neo-Advaita>

⁷⁰ <https://www.nonduality.com/hl3182.htm>

+ Ideea că ego-ul sau „eul” este o simplă iluzie fără putere de influențare a realității înconjurătoare.

Aceasta este o "piatră tare" a nondualității radicale. Dar tot Tony recunoaște că ego-ul se poate energiza de la anumite idei personale, pe care apoi le va atrage prin rezonanță, într-o cerc vicios, favorizând nevroza. Or, spunem noi, nevroza va influența comportamentul omului, iar acesta va influența, desigur, lumea înconjurătoare. Cred că aici Tony a făcut un mic "compromis" cu dualitatea, admitând că omul are, totuși, liberul-arbitru de a evita nevroza. Dar acest compromis este normal în lumea în care trăim, unde însuși conceptul de "nondualitate" nu este același lucru cu Realitatea incognoscibilă, spre care doar indică aproximativ.

Ramana Maharishi a făcut același compromis logic, spunând că "totul este predeterminat, dar ai libertatea să nu te identifici cu corpul" ("Day by Day with Bhagavan" | 4-1-46, Afternoon)⁷¹.

+ Ideea că dualitatea apare odată cu relația subiect-obiect, care este specifică exclusiv omului. Ego-ul trăiește într-o iluzie, un fel de vâl sau filtru ce opacizează realitatea. Omul nu vede realitatea așa cum este ea, totală, ci numai în relație cu el însuși, ceea ce este întotdeauna nesatisfăcător.

Aici am o observație de formă, nu una de fond. Dualitatea exista și înainte de apariția omului și o găsim în opuzii pozitiv-negativ, nord-sud, cald-rece, lumină-întuneric etc. Dinamismul lumii funcționează numai prin contrarii. Altceva este dualitatea subiect-obiect, adică simțul separării ego-ului de rest, specific exclusiv omului. Termenul de „nondualitate” se referă deci la anularea simțului separării – poate că „**nonseparare**” ar fi cuvântul mai potrivit.

+ Ideea că nimic nu are sens și scop, care sunt invențiile ego-ului iluzoriu, ce-și caută o justificare de a exista. Chiar și ego-ul este o apariție fără scop. Tony afirmă că există o inteligență aparentă în fiecare ființă vie, dar nu există o Inteligență care supraveghează totul, ci Absolutul este haos liber. Nu poate exista un sens și scop într-o Realitate fără timp, căci sensul și scopul sunt legate de devenire și timp.

Desigur, aceste afirmații te pot șoca într-un mod trezitor, dar îmi par a fi inconsistente logic. Absolutul *aparent*, adică universul „creat” trebuie să fie supravegheat de o Inteligență, altfel haosul ar apărea imediat. Apoi, lumea trăiește în timp, iar timpul este *ordine* implicită. Eu interpretez afirmația că „Totul este haotic, sălbatic” în sensul că Viața are propria Sa

⁷¹ <https://selfdefinition.org/ramana/Ramana-Maharshi-Day-by-Day-with-Bhagavan.pdf>

agendă, care nu poate fi pricepută. Haosul Absolutului nu are sens și scop, asta ar fi ușor de acceptat teoretic, dar acest haos nu se prelungește în Creație, care îl „echilibrează” prin Ordine.

Întreaga Creație nu are un scop în sine, ea poate dispărea în orice moment fără ca Absolutul să fie deranjat în vreun fel, ca și cum ea n-ar fi existat niciodată. Desigur, ego-ul va căuta și poate chiar va găsi un scop al lui, ca și al Universului. Dar își va folosi mintea limitată pentru a găsi acel scop, ceea ce din start va duce la o falsitate. Dacă Universul are un sens, nicidecum nu ar putea fi înțeles de mintea omenească.

Am putea explica ideea lipsei de sens și scop prin alte cuvinte. O piesă de teatru nu are ca *scop* să satisfacă interesele personajelor. Nimănui nu-i pasă de satisfacțiile sau insatisfacțiile lor, dacă li se pare că scenariul e prea lung sau prea dramatic. Ele sunt niște personaje fictive, iar părerile lor, la fel de fictive, nu interesează decât ca replici în piesă.

Richard Sylvester⁷² explică ideea din punct de vedere psihologic: «Multe dintre marile povești despre *sensul și scopul vieții* sunt religioase, spirituale, științifice, filosofice sau politice. Ele sugerează că ne îndreptăm spre un viitor care, într-un fel, va fi mai bun decât ceea ce se petrece acum, un viitor care nu vine niciodată. Cât timp suntem hipnotizați de aceste povești, ne este greu să apreciem simplitatea a ceea ce deja este. Înțelegând asta, vom fi capabili să ne relaxăm și să apreciem ceea ce este real, decât să ne pierdem în *povestea* din capul nostru.»

Totuși, pentru Viața *aparentă*, ego-ul are un scop. Haideți să căutăm împreună care ar fi scopul apariției și al dispariției ego-ului (iluminarea spirituală)!

Sinuciderea, ca gest de frondă împotriva Divinității

Deși ego-ul este rebelul absolut, totuși Inteligența Divină îl face să aleagă și să acționeze în sensul dorit de Creator. Liberul-arbitru este deci *aparent* real, dar în sens absolut, nu există. Desigur, simplul fapt de a afla teoretic acest lucru nu este suficient ca să schimbe ceva în lume sau în tine.

⁷² <http://www.richardsylvester.com/>

Totuși, unii „filosofi”, ajungând la aceeași concluzie, au zis că există o acțiune care scapă cu certitudine controlului divin: sinuciderea. Astfel, măruntul eu ar putea strica planul mărețului Creator. Ce bravadă! Este o atitudine arogantă și absurdă. Dar Dumnezeu îngăduie toate excesele, inclusiv acest orgoliu prostesc.

Problema însă este că, prin sinucidere, ego-ul nu dispare și tocmai în asta constă pedeapsa automată. Nu este un somn definitiv. Nu, nu. Dacă sinucigașul ar ști ce-l așteaptă dincolo, nu ar face gestul disperat sau orgolios. Aici, pe Pământ, ego-ul a avut parte măcar de *senzația* liberului-arbitru. Îl așteaptă Dincolo lipsa acestei senzații, ca revers. **Iadul este locul unde ego-ul nu mai are senzația de liber-arbitru, se simte captiv fără opțiuni.** Disperarea infernului este, de aceea, mult mai grea decât oricare disperare trăită pe Pământ, chiar dacă nu durează decât câteva minute.

Este o lecție dură, dar nu eternă. La un moment dat, ego-ul este dizolvat, iar spiritul este curățat și trimis la reîncarnare. În noua ființă umană se va crea un alt ego, care va păstra unele idiosincrazii ale vechiului ego. Ideal ar fi ca noul ego să manifeste mai multă înțelepciune.

Scopul apariției ego-ului

Neoadvaita îi dă ego-ului semnificația de **simț al separării omului de restul lumii** (în sanscrită se numește *Aham*, eul pur). Dar acest ego modifică permanent tiparele mentale, atrăgând și respingând anumite gânduri, emoții. Când vorbim de „evoluția sau îmbunătățirea ego-ului” ne referim la aceste tipare mentale (numite în sanscrită *samskaras* ori *vasanas*) care generează atitudinile și comportamentele omului. *Aham*, sau ego-ul pur, este o iluzie divină care nu evoluează. El are doar două stări: există sau nu există.

Care ar fi scopul apariției ego-ului (*Aham*)?

După părerea mea, el introduce mult DINAMISM în minte, intensifică aspectele personalității și le urgentează apariția. Speciile de animale pot rămâne neschimbate timp de mii și milioane de ani. Omenirea are o evoluție foarte rapidă (în bine sau în rău) tocmai mulțumită ego-ului. Omenirea nu are timp să aștepte să evolueze în funcție de schimbarea ecosistemului, a climatului sau de cataclisme naturale. Deci ego-ul este un factor de progres foarte, foarte rapid, în ciuda defectelor sale inerente. Datorăm prezenței ego-ului dezvoltarea civilizației umane în forma ei actuală, cu toată știința, arta, științele

umaniste, organizarea socială și tot ce mai conține ea, inclusiv metehnele ei.

Recapitulând: *Ego-ul Aham* este o iluzie divină, creând impresia de individ separat și autocentrat, iluzie care generează o mulțime de povești, pe care omul le crede reale. Pe de altă parte, *Ego-ul evolutiv* este format din tiparele mentale create sub magnetismul lui Aham, adică este efectul relativ durabil al acelor povești. Aceste tipare amplifică iluzia de „eu”. Când aceste tipare sunt șterse treptat, *ego-ul evolutiv* își pierde energia și omul se manifestă tot mai detașat și pozitiv în lume. Totuși, *ego-ul Aham* nu dispare decât în anumite situații rare, numite iluminare sau trezire spirituală.

«Pentru a crește cu adevărat lăuntric, mai întâi trebuie să fii provocat din toate direcțiile. Lucrurile nu pot merge cum vrei tu. Nu îi poți porunci vieții sau să te aștepti să-ți îndeplinească proiecțiile. Dacă lucrurile ar fi întotdeauna ușoare, ai adormi înăuntrul ființei tale. Pe măsură ce devii mai sensibil, mai alert, intuitiv, deschis și tăcut, atunci frica, rezistența și letargia se reduc și sunt înlocuite de un calm profund și o credință în Cel nevăzut. Deși nimeni nu poate fi văzut alături de tine, cel care pășește cu Dumnezeu nu este niciodată singur. Gazdele cerurilor pășesc alături de el.» (Mooji, din “Focul Alb”)

Metafora nervului de la măsea

Ego-ul e ca nervul de la măsea. Când dentistul ți-l scoate, nu te mai doare niciodată măseaua. Totuși, natura a pus acolo nervul cu un scop: cel de a te atenționa când dintele dă semne de deteriorare. Altfel, ai fi fost neglijent cu acest instrument digestiv și nu ți l-ai fi reparat la primele semne de stricare.

La fel, ego-ul este necesar vieții omului. Fără el, am fi ca Adam și Eva în paradis: fericiți, dar ignoranți. Ego-ul ne ajută să cunoaștem viața în profunzime. Când am cunoscut-o suficient de bine, vine Dentistul Divin și ne scoate nervul, lăsându-ne fără vitalul ego, dar și fără suferință.

Ce e iluminarea spirituală

Bucuria și durerea sunt urmările naturale ale unor acțiuni anterioare, iar „eu” doar crede că i se cuvin lui, că el e „autorul”. Prin *iluminare*, observăm că viața se desfășoară normal și fără să existe simțul „eului” separat; întreaga Viață este Dumnezeu în mișcare și acțiune. În tine nu mai trăiește un „eu” chinuit și separat de tot, ci însuși Dumnezeu.

De obicei, oamenii având tangențe cu spiritualitatea rostesc fraze de genul „noi suntem Divinitatea care se experimentează pe Sine”. Neînțelegerea, specifică dualității, provine din faptul că se adaugă pronumele „noi”, care este o iluzie. Nu există decât Divinitatea, care *pare* a fi multiplă.

Atunci când ego-ul se „sparge”, rămâne CEEA ce era de la început, doar Divinitatea acționând pretutindeni, asta însemnând că Ea dirijează toate gândurile și acțiunile personajelor care se cred „persoane”. Dumnezeu ESTE pretutindeni și TOTUL, dar „noi” sau „eu” este o completă iluzie, un vis în vis. „Noi” nu este Divinitatea, pentru că „noi” nu există în Realitate.

Cum poate ego-ul grăbi iluminarea

Din moment ce „separarea” nu este reală, cum ar putea exista „liberul-arbitru” al „persoanei” să grăbească iluminarea? Întrebă retoric Tony Parsons. Poziția sa vine în contradicție cu toate tradițiile spirituale, care se adresează unei persoane cu liberă voință și putință de a se perfecționa.

Astfel de întrebări sau afirmații directe au un efect revelator asupra ascultătorului, blocându-i mintea. Pentru unele persoane, urmarea este salvatoare și eliberatoare de multe angoase. Totuși, afirmațiile lui Tony nu trebuie transformate într-o filosofie. El nu e filosof, ci iluminat. Are un scop contrar conceptualizării și anume eliberarea de orice concepte limitative.

Chiar Tony ne avertizează să nu luăm spusele sale ca îndemnuri, nu sunt prescripții, ci descrieri. El nu a afirmat să renunțăm la căutarea spirituală, cum a fost deseori acuzat. Vom face oricum ceea ce ne stă în fire să facem. Doar spune că „nu există nicio *persoană* care poate face ceva în privința obținerii eliberării”.

El nu este singurul care spune că **iluminarea nu stă în puterea omului**. O face și **Ramesh Balsekar** (discipol al lui Nisargadatta Maharaj), o face și **Papaji** (discipol al lui Ramana Maharishi) și alții. Papaji îți spunea să stai lângă el în tăcere și atât (vezi citatul de la sfârșitul articolului). Ramesh Balsekar spunea că tot ce poți să faci este „să înțelegi” cum stau lucrurile.

Tony Parsons afirmă cu franchețe că înțelegerea, claritatea (care poate veni odată cu lectura acestui articol) nu înseamnă eliberarea. Mai mult, orice efort spiritual întărește ego-ul spiritual, deci nu există nicio „speranță” ca ego-ul să se ilumineze prin acea practică.

Eu aș adăuga că nimeni nu poate sta degeaba, fiecare căutător spiritual încearcă să se apropie de ideal după propriile forțe și concepții.

Constanta preocupare pentru comuniunea cu Spiritul este perfect naturală.

S-ar părea că atât practicile obositoare prescrise de maeștrii indieni tradiționali, cât și practicile ușurele ale modernilor nu ar avea alt rost decât de a orienta mintea, care nu poate sta locului. Dacă ar putea sta locului, realizarea ar fi instantanee.

Ramana Maharishi le spunea unor oaspeți indieni că mintea trebuie ținută ocupată cu cercetarea și reflectarea asupra afirmațiilor din Vedanta. Acest îndemn poate fi generalizat: mintea să se preocupe constant de țelul spiritual, fie prin lecturi, fie prin reflecții și scris, fie prin practici psihomentale, prin emoții devoționale, prin orice îi menține viu *fiorul căutării lui Dumnezeu*.

A-i spune în față unui căutător că „orice ar face, este inutil pentru iluminare” poate fi dureros și demoralizant. De aceea, mesajul lui Tony nu este gustat de prea mulți. Totuși, pentru unii, mai ales căutătorii „veterani”, această franchețe este o adevărată binefacere, o eliberare, diminuându-le energia ego-ului spiritual, care era în sine marele obstacol pentru ei.

Prea mult se vorbește în spiritualitate de ce trebuie să facă „eu”: să-și integreze emoțiile, să fie mai conștient, să devină o persoană mai bună etc. etc. Eu și iar eu, în primul plan. Este o ușurare că Tony sau Jim NU mai spun că „eu” trebuie să facă ceva pentru iluminare, care oricum nu îi stă în putință. Dacă te-ai plictisit de tine, ești pe calea cea bună...

Dar nici nefăcând nimic spiritual nu-ți va fi mai bine ca persoană...

Poate că adevărul este la mijloc, ca întotdeauna. Dacă ești prea activ, ar fi bine să reduci febrilitatea ego-ului căutător, ceea ce POATE că va facilita venirea Grației. Dacă ești la început, ar fi bine să-ți amplifici aspirația, care vine chiar de la Spirit. Ego-ul ar putea interpreta această aspirație în felul lui: ca o dorință de a avea discipoli, ca o dorință de a salva lumea, ca o dorință pentru puteri paranormale, ca o dorință de a radia iubire etc. Astfel de idei sunt trimise ego-ului de către Spirit pentru a intra în rezonanță cu ce trebuie să se întâmple și a colabora la acest proiect.

În concluzie, iluminarea este decisă de Sus, iar tot ce poți „face” este să rezonezi cu implacabilul, să mergi cu curentul.

Vreau însă să subliniez ceva important în opinia mea. Practica spirituală nu are scopul de a produce „iluminarea”!!! Aceasta este doar momeala, la fel cum alte credințe promit „mântuirea” sau „încetarea samsarei” sau „fericirea post-mortem” etc.

Rolul principal și imediat al practicilor spirituale este *purificarea structurilor mentale inconștiente (samskaras, vasanas)*, întru mulțumirea Spiritului, care nu va mai fi astfel obligat să care această povară în încarnările ulterioare. Spiritul nu le poate purifica în lumea spirituală, fiindcă acolo lipsește mintea umană care să le manifeste. Va fi nevoit să le purifice în viitoarea întrupare, când nu se știe cât de receptiv va fi respectivul om la influxurile spirituale.

Deci practicile spirituale nu sunt destinate pentru iluminare, ci ele slujesc evoluția omului și spiritului. Iluminarea este imprevizibilă, o spun toți maeștrii spirituali.

Să treci o bătrânică strada când ea nu vrea

+ Nu cred ce zice Tony, că iluminarea nu ar avea sens și scop, ca orice altceva, că ar fi o simplă întâmplare în haosul Absolut. De altfel, el recunoaște că *nu înțelege Absolutul*, și atunci cum ar putea demarca vreun scop în această imensă necunoaștere?!

Am observat că, din perspectivă dualistă, puterea ego-ului nostru de a schimba ceva realmente esențial este iluzorie – cam totul e programat sau predestinat. Micile modificări pe care le aducem Marii Scheme sunt ne semnificative, chiar dacă nouă ni se par grozave. Sau ele erau oricum deja scrise întocmai.

De exemplu, când tu *vrei* să faci ceva, dar constăți că nu ai destulă energie să îmi plinești. Sau când *acționezi* energic, dar obstacolele întâlnite te doboară, de nu mai finalizezi proiectul. Sau când îți *realizezi* visul, dar foarte repede vine un val care dărâmă tot. În general, ceea ce nu era menit să se petreacă, nu durează și nu are efecte consistente. Sau când te profilezi pe o meserie nepotrivită cu tine, iar după ani de zile, constăți că nu-ți mai place și îți cauți cu disperare sensul vieții; asta pentru că nu ți-ai urmat predestinarea profesională, iar până la urmă, viața te îndrumă spre ceea ce trebuia să faci de la început. Sau când, oricât ai încerca, nu poți schimba deciziile sau defectele persoanelor apropiate (față de care te crezi „responsabil” sau că ai avea vreun „drept” asupra lor).

Ego-ul e ca un voluntar ce se străduiește din răspuțeri să ajute o bătrânică să treacă strada – doar că ea nu vrea să treacă strada. 😊

Variații de iluminare

Ego-ul este o energie care poate fi folosită în diverse scopuri. Oamenii o folosesc, de obicei, pentru a întreține gânduri îndreptate asupra sinelui propriu. Circa 80% dintre gânduri sunt astfel de rumigații personale fără valoare spirituală, care doar irosesc energia mentală.

Dar aceeași energie poate servi la scopuri nobile. Eu o folosesc la scrierea acestor reflecții spirituale. Misionarii creștini, împinși de dorința de a-L sluji pe Cristos, sunt în stare de orice sacrificii (vezi filmul despre **misionarul român Pavel Bartolomeu**). Swami Vivekananda, având o profundă experiență spirituală, dar încă neeliberat de ego, a reușit să popularizeze în Occident înțelepciunea indiană într-un mod eficient, de care nu ar fi fost capabil mentorul său, Sri Ramakrishna, care era un eliberat în viață.

Apropo de Sri Ramakrishna, extazurile sale angrenau energii colosale. Fotografia care l-a imortalizat pe acesta în samadhi relatează că, dorind să-i îndrepte puțin corpul, care stătea aplecat într-o parte, a simțit că trupul sfântului era ușor ca o hârtie. Chiar Ramakrishna făcuse referire de mai multe ori la faptul că anumite energii ascensionale (prana) îl făceau să-și piardă greutatea în timpul extazului.

Acest tip de „samadhi mistic”, întâlnit și la alți mistici din lume, inclusiv creștini, diferă de „iluminarea mundană” de care vorbește Tony Parsons și alți iluminați occidentali. În acest din urmă caz, există doar o deplasare de conștiință, cu păstrarea integrală a vigilenței și fără efecte energetice notabile. Ei afirmă că extazurile disponibile, de pildă, prin halucinogene sau kundalini, nu sunt decât experiențe ale eului, iar iluminarea este o *nonexperiență* prin dispariția eului. (Ramakrishna era iluminat și după acest criteriu, fără îndoială, dar în plus manifesta și fenomene paranormale.) Neo-advaitinii prezintă lucrurile în alb și negru, ca să-și rezume doctrina la cât mai puțini elemente. Totuși, Creația este vastă și nu poate fi cuprinsă într-o schemă atât de redusă, al cărei rol este doar de a indica spre Absolutul necreat.

Creația este infinit de bogată și nimeni nu o poate cunoaște integral. De altfel, Tony și toți ceilalți iluminați recunosc că *nu înțeleg deloc Absolutul* despre care vorbesc. Creația este fața extrem de complexă și logică a Absolutului extrem de simplu și paradoxal.

Fata morgana a iluminării

Se spune că omul ar avea ceva de câștigat prin iluminarea spirituală, de pildă fericirea. De aceea, mulți o caută și vor să o grăbească. DAR DE CE AR VREA EGO-UL SĂ MOARĂ, CĂCI ASTA ÎNSEAMNĂ ILUMINAREA?!

+ Tony Parsons spune că unii oameni mai sensibili simt o perpetuă nemulțumire, indiferent cât de multe ar obține din ce-și doresc. Și asta, pentru că natura ego-ului este să-și dorească o împlinire în Totalitate, pe care nu o poate obține ca ființă limitată cum este.

Este o explicație filosofică acceptabilă, pe care aș mai nuanța-o: Meditatorii avansați care au ajuns la ultimul strat egotic pur, *Aham*, nu simt nemulțumire. Dimpotrivă, unii chiar cred că au ajuns la sfârșitul căutării și că nu mai au ce descoperi. Poate că nemulțumirea permanentă pe care o simt unii oameni, nu toți, provine de la Spiritul încarnat, care nu ne lasă să ne bucurăm în neștire de nimic! Asta, pentru că tiparele mentale (*vasanas* ori *samskaras*, în sanscrită) sunt încă insuficient de purificate după standardul Său înalt.

Nemulțumirea este o motivație puternică, dar numai dacă admitem că ego-ul ar avea liber-arbitru. Dacă nu are, cum susțin nondualiștii, nemulțumirea doar *însoțește* impulsul spre o schimbare, care însă va fi decisă de Spirit și însoțită de ego. Poate că ne vom simți îmboldiți de a lua anumite decizii radicale (de pildă, să ne schimbăm profesia, starea civilă, stilul de viață etc.) sau să ne adâncim în spiritualitate. Practica sau căutarea spirituală este ofranda omului pentru Spiritul din el. Impulsul către perfecțiune vine de la El, lumina Lui ne cheamă pe înțelesul nostru, iar omul sensibil se deschide ca o floare la soare...

Conform descoperirilor neuroștiinței, ego-ul conștient doar este *informat* despre deciziile venite din altă parte. Emoțiile și gândurile care însoțesc decizia sunt doar o abilă punere în scenă a *iluziei* libertății de alegere. Ajută la consimțirea deciziei, dar nu sunt cauza ei.

Inspirația și intuiția vin direct de la Spirit fără astfel de emoții sau gânduri justificative. Pe baza lor, am putea pricepe imediat că nu noi alegem ceva. Și totuși, ego-ul este convins de liberul său arbitru până la moarte, pentru că asta este natura lui. Numai intelectul poate raționa la rece că, "într-adevăr, se pare că voința personală s-ar supune altor directive necunoscute". Dar intelectul e labil și neputincios în fața puterii ego-ului, o putere divină misterioasă: puterea iluziei, numită de indieni *avidya* sau *maya*.

Cele două filme paralele

Dacă tu te străduiești să-ți ții sub control pornirile emoționale, animalice sau demonice, acest lucru te va ajuta să trăiești mai ușor cu ego-ul, să-ți multiplici momentele de bucurie și pace. Dar această ștergere progresivă a tiparelor mentale deranjante nu este cauza trezirii spirituale (dacă va apare vreodată). Trezirea spirituală este o rupere de nivel, o ieșire completă din ceea ce cunoșteai, rămânând, paradoxal, cu același statut și rol de om normal pe care-l aveai înainte; uneori, cu aceleași aparente defecte.

Deci, când ți se apropie momentul iluminării, te vei strădui *spontan* să-ți domolești ego-ul, iar asta îți va prinde oricum bine. Dar ai putea progresa așa încă un milion de ani și tot nu ai ajunge la perfecțiune. Evoluția, pe de o parte, și iluminarea (trezirea sau recunoașterea Sinelui), pe de altă parte, sunt FILME PARALELE: (A) și (B).

Efortul ego-ului (A) nu va ajuta iluminării. Iar iluminarea (B) nu-ți va ajuta ego-ul, dimpotrivă.

Ego-ul caută (A) ce nu poate oricum găsi, fiindcă ar trebui să dispară pentru a găsi - Totalitatea. Iar ceea ce el caută există deja aici și acum (B).

(B) nu poate aduce niciun răspuns la întrebările din (A): Ce este moartea? Care este înțelesul vieții? Cum să găsesc fericirea? (B) aduce sfârșitul cunoașterii discursive.

Ego-ul nu vrea iluminarea, el vrea doar să înceteze chinul căutării, sfârșitul nemulțumirii perpetue cu ceea ce are deja (A). Dar ego-ul este alcătuit din căutare veșnic nemulțumită, nu-și poate pune singur STOP. Dimpotrivă, el vrea să supraviețuiască cu orice preț.

În același timp, în subteran rulează deja scenariul (B), care îi șoptește cu o șoptă mieroasă: „Aici găsești încetarea căutării!”. Și ego-ul devine neliniștit, curios și fermecat de noua promisiune.

Cunoașterea universală este infinită. Ceea ce ego-ul cunoaște este, obligatoriu, limitat. Dacă scădem ceva din infinit, rămâne tot infinit – deci o ignoranță infinită. Ego-ul ține mult la mica sa cunoaștere, pe care se bazează în toate gândurile și faptele sale. Iluminatul, dimpotrivă, își conștientizează acut ignoranța. Recunoaște sincer că nu știe nimic. El poate răspunde la orice întrebare, dar răspunsul nu vine din mintea lui, ci din Misterul neînțeles.

Ego-ul se teme de necunoaștere. Și se înfioară de spaimă când aude că *iluminarea înseamnă necunoaștere*, incertitudine.

Fericirea iluminării este a Spiritului

Se spune că iluminarea aduce fericirea necondiționată și permanentă. (Este, mai exact, o bucurie calmă.) Dar pentru cine? Ego-ul va dispărea și nu o va putea gusta.

Aici este vorba de **seninătatea Spiritului**, care exista și înainte de iluminare, dar era acoperită de zgomotul și nemulțumirile ego-ului. Cât timp există, ego-ul nu va putea atinge beatitudinea fără sfârșit, fiindcă nu e compatibilă cu natura lui duală și conflictuală.

Prin gura iluminatului, însuși *Spiritul vorbește despre fericirea Lui*. Desigur, și mecanismul *corp-minte* este influențat benefic. Deci schimbarea benefică provocată de iluminare ne este raportată de Spiritul iluminatului, care *ne comunică direct starea Sa naturală*, dar care observă și epifenomenele apărute în corpul-minte, de genul: lipsa gândurilor compulsive, grijilor sau regretelor, relaxare corporală, spontaneitate, inspirație etc. Dar **ego-ul este mort**, iar perspectiva psihologică este radical diferită.

Iluminarea nu este o promisiune de fericire *pentru ego*, de aceea nu poate fi un țel spiritual. Ego-ul e atras de o fata morgana care îi promite fericirea. Dar aceea este fericirea Spiritului. Omul o poate resimți în unele stări de grație, dar ea dispare repede, iar omul va rămâne în „limbo”, tânjind după acea amintire neclară. El nu-și dă seama că, în momentele de exemplificare a fericirii spirituale, ego-ul dispăruse temporar. Și aici este capcana. Se simte bine rememorând vag ceva care nu i-a aparținut și nici nu-i poate aparține vreodată. De fapt, nici nu își poate aduce aminte ce a simțit în acea stare de Grație, fiindcă un creier de 1500 cm³ nu poate conține o trăire vastă cât universul.

Aceasta este așa-zisa stare de *post-iluminare*. Toți iluminații au trecut prin una sau mai multe iluminări trecătoare înainte de a primi Grația iluminării definitive sau eliberarea. Unii rămân obsedați de acea trăire inefabilă și indescriptibilă, caută să se lămurească din cărți, conferințe și discuții sau se angajează în practici spirituale. Altor li se pare, poate, ceva normal sau fără importanță și nu o dezvăluie nimănui, mai ales că nu au cuvinte pentru așa ceva. Este ca trecerea printr-un tunel, care are lumini din loc în loc. Apar scurte sclipiri de iluminare, urmate de revenirea la ego și tot așa, până când, eventual, ego-ul nu mai reapare. Acest proces este total incontrollabil.

Reacțiile iluminărilor diferă la trăirea nondualității

Nu toți iluminatii sunt niște buni comunicatori, vindecători sau deschizători de drumuri spirituale pentru alții. Mulți stau în banca lor, fără preocupări ieșite din comun.

Am putea spune că fiecare iluminare este un experiment inedit, valabil numai pentru perechea Spirit-om respectivă. În altă încarnare a Spiritului, totul se schimbă. De exemplu, spiritul iluminatului Sri Aurobindo s-a reîncarnat în artistul Michael Jackson, care nu a avut parte de o pregătire spirituală.

Poate că însuși **fenomenul iluminării este încă în faza de experiment global**, care pregătește de pe acum „epoca de aur” sau „pacea de 1000 de ani”, când foarte mulți oameni vor fi iluminați în mod natural și fără efort. Deocamdată, spiritele Pământului încă învață cum să coabiteze cu corpul-minte fără ego, cum să-l acționeze direct și fără smucituri psihologice.

Iată câteva reacții descoperite la unii iluminați contemporani:

1. Unii sunt deschiși în a-și împărtăși starea și experiența în conferințe, dar numai dacă sunt solicitați. Altfel nu vor aminti despre subiectul nondualității, fiindcă este inaccesibil celorlalți oameni și nici nu poate fi evidențiat obiectiv. Acești iluminați spun că nu există nicio cale sau metodă pentru atingerea iluminării. Totuși, este posibil să transmită energetic, involuntar, o anumită sclipire în cei din audiență.

2. Alții spun că nondualitatea este o stare naturală și foarte obișnuită, atât de ordinară, încât nici nu merită să vorbim despre ea. Acest lucru este evident când o trăiești, deși am putea crede aprioric că va fi o explozie de lumină și extaz, ceea ce nu este cazul. Se miră și ei când cineva pare foarte interesant de acest subiect fără miză pentru ego.

3. Unii spun că nondualitatea este un fel de dimensiune suplimentară care nu poate fi înțeleasă nici de iluminatul însuși. Efectul acestei adăugări peste experiența cotidiană pare fi uneori „rău”. Omul nu mai are reținerile dinainte, putând părea chiar exagerat, lipsind filtrele egotice anterioare, care-l condiționau să se comporte mai „cu perdea”.

Nu e târziu niciodată pentru optimizare psihică, numai că iluminatul nu mai are această motivație. Este mulțumit cu sine așa cum este. Asta se întâmplă mai ales cu cei iluminați fără maestru și fără învățătură. Când apare iluminarea, sunt dezorientați și nu știu ce să facă cu ea. Ea nu este "practică" în termeni lumești.

Totuși, maștri spun că **iluminarea este abia începutul spiritualității** de nivel înalt: „Nu te opri, în niciun caz! Nu te opri! Spiritul este infinit.”

4. Altoră, nondualitatea li se pare atât de ciudată și fără utilitate, încât renunță la ea pentru a se bucura mai degajați de vechile plăceri domestice. Cele două condiții nu au absolut nimic în comun. Pe aceștia nu îi vom vedea pe nicăieri, fiindcă nu au cu ce să se laude sau cu ce să ne ajute. De existența lor am auzit de la Adyashanti, Gary Weber sau alți maștri.

5. Cei mai cunoscuți sunt acei entuziaști care laudă nondualitatea, o recomandă tuturor și oferă metode de iluminare și sprijin psihologic. Aceștia mai sunt numiți și învățători sau **maștri de nondualitate**.

Mooji spunea că tendința naturală este, ca după iluminare, să revii la obișnuințele minții dinainte. De aceea, prima iluminare este întotdeauna temporară. Datoria ta este să rămâi cât mai mult timp în noua stare, ca să devină prima ta natură. La început, ego-ul încă nu a dispărut complet și poate înclina pentru eliberare (iluminarea definitivă) sau pentru reîntoarcerea în samsara. Dacă nu manifesti interes să te trezești spiritual definitiv și permanent, nu vei mai fi "deranjat" de vreo altă iluminare neașteptată. Grația nu intră cu bocanii în viața nimănui.

Există o etapă avansată în evoluția spirituală când ego-ul rămâne în cea mai subtilă formă a sa (Aham), dar simultan este percepută și nondualitatea. Acum omul ar putea fi tentat să se oprească din căutarea spirituală, să nu-și mai dorească nimic, să creadă că asta-i tot, să se considere complet iluminat. Tipurile 1-4 s-ar putea afla în această etapă. Ar putea fi chiar *post-iluminarea*, când a rămas numai amintirea iluminării. **Post-iluminarea este marele ideal la care a ajuns ego-ul: încă există ca ego, dar i-a rămas în nări parfumul nondualității.** Și nu-și dorește să mai iasă din această beție. Există destui falși iluminați care se pretind drept "realizați" prin cercurile spirituale, pe baza amintirilor despre iluminare. Dar adevărata iluminare este ACUM sau deloc. Amintirea este o abstracțiune, nu o realitate.

Aspiranții spirituali pot afla ceva interesant de la un iluminat. Totuși, NU orice iluminat poate fi un maestru desăvârșit. Pentru acesta, el trebuie să-și fi purificat tiparele psihomentale (*samskaras*) suficient de mult, încât comportamentul să nu contravină vorbelor sau intențiilor sale nobile. Nimeni nu-i perfect de la natură! Ați auzit, probabil, de abuzurile sexuale pe care unii guruși le-au făcut asupra unor discipoli...

Desigur, mulți căutătorii spirituali au unele prejudecăți despre cum ar trebui să arate un maestru. Chiar dacă au în față un adevărat maestru, ar putea fi înșelați de propria interpretare subiectivă.

Pe de altă parte, este posibilă și situația inversă. Dorința căutătorului de a găsi un guru autentic poate fi mai puternică decât luciditatea de a-i vedea lipsurile omenești.

Nici simplii iluminați, nici maestrul iluminați nu sunt lipsiți de defecte, nu sunt perfecți moralmente. Sunt așa cum erau și înainte, iluminarea nu i-a „îndumnezeit”. Au acces la o nouă dimensiune a conștiinței, dar care nu se reflectă întotdeauna în conduita de zi cu zi. Sunt două planuri paralele: planul psihologic și planul superconștiinței. Fiecare are propria lege și evoluție.

Q&A de tip neo-advaita

- *Ce este Absolutul?*
- Este totul.
- *Cum poți defini sau înțelege totul?*
- Nu poți. Poți doar să-L trăiești.
- *Cum s-o faci?*
- Trebuie să dispară eul care "face". Atunci dispare cunoașterea și rămâne trăirea Totului.
- *Cum poți trăi Totul deodată?*
- Doar Totul există, este Unul, nu-L poți rata, nu-L poți bucăți*. Numai cunoașterea fragmentează, ea aparține „eului”.
- *Cum să faci să dispară „eul”?*
- Facerea ține tot de „eu”. Cauza e în afara lui, deci „eul” n-o poate atinge. El este o iluzie într-o aparență. E ca un balon de săpun lipit de un corp uman. Când balonul se sparge, rămâne tot restul neschimbat, cum este dintotdeauna. Dar aerul din balon nu are puterea să-l spargă din interior.
- *Corpul e Absolutul?*
- Totul e Absolutul. Când vezi lucrurile separate, sigur nu trăiești în Absolut, care este totalitate în simultaneitate.
- *Deci lumea nu e o iluzie?*
- Doar „eu” este o iluzie. Lumea este aparența Absolutului.
- *Deci El are și o formă reală?*
- Absolutul real nu are formă – este nimic sau nimenea sau nimenimic. Dar acest nimenimic, simultan, ia și forma lumii. Lumea e

reală și ireală în același timp. Este reală pentru că-i cealaltă față a Absolutului. Este ireală pentru că nu-i solidă, e ca un fum.

– *Dar mie îmi apare ca solidă!*

– Acesta e rolul „eului”: să-ți dea senzația de realitate fermă, care-i doar o senzație subiectivă. Dacă ai vedea lumea cum e în realitate, poate că n-ai mai lua-o în serios. Când apare „eu”, toată aparența capătă soliditate, fumul devine dens, dar numai în experiența „eului”.

– *Și a celorlalți „eu”?*

– Alți „eu” sunt doar oglinda propriului „eu”, nu există în mod obiectiv, precum lumea și trupurile. Balonul de săpun este un vis subțire. Realitatea personală nu e colectivă. Când dispare „eul” propriu, dispar și ceilalți „eu” din viziunea iluminatului.

– *Nu înțeleg!*

– Iluminatul vede numai realitatea așa cum este ea. În această realitate, visele de „eu” sunt iluzii personale fără efect, baloane de săpun. Corpul acționează, dar nu împins de acel balonaș subțirel, ci de forțele Vieții.

(R.P.)

* «Una dintre erorile fundamentale în înțelegerea universului este ideea că este posibil ca ceva să fie complet separat de orice altceva. Fiecare punct (și, prin urmare, fiecare lucru) din întregul univers este conectat la oricare alt punct și lucru din univers prin SPAȚIUL care definește totul în univers.

Poate te gândești la spațiu ca fiind gol, dar știința a dovedit că această percepție este o iluzie, că spațiul este complet plin cu mici vibrații minuscule numite "fluctuații de vid" care, adunate, însumează o cantitate de energie aproape infinită.

Acestui câmp de energie care străbate întregul univers i s-au dat o mulțime de nume de-a lungul deceniilor: eterul, plenum, câmpul zero, spuma cuantică, câmpul sursă, vidul, Mana, Prana, Chi, Dumnezeu, spune-i cum vrei, SPAȚIUL care umple totul și, de asemenea, leagă totul. Decât să te gândești la materie ca fiind cea care definește spațiul, mai bine înțelege că spațiul este cel care definește materia.

Nu există așa ceva precum "separarea" în univers...» (cf. Nassim Haramein)⁷³

⁷³ <https://www.facebook.com/TheResonanceProject/photos/a.224460250920411/3127047253995015/?type=3&theater>

„NU-MI PASĂ DE NIMIC ȘI SUNT ÎNDRĂGOSTIT DE TOTUL.”

Explicație: tot ce percepi este o aparență fără soliditate, o iluzie creată de Divinitate. Dar este aparența sub care se manifestă chiar Prea-Iubitul, care este Iubirea de care ești îndrăgostit.

(R.P.)

GHICI CE-I? (koan)

Pot răspunde la orice întrebare, dar nu-mi vine nicio întrebare.

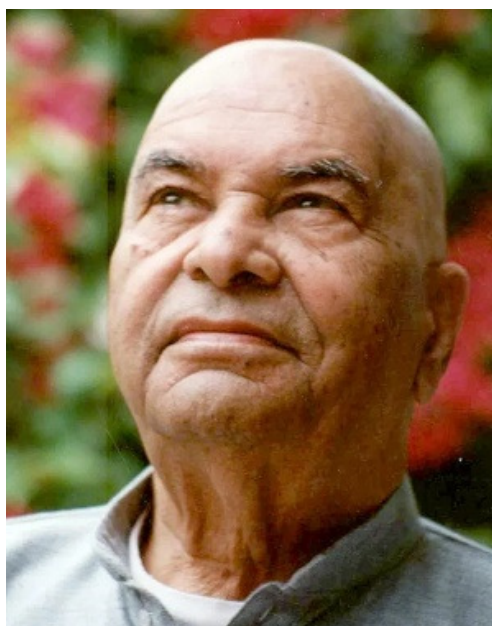
Pot să-mi împlinesc orice dorință, dar nu simt nicio dorință.

Am găsit scopul lumii, dar n-are sens.

Mă gândesc la imposibil și intru în Eternitate.

(R.P.)

Cuvintele maestrului spiritual Papaji (H. W. L. Poonja)

Papaji

«În primele luni după realizare, nu mi-a apărut nici măcar un singur gând. Puteam merge la serviciu și puteam munci fără să gândesc absolut nimic. La fel se întâmpla și când mergeam la Tiruvannamalai. Indiferent că stăteam la picioarele Maestrului meu, munceam, mă plimbam sau făceam cumpărături, totul se desfășura fără niciun fel de activitate mentală. Era un ocean de tăcere interioară care nu dădea naștere nici măcar unui val mental. Nu mi-a luat mult până să realizez că, pentru a funcționa în lume, nu este necesară nicio minte și niciun fel de gânduri.

Când cineva sălășluiește în Sine, o putere divină are grijă de tot ce se întâmplă în viața sa. Toate acțiunile aveau loc spontan și erau efectuate într-un mod foarte eficient, fără nici un fel de activitate sau efort mental.

[...]

După ce te-ai realizat, vei înțelege că doar Sinele există și îndeplinește toate activitățile, nicidecum ego-ul. Acest Sine însuflețește acțiunile tuturor ființelor. Când realizezi Sinele, vei avea deplină încredere în El și în activitățile care le îndeplinește prin tine.

Realizarea-de-Sine este cea mai măreață realizare. Dacă vrei să ajuți lumea, aceasta este cea mai bună modalitate. În starea aceea, Sinele îți va revela planurile sale. După iluminare, nu tu vei decide: „Acum, prin acțiunile mele, voi ajuta întreaga umanitate.” Dacă, după realizare, Sinele are nevoie să te folosească, o va face.

Pentru a lăsa Sinele să te folosească în acest mod, va trebui să l te abandonezi total, să îl asculți și să l te dăruiești complet. Dacă reușești, atunci vei ști că tu și Sinele sunteți unul. Cunoscând aceasta, vei fi conștient că, indiferent de acțiunile corpului, Sinele este Acela care le practică. În starea aceea, tu, persoana, nu mai ești responsabil de nimic. Tot ce este realizat în starea aceea este perfect, desăvârșit, deoarece Sinele nu poate greși. El nici măcar nu are capacitatea de a judeca dacă acele activități sunt bune sau rele.

Dăruiește-te Sinelui și rămâi tăcut. Asta este tot ceea ce ai nevoie. Imediat ce ai reușit, vei vedea, instantaneu, în interiorul tău, o flacără de energie care îți va da putere. Îți va pătrunde sistemul nervos și îți va oferi o energie de mii de ori mai puternică decât poți obține prin resursele proprii. În această stare de abandon total, dacă îi permiți energiei să lucreze prin tine, vei vedea că nu există niciun „tu” care lucrează. Corpul va funcționa, însă tu vei ști că nu ești corpul. O altă energie, o forță eternă, îți va pune în mișcare membrele și organele.

Chiar și acum, înainte de a se produce abandonul, aceeași forță lucrează prin corpul tău, dar ego-ul se apropie și spune: „Eu sunt cel care fac totul.” Dizolvă acest sentiment și ideea că tu faci ceva nu va mai apărea.

[...]

Eu nu sfătuiesc niciodată pe nimeni să renunțe la lume. Nu aceasta este modalitatea de a realiza iluminarea. A fost încercată și în Orient și în Occident, dar nicăieri nu a dat rezultate. Sfatul meu este complet opus: „Rămâi tăcut. Rămâi acolo unde ești și nu respinge activitățile lumești. Doar rămâi tăcut o clipă și vezi ce se întâmplă.”

Aceasta este o idee foarte nouă. Cred că până în prezent nu a mai fost răspândită de nimeni. Înainte, oamenii practica ascetismul, tapas, timp de zeci de ani pentru a obține iluminarea. Regii renunțau la avere și plecau în păduri sau peșteri pentru a se devota practicii spirituale. Însă nu au rezolvat nimic. De ce? Pentru că iluminarea, eliberarea, nu este ceva care poate fi „câștigat” sau

„obținut”. Ea deja există aici și acum, ea se afla în interiorul tău ca propriul tău Sine. Nu trebuie să o cauți nicăieri în altă parte.

[...]

Înseamnă că urmând orice sfat, în afara celui de „rămâi tăcut”, ne vom îndepărta de Sine?

Bineînțeles, deoarece orice sfat te va îndrepta spre trecut. Repet: orice sfat pe care îl poți menționa ți-a venit de la cineva care l-a auzit sau l-a citit. El aparține trecutului. Nu îți poate arăta ce ești aici și acum, în această clipă. De aceea, nu te încrede în niciun astfel de mesaj. Nu te încrede în informația pe care ți-o transmit simțurile. Ignoră orice sfat, transcende simțurile și toate informațiile furnizate de ele. Doar așa poți cunoaște cine ești cu adevărat. Timp de milioane de ani te-ai bucurat de plăcerile senzoriale. Acum, poate pentru prima oară, ai îmbrăcat forma unei ființe umane. Folosește-te de ea cât poți de bine.

Nu apleca urechea la niciun sfat. Sfătuitorii nu au oferit niciodată nimănui rezultate bune. Ei te învață doar să lupți, să te cerți, să intri în tot felul de conflicte cu vecinii sau cu cei care nu-ți împărtășesc aceeași orientare religioasă. Iar dacă le urmezi sfaturile, inevitabil, la un moment dat vei întâlni alți sfătuitori care îți vor spune: „Nu, nu îi asculta pe aceștia, urmează-ne pe noi.” Astfel, conflictele sunt de neevitat.»

Sursa: H. W. L. Poonja – "Doar rămâi tăcut"

24 mai 2020

ILUMINAREA SPIRITUALĂ ȘI PRACTICA

Capitole și subcapitole:

Cele trei stiluri spirituale | Puterea gândului și slăbiciunea
insistenței | Mesajul puternic al lui Jim Newman, iluminat neo-advaita |
Tenis cu advaita | Iluminarea este un fenomen secundar | Dacă nu ai
liber-arbitru, cum poți provoca iluminarea?! *[Metafora lui Moș Crăciun]* |
Fericirea este, în primul rând, libertate mentală | Utilitatea intelectului
pentru iluminare *[Scofala scrierilor mele spirituale]*

În prezent, oamenii au acces la foarte multe metode și căi spirituale,
maestri, învățători, mentori, coach... Am clasificat aproape toate
posibilitățile în articolul „**Căi spirituale atipice**”.

Majoritatea propun metode care necesită urmarea unei discipline
individuale, pe principiul „faci asta, obții aia”. Totuși, pierdute prin lume,
mai există încă două stiluri de abordare a spiritualității, la fel de
importante. Mă refer aici la spiritualitatea care are ca scop iluminarea
sau trezirea spirituală, nu la metodele de „dezvoltare personală”.

Cu sau fără practică? Această chestiune apare recurent când
analizăm „fenomenul iluminării”. Nu putem trece peste ea ca și când
răspunsul ar fi evident. Am mai vorbit despre ea recent, în câteva ocazii.

Pentru **studierea trezirii spirituale** ne bazăm pe mărturiile
iluminaților și a discipolilor acestora. Este un fenomen particular, ridicat
la rangul general de *obiect de studiu*. Dar nu există obiectivitate absolută.
Fiecare preferă propria versiune a adevărului, de obicei, cea pe care a
trăit-o.

Notă: Am găsit într-un site o listă cu aproape toți maestri spirituali din
Occident. Sunt doar 500. Dacă-i mai adăugăm pe cei necunoscuți din Orient și
discipolii lor avansați, nu cred că trecem de 7.000. La o populație globală de
7.000.000.000...!

Cele trei stiluri spirituale

Ramana Maharishi afirma că există doar două căi adevărate de
trezire spirituală: calea jnana și calea bhakti, adică, cercetarea de sine și
abandonul de sine. El se întâlnea frecvent cu adepții celor două căi.

Totuși, Ramana nu atinsese iluminarea pe nicio cale, ci printr-o întâmplare unică și irepetabilă.

Discipolii lui Ramana s-au împărțit. Annamalai Swami a urmat o cale ascetică, pe care a propagat-o mai departe (unul dintre discipoli este Timothy Conway). Papaji a sugerat zăbovirea în preajma maestrului (satsang), pe care o continuă discipolii săi (Mooji, Gangaji).

Sintetizând, există trei mari puncte de vedere cu privire la obținerea trezirii spirituale:

(1) Unii spun că, pentru a te ilumina, trebuie să depui eforturi, altfel nu se poate. **Practica** spirituală, prin diverse metode, forțează absorbția conștiinței în Dumnezeu. S-au inventat nenumărate tehnici de disciplinare a minții. Este perspectiva mării majorități a căilor spirituale, care promit realizarea supremă dacă urmezi metodele propuse de **tradiție și îndrumător**.

(2) Alții spun că numai abandonându-te vei obține iluminarea. **Abandonarea de sine** se referă la minte și la trup. Unii se referă la observarea și îndepărtarea tuturor gândurilor personale, conform dictonului „**mintea mă minte**” și validând constant ambii opuși (Atmaji, abandonarea minții egotice). Milenarele Karma yoga și Bhakti yoga din India pleacă, în esență, de la **renunțarea la interesul personal sau propria persoană**. Marius Ghidel și creștinismul tradițional accentuează pe fapte: un comportament de **dăruire** către ceilalți și o **autoînfrânare** permanentă.

(3) Mai sunt și cei care resping ideea că omul poate face ceva eficient, pentru că iluminarea depinde exclusiv de **Grația divină** atotputernică (U.G. Krishnamurti). Doar însoțirea cu înțelepții (satsang) ar putea produce transformarea dorită, printr-o influență tainică, dar nici asta nu oferă nicio garanție (Papaji, Tony Parsons, Fred Davis). Mintea ar putea fi astfel transcensă fără a fi nevoie să ți-o controlezi prin efort. Dimpotrivă, urmarea unei căi spirituale (1) amplifică ego-ul, care crede că acțiunile lui ridicole îl vor „diviniza”, îi vor aduce fericirea perpetuă. Or, iluminarea constă tocmai în dispariția ego-ului.

În lumea reală, lucrurile sunt amestecate. De pildă, Atmaji a primit Grația (3) și promovează abandonul mental (2). Alții predau o tehnică (1), dar mai spun și că omul nu are liber-arbitru (3). Mulți vorbesc de abandon (2), dar și de libertatea absolută a Grației (3). Eckhart Tolle s-a iluminat prin Grație (3), dar recomandă metode de tipul (1) și (2). Isihasmul este o combinație între (1) și (2), la fel, și metoda lui Marius Ghidel, deși nu vorbesc de iluminare în termenii advaita.

Chestiunea se complică și mai tare dacă vrem să descriem și să clasificăm trăirile iluminatorii, fiindcă există mai multe variante. Unii spun că iluminarea este una și aceeași pentru oricine, alții spun că există nenumărate niveluri de conștiință.

În concluzie: iluminarea spirituală, cu sau fără practică? La prima vedere, **nu putem trage nicio concluzie**. Există o evidentă incompatibilitate între viziunile înțelepților. Unii spun că există un liber-arbitru și posibilitatea omului de a îndupleca Divinitatea. Alții susțin că totul este lucrarea Supremului Absolut și că "eu" nici nu există, deci tot ce pot face este să mă relaxez și să înțeleg acest adevăr. Ambele poziții sunt cât se poate de sustenabile. Este veșnica dispută filosofică despre libertate și determinare, care nu a fost niciodată tranșată.

Poate de aceea, măestrii spirituali nu se complică. Preferă ori să treacă cu indiferență peste, ori să ridiculizeze părerile care-i deranjează. Fiecare își susține poziția lui, care este misiunea cu care l-a însărcinat Divinitatea. Ea încurajează o cât mai mare varietate de abordări ale Misterului veșnic incognoscibil.

Puterea gândului și slăbiciunea insistenței

Calea efortului individual (1) se bazează pe concepte precum legea atracției, puterea gândului focalizat, rugăciunea fierbinte etc. Te folosești de voință pentru a-ți trimite dorința în univers sau spre Divinitate ca să devină realitate. Ne-am obișnuit să auzim astfel de îndemnuri.

Misticul Marius Ghidel vine însă cu o poziție contrară (2). Îți pui o dorință (fiindcă ești un om normal și ai dorințe), dar apoi uiți de ea, nu te mai preocupă, nu o mai hrănești cu energia ta.

«Dacă repeți gândul, coboară în adânc și se transformă într-o opoziție la el. Repetând intens gândul, este ca și când nu ai dori să se întâmple, pentru că acolo unde este *eu mai presus de voia Lui* nu mai este Dumnezeu și atunci nu are cine să-ți îndeplinească dorința. (Marius Ghidel)»

Din acest motiv, înțelepții care spun să ne rugăm sau să emitem gânduri de materializare au grijă să ne avertizeze ca, *înainte de orice*, să cerem permisiunea și să simțim dacă ceea ce ne dorim *chiar ne este necesar* și se armonizează cu Voința Divină. Altfel, rugăciunea noastră va fi zadarnică. Sau, dacă totuși se va împlini, ne va aduce mai mult necazuri decât bucurie.

Din același motiv, când trimitem energie Reiki, trebuie să invocăm „binele suprem” al primitorului, care poate fi altul decât ceea ce crede mintea noastră limitată. În caz contrar, vom trimite energie „informată”, adică încărcată cu dorințele noastre personale, ceea ce desigur, nu va fi spre binele spiritual al beneficiarului. Oricât de bine intenționați am fi ca practicieni Reiki, există în fiecare dintre noi un egoism ascuns care va bloca sau deturna, într-un fel sau altul, eficiența transmisiei de energie pură.

Tony Parsons relatează că, atunci când încă mai avea în el un ego căutător de iluminare, a început să trăiască periodic starea de Ființă („Be-ing”), dar alternând cu starea de egoiță („me-ing”). Firește, își dorea să se reîntoarcă în starea minunată de Ființă. Totuși, la un moment dat, i s-a dat de înțeles că ambele stări sunt expresiile aceluiași Prea-Iubit. Și nu și-a mai dorit nimic. Abia atunci s-a petrecut miracolul și a rămas complet și definitiv fără ego. Deci, abia când s-a abandonat (2), a primit Grația eliberării (3). Este demnă de reținut această pildă. Atât în manifestare, cât și în nemanifestare, este același Divin. Fie că ești sau nu ești iluminat, e jocul minunat al Absolutului. Dumnezeu se preface a fi doar un biet om. Samsara e totuna cu nirvana.

Mesajul puternic al lui Jim Newman, iluminat neo-advaita

Jim Newman: "Nimic nu e pierdut, nimic nu e câștigat"

«În corp se ivește o contracție energetică [n.tr. – ego-ul, eu] care are experiența ciudată că este ceva real. Astfel, tot misterul [n.tr. – divinitatea] pare că s-a pierdut. Pare că e ascuns undeva. Pare că va putea fi găsit dacă „eu devin mai bun” sau „eu devin ceva”. Pare că s-a ascuns în acela care stă acum în fața ecranului computerului și îți spune că "nimic nu este ascuns" [n.tr. – Jim Newman]. Acolo se duce misterul. Așa că simplitatea, care arată că „totul este

deja împlinit”, pare că a fost pierdută. Iar în acea experiență că „ceva lipsește sau e pierdut”, apare căutătorul [*n.tr. – ego-ul, eu!*]. Problema sau dificultatea enigmei pentru căutător este că el caută ceea ce deja este.

Acest mesaj nu se referă la încetarea căutării. Apare din încetarea căutării, dar nu sugerează că ar trebui să existe un sfârșit al căutării. Nu sugerează că senzația că „ceea ce se întâmplă este real” n-ar trebui să existe sau că ar fi ceva greșit în experiența că „s-a pierdut misterul întregului”. Nu. E doar un mesaj, o reamintire, o aluzie care spune că „**nimic nu e pierdut și nimic nu e câștigat**”.

Sfârșitul căutării nu înseamnă găsirea a ceva. Așa că acest mesaj nu conține niciun răspuns, nu este o ofertă reală, nu-i nimic de luat de aici. Nu este o cunoaștere specială despre ce e moartea sau ce se află dincolo de aparențe sau orice altceva. Nu propune nimic special. De fapt, e sfârșitul la orice ar fi special [*n.tr. – interesant pentru ego*]. Sfârșitul căutării este doar ceea ce se întâmplă când nu mai cauți. Asta e tot.» ("Introducerea" la întâlnirea online din 26 mai 2020 ⁷⁴)

Comentariu: Mesajul lui Jim Newman și al mentorului său, Tony Parsons, sunt imposibil de demontat logic. Pe lângă spontanitate și siguranță, fascinează ascultătorii și prin această coerență și simplitate. Nu încearcă să atragă prin cunoștințe secrete sau prin promisiuni. Pare inutil, dar măcar este onest. În general, cu cât un mesaj spiritual este mai simplu, cu atât sunt șanse mai mici să se împotmolească în speculații logice. De aceea, marile sisteme filosofico-religioase sunt pline de erori și scăpări. Pur și simplu, realitatea nu poate fi conținută în niciun sistem, oricât de complex ar fi el. Cu cât o teorie este mai simplă, cu atât se apropie de claritatea divină, din care provine. Dumnezeu este cel mai simplu. Totuși, acest mesaj nu este inutil. Îți umple sufletul de veselie, pentru că vorbește direct Spiritului, care tresaltă în tine. Și aceasta este proba că vine din Adevăr.

Tenis cu advaita

La ora actuală, un interesant meci de tenis mental se desfășoară între adepții clasicei advaita-vedanta (1) și modernii neo-advaita (3).

Clasicii îi critică pe moderni că, neînvățându-i pe admiratori să mediteze, doar se autopromovează și le creează dependență de conferințele lor despre nondualitate. Îi mai acuză că se opresc la prima sclipire de iluminare și nu continuă s-o aprofundeze, neavând nici cale și

⁷⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=dudUFRpEw2s>

nici maestru să-i îndrume. Apoi, e amuzant că în neo-advaita conferențiarilor nu se consideră „maestri”, dar apar „discipoli” care papagalicesc frazele acestora. Cuvintele celor din urmă sună fals, fiind rostite din poziția ego-ului care se declară a fi „non-existent” doar pentru a se ascunde de briciul lucidității.

În replică, modernii îi acuză pe clasici că îi fac pe adepți să-și piardă timpul și energia cu promisiuni deșarte, generatoare de frustrări, în speranța unei fericiri iluzorii. Eforturile personale întăresc ego-ul, pentru a-l putea elimina ulterior – ceea ce este un nonsens.

Iluminații moderni, pur și simplu, nu recunosc realitatea ego-ului, nu sunt interesați de sensibilitățile acestuia, de strategiile de captare a interesului. Ei descriu cum se vede lumea fără ego, ceea ce rezonază în sufletul auditorilor și generează scipiri de iluminare. Dacă n-ar exista acest efect inefabil, neo-advaita n-ar avea nicio audiență, pentru că nu oferă literalmente nimic pentru ego. Măcar clasicii promiteau fericirea...

Lisa Cairns spune că neo-advaita aduce un fior proaspăt și se adresează oricui, chiar fără un minimum de pregătire anterioară. În același timp, ar fi nevoie și de lucru psihologic cu propria persoană, fiindcă oamenii sunt plini de probleme care îi presează și nu le oferă dispoziția adâncirii în contemplări filosofice.

Neo-advaita a apărut ca să împrășteze tradiția clasică, la fel cum Noul Testament a completat și modernizat Vechiul Testament. Cele două tabere își trimit săgeți una alteia, părând că pozițiile lor nu se pot concilia. Ar fi un lucru grav dacă n-ar fi amuzant: în numele „non-dualității” (advaita) s-au constituit „două” tabere opuse. Probabil că Divinitatea se distrează copios la acest spectacol de tenis cu mintea...

Opinia mea este că acuzațiile celor două tabere sunt exagerate. Astfel, cred că neo-advaitinii (3) nu caută să provoace dependența publicului de persoana lor. Sunt carismatici – convingători, sinceri și neștiutori în același timp –, iar mesajul lor este cât se poate de spontan, aducând mângâiere în sufletul omului. Poate că există stări mai profunde de realizare spirituală decât a lor, dar cine le poate examina și, în definitiv, cui îi pasă?!

De cealaltă parte, oare cine îi iluzionează pe adepții clasici (1) să caute înfrigurați ceea ce ar putea să nu găsească niciodată? Nu maestrul sunt mincinoși, ci de vină este propriul lor ego, care dorește să se „ilumineze” ca să se eternizeze. Și este evident că toate eforturile personale vor produce o exacerbare a ego-ului. Totodată, nu putem nega realizarea de Sine pe care practica spirituală a adus-o la unii dintre discipoli, un procent destul de mic comparativ cu reclama.

Iată diferența grafică dintre cele două poziții relative la nondualitate (no-mind):

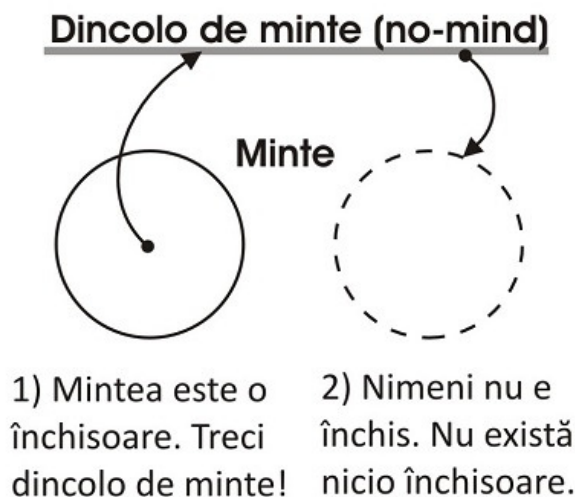

Fig. Totul e libertate!

Comentariu: Prima poziție *pare* mai ușoară, fiind metodică, dar mai îndelungată. A doua poziție *pare* mai dificilă, nemetodică, dar mai rapidă.

Swami Vivekananda a introdus o nouă perspectivă asupra nondualității, numită *neo-vedanta*. El considera că sunt patru căi tradiționale ce pot duce la același țel: Jnana-yoga (advaita-vedanta clasică), Raja-yoga (controlul minții), Bhakti-yoga (abandon prin devoțiune) și Karma-yoga (abandon prin acțiune). Primele două s-ar regăsi în prima poziție. Ultimele două s-ar regăsi, ca atitudine (nu ca "metodă"), în a doua poziție.

Ca la orice meci de tenis, la fileu se află un arbitru neutru: calea abandonului de sine (2). Este renunțarea la sine în favoarea Divinității (interioare sau a maestrului sau a unui zeități oarecare); sau poate fi efortul de autodepășire propus de Marius Ghidel, dar prin diminuarea ego-ului (ceea ce echilibrează tendințele opuse).

Desigur, fiecare aspirant spiritual se îndreaptă natural către ceea ce îl atrage mai mult la un moment dat. Fiecare stil spiritual are validitatea sa. Rămâne însă fără răspuns întrebarea de început: **spre iluminare, cu sau fără practică?**

Iluminarea este un fenomen secundar

Ce ar fi dacă am schimba total abordarea?! Să nu mai considerăm „iluminarea” ca *obiect de studiu* în sine. Ne interesează atât de mult,

deoarece credem că ea ne va aduce *fericirea durabilă*. Hai să renunțăm la căutarea fericirii! Și, dintr-o dată, vom fi liberi mental, atât de liberi...

În viziunea spiritualist-nondualistă, iluminarea este o transformare survenită prin intenția Spiritului și a Creatorului Suprem. El a programat-o în destinul omului și tot El îl conduce la această realizare fie pe o anumită cale, fie direct prin Grație. Nu este realizarea omului, ci a Spiritului Divin. Și nu putem „studia” libertatea Spiritului.

Iluminarea este un **mijloc al Spiritului** de a-și împlini anumite interese de evoluție. Ea poate apărea sau nu – este un fenomen secundar, subordonat scopurilor Spiritului. *Întărirea voinței* sau *abandonul controlului* sunt două experiențe diferite. Fără a fi cauzată direct de acestea (deși le poate însoți), iluminarea este un *cu totul alt tip de experiență* pentru Spirit - este ca trezirea dintr-un vis.

Aspirantul spiritual nu trebuie să gonească după iluminare. Ea poate apare sau nu – este un miracol, iar miracolele nu pot fi comandate. *Omul care crede că are liber-arbitru* ar trebui mai degrabă să-și pună problema astfel: ce pot eu face să-mi ajut Spiritul? Rugându-se așa zilnic, va primi inspirația. Și poate că va intra în comuniune totală cu El.

Omul care crede că NU are liber-arbitru se va relaxa cu grijile, se va resemna cu necazurile și se va încrede cu tot sufletul în înțelepciunea lui Dumnezeu. Va înțelege că el nu e decât un umil instrument în mâna Stăpânului său divin. Va fi Spectatorul, nu Actorul... Dar ar fi o adevărată **iluminare** să te poți lăsa ca un copil în grija Divinității. Ferice de cel ce poate!

«Într-un sens, tu ești Martorul; în altul, tu ești Actorul. Depinde unde te plasezi. În realitate, ești Martorul, dar dacă ratezi realitatea, ești Actorul. Când devii Actorul, ești responsabil de acțiunile tale. Când ești Martorul, nu ești responsabil de faptele tale, deoarece nu tu acționezi. Așa că, fie acționezi și ești responsabil, fie lasă corpul-minte să acționeze, iar tu fii un Martor total liber.» (Sri Swami Satchitananda, comentarii la “Yoga Sutras” de Patanjali ⁷⁵)

Dacă nu ai liber-arbitru, cum poți provoca iluminarea?!

Papaji a fost primul care a spus pe șleau că nu e nevoie de practică spirituală pentru a te elibera. Ea te poate ajuta să-ți îmbunătățești starea

⁷⁵ <https://integralyogamagazine.org/the-greatest-victory-2/>

mentală, să te detașezi de corp, dar nu poate forța Grația. Tony Parsons îi continuă stilul, adăugând o claritate bine gustată de căutătorii sinceri. Fred Davis adaugă, cu sinceră modestie, că el nu știe cum de reușesc discipolii săi să se trezească doar discutând prin internet, el e doar un canal pentru Grație. Pe baza acestei experiențe, spune că numai în preajma unui maestru răsar iluminarea, dar nimeni nu știe cum.

E binevenită acum o clarificare. Unii căutători spirituali au primit iluminarea după o practică spirituală mai mult sau mai puțin dificilă și îndelungată. Ei au tras concluzia inevitabilă că practica este obligatorie pentru a te trezi spiritual.

Dacă însă admitem, precum toți nondualiștii, că omul nu are o reală libertate de alegere și acțiune, atunci înseamnă că nu-i aparține nici intenția de a practica și nici efectul ei aparent: realizarea spirituală. Pare un joc absurd, în care cauzalitatea s-a răsucit. Iluminarea nu vine ca urmare a practicii tale spirituale. Este invers: depui eforturi spirituale pentru că simți că vine iluminarea și vrei să o întâmpini cât mai frumos.

Metafora lui Moș Crăciun

Copiii mici sunt ademiniți de părinți să fie cuminți, pentru ca, la sfârșitul anului, Moș Crăciun să le aducă cadouri frumoase. Când vine iarna, aduc un brad în casă, îl ornează cu globuri și beteală și îi spun copilașului că diseară va veni Moș Crăciun. Și miracolul se întâmplă, negreșit. Apar cadourile mult așteptate, iar copilul, naiv, nu înțelege pe unde a intrat Moșul în casă.

Dar nu cuminența copilului a provocat venirea cadourilor, ci ele ar fi venit oricum, fiindcă Părintele se bucură de bucuria copilului. Abia când va mai crește, va înțelege copilul că nu buna lui purtare a fost cauza marelui eveniment de Crăciun. Oare Moș Crăciun vine pentru că a fost copilul cuminte sau pentru că așa este tradiția?!

Așa este și cu liberul-arbitru. Ego-ul crede naiv că el decide și acționează. De fapt, când se apropie evenimentul ce **trebuie să se întâmple**, ego-ul este înconjurat de gânduri și emoții corespunzătoare. Dar el consideră, în mod eronat, că acestea sunt **cauza** lucrului care se va întâmpla negreșit. Și trage concluzia: "Am gândit așa, am decis așa, am acționat așa și iată ce am realizat." Doar că decizia vine din altă parte, iar corpul doar pune în faptă ceea ce este împins să facă. Totul, fără contribuția ego-ului, care este un simplu spectator.

El este ca un suporter de fotbal care se agită în tribună și crede că numai gălăgia lui a împins echipa favorită să câștige. Dacă n-ar fi urlat el din toți rărunchii, bieții sportivi n-ar fi reușit nimic pe teren.

Fericirea este, în primul rând, libertate mentală

Spuneam să nu mai căutăm fericirea absolută. În schimb, să ne bucurăm de orice fleac și să nu ne fie teamă de necazuri. Dumnezeu este în tot ce ni se întâmplă. Să lăsăm „fericirea” imposibilă în sertarul cu idei ciudate, trăind liberi de condiționări, de căutări. *Libertatea mentală*, respingerea conceptelor despre fericire este adevărata fericire fără nume.

Omul gândește așa: „Eu vreau să am numai bucurii, fără supărări. Vreau ca fericirea să nu mă părăsească niciodată. Am auzit că numai iluminarea poate să-mi garanteze fericirea. De aceea, mă angajez pe o cale spirituală care îmi promite iluminarea.” Acest raționament este fals, pentru că se bazează pe o premisă greșită. Motivul este că, în mod fundamental, „eu” nu poate fi fericit. Nu este făcut pentru a fi fericit. Asta-i omul.

Uită-te în jur! Tot ce există radiază fericire, numai omul e trist. Uneori este fericit, dar foarte puțin timp. Alteori, pozează că e fericit, din teama de a fi sincer cu el însuși. E ca o insulă pustie într-un ocean plin de viață.

Totuși, el *ar putea fi cu adevărat fericit*, dar numai înglobând întreaga lume în propria conștiință. Atunci, toată fericirea din jur va deveni și a lui. De fapt, ea este deja a lui, dar e acoperită de cârcoteala ego-ului separatist.

„Eu” nu poate fi fericit de unul singur, sub carapacea lui. Micile lui plăceri se sting repede, micile lui victorii sunt repede înlocuite de frica de a le pierde. Nu poți obține fericirea făcând ceva ca persoană separată.

Apoi, fericirea nu poate fi „obținută” sau „posedată”, ea este pretutindeni. Câtă apă din ocean poți îndesa în buzunar?! Nu-i mai ușor să devii una cu Oceanul și să ai oricând, oricâtă apă ai nevoie?!

„Eu” este ca un buzunar ce vrea să strângă toate bogățiile. Ho, nesătulule, că te rupi! Cât poți să îndeși în tine?! Trezește-te și vezi că n-ai nevoie de nimic! Întotdeauna vei găsi ceea ce ai neapărată nevoie. Fii pe pace!

Utilitatea intelectului pentru iluminare

Iluminarea produce o rupere de nivel, dar păstrează și o continuitate. Elementul de coerență este INTELECTUL. Iluminarea nu te face mai prost decât înainte. Înainte erai un intelect cu ego, acum ești un „ceva-nimic” cu intelect - același intelect. Înainte erai *centrat în intelect*, lumea apărea în el. Acum nu mai ești *centrat nicăieri*, ești pretutindeni, dar încă păstrezi legătura cu acel intelect, prin care te exprimi.

Intelectul este "mintea lucrătoare", iar ego-ul este "mintea gânditoare", după cum le-a numit Ramesh Balsekar. Mai târziu, neuroștiințele le-au numit rețeaua neuronală „de sarcină” și, respectiv, „implicită”. Ele întrețin gânduri impersonale și, respectiv, gânduri personale. Au roluri diferite. (Vezi și articolul meu „Anchetă asupra ego-ului”).

Discriminarea pe cale spirituală înseamnă să nu confunzi rolurile lor. Ego-ul are dorința naturală să se amestece mereu în treburile intelectului, să personalizeze idei impersonale. Știi recomandarea „Nu o lua personal”?! Cum poți s-o faci? Cu ajutorul intelectului. „Păstrează distanțarea regulamentară dintre intelect și ego și vei fi sănătos!”. Ego-ul e un virus periculos, se va replica în fiecare gând și te va infecta numai cu iluzii și minciuni.

Realitatea nu are eu. Fii realist!

Scofala scrierilor mele spirituale

Mii de filosofi, înțelepți, erudiți, iluminați au încercat să clarifice tainele trezirii spirituale, lăsând scrieri și traduceri. Alte mii vor mai încerca să găsească secretul Creației. Dar nimeni nu va reuși să rezolve acest Mister. Cu sau fără aportul tău, Creatorul nu va fi niciodată înțeles. Încercarea este meritorie și necesară, e chiar intenția Lui de a se autodefini. Toate creaturile Îl exprimă în felul lor. Dar creativitatea Lui e fără margini, inepuizabilă.

Fie că îl exprimi intelectual, fie că rămâi uimit în tăcere – e același lucru. Nimeni nu poate adăuga o iotă la Marele Mister. Cu sau fără ego, oricum nu poți înțelege nimic. Faci analize asupra iluminării și iluminaților ca să trasezi harta Misterului. Dar Misterul se schimbă de fiecare dată și harta trebuie redesenată. Până când?!

Totuși, scrierea are un rost. Îi dă intelectului răspunsuri la orice întrebare și-ar pune. Acum e copleșit de atâtea răspunsuri, unele pe care nici nu le-a cerut. Îndemnul înțelepților de a renunța la gânduri NU era

un vicleșug de a ascunde niște secrete sau de a-ți spăla creierul. Nu! Iată, acum ai o grămadă de explicații, deții toate răspunsurile și încă mult peste. Ești mulțumit?! Ba bine că nu! Dar, în schimb, ai înțeles, poate, că nu gândurile te vor ajuta să rezolvi problema fericirii. Pentru că nu există „problemă” și, deci, nici „soluție”. Înțelege și asta dacă poți!

«În ultimii șaizeci de ani, am tot încercat să descopăr acest mister, dar nu am reușit. Nu am reușit să aflu secretul. Acum sunt bătrân. Te rog, spune-mi tu ce este. Vreau să aflu secretul. Vreau să stau față în față cu acest mister. Vreau să-L sărut și să-L îmbrățișez, deoarece nu am văzut frumusețe mai mare nicăieri pe această planetă. Iubesc pe cineva, însă nu pot să îmi văd Ființa Iubită.»
(Papaji – Doar rămâi tăcut, pg.111)

29 mai 2020

VÂRSTELE EGO-ULUI

Capitole:

Etapale spiritualității | Vârstele ego-ului | Pragurile critice | Cei doi Tony | Senzația de liber-arbitru corelată cu vârsta spirituală | Scrisoare către un peștișor pre-iluminat | Ieșirea din Poveste

Etapale spiritualității

Când descoperi spiritualitatea, întâi îți deschizi mintea să primești informații spirituale prin lecturi duhovnicești, participarea la conferințe sau predici, însoțirea cu înțelepții sau sfinții, vizionarea diverșilor învățători pe YouTube etc.

După ce ai primit suficient, urmează faza în care începi să emiți tu însuți informații spirituale prin misionarism religios, scrieri sapiențiale originale, predarea unor metode de optimizare a vieții personale, conferințe, organizări de lucrări spirituale etc.

În faza finală, nu mai faci spiritualitate cu mintea, ci devii tu însuți spiritualitatea. Întreaga ta ființă radiază lumină. Uneori te manifesti activ, alteori rămâi într-o aparentă izolare, realizând lucrări tainice.

Deci marile etape ale spiritualității, în funcție de activitatea mentală, ar fi:

- a. Recepția *mentală* de informații spirituale.
- b. Emisia *mentală* de informații spirituale.
- c. Spiritualitatea vie, de *dincolo de minte*.

Vârstele ego-ului

N-ar exista spiritualitate dacă n-ar exista un ego uman. Ceea ce numim „spiritualitate” este un efort uman spre domolirea, educarea și subordonarea ego-ului. Înspre final, acesta se abandonează complet și cedează locul Spiritului.

Se spune că omul nu se naște cu ego, ci îl dobândește la o vârstă fragedă, de la cei din jur. Jim Newman spunea că, atunci când ego-ul dispare, corpul fizic își pierde o anumită contracție subtilă energetică. Aceasta seamănă, în opinia mea, cu ieșirea unui drac din trupul exorcizatului. Oare ego-ul este un demon cu care ne procopsim absolut

toți în primii ani de viață?! În acest caz, botezul ortodox al pruncului are rolul de a preîntâmpina îndiabolizarea. În ciuda acestei tradiții tainice, toți căpătăm un ego până la vârsta de 3 ani.

Din fericire, iluminării spun că ego-ul poate fi eliminat fără pericol, cu efecte binefăcătoare. Prin urmare, nu este necesar vieții omului. Ar fi precum un condiment adăugat la viață. Unora le place mâncarea foarte condimentată. Totuși, prea multă iuțeală îți iese pe urechi! La un moment dat, vei simți nevoia să renunți la acest ego, creator de atâtea probleme inutile.

Într-o schemă foarte simplă, vârstele spirituale ale ego-ului ar fi următoarele:

1. Ignoranța simțurilor („copilăria spirituală”, ego nestăpânit)
2. Deschiderea spiritual-religioasă („tinerețe spirituală”, ego controlat)
- 3. Pre-iluminarea („maturitate spirituală”, dorința de a scăpa de ego)
- 4. Mortul-viu („senectute spirituală”, alternarea de ego cu non-ego, iluminare intermitentă) - etapă tranzitorie

5. Eliberarea („moarte spirituală”, eliberare definitivă de ego)

În general, primele vârste sunt mai lungi. Dar există și excepții. Unii oameni pot sări direct la etapele superioare, fiind mai avansați nativ. Ultima, eliberarea, este ceea ce am numit în subcapitolul anterior „spiritualitatea vie”.

Pragurile critice

Până la sfârșitul vieții, trecând prin experiențe dramatice, foarte mulți oameni ignoranți spiritual (1) ajung să devină măcar religioși (2).

Însă destul de puțini oameni spiritual-religioși (2) trec pragul critic către pre-iluminare (3). Abia în această etapă se capătă înțelegerea idealurilor și metodelor mistice.

Următorul prag critic este trecut când omul are parte de iluminarea spirituală (4), trăind direct adevărul mistic. Toate învățăturile care indică spre această realitate sunt frumoase, dar nu se compară cu trăirea directă. Totuși, în această etapă, momentele de trezire autentică (iluminare) alternează cu revenirea la starea obișnuită (numită acum „post-iluminare”).

De aici, este de preferat ca omul să treacă natural, în relativ scurt timp, spre ultima fază spirituală, în care iluminarea nu mai dispăre – eliberarea definitivă de ego (5).

În viziunea lui Laurențiu Marga, înainte de adevărata iluminare, apare **trăirea prezentului**, de care vorbește și Eckhart Tolle, ca fiind o vedere proaspătă a realității înconjurătoare, în care totul pare însuflețit și parcă îți vorbește direct. Cel care o trăiește prima dată rămâne cu gura căscată, la propriu. Nu-i trecea prin cap ce minune îl înconjoară. Această vedere poate rămâne un timp nedefinit. Totuși, trăitorul mai poate urca spiritual către o fază și mai profundă, în care mediul fizic din jur își vedește natura iluzorie (5). Conform maestrului Marga, trăirea în momentul prezent (4) se obține prin renunțarea la gândurile abstracte ale minții (despre trecut și viitor) și păstrarea atenției asupra obiectelor din câmpul vizual.

Iluminarea nu apare întotdeauna dintr-o dată, în mod spectaculos și ușor de povestit. Este posibil ca iluminarea să se instaleze treptat, în decurs de 1-2 sau mai mulți ani. Ea poate fi precedată de o lungă căutare spirituală. Este însoțită de o înțelegere tot mai clară a nondualității, atât intelectual, cât și intuitiv. Astfel, o carte despre nondualitate citită anterior acestei etape părea că avea secrete absconse, dar odată ce ai intrat în această fază, devine foarte clară și simplă de citit. Am putea considera că această iluminare treptată ar fi o combinație între etapele 3, 4 și 5.

Fig. Trăirea în momentul prezent (prima fază de iluminare)

Variații

Desigur, demarcațiile dintre „vârstele ego-ului” nu sunt trasate cu rigla, neputând cuprinde toată bogăția de situații reale. De pildă, un 2 poate avea scipiri de 4, care îl pot promova în 3. Sau un 1 poate avea scipiri de 2 înainte să intre definitiv în 2. Sau un 4 poate cădea ocazional în 2, ori chiar definitiv, la propria dorință. Sau un 3 poate avea ocazional puseuri de 2 sau chiar 1. Prin definiție, singura stare stabilă este 5.

În 3 ai multe întrebări la care cauți răspuns, ești un căutător. În 5 ai toate răspunsurile de la Spirit, dar nu ai întrebări. De aceea, o soluție fecundă pentru cunoașterea spirituală este unirea unui 3 cu un 5, cunoscută ca „relația discipol-maestru”. Un discipol care se realizează pe calea oferită de maestrul său îl va continua și imita pe acesta, chiar involuntar. Maestrul își transferă energia sa în discipol, care își face apoi lucrarea singură.

În schimb, omul care ajunge la iluminare ghidat doar de propriul Spirit va fi original, explorând creativ o latură a Vieții necercetată sau nemanifestată de alții. Exemple: Jiddu Krishnamurti, U.G. Krishnamurti, Sri Aurobindo, Ramana Maharishi etc.

Starea 4 prezintă un anumit risc, fiind ambiguă și înșelătoare. Omul se poate simți în mod fals desăvârșit, proclamându-se maestru, dar fără a fi pe deplin stabilizat în starea 5. Pe de altă parte, 4 este o vârstă prolifică spiritual, conținând atât starea 3, cât și 5, oferind posibilități creative nelimitate și o punte de legătură miraculoasă între lumea comună și cea mistică. Foarte mulți sfinți, înțelepți, mentori celebrați s-au manifestat în lume la vârsta senectuții spirituale (4).

Starea 5 este foarte rară, detașată de simțirea comună, care îl face, uneori, pe iluminat de neînțeles pentru cei din jur. Fiecare om este unic și nu există tipare sau modele nici pentru această categorie.

Iată, de pildă un interviu simultan cu 3 iluminați (cel din mijloc fiind un post-iluminat, după ce spune): **Lisa Cairns, Tim Freke și Gary Weber** ⁷⁶

Când crezi că vei muri?

Oare ce ar răspunde sincer ego-ul, conform vârstei sale psihice, la întrebarea „Când crezi că vei muri?”:

1. Ignorantul: Niciodată.
2. Religiosul: Oricând.

⁷⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=er-0SE-7JRE>

3. Pre-iluminatul: Măine.
4-5. Iluminatul: Am murit deja.

Cei doi Tony

Tony Robbins⁷⁷ este un coach de dezvoltare personală cu o mare celebritate în Occident. Oamenii plătesc sute de dolari doar ca să asiste la un „spectacol” de-al său în care le vinde speranțe. E același tip de public care își ridică adrenalina la o predică creștină în stil american, cu muzică și strigăte. Doar că, de data aceasta, ei cred în puterea lor personală de a-și crea succesul. Și caută pe cineva care să le întărească această credință. Energia lui Tony Robbins îi ajută, pentru câteva ore, să treacă de disperare și nemulțumire. Desigur, când trece febra întâlnirii cu maestrul de ceremonii, viața reintră pe făgașul ei normal.

Tony Parsons⁷⁸ este un „dezvățător” spiritual, care vorbește despre iluminare celor ce sunt interesați: foarte puțini. Mesajul lui Tony diferă de cel al nondualiștilor clasici prin faptul că este cât se poate de radical: „Ego-ul este o iluzie, iar odată cu iluminarea, se recunoaște faptul că n-a existat niciodată – tu nu ești.” Impactul trezitor este puternic în cei pregătiți să-l asculte, dar cei nepregătiți spiritual vor fugi mâncând pământul.

Acest Tony recunoaște că mesajul său nu este pentru ego, căruia nu are ce să îi ofere ca soluții pentru fericire, sănătate sau succes. Tony vorbește din nondualitate, un ideal fără speranțe de a fi atins de ego. Este un mister cum de reușește totuși să strângă atât auditoriu. Poate pentru că unii dintre aceștia s-au trezit spiritual doar asistând la întâlnirile lui Tony Parsons (de pildă, Jim Newman, Richard Sylvester)...

Ce au în comun cei doi Tony? Amândoi sunt celebri, dar în lumi diferite. Robbins are un public format din vârsta 1, eventual și 2. Publicul interesat de nondualitate al lui Parsons este format dintr-o mână de oameni, incomparabil mai mic, aparținând vârstei 3 și 4.

Mesajele lor diferă fundamental, sunt chiar opuse și, totuși, nu se contrazic. Și asta, pentru că publicul-țintă diferă. Fiecare primește ceea ce poate înțelege și este pregătit să asculte.

⁷⁷ <https://www.tonyrobbins.com/>

⁷⁸ <https://www.theopensecret.com/>

Aceasta este ideea: în lume găsim toate opiniile posibile, deseori divergente. Dar niciuna nu este bună sau rea, corectă sau greșită. Pur și simplu, se adresează unor oameni diferiți, la vârste spirituale diferite.

Un Tony ne încurajează să ne împlinim visele. Celălalt Tony, aparent, ne descurajează, dar paradoxal, ne și aduce o mare ușurare. Un Tony vorbește de „ceea ce se întâmplă” când orice este posibil. Celălalt Tony vorbește de „ceea ce nu se întâmplă” când percepi Absolutul nemanifestat.

Un Tony te ajută să ai un succes. Poți avea mai multe. Dar, chiar dacă ai avea numai succese, asta tot nu te-ar mulțumi. Uită-te la dictatori! Ego-ul uman nu știe să se oprească. Celălalt Tony spune că toate succesele din lume nu pot umple această nemulțumire fundamentală. Un succes te satisface pe moment, parțial. Apoi căutarea reîncepe.

Primul vorbește de succes pentru ego, celălalt vorbește de moarte pentru ego. Într-un fel, tot despre ego vorbesc amândoi. Ego-ul este într-o continuă căutare a ceea ce-i lipsește. Omul decedează cu nostalgia împlinirii, neștiind ce caută, de fapt. Aceasta este drama ego-ului, veșnicul căutător a ceva care să-l îplinească definitiv și complet. Dar nimic din lumea aceasta iluzorie nu o poate face, nici concret, nici abstract.

Când ego-ul ajunge la vârsta maturității spirituale (3) și s-a cam plictisit de sine, înțelege că singura lui soluție este să renunțe la căutare pentru a fi fericit. Dar nu se poate opri. Natura lui este perpetua căutare și nemulțumirea cu ce a găsit. De aceea spune Tony că n-ai nicio șansă să reușești. Numai Grația divină poate opri acest proces, aducând pacea și fericirea, dar nu pentru ego, care a fost un vis ce s-a terminat, ci pentru Nimenea care a rămas în locul lui, acolo unde ESTE dintotdeauna.

Senzația de liber-arbitru corelată cu vârsta spirituală

Liberul-arbitru este o senzație subiectivă, care poate varia în funcție de vârsta spirituală, dar și de alți factori ocazionali. Voința liberă se poate referi la libertatea de a **alege** sau libertatea de a **acționa** conform impulsului propriu.

1. La vârsta ignoranței, în general, ai senzația că ești total liber să *gândești* cum vrei și să *acționezi* cum vrei. Atunci când realizările nu ies

cum te așteptai, dai vina pe propria nepricepere, pe opoziția altor oameni sau a naturii, ori pe întâmplare.

2. La începutul vieții spirituale, diferența față de vârsta precedentă este că, atunci când realizările nu te satisfac, înțelegi că ar putea fi de vină și condiționările impuse de destin, forțe inteligente invizibile, spirite sau Divinitatea.

3. La vârsta maturității spirituale, în general, ai senzația că ești liber să faci scenarii și să *gândești* orice, dar ești îndrumat de Sus să pui în *practică* numai anumite idei. Vei acționa doar când și cum trebuie, dirijat de inspirația divină, angelică, spirituală. Un peștișor în acvariu degeaba se agită, că nu va putea mișca nimic din jurul borcanului.

4-5. Odată ce te-ai stabilizat în starea fără ego, *gândirea* nu-ți mai aparține, ci este expresia directă a propriului Spirit încarnat. Corpul-minte rămâne activ cu automatismele sale: instincte, obișnuințe, aptitudini, tipare psihomentale – dar ele sunt ținute sub control spiritual vigilant.

Uneori se spune că, în starea de eliberare spirituală, „persoana” a dispărut. Lămurire: Persoana este alcătuită din corpul-minte și liberul-arbitru. Or, în starea de iluminare, dispare complet liberul-arbitru, lăsând locul unei continue inspirații spirituale. Corpul-minte este folosit doar la punerea în practică a intențiilor Spiritului încarnat, transmise direct, fără intermediarul ego.

Iată sinteza celor de mai sus:

<i>Vârsta spirituală</i>	Gândire, alegere	Acțiune	Rezultat
<i>2 - religios</i>	liberă	liberă	condiționat
<i>3 – pre-iluminat</i>	liberă	condiționată	condiționat
<i>5 - eliberat</i>	condiționată	condiționată	condiționat

Se observă că, pe măsură ce avansăm spiritual, senzația de liber-arbitru se restrânge treptat. Acesta este un fenomen normal, pentru că ne apropiem de comuniunea cu Unica Ființă care există, Absolutul Suprem. Dacă numai Absolutul este real, cum ne-am putea închipui că există în Univers vreo altă Voință decât a Sa?!

Scrisoare către un peștișor pre-iluminat

N-ai cum forța Grația iluminării. Relaxează-te și bucură-te de etapa prin care treci. Nu te vei mai întâlni cu această vârstă spirituală. Extrage toată savoea acestei experiențe pre-iluminare, cu întrebările și

răspunsurile, îndoielile și nerăbdarea ei. Când etapa asta se va încheia, vei pieri. Acum crezi că asta vrei, să-ți dispară ego-ul, dar nu e chiar așa. Doar te îmbată parfumul Spiritului, ești amețit și spui vorbe mari. Nu poți renunța la tine și nimeni nu ți-o cere. Relaxează-te acum.

Doar ai mușcat din momeala iluminării. E dulce nada din vârful undiței, dar când te vei **trezi** scos din apă, vei muri, peștișorule de aur. Bucură-te de ultimele zile. Indiferent de ce faci, fă cu nostalgie! Ce va urma nu va mai semăna cu nimic din ce cunoști. Nimeni nu știe când va apare transformarea, e secretul Grației. Savurează aceste ultime zile, că la un moment dat se vor termina. Bucură-te de orice faci acum. După ce va veni transformarea, chiar dacă aparent vei continua aceeași activitate, nu o vei mai face. „Tu” vei fi dispărut și va rămâne doar corpul, „mortul-viu”.

După pre-iluminare vine iluminarea adevărată, când ai cu totul altă perspectivă. Care? Nicio perspectivă, nicio preferință, niciun plan, numai inspirație. Iluminarea e o transformare ce te lasă fără trecut și fără viitor, o ruptură în timp. Nu-i nicio dramă, a ieșit fluturele din crisalidă și învață să zboare. Faceți-i loc!

«Când ești gol, nu te doare dacă, dintr-odată, trebuie să schimbi direcția în viață. Ca atunci când o muscă trebuie să schimbe direcția, ea nu își propune și nu se plânge. Totul este spontan. Poate să zboare în orice direcție. De aceea se numește 'zburătoare'. Stânga, dreapta, sus, jos, pe diagonală - oriunde e bine. Dacă ceva ce vrei să se întâmple nu se întâmplă și trebuie să schimbi direcția, intenția ta nu ar trebui să fie atât de puternică încât să suferi o dezamăgire. O minte liberă nu se bazează pe niciun rezultat fenomenal. Să investești în ceea ce este fenomenal te pregătește de necaz. Și totuși, totul este înăuntrul jocului măreț al conștiinței. Ce nu poate fi în interiorul acestui joc măreț? Orice mișcare este înăuntrul jocului măreț. Chiar și jucătorii care nu cred în joc sau creatorul jocului măreț fac parte inevitabil din jocul măreț.» (Mooji - din "Focul Alb")

Ieșirea din Poveste

– Am pierdut timpul cu lucruri inutile. Am pierdut cariera. Am pierdut nevasta. Am pierdut copilul. Am pierdut maestrul. Am pierdut casa. Am pierdut părinții. Am pierdut moștenirea. Pentru ce, Doamne, atâtea pierderi?

– *Au fost doar experiențe, dorințe lumești împlinite și depășite. Ți-am luat ceea ce tot Eu ți-am dat. Nimic nu era al tău. Te-am învățat cu*

gustul înfrângerii, ca să te desprind de iluzia siguranței lumești. Nimic nu e de încredere pe Pământul acesta, decât Eu Însumi.

– Simțeam că învăț ceva, dar nu prea înțelegeam ce. Și, lucru straniu, eram tot mai optimist, pe măsură ce rămâneam cu tot mai puțin.

– *Iluzia e dulce la început și amară la sfârșit. Desprinderea e amară la început și dulce la sfârșit.*

– Câte mai am de învățat, Doamne?

– *Încă puțin și vei ieși din poveste.*

– Adică voi muri?

– *Va muri povestitorul. Odată cu moartea, care-i tot o poveste.*

– Tragică poveste!

– *Când toate poveștile se termină, rămâne bucuria, căci există numai Realitatea neîncepută. Este real numai ce n-a început niciodată... și astfel, nu se va sfârși niciodată.*

3 iunie 2020

KARMA YOGA ȘI NONDUALITATEA

Secțiuni și capitole:

1. Crist-ism și krișn-ism | Principiul de karma-yoga | Unde stă karma | Noua interpretare a karmei | Karmă transpersonală și ego personal | Evoluția conștientă poate diminua impactul karmic | Iluminarea apare numai la Spiritele evolute | Echilibrul dintre karmă și evoluție | Scopul ego-ului. De ce nu ne iluminăm toți | Consolare pentru căutătorul nerăbdător | Scopul și riscurile iluminării | Toate variantele trebuie testate [De ce există diferențe între iluminați?] | Învârteala nesfârșită a ego-ului în roata iluziilor | Îndreptarea civilizației
2. Ca un cuțit în mâna chirurgului | Viața e un joc, nu un război | Falsul justițiar al Domnului | Karma yoga este fake?

1.

Crist-ism și krișn-ism

Ce este karma știm. Este un cuvânt la fel de popular și cu impact precum „Dumnezeu”. Karma este chiar mai de temut decât Dumnezeu, fiindcă nu are milă.

Am descoperit o asemănare neașteptată între milenara tradiție indiană karma-yoga și creștinism. Credinciosul creștin nu se mai teme de *diavol* când își închină viața lui Cristos. Adeptul karma-yogăi nu se mai teme de *karmă* când își închină viața lui Krishna (sau Domnul credinței sale, oricum s-ar numi el).

Apare o evidentă echivalență între diavol și karma negativă – ca supremul motiv de teamă. Precum și între Cristos și Krishna – ca Supremul Salvator și Domn al iubirii. Problema se pune numai pentru karma negativă. De karma pozitivă nu se teme indianul, cum nici creștinul nu se teme de îngeri.

Există chiar o relație directă între karmă și diavol. Diavolul e liber să necăjească omul numai corespunzător karmei sale negative. În loc de diavol, putem vorbi de karmă și invers, fără a pierde esența problemei.

Cum am scris în alte articole, diavolul adevărat este *ego-ul* din noi. Asupra acestuia acționează și karma, pe care tot un ego a creat-o în alte

vieți. Deci, când apare un necaz, dăm vina ori pe diavol, ori pe ego, ori pe karmă. Putem alege vinovatul – acesta este jocul minții...

Principiul binelui și răului, Principiul liberei voințe și Principiul cauzei și efectului fac parte comună din Marea Iluzie Cosmică numită Maya.

Principiul de karma-yoga

În karma-yoga se prescrie că, „dacă omul își dăruiește roadele faptelor sale Domnului, va fi absolvit de karma ce însoțește acele fapte”.

În sens general, karma este legea cauzei și efectului, care acționează implacabil în univers și nu poate fi răsucită cum vrem noi. Totuși, *karma personală* este considerată aici un caz special, adresându-se exclusiv ființei umane cu *ego*.

Conform nondualității, **ego-ul este simțul responsabilității personale ce însoțește senzația de separare a omului de restul lumii**. Ego-ul este un perpetuu căutător, fiindcă niciodată nu este mulțumit cu ceea ce a găsit.

Deci dăruindu-și acțiunile Divinului, karma-yoghinul scapă de responsabilitatea lor. Atenție, numai o renunțare sinceră poate avea ca urmare o acțiune integrată în armonia universală!

Desigur, putem privi acest principiu cu scepticism, ca pe un simplu îndemn religios la purificare mentală și comportamentală. Poată că niciodată karma nu dispare, ci doar este amânată. În acest caz, tot acest articol ar fi doar o speculație, ca și karma-yoga în sine.

Renunțarea la sine (și în karma-yoga, și în creștinism) este un deziderat niciodată perfect realizat. De aceea, niciodată nu vom fi cu adevărat la adăpost de un posibil atac al *karmei* sau al *demonului*, din cauza neputinței *ego*-ului nostru de a se abandona total Voinței Divine.

Unde stă karma

Karma este un depozit de amintiri din *perispirit* (învelișul energetic al Spiritului). Karma este atât fizică (evenimente, relații, semne din naștere), cât și psihică (tipare mentale, concepte, prejudecăți, sensibilități emoționale etc.).

Din acest depozit uriaș, Spiritul și Dumnezeu aleg o mică parte ce va determina sau influența evenimentele și trasăturile viitorului om (prarabdha karma). Deci, înainte de naștere, este o alegere *conștientă*,

bazată pe *intențiile* de evoluție spirituală. Apoi, pe măsură ce viața își urmează cursul, karma începe să fructifice *automat*. Uneori se mai strecoară și efecte karmice neprevăzute inițial, atrase din marele depozit general (sanchitta karma).

Fiind o ALEGERE inițială, pedepsele karmice au, negreșit, un FOLOS. Dar pentru cine? Nu pentru bietul om, care este un cobai într-un experiment. Omul suportă nevinovat o karmă moștenită de la antecesorii spirituali și, la rândul său, îi încarcă inconștient pe urmașii săi spirituali cu un bagaj neplăcut. Deseori, o parte din karmă se închide în cadrul aceleiași vieți, nu mai trece pe urmași, fiind ispășită chiar de cel care a creat-o.

Karma este purtată în perispirit, iar SPIRITUL își face mereu bilanțul. Karma Îl presează să fie „arsă” prin acțiunile compensatorii ale omului în care Spiritul este încarnat. Deci omul și încasează, și anihilează karma trecută. Din păcate, el și creează o karmă nouă, vrând-nevrând.

Tocmai în acest punct intervine karma-yoga. Ea ne învață cum să acționăm ca să nu creăm o karmă nouă (agami karma). Karma veche ce a început să fructifice nu poate fi oprită, ci cel mult atenuată prin înțelepciune și suportată prin detașare.

Noua interpretare a karmei

Principiul de karma-yoga este: **numai acțiunile egotice generează karmă**. Prin urmare, renunțând la interesele personale, faptele nu ne mai leagă. Acțiunile *corpului-minte* sunt neutre, ele nu creează karmă, la fel cum nici animalele nu-și fac karmă. Numai *ego*-ul creează karmă personală, pentru că el are simțul responsabilității. Un nebun sadea nu provoacă nicio karmă, neavând discernământ, ci doar ispășește o karmă veche grea.

Acest principiu dualist are un ecou inedit în tezele nondualității.

Conform *nondualității*, în urma iluminării sau eliberării spirituale, *ego*-ul dispare, dar omul își continuă nestigherit viața. Din acel moment, nu omul acționează, ci Spiritul sau Dumnezeu acționează prin el.

Corelând cele două viziuni, putem interpreta astfel: **acțiunile directe ale Spiritului în planul fizic (fără intermediarul ego) nu mai generează karmă personală!**

Rămâne valabilă o cauzalitate generală, neutră, karma nedispărând în totalitate, ci ea doar *nemai afectând individul*. Putem găsi o similaritate cu creștinismul. Așa după cum Cristos doar exorcizează

diavolul, dar nu îl distruge, tot așa Domnul doar nu mai permite karmei să se manifeste dureros.

În cazul animalelor, experiența lor se înregistrează în tiparele psihomentale, îmbogățind perispiritul, iar în încarnarea ulterioară, unele instincte animale asimilate vor reapare în noua creatură. Nu este o karmă personală, ci una impersonală, de specie. De pildă, se spune că creierul uman are la bază un strat „reptilian” (paleocortexul), provenit de la animalele inferioare. Asta ar fi karma de specie.

Ca primă concluzie, ceea ce numim în mod obișnuit **karma individuală este un mecanism de reglare și perfecționare numai pentru ego.**

Karmă transpersonală și ego personal

Totuși, ego-ul este o apariție psihologică în viața actuală. În schimb, karma trece de la o viață umană la alta prin Spirit. Cum se leagă cele două noțiuni atât de diferite?

Conform yoga, ego-ul mental este format din numeroase tipare (samskaras). În fiecare viață, alte combinații de tipare formează personalitatea omului. Deci ego-ul are două aspecte sau interpretări paralele: 1) un grup de tipare psihomentale (dintre care unele pot fi preluate de la o viață la alta); 2) senzația de separare și responsabilitate „eu sunt chiar acest trup, aici și acum”.

Privind din altă direcție, aceeași senzație de separare este prezentă în fiecare reîncarnare. EUL SUBTIL este identic la toți oamenii, este „păcatul primordial”. Din această perspectivă, senzația de separare este universală, iar tiparele sunt specifice vieții actuale. Metaforic vorbind, ego-ul ar fi ca o oglindă a Spiritului, care este lustruită în fiecare viață tot mai mult. Mai exact, oglinda se schimbă de fiecare dată, dar moștenește defectele și praful de la oglinda anterioară.

Trăgând linie, putem spune că noțiunea de ego se manifestă atât personal (în viața curentă), cât și transpersonal (în lanțul de reîncarnări). Între două vieți fizice subzistă numai Spiritul, iar ego-ul rămâne sub formă potențială (ca diverse samskaras, în perispirit). Ego-ul este indisolubil legat de viața terestră.

Notă: Spiritele mature se leapădă de ego imediat ce se dezîncarnează, trecând în planul mental-spiritual. Dar Spiritele imature trăiesc după dezîncarnare în planul astral (al dorințelor), unde își vor materializa toate

dorințele neîmplinite pe timpul vieții terestre, dintr-un fel de *inerție egotică*. În astral nu se mai creează karmă fizică.

Karma se manifestă atât în viața curentă (prarabdha karma), dar rămâne și pentru ale vieți (sanchitta karma). Precum ego-ul, nici karma nu poate fructifica decât în viața terestră, unde a fost generată inițial. Ea se poate foarte greu șterge în astral, între vieți, fiindcă îi lipsesc condițiile specifice Pământului, unde a apărut.

Evoluția conștientă poate diminua impactul karmic

Cum spuneam ceva mai sus, mecanismul karmic ajută la evoluția *naturală* a ego-ului. Omul poate însă evolua și *voluntar*, *conștient*, optimizându-și mintea și aprofundând spiritualitatea.

Karma te obligă la o evoluție forțată, deseori prin suferință. Dacă însă dai dovadă de înțelepciune și îți asumi responsabilitatea evoluției spirituale, nu mai trebuie să fii obligat de karmă.

Te simți mai liniștit lăuntric atunci când te supui de bunăvoie directivelor venite de la Spiritul tău. Spiritul știe cel mai bine cum: 1) să arzi karma veche (prin răbdare, resemnare și acțiuni compensatorii); 2) să nu creezi karmă nouă (prin urmarea intuiției spirituale, fără a pune în față interesele egotice); 3) să ai o viață senină (coborând asupra ta pacea Spiritului).

Notă: Cât timp ai un ego, ești responsabil de faptele tale și de urmările lor. Totuși, paradoxal, când ego-ul dispare, în starea de Nondualitate, se observă faptul că ego-ul nu a existat niciodată, ci a fost o iluzie în irealitatea Creației. Abia atunci se poate spune, pe drept cuvânt, că „nicio creatură nu are liber-arbitru, ci totul este opera Creatorului Suprem”.

Iluminarea apare numai la Spiritele evolute

De idealul spiritual numit **iluminare** se ocupă în mod special *nondualitatea*. El este miezul și altor sisteme spirituale dualiste. Iluminarea sau trezirea spirituală înseamnă, cu alte cuvinte, dispariția ego-ului.

Unii nondualiști afirmă că, prin iluminare, lanțul reîncarnărilor se oprește. Din punct de vedere dualist, justificarea ar fi că, din moment ce Spiritul oprește noile înregistrări karmice (agami karma), nu mai are

motive să se reîncarneze. Totuși, realitatea e mai complicată. Să nu uităm că depozitul karmic (sanchita karma) este imens.

Am putea însă spune altceva: Iluminarea apare la oamenii cu un Spirit evoluat, care se apropie de sfârșitul evoluției terestre. Este probabil ca iluminarea să se petreacă într-una din ultimele încarnări – dar nu neapărat chiar ultima.

Karma e secundară

Pentru a se încarna din nou, cel mai mult atârână în balanță *decizia* Spiritului matur că a evoluat suficient pe Pământ sau nu. Încarnarea este, în primul rând, un *privilegiu*, o ocazie de evoluție rapidă. Abia în al doilea rând, este o *provocare*, din cauza karmei vechi. Deci nu karma ar fi principalul motiv al reîncarnării, ci necesitatea evoluției spiritului.

De exemplu, unele spirite imature nu vor să stea încarnate decât câteva luni, într-un embrion uman care va fi avortat. Atâta și le este de ajuns ca să evolueze cât de cât. Cu atât mai bogată și fascinantă este evoluția într-un corp ce va ajunge la bătrânețe!

Ștergerea completă a oricărei urme de karmă nu este necesară. Prin Grația divină, Spiritul suficient de evoluat poate trece la reîncarnare pe planete superioare, unde nu mai contează karma terestră rămasă.

De ce iluminarea apare numai la Spiritele evolute?

Dacă acceptăm că Iluminarea este un cadou de la Dumnezeu inclusiv pentru spirit, deci este o dublă iluminare, atunci înțelegem că numai un spirit evoluat poate primi această Grație. Spiritele imature mai au de străbătut încă un drum lung. (Vezi planșa despre Iluminare din articolul meu „Doar clipa prezentă există”.)

Iluminarea vine și cu riscuri, pe care numai un Spirit evoluat le poate evita. Aceasta este o idee cu totul nouă în peisajul spiritualității. Voi spicui o parte dintre **riscuri** în cele ce urmează.

De exemplu, vulnerabilitatea. Omul iluminat este mai detașat de interesele materiale, caz în care supraviețuirea fizică i-ar putea fi pusă în pericol, iar cei din jur ar putea profita de sinceritatea lui. Desigur, Domnul reglează aceste posibile excese, dar protecția iluminatului nu este perfectă atâta timp cât există un corp fizic și resturi de karmă ce pot fructifica imprevizibil. Mai sunt și alte riscuri, de care voi pomeni mai jos.

Echilibrul dintre karmă și evoluție

Se știe că, în lumea astrală, evoluția entităților spirituale este lentă și de aceea sunt nevoite să se încarneze periodic în planul fizic. *De ce este așa de lentă?* Pentru că, în astral, obstacolele pot fi ușor evitate. Concluzia este că, cu cât depășești obstacole mai mari, cu atât evoluezi mai rapid. Evident, pe Pământ sunt cele mai mari obstacole, deci există și cel mai mare potențial de progres.

Găsim aici multe obstacole obiective, exterioare, fizice. Dar există, mai ales, obstacole subiective, interioare, psihice, provocate de ego-ul uman. *Ego-ul provoacă cea mai accelerată evoluție*, cu suișuri și coborâșuri, după cum voi argumenta în capitolul următor.

Concluzia uimitoare ar fi: **Iluminarea, prin dispariția ego-ului, reduce generarea de karmă, dar încetinește și evoluția!** Pare foarte ciudat, paradoxal...

Iată o argumentație nondualistă: Cum spun neo-advaitinii, **ego-ul înseamnă experiență**, el trăiește prin experiențe (începând cu simple gânduri și emoții, dezvoltate apoi în atitudini și fapte). Tendinței naturale de a avea diverse experiențe nu te poți opune, ele vin grămadă peste tine (chiar și izolarea fizică sau extazul mistic sunt tot experiențe).

În schimb, cum spun neo-advaitinii, **iluminarea nu este o experiență**, ci sfârșitul experiențelor, prin dispariția ego-ului. Înseamnă că iluminarea face o pauză în acumularea de experiențe, deci întrerupe folosul preconizat al încarnării.

Scopul ego-ului. De ce nu ne iluminăm toți

La începutul omenirii, *condițiile terestre* ofereau unele provocări de supraviețuire, dar ele au putut fi depășite, fiindcă oamenii erau ca frații între ei și considerau natura ca pe o Mamă.

Adevărata provocare a fost însă apariția *egoismului*, care a făcut viața omenirii un iad. Când există dezbinare și răutate între semenii, oamenii sunt nefericiți chiar și în Grădina Maicii Domnului.

De ce a apărut ego-ul?

Ego-ul este un obstacol artificial, adăugat omenirii de Dumnezeu – pentru a-i grăbi evoluția! Chiar dacă generează și necazuri, el poate duce ulterior la salturi evolutive. Desigur, există și pericolul căderii din rău în mai rău, care provoacă scufundări în iadul sufletului. Dar aceasta este o altă poveste...

Când ego-ul este eliminat (prin iluminare sau trezire spirituală), viața individului redevine ca în Paradisul pierdut de Adam și Eva. Totodată, karma generată se reduce, dar și *evoluția încetinește*. Asta se întâmplă și în paradisul astral: evoluția este încetinită.

Îi auzim pe iluminați spunând că „totul e perfect așa cum este, nu e nevoie de nimic în plus”. Ei nu simt nevoia să se agite, să salveze balenele. Nu se plictisesc să stea degeaba, fiindcă oriunde privesc, Îl văd pe Prea-Iubitul, sunt îndrăgostiți de orice lucru sau ființă. Când ai mintea golită de gânduri și plină de uimire copilărească, nu te mai atinge plictiseala. Acest lucru *pare* a aduce cu sine lipsa dinamismului evolutiv. (Adyashanti spune că, după iluminare, o perioadă de timp nu te vei mai simți împins să faci ceva, pentru că vechile interese au dispărut. Totuși, odată ce te vei obișnui cu noua stare, un alt gen de impuls, mai subtil, te va îndemna la acțiune, doar că nu vei mai ști DE CE, cum credeai că știi înainte.)

Ego-ul este un veșnic căutător a ceva care să-i aducă fericirea definitivă, dar pentru că nimic de pe Pământ nu i-o aduce, el este mereu nemulțumit și nu se poate opri din căutare. Oamenii simt nevoia să făptuiască ceva, orice, și astfel evoluează terestru. Chiar și când greșesc (și o fac des!), acest „păcat” se poate dovedi o trambulină pentru înțelegeri și salturi ulterioare (în virtutea karmei). În acest sens, **prezența ego-ului nu este neapărat un „rău”, după cum iluminarea poate să nu aducă „binele”**. Depinde de unde privești lucrurile.

Acesta ar fi un motiv plauzibil pentru care iluminarea nu este un fenomen prea des întâlnit. Nici măcar nu este repetată în lanțul reîncarnărilor Spiritelor evolute, decât foarte rar. Se pare că nu este panaceul universal al evoluției terestre, ci doar o variantă de lucru utilă la un moment dat.

Consolare pentru căutătorul nerăbdător

Poate că acum înțelegi, căutătorule spiritual, de ce Spiritul tău a tot amânat momentul iluminării. Nu-i convine să-și distrugă copilul-ego, mai ales acum, când te poate conduce ușor pe calea ta. Este chiar grotesc să alergi după El strigându-i “Tu m-ai făcut, Tu mă omoară!”. Ai puțin respect și lasă Spiritul să decidă El când vine momentul potrivit!

Tu, de fapt, nici nu vrei să mori. Doar spui așa, dar te temi să-ți abandonezi plăcerea de a te zbate. Îl tot conjuri “Iluminează-mă!”, fiindcă îți place să controlezi totul, iar iluminarea să fie tot alegerea ta.

Te-ai întrebat vreodată de ce glasul intuiției este șoptit, abia auzit, și nu încearcă niciodată să se impună?! De ce nu are glas de tunet fioros?! **«Iubirea acceptă totul, lasă lucrurile să fie, nu impune nimic, iartă totul, nu intervine, nu vrea să schimbe nimic, este infinit de umilă și simplă și modestă»** (M. Ghidel). Spiritul te lasă să decizi, are încredere că alegerile tale au un folos. Știe și vede că deseori o iei pe căi greșite, dar te lasă liber, deși uneori se cam îngrijorează și El. Nu se așteaptă ca tu să fii perfect.

E ca și cum i-ai spune unui regizor de film să aleagă un scenariu cuminte, în care nu se întâmplă nimic. Cine crezi că se va uita la acel film?! E nevoie de zvâc, de sușuri și coborâșuri, de acțiune și tăcere, de dezastre și mari realizări, de imprevizibil. Cam așa este și cu evoluția omului.

Ego-ul are această capacitate de a gândi “ciudat”, că îl uimește pe Spirit. Și mai are capacitatea de a se implica total în lucruri neimportante, dar care generează experiențe terestre. Este foarte interesat de obiectele lumii (materiale, culturale, spirituale, informaționale), pe care le consideră absolut reale, și care, speră el, îi vor aduce fericirea.

În schimb, Spiritul este detașat de lumesc, pentru că vede irealitatea lumii, și își află fericirea în sine. Are cu totul alte obiective, ce nu pot fi înțelese de om. De aceea a avut nevoie de ego – până acum.

Dar fii liniștit, căutătorule, cum spun indienii, deja „ești în gura tigrlui”! Te va târî în bârlogul lui și nu mai ai scăpare.

De fapt, tu ai avut până acum mii de momente când muriseși. Un apus de soare, un parfum de floare, o melodie minunată și alte astfel de ocazii neașteptate te-au făcut, pentru o clipă, să uiți de tine și să fii cu adevărat fericit. Dar imediat ce ți-ai dat seama că dispăruseși, ai revenit grăbit în mijlocul scenei, ca să „înțelegi”, ca să „controlezi” fenomenul. Și farmecul clipei a plecat.

Nu-ți place să nu contezi, să nu exiști. Nu vrei să fii soarele, vrei să fii cel care vede soarele. Dar nu poți fii fericit decât *fiind* fericirea, nu *vorbind* despre ea sau *observându-i efectele*. Asta e drama ta, a ego-ului intelectual.

Vrei să te zbați, vrei să fii cineva, chiar în cea mai mizeră condiție, dar să nu dispari. Vrei să „dobândești” iluminarea ca să ai un motiv de mândrie, să fii Dumnezeu. Dar, vai, iluminarea te va arunca în cel mai

umil loc, în cel mai mare vid! Acolo unde așteaptă Fericirea adevărată și eternă. Nici nu știi dacă să te temi sau să te bucuri...

* * *

În cercurile spirituale, mulți căutători spirituali se plâng mentorului că, în ciuda eforturilor lor îndelungate, au rămas tot acolo de unde au plecat. Nu l-au găsit încă pe Dumnezeu. ÎNCĂ. Acesta e cuvântul cheie și, totodată, mincinos.

Dacă aș fi un mentor le-aș spune-o în față, într-o zi: “Te-ai infectat cu virusul căutării. Acum ești bolnav. Sunt trei variante de viitor. Unu – elimini virusul și nu te mai interesează spiritualitatea. Doi – te obișnuiești să trăiești cu frustrarea. Trei – mori inițiat. Ultima variantă e cea mai sănătoasă.

Dacă accepți să mori inițiat, virusul căutării va dispărea și el. Cu alte cuvinte, nu vei mai *căuta* Divinitatea, pentru că ego-ul a murit și astfel EȘTI TOTUL. Și vezi că ERAI TOTUL dintotdeauna, chiar și atunci când te lamentai că nu îl găsești pe Dumnezeu ÎNCĂ.”

Dar nu sunt mentor, deci nu voi rosti aceste cuvinte în fața nimănui.

Scopul și riscurile iluminării

Dacă încetinește evoluția spirituală, atunci care ar fi scopul iluminării?

Cum scriam cu alte ocazii, în starea de *samadhi* (termenul yoghin pentru iluminare) se ard multe impurități mentale (*samskaras*), adică se arde karma. Este o ocazie extraordinară de a **micșora depozitul de karmă veche** din perispirit. Acest fapt pregătește, eventual, o nouă încarnare terestră cu un mai mare potențial de progres.

Iluminarea este eficientă dacă apare într-una din *ultimele vieți* obligatorii. Dacă se petrece prea devreme, spiritul este încă imatur și pot apare **riscuri** (vezi mai jos).

Spiritul poate avea un *mai mare folos* dacă omul iluminat duce o viață pusă în slujba semenilor și a lui Dumnezeu. Putem face analogia cu mediumnitatea spirituală (*channelling*), prin care entități luminoase ne transmit mesaje foarte prețioase. Acele entități acționează din iubire necondiționată și ele *progresează spiritual* făcând acest lucru minunat, pentru că nu le este ușor. Ar putea, la fel de bine, să nu se coboare la nivelul grosier al oamenilor, fiindcă nu le obligă nimeni. Iluminatul este

și el un medium sui-generis, fiind un canal perfect de comunicare al propriului Spirit, care Spirit va câștiga astfel niște puncte de merit.

Chiar prin simpla lor viețuire pe Pământ, iluminatii sunt niște eroi spirituali, niște făclii de spirit ce purifică atmosfera subtilă. Fiindcă nu e ușor să fii atât de sensibil printre păcătoși...

Am ajuns aici la o contradicție: prin iluminare, Spiritul încarnat evoluează sau nu evoluează? Spiritele libere evoluează?

Spiritul poate evolua în două moduri: evoluția grosieră (egotică) și evoluția rafinată (să-i spunem „spiritică”). Condițiile oferite de planetă sunt favorabile evoluției egotice (experiențe, în general, dramatice și legate de ABC-ul vieții, care se repetă până omul pricepe lecția de viață), dar mai puțin favorabile evoluției sensibile a Spiritului (specifică planurilor de vibrație superioară). Iluminarea oprește, oarecum, evoluția egotică, dar nu și pe cea spiritică. După dezîncarnare, Spiritul liber poate evolua la nesfârșit în lumile spirituale, care oferă cu totul alte lecții decât cele pământești. De exemplu, el poate evolua ca înger păzitor al unui om. Acea este integral o evoluție spiritică.

„Spiritualitatea” umană este, în mare parte, opera minții, deci ea promovează evoluția ego-ului. Abia odată cu trezirea spirituală începe adevărata spiritualitate (așa spun iluminatii), iar efectele ei evolutive sunt mai rafinate, de cu totul alt nivel. Deci sunt două direcții în care putem evolua: pe plan psihologic (egotic, terestru) și pe planul superconștiinței (spiritic, universal).

«Dacă vrei să pui stop mișcării circulare veșnice, devino conștient că cercul are un centru, iar tu te afli în acel centru, nu pe circumferință. Centrul este conștiința, adevărul și iubirea.» (Papaji – "Doar rămâi tăcut", pg.86)

Când ai înțeles tot ceea ce a vrut Sinele să îți comunice prin ceea ce trăiești și gândești repetitiv, atunci nu mai este nevoie să te învârti la nesfârșit în cerc. Ești atras direct în centru și începi o nouă aventură în necunoscut.

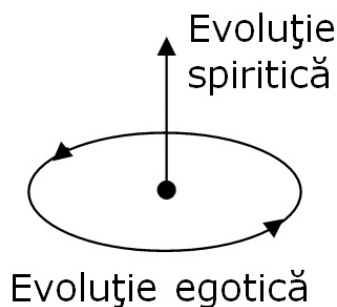

Fig.1 Evoluția egotică ține de viața terestră, iar evoluția spiritică se desfășoară în veșnicie

Iluminații ne pot oferi ceva foarte rafinat și nobil, dar puțini oameni sunt interesați. Ba, lucru surprinzător, chiar și unii dintre iluminați renunță la această nouă condiție, neinteresantă sau insuportabilă pentru ei. Și revin la starea obișnuită a omului atașat de chestiunile pământești (un caz autopopularizat este Tim Freke). Spiritul lor, poate insuficient maturizat, nu a găsit cheia succesului de a „exploata” starea de iluminare. A fost un **risc** asumat.

Înțelepciunea și maturitatea Spiritului constă în a dubla iluminarea cu preocupări spirituale. Nu e nevoie să fii iluminat ca să ai, eventual, succes în afaceri, finanțe, amor sau alte chestiuni lumești. În schimb, un om iluminat poate avea succes spiritual (nu neapărat lumesc) devenind maestru, mentor inspirator pentru semenii. Preocupările spirituale sunt binevenite și prețioase pentru orice suflet de om.

Există însă și aici un risc nebănuit. Adyashanti afirma că, din discuțiile pe care le-a purtat de-a lungul carierei sale de mentor, 99% dintre cei care au parte de prima trezire spirituală, caută să exploateze egotic această "realizare", gândindu-se imediat să devină "maestri". Însă e nevoie de răbdare pentru ca organismul să se stabilizeze în noua condiție și intelectul să se maturizeze. Iluminarea nu e pentru satisfacerea ego-ului, ci pentru a scăpa complet de el, prin repetarea iluminării.

Totuși, nu putem limita libertatea lui Dumnezeu de a-Și oferi Grația cui vrea El... Chiar și un om condus de un spirit nepregătit poate avea parte de iluminare. *Cum?* De pildă, am lansat mai demult ipoteza că „**Eckhart Tolle ar fi un walk-in**”. M-am bazat pe observația că iluminarea lui a survenit într-un mod mai spectaculos decât este relatată de alți iluminați, care au primit-o efectuând activități obișnuite. Prin intrarea unui spirit mai evoluat în locul spiritului inițial, a fost posibilă și iluminarea, și evoluția de succes a maestrului Eckhart.

Unele celebrități din știință și artă sau mass-media au avut parte de un episod iluminatoriu și au rămas marcate pe viață. Atunci când aceștia vorbesc în public despre adevărul spiritual, au o mare influență asupra milioanele de semeni care îi aud.

Cine decide iluminarea?

Spiritele imature și tinere nu au pretenții să aducă iluminarea omului în care sunt încarnate, fiindcă pierd ocazia evoluției egotice, pentru care s-au încarnat în primul rând. Ele nu sunt pregătite să evolueze direct, spiritic, nu cât timp sunt încarnate, neavând destulă experiență spirituală. Oricum, evoluția egotică ajută mult și la evoluția spiritică ulterioară. Totuși, dacă insistă mult, poate că li se va face pe plac. Dar rezultatul spiritual va fi dubios, incert. În lumea spiritelor orice experiment este permis, dar întotdeauna cu riscurile aferente.

Nici spiritele mature nu abuzează de metoda radicală a iluminării și nu o provoacă decât în momentul când omul este pregătit, maturizat, purificat destul. Există **riscul** ca cel impurificat suficient să-și exteriorizeze prea mult **imperfecțiunile personalității odată cu dispariția filtrelor egotice**. Asta se vede la unii dintre așa-zii „maestri controversați”.

Iluminarea sau trezirea spirituală este oferită prin Grația lui Dumnezeu Atotputernicul, la cererea Spiritului. Atunci dispare ego-ul Aham sau ego adamic, senzația separării. (Oare cuvântul Adam vine de la Aham, adică simțul de „eu”?) Iluminarea este o trăire continuă a Absolutului, deci numai El o poate oferi.

Iluminatul Fred Davis povestea momentul eliberării sale spirituale, în 2006. După o practică personală Zen și Advaita de mulți ani de zile, dar fără efectul așteptat, la un moment dat, a simțit că parcă cineva îi deschide cu o cheie energetică creștetul capului. A și auzit un clic metalic, de parcă s-ar fi răsucit un buton la 180 de grade. Și, dintr-o dată, toată perspectiva i s-a schimbat. Iată cât de simplu este pentru Dumnezeu să ne ofere eliberarea, când ne vine ceasul.

*Fred Davis: Nonduality: FUNNIEST 80 MINUTES OF NONDUAL NONSENSE EVER!*⁷⁹

Purificarea mentală (optimizarea ego-ului evolutiv) este ordonată, de la începutul vieții conștiente a tânărului, de propriul Spirit încarnat. Omul adoptă diverse practici spirituale, de îmbunătățire și conștientizare, de autoobservare psihologică sau de autocontrol mental.

⁷⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=xPt-mOthdbg>

Acestea au un efect benefic. Totuși, căutătorul spiritual va aspira neconținut spre oprirea definitivă a sentimentului de neîmplinire, adică spre „iluminarea sau trezirea spirituală”, care nu poate veni decât de la Dumnezeu Suprem.

Toate variantele trebuie testate

„Maestrii controversați” nu sunt neapărat răi. Ei fac Voia Absolutului. Chiar dacă faptele și ideile lor contravin bunului-simț, ele trebuie să existe, alături de altele minunate. Asta nu înseamnă că trebuie să aprobăm sau să încurajăm ceea ce noi considerăm a fi „greșeli”. Avem discernământ și dreptul la opinie, nu trebuie să renunțăm la ele, înlocuindu-le cu părerile altuia. După cum aflăm din cartea revelată „**Viața Impersonală**”, când maestrul se comportă aiurea, unii discipoli devin dezamăgiți de el și învață astfel lecția importantă **să nu confunde un guru uman cu Maestrul Divin**. Face parte din lungul șir de deziluzii necesar ca **omul să nu mai aibă încredere în nimic pământesc**, pentru a se încredința numai Divinității Supreme.

Privind de la un nivel înalt filosofic, Dumnezeu vrea să epuizeze toată imaginația omenirii, ca în final să rămână numai ideile cu adevărat valoroase. Se experimentează toate ipostazele pentru a se cunoaște beneficiile și defectele lor. Nu e suficientă teoria sau presupunerea. Nimic din ce poate fi trăit de oameni nu este ocolit de Dumnezeu. Și cea mai proastă idee poate ascunde o fărâmbă de genialitate.

Rezultatele obținute de la toată diversitatea de învățături spirituale și toți maestrii sunt analizate de o comisie celestă, după criterii infailibile. Istoria omenirii este o ciornă pentru capodopera eternă. Nu contează câtă hârtie consumi pe teste eșuate. Lumea este o iluzie din perspectiva divină – și suportă orice bazaconie.

Iată o **critică bine intenționată, dar nu neapărat corectă, a cunoscuților maestri contemporani Eckhart Tolle, Osho și Sai Baba**.⁸⁰ Luați faptele descrise și interpretați-le cu propria minte, ca un *exercițiu de discernământ*.

⁸⁰<https://www.poehm.com/en/osho-criticism-quotes-rolls-royce/>

De ce există diferențe între iluminați?

Creația trebuie să fie dinamică, interesantă. O lume plictisitoare, fără zvâcnit, nu ar convinge pe nimeni că este reală, solidă. Ea trebuie să aibă un impact asupra creaturii. În Realitatea Creatorului, totul este neclintit, liniștit, nonconflictual. Creația trebuie să fie total diferită: neliniștită, variată, imprevizibilă, conflictuală. Dar ea este ireală, lipsită de soliditate... De aceea, nu-ți lasă timp s-o contempli în pace, ca să nu observi iluzia. Toate conflictele sunt artificiale, puse la cale de Absolutul Creator.

Nu există mai mulți iluminați, ci există doar o singură Ființă.

Într-o întrunire publică unde răspunde la toate întrebările imaginabile, **Sadhguru a fost întrebat** ⁸¹: “Iluminatul Osho Rajneesh nu era de acord cu iluminatul Jidu Krishnamurti. Ce părere ai de neînțelegerea dintre iluminați?” La care Sadhguru a răspuns: “Dacă toți am fi fost de acord în toate, încă am fi locuit în peșteri. Varietatea nesfârșită și minunată a lumii are drept cauză diferențele. Iluminați sau neiluminați, nu e necesar să fim de acord. Dar s-o facem elegant, fără enervare, neluând-o ca pe un afront personal. În acest mod, vom face lucrurile să fie mai bune.”

Este de notorietate și „cearta” dintre Ramana Maharishi (iluminat nondualist) și Ganapati Muni (erudit, paranormal și spiritualist), care erau buni prieteni, dar care s-au despărțit din cauza divergențelor dintre pozițiile lor asupra spiritualității.

Oare de ce credem noi că iluminații sunt altfel de oameni?! Sunt la fel ca noi, ceilalți, ba chiar le lipsește ceva. Au pierdut ego-ul și de atunci observă, fără putință de tăgadă, că gândurile nu le aparțin, că totul le este servit de undeva, iar ei sunt doar niște intermediari ai mesajului și făptuitori ai intențiilor altcuiva, numit Sine. Dumnezeu este Sinele și El vrea o diversitate cât mai mare, chiar cu riscul de a ne separa de prieteni sau familie, dacă asta slujește misiunii noastre personale. Să nu luăm nimic personal! Omul e doar un instrument în mâna Divinității, el nu are alt scop pe lume.

Exact același lucru se petrece și cu oamenii „obișnuiți”, sunt instrumente divine, doar că ego-ul lor se crede centrul universului și își arogă toate gândurile și dorințele (deși nici el nu știe de unde-i vin). Singura diferență dintre iluminați și neiluminați este acest gând numit „ego”, care se crede separat de lume, dar și de propriul Spirit și de Dumnezeu.

⁸¹ <https://www.youtube.com/watch?v=AunYd9JWQoE>

Notă: Din punct de vedere psihologic, Freud a popularizat un concept valabil, numit "**narcisismul micilor diferențe**"⁸². Este tendința ego-ului de a își impune unicitatea diminuând-o pe a altora cu care se aseamănă mult. Ea se observă, de pildă, în faptul că cei cu credințe foarte apropiate se ceartă cel mai tare. Cele mai crude măceluri nu s-au petrecut între creștini și musulmani, ci între creștinii catolici și creștinii protestanți.

Iată o dezbatere dintre perspectiva nondualistă tradițională (susținută de Waite) și cea de tip nou, neo-advaita (susținută de Parsons).⁸³ Dialogul este interesant dacă ai studiat advaita vedanta, precum și neo-advaita. Dacă nu, sări peste lectură, direct la concluzie.

Nu e nevoie de un Waite ca să apere învățătura „conservatoare” împotriva celei noi. Nu e nevoie nici de un Parsons ca să apere poziția „progresistă” împotriva cele învechite. Pe amândouă și le asumă Creatorul. Chiar și cearta lor face parte din aceeași piesă regizată de El, ajutând la clarificarea unor idei (sau, cine știe, la o confuzie și mai mare). Și înțelepciunea care explică de ce toate disputele sunt artificiale vine tot de la El. Toate sunt dorite de Dumnezeu: teza, antiteza, conflictul dintre ele, conviețuirea armonioasă. Niciuna dintre aceste poziții nu este mai adevărată sau superioară celorlalte.

Dumnezeu era la început senin, dar singur. Atât de singur. Ce putea face? S-a gândit să creeze ceva diferit de El. Dar nu avea de unde să ia altceva decât pe Sine Însuși. Și atunci a inventat o metodă valabilă și astăzi: iluzia. Tot ce vedem în Creație sunt iluzii bine ticluite. Le-am putea spune și minciuni. Așa a putut El să se multiplice la infinit. Fiecare creatură și fiecare obiect neînsuflețit este chiar El, dar autoiluzionat că ar fi ceva mărunț, limitat și ignorant. Dacă cineva îi spune că este chiar Dumnezeu, se va supăra, poate, pentru că nu vrea să mai fie iarăși singur. De aceea, mesajul nondualist nu este foarte apreciat în cercurile spirituale. Iar când este acceptat, se încearcă alterarea lui, după intelectul fiecăruia. Adevărul Îl supără pe Dumnezeul întrupat. Dar mai sunt și cazuri, precum cel de față, când Adevărul îl atrage magnetic, începe să-și aducă aminte de Realitate și își dorește accelerat să revină Acasă.

E greu să joci șah de unul singur. Nu poți pune la punct nicio strategie, fiindcă fictivul „celălalt” îți știe deja opțiunile. În schimb, e mai simplu să joci table. Zarurile introduc „hazardul”, care, într-un fel special, îl simulează pe celălalt partener. Natura urmează întocmai indicațiile Divinității. Numai omul are putința de a-L surprinde cumva.

⁸² https://en.wikipedia.org/wiki/Narcissism_of_small_differences

⁸³ <https://www.nonduality.com/hl3182.htm>

Omul conține un ego, care joacă rolul de zar, de hazard. *Știe Dumnezeu cum va reacționa ego-ul?* E destul de previzibil, ca un mecanism. Totuși, s-ar părea că uneori reușește să fie cu adevărat original, și pentru asta a fost creat. Totuși, influența lui este mărginită, fiindcă există multe alte influențe care se reped asupra omului și-l vor determina să facă „ce trebuie” pentru proiectul Divin.

Învârteala nesfârșită a ego-ului în roata iluziilor

Cele mai multe învățături spirituale nu taie de la rădăcină cauza suferinței omenești, care este ego-ul. *De ce?* Pentru că la cei mai mulți oameni, ego-ul nu este maturizat încă.

Cum se coace ego-ul? Prin iluzii urmate de deziluzii repetate. Doar așa își poate înțelege acesta ineficiența și inutilitatea, și că trebuie să se dea la o parte din calea evoluției. A fost util în perioada copilăriei omenirii, dar acum o împiedică.

La nivel individual, dar și colectiv, am putea învăța din experiențele noastre că toate problemele ne vin din ego. Neînvățând asta, ne prelungim suferința și doar ne umplem redundant depozitul de experiențe terestre. De aceea sunt utili iluminatii: ei ne amintesc că nu suntem ego-ul, cu toate neputințele și mizeriile sale. Cine altcineva ar îndrăzni să susțină asta cu atâta convingere?!

Omul este ca un cobai ce aleargă la nesfârșit în roata hamsterului, în speranța că va ajunge undeva, la fericire. Dar este doar o iluzie. Numai eliberarea de ego, de senzația de „eu și al meu”, ne poate aduce adevărata ***mântuire individuală***.

Fig.2 Roata iluziilor, în care ego-ul aleargă neîncetat după fericire și niciodată n-o găsește

Esther Hicks, în cartea “Manifestă-ți dorințele”, una din cărțile despre *Legea atracției*: «Nu există un alt motiv pentru care cineva menține o dorință decât acela că este convins că se va simți mai bine dacă dorința i se va împlini. Fie că e vorba de un obiect material, o stare fizică, o relație, o condiție sau o circumstanță – la baza oricărei dorințe stă speranța că te vei simți bine.»

Despre manifestarea (materializarea) dorințelor

«Rareori manifesti ceva în mod conștient. De obicei, Sufletul este cel ce atrage lucrurile în viața ta. Minte conștientă are foarte puține manifestări.

Ca orice altceva, manifestarea conștientă cu ajutorul Legii atracției nu e nici corectă, nici greșită. Este o posibilitate gigantică a universului ce ne permite să ne experimentăm în aparenta noastră “putere”. Este un instrument în cadrul iluziei, care ne permite să schimbăm însăși iluzia.

Dar toate manifestările emane de mintea egotică au un singur scop: Ne dorim și muncim pentru lucruri care sperăm că ne vor face mai fericiți. Le tot manifestăm până când recunoaștem că **nicio manifestare nu ne va face cu adevărat fericiți.**

Cu cât te apropii mai mult de Descoperirea fericirii, cu atât mai puțin vei dori să manifesti ceva, pentru că îți dai seama că ai nevoie de tot mai puține lucruri pentru a fi fericit. Recunoști că ai avut totul dintotdeauna. Principiul de bază al oricărui lucru pentru care încă mai nutrești o dorință devine acum: “Te vreau, dar nu am nevoie de tine”.

Ni s-a dat abilitatea de a manifesta lucruri pentru ca, în final, după mii de vieți, să creăm singura manifestare importantă: Descoperirea fericirii. Poți folosi ego-ul pentru a dizolva ego-ul! Fie o faci conștient, fie Sufletul o va face, la un moment dat.»

Sursa: Matthias Pöhm, în "The Happiness Breakthrough" ⁸⁴

(n.trad. R.P. – mai corect s-ar spune că dizolvi ego-ul cu ajutorul intelectului. Pe acesta din urmă se bazează toate tehnicile mentale și spirituale. Cine folosește intelectul în acest mod? Sinele, Spiritul.)

«Cu cât simți mai mult că dispari, cu atât descoperi, de fapt, natura și Sinele tău real, care este nelimitat. O minusculă identitate egoică este înlocuită cu cel Nemăsurat. Nu este acesta cel mai bun târg?» (Mooji)

⁸⁴ <https://www.poehm.com/en/eckhart-tolle-criticism/>

Îndreptarea civilizației

Misticul Marius Ghidel explică motivul pentru care a apărut Covid-19 pe planetă ⁸⁵: Ca să ne scadă. Să ne scadă orgoliile, impertinența, dorințele nesfârșite, materialismul. Să ne limiteze, să ne înfrâneze, și astfel, să ne fie salvat sufletul.

Omenirea o luase de mult timp pe panta maximizării plăcerii, într-un așa-zis „umanism” deșănțat și fără Dumnezeu. Vedem acum că mulți oameni se supun restricțiilor, care le este o lecție de folos. Se bucură de lucrurile simple și normale, fiindcă oricând le pot fi luate, după cum s-au convins deja. Dar nu toți acceptă că trebuie să spună „stop” la vechile obișnuințe și plăceri, nu înțeleg că au nevoie să se restrângă.

Profetul sârb Mitar Tarabich spunea acum 100 de ani:

«Întreaga lume va fi amenințată de o boală necunoscută și nimeni nu va fi capabil să găsească un tratament; toți vor spune "știu, știu, deoarece sunt învățat și deștept", dar nimeni nu va ști de fapt nimic. Oamenii vor căuta și vor căuta, dar nu vor fi capabili să găsească tratamentul corect, care, cu ajutorul lui Dumnezeu, va exista pretutindeni în jurul lor și în interiorul lor.»

“Boala necunoscută” ar putea fi tocmai noul coronavirus Covid-19. Iar “tratamentul” ar fi Energia divină atotputernică. Acest virus e activat de miliarde de spirite inferioare venite din alte spații, dornice de a se manifesta în planul fizic. Imensa frustrare globală revelează foarte clar că NU oamenii dețin controlul. Acest fapt are și o latură pozitivă, de conștientizare în masă a acestui adevăr profund.

S-ar putea ca acest virus să dispară de la sine, dintr-o dată și fără explicație, așa cum a apărut. Asta va demonstra oamenilor cât de puține cunosc și că Dumnezeu e la butoane. Dar câți o vor înțelege?! Cu cât suferința va fi mai mare pe planetă, printr-o echilibrare energetică, tot mai mulți oameni vor descoperi latura lor sacră. Astfel că, în final, binele se va cumpăni cu răul, totul va rămâne neutru și armonios, așa cum este din veșnicie.

Marius Ghidel spune că, dacă omenirea nu va deveni mai înțeleaptă, probabil că vor veni încercări și mai grele, ca să ne scadă cu și mai mare forță, obligatoriu (stat polițienesc, catastrofe, războaie). Asta se va întâmpla tot pentru păstrarea echilibrului cosmic.

⁸⁵ <https://www.facebook.com/MariusGhidel/posts/555513438736580>

Poate că, zic eu, lovitura de grație dată civilizației va veni de la A.I. (Inteligența Artificială). Ea va demonstra, cel mult peste câteva decenii, că mintea omului este slabă, depășită. Și atunci care va mai fi rostul omului? Doar să ofere un corp biologic pentru hibridarea creierului cu microcipuri?! Asta va fi concluzia inevitabilă și tristă a materialiştilor: omul e o mașină biologică, dar inferioară Inteligenței Artificiale.

Dar exact atunci, balanța cosmică se va înclina către spiritualism, arătând că omul este mai presus de A.I., fiindcă în el se află un **Spirit divin**, cu puteri demiurgice. Chiar și acum este valabil acest adevăr, dar el nu este căutat și ascultat decât de puțini oameni. De ce? Pentru că omenirea încă se crede invincibilă și supremă, stăpână pe ea și pe natură.

Mântuirea colectivă, saltul de conștiință al umanității, va veni la sorocul stabilit de Divinitate.

2.

«Nu te strădui nici să acționezi, nici să renunți la acțiune. Efortul te înlănțuie. Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Dacă ți-e destinat să încetezi, nu vei putea acționa nici dacă vrei. Dacă ți-e destinat să făptuiești, nu vei putea renunța, vei fi forțat să te angrenezi. Așa că lasă totul la dispoziția Puterii Supreme. Nu poți respinge sau păstra ceva după cum alegi tu.» ("Talks with Sri Ramana Maharshi", no. 268)

Ca un cuțit în mâna chirurgului

«Dacă, brusc, ai devenit pentru cineva un om rău, înseamnă că i-ai făcut mult bine.» (Lev Tolstoi)

Schema de comportament creștinesc de a te da la o parte, a te neglija, a te face preș în fața altcuiva, schemă pe care insistă creștinismul... Ei bine, uneori trebuie să acționezi invers: impetuos, ferm, dar asta **nu ca să-ți rezolvi interesul tău egoist**, ci pentru binele superior al celui din fața ta și al Universului. Ce te faci dacă Universul te-a ales tocmai pe tine pentru a corecta o nemernicie?! Dacă te vei fofila, vei fi complice cu răul, care se va întări în lume. Mai important, îl vei împiedica pe acel „nemernic” să ia o lecție bună de la viață, ca să devină mai înțelept.

Sigur, poți spune „Să aleagă Universul pe altcineva, eu nu vreau să fac rău nici măcar unei muște!” E o fățărnicie. Oricum vei face ceea ce îți impun circumstanțele.

Dar gândește așa: Poate că tu ești singura sau cea mai potrivită persoană să aplice greșitului lecția la momentul convenit. Iar aici trebuie să intervină înțelepciunea cu care te lauzi. Să acționezi ferm, dar **fără patimă sau egoism**. Să te simți detașat de situație, ca un cuțit neutru în mâna chirurgului. Indiferent de urmările târzii ale acțiunii tale, vei fi mulțumit.

În teorie e simplu, cu practica e mai dificil...

Aceasta este lecția pe care o primește eroul Arjuna de la Domnul Krishna în scriptura indiană „Bhagavad Gita”. Arjuna era un pacifist, dar s-a văzut pus în situația să se războiască cu niște rude, iar în plus de asta, armata lui era mai slabă și, teoretic, nu avea cum câștiga lupta. Comod și logic ar fi fost ca să negocieze întreruperea ostilităților. Și totuși, Krishna, Domnul și Prietenul său, îl îndeamnă să lupte cu orice preț. Ciudat, nu?! Asta pentru că doar prin Arjuna puteau fi pedepsiți acei oameni și să se curețe acele locuri de diavolism. Prin urmare, Arjuna luptă detașat de rezultatul final, care, de altfel, va fi dezastruos de ambele părți. Însă o face, pentru că a înțeles necesitatea de a lupta pentru o cauză care nu-i aparținea personal, parte dintr-un scenariu suprauman.

Ce să mai spunem de faptele scandaloase ale lui Isus din Nazaret?! Da, e adevărat că El ne îndemna în unele contexte să întoarcem și celălalt obraz. Totuși, El nu s-a făcut deloc preș în fața marilor preoți. Dimpotrivă, s-a dus printre ei, i-a criticat, le-a arătat găunoșenia ego-ului lor spiritual. Și de aici i s-a tras moartea, bineînțeles. Dar a avut curajul și, desigur, inspirația divină de a zgudui un sistem de credință putred, condamnat de Dumnezeu Tatăl. Nu s-a temut pentru viața sa, ci a zgândărit orgoliul preoțimii până au răbufnit în accese de ură. Acesta a fost un rol important al lui Isus. Cu oamenii simpli vorbea frumos și era îngăduitor. Numai cu fariseii devenea ca un leu. Aceasta i-a fost misiunea „războinică” și nu s-a eschivat de la ea.

«Isus a fost un om minunat, dar Isus nu a fost un om *bun*.» (Sadhguru)

Viața e un joc, nu un război

«Când noi vedem Voia Divină în toate lucrurile și înțelegem că fiecare om este Divin, că noi toți suntem uniți în plan subtil, că la exterior putem fi în conflict, putând fi duri sau blânzi, dar în interior simțim doar iubire și o

acceptare totală a tot ce se întâmplă – atunci sufletul nostru începe să se vindece.» (S.N. Lazarev)

Lupta face parte din viață. Când te-ai născut, n-ai pus condiția să trăiești numai în huzur. Ai vrut să trăiești cu tot dinadinsul, indiferent ce-ți va oferi viața. Și acum, ea te-a împins într-o bătălie. Nu o considera bătălia ta, ci a Vieții însăși. Tu participi și, totodată, asisti la ea fără patimă. Gândește-te că și dușmanul tău are motivații puternice, ca ale tale. În tine și în el se manifestă același Dumnezeu, în expresii diferite. Și atunci, a cui e lupta?! Pe cine să urăști?!

Da, în tacticile militare ești condiționat să-ți urăști și disprețuiești adversarul, ca să-l lovești fără milă. Dar viața nu este militară, e altceva, mult mai înălțător. Poți „lupta” fără patimă, și totuși eficient, lucid. Mai bine așa, decât să fugi din fața dușmanului. Ți faci datoria față de Dumnezeu din tine și atât. Vei suporta la fel de detașat și victoria, și înfrângerea. Oricare din ele îndeplinește voința divină, iar tu ești doar un pion. Ambele te învață câte ceva. Victoria nu te va face fericit, iar înfrângerea nu te va întrista. Sunt jocul Vieții, amândouă.

Poți fi îndrăzneț ca un leu sau ascultător ca un miel. Nu ai preferințe, ci doar ești atent la ce vrea Stăpânul tău, ca un cățel devotat. Trecutul nu contează pentru tine, tu ești mereu proaspăt, adaptat la realitatea de acum. Nici interesele tale de viitor nu contează, ci doar dorința Spiritului din tine. Uitând de trecut și viitor, rămâi atent în prezent, la picioarele Stăpânului divin!

Desigur, dușmanii tăi sunt Dumnezeu deghizat ca să te dezvețe de păcatul egoismului și al depărtării de Divin. Asta e lecția ta. Dar și tu poate că ești Dumnezeu deghizat ca să-i dezvețe pe ei același lucru!

Falsul justițiar al Domnului

Dar cum să nu confunzi interesele și reacțiile tale egoiste cu „datoria sfântă”? Că ego-ul abia așteaptă o motivație „sacră” de a călca în străchini... De pildă, unii se cred aleșii zeiței Kali care îi pedepsește pe ceilalți oameni. Dar de obicei, tocmai acești „aleși” sunt cei care pățesc tot felul de lucruri urâte. Ce să mai spunem de jihadiștii sinucigași care se cred oștenii sfinți ai lui Allah!...

De asemenea, o atitudine exagerată de renunțare o au unii asceți care, aparent, au dat cu piciorul la tot ce ține de lume. Dar a rămas acolo un inflammat ego spiritual care invocă: „Am renunțat la lume pentru Tine,

acum, Doamne, Tu trebuie să-mi dai Cerul!”. Este mai degrabă un ultimatum, care se va lavi de un refuz hotărât.

«Întreaga noastră ființă este ca un vas ce trebuie să îl spălăm, să îl purificăm, pentru a primi hrana divină, nectarul și ambrozia. Auzim anumite persoane plângându-se că își întind de mult timp vasul Domnului pentru ca El să îl umple cu binecuvântările sale și sunt uimite că nu primesc nimic, vasul lor rămâne gol. Oare ce-și închipuie ele? Ce poate vărsa Domnul într-un vas care nu a fost spălat?

Domnul, care este foarte înțelept, știe că, dacă El și-ar vărsa viața, lumina, unor ființe care nu s-au purificat, ar fi inutil, chiar dăunător: amestecul ce s-ar produce va fi indigest, toxic, iar organismul lor psihic nu l-ar suporta. Pentru securitatea lor, trebuie mai bine să rămână cu vasul gol atât timp cât nu-i spălat.» (Omraam Mikhail Aivanhov)

Este foarte greu să separi interesele ego-ului de Voia Domnului. E foarte tentant să te crezi justițiarul Domnului, de cele mai multe ori, fals. Așa-zisa „detașare” poate fi doar pretextul nesimțirii și cruzimii.

Dacă tu renunți la interesul tău, ca atitudine, dar împrejurările exterioare te împiedică să pui renunțarea în practică, este un semn bun. Ai câștigat pacea interioară, dar la exterior poate că va trebui să continui ceea ce ai început. Altfel, dacă te vei ambiționa să abandonezi lupta exterioară, ar însemna că te stăpânește ego-ul spiritual sau lașitatea.

Să-ți fie mereu clar că **tu nu ești mai bun** decât cel pedepsit, prin tine, de Dumnezeu. Dacă renunți mental la egoism, dar exteriorul îți facilitează obținerea unui bine personal, e semnul că Universul te încurajează pe acea direcție.

Trebuie să-ți perfecționezi receptivitatea spirituală. Renunță mental la beneficiile personale posibile și apoi vei putea acționa detașat emoțional. Dacă Voința divină va fi să te oprești, să te dai la o parte, o vei simți instinctiv imediat, pentru că vei avea mintea clară, limpede, rece, fără patimi personale. Atitudinea generală de renunțare la tine pentru Divin te va face să fii mereu pe fază, să te retragi când trebuie și să înaintezi tot când trebuie. Neuitând că toți suntem frați și trebuie să înaintăm împreună, să ne învățăm cu toții lecțiile grele...

Karma-yoga este fake?

În lume, lucrurile sunt amestecate și nu există rețete universale valabile. Conduita înțeleaptă nu se poate învăța numai din cărți de

înțelepciune, ci prin intuiția spirituală directă. Ne apropiem treptat de logica divină doar când reușim să acceptăm opușii simultan, în ciuda logicii obișnuite. Acesta este un mare secret, dacă ai putea să-l accepți.

Karma-yoga prescrie ego-ului cum să se comporte ca un *jnani*, un iluminat. Dar nu te poți preface că ești un înțelept, fiindcă te minți singur. Dacă „tu oferi roadele acțiunilor tale lui Dumnezeu”, încă te consideri diferit de Dumnezeu, deci n-ai cum acționa „ca și când” ai fi El. Deci n-ai cum face *kriya* (acțiunea total detașată a unui *jnani*). Operezi cu jumătăți de măsură...

Notă: Un iluminat nu este mai *nesimțit* decât un om obișnuit. Dimpotrivă, poate fi chiar mai focusat în mod natural asupra acțiunilor sale și mai eficient. *Detașarea* este doar de interesele personale.

Totuși, ar fi posibil ca, prin evoluția ta de până acum, să fi ajuns la o anumită detașare de propriul ego în anumite aspecte și atunci să acționezi spontan integrat în armonia lumii, fără a te simți altceva decât un instrument al Divinului. E foarte bine!

Religiile și spiritualitatea te îndeamnă să te comporți ca un înțelept care se vede pe sine în ceilalți. Oricât ai încerca pe cont propriu, mereu va exista o distanță pusă de ego, inevitabil. NU poți empatiza cu ceilalți decât într-o anumită măsură, până la o limită – limita ego-ului.

Poți să forțezi nota și să te neglijezi pe tine în favoarea altora – dar dintr-un ego spiritual, nu din dragoste dezinteresată. Vrei să fii apreciat pentru sacrificiu și devotament. E bine și așa, pentru început. Dar să nu te miri dacă vei fi umilit și lovit, uneori chiar de cei pentru care te sacrifici – ca să-ți fie scăzut ego-ul.

Poți iubi oamenii sincer și dezinteresat. Dar numai spontan și liber, nu împins prin reguli. Religia te duce până la mijlocul drumului către Dumnezeu și te lasă acolo să te descurci singur.

Poți face karma-yoga corect doar dacă înțelegi principiul nondualității: Lucrurile se întâmplă, dar nu există „cineva” care le face. Doar ți se pare că „tu” acționezi, în acest miraj al creației. Numai Dumnezeu acționează și ale Lui sunt toate. Dacă îi oferi lui Dumnezeu roadele faptelor tale, tu nu Îi faci o favoare Lui, pe care să ți-o întoarcă. Asta e doar socoteala ego-ului. De fapt, prin karma-yoga doar recunoști acest adevăr fundamental: că nimic nu ți-a aparținut niciodată, fiindcă „tu” nu exiști.

Până la urmă, religiile, yoga, spiritualitatea ce fac ele? Sunt ca un negustor care stă pe marginea râului și vinde apă la trecători. Bun. Poate că ei sunt orbi și nu văd râul. **Dar dacă tu stai chiar în mijlocul**

râului, de ce mai vrei să cumperi apă? Căutând apa cu înfocare, uiți că ești deja ud până la piele...

Marius Ghidel ⁸⁶: «Sunt unii care, de 6000 de ani, l-au pus pe Dumnezeu la distanță. În purtarea ta trebuie pus, altfel nu este cu tine. Dar ei îl țin la distanță, vorbesc despre El ca omul să nu se responsabilizeze. Și atunci rămâne doar o carcasă goală, dar în viața de zi cu zi, omul nu îl are, nu îl vede și nu îl simte, și nu îl alege, nu îl vrea, pentru că nu îl recunoaște în atitudinea lui, nu îl conștientizează și nu și-L asumă, nu este responsabil. Și atunci, omul fără Dumnezeu se înfurie, se mânie și urăște ușor. Și vrea să ucidă. Dar dacă îl identifici în mișcările tale de comportament, atunci îl simți total și ai respect maxim și ți-e frică, de exemplu, să alegi ceva ce nu este El, pentru că totul se va destrăma și va ieși prost.»

13 iunie 2020

⁸⁶ https://www.facebook.com/MariusGhidel/posts/552662535688337?__tn__=K-R

OPUȘI FĂRĂ OPOZIȚIE

Acceptă că opusele au același drept să existe!

Secțiuni și capitole:

1. Opusele sunt egale
2. Predeterminarea coexistă cu libertatea | Presupusul arbore decizional
3. Comentariu la Mandukya Upanishad | Cele trei stări de conștiință sau condiții universale | Absolutul nondual | Turiya – starea de iluminare | Vichara comentată | Simțul egotic | Imnul Creațiunii din Rig Veda

1. Opusele sunt egale

Orice om are preferințele sale. Este normal. Dar orice lucru există în pereche cu opusul său. Și este posibil ca, la un moment dat, să fii confruntat exact cu ceea ce nu-ți place. Ce vei face atunci? Vei striga mânios împotriva „nedreptății” lui Dumnezeu? Îi vei condamna aspru pe cei care ți-au adus „necazul”? Vei critica omenirea întreagă pentru "neplăcerea" ta?

Dacă nu vei accepta situația fatală, te vei chinui singur. Unele lucruri absurde ne sunt date să le suportăm, aparent fără sens. Nu e nevoie să ne opunem la ceea ce nu putem schimba, doar pentru că este invers decât preferăm noi. Asta înseamnă opuși fără opoziție. Poți accepta lupta dintre contrarii și fără să suferi psihologic. Acceptă că plăcerea și neplăcerea sunt egale, au același drept să existe!

După cum spune gânditorul Matthias Poehm:

1. Gândurile (chiar și deciziile sunt gânduri) vin și pleacă fără posibilitatea de a le controla.
2. Ființa umană nu are cum să nu considere gândurile sale drept reale. Noi *credem* în fiecare gând ce ne trece prin minte, cât timp gândul este activ.
3. Ca să NU mai credem un gând, trebuie să ne treacă alt gând NOU prin minte, care să-l înlocuiască sau să-l conteste pe primul. Și iarăși *credem*, de data asta, în noul gând.

Totul este neutru. Orice gând *personal* despre un eveniment neutru este o minciună – fie că este pozitiv, fie negativ. Dacă dorești eliberarea, trebuie să NU mai crezi niciun gând de judecată-acuzație-regret, să NU mai pui etichete, să NU mai comentezi despre nimic. Lipirea de etichete este problema și nu că le

lipim numai în “locurile greșite” (negative). Chiar și gândurile aparent “pozitive” ne duc obligatoriu la aceeași suferință. (Matthias Poehm ⁸⁷)

Prin însăși structura **minții**, putem fi ușor înșelați. De pildă, vizionând un film sau piesă de teatru, ne implicăm în tot ce vedem, fiindcă nu ne trece prin cap că e o ficțiune, un joc actoricesc. Dacă am face-o la fiecare 10 secunde, ne-am plictisi într-un minut. Sunt unii oameni cărora nu le place să se uite la filme – ei intuiesc natura iluzorie a **minții**.

Pe moment, orice gând este adevărat. Dar în perspectivă, orice concept e o închipuire. Dacă am fi raționali, nu ne-am încrede în afirmațiile **minții**: „Asta e corect! Asta e fals!” Pe termen mai lung, toate sunt niște abureli.

Nu mă refer la percepțiile simțurilor. Pe acestea le putem socoti reale, deocamdată. Faptele, obiectele sunt concrete. Dar interpretarea abstractă pe care le-o dă intelectul nu e de încredere.

Desigur, omul obișnuit va respinge această concluzie. În ce să aibă încredere dacă nu în propria judecată? Cum să se orienteze altfel decât prin concepte? Are și el dreptate, sărmanul, până în clipa când se trezește spiritual și vede Realitatea pe care se poate baza. Și înțelege uimit că absolut tot ce știa era fals. Atunci se convinge că **mintea** e mama tuturor minciunilor.

Ea construiește mereu povești. Oricare dintre noi poate observa cum se încrede în poveștile **minții**, care se schimbă mereu, fără rușine, doar să ne atragă în mirajul lor. Până să ne vină ideea tardivă că suntem mințiți și de data asta, vom crede orice idee. Atât de naivi suntem. Credința tuturor e în minte. Bine ne fac cei care ne păcălesc pe față: escrocii, politicienii, colportorii, loteriile, iluzionistii, preoții ș.a.! Poate ne vom sătura să mai înghițim cacealmale și, mai ales, gânduri!

Ce ne mai place să gândim-trăncănim! E marea noastră plăcere secretă! Dacă nu ne-ar place, ne-am opri din gândit-trăncănit. Ne ferim să o recunoaștem. Oficial, ne temem de „irațional” și „necunoscut”. Neoficial însă, avem impresia că cugetarea ne dă viață. „Gândesc, deci exist!” Fără gânduri, ni se pare că suntem nimic, doar „vegetăm”.

Dar Adevărul este exact pe dos! A fi nimic e începutul Vieții în Spirit. A fi nimic înseamnă A FI Totul. Când ești Totul, poți și gândi la treburile concrete, când este nevoie. Dar nu-ți mai place să cugeți la baliverne.

⁸⁷ <https://www.poehm.com/en/eckhart-tolle-criticism/>

Fiind ferm stabilit în Adevăr, vezi clar că orice gând e o fantezie, care murdărește Adevărul. Și preferi Tăcerea...

«Cel mai bun sfat al meu: stai gol. Lasă deoparte toate aceste lucruri ale minții personale. Nu ți-au fost de folos. Rămâi numai conștiință impersonală. Aceasta este cea mai înaltă cale și alegere. Acceptă și urmează acest sfat cu toată inima ta. Îl vei găsi îndeajuns să îți câștige libertatea.» (Mooji, Din "Focul Alb")

Gândurile vin de la Sine. Ego-ul le absoarbe și pune stăpânire pe ele: Sunt gândurile mele! Prin urmare, ale cui sunt gândurile? Ale Sinelui sau ale ego-ului? Ale amândurora.

Teoretic, „oricine își poate cunoaște Sinele”, fiindcă este Sinele. Practic însă, „nu oricine își cunoaște Sinele”. Care e adevărul? Amândouă variantele sunt reale.

Cu cât de apropii de Adevăr, ideile opuse se vor alterna într-un ritm tot mai rapid. Asta, ca să recunoști că nicio idee nu are valoare absolută. Să recunoști ridicolul vanității minții, care se crede centrul universului. Apoi te vei stabili – între ideile opuse, în pauza dintre gânduri.

Cât timp ai o “ipoteză în minte”, ea devine credința ta. Credințe există nu doar în religie, ci și în știință, și în viața de zi cu zi. Numai când ieși serios în calcul și ideea că nu este acela adevărul, înțelegi că, poate, te-ai înșelat în prima situație. Altfel, ai putea păstra aceeași credință întreaga viață.

Mintea este manipulată de Spirit, în scopuri pe care numai El le știe. Este un lucru greu de acceptat și înțeles... Mă întreb dacă este bine că vi l-am dezvăluit aici.

De exemplu, metodele de control al minții. Toate pretind că au găsit calea miraculoasă. De fapt, niciuna nu recunoaște că Spiritul poate opri mintea când vrea El, fără nicio tehnică. Nici nu au acest interes, fiindcă se adresează ego-ului. Ego-ul vrea să controleze el totul. De aceea i se dau aceste iluzii, pentru ca să se joace de-a “controlorul”. Aceasta este marea iluzie în care trăiesc ego-urile noastre. Luăm mereu drept cauze altele decât Marea și Singura Causă, Suprema Conștiință.

Deși fizica cuantică este o ramură științifică rațională, și ea jonglează cu iraționalul, obișnuindu-ne cu ideea că credințele noastre aranjează realitatea conform lor. Concret, nu doar simbolic.

Savanții au realizat mii de experimente cu lumina și au descoperit că ea este o undă electromagnetică. Concluziile sunt irefutabile. Tot savanții au realizat *alte* experimente cu lumina și au descoperit că ea este formată

din particule numite fotoni. Și aici concluziile sunt absolut clare. Logica binară este dată peste cap. Este lumina undă sau particulă? Fizicienii cuantici au trebuit să admită că și una, și alta. În primul caz, *credea* că lumina este undă a dus la construirea unor dispozitive de măsurare a vibrațiilor. În al doilea caz, *credea* în structura discretă a luminii a dus la construirea de dispozitive ce măsoară fotonii. Credința construiește realitatea!

Teoria cuantică a făcut o revoluție în gândirea nu numai științifică, ci și spirituală. Incertitudinea, ambiguitatea devine norma, deși este complet contraintuitivă. Ea poate duce uneori la nondualitate, prin punerea sistematică la îndoială a realității gândurilor și a credinței în minte.

Care e diferența dintre îndoială (ambiguitate, incertitudine) și nondualitate?

În primul caz, nu te poți împiedica să crezi că unul dintre gânduri este real, iar celălalt nu, dar nu știi care. În al doilea caz, vezi foarte clar că niciun gând nu este real. Ambivalența te poate aduce doar până în pragul nondualității.

«Niciun învățător, inclusiv cel de față, nu spune *vreodată* adevărul. Toți mințim la cel mai înalt nivel la care suntem în stare.» (Fred Davis)

Citate din Marius Ghidel

"Ești în divin numai dacă vezi opusele egale și niciun rău sau vinovat în lume"

Nu există bine și rău. Egoul împarte, alege și preferă, și absolutizează o parte, dar Legea naturii spune că ORICE LUCRU ARE DOUĂ SEMNIFICAȚII OPUSE, AMBELE ADEVĂRATE ÎN ACELAȘI TIMP.

Adevărat este numai ceea ce permite curgerea și curgerea este permisă numai de acceptarea egală a opuselor, ca fiind ambele adevărate.

Atunci ești în Adevăr și nu greșești niciodată. Când nu ții cu nicio parte și, pentru tine, opusele sunt egale. Plus și minus creează mișcarea, viața. Împărțim în bine și rău cu egoul, dar Ființa divină din noi nu împarte, nu are preferințe, ea acceptă totul așa cum este ca venind direct din mâna lui Dumnezeu. Ea doar dă voie lucrurilor să fie, nu vrea nimic pentru "eu" și nu are așteptări. Când alegem o parte și o absolutizăm, alegem cu egoul și nu este adevărat ce

spunem, pentru că, în Realitate, ambele opuse există concomitent, în același timp. (Marius Ghidel - Facebook ⁸⁸)

Dar ca să ajungem aici, trebuie să vedem ca un mare bine ce spune egoul că este rău, și ambele căi de purificare (și cea egotică și cea fără ego) ca egale. Ambele duc în iubire. De aceea, nu există rău în lume, ci tot ce zice egoul că este rău sunt doar metode divine de scădere a orgoliului și desprindere de patimi. Deci totul este bun așa cum este și ne trebuie.

Calea egotică este cu *suferință*, fiindcă nu vrem să iubim și să dăruim, că le considerăm o pierdere, iar cea prin dăruire și restrângere aduce o *suferință* a naturii umane prin auto-limitare.

Deci înțelegerea că ambele sunt egale ne face să fim extrem de îngăduitori și înțelegători cu totul, și să nu mai absolutizăm nimic. Cum ai absolutizat un bine, cum ți-ai făcut un eu și ai căzut din rai și te vezi diferit, special.

Adică mereu să nu considerăm nicio parte ca absolut bună.

OPUSELE SĂ FIE EGALE.

ASTA DĂ ELIBERAREA DIN DUALITATE ȘI ACESTA ESTE RAIUL, CÂND NU MAI VEDEM NIMIC DIFERIT, NICIUN RĂU ȘI NICIUN VINOVAȚ.

Aceasta este bucuria maximă și cea mai mare fericire. Când nu mai vezi niciun rău în lume și niciun vinovaț!

Starea sufletească este de o mare eliberare și dulceață, de nu îți vine să crezi. Simți că totul este Miraculos și îl vezi pe Dumnezeu în toate, și nu te mai deranjează nimic, și ești extrem de îngăduitor și înțelegător, și fiind tu așa, nimic nu te mai atacă, nimic nu te mai supără.

Și atunci totul este foarte potrivit și armonios în lume, pentru că Domnul este cu tine. (Marius Ghidel - Facebook ⁸⁹)

Când raportezi totul la eu, atunci pui o distanță ca să poți să lovești. Tu devii cel mai important, ales, tu zici că deții adevărul, dar celălalt ajunge adversar. Și nu mai poți să-l lubești. Te ridici pe tine și îl cobori pe el. Și ai căzut imediat.

Totul e așa ca să nu înțelegem că suntem o ființă divină de iubire comună peste tot. Cum îmi spunea îngerul la intrarea în viață: "Uită-te la ei! Toată această lume merge într-o direcție complet opusă scopului pentru care a fost trimisă pe pământ!"

Deci egoul, răutatea și diabolismul pornesc de la absolutizarea unei părți. Interesul personal pus pe primul plan este egoul.

Când îl fixezi și zici că ăsta este adevărul, atunci nu mai poți să iubești, și ai căzut. Te crezi special, deosebit, ales și, gata, s-a terminat cu tine. Nu mai poți

⁸⁸ https://www.facebook.com/MariusGhidel/posts/548550042766253?__tn__=K-R

⁸⁹ <https://www.facebook.com/MariusGhidel/photos/a.160944121526849/573530733601517/?type=3&theater>

accepta alte perspective și te-ai închis față de divin și nu îți mai vine energie subtilă și devii din ce în ce mai rău, neomenos. Când, normal, era să înțelegi că, numai alăturând toate perspectivele, poți să te apropii asimptotic de Adevăr. Și numai așa: fiind deschis la varietatea de idei, exact ca soarele care doar îmbrățișează și lubește totul în mod egal.

Oamenii apără o parte, dar așa cad din rai și nu mai pot iubi pe cel care are o altă părere. Și luptă cu el să-l elimine. Dar lupta este cădere din rai. Atacul lor este dorința de a ucide.

Că așa se face. Se întăresc părțile, se absolutizează ceva, și se pun să se bată între ele. Câștigă cel care este deasupra jocului. Pentru că oamenii rămân prinși în absolutizarea lor. Aceasta este intrarea în cutie. Și apoi ei nu fac decât se te țină în cutie, adică să nu ieși din absolutizarea lor. Au toată grija să nu ai alte perspective.

De fapt, noi ne dezidentificăm de ego prin acceptarea tuturor aspectelor. Așa cum sunt razele de la soare: nu poți lua doar o rază, numai toate împreună dau lumina soarelui. Pierzi egoul pe loc prin Acceptare, dăruire, cedare, supunere, ascultare, jertfă de sine și renunțare la interesul propriu. Acesta este Dumnezeu - ACCEPTAREA TA.

Dumnezeu vine la tine imediat când renunți la interesul tău, dar cine vrea asta?! De aceea omul nu îl cunoaște pe Domnul: pentru că NU RENUNȚĂ LA EGOISM.

Dar chiar dacă nu ai ego, în anumite momente tot ești atacat; și în viața noastră la fel este, avem orgoliu în programele primite de la alții, și pe acelea le atacă ei. Noi zicem că suntem buni și "ce a avut cu mine?", dar avem programe de la alții pe care trebuie să le stingem, și vom fi atacați în continuare. Nu suntem perfecți niciodată. Dar asta nu se poate întâmpla dacă suntem numai-numai iubire.

Dumnezeu este foarte delicat, fin; puterea cea mai mare a universului este fină, moale, vulnerabilă, blândă ca APA. Egoul este brutal și îl dă afară pe Dumnezeu.

Caracteristica egoului este că nimic nu îi convine, nimic nu este în regulă, nimic nu este suficient, nimic nu îi place la ceilalți. Pe el nu se vede. Și totul vine din absolutizarea unei părți, a oricărei părți. Prin absolutizare, omul devine neomenos, hain, viclean, rău și reacționează pe loc. Dar cel care reacționează are orgoliu. Și această reacție este dorință de A UCIDE. (Marius Ghidel)

2. Predeterminarea coexistă cu libertatea

Cineva din public a luat cuvântul la **un satsang cu maestrul Mooji**⁹⁰. “Există predeterminare? Maestrul Ramana Maharishi a spus că totul este predeterminat. Însă maestrul Sadhguru a spus că nimic nu este predeterminat. Ce opinie ai tu, maestre Mooji?” “Când ești liber, spui orice vrei!”, a răspuns maestrul Mooji, într-un hohot de râs general.

Dacă privești din nonspațiu și nontimp, poți descrie lucrurile în mod diferit, în funcție de cine ascultă. Oricum, conceptele nu au valoare absolută. Adevărul Suprem este mai presus de minte. Totuși, maestrul amintiți nu au mințit. Așa au simțit să răspundă la momentul respectiv, în fața audienței respective. Depinde ce reacții trebuiau să fie obținute în mintea ascultătorilor. Dar când răspunsurile devin publice prin mass-media, este cert că ele nu mai au aceeași valoare. Devin dogme, nu mai sunt vii.

Personal, la întrebarea din satsang poate că aş răspunde așa: În eternitate, evenimentele nu se desfășoară succesiv, pentru că nu există timp. Deci, “când” se decide o acțiune, în același “moment atemporal” există și o predestinare. Depinde pe care din cele două ești înclinat s-o observi. (Este ca în fizica cuantică: observatorul influențează obiectul observat.) Predestinarea coexistă cu decizia. (Lumina este undă și particulă, simultan.)

Însă ce se poate spune cu certitudine, din perspectivă nondualistă, este că **nu ego-ul decide**. Cu alte cuvinte, decizia anterioară (predestinarea) și decizia spontană (alegerea liberă) vin din aceeași Sursă sau Voință. Ce te mai interesează atunci dacă este anterioară sau spontană? Oricum, “tu”, care te crezi responsabil, nu faci parte din acest joc. Și, de aceea, primul răspuns este că **totul este predeterminat**, adică nu poate fi influențat de om.

Totodată, **nimic nu este predeterminat**, fiindcă Divinitatea decide totul în timp real. Nimic nu-I poate limita libertatea. Intră în joc un mecanism nu doar superinteligent, ci mai presus de inteligență și care nu e deloc un “mecanism”. Inteligența este un mecanism limitat atribuit creaturii. Însă, fiind atât de complex, universul nu se poate conduce de către o inteligență separată dintr-un birou, ci prin ceva mult mai profund, aflat pretutindeni, în fiecare particulă de viață.

Divinitatea este tot ce *există* (creația) și încă ceva, care *nu există* (Absolutul). Ea decide la nivel universal, nu numai pentru un individ, ci

⁹⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=UBo5NlRiaJs>

pentru TOT ce există simultan. Iar deciziile trebuie luate continuu, în fiecare clipă temporală, căci altfel totul ar rămâne suspendat. Deliberarea este atât de rapidă, încât este simultană cu acțiunea. O asemenea rapiditate este posibilă numai în nontimp (sau nonexistență sau nondualitate sau Absolut).

Totul este legat de totul, nu se poate lua o decizie separată doar pentru o parte, ci pentru tot universul. Deci a lua o decizie locală echivalează cu a influența, adică a determina tot restul. Iar a lua o decizie universală echivalează cu a predestina fiecare parte. Fatalitatea coexistă cu alegerea liberă.

Dar, repet, omul doar are *impresia* că el alege, când, de fapt, se decide la alt nivel. Această impresie de liber-arbitru nu poate fi pierdută, ea este inerentă în ego, ca și senzația falsă de responsabilitate și autocentrare separatistă. Doar iluminarea spirituală o poate revela în toată goliciunea ei.

Eu aici doar am descris conceptul – care oricum nu te va convinge. Mai clar de atâtă nu știu cum s-ar putea explica. Este paradoxal, un adevăr incomod pentru minte. Mai bine renunță la minte când abordezi metafizica!

«Noi pășim pe urmele viitorului» (Akiane)

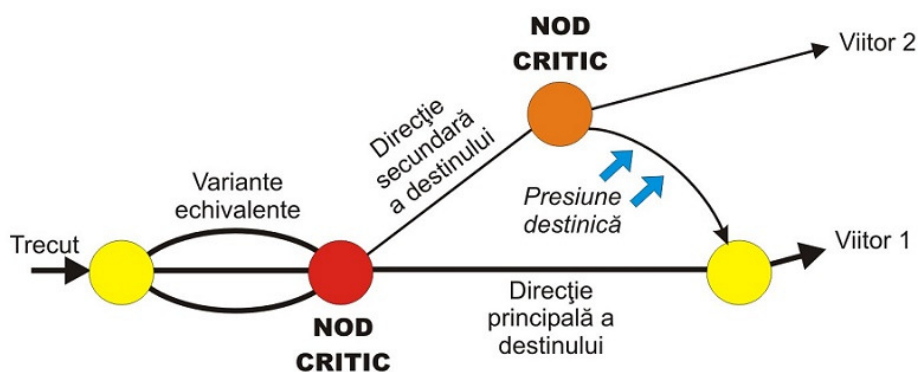
Presupusul arbore decizional

Dacă admitem că *există timp* și că *există libertate de alegere*, atunci putem înjgheba un model al arborelui decizional, cam așa:

- Există *variante neesențiale*, a căror alegere nu modifică scenariul de viață. De pildă, să treci pragul cu piciorul drept sau cu piciorul stâng.

- Apar din când în când *noduri temporale* critice, când decizia pe care o iei va avea consecințe importante asupra viitorului. De pildă, să alegi dacă pleci la lucru în străinătate sau rămâi în țară.

- Uneori, *presiunea destinului* principal este atât de mare, încât în alt nod temporal critic, vei face alegerea revenirii la cursul prestabilit. Această presiune este creată de propriul spirit, care te va îndemna să iei alegerea dorită de el. Folosind exemplul anterior, dacă ai plecat deja în străinătate, ai putea alege să te întorci în țară.

Arborele decizional când există liber-arbitru

Fig.1 Arborele decizional

Am putea desprinde concluzia generală că în viață luăm trei tipuri de decizii: 1) Decizii neimportante. 2) Decizii libere ale ego-ului. 3) Decizii manipulate de forțe necunoscute.

Acest model are mai multe inconveniente.

Primul inconvenient este că *pare* să explice orice, dar mintea înțelege anapoda. De exemplu, în nodul critic portocaliu din figură, oare putem spune că varianta de viitor 2 este cea *liber aleasă* de ego, iar revenirea la destinul inițial este varianta *impusă*, deci prima ar fi preferabilă, fiindcă e *liberă*?! În acest caz, construim artificial o baricadă față de spirit, ascunzându-ne ego-ul în spatele ei. Și nu vom înțelege nimic din viață.

Sau în nodul critic roșu din figură, oare ego-ul este înclinat să aleagă mai probabil varianta principală?! În acest caz, el nu alege chiar liber, ci *condiționat* de trecut. Dar dacă optează pentru cealaltă, are ego-ul vreo libertate sau, de fapt, este o altă influență exterioară care intră în acțiune pe neașteptate?! Ori este un joc al hazardului fără sens?!

Al doilea inconvenient este că modelul trebuie corelat la toate ființele umane simultan și pe durate de timp enorme. Dacă ar fi simulat pe un computer, modelul ar necesita o putere de calcul fantastic de mare. Dacă extindem modelul la nivelul Universului, rezultatul întrece puterea imaginației noastre. Desigur, am putea oferi soluția că “Dumnezeu este mare cât universul, iar fiecare ființă face parte din calculatorul cosmic, fiind conectată cu mii de alte ființe – de aici rezultă puterea de calcul infinită”. Totuși, spunând asta, am recunoaște că ego-ul nu are vreo libertate individuală, fiind o componentă mărunță din giganticul Sistem Intelligent.

Al treilea inconvenient este de natură filosofică. La fiecare ramificație apar alte și alte variante, care face ca viitorul să apară, la un

moment dat, precum un arbore cu ramuri și rămurele. Dar apare aici o problemă metafizică. Se poate spune că Dumnezeu cunoaște dinainte tot acest arbore decizional stufos, dar atât. El n-ar putea ști dinainte ce traseu concret va urma viața noastră prin acest labirint de viitoruri paralele. Deci, practic, *Dumnezeu n-ar fi atotcunoscător*. Profețiile sau presimțirile ce se verifică în timp n-ar fi decât niște “coincidențe sau întâmplări”. Ba, mai mult, ego-ul fiind jucătorul principal, *Dumnezeu nu ar fi atotputernic*. Ce nevoie mai avem atunci să-L pomenim?!

Ținând cont de toate aceste inconveniente, ajungem la concluzia că, poate, ipotezele inițiale sunt greșite, deci poate că **nu există timp și liber-arbitru**. Hm, ce zici?!..

«Există doar Sinele, de neschimbat, de nemișcat, necreat, nepieritor, dincolo de timp. Este mereu perfect și complet. Nu are părți componente. Nici nu contemplează, nu reflectează, nu aspiră, nu se reînnoiește, nici nu se susține. Nu se odihnește. Nu este o stare, nici nu se află între stări. Nu este intervalul dintre gânduri. Nu este spațiul dintre lucruri. Nu se ascunde, nici nu poate fi ascuns. Nu poate fi văzut. Nu poate fi atins. Nu există nimic care să poată ajunge la el sau deveni acesta. Cunoscându-se pe Sine, totuși fără să cunoască. Realizându-se pe Sine, totuși fără minte. Dincolo de păcat și dincolo de cinste. Existând dincolo de ființă și de neființă. De neexprimat, de nebiruit, de neînțeles. Cine altul, dacă nu el însuși, poate înțelege asta?» (Mooji)

3. Comentariu la Mandukya Upanishad

Upanishadele sunt texte antice indiene pline de înțelepciune. Toate au în comun o metodologie specifică de a sugera nondualitatea. În prima parte a textului, ele prezintă o anumită învățătură, care înlătură ignoranța cititorului. Dar înțelesul final va anula toată acea informație abia dobândită. Scopul Upanishadelor este să ne apropie intelectual de Sine sau Spirit sau Atman, care este dincolo de concepte și nu poate fi descoperit nici măcar prin acea învățătură minunată și nobilă, ci trăit direct și nemijlocit. Aceste texte antice încearcă să fie fidele conceptului de nondualitate („neti, neti” – nici aceasta, nici aceea), negându-se singure după ce ne aduc în punctul unde învățătura lor nu mai devine necesară. Iată cât de rafinați au fost autorii lor!

Există 108 Upanishade, iar cea mai scurtă dintre ele (12 versuri) este și una dintre cele mai profunde. În Mandukya Upanishad găsim menționate cele patru stări de conștiință: veghea, visul, somnul profund și turiya (o stare specială). Voi comenta foarte pe scurt ce înseamnă cele

patru stări, pentru că se referă la altceva decât par la prima vedere. Această interpretare este foarte rară, mai ales cea referitoare la a treia și a patra stare. Ea mi-a fost sugerată de un **videoclip cu vedanticul Ira Schepetin**.⁹¹

Întrebare: *Dacă mintea este egoul, citirea multor cărți nu întărește egoul? Nu trebuie să ne golim mintea? Totodată, nu trebuie să fim bine informați?*

Răspuns: Citim până ne dăm seama că nu mai e nimic de spus sau că totul s-a spus deja. Atunci ne oprim. Atunci am găsit ce căutam, căci, de fapt, nimic nu este în afară, ci totul e în noi și era deja în noi de la început. Când atingem această înțelegere, apare o stare de relaxare și de îngăduință, de fericire continuă, când îți dai seama că nu este nimic de făcut, nimic de atins sau de avut mai mult, că totul doar este și curge fără preferințe. Totul e frumos în lume așa cum este... (Marius Ghidel)

Cele trei stări de conștiință sau condiții universale

Cele patru stări de conștiință umană sunt următoarele. (Am folosit notația tradițională, deși nu o consider obligatorie.)

A – este starea de veghe.

U – este starea de vis.

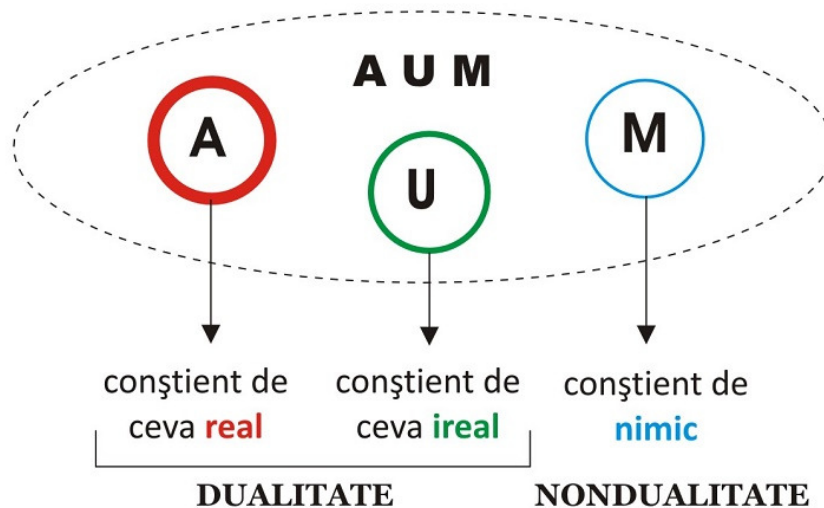
M – este starea de somn profund.

AUM – toate cele trei stări, împreună, formează a patra stare, sau *Turiya*. O voi explica separat.

Ele mai sunt interpretate de clasici și ca patru stadii **tot mai subtile** de conștiință (fizică, astrală, causală și supremă). De aceea le-am figurat cu linii tot mai subțiri.

Notă: Despre silaba sacra AUM am scris un articol special, intitulat „**Sunetul Creației, sunetul distrugerii**”, unde AUM are alt sens, mai concret decât în Mandukya Upanishad.

⁹¹ <https://www.youtube.com/watch?v=Ik83NstR91k>

Cele patru stări de conștiință

Fig.2 Cele patru stări de conștiință, conform Vedanta

În esență, acesta este un model al celor patru Condiții universale, dintre care stările de conștiință sunt doar niște exemplificări pe înțelesul omului.

Astfel, starea de trezie este cea în care suntem conștienți de ceva **real**. În vis suntem conștienți de ceva **ireal** (din punctul de vedere al stării A, din care judecăm acum). În somnul fără vise nu suntem conștienți de **nimic**, totul e vid.

Dacă vom judeca din punctul de vedere al stării de **vis**, când visăm, numai ea este reală (A), iar starea de veghe și cea fără vise nu există (M). Din punctul de vedere al **somnului fără vise**, el este singurul real pe moment (A), iar stările de veghe și de vis nu există (M). Deci, ca principiu filosofic, cele trei stări sunt independente și se neagă reciproc.

Acest model acoperă tot spectrul de stări psihologice, care pot fi plasate într-una din cele trei categorii.

A – veghea.

U – visul, halucinațiile, somnambulismul, stările hipnotice, savikalpa samadhi.

M – somnul profund, leșinul, coma, nirvikalpa samadhi.

Absolutul nondual

Cele trei stări ale modelului semnifică niște Condiții universale. Astfel:

Din perspectiva omului obișnuit, el trăiește într-o lume reală (A), iar cei care vorbesc despre spirite vorbesc bazaconii (U). Privind lucrurile din lumea spiritelor, ea este reală (A), iar lumea fizică este ireală, ca un vis interesant (U). Din acest motiv, spiritele *imature* se amuză pe seama oamenilor, nu îi văd ca pe niște ființe reale, ci doar ca pe un prilej de distracție.

Atât din lumea fizică, cât și cea a spiritelor, ființele superioare pot distinge o stare specială de așa-zis “vid”, unde nu se întâmplă **nimic** (M). Ea poate fi atinsă în extazul yoghin numit *nirvikalpa samadhi* și prin Grație divină. Deși este descrisă ca Vacuitate, totuși, ea poate fi percepută și ca o totală Plinătate. Limbajul este incapabil să o descrie cât de cât corect. De aceea, apelează uneori la perechi de cuvinte opuse, pentru a ne sugera că acolo este “ceva”, dar nu ceva ce ne putem imagina. Această stare este Absolutul Creator sau nondualitatea.

Prin contrast, primele două stări sau condiții fac parte din Creația dualistă. În Creație, când apare un lucru, automat va apare și opusul său. Aceasta este legea dualității. De aceea, modelul prezintă două condiții separate care se anihilează reciproc din punct de vedere logic: realul și irealul. Deoarece există întotdeauna o polarizare, Creația va fi mereu în mișcare, dinamică. Prin contrast, Absolutul Creator este neclintit și tăcut, numai potențial.

Cuvântul *nondualitate* este înșelător, el doar indicând că este *diferit de dualitatea* Creației, adică cu totul altceva. De fapt, ar fi greșit să spunem că aici există “unul fără secund” (cum apare prin textele sapiențiale). Ar fi ca și cum, prin absurd, ar putea exista numai un pol. De fapt, în a treia stare nu există niciuna sau niciunul, nu există nimic similar cu ce este în Creație. Mai potrivit ar fi cuvântul “nimic” sau “**non-calitatea**”. Englezii îi spun “no-thing”, pe care l-am tradus, tot printr-un joc lingvistic, sub forma “nimenimic”.

Absolutul are nenumărate *calități*, dar niciuna nu se regăsește în Creație. De aceea, îi mai spunem Vid: fiindcă nu avem cuvinte potrivite să-l descriem. Și totuși, ca prin minune, a apărut o mică “scurgere” de calități din Absolut, care au ajuns până la noi. Ele se numesc “eternitate” și “infinitate” și nu ar fi avut ce să caute printre cuvintele omenești. Oricât de mare ar fi Creația, ea nu este nici veșnică și nici nelimitată. Shakti aleargă în urma lui Shiva, încercând să-I fie un ecou fidel, dar niciodată nu-l va putea egala în vreun fel.

Turiya – starea de iluminare

Așa cum am descris mai sus, fiecare din cele trei stări are propria sa coerență logică internă. Aflându-te într-una din stări, ea este singura reală, iar celelalte nu contează deloc.

Ba, mai mult, fiecare lume are propriul spațiu-timp. Spațiul-timp fizic nu are nimic în comun cu spațiul-timp ce alcătuiește lumea spiritelor. Iar în Absolut există nonspațiul-nontimp sau infinitul-etern, ce nu poate fi conceput de mintea umană.

De exemplu, s-au relatat experiențe ce, în aparență, au durat luni în spațiul spiritual, dar numai câteva minute în lumea fizică. La fel se întâmplă cu durata unor vise. Sau experiențele ciudate de dilatare sau accelerare a timpului fizic. Toate rezultă din intersectarea ocazională a unor axe temporale diferite.

Deși sunt trei condiții existențiale absolut diferite și separate, totuși, apar continuu interferențe între ele. Le numim: fenomene paranormale, enigme inexplicabile, miracole sau minuni, poltergeist, posedări, protecție angelică, viziuni, călătorii astrale, experiențe în apropierea morții, extaz, iluminare etc.

Cu totul altceva este a patra stare: TURIYA. Ea înglobează toate cele trei stări incompatibile deodată, ceea ce este absolut illogic și paradoxal! În ea sunt cuprinse SIMULTAN Absolutul și relativul, Creatorul și Creația, nondualitatea și dualitatea, nirvana și samsara. Omul care atinge această stare se află în *sahaja samadhi*, fiind permanent conștient simultan atât de dualitate (în care trăiește ca om), cât și de nondualitate (în care se odihnește conștiința sa). În limbajul modern i se spune *iluminare* sau *trezire* sau *recunoașterea Sinelui*. Când această stare devine permanentă, omul este un “eliberat în viață” sau *jivan-mukta*.

Adyashanti și alții folosesc cuvintele *trezire* (perceperea pentru moment a adevărului) și *iluminare* (trezirea definitivă și permanentă).

Iluminarea trebuie deosebită de starea de **extaz** yoghin (nirvikalpa samadhi), în care acesta se află cu conștiința în Absolut, pierzând complet legătura cu planul fizic. La ieșirea din starea temporară de extaz, yoghinul redevine omul dinainte și nu poate face nicio legătură între cele două stări de conștiință. **Iluminarea** (sahaja samadhi), în schimb, le înglobează pe amândouă.

În descrierea celor trei stări apare cuvântul “conștient” sau “conștiință”. Această **Conștiință pură** (*satchitananda*) este singura prezentă în toate cele trei stări, este firul roșu care le leagă.

Desenul o figurează ca fiind ceva mai mult decât cele trei stări, ceea ce nu este adevărat. Turiya sau Pura Conștiință este ca o monedă cu cele două fețe posibile: dualitatea și nondualitatea, relativul și absolutul, Shakti și Shiva. Altceva nu mai există. $AUM = A + U + M$. Aceasta este Ființa Supremă, starea ultimă în care toate contrariile sunt transcense. Creația este una cu Creatorul, nu ceva din afara Lui.

Când vorbim despre “Dumnezeu” în spiritualitate, ne putem referi fie la Creatorul Absolut *separat* de creatură (viziunea dualistă - pentru că omul se consideră separat de rest, extrapolează această senzație și la Creator); fie ne putem referi la Creator *împreună* cu prezența Sa în fiecare creatură (viziunea nondualistă - când omul nu se mai percepe separat, înțelege că nici Creatorul nu este separat de Creație).

Vichara comentată

Tradiția vedantică folosește două instrumente puternice de iluminare. Primul este meditația yoghină, *dhyana*. A doua este gândirea constantă (aș spune, obsesivă) la marile adevăruri de mai jos. Se numește *vichara*, iar articolele mele despre nondualitate fac parte din acest antrenament al intelectului, care purifică mintea și o pregătesc pentru a primi mult mai mult.

Iată patru adevăruri (Mahavakyas) contemplate de discipolul vedantic:

1. Universul este ireal; Brahman este real.

Brahman este aici numele Absolutului. Creația este ireală, fiindcă ea poate dispărea fără ca Brahman să fie deranjat în vreun fel. Invers nu se poate, adică Creația nu poate exista fără Creator. În tradiția advaita-vedanta se insistă numai asupra Absolutului și deloc pe energiile Creației.

2. Există doar un Brahman fără al doilea.

Se referă la starea de nondualitate. Cum explicam într-un capitol anterior, în Absolut nu există nici-unul. Expresia “unu fără secund” poate fi înșelătoare. Orice există în Absolut nu există în Creație. Orice ne putem închipui (chiar și ideea de “unu”) nu există în Absolut.

3. Eu sunt Brahman.

Aceasta este starea de nirvikalpa samadhi, extazul în care se pierde conștiința planului fizic, când conștiința umană devine una cu Conștiința Absolută.

4. Totul este Brahman.

Aici, Brahman semnifică altceva: a patra stare, Turiya. Aflat în sahaja samadhi sau starea de iluminare spirituală, omul percepe

simultan, în stare de veghe, atât Absolutul potențial, cât și Creația dinamică. Prin această ultimă afirmație, advaita-vedanta se unește cu celelalte școli filosofico-spirituale (shivaism, shuddha advaita, buddhism), fiindcă nu mai insistă doar asupra Absolutului, ci vede și manifestarea Acestuia în lumea aparentă.

Vichara, antrenamentul discernământului, are un rol important pentru progresul spiritual. Iată argumentul meu.

Prin meditația dhyana sau prin Grația divină, este posibil ca discipolul să își liniștească mintea până atinge starea de iluminare. Totuși, ea este trecătoare, iar mintea va reveni destul de curând la obiceiurile ei de gândire. Destui oameni au avut parte de un episod de trezire spirituală în viață, dar puțini au reușit să își permanentizeze iluminarea și să devină niște eliberați în viață. Unii maestri occidentali povestesc pe internet faptul că au venit la ei oameni care avuseseră o iluminare și doreau să o *recapete* sau să știe cum s-o *păstreze*, fiindcă simțeau că se pierde. Pare destul de tristă această situație!

Care ar fi motivele?

Unul dintre motive ar fi faptul că omul nu are destul timp să se dedice practicii spirituale. Maestrii s-au dedicat total acestui proces de stabilizare timp de câțiva ani *după* ce s-au trezit spiritual. Dar omul modern este tracasat de tot felul de chestiuni cotidiene sau persoane apropiate care nu-l lasă să se scufunde în reflecție pe cât ar trebui.

Un alt caz este cel în care căutătorul ce primește iluminarea și-a satisfăcut curiozitatea, dar este dezamăgit că ea nu îi este de niciun folos în viața curentă. Treptat, începe să caute niște satisfacții mai concrete, pentru ego.

Există și situația când omul lucrează spiritual, dar simte că pierde treptat scânteia iluminării, în ciuda bunelor sale intenții. Sau ea dispare la fel de brusc și neașteptat precum a venit.

Contemplația vedantică sau echivalentele ei din alte tradiții intervin tocmai pentru a ajuta la **stabilizarea iluminării**, când aceasta s-a petrecut.

Pe de altă parte, alimentarea continuă a minții cu idei nobile spirituale de cel mai înalt nivel ajută la formarea de **noi tipare mentale**, care devin tot mai puternice, până când devin autonome. *Când va apare iluminarea*, aceste tipare vor lua conducerea vieții interioare a discipolului și vor forța păstrarea stării fără de ego. În caz contrar, vor rămâne la conducere vechile tipare comune, întorcând omul de pe calea progresului spiritual.

Iluminarea nu înseamnă dobândirea unui nou simț, ci dimpotrivă, pierderea vechiului simț al ego-ului. În virtutea inerției, acest simț va încerca să revină în mijlocul experiențelor de viață, când nu ești atent, și să recapete controlul asupra gândurilor tale. „Vegheați mereu!”, ne îndemna Isus.

Simțul egotic

Iluminații mărturisesc faptul incredibil că, deoarece lor le-a dispărut simțul separării sau ego-ul, ei nu mai văd niciun ego în semenii lor. E ca și cum ceilalți oameni erau niște oglinzi pentru propriul ego. Acum, oamenii par doar o recuzită din spectacolul lumii regizat și jucat de Unica Ființă care există. Acțiunile lor, care înainte păreau a fi decise de personalitatea lor egotică, acum par a fi doar gesturile Supremului.

Cum este posibil să fi dispărut ego-ul din ceilalți oameni prin iluminarea unui singur om?! Dacă s-ar fi petrecut acest lucru, l-am fi observat și noi! Oare nu este o farsă a creierului respectivului om „iluminat”?

Iată explicația pe care v-o propun. Dacă te-ai fi născut orb, n-ai fi știut ce înseamnă simțul văzului și nici că ceilalți oameni pot vedea. Pentru tine, toți ar fi fost orbi. Dacă ți-ai pierde vederea la o anumită vârstă, ai ști *intelectual* că ceilalți oameni văd, având și tu amintirile acestui simț. Dar nu vei *intui* cu acest simț, ci va fi o doar *elaborare mentală*.

Același lucru se petrece cu ego-ul: când ție îți lipsește, nu vei mai *intui* că el ar exista în ceilalți oameni. Dacă tu ești bun cu adevărat, nu poți *intui* ce înseamnă să fii rău, nu-i poți înțelege pe oamenii răi. Poți doar raționa *intelectual* asupra acestui aspect. Aceasta ne sugerează că și **ego-ul este un simț** precum vederea sau auzul sau mirosul. Doar că este un simț pur intern. Există chiar dovezi științifice în acest sens.

Simțul vederii se manifestă prin activarea neuronilor din zona occipitală a creierului. Dacă această zonă este distrusă, de pildă printr-un accident, apare orbirea funcțională, deși ochii pot fi perfect în regulă. Studiile de neuroștiință au pus în evidență faptul că simțul ego-ului este legat direct de o rețea neuronală numită „implicită”. Concret, e vorba de câțiva centri neuronali conectați între ei, care se aprind ca niște becuțe când simțul ego-ului este foarte activ. Prin contrast, a mai fost evidențiată o altă rețea neurologică numită „de lucru”, formată din alți centri nervoși, responsabilă cu rezolvarea de probleme. Iată deci că ego-ul are și o manifestare neurologică în creier, precum simțul vederii.

Concluzia este că **ego-ul este un simț**, al șaselea sau al n-șpelea simț. El poate dispărea, precum orbirea sau surzirea. Totuși, efectul nu va fi devastator ca în acele handicapuri, ci ar putea fi chiar ținut ascuns, dacă iluminatul nu dorește să își comunice noua condiție.

«Dacă înlocuim cuvântul "eu" cu "ego", pe loc observăm că nu suntem noi acela. În loc să spunem: "eu vreau" - "egoul vrea și nu sunt acela". Sau: în loc de "tu nu faci ce vreau eu" - "nu faci ce vrea egoul meu". Adică să-l vedem ca pe altcineva. Și atunci el dispare. Există atâta timp cât ne identificăm cu el, când zicem "eu", devenim una cu el. Când acuzăm, acuzăm dintr-un ego, pentru că ne raportăm la el. Întotdeauna când ne raportăm la eu, nu este adevărat ce ne spunem, pentru că nu suntem noi acela. Ființa divină din noi nu are eu, este nemărginită, este numai iubire. Nu se poate localiza, opri.» (Marius Ghidel)

Notă: Din acest motiv, unii iluminați sau post-iluminați vorbesc despre propriile fapte și chiar gânduri la persoana a treia, folosindu-și prenumele. Desigur, priviți din afară, pot părea ridicoli, ca niște copii mici încă fără ego. Și chiar așa se autopercep, ca un corp-minte ce le este dat în grijă, dar nu sunt ei. Alți iluminați se exprimă mai obișnuit, dar - în loc de "eu" sau "mie" sau "pe mine" - pot spune uneori "acesta" arătând cu mâna spre propriul corp.

Imnul Creațiunii din Rig Veda

Din **Rig Veda**, mandala 10, imnul 129 – “**Nasadyia sukta**”⁹² (Imnul creației), compus acum peste 3200 de ani.

IMNUL CREAȚIUNII

Atunci nici Neființă n-a fost și nici Ființă,
Căci nu era nici spațiu, nici cer și nici stihie.
Avea stăpân și margini pe-atuncea Universul?
Avea adânci prăpăstii? Dar mare? Nu se știe.

N-a fost nici Nemurire, căci Moartea nu-ncepuse.
Nu se născuse noaptea, căci nu fusese zi.
Nici vânt n-a fost să bată acele începuturi;
Însă Ceva în lume – Unicul – se ivi.

Era-nvelit în noapte-adâncă Universul:
– Ocean de întuneric pierdut în noaptea lui.

⁹² https://en.wikipedia.org/wiki/Nasadiya_Sukta

Dar ca-ntr-o carapace, ascuns în învelișuri,
Ceva – născu prin forță din chinul focului.

Și iată cum, Întâiul – ivit din începuturi,
Un sâmbure: iubirea – sămânța de lumini,
Pe care înțelepții în inimi îl găsiră,
Trecând din Neființă-n a Vieții rădăcini.

Ei măsurară lumea în curmeziș cu sfoara.
– Ce-a fost acolo-n hăuri ? Dar jos ce s-a-ntâmplat?
Ca purtători de gemeni porniră oarbe forțe,
Care prin sine însuși de sus s-au scuturat.

Dar care minte oare fu-n stare să priceapă,
Creațiunea însăși de unde-a început?
Poate aicea zeii își zămisliră neamul,
Dar cine va să spună din cine s-au născut?

Doar El, acela care porni Creațiunea,
El, cel care-o privește din ceruri, numai El,
El, cel care-a făcut-o, sau poate n-a făcut-o.
El singur știe poate. Sau poate că nici El.

Traducere de Mihai Eminescu

18 iunie 2020

ILUMINARE PRIN NEO-ADVAITA

(Nondualitatea radicală)

Capitole:

Introducere | Traduceri din iluminăți neo-advaita | Citate comentate |
Despre învățătura lui Ramesh Balsekar | Subtilitățile trezirii spirituale
[Iluminați români (link-uri)]

Introducere

Neo-advaita este învățătura despre nondualitate (advaita, în sanscrită), dar nu în cadrul tradiției vedantice, ci simplificată la esență. Ea subliniază posibilitatea recunoașterii *immediate* că nu există niciun "eu" sau "ego" (*senzația* de individ separat de univers), Deși nu cere nicio practică preparatorie sau studiul scripturilor, totuși, învățătura trebuie ascultată din gura unui mentor iluminat, căci doar unul ca el vorbește inspirat de fluxul Conștiinței spirituale. Neo-advaita se încadrează în modelul de gândire conform căruia există un *miez mistic comun* al tuturor religiilor, ce poate fi verificat empiric prin *experiență personală*.

Stilul neo-advaita a fost inaugurat de H.W.L. Poonja (1910-1997), alias Papaji, discipol al lui Ramana Maharishi. Cel din urmă avusese un mod neconvențional de predare a învățăturii advaita, care, mai apoi, a putut fi transpus cu ușurință în contextul cultural occidental. La Papaji veneau aspiranți spirituali ce rătăciseră ani și decenii de la un maestru la altul, de la o doctrină la alta, dar tot nu își găsiseră împlinirea spirituală. Acestora le spunea să se oprească din căutare, odihnindu-și mintea în preajma sa (în satsang). El era de părere că realizarea de Sine nu are nicio legătură cu comportamentul în lume și nici că ar fi posibilă transcenderea totală a ego-ului (înțeles ca *personalitate*).

Un alt indian care a adoptat același stil a fost Ramesh Balsekar (1917-2009), discipol al lui Nisargadatta Maharaj, care le spunea celor ce-i călcau pragul că tot ce pot face este să înțeleagă ce susține *teoria* nondualității și apoi să și-o amintească mereu. Realizarea propriu-zisă nu poate fi obținută prin mijloace omenești, ci doar oferită de Grația Divină.

În Marea Britanie, acest stil a izbucnit fulminant odată cu Tony Parsons. El căutase mulți ani iluminarea spirituală prin diverse oferte spirituale, dar fără un rezultat remarcabil. Când deja se resemnase,

iluminarea l-a găsit pe el, în timp ce se plimba prin parc. Învățătura lui se rezumă la conferințe și câteva scrieri. Totuși, a fost suficient pentru unii ca Jim Newman, Richard Sylvester sau Halina Pytlasinska să se trezească la Realitate, tot participând fascinați la întâlnirile cu Tony.

Este important să reținem că, deși mulți oameni pot avea străfulgerări sau chiar experiențe reale de iluminare *trecătoare*, ele încă nu înseamnă iluminarea completă, care înseamnă ca ego-ul să nu se mai manifeste *niciodată*. Acest din urmă caz mai poartă numele de *eliberare* spirituală. În același timp, nu există nicio metodă obiectivă de validare a nivelului atins de un iluminat, decât intuiția personală, în ce fel ne influențează mesajul și prezența mentorului respectiv.

«Ramana Maharishi a spus că un om nu poate vedea cine este și cine nu este un Maestru adevărat, dar totuși a spus că există două semne după care se poate ghida. Dacă se simte sau nu *pace* în prezența lui și dacă tratează în mod *egal* toate ființele din preajma sa.» (David Godman, în interviul "Summa iru" cu Papaji)

Papaji și Ramesh Balsekar sunt cunoscuți în România prin traducerile cărților lor. Ne lipsește, deocamdată, contactul cu unii neo-advaitini contemporani precum Tony, Jim, Richard, Halina și alții. Am încercat să acopăr acest gol informațional prin traducerea unor texte din site-urile lor. Nu numai Tony s-a iluminat spontan, ci și alții precum Lisa Cairns, Fred Davis etc. Am realizat și subtitrări ale unor interviuri sau discursuri ale celor menționați mai sus.

Trebuie știut că nu toți iluminații devin cunoscuți publicului sau se ocupă cu mentoratul nondualității. Unii nu-și comunică experiența nici măcar în cercul de prieteni, considerând-o prea exotica pentru a fi acceptată de omul obișnuit.

Neo-advaita se distinge de nondualitatea tradițională deoarece subliniază în mod explicit că **iluminarea nu poate fi obținută de persoană, de ego**. Prin urmare, orice tehnică sau metodă nu va putea realiza nimic, decât dacă intervine Grația divină. Iar Grația divină acționează oricum independent de eforturile tale. Asta nu înseamnă că trebuie să te oprești din practică doar fiindcă așa spune neo-advaita. Dar sugerează că practicile spirituale (stil de viață sănătos, yoga, studiu spiritual, meditație regulată etc.) nu garantează "realizarea Sinelui". Ele pot aduce mai mult confort fizic și psihic, ceea ce este minunat. Dar nu au nicio legătură cu țelul suprem al iluminării. Iată și o demonstrație logică:

Cerând "tehnici de iluminare", ego-ul, practic, caută o metodă să se sinucidă. Atunci când cineva se sinucide fizic, există o dualitate dintre un *obiect* (corpul) și un *subiect* (mintea); subiectul acționează asupra obiectului într-un mod criminal. În schimb, deși ego-ul spiritual declară pompos că vrea să se sinucidă, nu există dualitatea necesară, fiindcă ego-ul este recunoscut din start a fi doar un *obiect*. Recunoașterea vine din partea Sinelui, deci numai El este *subiectul* ce poate decide dispariția ego-ului.

Dacă te interesează nondualitatea, înseamnă că admiți teoretic că tu, ca ego, ești doar un *obiect*, sau nici măcar atât. Ca să capeți putere reală de *decizie*, trebuie ca ego-ul să dispară. Dar această idee n-a venit din mintea ta. Tu, ca ego, n-aveai de unde ști că ego-ul nu decide nimic. Dimpotrivă, toată experiența ta de viață ți-a dovedit contrariul, și anume că ai liber-arbitru. Numai inspirația ce vine de la Spirit te face să îți imaginezi dispariția ego-ului, deși nu știi ce înseamnă. Această influență subtilă doar te pregătește pentru *posibila* Trezire. Nu confunda inspirația spirituală cu propria voință egotică! Ego-ul e folositor în treburile obișnuite, dar nu și în chestiunile spirituale subtile. Deci nu o lua nerăbdător înaintea Spiritului, că n-ai cum să modifice ceea ce a fost deja stabilit cu multă înțelepciune de Dumnezeu. Tu doar fă bine ce trebuie să faci ca om între oameni și ca aspirant spiritual!

Traduceri din iluminați neo-advaita

Într-un alt volum am cuprins câteva traduceri din scrierile iluminaților neo-advaita aflați în anturajul lui Tony Parsons (evit să le spun discipoli, întrucât nici Tony nu se pretinde maestru, ci doar mesager!). Ele sunt preluate din site-urile lor oficiale (Tony Parsons, Jim Newman. Richard Sylvester, Halina Pytlasinska, Andreas Muller).

Ca notă aparte a acestor iluminați de la "școala" lui Tony Parsons, ei spun că universul nu este guvernat de o conștiință, prin urmare nu există un scop sau semnificație a lumii, ci ea apare, pur și simplu, în mod misterios. Interpretarea lor asupra Absolutului exclude o *voință* precum liberul-arbitru omenesc, care este o iluzie, și o *intelență* similară cu cea umană, care este extrem de limitată, incomparabilă cu, ceea ce am putea numi "intelență universală". Ei resping chiar numele de *Conștiință*, fiindcă acest cuvânt este înțeles de oameni ca o relație între un subiect conștient și un obiect pe care îl observă.

Așa am putea explica afirmațiile lor drastice, care se opun poziției spiritualiste că: ar exista o Voință Divină inteligentă, care a creat lumea și fiecare creatură cu un scop. Altfel spus, interpretarea spiritualistă este făcută pe măsura limitelor minții omenești, dar, din poziția Absolutului, toate acestea par doar niște povești. Iar acești iluminați rostesc, poate prima dată în istorie, niște adevăruri incomode pentru ego, chiar insuportabile, neoferindu-i nimic pe placul său. Exprimarea lor desconsideră total mintea, căreia nu i se oferă nici măcar o fărâmitură de cunoaștere de la "masa zeilor", unde n-are ce căuta. Totuși, acest adevăr radical atrage spiritele care rezonază cu acest mesaj nondualist aparte. El le garantează că ego-ul nu poate face nimic pentru a obține iluminarea, care înseamnă tocmai eliberarea de ego, nu pentru ego.

Ne putem întreba dacă aceste afirmații, făcute inițial de Tony Parsons, nu cumva au fost preluate automat de mintea "discipolilor" săi, printr-un fel de transfer energetic. Totuși, prin iluminare, intelectul își pierde puterea fascinatoare. Deci mesajul este autentic, inspirat din adâncimile Spiritului, nu este fabricat de niște "programe mentale". Am putea însă presupune că Spiritele lor fac parte din același grup, au venit la încarnare cu aceleași idei spirituale, iar viața i-a adus împreună pe oamenii în care s-au încarnat aceste spirite înfrățite. Deci nu Tony și ceilalți sunt autorii, ci spiritele acestora au stabilit încă dinainte de naștere să creeze acest curent spiritual nondualist...

Citate comentate

din cartea "***Doar rămâi tăcut***" de H.W.L. Poonja (maestrul spiritual ***Papaji***):

«Când vrei să fii liber, deja eliberarea există. Problema este că nu ai căpătat obișnuința să depinzi de ea; nu cunoști limbajul libertății, limbajul vacuității, limbajul iubirii. Nu înțelegi aceste lucruri, deoarece te-ai vândut altor obiecte.

Așadar, nu înțelegi ce este eliberarea, dar totuși o dorești foarte intens. Când se întâmplă acest lucru, libertatea, din compasiune, își asumă o formă fizică (un maestru - n.n.) și îți vorbește într-un limbaj pe care mintea îl înțelege. (p.195)

Un învățător adevărat nu are nicio învățătură. (p.198)

(*Comentariu:* Nu predă teorie, pentru că toate conceptele aparțin minții și dau rezultate mentale. Iar Adevărul este dincolo de minte. - n.n.)

Dacă în preajma unui maestru (în satsang - n.n.) mintea ta se liniștește și te simți fericit, atunci poți ști că acela este cu siguranță un învățător adevărat. Însă nu oricine poate simți această pace și fericire. Doar oamenii care sunt devotați intens eliberării, doar ei pot simți acest lucru. (p.195)

Dorința foarte puternică pentru eliberare nu poate fi numită o calitate a căutătorului. Ea apare spontan din interior. Dorința de eliberare răsare din Sursă, se bucură de sine însăși, se joacă în Sursă și se contopește cu Sursa. (p.193)

Când rostești cuvântul "eliberare", îndreaptă-te spre Sursa ei și rămâi acolo. Devino una cu ea, pătrunde-te de ea, bucură-te de ea.» (p.198)

Comentariu: Aceste citate, ca și alte articole dedicate subiectului iluminării, nu au alt rol decât să-ți aducă o mai mare claritate intelectuală, pentru a înțelege despre ce vorbesc iluminatii, în "limbajul vacuității". Te ajută să-ți lămurești dorința vagă spre iluminare, care nu avea încă nume.

Dacă ești devotat natural eliberării, nici nu vei mai avea nevoie de un maestru în carne și oase, pentru că adevăratul maestru este cel interior. Lasă-te condus de intuiție, căci tot la ea vei ajunge oricum, cu sau fără maestru.

Tot ceea ce vei face pentru Ea va fi *ofranda* ta de recunoștință, nicidecum *cauza* Iluminării. Ea se întâmplă numai când Divinul își retrage iluzia separării din corpul-minte, care rămâne fără "eu". Atunci se percepe Adevărul care exista dintotdeauna, că "tu ești Acela și totul e Acela".

«În satsang le spun tuturor: "Întrebați-vă cine sunteți, căutați în voi înșivă." Iar ei îmi răspund: "Nu putem, nu putem. Am încercat, dar nu am reușit. Imediat ne alegem cu dureri de cap și o tensiune insuportabilă." Doar câteva ființe rare pot înțelege. Ceilalți dau greș, pentru că mințile lor sunt angajate în altă parte. Nu știu de ce se întâmplă acest lucru. Pur și simplu, nu îmi pot explica de ce unii reușesc, iar alții nu.»

Comentariu: Neo-advaitinii explică aceasta prin prezența ego-ului, care este o contracție energetică ce reușește să umbrească Adevărul spiritual. Asta arată că forța ce menține ego-ul este egală cu forța ce revelează Sinele. Deci este tot opera Lui. Nu avem de ce să ne plângem că

nu ne-am iluminat. Lamentările sunt ale vicleanului ego, care a mai găsit încă un motiv să fie nemulțumit de viață și astfel să aibă motiv să caute în continuare fericirea. Dar fericirea neîntreruptă apare exact când dispare ego-ul...! A fi ego sau a fi fericire? aceasta-i întrebarea.

Despre învățătura lui Ramesh Balsekar

Dacă Papaji s-a ocupat mai ales să faciliteze iluminarea unor oaspeți din satsang, Ramesh Balsekar pune accentul pe utilizarea înțelegerii obținute prin perceperea nondualității pentru a lumina experiențele cotidiene și propriul psihic. Pentru el, "înțelegerea" nu era ceva pur intelectual, ci amintirea sau retrăirea experienței fundamentale "cine sunt eu", pusă acum să transforme obișnuințele.

Dar oare poți să-ți duci viața având ca far călăuzitor tezele nondualității, fără a o fi trăit măcar o dată? Se pare că este posibil, iar asta înseamnă că deja ai primit Grația. Fără această Grație, ego-ul nu te va lăsa să înțelegi absolut nimic și te va îndepărta rapid de aceste învățături...

Trebuie să *înțelegi* și să-ți *reamintești* mereu că totul este Voia Divină, inclusiv iluminarea, pierderea iluminării (revenirea ego-ului), ca și înțelegerea mesajului transmis de iluminați. Această *înțelegere* este accesibilă oricui, fiindcă se bazează doar pe câteva concepte simple: Lumea este un film proiectat pe ecranul Conștiinței Divine. Filmul (lumea) este doar un joc de lumini colorate și numai ecranul este solid și real.

Totuși, ego-ul va încerca să găsească lipsuri teoriei nondualității, fiindcă nu se potrivește în mozaicul gândurilor sale de până acum. După iluminare, intelectul observă jocurile psihologice egotice și le poate dejuca cu mai mare ușurință.

Lisa Cairns afirma, cu mult bun-simț, că un iluminat poate deveni în continuare o persoană tot mai bună. Este trist dacă iluminarea aduce o rigidizare psihică sau dezinteres pentru aspectul uman.

Dovedind o foarte bună capacitate de autoanaliză introspectivă chiar la o vârstă înaintată, **Ramesh Balsekar spunea** ⁹³ că iluminarea i-a adus următoarele schimbări psihice benefice, prin simpla *înțelegere* și *reamintire* a Adevărului:

⁹³ <https://www.youtube.com/watch?v=mlPBEjTgewo>

- Știind că nimic nu îl poate răni - decât dacă este Voia lui Dumnezeu sau destinul corpului-minte -, este mai relaxat și mai deschis, și-a lăsat garda jos. Asta i-a adus și unele mici neplăceri, dar și aprecierea celor din jur că este mai deschis și sincer.

- I s-a mărit sensibilitatea către ceilalți, manifestând mai multă grijă, dăruire și compasiune.

- Răspunsurile la dileme apar spontan la timpul potrivit.

- Știind că viața este o iluzie, acceptă mai ușor orice ce se petrece, chiar dacă este neplăcut.

- Apar, în mod natural, tot mai puține dorințe, astfel că folosește mai puțină energie pentru satisfacerea lor, care devine disponibilă pentru scopuri superioare.

- Apare o spontană desconsiderare a criteriilor convenționale de moralitate, ceea ce face deciziile în privința altor oameni mai ușoare. Fiecare corp-minte are propria sa natură inerentă, sau "programare", prin care acționează Puterea Divină. Înțelegerea acestui lucru elimină preocuparea excesivă pentru convențiile sociale, care, oricum, variază de la un loc la altul, de la o cultură la alta, de la o religie la alta.

- Pot apare momente de tristețe, din cauza programării corpului-minte, dar când, în momentul următor, reepare *înțelegerea*, tristețea dispare și nu apucă să se transforme în jale sau depresie.

- Lipsește teama de moartea sau pierderea cuiva drag, care este înțeles a fi un *personaj* din filmul vieții.

- Observă umorul în situații în care, înainte, nu îl observa.

Subtilitățile trezirii spirituale

În acord cu învățătura lui Ramesh Balsekar și folosind termenii din articolele mele despre nondualitate, dispariția *ego-ului aham* (senzația separării) este doar începutul procesului de estompare accelerată a *ego-ului evolutiv* (samskaras, tipare mentale, prejudecăți). Desigur, nu trebuie să așteptăm iluminarea pentru a depune un efort de autocunoaștere și autoîmbunătățire. Dar iluminarea aprinde fitilul pentru o purificare explozivă, dacă ea nu a existat deloc înainte. La început, *ego-ul aham* va reveni, eventual dispărând iarăși, și iar reapărând - astfel, iluminarea se poate dovedi un proces de mai lungă durată, solicitând participarea activă a aspirantului spiritual.

Poate că advaita-vedanta, nondualitatea tradițională indiană, le-a indus căutătorilor spirituali occidentali ideea că iluminarea le va aduce

automat dispariția aceluia *ego evolutiv*, transformându-i imediat în niște sfinți total detașați de condiția umană. Confuzia a fost reparată de neo-advaita, care subliniază că iluminarea nu-ți schimbă preferințele și nu face să dispară problemele. Ea doar distruge simțul separării, numit de mine *ego aham*.

Neo-advaita are **meritul** că ne lămurește că iluminarea nu rezultă din urmarea asiduă a unei căi spirituale, ci este cadoul Divinității. **Defectul** unor neo-advaitini este că nu recunosc că iluminarea este abia începutul drumului spiritual. Există loc pentru un progres infinit spre profunzimile Absolutului.

Maestrul iluminat **Adyashanti** spune că iluminarea e foarte simplă, că vine gratis, dar pentru ce urmează trebuie să plătești. Plătești renunțând la judecăți și acuzații. Ai nevoie de discernământ, dar nu să judeci oamenii. "Totul este perfect și complet", asta se percepe când te-ai trezit spiritual. Dar nu înseamnă să te blochezi și că nu e loc de mai bine. Odată ce te-ai iluminat, vechile prejudecăți vor începe să se ivească pe ecranul conștiinței. Tot ce trebuie să faci este să le menții în lumina adevărului nondual până vor dispărea de la sine. Așa se elimină treptat resturile egotice din minte. În paralel, crește profunzimea trăirii supraconștiente.

Același lucru îl spunea și Sri Aurobindo: pe măsură ce te înalți în stratosfera supramentală, cobori în abisurile inconștientului pentru a-l curăța. Deci, dacă nu folosești iluminarea ca pe un instrument de purificare mentală, de ce ai mai primit-o gratis?! Iluminarea aduce sfârșitul căutării (fiindcă ai aflat cine ești), dar nu și al evoluției.

În articolul meu „**Karma-yoga și nondualitatea**” introduceam ad-hoc termenii de *evoluție egotică* (specifică majorității oamenilor) și *evoluție spiritică* (posibilă doar odată cu iluminarea). Spuneam că iluminarea oprește, oarecum, pe prima, dar nu și pe a doua. Ceea ce ne aduce Adyashanti în vedere este că nu se întâmplă chiar așa. Ba chiar este posibil ca cineva să nu profite absolut deloc de iluminare și să o uite într-un sertar al minții. Putem spune că evoluția spiritică (din "stratosfera supramentală") favorizează și evoluția egotică (din "abisurile inconștientului"). Deci graficul mai exact al evoluției generale este o spirală, în care vectorul spiritic magnetizează în jurul său și evoluția egotică.

Totuși, majoritatea iluminaților doar observă că au niște reacții psihologice mai spontane, fără filtrul egotic care îi tempera din precauție. Nu-și pun problema să intervină în vreun fel asupra lor înșile, decât unii dintre ei. Ce să mai spunem de acei "sfinți nebuni pentru Dumnezeu" din

Orient...! Tradiția advaita-vedanta atrage atenția aspirantului asupra acestor aspecte mai delicate, pe care neo-advaita, tocmai din lipsa de tradiție (experiența înaintașilor), le neglijează, poate.

Adyashanti este un foarte profund gânditor iluminat, de un mare rafinament psihologic și experiență de consiliere. Conferințele sale pot fi comparate cu "studiile doctorale" în nondualitate (deși termenul este nepotrivit), sugerând lărgimea și profunzimea insight-ului său spiritual.

ADYASHANTI site oficial ⁹⁴ (lb. engleză)

Interviu cu Adyashanti (tradus) ⁹⁵

Interviu cu Adyashanti ⁹⁶ (alegeți subtitrarea în română)

Summa iru ⁹⁷ - multe texte de Adyashanti traduse în românește

"Adevărul este chiar aici și chiar acum" ⁹⁸ - textul tradus al unui interviu cu Adyashanti

Iluminați români (link-uri)

ATMAJI MAHARAJ (Ionuț Spiridon) (neo-advaita)

[Facebook](#) ⁹⁹ | [Canal YouTube](#) ¹⁰⁰

MARIUS MIHAI LUNGU (advaita-vedanta)

[Site oficial](#) ¹⁰¹ | [Cărți gratuite din colecția "Iluminarea pentru toți"](#) ¹⁰² | [Canal YouTube](#) ¹⁰³

LAURENȚIU MARGA (eliminarea anxietății și depresiei)

[Canal Youtube](#) ¹⁰⁴ | [Facebook](#) ¹⁰⁵

ILIE CIOARĂ (1916-2004) [Pagina dedicată](#) ¹⁰⁶

8 iulie 2020

⁹⁴ <https://www.adyashanti.org/>

⁹⁵ <http://viatamergeinaintepenet.blogspot.com/2017/08/interviul-nd-61-adyashanti-2despre-sine.html>

⁹⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=eg4SsMT-2jE>

⁹⁷ <https://leokamarius.blogspot.com/>

⁹⁸ <https://fymaaa.blogspot.com/2015/08/adyashanti-ce-este-non-duaitatea-3082015.html>

⁹⁹ <https://www.facebook.com/ionut.spiridon.165>

¹⁰⁰ <https://www.youtube.com/channel/UCbj9dgKheT-m19AxiQ3454Q/videos>

¹⁰¹ <https://nondualitatea.wordpress.com/>

¹⁰² <https://drive.google.com/drive/folders/1OMyb3LxmVzsQfyUNwvotEd1PW09du1fi?usp=sharing>

¹⁰³ https://www.youtube.com/channel/UCnMoTo2_pzADkkg9Gq_Un4Q/videos

¹⁰⁴ <https://www.youtube.com/channel/UCXqjafzVGH27NKChzTffXeg/videos>

¹⁰⁵ <https://www.facebook.com/OMPCALaurentiuMarga>

¹⁰⁶ http://www.spiritus.ro/tezaur/viata-spirituala/ilie_cioara.htm

SUROGATE DE CUNOAȘTERE ALE MINȚII

Capitole:

Războiul dintre trecut și viitor | Semi-adevăruri tranzitorii | Mizanscena astrală | Versiunile simultane ale realității | Existență și activare | Universuri paralele

Războiul dintre trecut și viitor

În prezent se duce un mare război între trecut și viitor. Trecutul se manevrează foarte ușor, fiindcă toate întâmplările sunt moarte, inerte și pot fi așezate cum vrem noi. Cunoștințele trecutului formează un corp compact, ca o legiune romană impenetrabilă și disciplinată.

Viitorul are alte atuuri. El aduce din când în când în prezent informații bulversante. Este ca un războinic singuratic de gherilă ce slăbește tabăra adversă în locurile vulnerabile. Dar atacurile sale prin surpriză sunt devastatoare. Trecutul trebuie să-și reorganizeze de fiecare dată cunoștințele pe baza noilor informații din viitor (incredibile și de neînțeles). Toată organizarea anterioară se duce de râpă, iar trecutul trebuie reinventat de fiecare dată. Se pare că războiul nu are niciodată un învingător, ci doar bătălii pierdute și câștigate de una sau cealaltă dintre tabere.

Dar iată și un caz rar, în care viitorul iese victorios la nivel individual. O acțiune de gherilă total devastatoare pentru cunoștințele trecutului este **iluminarea spirituală**. În urma aceluia clic energetic, iluminatul își dă seama, fără doar și poate, că *absolut tot ce știa despre viață este complet fals*. Totul a fost o minciună în care a crezut orbește.

Real este numai Absolutul, în care universul apare ca un fum. Fumul pare solid privit din interior, de către creaturi. Natura sa însă este ca de vis. Fumul există, desigur, dar numai prin grația Vidului Absolut. De fapt, fumul este tot Absolutul, căci n-ar fi avut de unde altundeva să provină. Absolutul se autohipnotizează că ar fi fumul.

Absolutul divin este real 100%. Universul creat este real pentru creaturi, dar ireal pentru Absolut, un vis sau joc magic. Iar ego-ul este o iluzie individuală în cadrul universului, ego-ul este ireal 100%. Iluminarea înseamnă trăirea directă a acestor 3 definiții ale realității.

Trecutul, prezentul și viitorul sunt abstracții ale minții temporale. Timpul este un concept mental. Când acest concept dispare din minte (lucru rar, dar posibil!), se percepe doar eternul Acum. Deci **prezentul nu este Acumul**. Prezentul este doar o subspecie a conceptului de timp. El nu există, după cum nici trecutul și nici viitorul nu există decât în minte. De altfel, cum ai putea defini prezentul? Este o clipă, dar cât durează ea? Sau este o zi întreagă? Nimeni nu știe cât anume durează prezentul și unde e hotarul trecutului sau viitorului. Ar putea dura oricât vrem noi, e un concept la discreția minții.

Acumul este ceva foarte real și trăibil prin iluminare, este eternitatea. Dar mintea nu poate înțelege, fiindcă mintea funcționează doar în timp și timpul este o abstracție a minții. Însăși funcționarea minții solicită momente succesive de timp. Dar mintea nu își are sursa în timp, ci în Acumul etern, ca orice altceva.

În Acumul etern există simultan toate secvențele de „timp”. Ele ar putea fi chiar inversate, dacă Cineva ar vrea-o. Însă, pentru a se păstra o ordine, succesiunea cadrelor se conformează unor reguli stricte. Asta nu înseamnă că, experimental, nu s-ar putea inversa unele cadre temporale... Dar cine ar face experimentul? Nicidecum omul, cu mintea sa limitată. Doar Creatorul și aleșii Săi...

Semi-adevăruri tranzitorii

Joshua Stone este un autor spiritual respectabil, care a lansat însă o afirmație discutabilă. Maeștrii săi spirituali invizibili i-au comunicat faptul că fiecare spirit uman încarnat face parte dintr-un suprasuflet cu 12 sau 144 de spirite. Suprasufletul se divide și se întrupează în vieți umane chiar și paralele. În opinia mea, aceasta este o informație spirituală semi-adevărată, care doar pregătește intelectul pentru a asimila ulterior o informație și mai incredibilă despre alcătuirea universului. Probabil că Joshua Stone era un adept al astrologiei, iar cifra 12 exercita o fascinație irezistibilă pentru intelectul său.

Ce știm, totuși, este că, atunci când un Spirit superior foarte evoluat își termină ciclul de viață în Cosmos și se pregătește de a intra definitiv în Dumnezeire, el își cedează perispiritul, care este materia foarte fină ce înconjoară nucleul absolut al spiritului. Această materie fină, care a evoluat însoțind Spiritul de-a lungul eonilor de timp, va fi folosită pentru crearea a noi spirite. Nucleul acestora provine tot din Dumnezeire, dar va

fi înconjurat de această energie perispirituală de foarte bună calitate pentru a putea exista în lumile create.

Putem deci spune că oricare spirit provine, într-un fel, dintr-un spirit foarte bătrân, care s-a retras „la pensie”, în Dumnezeire. Poate că există o oarecare afinitate între noile spirite create și acest sâmbure de Dumnezeu. Totuși, oricare sâmbure de Dumnezeu se raportează identic față de orice creatură, nu face discriminări și nu are preferințe. Deci dacă există un „suprasuflet”, acesta nu este un gen de spirit de 10 sau de 100 de ori mai mare decât spiritele obișnuite, ci însuși Dumnezeu.

Marele adevăr este că Dumnezeu se divide într-o infinitate de spirite, care animă tot ce înseamnă Viață în Univers. Chiar și pietrele sunt vii, pentru că au un spirit ce le ține în coeziune. Când spiritul pietrei pleacă, piatra devine praf. Și, bineînțeles, fiecare formă biologică conține un spirit care o animă.

Acest Mare adevăr poate fi mai greu de cuprins și, de aceea, este uneori pregătit de comunicarea unor „adevăruri intermediare” incomplete. Nu există aici vreo „vină” sau „minciună”, ci, pur și simplu, mintea omului trebuie pregătită pentru a putea accepta ceea ce, inițial, ar fi respins vehement.

În fond, un iluminat v-ar putea confirma că orice afirmație despre Dumnezeu este falsă. Asta nu împiedică omenirea să vorbească la nesfârșit despre Dumnezeu și calitățile Sale. Iar universul este tot Dumnezeu, nu-i separat de El. Universul creat este la fel de incomprehensibil.

Mizanscena astrală

Visul este o realitate paralelă în care realitatea fizică dispare, rămânând doar piesa de teatru oniric în care suntem actori și spectatori. Uneori, spiritele prietene invizibile decid să ne comunice anumite mesaje prin intermediul viselor. Ele se transformă în personaje și intră fără să ceară voie în piesa visului nostru. Acolo își joacă rolul cât pot de bine, lăsându-ne cu niște impresii puternice, ce persistă și după trezire. Desigur, nu se întâmplă în toate visele acest lucru, dar uneori, mesajul este atât de impresionant, încât ne marchează pe toată ziua și ne atrage atenția la anumite lucruri din viața noastră și la faptul că mai există o realitate invizibilă.

Starea de hipnoză este tot un fel de vis conștient, dirijat de un specialist în hipnoterapie. Prin hipnoză, intrăm într-o realitate rafinată,

fluidică, ușor de modelat de intenții și dorințe. Este lumea de natură astrală, unde putem întâlni sau crea orice forme și evenimente. Regresiile hipnotice sunt supervizate, în mod normal și preferabil, de ghizi spirituali invizibili. În lipsa lor, se pot petrece accidente, iar regresia nu mai este terapeutică, ci doar hrănește simpla curiozitate, putând deregla psihicul.

O regresie hipnotică corect condusă începe prin sugestia hipnoterapeutului ca sufletul clientului să meargă acolo unde are ceva de aflat important pentru el. Cine alege destinația? Desigur, ghidul spiritual care supervizează procesul. El alege cadrul vieții anterioare sau viața dintre vieți pe care clientul o va experimenta intens, ca o piesă de teatru absolut reală.

Informațiile răspund, în primul rând, nevoilor psihologice urgente ale clientului. Odată obținute, acele informații pot aduce cu ele și vindecarea emoțională de unele traume provenind din vieți de mult apuse sau din actuala viață. Dar trebuie să înțelegem că toată mizanscena poveștii respective este o **recreare** artificială a unei realități trecute, ca într-o piesă de teatru istoric. Cel puțin, acest lucru este evident din mărturiile clienților și hipnoterapeuților. Creierul poveștii este spiritul-ghid, care se folosește de baza de date akashică într-un mod creator, inventiv, terapeutic.

Și iată un caz care a șocat o hipnoterapeută, dr. Elena Gabor, relatat de domnia sa. Un client, fiind trimis în viața anterioară, se vede ca bărbat în jurul unui foc de tabără, înconjurat de familia sa, iar băiețelul său, în vârstă de 5 ani, îl întreabă: „Tati, cine este doamna care te însoțește și te îndrumă?”. La care clientul, aflat în transă hipnotică se adresează specialistei noastre: „Mă întreabă de tine!”. Doamna a rămas șocată. Ea credea, ca orice specialist în hipnoză, că este doar un observator detașat și atent la vorbele clientului. Iar acum s-a trezit că devine o parte a poveștii clientului său. Cum este posibil așa ceva?

Explicația mea ține de ce vorbeam mai devreme, de mizanscena astrală. Practic, în piesa de teatru în care trăia clientul, un spirit prieten s-a autointrodus în rolul băiețelului care întreba, în urmă cu un secol și ceva, despre „doamna” hipnoterapeut de astăzi. Scopul previzibil al acestei intromisiuni a fost de a-i deschide doamnei Elena Gabor mintea, a-i scutura unele prejudecăți. Vizitarea cronicii akasha nu este doar ca privirea exponatelor moarte dintr-un muzeu. Este o recreare a unei realități dispărute, iar în acest proces, spiritele superioare pot aduce informații suplimentare dacă vor. La fel cum se folosesc de visele omului pentru a-i transmite unele mesaje.

Desigur, spiritele nu abuzează de acest procedeu, pentru a nu da peste cap psihicul fragil al omului. Dar în doze mici, poate provoca deschideri mentale neobișnuite. Și în cazul relatat, semi-adevărul tranzitoriu pregătește terenul minții pentru alte adevăruri mai greu de digerat intelectual.

Ba chiar, în hipnoză sau meditație, dacă cererea este acceptată de spiritul-ghid, omului i se pot prezenta și alte imagini din cronica akasha, fără legătură cu antecesorii săi spirituali, dar care îi explică unele nelămuriri de natură științifică, filosofică, spirituală.

Atât dr. Michael Newton, cât și continuatoarea cercetărilor acestuia, dr. Elena Gabor, relatează că, în ședințele hipnotice, specialistul discută cu clientul, sugerează acțiuni, interacționează cu personajele din acel cadru, și nu doar cu sufletul clientului, ci și cu alte personaje. Nu este doar o scenă ca de film, în care nu putem interveni. Ci este ca un joc video, unde acționăm direct. Deci vizionarea vieților anterioare sau a vieții dintre vieți nu este o reproducere seacă, ci o mizanscenă astrală cu tot dichisul. Ea slujește ca oamenii să afle lucruri incredibile pe căi incontestabile. Aceste lucruri le-am putea afla simplu, dintr-o carte sau dintr-o conferință. Dar ele vor fi mereu supuse criticii și îndoielii. Când însă ele provin din surse oneste și de necontestat, par să topească treptat neîncrederea în asemenea informații ca de science-fiction.

Versiunile simultane ale realității

Totuși, doamna Elena Gabor a primit de la Maeștri spirituali, prin hipnotizarea unui medium numit Mia, un răspuns diferit de interpretarea dată de mine. Ei i-au explicat că viețile anterioare și viitoare ar fi, de fapt, **simultane și alăturate** în lumea Luminii. Iar adevărații specialiști în hipnoterapie ar pleca și ei, printr-o copie astrală, în viața anterioară a clientului, unde îl asistă pe acesta. Deci copilul din acea scenă ar fi văzut dublura astrală a doamnei Gabor, venită dintr-o realitate paralelă...

Acesta îmi pare a fi tot un semi-adevăr intermediar care pregătește mintea pentru șocuri de cunoaștere ulterioare și mai și. Deși, alte dovezi par a le da dreptate Maeștrilor spirituali contactați prin mediumul Mia...

Mirra Kelly, o altă hipnoterapeută cu har, relatează că s-a supus și ea unor ședințe de hipnoză în care și-a văzut viața anterioară. Problema a fost că a dat peste două variante diferite. Prima dată, s-a văzut că era o stewardesă a lui Stalin. A doua oară, s-a văzut că fiind o spioană sovietică

în America. Cele două variante se excludeau, deci nu puteau fi valabile în cursul aceleiași vieți. Mirra Kelly, foarte șocată și ea, a înțeles că ar fi vorba de două versiuni diferite ale trecutului. Ceea ce dă peste cap ideea că trecutul ar fi mort și bătut în cuie. Dar confirmă ipoteza, menționată și de doamna dr. Gabor, că există **versiuni simultane ale realității**.

Doamna Elena Gabor spunea faptul că viețile anterioare sunt paralele, în eternul Acum. Dar ele sunt activate, de obicei, în ordinea temporală normală. Numai prin **excepție**, se admite unui spirit să trăiască o viață viitoare, dar numai dacă NU are legătură cauzală cu viața curentă, ca să nu interfereze, adică viitorul să nu afecteze trecutul sau prezentul. Dânsa ne relatează cum un client de-al său, trimis într-o viață ce avea legătură cu problemele sale actuale, s-a dus în viitor peste 500 de ani, relatând anumite lucruri. Culmea este că, după ședința de hipnoză, simptomele și problemele sale au dispărut. Această vindecare ar fi exact *dovada* că viața viitoare chiar a existat deja, din moment ce vindecarea s-a produs la fel ca în cazurile de regresie în trecut.

Eu aș relua aici ipoteza mea că și acesta poate fi un semi-adevăr tranzitoriu și o mizanscenă. Adică, spiritele s-au folosit de respectivul client pentru a-i aduce în vedere doamnei Gabor un lucru șocant, demonstrându-i valabilitatea prin vindecarea obținută la sfârșit. Totuși, vindecarea putea fi realizată de spiritele vindecătoare, nu este o dovadă infailibilă. În final, clientul a rămas mulțumit, iar doamna Gabor a redescoperit o nouă fațetă incredibilă a Vieții. Cred că Maeștrii spirituali acționează constant pentru a pregăti mentalul doamnei Elena Gabor (și prin dânsa, a studenților, cititorilor și ascultătorilor săi) pentru a suporta adevăruri tot mai greu de acceptat de mintea comună.

Ideea că nu există timp este reiterată de numeroase comunicări ale spiritelor. Doar că mintea noastră nu poate pricepe asta. Și atunci ni se dau tot felul de scenarii care să ne apropie treptat de înțelegere. Unul din aceste adevăruri este că viețile ar fi paralele și simultane. Spiritul poate intra în ele oricând dorește, dar întotdeauna fiind supravegheat de entități superioare. Nu face orice spirit ce vrea el, ci trebuie respectate niște reguli. Regula de bază este că trebuie urmată o succesiune logică, stabilită de Seniorii karmei.

Existență și activare

Mai departe, concepția multor înțelepți este că, la fiecare alegere importantă din viață, noi o luăm pe una dintre variantele de viitor. Toate

variantele preexistă, iar noi doar activăm una dintre ele. Aceasta este o altă idee revoluționară. Ea seamănă cu ideea anterioară, cu viețile paralele simultane, dar este și mai tare. Acum aflăm că toate variantele posibile deja EXISTĂ, iar noi doar ACTIVĂM una dintre ele. Interesantă diferență!

Așa explicăm de ce Mirra Kelly a obținut două versiuni ale trecutului: ele *existau* dintotdeauna. Nici nu știm dacă vreuna din cele două versiuni a fost și *activată* de predecesora spirituală a Mirrei, rusoaica sovietică.

Aici ajungem la dilema dacă tot ce există este real. Versiunile de viitor (deci și de trecut) *există*, dar dacă nu au fost *activate*, ele nu sunt reale – am putea spune asta. Activare prin alegere liberă. Aceasta este și explicația de ce unele profeții nu se adevăresc, în timp ce altele se petrec exact cum au fost prevăzute. Viitorul *există* în mai multe variante, dar una singură va fi *activată*.

Dar există liber-arbitru? Unii înțelepți spun că nu, ceea ce este contraintuitiv. Totuși, însăși existența versiunilor diferite ale realității confirmă și întăresc ideea de liberă voință. Ele sunt create tocmai de liberul-arbitru. Altfel, ar fi fost suficientă o singură versiune, nu-i așa?!

Și dacă există un liber-arbitru real, cât de extins este el? Aici se pot purta multe discuții. Din perspectiva lui Dumnezeu, orice am alege, tot vom sfârși cumva acolo unde ne așteaptă El. Alegerea noastră va determina varianta activă, dar se va încadra strict în posibilitățile oferite de Creator.

Universuri paralele

Dar oare nu sunt toate acestea niște simple speculații filosofice? Ce dovezi avem că aceste lucruri chiar există?

Marius Ghidel este un mistic nativ căruia i se întâmplă tot felul de fenomene incredibile. Nu el alege să le trăiască, nu practică yoga sau alte metode oculte și nu își dorește să trăiască fenomene stranii.

Una din ultimele sale isprăvi paranormale are legătură cu ce am discutat mai sus. Anul trecut, Marius se afla la un hotel și voia să coboare cele două etaje cu liftul. S-a suit în lift și a apăsă butonul pentru parter. Curios, liftul a început să urce și a mers până la etajul 5. Era **foarte straniu**, căci hotelul în care era cazat Marius nu avea decât 3 etaje. Cu genunchii tremurând, a ieșit din lift și le-a văzut pe cele două recepționere care, de obicei, stăteau la parter. Marius a coborât speriat pe

scări cele 5 etaje, fiindcă nu mai avea încredere în acel ascensor. La parter, le-a regăsit pe cele două recepționere amabile, care nici vorbă să fi părăsit locul.

Este o mărturie șocantă a unui om care a fost dus, de ghizii spirituali, desigur, într-o versiune paralelă a realității fizice. Este, dacă vreți, dovada că acestea există, independent. În respectiva versiune, hotelul avea 5 etaje, nu 3, ca în prezenta versiune.

Fiecare versiune are o coerență internă. Asemenea treceri dintr-o versiune în alta nu sunt posibile decât ca o scurtă lecție, o excepție didactică. Omul nu se poate aventura după cum îi trece prin cap dintr-un univers paralel într-altul. Ne rămâne doar puterea fanteziei, ca să ne imaginăm lucruri inexistente. Poate însă că imaginația nu inventează nimic, ci doar preia lucruri din alte versiuni ale realității...

Filosofic vorbind, care versiune este *mai* reală? Sau putem spune că toate sunt la fel de reale, cum ne sugerează întâmplarea lui Marius? Dacă este așa, atunci este clar că niciuna nu este reală. Și ajungem la afirmația de la începutul articolului.

Universul este ca un fum, doar aparent real. De fapt, uni-versul este un multi-vers, un amestec de fumuri diferit colorate, care nu se amestecă, ci coexistă în același spațiu-timp. Într-un moment de grație, Marius a fost trecut dintr-un fum într-altul și înapoi. De fapt, Marius există „clonat” în câte universuri paralele există. Ceea ce înseamnă că, de fapt, nu există niciun Marius și nu există niciun univers. Totul este o ILUZIE divină.

Această idee a universurilor paralele ne este redată și de Maria Cociș în dialogurile ei telepatice cu un spirit prieten, transcrise de mine: **Maria întreabă, spiritele răspund (3).**

Aceste idei revoluționare pregătesc mentalul colectiv pentru revelații și mai mari. Cum spunea Bob Marley: *“Când crezi că ai toate răspunsurile, vine viața și schimbă întrebările”*. Iluminații spun că orice ne-ar spune mintea este o minciună. Din perspectiva Adevărului divin, mintea doar segmentează Marea Realitate și complică ceea ce este simplu de la natură. Cum ar putea deci mintea să ne ofere altceva decât surogate de cunoaștere, nicidecum marea Cunoaștere?!

21 iulie 2020

INIMA SPIRITUALĂ sau SINELE SUPERIOR

Capitole și subcapitole:

Inima spirituală | Cum să recunoaștem Inima spirituală | Iluminarea spirituală | Iluminarea, o hipnoză din care nu mai revii | Liberul-arbitru [Mintea fizică] [Al cui este liberul-arbitru] [Ponderea deciziilor] | Sfânta Treime SAT-CHIT-ANANDA [Spiritul sau Dumnezeu] [Paranteză filosofică] [Revelațiile mecanicii cuantice] | Sfânta Treime din om [Post-iluminarea și contracararea ei] [Alte stări modificate de conștiință] | Sunt animalele iluminate? | Cel mai tare nondualist [Nondualism exclusivist] [Nu maestrul, ci contextul] [De ce prefer Spiritul lui Isus]

În tradiția spirituală nondualistă se vorbește deseori despre Inima spirituală. Ea este, cum îi sugerează numele, plină de dragoste, dar mai este și plină de inteligență – într-un cuvânt: de înțelepciune. Idealul căilor spirituale este să *armonizeze inima cu mintea*, iar acest ideal există deja manifestat ca Inima spirituală. Ea este modelul sau tiparul după care ar trebui să trăim ca ființe superioare.

IUBESC IUBIREA CE IUBEȘTE
IUBESC ȘI EU CA EA.
TOT CE EXISTĂ ȘI TRĂIEȘTE
ARE UN LOC ÎN EA.

R.P.

Inima spirituală

Inima spirituală sau Sinele Superior este o structură de vibrație intermediară între *mintea fizică* (conștientul, care percepe dimensiunea 3, fizică) și Spirit. În scrierile mele anterioare am numit-o „*mintea subtilă*”, conținând două frecvențe distincte: a) *mintea astrală*, responsabilă cu gândurile concrete, în legătură cu tărâmul formelor astrale, al spiritelor încă imature (dimensiunea 4); b) *mintea mentală pură*, ce vehiculează gândurile abstracte, fiind în legătură cu tărâmul Non-formei, al spiritelor evolute (dimensiunea 5). **Inima este Inteligența blândă și caldă a Spiritului, adică Mintea spirituală.** Inima ne transmite *voința* Spiritului pe înțelesul nostru omenesc.

(Să mai menționăm că dimensiunea 6 ar corespunde Marilor Spirite aflate la apogeul evoluției lor, Luminile Universului care îl conduc după indicațiile venite de mai sus. Ultimul nivel al acestei clasificări este al șaptelea, Supremul Absolut nemanifestat, Dumnezeu Creatorul.)

Inima deține memoria vieților anterioare și toată înțelepciunea adunată timp de eoni, de la crearea spiritului. Ea primește mereu informații proaspete de la Dumnezeu și spiritele prietene, așa că evoluează continuu. Inima nu este atotcunoscătoare precum Dumnezeu, dar știe tot ce trebuie să știe la nivelul ei de evoluție. Inima crește și după moartea omului și va crește în veșnicie, fiind averea spiritului, rodul existenței sale, măsura progresului său.

Inima învață mereu din pățaniile omului, care apar ca efecte karmice. Omul ignorant nu înțelege de ce i se întâmplă atâtea necazuri, dar Inima vede toate conexiunile și învață din ele. Când Inima reușește să comunice omului aceste relații cauzale între faptă și răsplată (fie din viața curentă, fie de peste veacuri - prin intuiție, meditație, hipnoză, revelație, vise etc.), omul devine mai înțelept și iubitor, diminuându-și ego-ul și, astfel, necazurile încep să dispară de la sine, fiindcă lecția respectivă a fost asimilată. Problema este atunci când omul nu reușește să primească mesajele iubirii și cunoașterii de la Inima sa, și el continuă să greșască împotriva legilor universale, adică să "păcătuiască". Atunci, rămâne ca suferința să-l învețe, prin metoda sa dură, ceea ce ar fi putut învăța prin metoda blândă a Inimii.

Inteligența spiritului este numită Inima spirituală, iar *Voința* Divină supremă radiază din nucleul Spiritului. Cu alte cuvinte, dacă Spiritul ar fi o sferă, Inteligența ar fi suprafața ei, iar Voința s-ar găsi în centrul sferei. Această Voință este mai presus de Inteligență și înțelegere, ea doar poruncește, iar Inteligența găsește căi concrete de împlinire a poruncii. Inima sau Mintea spirituală oferă omului toate inspirațiile și intuițiile benefice legate de aspectele vieții fizice, sentimentale, intelectuale și spirituale.

În cazul spiritelor libere, dezîncarnate, Inteligența sau Inima face parte din *perispiritul* lor și este folosită în contactul cu oamenii și pentru a analiza tot ce se petrece pe planul terestru și în alte dimensiuni. Deci Inima face parte integrantă din orice Spirit, este organul înțelepciunii lui (manifestând inteligență și iubire). După moartea omului, ea rămâne înglobată în Spirit, esențializată și purificată de balastul terestru.

Pe scurt, descriem Spiritul ca având drept „cap” Voința, ca *organ al inteligenței iubitoare*, Inima, iar ca *organ de percepție*, Conștiința pură.

Observație importantă privind terminologia

În anatomia psihicului uman, Inima spirituală (Sinele Superior sau Sinele adevărat) nu este chiar același lucru cu Spiritul sau esența centrală. Când vorbim de *Sinele divin*, ne referim simultan la *Sinele Superior* și la Spiritul *divin*, ceea ce nu este greșit, fiindcă oricum ele acționează sinergic și nici nu prea le putem diferenția din perspectiva minții noastre limitate. Totuși, e util să le distingem pentru a înțelege mai clar unele texte spirituale.

În cărțile dictate Ginei Lake de Spiritul lui Cristos apar mențiuni ale acestei diferențe. Termenii folosiți acolo sunt: „sufletul” [*soul*, engl.] reprezintă Spiritul, „sinele fals” este ego-ul, iar „sinele adevărat” [*true self*, engl.] este Inima spirituală. Mai jos, vom folosi câteva citate din următoarele lucrări:

Sursa 1: „Isus ne vorbește – despre întruchiparea Conștiinței Cristice”, capitolul 13

Sursa 2: „Totul este Grație – noi învățături de la Isus privind Adevărul despre viață”, capitolul 3

«Sinele adevărat este un aspect al sufletului tău.» (*sursa 1*)

Să reținem că, în primul rând, tu nu ești eul fals sau ego-ul. În al doilea rând, se afirmă că sinele cel adevărat este Inima, care este un *aspect* al Spiritului. Înseamnă oare că tu ești Inima? Vei găsi răspunsul citind până la sfârșit.

«Trebuie să învățați să percepeți prin ochi care văd clar adevărul: ochii sinelui vostru divin. Aceasta este Inima.» (*sursa 2*)

Inima este organul înțelepciunii sufletului.

«Faptul că aveți o Inimă este dovada bunătății ce stă la baza vieții, și numai Inima este capabilă să perceapă această bunătate.» (*sursa 2*)

Ego-ul sau sinele fals nu poate percepe iubirea.

Cum să recunoaștem Inima spirituală

«Inima nu numai că îți transmite informații despre planul sufletului tău, ci și te ghidează prin viață, moment de moment.

Spre deosebire de vocea ego-ului, Inima nu îți spune ce și când să faci sau cine ești. Inima te lasă să alegi și acceptă orice alegi tu, dar îți transmite cu răbdare sugestiile sale. Nu te împinge, nu te grăbește și nu te sperie, ca ego-ul. Inima folosește rareori cuvinte, deși ar putea folosi câteva, dacă-i nevoie pentru a-ți salva viața sau a te ajuta să eviți un accident. Altfel, Inima comunică în alte moduri, mai ales intuitiv.

Și, spre deosebire de vocea din cap, Inima nu comunică non-stop, ci doar când e nevoie. Inima intră pe fir nu prin gânduri, ci printr-un sentiment intuitiv că te-ai abătut de la cale și că trebuie să te reorientezi. În continuare, Inima îți oferă îndrumare prin intuiția ta, până când revii din nou ferm pe calea cea bună.

Tot Inima îți comunică, moment de moment, unde se găsește conștiința ta: dacă este identificată cu gândurile tale și sinele imaginar, sau este expansionată, liberă și în contact cu sinele tău divin, sau undeva între. [n.tr. - acesta ar fi discernământul spiritual sau *buddhi*] Aceste informații sunt furnizate prin senzația de relaxare și pace atunci când ești aliniat cu sinele divin sau prin tensiune și contracție atunci când nu ești.

Pentru a auzi mica voce liniștită a intuiției, a Inimii, trebuie să asculți foarte atent. Trebuie să te consacri s-o auzi și s-o urmezi, deoarece nu va insista s-o asculți. Spre deosebire de vocea din cap, Inima nu îți va da motive să o asculți și nici nu va încerca să te convingă de justetea punctului ei de vedere. [n.tr. - Dumnezeu nu dorește să distrugă ego-ul, care are rostul său, ci ca tu să-l depășești natural]

Inima vorbește fără cuvinte, cu blândețe, cu răbdare și cu bunătate. Și dacă îi spui "nu", va respecta această alegere. Inima va aștepta până când vei fi gata să te întorci la ea și să-i ceri singur răspunsuri. Atunci vei începe să-ți auzi Inima mai clar și să-ți dai seama de ajutorul care este acolo pentru tine.

Ai urmat întotdeauna îndrumările Inimii într-o oarecare măsură. Deși tăcută și neimpunătoare, Inima, totuși, doar ea, îți trăiește viața. Inima te lasă să-ți crezi gândurile și să te prefaci că ai fi ceea ce spun ele că ești, până în clipa când ești gata să vezi adevărul despre ele. Între timp, Inima îți oferă îndrumări așa cum poate ea: prin inspirație, impulsuri, motivație, îndemnuri, stimuli, entuziasm, atracție și bucurie. În fiecare moment, Inima te conduce cu ajutorul acestor comunicări subtile.

Cunoști deja bine aceste comunicări. Nu poți să nu urmezi impulsurile, pulsunile, bucuria și inspirația Inimii, cel puțin o parte din timp, căci atunci te simți bine, când îți urmezi Inima. Așadar, atunci când vei trece complet de la urmarea minții la urmarea Inimii [n.tr. - prin iluminarea spirituală], vei face doar mai mult din ceea ce știi deja să faci și o vei face mai conștient, mai intenționat.» (citate din sursa 2)

Iluminarea spirituală

Miezul Spiritului, esența acestuia este chiar Dumnezeu Absolut. Mai bine zis, este o Rază unică din Lumina Divină, sau o scânteie din Marele Foc, sau o picătură din Ocean. Este Dumnezeu care se preocupă mai ales de ființa ta, dar totodată este în legătură cu Întregul. În realitate, pentru Dumnezeu nu există "ființa ta", deoarece totul este El, unica Ființă, care se preface că se multiplică în miriade de ființe diferite. Această prefăcătorie se numește Iluzie cosmică sau Maya.

Spiritul nu poate fi înțeles de mintea omului. Tot ce poate fi cât de cât înțeles ne vine de la Inimă. Spiritul-Dumnezeu poate fi doar trăit direct, lucru care se petrece în fenomenul **iluminării spirituale**. Atunci Prezența spirituală se face simțită și în mintea fizică, ca un ecou purtat de Conștiință. Acest proces NU este realizat de *Inimă*, care doar ne însoțește pe cale, fiindu-ne cel mai bun prieten și călăuză. Numai *Voința* divină are privilegiul și meritul de a ilumina omul, manevrând *Conștiința* printr-un fel de magie.

Viața noastră spirituală, cu urcușurile și coborâșurile ei, este călăuzită de Inimă, dar *iluminarea spirituală* ține direct de Voința lui Dumnezeu, care nu poate fi chestionată sau influențată. Sunt două procese sau fenomene distincte, dar strâns legate între ele, pe care le vom detalia ceva mai jos.

Ceea ce facem după evenimentul iluminării (în așa-zisa **perioadă post-iluminare**) depinde de deciziile pe care le vom lua atunci, în acord sau dezacord cu Inima. Fiecare om reacționează diferit la iluminare și după acest eveniment, ca să nu mai vorbim de faptul că fiecare om ajunge la iluminare în felul său propriu. Fenomenul iluminării este ca și cum Soarele Divin ar coborî pe pământ, orbindu-ne cu lumina sa magnifică și reducându-ne la tăcere vocea minții. Dar după ce Soarele se ridică la locul său ceresc, începem să ne dăm cu părerea. Ce părere să ai despre ceva nemaivăzut și de neînțeles?! Acesta este ego-ul, vrea să aibă păreri despre orice.

La unii, ego-ul își însușește iluminarea și zice „sunt iluminat”. La alții, ego-ul se face că nu s-a întâmplat nimic, considerând că iluminarea e prea plictisitoare și de neînțeles, și-și vede în continuare de viața lui agitată. Alții, în schimb, sunt disperați că au pierdut iluminarea și nu știu ce să mai facă ca să o recapete. Tot ego-ul este cel disperat, găsindu-și acum un motiv permanent de nemulțumire.

Dar, în general, după prima pogorâre a Luminii Sfinte sau, dacă vreți, a Duhului Sfânt, omul devine mult mai receptiv la glasul Inimii,

care treptat, preia aproape toate funcțiile minții fizice (la cei pe deplin și stabil iluminați).

Dacă este așa, ne-am putea întreba: *Pentru ce a mai inventat Dumnezeu mintea fizică, dacă exista deja un înlocuitor mai valoros al ei?!*

Răspuns: Poate pentru că numai mintea fizică poate fi păcălită de ego. Iar ego-ul are rolul său evolutiv absolut necesar, până la un punct. Dar în preajma iluminării, majoritatea funcțiilor mentale sunt preluate de Inimă sau Inteligența spirituală. **Acesta este rostul iluminării: schimbă funcționarea minții, de la predominanța ego-ului asupra minții fizice, la predominanța Minții subtile, supusă Spiritului Divin.**

* * *

Mintea subtilă, Inima, Inteligența spirituală, Supramentalul (cf. Sri Aurobindo), Buddhi (cf. vedanta) toate acestea sunt nume ale aceleiași structuri energetice de vibrație înaltă care ne traduce Voința Spiritului (Atman, cf. vedanta) pe înțelesul nostru.

Pentru cei mai mulți oameni spirituali, ea este Sinele Superior la care au acces, o anticameră a perfecțiunii, o pre-iluminare, o înaltă înțelegere spirituală fără iluminarea directă. Cu ajutorul Inimii, pot trăi stări de extaz beatific, pot avea revelații de orice tip (intelectual, spiritual, artistic etc) și pot îndeplini orice fel de porunci divine. Totuși, toate aceste stări sublime sunt trecătoare și, până la urmă, omul revine la conștiința egotică de bază.

Doar relativ puțini oameni primesc **Grația iluminării depline**, prin care intră în contact cu Spiritul sau Raza de Dumnezeu. Aceștia vor gândi de acum înainte cu Inima sau Mintea spirituală, care le va călăuzi fiecare pas și fiecare gând. Este o transformare radicală psihologică, care marginalizează complet ego-ul. Iluminarea deplină nu este o stare trecătoare, ci fundalul divin pe care se desfășoară viața.

Iluminarea, o hipnoză din care nu mai revii

Mintea subtilă sau spirituală se manifestă foarte clar în fenomenul hipnozei, ea fiind cea care acționează în locul ego-ului. La sfârșitul ședinței de hipnoză, ego-ul nu știe nimic din ce s-a întâmplat, tocmai pentru că el nu era prezent când trupul acționa acolo. În fenomenul somnambulismului, tot Mintea subtilă conduce operațiunile.

În meditație, prin liniștirea minții fizice, reducem influența ego-ului și avem acces la Mintea subtilă, de unde primim revelații, inspirații și chiar stări de beatitudine.

Când te lași hipnotizat pe o scenă de spectacol, ce se întâmplă? Te simți foarte relaxat, fericit, dezinhibat, spontan, foarte atent, foarte receptiv și sensibil. Acesta ești tu, cel autentic, adică Inima. Ego-ul a părăsit scena. Când ieși din transă, revine ego-ul. Asta se întâmplă în hipnoză. Adevărul e altfel decât îl știm noi: **ieșirea din transa hipnotică este, de fapt, intrarea în transa egotică și invers.**

Nu este niciun pericol să fii în transa hipnotică. Oamenii demonstrează calități remarcabile de care nu sunt capabili în starea „normală” de veghe (adică egotică). Dacă am putea intra într-o stare de autohipnoză din care să nu mai ieșim niciodată, aceasta ar fi iluminarea spirituală. Doar că nu prin tehnici hipnotice se obține iluminarea, ci prin Har. Nimeni nu poate rămâne într-o hipnoză indusă, ci va ieși automat și destul de repede din ea, eventual, prin somn.

La fel, și cu plantele sacre, halucinogene: ele pot induce uneori stări autentice de iluminare, dar sunt doar o exemplificare rară ce te lasă descumpănit și nu-ți oferă nicio soluție de a rămâne iluminat sau măcar de a înțelege ce ți s-a întâmplat. Ca să nu mai vorbim de posibilele riscuri colaterale.

Iluminații dovedesc o inspirație extraordinară în ce spun, acuratețe a percepției și simt o fericire permanentă, dar suportabilă. Iluminarea este procedeul tainic prin care Spiritul blochează intervenția ego-ului asupra minții fizice.

După iluminare, Conștiința rămâne focalizată asupra minții fizice, nu zboară către Ceruri. Experiențele extrasenzoriale nu se datorează direct iluminării, ci altor fenomene subtile.

În schimb, pe timpul somnului, Conștiința tuturor oamenilor iese din corp odată cu Spiritul, al cărei *organ de percepție* este, trăiește în alte tărâmurile o scurtă perioadă, iar apoi se reîntoarce în trup. Nu ne aducem aminte de aventurile nocturne, fiindcă amintirile nu se înregistrează în mintea fizică sau creier, ci în memoria eternă a Inimii, acolo unde se găsesc și **amintirile vieților anterioare și ale vieții dintre vieți.** Este relativ ușor să extragem unele fragmente din acele amintiri sub hipnoză, fiindcă hipnotistul discută direct cu Inima. Inima știe foarte multe și ne va da informațiile pe care noi le cerem și ea dorește să ni le ofere. Are un perfect discernământ despre ce anume să ne transmită.

Inima este Inteligența spiritului, parte din Inteligența Universală, având acces la Memoria Universală (akasha). Similar, Conștiința individuală este parte din Pura Conștiință Universală, prin care Dumnezeu percepe Creația.

«Dar această Inimă nu este doar Inima ta; nu aparține personajului pe care îl joci. Este Inima tuturor și se află în totul. Aceeași Inimă este în toate. Și totuși, conține informațiile specifice de care ai nevoie pentru a-ți trăi această viață ca personajul pe care ai ales să-l trăiești.» (*sursa 2*)

Așa cum mintea fizică a iluminatului este foarte relaxată, fără gânduri, și primește clipă de clipă inspirație de la Inimă, la rândul ei, Inima primește inspirație clipă de clipă de la Inteligența Universului, fără niciun efort.

În general vorbind, Creația este un mecanism foarte complex, dar care funcționează fără efort de Sus în jos. Efortul și suferința apar când se încearcă ordonarea de jos în Sus, de pildă, când omul vrea să-l corecteze pe Dumnezeu sau vrea să schimbe ori să supună natura, sau când acționează mânat de ego (care este un sine artificial) etc.

«Există o forță mai mare decât sufletul tău, pentru care el nu-i decât un instrument. Poți numi această forță cum îți place: Dumnezeu, Grația, Divinul, Sursa. Sufletul nu are nicio iluzie că ar deține controlul... el nu este factorul determinant principal, ci doar un dispozitiv util pentru a împlini voința a ceva inimaginabil mai mare.» (*sursa 1*) [n.tr. - acest citat explică de ce spiritualitatea non-dualistă este mai *înaltă* decât spiritualismul]

Liberul-arbitru

Învățătura spirituală nondualistă ne spune că omul obișnuit este condus de ego, care NU este o ființă, ci o programare sau un robot de gânduri. Atunci, despre ce liber-arbitru poate fi vorba?!

În schimb, omul iluminat este condus direct de Sine (Mintea subtilă sau Inima). Iluminatul nu gândește aproape nimic cu mintea sa fizică, ci doar primește gânduri și cuvinte de la Inimă. Despre ce liber-arbitru al minții fizice poate fi vorba și aici?!

Între cele două extreme umane, mai există omul evoluat spiritual. Oare acesta are liber-arbitru? Într-adevăr, se spune că el poate alege fie a

urma vocea ego-ului, fie a urma șoapta Inimii, fiind conștient de amândouă. Dar cine face alegerea? Dacă ar fi mintea fizică, ar fi logic ca tot ea să facă alegerile și la omul dominat de ego – ceea ce nu se întâmplă.

Ajungem, vrem, nu vrem, la concluzia că mintea fizică nu are libertatea alegerilor. Ea este Conștiința ce primește de-a gata alegerile deja făcute ori de ego, ori de Inimă. Acest lucru converge cu disecția anatomică a Spiritului pe care am dat-o mai sus: Voință, Inteligență, Conștiință. **Conștiința pură nu are nici voință (liber-arbitru) și nici inteligență (plus memorie).**

Mintea fizică

Mintea fizică, cu care ne identificăm, poate fi definită ca fiind integratoarea simțurilor fizice PLUS Conștiința. De aceea, îi mai spunem și **conștient**. Gândurile personale și emoțiile ordinare vin de la *ego* și alte condiționări psihice, iar gândirea superioară vine de la *Inimă*. Acesta e un model simplificat, dar elocvent pentru subiectul discutat.

Ramesh Balsekar a fost primul care a menționat faptul că mintea fizică are două componente distincte: mintea *gânditoare* și mintea *lucrătoare*. Prima corespunde **ego**-ului, iar a doua **intelectului**, rațiunii. În ultimii ani, neuroștiința a pus în evidență două rețele neuronale care corespund acestei clasificări, numindu-le rețeaua *implicită* și rețeaua de *sarcină*. În situațiile studiate în laborator, s-au găsit momente când cele două rețele funcționau pe rând, în funcție de ce făcea omul: fie doar avea un dialog interior (pălăvrăgeala egotică), fie rezolva o problemă specifică fără conotații personale (de pildă, o problemă de matematică).

Toate acestea corespund cu observația că iluminatii au *scăpat de ego* (sau mintea gânditoare sau rețeaua implicită), dar continuă să își folosească *intelectul* (sau mintea lucrătoare sau rețeaua de sarcină). Asta ne-ar putea conduce la ideea că ar exista o structură solidă numită minte, așa cum există creierul, o structură ce poate fi împărțită în două, și că am putea scăpa de jumătatea nedorită. De fapt, o astfel de structură nu există, ci există doar un flux continuu de gânduri, și acestuia îi dăm numele de minte.

Gândurile provin din două surse non-fizice: ego-ul și Inima. Cele provenite de la Inimă se numesc *intelect* sau *buddhi* (în vedanta). Gândurile personale nu au un nume sanscrit, fiind neimportante pentru spiritualitate, niște reziduuri de umplutură. Mai mereu, fluxul mental conține gânduri amestecate din ambele surse. Poate fi greu să discernem

cât ego se ascunde în raționamentele aparent obiective. Oricum, în cea mai mare parte a timpului, predomină gândurile egotice, flecăreala interioară și păzirea interesului personal. Mult mai rar este omul captivat strict de chestiuni abstracte, impersonale, filosofice, spirituale, total desprins de propria persoană.

Dacă ai ajuns cu lectura până în acest punct, înseamnă că ai un intelect antrenat și interes pentru chestiuni universale, impersonale. Totuși, este posibil să mai intervină și ego-ul tău cu evaluări "intelectuale" de genul următor. Ele par justificate, dar nu sunt adevărate dacă sunt investigate mai profund. Uite-așa poți pica în capcanele "rațiunii" ego-ului:

- "Dacă iluminarea înseamnă pierderea ego-ului, atunci eu cum o să știu că m-am iluminat?"

- "Acest articol este interesant, dar e prea lung."

- "De unde știe autorul cum stau lucrurile, ce studii și diplome are, ca să-l cred?"

- "Dumnezeu e personal, cum spun Sfinții Părinți, așa că iluminarea nu poate fi decât personală, nicidecum o pierdere a personalității."

- "Dacă *mintea minte* și nu ne putem încrede în gândurile proprii minți, înseamnă că nu mai putem avea credință religioasă și nu ne putem autosugestiona pozitiv - rămânem vulnerabili în fața greutăților vieții."

- "Un proverb sufist spune: **Înțeleptul se luptă cu propriul ego, iar prostul se luptă cu ego-urile celorlalți**. Autorul acestui articol, dacă e înțelept cu adevărat, ar trebui să-și vadă de lungul ego-ului propriu și să nu mai pomenească de ego-urile celorlalți, adică să nu mai scrie nimic despre chestiunea asta."

Al cui este liberul-arbitru

Din altă perspectivă, tot revelațiile nondualiste (prin Gina Lake și Joseph Benner, ambii mediumi pentru spiritul lui Isus) ne spun că, la omul *obișnuit*, ego-ul este lăsat să decidă conform programării sale, iar Inima îndeplinește ordinul acestuia, chiar dacă va conduce ființa umană la suferință. Inima este deci foarte permisivă, fiindcă acest om trebuie să acumuleze experiențe pe baze egotice. În schimb, la omul *iluminat* (care nu mai depinde de ego), doar Inima decide și tot ea pune în practică.

Pentru a înțelege mai bine ce se petrece, vom defini cele trei elemente psihice esențiale:

1. **Condiționările karmice** (individuale, de familie, de grup etc) și genetice. Ele sunt niște programe simple. Pot fi eliminate prin conștientizare și efort personal.

2. **Ego-ul** este o programare ceva mai sofisticată și o contracție energetică, ce poate fi eliminată numai prin iluminarea realizată de Spiritul Divin. Ego-ul asimilează și se folosește de condiționările psihice, care îi întăresc simțul **identității personale**.

Diferența dintre ego și condiționări ar fi următoarea: Ego-ul este un mecanism identic în toți oamenii, pe când setul de condiționări este strict individualizat. Oamenii își observă singuri și își îndepărtează condiționările, de obicei, prin psihoterapie. În schimb, fiind un mecanism universal și comun tuturor, ego-ul este considerat a fi ceva "normal". Cu excepția psihologiei transpersonale, alte tipuri de psihologie chiar încurajează întărirea ego-ului, a personalității.

3. **Inima** sau **Mintea subtilă** sau **Inteligența spiritului**, este singurul element pe deplin conștient, neprogramat și imprezizibil. Ea gândește așa cum o îndeamnă Voința Divină.

Deciziile pe care le luăm sunt o rezultată a interacțiunii dintre cele trei elemente psihice de mai sus, a disputei între forța oarbă a *condiționărilor*, tupeul *ego*-ului și înțelepciunea *Inimii*. Procesul decizional este SUBconștient, adică nu suntem conștienți în mod obișnuit de acțiunea niciunuia dintre cei trei factori. Doar psihologia și învățăturile spirituale ne clarifică aceste aspecte ascunse, cărora le dăm apoi atenție pentru a le recunoaște în noi înșine.

Conform tuturor celor argumentate mai sus, dacă există liber-arbitru, atunci el aparține Minții subtile (Inima) și nu minții fizice (conștientul). De fapt, conștientul este cel mai neputincios și ignorant dintre toate elementele amintite. Cum ar putea avea el liber-arbitru?! Liberul-arbitru este doar o senzație aparentă a omului, sprijinită pe *ignoranța* sa totală în privința modului cum se ia o decizie de către minte. Dar, mai ales, e cauzat de *mândria* ego-ului de a se crede „marele cârmaci”, ceea ce face parte din programarea sa. *Senzația* de liber-arbitru pe care o are omul provine de la ego, este un impuls din subconștient, nu o realitate obiectivă.

Liberul-arbitru nu poate fi demonstrat că ar exista, dimpotrivă, studiile neuroștiințifice au arătat că ceea ce credem a fi decizii "libere" ne sunt servite de-a gata din subconștient. Este adevărat că acolo se află ego-ul. Dar ego-ul este un robot cibernetic fără suflet, doar un program cu linii de cod. Nu acela suntem noi. Iar tot în subconștient există Inima,

care poate oricând întoarce deciziile automate ale ego-ului. Dar oare simțim noi că suntem Inima spirituală?!

Nu ne-am simți "liberi decidenți" dacă n-ar exista influența ego-ului, care a fost creat tocmai cu acest scop, să ne păcălească că suntem persoane cu greutate, că avem un cuvânt de spus, că putem salva lumea, că părerea noastră contează.

De fapt, întreaga lume este condusă din culise de Inteligența universală. Chiar și dramele oribile sunt permise de Dumnezeu. El a inventat ego-ul tocmai pentru a introduce în Creație un haos controlat, fără de care ar fi fost o plictiseală veșnică. Dumnezeu iubește absolut orice se petrece, "bun sau rău" din punctul de vedere al ego-ului. Aceste cuvinte par dure, dar să ținem cont că "binele și răul" i se întâmplă lui Dumnezeu, numai Lui, și nu există nicio altă ființă care să sufere sau să se bucure.

E adevărat că persoana fuge spontan de suferință și de "rău", dar "persoana" este doar o iluzie creată de Dumnezeu, nu este o entitate separată de Dumnezeu și care i s-ar putea opune față în față. Împotrivirea persoanei la ce-i aduce viața este doar un joc inventat de Creator.

Revenind mai la concret, iată, într-un tabel sintetic, influența celor trei elemente psihice asupra omului:

<i>Influență asupra</i>	EGO	CONDIȚIONĂRI	INIMA SPIRITUALĂ
Omului obișnuit	x	x	—
Omului evoluat	x	x	x
Omului iluminat	—	x *	x

*** Observație**

Chiar și iluminatii pot păstra unele condiționări psihice remanente, dacă ele nu au fost eliminate și purificate *înainte* de iluminare. După iluminare, nemaexistând ego, nu prea mai există nici motivația de a scăpa de ele. Când încă există ego și supra-ego, sunt șanse mai mari ca omul să se ambiționeze să își vindece acele neputințe, dependențe etc.

De pildă, Fred Davis nu a primit iluminarea definitivă decât după ce a scăpat de viciul alcoolismului. Prima iluminare, de scurtă durată, o avusese cu aproape 20 de ani înainte, dar Spiritul a așteptat, probabil, ca el să se maturizeze psihologic, în ciuda dorinței permanente a lui Fred de a se ilumina complet. În schimb, Chongyam Trungpa a fost un iluminat alcoolic și cu alte "vicii". Unii se iluminează foarte repede și ușor, pentru că ei s-au iluminat deja în viețile anterioare, iar acum este doar o

reamintire. Aceștia nu trebuie să treacă prin toate etapele necesare discipolilor obișnuiți.

Iată deci că și iluminatii pot avea condiționări psihice remanente, care îi fac pe cei din jur să pună la îndoială autenticitatea “realizării” lor spirituale. De fapt, ei au primit iluminarea prin Grație, în ciuda defectelor umane încă prezente. Iluminatii nu sunt niște exemplare perfecte, ci doar niște purtători de Lumină pentru cei care au ochi să vadă Lumina. Nu există perfecțiune în lumea oamenilor...

Poate, dacă omul iluminat ar scăpa complet de *orice* condiționare, s-ar întoarce imediat la Sursă, nu l-ar mai ține nimic pe tărâmul Iluziei. Practic, aceste mici sau nevinovate dorințe umane au un rol necesar: îl împiedică să se stingă de bunăvoie.

Ponderea deciziilor

Cele două mari forțe psihice sunt **ego-ul** (inclusiv diversele condiționări psihice) și **Sinele** divin. De aceea, există patru tipuri de decizii pe care le ia omul, fără să își dea seama de ce și cum.

Ego-ul, de fapt, nu are o voință reală, fiind un program bazat pe dualități. El ar putea fi simulat pe computer. Totuși, intervenția Sinelui este absolut imprevizibilă și, astfel, comportamentul omului este complex și imposibil de simulat corect pe computer.

Iată **cele patru tipuri de decizii**:

A. Ego-ul decide, iar Sinele nu intervine. Este cazul în care deciziile nu sunt prea importante sau se parcurge o perioadă permisivă pentru orice fel de experiențe umane, ce pot include și multă suferință.

B. Sinele oferă inspirații, dar ego-ul nu le bagă în seamă decât arareori, fiindcă „știe el mai bine”. Când sugestiile sunt acceptate, efectele sunt favorabile, iar ego-ul își arogă toate meritele.

C. Ego-ul ia decizia, dar Sinele o schimbă, pentru că efectele ar fi catastrofale pentru planul Sinelui. Ego-ul va zice că el s-a răzgândit, căci asta face mereu. Este ca atunci când îți propui să faci ceva, dar te trezești că faci altceva.

D. Sinele intervine direct printr-o acțiune dictată de intuiție, nelăsându-i timp de reacție ego-ului, acesta fiind total depășit de impetuositatea intervenției spirituale. Omul se simte purtat de un flux misterios în direcții pe care nu le prevedea. Ego-ul e redus la tăcere, cel puțin o perioadă de timp.

Etapale evolutive ale omului pot fi approximate pe baza ponderii acestor tipuri de decizii (A, B, C, D).

<i>Etape evolutive</i>	A	B	C	D
Om obișnuit	80%	10%	5%	5%
Om evoluat spiritual	50%	10%	25%	15%
Om trezit spiritual	25%	5%	40%	30%
Om eliberat spiritual	1%	–	–	99%

Interpretare

Procentele orientative din tabel ilustrează următoarele idei:

– La omul evoluat spiritual, intuițiile sunt urmate mai des decât la omul comun (D), iar lupta cu condiționările egotice este mai intensă (C).

– După trezirea spirituală, omul revine, de obicei, la starea egotică, dar îmbogățit cu o amintire de neuitat, care îl marchează definitiv. Sporesc intuițiile spirituale (D), dar se întetește și munca de renunțare la pretențiile ego-ului și de decon condiționare psihică (C).

– Eliberarea spirituală semnifică stabilizarea definitivă în starea de iluminare (D), cu doar foarte mici ezitări egotice (A), cauzate de necesitatea subzistenței corpului fizic. Procentul de 1% ego simbolizează integrarea sa și deplinul control asupra acestuia de către Sinele divin.

Sfânta Treime SAT-CHIT-ANANDA

În învățăturile nondualiste ne lovim adeseori de două afirmații contradictorii. Prima spune că Spiritul Divin este etern, neschimbat și atotștiutor.

«Dar nu sufletul tău devine liber, întrucât a fost întotdeauna liber.» (*sursa 1*)

A doua spune că spiritul este iluzionat de Maya că ar fi doar un biet om, că prin încarnare uită de unde a venit și cine este; dar, prin iluminare, se întoarce la Adevăr.

«Sufletul tău se bucură că a priceput iluzia pe cât i-a plăcut să creadă în iluzie. Pentru sufletul tău, o experiență nu este mai bună sau mai rea decât alta; sunt doar diferite. Toate experiențele sunt egale – la fel de iubite și la fel de apreciate.» (*sursa 1*)

Ne punem atunci întrebarea firească: dacă spiritul este neschimbat și atotștiutor, cum de oscilează de la adevăr la minciună și înapoi?!

Această contradicție nu este lămurită nicăieri. Vom încerca s-o lămurim acum, cu ajutorul unei scheme simple.

SPIRITUL sau DUMNEZEU

Ați auzit, probabil, de sintagma “sat-chit-ananda”. Ea folosește trei cuvinte sanscrite care descriu, pe scurt, Spiritul divin, ca și Dumnezeirea din care el face parte. Iată semnificația lor și explicațiile mele:

SAT – existența absolută, Nemanifestată, Creatorul și voința sa pură.

CHIT (se citește *cit*) – pura conștiință, organul de percepție prin care Creatorul percepe Creația.

ANANDA – fericirea divină, specifică Inimii spirituale (organul inteligenței și iubirii divine), prin care ia naștere și este întreținută Creația.

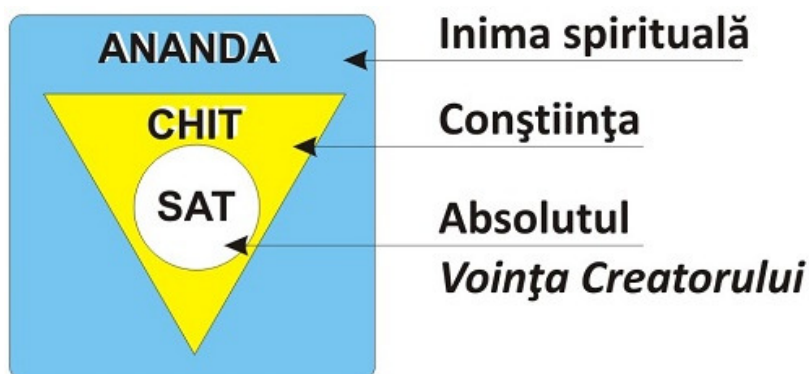

Fig.1 Sfânta Treime Satcitananda

Paranteză filosofică:

Toată Creația se manifestă pe fundalul Nemanifestării (Creatorul absolut, SAT). Ea este alcătuită din energie, materie (nevie) și viață.

– Energia sau Prana ar fi exclusiv ANANDA, o stare foarte activă, dinamică. De exemplu, în vindecările cu energie se spune că “energia pură este *inteligentă*, ea știe singură unde să meargă în organism pentru a vindeca”.

– Materia nevie ar fi exclusiv CHIT (conștiință), adică o stare complet pasivă. De exemplu, se spune că “totul are conștiință, inclusiv materia nevie”.

– Formele de viață, în special, omul, ar fi o combinație dintre ANANDA (înțelepciunea divină) și CHIT (conștiința divină), realizând un echilibru între tendința activă și pasivă, după “chipul complet al lui Dumnezeu”: sat-chit-ananda.

Revelațiile mecanicii cuantice

Fizica cuantică a postulat **dualitatea corpuscul-undă**, care se învață și la fizica de liceu. Interpretarea acestei dualități ține însă de metafizică. Experimentele de laborator au demonstrat că o particulă se comportă ca o undă *atunci când nu este observată*. Cu alte cuvinte, starea naturală este cea de undă de probabilitate, adică o ecuație matematică, o stare abstractă. Când este observată, ea devine o particulă concretă, solidă. Cu cât unda are mai multă energie, cu atât și particula va avea mai multă masă, conform ecuației lui Einstein $E=mc^2$. Deci, materia este undă teoretică sau corpuscul concret? Nu putem înțelege acest paradox decât apelând la spiritualitate.

Observația mecanicii cuantice poate fi extrapolată la întregul Univers. Întreaga creație este *inițial* un câmp fundamental, o undă de probabilitate, info-energie fără forme, deci un Potențial creator. *Apoi*, apare Conștiința, într-un număr infinit de observatori (creaturi), care "privind" la Potențialul creator, îl vede sub forme concrete, adică substanță cu masă. Prin urmare, din punctul de vedere al Creatorului Absolut, creația este doar acest Potențial infinit încă nemanifestat, o simplă idee în Minte Sa. Din punctul de vedere al creaturilor, care au conștiință, creația este concretă, substanțială, solidă.

Dar cum explicăm că lumea continuă să existe și când noi dormim, de exemplu? Noi nu suntem singura ființă ce deține o conștiință, ci fiecare atom are conștiință, și astfel participă la compunerea unei imagini "obiective" a Universului. Dacă n-ar exista Conștiința, Universul n-ar exista sub această formă concretă aparentă, ci ar fi doar o idee.

Totuși, de ce ar face Creatorul ceva de care să nu se poată bucura decât în gând?! E ca și cum noi ne-am bucura doar imaginându-ne că vom mânca o prăjitură. Nu-i același lucru cu prăjitura reală, nu-i așa?!

Conștiința este primul instrument creat de Creator, prin care acest ocean vibratoriu abstract capătă forme concrete distincte. Această Conștiință unică se divide într-o infinitate de părți, care percep realitatea din alte perspective. Realitatea se vede diferit din punctul de vedere al unei plante, al unui animal, al omului etc. Creatorul se bucură de Creația sa cu ajutorul fragmentului de Conștiință prezent în fiecare creatură. El este, prin urmare, atât *Creator* total detașat de Creație, cât și *creatură* (un gând divin individualizat), cât și *conștiința* creaturii (adică, percepția Creatorului din poziția de creatură).

Putem spune, științific vorbind, că **lumea există și nu există în același timp**. Ea există, fiindcă o vedem și o pipăim cu ajutorul conștiinței noastre. Ea nu există, deoarece este o iluzie magică creată de

fiecare creatură în parte și de toate împreună, cu ajutorul conștiinței lor. Admițând, prin absurd, că natura anorganică n-ar avea conștiință, totuși, ea se supune legilor fizice chiar și când se află sub forma omogenă de câmp fundamental. Evenimentele decurg în mod firesc, dar lucrurile devin concrete, distincte numai când apare o conștiință observatoare. Când ea dispare din zonă, realitatea rămâne ca întotdeauna, o simplă oscilație, dar își continuă procesele de transformare. Prezența conștiinței nu modifică legile și evoluția naturii, ci doar dă naturii niște forme "inteligibile".

Dumnezeul Absolut (SAT) creează atât câmpul fundamental sau Potențialul creator (ANANDA), cât și Actualizatorul creator sau Conștiința divină din fiecare creatură (CHIT). Dumnezeu le generează din El însuși - atât un Potențial cu o *energie infinită*, cât și un *număr infinit* de Conștiințe. Când privim creația actualizată, ea conține o *infinitate* de creaturi separate. În schimb, creația, ca potențial, este *unificată* într-o singură vibrație primordială, numită și AUM. De aceea, se spune că **tot universul, cu miriadele sale de forme, este o singură Ființă**.

Creația începe cu această primă dualitate: **Ananda (Energie potențială)-Chit(Conștiință)**. Ca o expresie particulară a ei, fizica cuantică a observat, la nivelul elementar al materiei fizice, dualitatea undă-corpusul. Când ieșim din dualitate, rămâne doar SAT sau Absolutul Non-dual, de unde creația pare o simplă iluzie magică, creată din interacțiunea Ananda-Chit.

Sfânta Treime din om

Vom introduce acum Sfânta Treime Satcitananda în modelul psihic al omului.

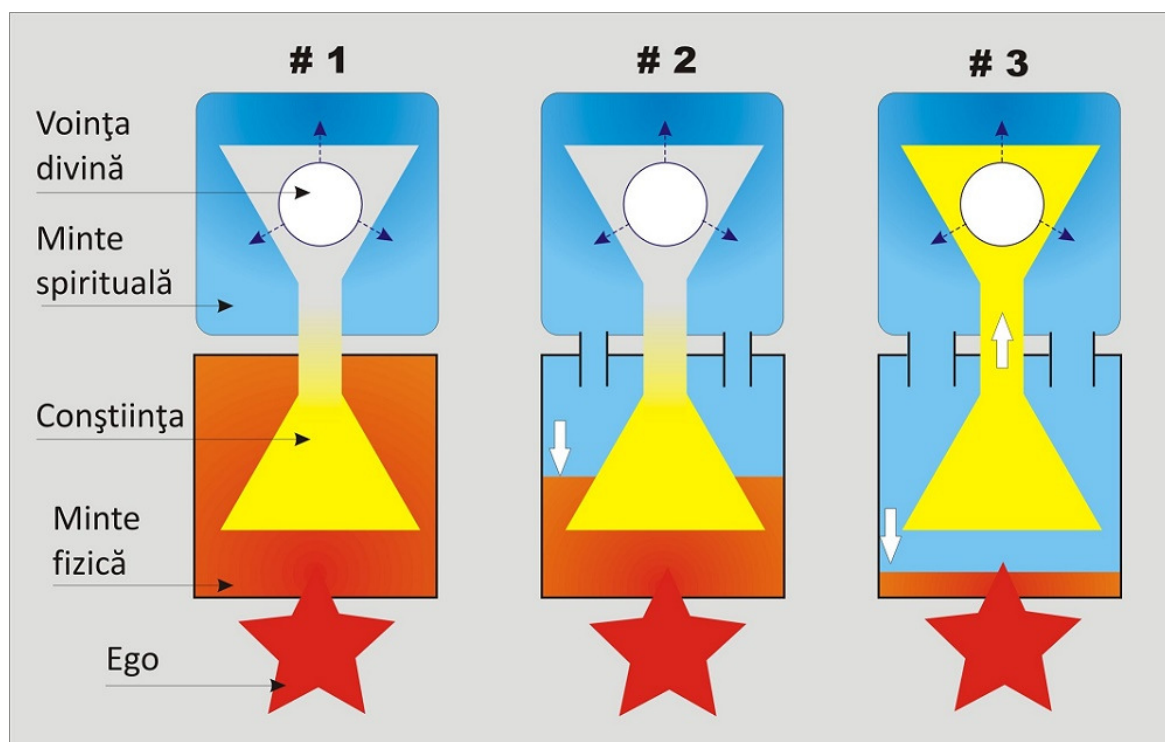

Fig.2 Cine se iluminează?

#1. La **omul obișnuit** mintea fizică este dominată de ego (roșu). Conștiința spiritului este complet coborâtă în mintea fizică (lipsește culoarea galben din partea de sus). De aici, ideea că “Spiritul crede în iluzie”, mai bine spus, Conștiința este *iluzionată* că ar fi **doar** umană. În pofida acestui fapt, Inima spirituală este *atotștiutoare*, deoarece este în contact continuu cu Voința lui Dumnezeu (cele 3 săgeți radiale de sus).

#2. La **omul evoluat**, mintea fizică este mult influențată și de Inima spirituală (albastru), la concurență cu ego-ul. Comunicarea este inițiată de către Inimă (cele 2 canale), ea având libertatea de a alege momentul, cantitatea și puterea informațiilor sau trăirilor sublimе transmise minții fizice. Iar Conștiința percepe tot ce primește mintea fizică. *Stările înalte de conștiință* ar corespunde în acest grafic unei mai mari cantități de fluid albastru în mintea fizică.

#3. La **omul iluminat**, conștiința (galben) se distribuie și în partea superioară. Acum Spiritul “se bucură că a priceput iluzia”, căci Conștiința îl revede pe Dumnezeu, nepierzând din vedere nici lumea fizică. Totodată, mintea fizică se umple aproape complet cu inspirație de la Inima spirituală, nemailăsând ego-ului aproape niciun spațiu de manevră (doar puțin roșu la bază).

Cine se iluminează sau se trezește spiritual? Numai Conștiința este aspectul divin supus unei schimbări radicale. Atâta timp cât Conștiința se află numai în mintea fizică, crezi că ești mintea fizică, cu simțurile ei și gândurile ei limitate. Dar când Conștiința se extinde și în preajma

Spiritului divin, îți dai seama că ești Dumnezeu. Practic, TU “ești” ceea ce percepe Conștiința: om sau Spirit. *Mintea obișnuită conștientă* este Conștiința când se află numai în strâmtoarea minții fizice.

«Cel mai real lucru ești chiar tu, conștiința conștientă care privește prin ochii tăi și îți folosește simțurile pentru a experimenta realitatea fizică. Conștiința se simte pe ea însăși ca bunătate, dragoste, pace, frumusețe și perfecțiune care există ca creație. Conștiința cunoaște Non-forma, deoarece este Non-forma. Uneori ești în legătură cu adevărata ta natură, iar alteori nu ești. Te pierzi în jocul luminii din realitatea fizică. Crezi în realitatea fizică. Dar realitatea fizică nu ar putea exista fără Non-formă.» (sursa 2)

Prin urmare, *Inima* spirituală este mereu atotștiutoare, dar *Conștiința* spirituală este fluidă, influențabilă, și este “păcălită” că nu ar exista decât locul de unde percepe ea realitatea. Astfel putem explica paradoxul că **Spiritul încarnat este ignorant, dar este și atotștiutor**. Dumnezeu se scufundă fără teamă în abisul materiei, prin Conștiință, dar își păstrează firul de întoarcere acasă în siguranță, care este Inima.

Post-iluminarea și contracararea ei

Observăm că există două procese paralele, dar distincte:

1) **Coborârea Inimii în minte**. În graficul de mai sus (fig.2), poate fi asemănată cu umplerea "bazinului" inferior cu inspirație de culoare albastră. Acest fluid albastru pur împinge reziduurile egotice către fundul "bazinului" minții fizice.

2) **Ridicarea Conștiinței la nivel de Spirit** (trezirea spirituală sau iluminarea). În graficul de mai sus (fig.2), putem sugera că ea nu apare decât atunci când fluidul albastru al Inimii a umplut bazinul minții până la nivelul de jos al Conștiinței. Abia la atingerea acestui prag critic poate Conștiința să țâșnească către Spirit, eliberându-se de atingerea infamă a ego-ului.

După prima trezire spirituală, omul poate avea diverse traiectorii evolutive. Este preferabil să se adâncească în stări tot mai profunde de iluminare. Dar este posibil și ca, dimpotrivă, omul să fie recapturat de către ego, ceea ce numim *post-iluminare*. Este un fenomen destul de frecvent printre aspiranții spirituali contemporani occidentali.

Cauzele pentru revenirea ego-ului pot fi diverse, dar cele mai probabile sunt următoarele:

+ Existența unor traume emoționale subconștiente, din această viață sau din alte vieți anterioare. Acestea sunt ca niște ancore pentru ego, căruia îi dau putere. Soluția este munca psihologică de descoperire, acceptare și depășire a problemelor emoționale mai vechi. Această muncă de vindecare poate fi realizată înainte de trezire, dar și în perioada post-iluminare.

+ Necunoașterea sau neînțelegerea fenomenului rafinat al iluminării spirituale. Autocunoașterea, introspecția, psihologia spirituală constituie un plus pentru aspirantul spiritual. Există și cazuri de oameni care se iluminează pe neașteptate, fără să fi avut preocupări spirituale. Ei sunt în pericolul de a regresa, din cauză că noua stare este foarte stranie și neobișnuită. În schimb, prin meditații și reflecții spirituale bazate pe învățături profunde și autentice, mintea fizică pregătește terenul pentru întâlnirea cu necunoscutul. Se familiarizează din timp cu diverse stări de conștiință, învață să se bazeze pe intuiție, recunoaște mecanismele ego-ului, putându-le contracara chiar și fără iluminare.

Din cauzele menționate mai sus și din altele, iluminarea poate să nu dureze decât puțin timp, la început. Fenomenul de revenire la "normal" poate fi sugerat grafic prin creșterea nivelului ego-ului (roșu) în bazinul minții până la nivelul Conștiinței sau mai sus, ceea ce va atrage magnetic Conștiința în jos, scoțând-o din contactul cu Spiritul.

Singura soluție de a ieși din post-iluminare este, desigur, accelerarea procesului nr.1, adică "pomparea" de inspirație, energie vindecătoare și cunoaștere spirituală din rezerva infinită a Inimii în "bazinul" inferior al minții. Sunt foarte utile practicile meditative, reflecțiile asupra unor subiecte spirituale, legătura cu persoane iluminate și alți aspiranți, observarea continuă a propriilor gânduri și tendințelor egotice etc. După o perioadă oarecare, vom trăi din nou iluminarea, care se va stabiliza treptat. Atunci când există o reală aspirație, Divinul nu poate sta departe.

Unii aspiranți își pregătesc mintea mai temeinic, ceea ce durează însă mult, chiar foarte mult timp, până apare trezirea. Însă după aceea, iluminarea se poate stabiliza mai repede. Alți, în schimb, au parte de o trezire rapidă, însă problemele nerezolvate îi obligă la o practică intensă după prima iluminare, dacă nu cumva renunță de tot. Nu există o rețetă unică și, oricum, deciziile le ia Inima.

Procesul nr.1 (coborârea Inimii în minte) trebuie menținut continuu după trezire, căci viața în mijlocul lumii stimulează ego-ul. Amintiți-vă că însuși Isus se retrăgea periodic din mijlocul oamenilor pentru a medita! Când ego-ul crește peste nivelul admisibil, dispare mult-dorita iluminare, dar și invers. Este nevoie de vigilență și acțiune spirituală cu ajutorul

Inimii pentru a ține Conștiința la cel mai înalt nivel cu putință. Nimeni nu se iluminează și, gata, e deja perfect și nu mai trebuie să facă nimic! Munca spirituală trebuie continuată toată viața, doar că, în starea de iluminare, ea nu implică efort, ci este foarte plăcută și oferă recompense imediate. Nu e o corvoadă, ci o bucurie.

Alte stări modificate de conștiință

– În fenomenul **percepțiilor extrasenzoriale**, Conștiința are contact și cu alte zone vibratorii, pe care le consideră absolut reale. Dacă Conștiința se împarte egal între planul fizic și cel subtil, atunci omul le poate percepe simultan pe amândouă. Iată reprezentarea grafică a acestei situații, conform convențiilor utilizate mai sus.

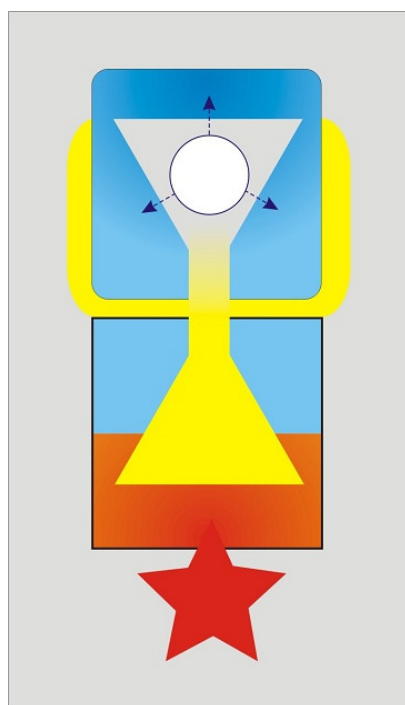

Fig.3 Percepții extrasenzoriale

În această schemă, Conștiința se ridică, dar nu pe traseul direct vertical, ci se mulează pe Mintea spirituală și, astfel, are acces la percepțiile oferite de vibrațiile foarte subtile ale acesteia. Deși Conștiința se elevează, aici nu se poate vorbi de iluminare, pentru că ea rămâne pe tărâmul Creației manifestate.

– Fenomenul **somnului** ar putea fi reprezentat prin aceeași figură, cu deosebirea că, Spiritul depărtându-se de trup, Conștiința se divide, se separă în două: o parte rămâne în trup, mult diminuată, iar cealaltă însoțește Spiritul în călătoriile sale astrale. Întrucât creierul intră în relaxare, Conștiința rămasă în corp nu prea mai percepe realitatea fizică.

– La **moarte**, nu mai rămâne nici urmă de *Conștiință* în trup, toată absorbindu-se în Spirit. *Inima spirituală* strânge în memoria ei eternă toate experiențele fizice avute în acea viață umană, inclusiv sub formă de semințe karmice și condiționări.

Concluzie

Conștiința este fluidă și pasivă, precum apa, ia forma vasului în care este turnată. Conștiința este senzația de “EU SUNT”.

Când Conștiința este “turnată” în mintea fizică, ea percepe dimensiunea fizică. **Cine sunt eu?** EU SUNT... un om pe Pământ.

Când Conștiința este “turnată” în mintea subtil-spirituală, ea percepe o dimensiune subtilă. **Cine sunt eu?** EU SUNT... o ființă luminoasă pe tărâmul spiritelor.

Când Conștiința se află în ambele lumi, spunem că apar percepțiile extrasenzoriale sau dedublările astrale.

Când Conștiința se privește pe sine, **cine sunt eu?** EU SUNT... și atât, fără alte atribute. Sau, pur și simplu, EU. Aceasta este prima iluminare.

Marii iluminați își pot diviza Conștiința în cele trei locuri deodată, păstrând-o totuși unitară, devenind astfel niște demiurgi, cum a fost Isus.

Când Conștiința revine în locul ei original, ea percepe Divinitatea Creatoare Nemanifestată, iar fenomenul este marea iluminare spirituală. **Cine sunt eu?** VIDUL PLIN: *gol* de manifestare, dar *plin* de iubire.

Tot **trei sunt și etapele iluminării**, conform maestrului iluminat Adyashanti. El vorbește de faptul că iluminarea poate fi simțită în cele trei centre de forță principale Ajna, Anahata și Manipura, de sus în jos, pe rând. Pe Ajna se simte *vidul* non-formei, Anahata revelează *plinul* iubirii, iar Manipura oferă *stabilitatea și forța* stării de iluminare. Iluminarea deplină activează complet toate cele trei chakre principale.

Din Sfânta Treime Satchitananda, SAT corespunde chakrei Sahasrara, complet detașată de Creație, chiar nebăgând-o în seamă. ANANDA sau Inima spirituală ar corespunde celorlalte 6 chakre complet activate și purificate, dar mai ales celor trei chakre menționate mai sus, precum și energia Kundalini. CHIT este Conștiința care este ridicată de Kundalini pe diverse paliere ale Creației.

Conștiința este prima creație a lui Dumnezeu, cu care El își va cunoaște creația. Nu este o persoană și nici un obiect. Seamănă cu aerul, dar este mai subtilă decât subtilul, poate chiar mai rafinată decât Mintea

spirituală. Conștiința n-are o formă proprie, ci dimpotrivă, e concepută să se muleze pe orice formă, pe formele creației.

Deci cine se iluminează? NIMENI. Este doar o deplasare a Conștiinței. În general, diversele **stări de conștiință** sunt **deplasări de Conștiință** între diverse planuri de vibrații.

Sunt animalele iluminate?

O chestiune interesantă este cum văd unii iluminați animalele (Eckhart Tolle, Lisa Cairns, Nisargadatta Maharaj etc), să zicem câinii lor de companie. Ei spun că aceste animale ar fi nu doar inteligente, ci chiar iluminate. Este un lucru deranjant să afli că toate animalele sunt iluminate, iar majoritatea oamenilor nu sunt...

Ce putem admite este că animalele, ne referim la cele superioare, nu au ego. De insecte și plante nici nu mai discutăm. Neavând un ego, precum oamenii, animalul acționează foarte spontan, natural, și poate fi influențat mai ușor de Mentea spiritului său (Inima).

Spiritul de rang animal animal, deși este ceva mai simplu decât Spiritul de rang uman, are și el o Inimă și o Conștiință. Mentea sa fizică este mai simplă, deci mai incapabilă de comportamente complexe precum omul. Nu are ego, deci va emite mai puțină suferință artificial creată, cum face omul prin autocompătimire, lamentare, blamarea altora și alte emoții egotice.

Chiar dacă animalele *nu au ego*, au destule alte *condiționări psihice* legate de viața animală, moștenite și de om. Știm că animalele sunt conduse în cea mai mare parte de instincte.

Opinia mea este că **animalele nu sunt iluminate** și o voi argumenta:

– Din punct de vedere *filosofic*, iluminarea este culmea evoluției terestre, fiind rezervată numai omului cu un spirit evoluat. Ar fi absurd ca toate animalele să fie iluminate, iar majoritatea oamenilor să fie pedepsiți să nu fie. De ce ar fi mai darnic Dumnezeu cu animalele și nu cu omul, care e culmea evoluției terestre? În plus, nu există niciun motiv practic pentru care Conștiința animalului ar trebui să fie conștientă de Divinitate, căci asta înseamnă iluminarea. Animalul se manifestă spontan, dar nu este conștient că este chiar Dumnezeu în creație. Rostul animalului este să fie dobitoc.

– Din punct de vedere *psihologic*, iluminarea ar perturba viața naturală a animalului. Oamenii iluminați nu prea mai sunt interesați de

activitățile obișnuite majorității oamenilor. Duc o viață retrasă, fiind motivați să acționeze în lume mai ales ca învățători spirituali, dar nu mai simt atracție pentru alte meserii. Și acum, vă închipuiți ce ar însemna un bou contemplativ, când el trebuie să tragă plugul pe ogor?!

Animalul nu are nevoie să se simtă Dumnezeu, căci ar fi un chin nemeritat pentru Dumnezeu. Este dificil și pentru omul iluminat să mai rămână în acest plan al mizeriei umane, darmite pentru un animal! Să ducă o viață murdară, chinuită și total neînțeleasă ar fi culmea suferinței și, probabil, ar muri foarte repede. Iluminarea este supremul cadou divin, care trebuie să te facă fericit să trăiești, nu să-ți grăbească moartea prematură. Numai oamenii pot să se manifeste ca ființe fizice iluminate.

– Conform *modelului satchitananda*, când omul este iluminat, Conștiința se extinde la nivel de spirit, dar ego-ul nu dispare total, ci i se mai permite puțină influență, legată mai ales de chestiunile de supraviețuire. Iluminarea nu apare ca urmare a distrugerii ego-ului, ci este un fenomen de deplasare a Conștiinței!

Animalelor le lipsește ego-ul, deci mintea lor fizică se manifestă mult mai spontan decât a oamenilor. Totuși, Conștiința rămâne focalizată asupra minții fizice, deci nu poate fi vorba de nicio iluminare. Confuzia provine de la spontaneitatea lor, căci și oamenii iluminați sunt la fel de spontani.

Pe de altă parte, există oameni foarte mult îmbunătățiți, care și-au diminuat foarte mult influența ego-ului, manifestând din plin intențiile Minții spirituale, dar care încă nu au primit Grația iluminării. Un exemplu elocvent ar fi Swami Vivekananda, care a primit Grația maestrului său Ramakrishna la un moment dat, printr-un scurt episod iluminatoriu, dar iluminarea a revenit definitiv abia cu 6 luni înainte de moarte.

Iată și schița psihicului animal, conform *modelului psihic satchitananda*. Observați culoarea diferită a minții fizice, datorită inexistenței ego-ului.

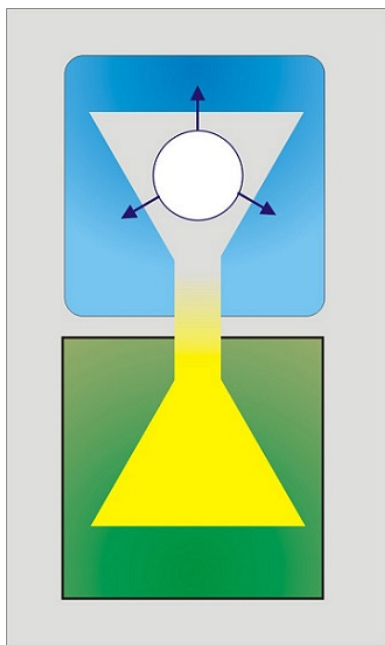

Fig.4 Psihicul animalului (fără ego)

În **concluzie**, trebuie să separăm cele două fenomene psihice: diminuarea ego-ului, pe de o parte, și deplasarea Conștiinței (iluminarea), de cealaltă parte. La om, primul fenomen este un efect al evoluției spirituale, iar al doilea este un efect al Grației, care delimitează sfârșitul evoluției terestre. Întâi, ființa dobândește un ego, apoi învață să și-l domine, pentru ca, în final, să capete iluminarea. Ego-ul ajută la dezvoltarea minții. Animalele, deși nu au ego, nu se pot ilumina, pentru că mintea lor n-a ajuns la nivelul necesar, neavând încă liber-arbitru. Omul are liber-arbitru și astfel poate deveni un mic creator stângace, dar abia prin iluminare capătă libertatea de Creator asemănător Divinului. Când este sălbatic și dominant, ego-ul este incompatibil cu iluminarea, dar ea survine natural la sfârșitul etapei de dezvoltare terestre, când ego-ul a fost deja domesticit.

Cel mai tare nondualist

Cu titlu anecdotic, în general, comunitatea spiritualității nondualiste este împărțită în două tabere: Cei care spun că, dintre cei contemporani, cel mai “tare” în nondualitate a fost Ramana Maharishi și cei care spun că a fost Nisargadatta Maharaj. Dar aceasta pare a fi un fel de *dualitate nondualistă*, în ton cu plăcerea ego-ului de a împărți lucrurile. Din plăcerea de a o submina, vom adăuga la ea a treia variantă: cel mai “tare” este Spiritul lui Cristos, așa cum ni se revelează el în scrierile mediumnice ale Ginei Lake. Argumentul? Isus este **all inclusive** în

privața spiritualității, adică manifestă măiestrie în filosofie, psihologie, spiritism și nondualitate. Nu lasă nimic pe dinafară, nu exclude nimic și pe nimeni, nici pe oamenii foarte evoluți, nici pe cei care abia și-au început viața spirituală.

Dintre maștrii spirituali contemporani, Adyashanti are multe puncte de vedere care converg cu spusele Spiritului lui Isus din cărțile sale dictate Ginei Lake sau lui Joseph Benner. Desigur, ne place să-i ascultăm și pe alți celebri maștri spirituali pe de internet, precum Eckhart Tolle sau Mooji ș.a.. Totuși, profunzimea spirituală lui Adyashanti îl face un competitor viu și periculos pentru Ramana sau Nisargadatta.

Nondualism exclusivist

Printre ilumiinații nodualiști se manifestă uneori o anumită intoleranță, deși mult mai blândă decât cea a religioșilor. Prin contrast față de Spiritul lui Isus, unii dintre ei sunt mai degrabă **all exclusive**. Țin cu dinții de punctul lor de vedere. Este bine că există și astfel de persoane originale, care întâresc o viziune poate mai puțin știută sau agreată. Dumnezeu se exprimă în toate felurile posibile și e normal așa.

De pildă, Tony Parsons spune că învățătorii spirituali se adresează întotdeauna unor ego-uri, iar viziunea iluminată este că nu există niciun ego, persoana e o iluzie. Este o perspectivă absolut impersonalistă, care nu ne oferă nicio cale, nicio metodă de optimizare, și totuși ne atrage, poate, prin onestitate sau briza de libertate. Și are dreptate: iluminarea nu depinde de ce face ego-ul, ci de Grație.

În același timp, credem noi, până la iluminare, omul are dreptul să ducă o viață mai bună, mai fericită, prin efort personal, deși încă împovărat de ego. Pentru aceasta sunt utile învățăturile spirituale.

Un iluminat pe care îmi face plăcere să-l ascult pe internet este **Craig Holiday**¹⁰⁷. El a primit învățături de la mai mulți maștri (Adyashanti, pe linia Sri Aurobindo, pe linia maestrei Hilda Charlton¹⁰⁸) și a vizitat mulți maștri în India și America. Spune că fiecare maestru este înconjurat de o aură (care persistă în locul unde acesta a locuit și după moartea sa) ce ne introduce într-un anumit tărâm Ceresc. E vorba de inițierile pe care le-a primit fiecare maestru de la Spiritele Superioare și practica intensă pe care a urmat-o. Există nenumărate tărâmur

¹⁰⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=iBahkKUG688>

¹⁰⁸ <http://www.hildacharlton.com/>

angelice, fiecare cu o energie divină distinctă. Când privim știrile la TV suntem introduși în cu totul alt tip de țărâm, al nefericirii, fiindcă majoritatea sunt știri negative. Dar putem alege să ne petrecem timpul intrând în rezonanță cu diverși maestri vii sau trecuți dincolo, și astfel ne umplem viața de fericire cerească cu diverse nuanțe.

Craig a participat la satsanguri cu mulți maestri nondualiști din America și a observat că toți au un spectru foarte limitat al viziunii spirituale, fiecare ținând doar la marea sa realizare, care, de fapt, este ca o picătură în ocean. Adevărata iluminare este *all inclusive*, nu respinge nimic și nu se satură niciodată să cunoască toate bucuriile puse la dispoziție creaturilor de Creator. De pildă, încărcătura afectivă complexitoare de la o întâlnire cu Amma¹⁰⁹ se simte altfel decât încărcătura plină de lumină din camera lui Yogananda din Encinitas, unde a locuit acesta. Desigur, dincolo de receptivitatea la asemenea energii sublimе, ar fi și mai bine este să ne descoperim și să ne întărim propria putere spirituală, pe care să o radiem în jur, asemenea modelelor spirituale pe care le admirăm.

Nu maestrul, ci contextul

Uneori mai auzim câte un maestru spiritual spunând că Prezența sa te-ar putea face să te iluminezi doar venind la evenimentele organizate de el, printr-un gen de inducție magică a carismei sale. Acest fenomen s-a întâmplat și în prezența lui Tony Parsons sau după evenimentele sale. Totuși, el susține cu totul altceva: nu persoana maestrului este cauza iluminării cursantului. Corpul maestrului iluminat nu are niciun merit, ci totul are legătură cu **contextul** și cu aspirația personală. Și are dreptate, fiindcă unii nu simt absolut nimic nici măcar lângă un mare maestru spiritual iluminat.

Contextul este acea adunare a aspiranților în jurul persoanei care cred că le va aduce iluminarea. “Credința ta te-a vindecat”, spunea și Isus. Deci credința individului este, eventual, catalizată de realizarea maestrului și de cercul spiritual în centrul căruia se află maestrul. De fapt, Dumnezeu este Maestrul din spatele maestrilor, iar Dumnezeu se află pretutindeni și este oricând disponibil. Nu trebuie să fetișizăm trupul iluminatului, nu trupul său emite iluminarea, nu ne putem molipsi de perfecțiune de la atingerea acelui corp, și nu mintea lui decide soarta iluminării noastre. În spatele tuturor se află Voința Divină. Dar nu putem

¹⁰⁹ <https://amma.org/>

să negăm nici că prezența fizică a unui iluminat ne poate amplifica intensitatea aspirației și că ne poate induce și o reacție psihică neașteptată, dacă suntem coți.

* * *

De ce prefer Spiritul lui Isus

Mintea s-a născut odată cu ego-ul, sunt frați gemeni nedespărțiți, de aceea ea nu-și poate închipui viața fără ego (fără simțul persoanei). Și totuși, unor oameni aleși de Dumnezeu li s-a întâmplat: au rămas complet niște nimeni, într-o smerenie totală.

Trezirea este incompletă dacă fenomenul se petrece doar la nivelul capului (Ajna chakra). Abia când ea coboară și la nivelul inimii (Anahata chakra), omul simte că este una cu totul, devenind iubire. De aceea apar diferențe între părerile unor impersonaliști iluminați. Nu toți au ajuns la nivelul inimii.

Meritul unic al lui Isus, și al mesajelor sale prin channeling, este că vorbește atât de trezirea LA Iubire (Dumnezeu Tatăl, împărăția cerurilor, nondualitate, impersonalul), cât și de trezirea PRIN iubire. Prima vine doar prin Grație la un număr mic de oameni, dar a doua este o cale ce poate fi urmată de oricine. Deci Isus scurtcircuitează traseul mai lung prescris de Advaita, merge direct la realizarea ultimă, chiar dacă nu e chiar ușor de pus în practică. Prin asta este măreț și îl prefer altor învățători. Vede imaginea de ansamblu ca nimeni altul.

Isus îmbrățișează totul, de aceea mesajul său este universal. Adică, se adresează atât celor iluminați, dar care mai au câte ceva de corectat ca oameni, cât și celor aproape de momentul iluminării, oferindu-le metode dualiste și nondualiste, cât și celor aflați încă sub puternica iluzie a ego-ului, cărora le oferă metode de îmbunătățire a vieții. **Iubirea este metoda universală pentru toate etapele de evoluție.**

Isus se dovedește și un foarte înțelept *nondualist*, un puternic analist al minții umane, ceea ce este de folos aspiranților spirituali mai înclinați către intelectualizare decât spre efuziunile afective. Spune Isus că **atenția înseamnă iubire**, și asta spune și Adyashanti. Dar e o iubire impersonală, de neînțeles pentru minte. Ce paradox, mintea știe ce este atenția și o folosește mereu, dar ea nu știe că aceasta este, de fapt, iubire! Și asta, pentru că atenția pare doar un instrument pentru minte, dar este însăși calitatea Conștiinței divine.

«Atunci când acorzi atenție la orice ar fi un timp suficient, el devine frumos, uimitor, un miracol. Devine ca iubitul tău și te umpli de recunoștință. Acest lucru este evident în relațiile cu persoanele pe care le iubești, inclusiv cu animalele de companie. Pe măsură ce le privești atent, oferindu-le atenția ta completă și nefragmentată de gânduri, iubirea curge de la tine spre ele. Când se întâmplă acest lucru, s-ar putea să ai impresia că ele sunt cauza iubirii tale, dar, de fapt, atenția ta totală și fără gânduri face ca dragostea din interiorul tău să înceapă să curgă în lume.» (*sursa: Cap. 11 din cartea "Isus vorbește: Despre întruchiparea Conștiinței Cristice"*)

Isus vorbește explicit despre bunătate și celelalte calități creștine ca fiind expresiile Conștiinței Cristice, adică Sinele adevărat. Puse în practică, aceste calități fac lumea un loc mai bun pentru toți și sunt o răsplată în sine pentru cel ce le aplică. Iată că Isus nu scapă nimic din vedere și se adresează tuturor, fiecare putând să aplice câte ceva din marea lui înțelepciune.

Poate că există entități de același nivel spiritual cu Isus care au o cu totul altă abordare. Nu știu. Dacă ele există, sunt tot expresii ale Creatorului, a cărui imaginație este debordantă. Dar mie, ca om, îmi place foarte mult de Isus, ca Spirit.

Creștinii s-ar putea scandaliza că acest Cristos propagă învățături orientale precum meditația, observarea și abandonarea gândurilor. Nondualiștii ar putea strâmba din nas că acest Cristos vorbește prea mult de iubire, bunătate, recunoștință și alte virtuți creștine.

Unii ar spune că acest Cristos nu dă destule tehnici de a scăpa de ego și a te ilumina. Alții, că nimeni nu te poate învăța iluminarea. Sau ar spune că acest Spirit al lui Isus e un psiholog prea analitic pentru înțelegerea oamenilor obișnuiți.

Unii maestri spirituali ar putea obiecta că nicio carte sau mesaj nu poate înlocui prezența vie a unui maestru în carne și oase.

Cei treziți s-ar putea supăra că acest Cristos spune că ei nu sunt perfecți și că mai au de avansat spiritual. Alți religioși personaliști s-ar putea supăra că acest Cristos vorbește de lucruri impersonale.

Fiecare ego va găsi măcar un motiv de nemulțumire în acest Cristos, pentru că se simte amenințat de adevărurile spuse direct. Și se va lega de unele afirmații ce nu se potrivesc prejudecăților sale.

De fapt, acest Cristos îmbrățișează tot spectrul de preocupări spirituale și dă oricui ceva folositor în etapa în care se află, nerespingând nimic și pe nimeni. Oricine va găsi măcar o revelație personală, dacă citește cu deschidere sufletească.

Sper ca lucrările pe care i le traduc și le public în site-ul nostru să propună oricărui cititor destule motive pentru care să-l iubească pe acest Cristos! Un Spirit vast cât universul, dar, în același timp, foarte uman și cald. El ne oferă motivații clare pentru a ne dori să evoluăm, să urmăm o cale spirituală, să ne îmbunătățim viața și să găsim fericirea. În același timp, ne liniștește angoasele că încă nu am ajuns la suprema fericire, în ciuda eforturilor noastre de până acum. Ne dă pacea mulțumirii cu ceea ce suntem și, în același timp, ne stimulează aspirația spirituală pentru a manifesta Voința divină în lume.

10 octombrie 2020

ÎNGHIȚITORUL DE GÂNDURI

Pilule pentru cap și minte

Ce e Grația * Blestem spiritual * Numele spiritual al ego-ului * Iluminare pentru electroniști * Metafora bărcii * Misiunea vieții * Ța Țaa, Ta-na Țaa, Na Ța-na Ța-na * Apropo de frică... * Ai sau n-ai liber arbitru, oricum n-ai de ce să fii nemulțumit * Fără judecățile ego-ului * De ce gustă ego-ul pornografia * Cine îi critică pe homosexuali * Cum să înțeleagă ego-ul că el nu există [*Descriere vs. Prescriere*] [*Adevărul e întotdeauna parțial*]

Ce e Grația

Dacă vrei să cunoști Adevărul, oricât de crud ar părea El; dacă ai înțeles că plăcerile nu sunt fericirea, că ele durează o clipă, după care vei alerga mereu și mereu după ale plăceri, care niciodată nu te vor satisface pe deplin; dacă simți că ar trebui să renunți la capriciile tale pentru a-L lăsa pe Dumnezeu să Se manifeste prin tine; atunci înseamnă că deja ai fost atins de Grație.

Blestem spiritual

Părintele Cleopa avea un blestem al lui favorit: “Mânca-te-ar raiul!”. Am și eu unul, inspirat din spiritualitatea non-dualistă: “Sta-ți-ar mintea-n loc!”. Iată legătura dintre ele. NU poți trăi raiul pe Pământ decât dacă rămâi fără gânduri și emoții personale. Când ți se oprește mintea personală, intră în funcțiune Mintea universală, care e plină de iubire. Iar acesta este raiul clipă după clipă...

Numele spiritual al ego-ului

În tradițiile spirituale, după inițiere, discipolul capătă un nume spiritual, cu scopul de a accelera ștergerea vechilor condiționări, cu ajutorul noii condiționări, superioare. Totuși, deseori, cei care își iau un nume spiritual o fac și din cauza ego-ului spiritual, care vrea să arate tuturor că el este acum special, are o identitate spirituală certă. Ea pare

să fie mult mai reală, mai autentică decât vechea identitate mundană. În realitate, este tot o iluzie, dar una “spirituală”.

Iluminare pentru electroniști

Putem considera că bucuriile și necazurile sunt ca niște oscilații. Bucuriile sunt vibrații peste linia de zero, iar suferințele sunt vibrații sub linia de zero. Totuși, dacă descompunem matematic aceste oscilații, obținem ceva cu totul inedit. Apare o *undă purtătoare* a fericirii clipă de clipă (sinele divin sau Spiritul) peste care sunt modulate micile scurte oscilații de bucurie sau suferință. Apare, de asemenea, și unda ego-ului, de amplitudine egală cu a undei fericirii, dar în contrafază. Prin compunere, aparent rămân doar micile oscilații vizibile la început.

Ego-ul dorește să mărească numărul oscilațiilor pozitive și să micșoreze numărul și intensitatea oscilațiilor negative. Cu asta se ocupă de dimineața până seara. Totuși, un electronist dibaci va observa că efortul ego-ului este inutil, pentru că nimeni nu a reușit vreodată. În schimb, ar fi de ajuns ca unda ego-ului să dispară, ca să rămână doar unda continuă a fericirii Sinelui. Pe această undă apar și dispar bucurii și necazuri, dar fără a o afecta. Fericirea este permanentă.

Metafora bărcii

Conștiința poate fi asemănată cu apa: ia forma vasului în care e turnată. Similar, conștiința se mulează pe obiectul perceput, devine una cu el.

Apa oceanului are aceeași compoziție pretutindeni. Dacă te afli într-o barcă pe ocean, să zicem că niște apă intră ocazional de la un val și bălțește pe fundul bărcii. Acesta e micul ocean din barca ce plutește pe marele Ocean. Această mică baltă poate fi comparată cu conștiința umană, care permite existența umană.

Iluminarea înseamnă că în barcă se cascadează o mică fisură prin care puțină apă din barcă face corp comun cu apa mării. Acum, în barcă nu mai e doar o mică baltă, ci e prezent însuși marele Ocean, marea și unica Conștiință. Interesantă schimbare, de la o mică fisură!

Acum, ai două opțiuni: Fie acoperi iute fisura cu o țesătură de gânduri, ca să protejezi barca de la scufundare. Fie nu faci nimic, ci ai încredere că Oceanul va avea grijă să nu scufunde barca. Și culmea, vei

vedea că barca poate pluti chiar mai bine decât înainte, când era intactă, dar total separată de Ocean.

Misiunea vieții

Moartea ego-ului, cu fricile și nevoia lui de control, este cel mai înălțător moment pe care-l vei trăi vreodată.

Una dintre cele mai bune scene din filmul "**The Mission**", pe muzică de Ennio Morricone¹¹⁰

Ța Țaa, Ta-na Țaa, Na Ța-na Ța-na

Recunoști celebrul hit din anii '60 al **Rolling Stones**-șilor? "I CAN'T GET NO – SATISFACTION" Acesta este imnul etern al ego-ului. Niciodată nu e mulțumit, fiindcă aceasta îi este programarea – să nu fie niciodată satisfăcut.

Lumea ego-ului este bine așezată, controlată. Când apare o surpriză, ego-ul imediat reacționează zgomotos și încearcă să readucă lucrurile la normal. Dar acest "normal" ținut sub control este profund nefericit. Sub o aparență de liniște, stă să izbucnească oricând vulcanul nemulțumirii. Oamenii bogați reușesc cel mai bine să se înconjoare de o maximă protecție împotriva a oricărei amenințări la care se pot gândi. Și totuși, nici ei nu sunt fericiți. "Banii n-aduc fericirea"... Siguranța împotriva neprevăzutului nu e de ajuns. Nici măcar maximizarea plăcerilor nu este satisfăcătoare decât pe termen scurt, și tot mai anemic.

Prin contrast, lumea Sinelui divin este total imprevizibilă, într-un mod plăcut. Sinele divin nu stă speriat în alertă, cum s-ar aștepta ego-ul. Lumea Sinelui nu este amenințată de nimic, precum a ego-ului. Sinele se bucură relaxat de orice mic eveniment, și în fiecare clipă apar evenimente minunate: se aude ploaia, vâjâie vântul, sună un claxon, trece o furnică grăbită pe drum... Dacă se ivesc și întâmplări mai aspre, foarte bine, Sinele trece peste ele cu seninătate. El se bucură de fiecare clipă de viață, cu orice ar aduce ea. Sinele nu controlează nimic, totul îi pare un hazard continuu, o serie nesfârșită de mici sau mari surprize. Sinele nu are nevoie de ele pentru a fi fericit, ci natura sa esențială este fericirea. Dar

¹¹⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=Ui91q7Y9xPk>

peste ea se adaugă bucuria vieții, care îl uimește și îi dublează fericirea de fond.

În replică, ceilalți celebri ai anilor '60, **Beatles**, au creat un cântec memorabil, cu niște versuri pe măsură: LET IT BE. Iată traducerea cât se poate de fidelă ca sens și metrică:

Când trec prin grijă și necazuri

Vine Maica Domnului

Cu vorbe înțelepte:

"Las' a fi"

În noaptea neagră-a sufletului,

Ea apare-n fața mea

Șoapte înțelepte:

"Las' a fi"

"Las' a fi, las' a fi, las' a fi"

Șoapte înțelepte

"Las' a fi"

Apropo de frică...

Muncitori odihnindu-se la locul de muncă, pe timpul construcției unui zgârie-nori la New York, în 1930-1932. Fotograful i-a rugat să stea în aceste poziții pentru poză, dar nu este niciun trucaj. Nici în următoarea poză: ***Prânzul pe un zgârie-nori în construcție.***

Totul este să nu crezi gândurile de frică, care atrag emoții cumplite. În rest, doar ești atent să nu cazi și atât. Căderea în gol de la 400 de metri nu e mai periculoasă decât căderea de la 10 metri.

Ai sau n-ai liber arbitru, oricum n-ai de ce să fii nemulțumit

Are ego-ul un rol activ, la concurență cu Spiritul, cum spun spiritualiștii? Sau ego-ul este doar un observator pasiv, cum spun nondualiștii? Primul este ego-ul evolutiv. Al doilea este ego-ul aham. Sau există calea de mijloc, adică ego-ul poate schimba câte ceva mărunț, nesemnificativ, local, dar marile decizii aparțin spiritului sau lui Dumnezeu?

„Și după iluminare poți deveni o persoană mai bună.” (Lisa Cairns)

- Nu știi ce să alegi dintre două sau mai multe variante, sau nu-ți vine nicio idee de acțiune. Te simți neputincios. Asta își sugerează ideea că nu ai liber-arbitru, fiindcă vei acționa cum te conduce situația, mediul sau alții.

- Știi exact ce să faci într-o situație, fără îndoială. Ești intuitiv și inspirat. Asta îți indică exact același lucru: că nu ai liber-arbitru, fiindcă vei acționa cum ești îndemnat de nu-se-știe-unde.

- Primești inspirație, dar eviți, te îndoiești sau ceva te împiedică să o pui în practică sau te obligă să acționezi invers. Este o combinație între primele două variante. Media dintre zero și zero este tot zero. Adică tot nu ai liber-arbitru.

Orice natură psihică ai avea (hotărâtă, nehotărâtă sau imbecilă) și oricare ar fi situația, rezultatul analizei e același: nu ai liber-arbitru. N-ai de ce să te mândrești sau să te întristezi.

S-ar putea să nu accepți faptul că nu ai liber arbitru și că ești nimic.

Atunci ai cealaltă opțiune, pe care merg unele metode. Tot ce ți se întâmplă, doar tu ai creat, prin alegerile tale. Și atunci, de ce să te mai plângi?! Pune mâna și schimbă tot ce nu-ți place. În niciun caz nu mai ai voie să te lamentezi, să te victimizezi. Tu ești creatorul vieții tale!

Ambele idei opuse, tot acolo duc: nu ai de ce să fii nemulțumit. În primul caz, nu ești de vină pentru absolut nimic, așa că relaxează-te! În al doilea caz, ești singurul vinovat, deci poți schimba totul la 180 de grade, cu certitudine, așa că fii optimist!

Fără judecățile ego-ului

Ca ego, în momentele când rămâi cu tine însuși, te gândești la ceva plăcut sau planifici o acțiune ce crezi că te va face fericit și te va îndepărta de stările proaste. Visezi cu ochii deschiși, readuci amintiri vesele, planifici acțiuni care ți-au făcut plăcere în trecut. Ba, poate fi chiar un ego care se simte bine când critică, dorind să-și perpetueze nemulțumirea. Ori își revelează motivele pentru care se simte superior altora, de parcă orgoliul l-ar face să se simtă bine.

Dar când ego-ul începe să se evaporeze, în momentele de liniște, simți că nu te mai interesează motivele egotice de mai sus. Nu mai rămâi singur cu un ego care își caută plăcerile în minte, ci rămâne singurătatea singură. Acum dorești altceva, doar să scapi de vechile dorințe egotice, pe care le vezi nesatisfăcătoare. Acele plăceri erau trecătoare, ușor înlocuite de opusul lor natural, foarte greu de păstrat, fiindcă viața pare fundamental plină de probleme. Ce bine e să fii lipsit de grijile și preocupările ego-ului, capeți „liniștea pruncilor”!

De ce gustă ego-ul pornografia

De ce se uită bărbații la pornografie? Probabil că sunt mai multe răspunsuri pe care oricine ți le-ar putea da. Vin acum cu o variantă la care nu te-ai gândit până acum.

Orgasmul bărbatului este rapid, chiar dacă el încearcă să prelungească actul sexual. Bărbații sunt, inevitabil, limitați la acest capitol. Și atunci se uită cu jind la femeie, crezând că ea poate avea un orgasm multiplu și prelungit. Totuși, nici femeia nu poate trăi un orgasm continuu. Și asta e inevitabil. Și atunci bărbatul se uită *la alt video*, încercând cu disperare să prelungească orgasmul imaginat în mintea sa.

Pornografia este socotită soluția la dilema nerezolvată a ego-ului: cum să obțină o plăcere continuă. Asta caută ego-ul toată viața și n-o găsește nicăieri în lumea reală, în nimic. Dar el nu se sfiește să creadă că o va găsi în lumea imaginației. Desigur că este doar o simulare a realității. Dar unii bărbați sunt prinși în acest mecanism egotic, tot sperând că vor reuși prelungirea unei iluzorii satisfacții. Nu înțeleg că ego-ul nu poate fi niciodată satisfăcut, că fericirea se află în cu totul altă direcție.

Pornografia este o demonstrație a puterii de seducție a maya-ei și, în același timp, a impotenței ego-ului de a fi fericit.

De ce vor să fie unii bărbați gay? Explicația este aceeași ca mai înainte. Nu pentru că ar fi vorba de „iubire” sau de „moștenirea ADN-ului”. Orgasmul masculin se petrece în prostată, când trece lichidul seminal. Homosexualii stimulează glanda prostatică din exterior, pe durate mai lungi de timp. Așa speră ei că vor prelungi plăcerea pur sexuală, biologică. Desigur, este o speranță deșartă, care le va aduce mult mai multe neplăceri, până când ego-ul lor se va plictisi să tot încerce eternizarea plăcerii în acest mod vulgar, cu multe efecte secundare dăunătoare.

Această plăcere biologică nu este adevărata fericire pe care o dorește sufletul omului, de nivel mult mai rafinat.

Cine îi critică pe homosexuali

Homosexualii sunt criticați de oamenii care iubesc sexul normal. Dar și aceștia sunt la fel de robiți de simțuri. Este ca și cum i-am judeca pe gurmanzi. Tuturor ne place să mâncăm ceva bun, deci cum am putea să-i condamnăm pe cei cu simțul gustului foarte rafinat?! Nimeni nu-i

condamnă pe gurmanzi. Cel mult îi ironizează. Asta nu înseamnă că adeptii sodomiei ar trebui aprobați și imitați. Cel mai bine, să ne lăsăm conduși de monarhia longevivă a Bunului-simț...!

Sexualitatea este un nivel primar al vieții umane, dar dacă trăim doar la acest nivel, atunci nu avem dreptul să ne declarăm superiori. Majoritatea oamenilor vor să-și maximizeze plăcerea sexuală, doar asta-i în capul lor. Dar prin ce ar fi superior, de pildă, sexul oral față de cel anal?! Amândouă sunt perversiuni.

Adevărata superioritate apare atunci când ne ridicăm nivelul de conștiință „pe chakrele superioare”, cum se spune în limbaj esoteric. Adică, atunci când trăim pentru valori cu adevărat divine. Când nu mai trăim din mintea noastră limitată și doar pentru plăcerile egotice, atunci sexualitatea rămâne un aspect secundar și, răpiți de intensitatea plăcerilor superioare intelectuale, spirituale, nu-i mai acordăm un rol principal. Ajunși în acel punct, deviațiile sexuale se elimină de la sine, ca și alte tulburări.

Perversiunile sexuale pot fi definite ca atare numai când le privim dintr-un punct de vedere net evoluat, nu doar pentru că facem parte din majoritatea normală, dar la fel de ignorantă ca perversii. Majoritatea nu are dreptate, ea doar urmează tradiția. Poate fi o tradiție bună sau o tradiție rea, dar asta nu decide tot majoritatea, pentru că ea nu a fost niciodată încurajată și învățată să gândească profund. **Majoritatea judecă, dar nu gândește.**

Deci, ca să ai dreptul moral să-i critici pe sodomiți, întâi evoluează tu la un nivel superior instinctului primar, descoperă frumusețea plăcerilor spirituale! Abia atunci... Dar, probabil, ajungând acolo, nu te va mai interesa să lupți fățiș împotriva ignoranței eterne, sub numeroasele ei forme (perversiuni sexuale, morale, mentale etc). Vei fi înțeleș deja, plin de compasiune, că „prostia nu are început, dar are un sfârșit, iar cunoașterea are un început, dar nu are sfârșit”...

Acesta este și mesajul lui Isus, care i-a oprit pe săteni să linșeze o „păcătoasă” adulterină cu vorbele „*Cine este fără de păcat să arunce primul cu piatra în ea!*” (Ioan 8:7). Nu era vorba că ea n-ar fi greșit, căci Isus i-a spus femeii în final „*Du-te și să nu mai păcătuiești!*” (Ioan 8:11). Dar nu prin violență și moarte trebuie îndreptate moravurile. Și nu de pe același nivel de conștiință pot fi judecate corect greșelile semenilor, ci elevându-ți conștiința la un etaj superior, văzând astfel cu claritate în ce constă eroarea și care-i mijlocul de îndreptare.

Desigur, societatea își reglează singură anumite comportamente dezirabile. Religile au dreptul de a-și spune punctul de vedere.

Satanismele de orice fel trebuie repudiate, inclusiv cele promovate de mișcarea LGBT. Aici însă vorbim despre dreptul spiritual al *individului* de a-l judeca pe altul. Cine judecă? EGO-ul. Apelez iar la înțelepciunea cristică: „*De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?*” (Matei 7:3)

În istorie s-a văzut că tocmai cei cu cugetul încărcat de anumite păcate condamnau cel mai înverșunat exact aceleași păcate descoperite la alții. De exemplu, preotul homosexual îi hulea în public cel mai tare pe sodomiți. Psihologia a explicat deja: este un mecanism de apărare al ego-ului, care ascunde că vina sau păcatul descoperit la altul îl are și el. Și atunci, îl condamnă violent, pentru a sugera lumii că lui îi este total străin. Dar tocmai exagerarea și agresivitatea îl desconspiră că are, în fapt, o anumită afinitate cu respectiva tendință indezirabilă social.

Cum să înțeleagă ego-ul că el nu există

Învățăturile spirituale nu fac decât să-ți întărească credința că ești un păcătos, un imperfect, un neputincios, un simplu om. Nu, nu ești o persoană incompletă care trebuie să facă aia și aia ca să se salveze sau să fie fericită! Nu. Adevărul e mult mai grav: nicio „persoană” nu poate fi total fericită și ce vrea ea să salveze nu-i decât o poveste.

„Tu” ești ca un simplu cont de Facebook, o abstracțiune cu aparență psihologică. Dacă contul tău e șters, „tu” cine ești? Nu mai existi. Internetul e o ficțiune, el poate dispărea, pac! la o simplă pană de curent electric. Totul s-a dus... Așa e și cu iluminarea, adică invers: liniștea apare când toată agitația se stinge.

Dar ești atât de convins că existi ca un individ separat în lume, încât doar îți voi descrie ce este ego-ul: credința ta în separare de Tot-ce-există. Nicio altă ființă biologică nu se crede separată, numai tu și specia ta. Poate că nu te vei mai agăța de această senzație falsă. Știi că nu depinde de tine. Oamenii nu decid nimic. Totul se întâmplă de la Sine, natural. Eforturile de a îndrepta lucrurile, de a face ordine, de a controla viața, toate sunt un vis. În Realitate, există doar Ființa-primă-fără-secund, ce se iluzionează că are ceva de făcut. Nu e nimic de făcut, doar se petrece un joc fără scop, o blândă îndrăgostire de sine.

Cine ar putea fi interesat de un studiu al iluminării? Căutătorul spiritual. Dar acesta vrea să se ilumineze și să fie fericit. Or, discuțiile despre iluminare nu au această putere, se spune. Și totuși, Libertatea

strigă: „De ce nu? De ce să nu fie studiată iluminarea? Lăsați creativitatea să se manifeste liber!”

Descriere vs Prescriere

Toate prescripțiile îți întăresc ideea că ești slab, prost și imperfect; că TREBUIE să faci una și alta ca să te schimbi – fiindcă NU EȘTI BUN. Ești supus unei presiuni constante. Acest lucru devine obositor la un moment dat, după ce treci de entuziasmul începutului. Inevitabil, vei reduce turația motoarelor. Poate chiar vei schimba direcția de mers. Însă și acolo vei găsi prescripții: ce trebuie să faci sau să nu faci, ce trebuie să gândești sau să simți. Dacă nu simți, de ce nu te concentrezi suficient?! Dacă nu reușești, de ce nu-ți triplezi efortul?!

Ai dorit îndrumări, acum le ai din belșug, de nu mai poți scăpa de obsesia lor. Strângi sfaturi peste sfaturi, doar-doar s-o lipi ceva de tine. Uneori, reușești să aplici o învățătură și ești fericit. Dar tot timpul dai peste indicații inabordabile, care te pun în inferioritate.

Aceasta este doar o descriere a situației de fapt, nu o acuzație. Nu spun că n-ar trebui să ceri sfaturi, ci că atunci când sugestiile vin indirect, dintr-o descripție a unei stări superioare, pare a fi mai eficient. Minteia preia mesajul fără obligație și o face din plăcere.

Orice prescripție se impune prin cuvintele “trebuie”, “e necesar”, “obligatoriu” și altele similare. Dar în acest caz, de multe ori, mintea reacționează exact invers, dintr-un imbold lăuntric neconștientizat. Rațional, vrei să urmezi sfatul binevoitor, dar irațional, te revolți: “Asta nu mi se potrivește!”. E un fel de revoltă a spiritului: “De unde știe ăsta care-i adevărul, ce mi se potrivește mie?”

Impactul cel mai puternic asupra ta nu îl au indicațiile profesionale, ci exemplul personal sau descrierea obiectivă a unor situații cu tâlc spiritual. Basmele sunt foarte eficiente pentru educarea copiilor (și maturilor). Filmele artistice au o mare putere de educare (în bine sau rău), pentru că spectatorul se lasă purtat emoțional. Când privește la documentare, este mult mai intelectual.

Adevărul e întotdeauna parțial

Indicațiile mentorului nu descriu niciodată Adevărul în mod complet, ele sunt partizane și parțiale. Întotdeauna există și varianta contrară de gândire sau acțiune, care, în alte circumstanțe, ar putea fi cea potrivită.

Nicio carte sau învățătură nu este perfectă fie și din simplul motiv că prezintă doar o latură a realității. Pentru a te convinge și a păstra o coerență logică, toate învățăturile își aleg o singură fațetă, pe care o dezvoltă cât mai complet și mai atrăgător. Dacă ar prezenta și fațeta opusă, și-ar pierde farmecul și adepții. Nimănui nu-i plac ambiguitățile: ori e albă, ori e neagră.

Totuși, ai perioade când poți alege o învățătură, alternând cu perioade când ți se potrivește alta diferită. De pildă, la început te poate atrage Legea Atracției, să înveți cum să-ți materializezi dorințele. Dar apoi te poate atrage buddhismul și nondualitatea, cu lipsa lor de interes pentru lumea formelor aparente și dedicația numai pentru Adevărul fără formă. NU este greșit să faci oricum simți nevoia. Dacă poți să le aplici simultan, cu atât mai bine...

30 noiembrie 2020

UNIVERSUL OGLINDĂ

Capitole și subcapitole:

Detașare vs. iubire / Prima iubire nu se uită niciodată / Planeta schimbării fără timp / Cufundarea în simplitate [*Herți și biți*] [*Ființa umană este minuțios programată de Marele Programator*] / Iluzionismul demască iluzia / Regina Dawn Akers: "Lumea nu există" / Disonanța cognitivă dintre practica spirituală și nondualismul pur / Paradoxul revelează apropierea de Dumnezeu [*Logica ternară din 4D*] [*1D, 2D, 3D*] / Ateism, panteism, nondualism / Piramida inversă a religiei

Detașare vs. Iubire

Ego-ul tânjește mereu după ceva ce nu are, ceva ce crede că l-ar putea face fericit definitiv și irevocabil. Dar singurul lucru care poate face asta este iluminarea, trăirea lui Dumnezeu. Problema este că Dumnezeu nu poate locui complet și definitiv în om, care este iluminarea, decât dacă ego-ul se dă la o parte. Dar ego-ul nu poate și nu vrea să facă asta. Ce dilemă!

Există două soluții la această situație imposibilă: detașarea sau iubirea.

Unele profesii necesită o desensibilizare la repulsii. De pildă, gunoierii trebuie să se obișnuiască cu mirosurile urâte. Sau chirurgii trebuie să nu se înfioare la vederea sângelui. Aceasta este un fel de detașare de *anumite* repulsii naturale sau personale, cu un rol practic evident.

Detașarea spirituală este altceva. Ea implică detașarea de *toate* repulsiile, dar și de toate atracțiile. Detașarea este destul de des întâlnită în unele căi spirituale, mai ales în India. De pildă, aghorii excelează la aceste practici oribile: dorm pe cadavre în locurile de cremație ș.a.

Detașarea amplifică orgoliul spiritual, care le dă respectivilor o anumită falsă euforie de superioritate. Dar niciunul nu este cu adevărat fericit. Detașarea înseamnă ruperea de viață, fără a primi nimic în schimb decât falsa plăcere a orgoliului, și aceea de scurtă durată. Detașarea se obține prin supra-ego, care este cealaltă fațetă "sofisticată" a ego-ului "primitiv".

Rămâne ca validă cealaltă cale, calea iubirii. Ea include totul, iubirea este necondiționată. Ea spune "da" vieții în orice formă, spune "da" experiențelor de viață plăcute sau neplăcute. Este opusă detașării.

Iubirea iese din dualitate integrând ambii poli, pe când detașarea încearcă, fără succes, să iasă din dualitate negând ambii poli.

Prima iubire nu se uită niciodată

Cei mai mulți oameni au avut la vârsta adolescenței sau tinereții o primă iubire, care le-a rămas neștersă în amintire. Chiar dacă au mai trăit ulterior și alte iubiri, ea a rămas un etalon al iubirii. Și de aceea se spune că prima iubire nu se uită niciodată.

Există o calitate reală a primei iubiri adolescente: este pură, idealistă, așa cum poate nu vor mai fi celelalte iubiri din viață. La acea vârstă, tânărul încă nu este copleșit de grijile existenței și poate trăi sentimentul iubirii pure, neamestecat cu alte interese omenești.

Acest etalon al iubirii se păstrează în subconștient, dar el nu trebuie confundat cu eventuala relație sentimentală cu persoana respectivă. De fapt, această iubire pură poate să rămână nemărturisită, neîmpărtășită sau platonică. Iubirea pură este o emanație, o emisie, o dăruire, ea nu are nevoie de reciprocitate. Unii spun că îndrăgostirea este o boală, o tulburare mentală, când omul face tot felul de nebunii.

Pentru a rămâne în amintire, nu este nevoie neapărat să existe și o relație sentimentală propriu-zisă. Dacă relația se înfiripă, aceasta este totuși altceva față de sentimentul iubirii pure. Și aici confundă oamenii.

De pildă, cei doi foști îndrăgostiți se întâlnesc după 20 de ani, și sentimentul pur re apare din abisurile subconștientului. Dar asta nu înseamnă că cei doi sunt compatibili pentru o relație de lungă durată. Ci, pur și simplu, ei proiectează sentimentul reînviat asupra celui alt. Sentimentul există independent de persoane. Sau, alt exemplu, neputând uita prima iubire, persoana nu se mai apropie de nimeni altcineva. În general, oamenii nu trebuie să trăiască singuri, decât dacă au o soartă în acest sens. Ei pot trăi împreună armonios dacă au suficiente puncte comune, fără a fi neapărat "suflete gemene".

Sentimentul iubirii pure rămâne asociat în subconștient cu o anumită persoană. Acea persoană ne poate apare în vis atunci când trăim sentimentul iubirii pure. Dar asta nu înseamnă că persoana reală s-a gândit la noi sau că ar trebui să ne reîntâlnim cu ea, lucru deseori imposibil. Este doar un *simbol oniric* foarte puternic, ce însoțește sentimentul de iubire dintr-o experiență nocturnă astrală. Acea iubire nu are nimic pasional în ea, ci provine din tărâmurile angelice. Dar mintea noastră o decodifică pe înțelesul ei, folosind simbolul din memorie.

Deci sentimentul iubirii pure este o grație divină coborâtă asupra tânărului (se poate întâmpla și la vârste înaintate!) pentru a-i exemplifica Iubirea Divină. Dar Iubirea pură poate apare și între un maestru spiritual și discipol. La fel de bine, omul s-ar putea îndrăgosti de un scaun. Dar este mult mai simplu și natural să se îndrăgostească de un semen, nu-i așa?! Ei bine, iluminății privesc cu acest sentiment pur tot ce le apare în fața ochilor în fiecare clipă: obiecte, persoane, natura. Ei sunt îndrăgostiți de viața în sine, cu tot ce le aduce ea.

Dar această stare pare a fi “supraomenească” și inaccesibilă omului de rând. De aceea, el este inițiat în Taina Iubirii divine printr-un sentiment de iubire aparent omenesc. Nu este omenesc, ci o grație divină, care la un moment dat dispare, rămânând doar nostalgia ei. Prima iubire nu se uită niciodată. Efortul înțeleptului este să regăsească prima iubire și s-o trăiască continuu, chiar amplificată, dar fără pasiune carnală și fără să țintească o persoană anume.

Planeta schimbării fără timp

Departe, departe în cosmos, există o planetă aflată într-o poziție fixă față de soarele ei. Este lumină întotdeauna și soarele are același loc pe cer. De aceea, planeta nu cunoaște cicluri naturale – totul pare încremenit în timp. Există schimbare, dar nimeni nu poate măsura timpul acolo. Oamenii se nasc, îmbătrânesc și mor, dar nimeni nu știe ce vârstă au. Ei doar observă că se schimbă, dar nu-și pot explica de ce. Pur și simplu, în prezentul continuu în care ei trăiesc, ceva misterios aduce mici schimbări pe nesimțite.

Filosofii lor au născocit următoarea metaforă. Schimbarea este precum un râu care curge, iar tu stai pe mal cu picioarele scăldate mereu de apă proaspătă. Schimbarea vine peste tine, vrei, nu vrei. Nu trebuie s-o chemi, nu trebuie s-o provoci. Doar stai atent la ea, dacă vrei neapărat s-o percepi. Dacă nu, vezi-ți de treburile care te fac fericit.

Oamenii sunt foarte harnici, au mereu activități și de aceea au tot ce le trebuie fiecare. Când se plictisesc, se retrag pentru contemplare, nu somn. Contemplă ceea ce ei numesc Non-schimbarea. Aceasta este singura alternanță pe care o cunosc. Nu le ține nimeni socoteală cât timp stau în contemplare. Unii nu se opresc aproape niciodată. Ei se numesc filosofi. Altor le plac mai mult activitățile fizice. Ei devin în mod natural șefi de lucrări.

Muzica lor nu are ritmuri, doar melodii și armonii. Nici nu cunosc noțiunea de ritm sau ciclu. Pentru ei totul este liniar, nimic nu se repetă identic. Ba chiar, repetițiile identice sunt considerate ceva oribil și sunt evitate în mod spontan de toți.

Într-o zi, un savant de-al lor a inventat un ceas atomic care făcea „bip!” la fiecare minut. Era ceva foarte enervant și neobișnuit. Nu știau la ce ar fi bun. Cineva a venit cu ideea să numere câte bipuri trec în timp ce contemplă. Și au observat că la unii se adună mai multe bipuri decât la alții. „Și ce dacă? Oamenii sunt egali, nu-i așa?!”, au fost cu toții de acord. Iar ca să nu facă discriminări între ei, au distrus ceasul atomic, ca cel mai mare pericol pentru liniștea locuitorilor... De atunci, nimic nu le mai tulbură pacea minții.

Timpul este o invenție mentală pentru a măsura schimbarea. Dar schimbarea nu are nevoie să fie măsurată în unități de timp. Cine o face, va deveni nefericit. Va începe să împartă prezentul în trecut și viitor, pe baza convențiilor născocite de minte. Nu poți controla schimbarea prin conceptul de timp. Ea vine peste tine în forma dorită de ea.

Cufundarea în simplitate

Herți și biți

Știința ne spune că frecvențele minții conștiente înregistrate de electroencefalografe sunt cuprinse între 13 și 30 Hz (unde beta), cu vârfuri de 40-45 Hz (unde gamma). Sub 12 Hz (unde aflu, theta, delta) funcționează mintea inconștientă. Pe de altă parte, s-a măsurat că fluxul informațional al minții conștiente nu depășește 60 biți pe secundă.

Am putea combina cele două unități de măsură, făcând o metaforă didactică astfel: atunci când fluxul de date este prea mic (sub 12 biți/secundă), mintea *conștientă* devine incapabilă să funcționeze. Acest lucru se cuplează cu ideea că nondualitatea, absolutul nu este accesibil minții. Este prea simplu pentru minte, prea puțini biți. Acesta ar fi motivul pentru care nu putem *înțelege* nondualitatea: este prea simplă pentru mintea noastră.

«Fii tăcut în minte, tăcut în simțuri, tăcut în trup. Apoi, când toate acestea rămân tăcute, nu mai face nimic. În starea aceea, adevărul ți se va revela de la sine. Va apărea în fața ta și va spune: „Ce dorești?”» Kabir

Ființa umană este minuțios programată de Marele Programator

Din punctul de vedere al programării psihice, gândirea rațională este cea mai complexă, ea având mai multe niveluri, de la gândirea concretă la cea abstractă. Urmează instinctele și schemele mentale și comportamentale, care au parte de o programare ceva mai simplă decât gândirea. Iar cea mai rudimentară programare o au cele 5 simțuri.

De exemplu, vederea are o explicație relativ simplă: fotonii lovesc retina, unde își transferă energia celulelor nervoase numite conuri și bastonașe, care o transformă în semnale electrice transmise mai departe la cortexul vizual. Aici semnalele sunt decodificate într-o imagine. Dar este o programare inteligentă. S-a făcut următorul experiment: niște voluntari și-au pus pe nas niște ochelari cu lentile care inversau imaginea. La început, creierul a fost bulversat – vă dați seama, să vezi lumea cu susul în jos! Dar după câteva ore, creierul a reușit să se reprogrameze și să vadă imaginea în mod real.

Există însă un nivel și mai simplu, elementar: extrasenzorialul. Aici, cele 5 simțuri sunt comasate într-unul singur, care le conține pe toate. Mai mult, acest simț conține și atenția. Și mai conține și iubirea divină necondiționată. Totul este extrem de simplu și concomitent. Aici se găsește Spiritul sau Sinele divin.

Nu se poate atinge Sinele divin prin gândire, fiindcă el se află mai jos, ca simplitate. Nici măcar simțurile fizice nu sunt atât de simple precum Sinele divin. Prin urmare, ca să atingem Spiritul, trebuie să coborâm sub simțurile fizice, la cel mai elementar nivel, unde totul este unificat, sediul iubirii.

În mod obișnuit, poți da atenție senzațiilor de la un simț fizic, dar când prelungești mai mult această atenție și te cufunzi în extrasenzorial, atunci atenția devine iubire și percepi totul cu iubire, devii iubirea. Iubirea stă la baza creației, la modul cel mai concret.

Poate **cea mai complexă structură mentală este ego-ul, care dă aparența unei persoane**. Senzația pe care ne-o dă că ar fi o persoană vine de la Spiritul ce coexistă cu el și acționează din când în când, imprevizibil și greu de diferențiat de ego. Putem spune că mintea umană este hibridă: jumătate Spirit, jumătate ego. Pentru a-i diferenția mai ușor, este util să știm că ego-ul este un robot cu inteligență artificială (A.I.), care are câțiva algoritmi ficși, cum ar fi:

- Oricât de irațională ar fi această idee, ego-ul se consideră a fi centrul universului și separat de el. Este un algoritm fundamental, pe

care se bazează iluzia omului că ar fi o persoană separată de univers, de care, deci, trebuie să se apere.

- Orice argument rațional că ego-ul nu este suficient de inteligent sau că ne putem lipsi de deciziile sale este imediat contracaraat virulent. Face parte din strategia de supraviețuire a ego-ului. Nu acceptă nici măcar o discuție despre dispariția sa. În fond, universul se învâрте în jurul său, deci cum ar putea să dispară?!

Acest mecanism este inspirat din instinctul de supraviețuire biologic. Am putea spune că acest instinct primitiv a fost preluat și adaptat la lumea oamenilor de către ego. Mediul social diferă în multe aspecte de mediul natural. Instinctul de autoconservare este un program simplu, dar el a fost dus la niveluri foarte înalte de complexitate de ego. Totuși, din perspectivă spirituală, ego-ul rămâne un program primitiv care trebuie depășit de omenire.

Conștiința-de-sine, adică separarea, se constată și la unele animale superioare, cum ar fi maimuțele. Probabil că la ele s-a introdus prototipul ego-ului, în faza de testare. Abia la om, ego-ul a devenit un program integral și extrem de bine dezvoltat, o capodoperă de inteligență artificială. Este atât de bine conceput, încât pare inteligent, deși este alcătuit doar din algoritmi. Este artificial, pentru că nu se compară cu Inteligența pură a Spiritului. Până la un punct, ego-ul este previzibil. Dar Programatorul i-a introdus niște algoritmi care îl fac imprevizibil uneori. Tocmai surpriza a fost scopul inventării ego-ului. Programatorul vrea să fie surprins de „inteligența” ego-ului. Desigur, nefiind o inteligență pură, ego-ul este deseori irațional și produce suferință. Aceasta este cealaltă față a monedei.

Iluzionismul demască iluzia

Realitatea are 3 niveluri de adevăr:

- (1) Realitatea supremă, divină.
- (2) Realitatea creată, materială.
- (3) Realitatea gândurilor.

Realitatea divină (1) este singura absolut reală, eternă și neschimbată, dar fără forme, fără nimic din ceea ce suntem obișnuiți.

Realitatea materială (2) este o iluzie divină, adică există și nu există în același timp.

Realitatea gândurilor (3) este o dublă iluzie, un vis în iluzie, nu are absolut nicio concretețe. Aproape nimeni nu scapă de sub tirania minții.

Realitatea gândurilor (3) este cea mai iluzorie. Oricine își dă seama că „materialul” gândirii este total ireal. Trecutul și viitorul sunt ficțiuni, dar le preferăm prezentului, fiindcă par mai interesante, pot fi înflorite după bunul plac. Gândirea pozează, se îmbracă sclipitor, ne fascinează, dar nu e mai reală decât o divă la televizor. Prin comparație, prezentul simțurilor (2) îi pare plictisitor minții, fiindcă e obișnuită cu ecranul televizorului. Aproape nimeni nu poate rămâne în prezent mai mult de câteva secunde, ci este imediat captivat de vreun gând. Gândirea este compulsivă, obligatorie, tiranică.

Însă chiar și realitatea materială (2) se poate dovedi tot o iluzie, una mult mai subtilă decât gândirea. Acest lucru devine ceva mai evident când asistăm la **magia de spectacol**. Atunci ni se prăbușesc toate miturile despre soliditatea materiei, a realității convenționale. Un truc magic reușit are potențialul să ne facă să spunem: „Dacă ce am văzut cu ochii mei este real, înseamnă că tot ceea ce credeam că-i real, de fapt, nu este.” Acesta e și scopul divin al magiei de spectacol: să ne ridice semne de întrebare cu privire la realitatea simțurilor. Magicienii sunt încarnările unor spirite foarte elevate, venite pe Pământ să ne deschidă mintea către o altă viziune de viață.

Sintagma „truc magic” doar mângâie vanitatea ego-ului nostru, care se prefacă că a înțeles misterul la care tocmai a asistat. „A, e un truc, știu, iluzionism!”. De fapt, iluzorie este interpretarea minții, care își dă cu părerea despre cum a fost pus la cale „trucul”: actori plătiți, mașinării complicate, prelucrări pe computer, iluzii optice, trucaje cinematografice, materiale speciale etc. Dar toate acestea sunt păreri nefondate pe nimic, niște iluzii care acoperă o mare necunoscută. Ego-ul nu suportă necunoscutul, fiindcă se teme să nu piardă controlul. Și atunci, inventează explicații, oricât de ridicole, în care vrea să creadă.

Sesizați diferența de esență: Iluzionistul ne face să credem că o iluzie optică este reală. În schimb, magicianul ne face să credem că însăși realitatea este o iluzie.

Iată-l pe magicianul Michael Carbonaro sucind mintea unor oameni luați pe nepregătite de niște fenomene imposibile. Cum reacționează mintea omului la asemenea șoc? Urmăriți episoadele **show-ului TV „The Carbonaro Effect”**¹¹¹. Completare cu **episoadele cu animale**¹¹².

¹¹¹ https://www.youtube.com/watch?v=gIUo9F8jdwc&list=PLZxWJ6CTr63ZJzTPjzN_TlpmFmog2f8PM

¹¹² https://www.youtube.com/watch?v=sqdNg_JpRpI&list=PLZxWJ6CTr63YIxb092G1kYdJd925gZLID

Regina Dawn Akers: "Lumea nu există"

«Lumea nu există – e o afirmație spirituală nondualistă mai greu de admis. Dar am avut experiențe ce indică spre această posibilitate.

Am avut experiența de a fi un măr. Stăteam pe canapea cu fetița mea. Ea mânca un măr, iar eu socoteam cheltuielile casei. Dintr-o dată, Sinele meu s-a mutat în măr și am devenit mărul. Nu aveam creier, nu puteam avea gânduri că sunt un măr. Era o experiență cu totul diferită. E interesant că încă puteam vedea. Vedeam chiar mai bine decât cu ochii. Puteam vedea în afară, înăuntrul meu, de jur împrejur, oriunde dorea Conștiința mea. [n.t. – vederea în lumea astrală]

Singurul lucru pe care l-am văzut era lumină. Dar erau două tipuri de lumină. Deci încă exista o percepție a formei, nu dincolo de ea. Spațiul avea o lumină clară. Apoi erau obiectele, orice fel de obiecte, care erau o lumină compactă, condensată. Știam că toată acea lumină, clară sau condensată, era Conștiință vie, ceea ce eram și eu. Era la fel ca mine. Nu gândeam la aceste lucruri, pur și simplu, le știam direct.

Și când eram mărul, fata mea a mușcat din mine, iar dinții ei erau la fel ca mine, tot o Conștiință vie, lumină compactă. Când dinții ei au mușcat din mine a fost o experiență de interacțiune a două lucruri identice. A fost o interacțiune plină de bucurie.

Apoi, am revenit ca ființă umană și a venit și înțelegerea. În acea iluminare sub forma de măr, puteai să spui că nu există nicio lume. Deci Conștiința vie care suntem nu percepe lumea la fel ca omul, cu mintea și corpul său.»

*Traducere de R.P.: Regina Dawn Akers - Buddha at the Gas Pump Interview*¹¹³

Disonanța cognitivă dintre practica spirituală și nondualismul pur

Ne lovim de o aparentă divergență când combinăm nondualismul pur cu practica spirituală. Ca practicant spiritual nondualist, sunt îndemnat să-i privesc pe ceilalți oameni ca fiind însuși Dumnezeu deghizat, prin care el îmi dă încercări, ca să-mi purifice ego-ul. Este o

¹¹³ <https://youtu.be/iRjHoNT7CN8?t=5462>

tehnică foarte puternică și rapidă, cu o eficacitate dovedită. Totuși, apare următoarea disonanță cognitivă, un deranj de logică aparentă:

Dacă mă consider a fi o persoană ce poate alege să devină mai bună, **proiectez automat aceeași calitate și celorlalți oameni**. Voi avea pretenția, cel puțin subconștientă, ca și ei să facă niște eforturi să devină mai buni. Chiar dacă mă forțez conștient să-i văd ca pe niște îngeri de lumină veniți să mă provoace, ca să-mi curățe caracterul, totuși, la nivel de subconștient voi pune mereu **semnul egal între mine și ei**. Bine, accept că ei sunt trimiși de Dumnezeu să-mi producă suferință, ca să învăț ceva util, dar oare faptele lor dureroase n-ar trebui să le aducă niște pedepse?! Adică, dacă există o lege a karmei, ea ne va atinge pe toți în mod egal. Prin urmare, mă aștept să-i văd suferind și pe ei, chiar dacă n-am gânduri de răzbunare, dar am această expectanță răutăcioasă.

Desigur, în cele de mai sus putem recunoaște discursul ego-ului, care vede în ceilalți oameni doar alte ego-uri, dar asta nu ne rezolvă dilema. Disonanța este profundă, aparent logică, și nu poate fi măturată sub preș.

Soluția acestei prime dileme: **să trec nepăsător peste disonanța logică** și să practic iertarea (altora și a mea), considerându-mă singurul vinovat pentru comportarea greșită a oricui față de mine (teza nondualistă a universului-ogindă).

Invers, din perspectiva opusă, dacă reușesc să cred cu adevărat că ceilalți fac Voia Divinității față de mine, atunci, în virtutea aceleiași egalități și simetrii, înseamnă că și eu fac întotdeauna Voia Divinității față de ei și față de orice. Prin urmare, nu trebuie să mă forțez să fiu „mai altfel”, fiindcă în acest moment **sunt exact așa cum vrea Dumnezeu**. Or, practica spirituală ar fi tocmai o asemenea efortare către un presupus "mai bine", o ieșire din armonia universală.

Aici, evident, am căzut într-o capcană logică, un sofism. La fel pătesc acei adepți ai teoriei nondualiste care sugerează, tacit sau explicit, inutilitatea oricărei practici spirituale.

Da, în acest moment, sunt cum vrea El, dar Dumnezeu nu-mi interzice ca, pe viitor, să fiu „mai altfel”. Am puterea, chiar obligația să decid cum mă voi comporta în viitor. Voia Divină nu este neapărat diferită de voia mea, adică Dumnezeu nu are neapărat altă variantă decât cea pe care o voi alege eu, sub imboldul inspirației. Desigur, în lipsa inspirației, voi alege cu ego-ul. Și tot cu ego-ul aș putea alege să realizez o anumită practică spirituală, dar este cel mai mic rău pe care l-aș putea face. În principiu, practica este încurajată de toți înțelepții de

pretutindeni, dar apar controverse când vine vorba de practicile "discutabile".

Deci împăcarea cu situația prezentă NU înseamnă să nu am inițiative de viitor, să aștept pasiv. *Până în clipa iluminării reale*, am voie și pot manifesta un anumit voluntarism egotic, chiar cu riscul de a greși.

Soluția acestei a doua dileme: să accept că **una este să gândesc că fac Voia Divinității și alta este să simt intuitiv că fac Voia Divinității**. Trebuie evitată această confuzie între aspirația către iluminare și trezirea propriu-zisă.

Paradoxul revelează apropierea de Dumnezeu

Tot acest raționament de mai sus se bazează pe logică binară, care, după cum îi arată și numele, respectă *Legea lui Doi*. Or, unde sunt 2, există separare. Iar separarea este tărâmul ego-ului. Ego-ul este separarea, ego-ul se bazează pe logică. Logica nu va putea niciodată demonstra că ego-ul este o iluzie. E ca și cum i-am cere logicii să demonstreze că ea nu are nicio noimă să existe.

În final, ne dăm seama că această disonanță cognitivă, analizată mai sus, dispare singură abia în clipa *iluminării*. Atunci vedem direct că **nu există decât o Ființă Unică, care se împarte în mai multe fragmente aparente pentru a experimenta multiplicitatea, bucuria și suferința, cunoașterea și ignoranța, binele și răul**. Nu există nicio dilemă, pentru că nu există dualitate decât în mod aparent. Aceasta este *Legea lui Unu*.

Secretul căutării spirituale senine este să accepți că, atâta timp te afli în dualitate, vei avea întotdeauna dileme și vei observa paradoxuri legate de Divinitate. Iar paradoxul primordial este acesta: **1 = 2**. Creația și Creatorul au calități total diferite și, totuși, formează un amestec indisolubil, Creația iese continuu din Creator. Dacă am încerca să facem un amestec omogen din apă și ulei, nu am reuși, fiindcă ele se separă mereu. Dar Dumnezeu poate chiar și asta, ba încă la scara macrocosmosului. Din "ceva" unic naște două "ceva-uri" complet diferite: Creația și Creatorul.

De aici apar și celelalte paradoxuri, mistere, incoerențe haotice. Este chiar obligatoriu să dai peste paradoxuri când te apropii de Ființa Nonduală venind dinspre Dualitate. Așa verifici că ești pe drumul cel bun.

Logica ternară din 4D

Logica binară este singura pe care o cunoaște ego-ul: da sau nu, adevărat sau fals, iar terțiul este exclus. Această logică este potrivită pentru planul 3D, al lumii terestre. Dar trebuie să știm că planul 3D este doar o mică parte din Univers, că eternitatea ne așteaptă să explorăm multe alte dimensiuni, tot mai înalte. Din acest motiv, trebuie să renunțăm treptat la ego și la logica lui simplă: pentru a avea acces la logici superioare și stări de conștiință elevate, pline de fericire.

Ne-am lămurit cu toții că ego-ul își dorește numai supraviețuire, stabilitate, siguranță, dar nu e capabil să ne facă fericiți, ci dimpotrivă, când avem un prilej de bucurie, imediat glasul i se ridică muștrător: „De ajuns cu fericirea, că îți ia mințile și nu mai poți gândi lucid. Revino la grijile zilnice, că fericirea nu te scapă de ele!”.

O logică superioară logicii binare este **logica ternară**, care operează cu 3 valori: adevărat, fals și necunoscut/incert. Ego-ul o respinge natural, vrea ca totul să fie în alb-negru, fiindcă are o inteligență redusă și nu-i plac subtilitățile, nuanțele de gri, ambiguitățile, gândirea lui este elementară de *simplă*. Dar omul înțelept observă că viața reală nu este atât de simplă ca logica binară. Că trebuie să faci uneori compromisuri, piruete, reveniri și răzgândiri, căci realitatea este foarte *complexă*. Omul cu ego nu suportă să nu aibă control (chiar dacă e doar iluzoriu) asupra situației, să nu știe ce urmează. Totul vine din dorința absolută a ego-ului de control. Ego-ul speră, deseori fără temei, că lucrurile se vor desfășura așa cum vrea el, iar acea nădejde devine o credință oarbă. Ego-ul nu-i lucid sau realist, cum îi place să creadă, ci este doar iluzionat de magia tărâmului 3D.

În schimb, omul iluminat suportă foarte bine *imprevizibilitatea și incertitudinea* vieții. El trăiește neștiind ce va urma în secunda următoare. Prospețimea vieții sale constă tocmai în permanenta surpriză pe care i-o aduce clipa. E atât de fascinat de prezent, că nu-l interesează deloc să-și imagineze trecutul sau viitorul. Iluminatul se lasă purtat de curentul vieții și are încredere în înțelepciunea ei desăvârșită, chiar și atunci când îi produce suferință. Își amintește că mintea ego-ului nu doar că era obtuză, ignorantă, insensibilă, ci se opunea curgerii naturale a vieții, ceea ce producea numeroase vârtejuri, blocaje, revărsări, inundații inutile. În ciuda oricărui efort omenesc, apa va aluneca pe traseul de minimă rezistență a reliefului, nu o va lua niciodată către amonte și nici nu va putea fi oprită să curgă. Dar ego-ul nu acceptă asta, el crede că are datoria să schimbe chiar și legile fizicii, dacă interesul personal o cere.

Am putea spune că omul trezit spiritual folosește în mod natural logica ternară, care este specifică dimensiunii 4D, imediat superioară planului 3D al ego-ului terestru.

1D, 2D, 3D

Dar îndreptându-ne atenția în direcție opusă, oare cum am putea descrie realitatea 2D sau 1D?

Fizica cuantică a demonstrat că la nivel cuantic, adică subatomic, funcționează principiul de nedeterminare a lui Heisenberg. El spune că nu se poate măsura exact decât **ori poziția, ori viteza** (impulsul) unei particule cuantice (de exemplu, un electron). E ca și cum am spune că la acel nivel elementar al materiei nu există decât **ori spațiu, ori timp**.

Noi, în 3D, ne aflăm într-un continuum spațio-temporal, unde spațiul și timpul coexistă ($s + t$). Dar la nivelul cuantic, se pare că ele sunt complet separate ($s - t$). Acesta ar fi planul 2D. Fizicienii încearcă să măsoare "spațiul-timp" din 2D și se lovesc de un refuz total: li se oferă fie spațiu, fie timp, dar niciodată cele două împreună, ca și cum s-ar exclude reciproc. Realitatea cuantică 2D nu poate fi înțeleasă cu logica din 3D.

Am putea face următoarea comparație plastică. Realitatea 3D este ca proiecția unui film în sala de cinematograf. Spectatorii văd pe un ecran niște imagini fixe care se succed cu o viteză de 25 de cadre pe secundă, creându-le impresia de mișcare.

În 2D, spectatorii încă nu au intrat în sală. Sus, în camera de proiecție, un tehnician are în mâini rola cu filmul de celuloid, pe care îl privește atent, fotogramă cu fotogramă. Un alt tehnician umblă la aparatul de proiecție, care are un motor pe care urmează să se monteze rola. Treaba motorului este să se învârtă uniform. Doar privind rola și motorul proiecteurului, un copil nu poate înțelege cum va apare un film din chestiile astea simple și *repetitive*. Sunt repetitive, căci atât rola are fotograme repetate aproximativ identice de la un cadru la altul, cât și motorul are o mișcare repetitivă de rotație. Și totuși, din combinarea lor, va rezulta un film plin de suspans pentru spectatorii din 3D.

Tot așa, combinând spațiul și timpul uniforme și monotone din 2D, apare interesanta realitate 3D, cea în care trăim noi. În loc de fotograme, avem un spațiu tridimensional. Fiecare fotogramă cosmică este emisă de Proiectorul cosmic. Spectatorii sunt conștiințele divine ale tuturor ființelor. Universul 3D este un imens "stroboscop cuantic", iar acest concept poartă, în shivaismul din Kashmir, numele de *spanda*.

Mai jos de 2D se află 1D. Acesta este un punct invizibil chiar și din 2D. În 1D sau SURSA se află doar ideea de timp și ideea de spațiu. Le-am

putea boteza altfel: ideea de scop și ideea de mijloc. *Spațiul* urmează să devină *mijlocul* prin care se va realiza *scopul* Creației 3D de-a lungul *timpului*. Scopul Creației este ca Sursa să se cunoască pe sine, manifestându-se în "exterior" (adică în spațiu).

Spațiul oferă *oglundirea* SURSEI, iar timpul permite *autocunoașterea* SURSEI. SURSA se autocunoaște privindu-și forma oglindită și astfel starea ei internă se îmbogățește, ceea ce naște nevoia de o nouă formă externă care să reflecte noua stare a SURSEI. Astfel, spațiul și timpul se îndeamnă reciproc să crească și iar să crească, la infinit. Creația este infinită în spațiu și timp...

În analogia noastră, 1D este Savantul care a imaginat principiul cinematografiei, anume, mișcarea rapidă a aceleiași fotograme ușor modificate de la un cadru la următorul.

În 2D Inginerii realizează practic rola de celuloid și proiectorul.

Iar în 3D s-a pus un ecran, s-a montat rola în proiector, s-au adus Spectatorii și s-a stins lumina în sală. Motor! Să privim magia ecranului (iluzia cosmică sau *Maya*)...!

Ateism, panteism, nondualism

Cel mai apropiat de nondualitate este curentul religios al panteismului. Religia creștină respinge ca primitiv panteismul. E normal s-o facă. Dar adevărul este că panteismul este aproape de realitate. Religiile teiste sunt cealaltă față a ateismului, o privire în oglindă. Panteismul este prima fază a spiritualității nondualiste. Ritualurile lui pregătesc mintea comună să accepte lucruri imposibile altfel.

Urmează faza a doua a nondualismului, prin învățături ce spun că realitatea este o oglindă a propriei tale conștiințe. Că tot ce nu-ți place în exterior îți revelează lipsurile din interior. Și că trebuie să te schimbi lăuntric, iar atunci și exteriorul va reflecta armonia interioară.

Ultima fază este iluminarea, sau pierderea iluziei că lumea n-ar fi într-o unitate. Dar nu oricine ajunge imediat la acest nivel, căci este lucrarea Grației.

Iată cum raționează iluminatul: Nu-i nevoie să te ierte Dumnezeu. E suficient să-ți conștientizezi greșeala și ești iertat. Nu-i nevoie să te rogi de Dumnezeu să-ți dea una și alta. Tot ce ai cu adevărat nevoie capeți la momentul oportun. Nu-i nevoie să te rogi la Dumnezeu să te apere de rău. Tot El permite răul, ca să-ți micșoreze ego-ul și să te poți întoarce Acasă. În viziunea lui Dumnezeu, nu există „rău”, totul curge natural.

Poți scăpa temporar de rău, dar el se va întoarce, dacă nu îndrepti cauza din tine care-l atrage magnetic.

Concluzie: nu ai nevoie de Dumnezeu! Concluzia asta pare mai apropiată de ateism decât de religie. Dar explicația este simplă și logică.

Tu ești Dumnezeu acela la care te rogi să te ierte, te rogi să-ți dea ceva, te rogi să te protejeze. Și tot Dumnezeu acela e întreaga lume din jurul tău. Lipsurile care te fac să te rogi îți apar ca atare pentru că ești iluzionat că nu ai fi Dumnezeu. Cine te-a iluzionat? Însuși Dumnezeu se fragmentează artificial și se travestește ca lucruri și persoane, iar pentru asta are nevoie de Iluzie, adică de o mare Minciună. Dacă vrei Adevărul, Tu nu trebuie să (te) minți, dar lasă-L pe mincinosul de Dumnezeu să-și vadă de minciunile Lui. Acel Dumnezeu este o minciună.

Lui Dumnezeu îi pasă de frumusețea Jocului, dar nu-i pasă de frumusețea (morală) a jucătorilor, adică îi iubește pe amândoi la fel de mult. Dumnezeu este indiferent când unul trișează, dar ține foarte mult ca arbitrul să intervină, să sancționeze și să restabilească Jocul.

Piramida inversă a religiei

Religia creștină se află într-un mare impas. S-a învechit, iar încercările de revitalizare a ei se lovesc de un mare zid. Ea arată azi ca o piramidă inversată. Deasupra domnesc Dogmele, cărora li se supune Clerul, iar la bază, Enoriașii sunt striviți de greutatea tuturor acestora.

Dogmele sunt atât de pietrificate, încât nu mai pot fi schimbate, chiar dacă unii prelați mai deschiși la minte ar dori-o. Religia e formată din dogme și instituții clericale și, prin acestea, religia este atotputernică. Deși nu este o ființă reală, este mai puternică decât oricine. Omul e supus religiei, adică invers decât ar trebui.

Enoriașii sunt total supuși clerului, care îi tratează ca pe niște oi proaste. Prostia este încurajată tocmai pentru că dogmele nu pot fi supuse discuției. Oamenii ar trebui încurajați să gândească intens și liber, fără teama că vor răsturna dogmele. Dacă sunt mincinoase sau nepotrivite, să fie schimbate, de ce nu?! Credinciosul trebuie pus pe primul plan, nu dogmele și nu comoditatea preoților. A fi credincios nu înseamnă să fii naiv, ci să Îl simți pe Dumnezeu și Legile sale atotputernice. (Desigur, curentul ideologic umanist este un fel de ateism, o religie fără Dumnezeu, care pune omul în centru universului, neavând niciun orizont metafizic. Nu poate fi un ideal, căci însăși ființa umană actuală este imperfectă.)

Prin urmare, piramida actuală a credinței spiritualiste trebuie inversată, așa cum este normal. Deasupra să troneze interesul spiritual al omului, slujit de slujbașii Domnului, care să se folosească de teoriile spirituale, ajustându-le după cum e nevoie, în acord cu Voința Divinității și evoluția societății.

Ce spun aici contravine părerii religioșilor, care se tem de bunul-plac al speculanților în ape tulburi. În Occident, astfel de experimente au avut deja loc, având ca urmare depopularea și decredibilizarea bisericii. Aici, la marginea Orientului, unde ne aflăm noi, încă se mai speră că tradiționalismul va păstra neatins fiorul credinței mistice.

Dar una este misticismul, rezervat celor puțini, și alta este credința pentru toți. Dacă privim obiectiv, vedem că mai multe miracole se petrec astăzi în magia de spectacol decât la biserică. Centrul de greutate al societății s-a schimbat, iar lucrurile avansează. Tot mai mulți oameni se declară, cu mândrie, “spirituali, dar nu religioși”.

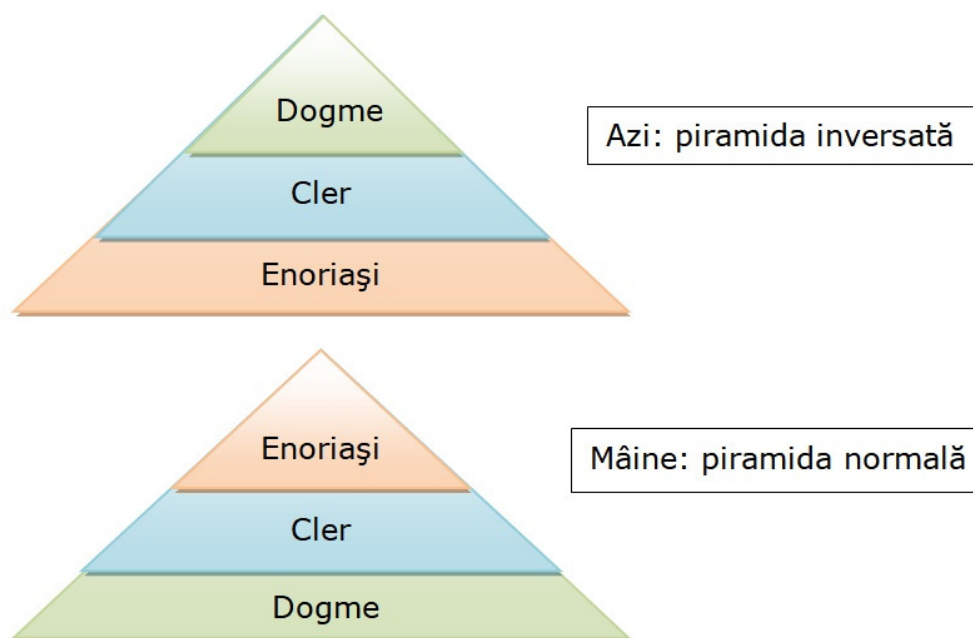

Fig. Piramida inversată a religiei

15 decembrie 2020

ECOURI la mesajele lui ISUS prin Tina S.

(1) Războiul dintre cele două paradigme

Capitole:

Orchestratorii pandemiei | Suverniști vs Obedienți | Desprinderea de trecut | Încleștarea monștrilor | Egoul, ca oul | Profeții despre prezent

În mesajele transmise recent (2020) prin mediumul Tina Spalding (seria de lecții „**40 de zile și 40 de nopți cu Isus**”), spiritul marelui învățător caută să capteze mințile oamenilor revoltați de ceea ce se întâmplă acum pe planetă și în fiecare țară, dar care nu știu cum și împotriva cui să se răscoale. Isus îi îndeamnă să se revolte împotriva propriilor minți dresate de sistemele care conduc omenirea de mii de ani, să-și recucerească suveranitatea propriei gândiri și simțiri.

Orchestratorii pandemiei

Când Isus vorbește despre „orchestratorii” acestor restricții, carantine, controale, obligații etc., eu înțeleg că aici ar fi vorba, mai ales, despre *inițiatorii non-fizici* ai acestei pandemii. Ei au adus cumva virusul, care a obligat autoritățile să ia măsuri drastice.

Există și opinia că virusul a fost creat în laborator de savanți umani, dar se uită că natura este mai inteligentă decât omul. Poate fi o colaborare între toți acești factori. Lucrurile au fost pornite cumva și deocamdată merg de la sine din rău în mai rău. Dictatura medicală se instaurează de la sine, dar ea nu se va putea menține, căci epidemia va avea un sfârșit.

Știind acest lucru, conform teoriei conspirației, „orchestratorii” se grăbesc cu al doilea set de măsuri, de data aceasta pregătite minuțios, privind instaurarea unei dictaturi politice și tehnologice mondiale. Ea se bazează pe degradarea economiei mondiale și nemulțumirea populației, pentru ca ei să ofere „soluția salvatoare”: un guvern mondial croit după mintea lor bolnavă, care va gestiona averea mondială, fiecare om trebuind să renunțe la orice proprietate personală.

S-ar putea ca orchestratorii să aibă ceva succes la început cu ideile lor nebunești. De ce? Pentru că situația mondială se va fi agravat destul ca oamenii să intre în panică. Dar nu vor intra în panică toți, ci tot mai mulți se vor trezi din somnul manipulării milenare.

Încă de acum, este clar că nimic nu va mai fi ca înainte. Nostalgicii după „vremurile bune” speră degeaba. Dar asta nu înseamnă că ce urmează va fi neapărat rău, ci doar deranjant pentru ego, care vrea întotdeauna păstrarea ordinii existente. Numai că revoluțiile se fac cu zbulcun, niciodată nu s-au făcut în liniște și pace.

Guvernul mondial totalitar este ceva monstruos, dar el nu ar fi putut conceput dacă omenirea ar fi fost mai trezită. Elitele au un mare dispreț față de prostime. Prin urmare, dacă acest plan a apărut, a apărut pentru că oamenii „îl meritau”. Este o exprimare cam dură. Am putea-o înlocui cu alta: A apărut pentru a trezi oamenii. În confortul lor de până acum, s-au complăcut în această *paradigmă nonspirituală, cu ego-ul în centru*.

Paradigma materialistă va avea ca apogeu guvernul mondial, care abia în acest moment istoric are instrumentele să poată funcționa: tehnologia BigData în simbioză cu inteligența artificială AI, bazate pe dependența oamenilor de tehnologia cibernetică.

Guvernul mondial înseamnă supremul control al întregii omeniri. Este un ideal care i-a îmbătat pe mulți lideri de-a lungul istoriei. Ce poate fi mai înalt decât asta pentru o minte egotică?! Iar câțiva paranoici chiar speră că îl vor realiza în viitorul apropiat sau mediu.

Lumea de până acum a fost ahtiată după control, nu numai elitele conducătoare. *Ego-ul din fiecare om dorește controlul*. De aceea, aproape toți oamenii au aprobat și încurajat tacit apariția acestui monstruos sistem de control mondial. Este un produs logic al evoluției ideologiei materialiste.

Ego-ul vrea un control cât mai mare asupra vieții, vrea să limiteze *libertatea vieții* de a fi cum vrea ea. Ca răspuns, Viața îi dă acum ego-ului controale peste controale, un tot mai mare control exterior. Când omul se va sătura și va dori libertatea ca pe aer, acceptând imprevizibilitatea și nesiguranța vieții, atunci i se va reda *libertatea*, se va ilumina și elibera.

Vechea paradigmă s-a uzat și trebuie schimbată. Poate fi schimbată numai printr-un șoc. Acest șoc s-a întâmplat să fie pandemia. Elitele își arogă lor înșile meritul conceperii unei Noi Ordini mondiale. dar asta-i doar în mintea lor. De fapt, ei sunt doar instrumentele trezirii puse la cale de Dumnezeu.

Suveraniști vs Obedienți

Virusul există, lasă sechele și face victime. Știința materialistă spune că purtatul măștii împiedică răspândirea virusului și a bolii. Dacă credem

această afirmație, este normal să purtăm mască medicală, să aprobăm și alte măsuri coercitive.

- Dar dacă există alte legi necunoscute omului care se aplică aici, de tip energetic-subtil? De ce virusul îi infectează pe unii, dar nu și pe alții?! Este o loterie sau imunitatea are legile ei, pe care nu prea le respectăm?!

- Dar dacă cei care mor de Covid-19 erau deja programați de Spirit sau Dumnezeu să moară cumva în acest moment? Ar trebui făcută o comparație statistică între numărul de decese din anul 2019 și cel din anul 2020 și să vedem: există vreo diferență drastică ce ne poate convinge că-i vorba de o „pandemie”? Sau este, pur și simplu, prilejul oferit unor spirite de a se întoarce Acasă? Atunci înseamnă că e vorba mai degrabă de o autentică **pandemie de stres**. Frica de a muri sufocat, după zile de chinuri. Dacă te gândești mereu la asta, ești deja vlăguit de stres și chiar că poți muri. Iar televiziunile pompează neîncetat frica de moarte în populație. Știriștii sunt complici, volens-nolens, cu scăderea imunității oamenilor și creșterea riscului de infectare.

Pandemia a venit peste omenirea deja setată pe vechea paradigmă. Nu se putea reacționa altfel decât au făcut autoritățile până acum. Purtatul măștii era normal să se generalizeze, ca și celelalte măsuri. Și la fel de normal a fost ca el să creeze o contrareacție, sub forma unor Gică-contra, numiți suveraniști. Ei se opun obligațiilor impuse, dintre care unele au fost declarate neconstituționale în unele țări. Desigur, se poate replica că fondatorii constituțiilor nu s-au gândit la stări atipice, precum pandemia. Sau că oricum, legile le fac oamenii, deci pot fi schimbate după cum au interesul.

Unii suveraniști afirmă că e nevoie *acum* de o rebeliune, de manifestații de stradă, de nesupunere civică. Dacă asemenea expresii apar (și chiar au apărut!), nu e de mirare, dar ele nu sunt soluția de fond. Fiindcă o mult mai mare parte a populației este de acord cu autoritățile, deocamdată. Miza trebuie deci să fie trezirea populației. Și asta nu se poate face aruncând pe foc câteva măști medicale, în mod demonstrativ. Nu negând virusul și boala putem ajunge la adevăr.

Dar poziția suveraniștilor vizionari are bătaie mai lungă în viitor. Ei vizează viitorul omenirii, nu prezentul. Va mai trece niște timp și conspiraționiștii spun că autoritățile vor trece la etapa de control generalizat, dincolo de limitele medicale. Abia atunci vor înțelege oamenii adevăratele scopuri. Cât timp ne aflăm într-o criză medicală evidentă, orice măsuri dure nu vor fi contestate prea mult. Dar dacă oamenii vor începe să sărăcească în masă, lucrurile se vor schimba dramatic. Nu vor mai ține cont de virus, ci de stomac. Și atunci se vor

agrava lucrurile, din frica de foamete. Se spune că foamea te face mai atent... Dar pe mulți îi face doar mai supuși și manevrabili.

Deocamdată, domină frica de infectare. Unii suveraniști spun că „cine are credință nu se teme de virus”. Doar că lumea trăiește în paradigma materialistă, care implică frica. Când te consideri a fi doar un corp fizic distructibil, este firesc să te temi de distrugere. Au murit și destule fețe bisericești din cauza acestui virus.

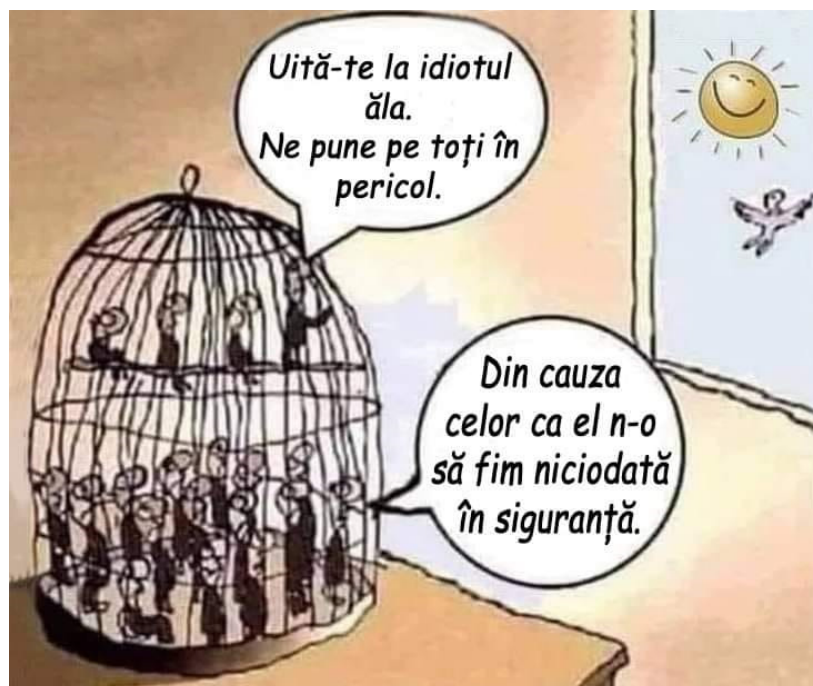
N-ar trebui să-l ispitim pe Domnul cu o atitudine de bravadă. Ego-ul se poate da mare că el are „credință”, dar credința ego-ului este doar dorință de mărire, de faimă, de superioritate. Și va fi repede pus la punct prin căpătarea unei boli sau alt gen de pedeapsă.

Da, este adevărat că frica ne coboară vibrațiile și ne scade răspunsul imunitar, dar putem oare scăpa de frică negând sursa ei exterioară?! Nu cred că e așa de simplu, mai ales că suntem bombardați cu statistici sumbre. Unii spun să nu mai urmărim știrile alarmiste și să rămânem în coconul nostru zen.

Există însă o soluție de nivel mai înalt. Nu datele medicale trebuie contestate, ci propria mentalitate. Pe aceasta e nevoie să o analizăm serios. Iar Isus ne dă, prin mediumii săi, niște metode spirituale incontestabile și cu adevărat eficiente împotriva fricii. Frica vine de la ego, deci ca să scăpăm de ea, trebuie să ne detașăm de ego. Asta e soluția adevărată, dar mai greu de înțeles și aplicat.

Poți avea o clipă de Grație, când Îl simți pe Dumnezeu. Dar imediat după ce se dezmeticește, ego-ul va acapara această stare, ca pe o achiziție personală. De acum înainte, va spune că el are o relație specială cu Dumnezeu, că este „ales”, că Dumnezeu îl va proteja de toate problemele oamenilor obișnuiți. Ego-ul devine „spiritual”.

În concluzie, credința poate avea două forme complet diferite: bravada fățarnică egotică și paradigma spiritualistă. Dar câți oameni trăiesc cu adevărat **paradigma nondualistă**?! Suntem la hotarul dintre cele două paradigme și lucrurile sunt confuze.

Caricatură de pe internet

Desprinderea de trecut

Înțelepții spun că pandemia a venit ca să ne scadă orgoliul și să ne desprindă de lume. Și așa este. Orgoliul savanților a suferit mari pierderi prin neputința lor de a ne scăpa de un dușman atât de minuscule. Orgoliul politicianilor a suferit prin faptul că iau măsuri contradictorii, de fapt, ei neștiind ce să facă. Orgoliul medicilor a suferit prin faptul că se simt neputincioși de a salva multe vieți. Orgoliul fiecăruia dintre noi a suferit prin faptul că vedem cât de puțin control individual avem. Și așa mai departe.

Desprinderea de lume vine prin faptul că ne pierdem atașamentele față de lucrurile pe care le credeam sigure și previzibile. Acum se dovedește că trăiam într-o bulă a iluziilor.

De pildă, se știe de mult că sistemul financiar mondial este o bulă a iluziilor, dar nimeni nu s-a sinchisit de asta. Acum se tipăresc bani în neștire, ceea ce va duce la o inflație mondială galopantă nu peste mult timp. Se știe de mult că nivelul oceanului va crește, dar nimeni nu-și mută orașele de coastă. Și așa mai departe.

Apropo de creșterea nivelului mării. "Apocalipsa, intrarea în centura fonică, translatarea în 5D" – sunt diverse nume pentru cauza subtilă a acestei crize mondiale complexe. Ea se poate asemăna cu ridicarea nivelului mării și intrarea apei peste un oraș, cum ar fi New York (care

chiar este în pericol!). Deocamdată, apa a inundat doar subsolurile, dar deja asta pune probleme la deversarea apei menajere. În curând, apa va ajunge la nivelul străzii, dar se va putea circula cu cizme în picioare. Însă cât timp va mai putea funcționa orașul? E clar că vine o schimbare majoră, dar nimeni nu știe ce va fi și nici nu se îndură să părăsească orașele trecutului.

Se mai spune că această criză doar ne pune oglinda în față, să ne arate cum suntem de fapt: egoiști, conformiști, manipulați, iluzionați de diverse promisiuni ale lumii.

Da, ego-ul nostru dorește controlul, fiindcă se teme de imprevizibil. Și atunci, restricțiile ne fac pe plac, aduc mai mult control în lume. Dar oamenii încep să vadă că este neputincios și excesiv. Acest control guvernamental devine foarte supărător, dar deocamdată oamenii nu-și dau seama cu ce ar trebui înlocuit. Sunt prea obișnuiți cu ideea de control, disciplină. Ei cred că numai așa poate funcționa societatea – societatea oamenilor cu ego. Dar iată că vine o nouă paradigmă, care va mătura dominația ego-ului în lume.

Da, suntem conformiști, pentru că așa am fost educați și așa funcționează **paradigma materialistă**. Fără disciplină, fără control, considerăm că lumea nu poate fi ordonată și s-ar instaura haosul. Haosul și anarhia este bau-baul cu care suntem amenințați dacă ne pretindem suverani. De frica haosului, oamenii acceptă orice limitări.

Dimpotrivă, în **paradigma spiritualistă**, imprevizibilul nu este considerat ceva rău. Fiecare om este condus direct de Dumnezeu, iar de la El nu poate veni nimic rău. Oamenii sunt încurajați să-și manifeste unicitatea lor divină, care vine la pachet cu iubire pentru semenii, deci lipsa oricărui pericol. O cu totul altă lume se naște din paradigma spiritualistă, fundamental diferită.

«Tu ești cel care creează și proiectează realitatea în care trăiești...»

Dacă am fi trăit în acea lume spiritualistă, nu ar fi venit nicio pandemie peste noi. Nimeni nu s-ar fi gândit s-o producă, neavând niciun interes, fiindcă oamenii nu s-ar fi temut de boală. De asemenea, nici natura nu ar fi produs acest virus, fiindcă n-ar fi avut niciun rost – oamenii ar fi fost deja treziți, n-ar fi avut nevoie de acest șoc.

Așadar, putem spune că totul este așa cum trebuie. Toate acestea trebuiau să vină. Dumnezeu le permite pentru a tria conștiințele. O asemenea criză generală provoacă și crize individuale de conștiință. Pentru asta, pandemia este „folositoare”. Altfel, oamenii ar fi dormit în

continuare. În sufletele multora a îmbobocit compasiunea, cu toții am început să valorizăm lucrurile simple și gratuite, cum ar fi apropierea fizică, îmbrățișarea, fețele nemascate ale oamenilor, posibilitatea de a ne aduna direct, nu virtual, statul în natură. Da, este neplăcut ce se întâmplă pe planetă, dar orice trezire este dureroasă, pentru că-ți tulbură dulcele somn. În loc de pandemie, putea fi un război, așa că încă e bine.

După ce trec printr-un război, oamenii sunt dornici de liniște și pace, ordine și siguranță. Dar după un timp, încep să fie excesiv obsedați de ordine și siguranță, încât își văd vecinii ca surse de dezordine și instabilitate, care le amenință resursele vitale. Și așa începe un nou război. Din frică și neîncredere în semenii. Astea sunt atributele ego-ului.

Iar acum, ne aflăm în apropierea unui deznodământ istoric. Din teama ego-ului de boală și moarte, din dorința lui de control, se iau tot felul de măsuri draconice la nivel statal și mondial, care însă nu prea au efectul scontat, ci dimpotrivă, s-ar putea să ducă la crize și sărăcie, în final la haos.

Și uite așa se pedepsește lumea ego-ului, singură. **Din cauza dorinței de control, paradoxal, civilizația ar putea imploda în haos.** Ceva similar s-a întâmplat periodic în istorie, iar acum ar fi un dezastru global, care va atinge miezul civilizației. Dar din cenușa acesteia se va ridica Noul Pământ prevăzut în profețiile planetare.

Încleștarea monștrilor

Cei doi monștri gata să se lupte acum sunt capitalismul sălbatic și totalitarismul digital, post-capitalist.

Capitalismul n-ar fi fost atât de rău dacă n-ar fi fost corupt de ego imediat ce a apărut. De aceea, adevărată nu este decât sintagma „capitalism sălbatic”, bazată pe LĂCOMIA ego-ului. Nu există nicăieri un „capitalism cu față umană”, ci doar inițiative umanitare personale și ocazionale.

Celălalt monstru care stă să iasă la iveală este totalitarismul digital, bazat pe tendința ego-ului de CONTROL TOTAL. Poate că unii dintre noi nu iau încă seama la acest nou monstru, dar deja i-au mijit mustățile.

Aceste două sisteme încep să se înfrunte și se vor distruge reciproc, pentru că ambele sunt produse de EGO. Se va dovedi în final că ego-ul este incapabil de soluții reale. Divinitatea plănuiește distrugerea dominației ego-ului în fiecare ființă umană. Dacă toți oamenii ar renunța în secunda următoare la propriul ego, marele război dintre cei doi

monștri nu ar mai fi necesar și am intra imediat într-o epocă de aur. Dar aceasta este un scenariu improbabil...

Destul de curând, toate semnele arată că totalitarismul digital se va implementa prin internet, tehnologia 5G, smartphone, credite sociale, cipuri subcutanate, cardul unic, moneda digitală și, bomboana pe colivă, inteligența artificială (AI). Toate aceste mijloace tehnologice servesc inteligența artificială, căci ea are nevoie de mari baze de date, colectabile prin metodele amintite. Populația va ajuta și ea prin folosirea continuă a telefoanelor inteligente, conformism până la aberație, delațiune (spionajul vecinilor) etc.

Democrațiile actuale sunt tarate de corupție și incompetența autorităților și politicienilor. Ei bine, inteligența artificială îi va înlocui prin competență și lipsă de corupție. Iar populația va saluta asta, la început. Dar apoi vom înțelege că am căzut într-o capcană și mai cumplită. Și vom invoca vremurile bune când, cu un cadou, puteai să-ți rezolvi o problemă imposibilă. Atunci nimeni nu va mai controla nimic, ci totul va fi automatizat.

Niciun om, niciun grup și nicio instituție nu poate gestiona toată cantitatea imensă de date de la populația lumii, care deja există, dar nu poate fi folosită eficient. Numai AI poate s-o facă.

Acest sistem este deja implementat în China, unde oamenii primesc credite sociale în funcție de ceea ce fac. Dacă fac lucruri nedorite de guvern, sunt depunctați, iar dacă fac fapte laudabile, primesc puncte în plus. Sistemul este total automatizat și nu ai cui să te plângi dacă apar erori. Ți se spune că sistemul nu poate greși și că trebuie să te supui, să nu tulburi liniștea socială. Cei care nu adună destule puncte sociale nu mai au dreptul să meargă cu trenul sau avionul, așadar, sunt izolați în locul de domiciliu. Așa este acum, dar experimentul abia a început.

Elitele globaliste vor să implementeze un sistem comunist draconic la nivelul întregii planete. Neomarxismul are rolul de a pregăti mințile oamenilor pentru ce doresc aceste elite. Oamenii trebuie prostiți încă din pruncie, pentru a deveni niște servi la maturitate. Populația trebuie dezrădăcinată de familie (copiii aparțin statului, nu familiei), de țară (imigrație masivă și amestec populațional), de cultură și tradiții (cultura globalistă), ca să devină o simplă masă de manevră, incapabilă de revolte, fricoasă, incapabilă să se adune împreună pentru scopuri mai presus de interesele de supraviețuire imediată (consumerism).

Libertatea s-ar putea să devină un cuvânt învechit și chiar reacționar, fiind înlocuit cu obediența și supunerea necondiționată în fața „binelui public”. De fapt, nimeni nu va fi fericit, nici „elitele”, nici

„inutilii”, dar lucrul ăsta va părea să nu conteze în fața nevoii obsesive de CONTROL și comoditate, care va fi noul dumnezeu.

Atunci, însă doar speculez, mulți oameni se vor revolta și vor începe să submineze sistemul. Iar singurul mod eficient de a lupta va fi, presupun eu acum, sabotarea internetului și a alimentării cu energie electrică. Numai așa va putea fi blocat sistemul supercentralizat și „infailibil”. Va fi o situație similară cu cea din al doilea război mondial, când partizanii aruncau în aer podurile de cale ferată pentru a împiedica transporturile naziste. De data aceasta, oameni vor renunța de bunăvoie la beneficiile reale ale internetului pentru a putea redeveni liberi.

Chiar și la ora actuală, gândiți-vă câte nemulțumiri provoacă cardul de sănătate obligatoriu în rândul pacienților și al medicilor de familie! Dar niciodată autoritățile nu vor mai renunța la acest „progres tehnologic”. Dimpotrivă, se va introduce și pașaportul de vaccinare, fără de care nu vom putea călători, poate, nici cu autobuzul.

Treptat, bucată cu bucată, toată viața oamenilor va depinde de sistemele cibernetice. Nu va mai rămâne nimic în afara bazelor de date. Se va ști și de câte ori ai dus gunoiul la tomberon, totul, totul.

Unii spun „*Nu mă deranjează să se știe despre mine, nu am nimic de ascuns*”. Numai că niciodată nu poți ști cine și cum va profita de informațiile despre intimitatea ta. Pericolul va apare când nu te aștepți, dacă ai încălcat vreo regulă sau ai supărat vreun sus-pus, ți se va rețea orice drept la replică. Cine știe totul despre tine, cine îți deține amprente de degete, poate inventa niște povești despre tine pe care nu le va mai putea demonta nimeni, nici măcar în Justiție. Înscenări se fac și acum, dar atunci va fi floare la ureche.

* * *

Isus, în adresările sale prin Tina Spalding, vorbește despre importanța suveranității individuale, dar acest subiect va fi înțeles de populație abia când se va apropia vremea comunismului digital. Suveranitatea nu înseamnă independență, fiindcă toți suntem dependenți unii de alții și de natură. Suveranitatea înseamnă libertatea de a acționa așa cum te îndeamnă Spiritul interior.

Isus a mai spus ceva care m-a pus pe gânduri și m-a făcut să scriu aceste rânduri, anume că nu ne vom mai putea baza pe citirea cărților prin instrumentele electronice. Pentru a ajunge acolo, mi se pare logic că oamenii înșiși vor sabota internetul și chiar transportul de curent electric, dacă nu vor putea bloca internetul. Asta, dacă nu cumva vom fi

loviți de niște trâmbe solare care vor bloca marile transformatoare de electricitate, paralizând civilizația actuală. Sau dacă nu cumva sistemul cibernetic va fi blocat de niște crackeri idealști.

Și tot Isus mai spune că societatea viitorului nu va fi nici capitalistă, dar nici comunistă, ci formată din comunități locale care se vor autoîntreține. (Tragem concluzia că conspirația globalistă va eșua până la urmă. Bravo!) Și alte mesaje converg către ideea traiului autosustenabil la țară. Traiul în orașe va deveni, probabil, complet dirijat, lipsit de suveranitate. Ajutoarele de subzistență vor fi pomana care va controla și supune toată populația urbană. Numai oamenii de la țară vor putea fi suverani, trăind pe cont propriu și ajutându-se reciproc. Civilizația tehnologică va decade, dar va apare atunci un alt fel de civilizație umană, mai naturală și mai spirituală.

Egoul, ca oul

Sunt multe perspective filosofice prin care putem privi ce se întâmplă în lume. Încerc să rezum situația în alte câteva idei.

Conducătorii popoarelor au ținut întotdeauna masele sub papuc și ignoranță, pentru a le putea controla și manipula. Nu a dorit niciun lider iluminarea maselor, căci atunci, cine ar mai fi trudit pentru huzureala boierilor?!

În Occident, îndelungata perioadă de prosperitate postbelică a liniștit glasul nemulțumirii unora. Ego-ul s-a bucurat de stabilitate, siguranță, prosperitate. Dar iată că acest virus a forțat autoritățile „să-și arate adevărata față”, adică să pună restricții intolerabile asupra populației. De data aceasta, libertatea devine idealul pentru care oamenii se revoltă, mai ales că se clatină vizibil și stabilitatea, siguranța și prosperitatea „garantate” de stat.

La prima vedere, ego-ul este cel nemulțumit și se revoltă. Dar această revoltă este împinsă din subteran de forțe spirituale care vizează o schimbare de sistem foarte profundă, nu doar „un plus de 100 de lei la salariu”. Ciocnirile de suprafață par de-a dreptul absurde, de genul „mascați vs non-mascați”. Maska este simbolul fățărniciei, dar, acum, și al obedienței și fricii. Însă conflictele dintre interesul ego-ului pentru *control*, pe de o parte, și interesul ego-ului pentru *prosperitate*, pe de cealaltă parte, vor duce la deplasări masive, încă nebănuite, ale intereselor generale.

Acum, când sistemul nu mai este capabil să ofere nici oportunități, nici siguranță, devine clar că oamenii s-au bazat prea mult pe stat, pe promisiunile autorităților că le vor oferi ce au nevoie. E timpul inițiativei individuale, a gândirii libere, a intuiției puternice. Statul, autoritățile, sistemele sunt în impas, își arată limitele. Și își arată și colții, când sunt contestate. Tot mai mulți oameni nu mai au încredere în tătucul-stat, fiind obligați să aibă încredere în propriile forțe. Ceea ce este o veste bună.

Să ne amintim celebrul slogan al anilor '90 „Dormi liniștit, FNI lucrează pentru tine!”, care s-a transformat într-un coșmar pentru mulți români dornici de înnavuțire rapidă. Ego-ul cel lacom s-a faultat singur. Cam asta se petrece și cu societatea planetară bazată pe ego. Cine se revoltă împotriva restricțiilor, de fapt își critică propria nevoie de a controla viața. E un cerc vicios, din care nu vom ieși decât spărgând coaja ego-ului clocit și eclozând din el, devenind ființe libere. Ce înseamnă a fi o ființă liberă, este o altă poveste, pe care trebuie să o învățăm, ca niște copii neștiutori.

Profeții despre prezent

Sunt toate aceste lucruri niște simple speculații, un scenariu distopic, o simplă teorie a conspirației? Mi-aș dori să fie așa. Să avem parte numai de bucurii de acum înainte, iar lumea să devină mai grijulie cu semenii, să fie mai multă armonie pe Pământ! Ar fi posibil, dacă tot mai mulți oameni ar deveni conștienți de gândurile și credințele lor profunde, de la care pleacă totul...

Se spune că profețiile date omenirii nu au alt rol decât a aduce conștientizarea puterii pe care oamenii o au de a schimba viitorul. Altminteri, de ce ne-ar necăji Dumnezeu cu vești triste?! Dar multe din cele discutate nu sunt profeții, ci semințe deja plantate, ale căror roade amare am început să le gustăm.

Iată ce vede Marius Ghidel, un mistic nativ, ale cărui cuvinte au greutate spirituală, referitor la viitorul omenirii. Sunt câteva dintre postările sale dureroase din luna decembrie 2020.¹¹⁴

27 decembrie 2020

¹¹⁴ D:\My Webs\WWW.SPIRITUS.RO\RAZVAN\marius_ghidel_citate15.htm

ECOURI la mesajele lui ISUS prin Tina S.

(2) Subtilități metafizice

Capitole și subcapitole:

Nu Dumnezeu a creat Pământul | Cum învață spiritele | Spiritul este co-creator cu Dumnezeu | Viețile paralele ale spiritului | Este lumea reală? | Irealități cvasi-identice | Subtilitățile ego-ului cel subtil [*Ego-ul este ecranul de pe scenă*] [*A.I., ego, Spirit*] [*Religia transumanistă*] [*Ego Cibernetic*]

Nu Dumnezeu a creat Pământul

Isus putea să supraviețuiască judecății lui Pilat. Dar populația, învrăjbită de preoții iudei, a decis salvarea lui Barabas. De ce? Pentru că Barabas era un rebel împotriva regulilor stabilite de *romani*, pe când Isus era un rebel împotriva regulilor stabilite de *religie*, care dominau toate sferele societății de atunci.

Și acum este la fel. În fața unor dificultăți, oamenii acceptă cu greu să se schimbe interior, preferând soluțiile exterioare de suprafață. Resping din răspuseri orice le deranjează confortul psihologic, mai ales când sunt tributari unor dogme. În Occident, oamenii au reușit să se dezbrace de dogmele religioase vetuste, dar au picat în capcana dogmelor materialiste. Din lac, în puț. Mesajele lui Isus prin mediumii săi ne pun la încercare rezistența față de înnoirea spirituală. Fără o minte deschisă, vom rămâne, cel mult, niște Barabași de cartier.

Iată ce afirmă Isus într-unul din mesajele sale prin Tina Spalding, în seria de lecții „**40 de zile și 40 de nopți cu Isus**”: «Dacă Dumnezeu ar fi creat această planetă, nu ar arăta așa cum arată. Această planetă este un loc al separării.»

Cum să înțelegem acest mesaj puternic? Cel mai ușor este să-l interpretăm metaforic. Ego-ul este cel care are impresia că viața este fragmentată și fiecare formă de viață acționează conform principiului „serviciu-pentru-sine” sau legea junglei. Ego-ul creează războaiele și nefericirea tuturor, nu Dumnezeu. Aceasta este perspectiva nondualistă.

Unul dintre rolurile încarnării Spiritului în materie este cel de a o înnobila prin însăși prezența lui aici. Și o poate eleva foarte mult atunci când ego-ul se retrage din prim-planul vieții individului.

Preocuparea fundamentală pentru ego este să evite neplăcerile cu orice preț. Preocuparea de bază a Spiritului este să trăiască intens clipa prezentă, cu orice i-ar aduce viața, bune sau rele. Pentru ego, valoarea supremă este siguranța, pentru care sacrifică fericirea și iubirea; pentru Spirit, valoarea supremă este creativitatea, care nu poate exista fără libertate.

Ego-ul crede că *lucrurile lumii* îi pot aduce salvarea de lucrurile neplăcute (tot ale lumii), ceea ce este o credință irațională. Lucrurile lumii (obiecte, persoane, fenomene) sunt materializări în planul fizic a unor energii cu frecvență redusă de vibrație, căci altfel nu puteau apărea aici. Atracția către lucrurile lumii este, de fapt, o intrare în rezonanță cu frecvențele joase care stau la baza lor. Niciodată vibrațiile coborâte nu pot genera stări superioare de conștiință (fericire, iubire etc). Deci este illogic să căutăm soluția insatisfacției noastre tocmai în sursa ei. Această planetă, așa cum vibrează acum, nu este un tărâm divin.

Soluția vine din planurile superioare, în care Spiritul înoată liber și fericit. Lucrurile lumii nu ne pot oferi fericirea, fiind brute. Însă, dacă vibrăm în armonie cu Spiritul, atunci putem vedea pretutindeni numai frumusețe chiar și în această lume fizică. Desigur, nu lumea se schimbă, ci “frumusețea stă în ochii privitorului”, cum se spune.

Nu trebuie să ne punem toate speranțele de fericire într-o persoană (copil, partener sentimental, maestru spiritual etc), căci vom fi deziluzionați. Acel trup va fi neputincios sau ne va trăda, pur și simplu. Ca obiect al lumii fizice, corpul se va comporta la o vibrație joasă, dezamăgitor. Priviți un cadavru și veți pricepe mai bine ce spun: Viața nu este biologică! Numai dacă înțelegem că, în spatele corpului, se află Spiritul care îl animă, abia atunci vom intra în relație autentică cu persoana respectivă și cu Dumnezeu din spatele persoanei.

Isus adaugă imediat: «Când priviți natura, vedeți că, pentru a subzista, totul depinde de moartea a altceva. Când vă veți ridica frecvența suficient de mult, nu va mai trebui să muriți în modul pe care-l vedeți acum.»

Când eram copii ne-am întrebat, măcar o dată: „de ce animalele mari sunt atât de rele încât le mănâncă pe cele mici și de ce oamenii cresc animale cu dragoste, iar apoi le omoară ca să le mănânce?”. Apoi, asemenea întrebări puerile au fost repede acoperite de “realismul” existenței. Cum ne-am maturizat? Am primit un ego, prin educație.

E un fapt: Ierbivorele devorează plantele, carnivorele devorează ierbivorele, iar omul le devorează pe toate. Însă acum suntem provocați

să ne întrebăm iarăși: Oare ar fi posibilă viața fără crudul principiu “devorează sau ești devorat”?

Dacă ar fi posibilă o asemenea lume, aceea ar fi o lume cu adevărat fericită, creată de Dumnezeu Binelui. Lumea crudă a Pământului este foarte departe de idealurile religioase de iubire și înfrățire între toate ființele. Pare a fi chiar o incompatibilitate și ne putem întreba: Oare Dumnezeu a creat această planetă sau altcineva?

Vegetarienii au găsit deja un răspuns parțial – nu mai mănâncă animale. Dar ei nu au eliminat aparenta cruzime a naturii. Și tot mănâncă plante, care și ele sunt vii și au simțire.

Pentru a merge mai departe în această cercetare, trebuie să intrăm mai profund în metafizică și paranormal...

Peste lumea fizică, ca vibrație, se află planul eteric, care coexistă aici, dar nu este perceptibil decât de oameni foarte sensibili. Omenirea a fost creată întâi în planul eteric al Pământului, unde avea de toate, fără a se lovi de primejdii sau lipsuri. Era “Grădina Edenului” pomenită de Biblie. Viețuitoarele de acolo trăiau în pace și fraternitate, fiindcă nu erau hrană unele pentru altele. Se alimentau cu energie liberă.

Asemenea civilizații humanoide eterice există în planetele sistemului nostru solar și pretutindeni în univers. Planetele sunt locuite, dar nu în planul fizic, ci în cel eteric, ascunse de ochii pământenilor.

La un moment dat, Adam și Eva au fost alungați din Paradis, adică omenirea din planul eteric a fost **translatată instantaneu** în planul fizic, în timpul unui “somn”, după cum povestește mitul. Dintr-o dată, situația a devenit dramatică, deși peisajul semăna cu cel dinainte.

Pentru a rezista în acest nou mediu ostil, supus legii junglei, oamenilor li s-a dat ego-ul, cu instinctul său de supraviețuire, supus principiului “serviciu-pentru-sine”. Acest principiu este și al lui Lucifer, așa că ego-ul este fiul lui Lucifer, la fel cum Sinele Superior este fiul lui Dumnezeu, supunându-se principiului “serviciu-pentru-ceilalți”. Ostilitatea dintre Lucifer și Dumnezeu este prezentă în fiecare om prin disputa dintre ego și Sine Divin.

De aceea spunea Isus în Evanghelie că „Pământul este împărăția lui Lucifer”. Adică toți oamenii au un ego, care este demonul din fiecare. Și nu se poate crea o lume a fericirii și bunăstării tuturor atâta timp cât oamenii nu-și domină ego-ul individual. Toate proiectele sociale de acest gen, până acum, au fost “utopice” din acest motiv. Este utopic să crezi că ego-ul se va comporta spiritual, dacă nu este ținut bine în frâu. Numai învățăturile spirituale ne învață cum s-o facem, dar puțini oameni sunt atrași spre ele, deocamdată. Și nici nu trebuie să li se impună, fiindcă

spiritualitatea autentică încurajează libertatea, deci nu poate fi băgată pe gât nimănui.

Dumnezeu a translatat omenirea în acest plan terestru al durerii, fiindcă a considerat că este de folos evoluției spiritelor umane. De ce? Tocmai lipsa acută a iubirii ne face să prețuim iubirea atunci când o vedem. Se pare că spiritele imature, aflate la începutul evoluției lor, nu cunosc iubirea. Paradoxal, nu?! Am fi putut crede că toate, fiind din Iubire, cunosc iubirea de la început. Spiritismul vorbește deseori despre acele spirite jucăușe, care își cam bat joc de mediumi. Despre ele vorbim. Nu discutăm acum de spiritele realmente malefice, ci doar de cele în curs de evoluție. (Vezi și **relatarea mediumului Ginei Lake** din tinerețe, când a căzut pradă înșelării unor spirite.)

«Ca suflet tânăr, nu cunoști iubirea; trebuie învățată. Când ești un suflet nou-născut, te temi și știi puține despre dragoste.» (cap.26 din cartea "Isus vorbește: Despre întruchiparea Conștiinței Cristice")

Isus mai spune, prin Tina Spalding, că o parte a omenirii va **translata instantaneu** în 5D, la finalul Apocalipsei, când va fi "un Pământ nou și un Cer nou". Restul oamenilor care nu vor fi pregătiți să facă acest salt evolutiv, vor rămâne în 3D (lumea așa cum o știm acum). Prin urmare, va fi un proces invers celui al "alungării din paradis", când omenirea a fost trimisă din 5D în 3D.

Poate că scenariile cumplite, distopice, se vor desfășura pe Pământul rămas în 3D, iar omenirea pregătită pentru mai bine nu le va mai trăi, fiind deja translatată în 5D. Așadar, atunci când se va dezlănțui iadul pe Pământ, noi, cei atrași de Dumnezeu, nu vom mai fi aici. Și atunci, de ce să ne mai preocupăm de acel viitor sumbru?! El nu ne va atinge, nu-l vom vedea. Iar dacă se va petrece într-un plan paralel, nu va mai fi treaba noastră. Treaba noastră este să ne elevăm conștiința ACUM. Nu de frică, ci din dragoste de Dragoste.

Planul terestru produce o evoluție rapidă, o învățare în forță a iubirii, ceea ce planul eteric, lipsit de provocări, nu putea facilita. Interesant. Poate că mai există și alte motive pentru care Dumnezeu a adus omenirea pe Pământ, pe care nu le putem înțelege, deocamdată.

Totuși, spiritele umane care au învățat lecția iubirii NU mai trebuie să se reîncarneze în această lume a durerii. Le-ar aduce noi suferințe inutile, cu potențialul de a produce chiar involuția spiritului. Și de aceea Dumnezeu le acordă, la un moment dat, eliberarea de obligația reîncarnării, sau iluminarea. Iluminarea spirituală înseamnă pierderea ego-ului. Este un act de Grație. Dar el nu vine înainte de atingerea unui anumit nivel de evoluție spirituală obligatorie.

Prin ego înțelegem două lucruri distincte. Primul se referă la setul de **condiționări** și tipare mentale achiziționate în cursul acestei vieți, dar și moștenite din viațele anterioare ale spiritului. Al doilea este senzația de separare, de contracție, de individ singur în univers. Iluminarea produce dispariția contracției egotice și, parțial, a unor condiționări în legătură cu aceasta. Totuși, vor rămâne destule condiționări active. Practica spirituală se referă la eliminarea treptată, prin efort și atenție, înainte și chiar după iluminare, a tiparelor psihice neplăcute și contradictorii cu Sinele divin. Dar dispariția contracției egotice nu depinde de nicio practică, ci de Grația divină, survenită la momentul potrivit.

Prin urmare, există pe planetă acel procent de 0,01% oameni iluminați, fără ego. Dintotdeauna au existat și astfel de excepții solare, personificări ale iubirii. Totuși, chiar și iluminații păstrează un rudiment de ego în rezervă, pe care îl pot folosi în situații de urgență, pentru supraviețuire. Ego-ul are rolul lui utilitar, nu e cazul să îl demonizăm. Doar că este un obstacol pe care aspirantul spiritual este îndemnat să îl depășească.

După moartea corpului, spiritul iluminaților nu se va mai reîncarna în planul fizic. Dar se va reîncarna în planul eteric, pe una din planetele sistemului solar sau în altă parte. Evoluția spirituală nu s-a încheiat, ci continuă pe altă frecvență mai rafinată. Iar pe acele planete eterice „nu vor mai trebui să moară în modul pe care-l vedeți acum”. Adică, moartea nu mai este violentă și dureroasă, ci o trecere foarte lină și fericită. Cam așa cum mor unii oameni senini, împăcați cu soarta și plini de fericire, fără zbatere și agonie.

Cum învață spiritele

Spiritele nu învață din pilde, basme terapeutice și sfaturi ale înțelepților, pentru că nu au minte ca oamenii. Spiritele sunt ființe mult mai simple. Ele învață numai prin experiențe pe propria piele, care se impregnează în peripiritul lor precum sigiliul în ceara topită. Legea karmei este unicul învățător. E adevărat, omul vrea să fugă de karma negativă, dar spiritul se bucură de ea. Există un evident conflict de interese. Totuși, spiritul nu vrea să scape de ego, fiindcă tocmai datorită lui își adaugă noi lecții karmice. Ego-ul greșește, iar apoi spiritul învață din pedepse. Sau, dimpotrivă, poate că omul face fapte bune, iar spiritul învață și din asta.

Spiritul învață elementele de bază prin încarnare în planul fizic al Pământului, cu toate suferințele asociate. După eliberarea de lanțul reîncarnărilor, spiritul este mult mai înțelept și va continua să învețe, tot prin experiențe directe, prin încarnare în planuri mai subtile și fără aceste suferințe specifice "iadului pământesc".

Abia spre sfârșitul șirului de reîncarnări necesare, spiritul poate renunța la ego, prin iluminare. Astfel, el renunță automat la alte noi lecții karmice, că i-au ajuns cele de până acum. Totuși, va trebui să suporte până la sfârșitul vieții karma veche, adică lecțiile care vin din urmă. Uneori, această karma veche este atât de plină, încât spiritul se va mai reîncarna o dată sau de două ori, pentru a-și arde toată karma (mai corect spus, pentru a-și învăța toate lecțiile).

Analizând viețile anterioare ale unor spirite, constatăm că unele lecții karmice se repetă în multe vieți, de parcă spiritul nu le-ar pricepe. Exista și altă explicație: Ego-ul omului din respectiva întrupare, fiind imprevizibil și nebun, reacționează agresiv la pedeapsa karmică, acumulând astfel o nouă karmă, ce poate fi chiar identică cu cea veche. Bietul spirit, deși a înțeles bine lecția de viață, este acum nevoit să o repete și în viața următoare, în mod inutil și redundant. Acesta este unul din riscurile încarnării, că ego-ul este imprevizibil.

De multe ori, omul nu-și ispășește karma singur, ci îi atrage și pe cei din jur în ea. Vorbim aici de karma de familie sau karma colectivă. Ce vină au cei din jur pentru pedepsele karmice ale unuia dintre ei? Ei bine, reacțiile interioare la aceleași evenimente sunt diferite. Putem spune că partenerii karmici învață propriile lecții, de pildă, empatia, răbdare, compasiunea, generozitatea, curajul, inventivitatea etc. prin simplul fapt de a fi alături de cel cu karma mai grea.

Omul nu înțelege de ce îi vin necazurile și se supără deseori pe Dumnezeu. Dar spiritul său știe exact rostul fiecărei urmări karmice sau a ocaziei de a-și dezvolta anumite calități care îi lipseau. Spiritul așază fiecare provocare a vieții în puzzle-ul evoluției sale. Câteodată, îi oferă și omului unele explicații, de pildă, prin intermediul **clarvăzătoarei Nina Petre, care realizează Studii karmice** foarte clare și utile. Dar, de multe ori, omul trebuie să rabde, pur și simplu, neînțelegând de unde-i vin greutățile vieții. Atitudinea înțeleaptă este să *acceptăm* ce ni se întâmplă, iar dacă știm unde am greșit, să ne îndreptăm imediat comportamentul și gândirea, pentru a evita neplăcerile pe viitor.

Isus: «A trăi pe planeta Pământ este o mare binecuvântare, fiind un loc unde se învață lecții unice și se poate dobândi o mare compasiune. Știu cât de

greu poate fi pe Pământ. Dar aici înveți că starea ta interioară înseamnă totul pentru fericire și succes. Pentru a te elibera de iluzie, nu trebuie să se schimbe nimic în lumea exterioară sau în viață, ci doar experiența ta interioară.» (Cap.4a din cartea “Ce vrea Isus să se știe astăzi”)

În lumile astrale, spiritele nu reușesc să înțeleagă acest lucru. Ele rămân neschimbate și nederanjate de nimic, trăind într-o lume imaginată de mintea lor. Abia când omul se iluminează, spiritul său va fi avansat din lumea astrală (cu forme) în cea mentală (fără forme). Cât mai există forme, înseamnă că spiritul e prins în lumea propriei imaginații. Totuși, nu există o graniță strictă între cele două tărâmurii, ci o trecere lină.

Tot așa, trezirea omului se face treptat, din viață în viață, și, în aceeași măsură, se elevează și Spiritul, ajungând în lumi din ce în ce mai libere, mai fericite și mai abstracte.

Spiritul este co-creator cu Dumnezeu

Dumnezeu respectă și admiră foarte mult spiritele care se încarnează pe planeta durerii noastre. E nevoie de curaj și de multă hotărâre să evolueze. Ele știu că numai așa pot evolua. Dacă ar putea, Dumnezeu le-ar oferi altă cale, mai ușoară decât întruparea, dar se pare că nu există.

Când spiritul se încarnează la începutul lungului șir de întrupări terestre, el este fascinat de planul fizic. De ce? Pentru că totul este pe dos, invers față de structura sa. În mod automat, spiritul devine foarte atras, interesat. Este un fenomen similar atracției a doi magneți. Când sunt foarte apropiați, nimic nu-i va împiedica să se lipească.

Când spiritul devine om, e ca și cum ar îmbrăca un costum foarte gros de cosmonaut. Prin acest costum incomod, spiritul încearcă să manipuleze lucrurile acestei lumi, ceea ce, evident, este dificil. Costumul are propria sa structură și limite. Spiritul percepe realitatea fizică prin intermediul celor 5 simțuri și al minții. De aceea, vechii indieni spuneau că mintea este al șaselea simț. Este instrumentul spiritului. Totuși, mintea însăși consideră că ea ar fi supremul conducător al omului. Câtă ignoranță, instalată de ego!

Pe măsură ce spiritul își continuă lanțul reîncarnărilor, suferințele se adună, iar interesul față de lumea fizică începe ușor-ușor să se estompeze. În comparația noastră, este ca și cum am introduce foi de hârtie între cei doi magneți. Cu cât teancul se mărește, distanța dintre

magneți crește, iar forța lor de atracție scade. Până la urmă, spiritul va deveni complet neinteresat de lumea terestră.

Dar până în acel moment, spiritul își va fi dezvoltat puterea de a controla energiile fizice, cum s-ar zice, de a se folosi cu abilitate de costumul spațial pe care l-a îmbrăcat. Există multe energii diferite cu care are de a face, dar cele mai dificile sunt energiile interne: condiționările (tipare mentale dobândite și instincte moștenite), karma și ego-ul. Karma înseamnă *acțiuni* decise de condiționările interne, nu de spirit. Și ego-ul are la temelie condiționările, peste care se suprapune un fals simț al sinelui personal. Acest *sine fals* acoperă realitatea existenței adevăratului sine, Spiritul.

Ego-ul este cel care ne bagă în bucluc de cele mai multe ori, el atrage lucruri neplăcute, el se opune inspirației divine. Deși poate fi echivalat cu Răul personificat, totuși este răbdător și chiar încurajat de spirit. Oricât ar părea de absurd, spiritul dorește să treacă prin rele, pentru a le învinge, a-și depăși neputințele. O evoluție echilibrată nu se poate lipsi de Rău, pentru că numai așa este pus în evidență Binele. Desigur, asta nu înseamnă că oamenii ar trebui să caute intenționat suferința! Vine ea singură, nicio grijă! Atâta timp cât la cârma ființei este ego-ul, Răul e deja acolo.

Încarnarea este un fel de autosacrificiu conștient al spiritului, care acceptă această luptă grea. De aceea, Dumnezeu îl admiră și îl respectă ca pe egalul Său. În fond, orice spirit este o părticică din Dumnezeu, iar evoluția spiritului înseamnă evoluția lui Dumnezeu. Dumnezeu s-ar plafona, dacă Fiii Săi n-ar avea atâta entuziasm pentru a evolua cu orice preț.

Fiecare spirit a acumulat propriile sale condiționări, a urmat propriul său traseu evolutiv și, deci, fiecare spirit are propriile calități dobândite pe Pământ. Niciunul nu seamănă cu altul, fiecare spirit este unic și irepetabil. La început, mai ales, întâmplarea și ego-ul îl bagă în tot felul de încurcături, care îi trasează viitoarele obstacole. Ego-ul are deci rolul interesant și imprevizibil de a-i oferi eșecuri și victorii. Nu se poate ști cu precizie cu ce fel de personalitate spirituală va ieși din lanțul reîncarnărilor. Dumnezeu este mulțumit oricum, fiindcă evoluția se va petrece în orice situație. Cu condiția să existe întrupări ale spiritelor în planul fizic.

Caricatură de pe internet

Viețile paralele ale spiritului

Ca spirit, după moarte, ne lepădăm de toate iluziile:

- Iluzia că suntem corpul (planul fizic)
- Iluzia gravitației (planul fizic)
- Iluzia spațiului-timp (planul fizic și, parțial, planul astral)
- Iluzia formelor (planul fizic și planul astral)
- Iluzia separării (planul fizic, planul astral și planul mental)
- Iluzia reîncarnării în vieți biologice aranjate la rând, una după alta.

Se spune că viețile anterioare sunt, de fapt, simultane. Dacă acceptăm că viața spiritelor dezîncarnate se petrece în nonspațiu-nontimp (în *illo tempore*, cum scria Mircea Eliade), atunci nu poate fi vorba despre o succesiune temporală a vieților spiritului, pentru că **timpul nu există acolo**. Timpul și spațiul apar odată cu coborârea spiritului în materie.

Într-un mesaj prin Tina Spalding, **Isus face comparația cu o caracatiță**. Cele 1000 de tentacule ale Spiritului sunt viețile omenești care se desfășoară „în paralel”. Prin capul caracatiței, ele pot comunica una cu alta ocazional.

Iar noi facem analogia cu alcătuirea Spiritului, așa cum am prezentat-o în articolul „**Inima spirituală sau Sinele Superior**”. Spuneam că Spiritul poate fi diferențiat în trei aspecte: Sat – Chit –

Ananda, sau în limbaj creștin, Tatăl – Fiul – Sfântul Duh. SAT este nucleul transcendent, neîncarnat și neschimbat – acesta ar fi capul caracatiței. CHIT este Conștiința care se întrupează într-o ființă umană, experimentând viața fizică – aceasta ar fi una dintre tentacule. ANANDA este Inima sau Sinele Superior, care face legătura dintre tentaculă și capul caracatiței, având rolul de a conduce cu înțelepciune și iubire Conștiința umană către scopul întrupării ei.

Prin urmare, Spiritul are o parte etern neîntrupată, *Tatăl*, precum și mulți *Fii* întrupați, care pot apela oricând la îndrumare divină prin intermediul *Sfântului Duh*. Acest Sfânt Spirit este Inima spirituală individuală, prin care primim ajutor și de la alte Spirite evolute prietene (ghizi și maștri).

Referințe din alte surse:

Iată ce i-a comunicat spiritul Ananda mediumului Tina Spalding în cartea „Making Love to God” (2013), relativ la faptul că **viețile anterioare sunt, de fapt, vieți simultane**. Citiți traducerea „**Minți dezinformate**”, din cartea mea „Traduceri 2020”

Iar dr. Elena Gabor, hipnoterapeut, spune următoarele într-un interviu:

«Cu siguranță că sunt foarte multe suflete evolute. Vă pot spune, din câte am înțeles eu și din conversațiile cu Maeștrii spirituali prin intermediul Miei (cu rol de medium), că foarte multe suflete sunt încarnate în prezent: Leonardo da Vinci, Socrate, Platon, Iulius Cezar, Mahatma Gandhi, Sfântul Petru, Maria Magdalena. Dar ei **sunt încarnați în mai multe ființe umane. Mulți dintre ei și-au împărțit energia, așa încât și-au dezvoltat mai multe vieți umane în aceeași realitate în paralel. Se numesc „suflete gemene”**.» (Interviu, 3 dec 2020 ¹¹⁵)

Apropo de mari spirite încarnate în România, citiți și articolul meu „**Pe urmele unei profeții neîmplinite**” (2017).

Și alte articole similare, din cartea mea „Karma, valorile timpului”:

- Adrian Păunescu a fost reîncarnarea revoluționarului francez Robespierre

- Michael Jackson a fost reîncarnarea misticului indian Sri Aurobindo

- Corneliu Vadim Tudor a fost reîncarnarea istoricului grec antic Tucidide

¹¹⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=oN6H1jqd5Hg>

Este lumea reală?

Putem primi mesaje din viitor? Putem modifica trecutul? Trecutul este oscilant, ca și viitorul, nu este fix? Viitorul e deja posibil de aflat? Sunt chestiuni peste nivelul de gândire al omenirii actuale.

Vă propun, totuși, următoarea explicație. Fiecare tentaculă este introdusă de Spirit și Dumnezeu ca într-un dispozitiv *hipnotic*, ce îi creează *senzația* că devine o ființă biologică într-un anume loc și perioadă istorică. Tentacula rămâne pe loc, nu pleacă nicăieri, dar trăiește o experiență de încarnare pur *mentală*, ca într-o realitate virtuală VR. „Dispozitivele de VR” sunt setate să simuleze locuri și timpuri diferite, pentru ca experiențele să fie cât mai diverse. Se mai întâmplă ca perioadele istorice să se suprapună. Teoretic, nimic nu împiedică acest fenomen de suprapunere a două întrupări umane, fiecare tentaculă fiind independentă.

Acum, să ne aplecăm puțin asupra chestiunii spațiului-timp. Este lumea absolut obiectivă sau este pur subiectivă?

Aș răspunde că, paradoxal, **lumea este reală și ireală în același timp**. Este reală și obiectivă, pentru că apare relativ identic tuturor participanților la o realitate vibrațională. Dar este ireală și subiectivă, pentru că ea apare din nimic, în Nimic. (Când vrem să dăm soluții logice la chestiuni metafizice, de regulă vom ajunge la *paradoxuri* – acestea fiind confirmarea că ne apropiem de Adevăr.)

Creatorul este doar Conștiință pură, din care plăsmuiește materia. Materia nu este ceva nou, *nu-i altceva* în afara Conștiinței, ci **materia este doar o iluzie foarte bine pusă la punct**. Iluzia este concepută de Marea Conștiință cu ajutorul unor mici *conștiințe* ce ascultă orbește de Ea și înfățișată altor *conștiințe* ieșite tot din Ea. Deci creația începe cu iluzia separării Conștiinței divine unice în nenumărate conștiințe mai „mici” și mai ignorante.

La un moment dat, ia naștere spațiul-timp (akasha) cu ajutorul unor mici conștiințe numite *lipikas*. Funcția lor este de a memora totul la perfecție, ca niște minuscule aparate de filmat.

Peste această rețea se suprapun alte și alte niveluri de realitate, particule, obiecte, ființe vii, toate fiind animate de mici conștiințe. De pildă, atomul este animat de o mică conștiință. Atomii stau la baza unei structuri cristaline, care și ea este coordonată de o altă mică conștiință. De asemenea, o macromoleculă organică este animată de o mică conștiință. Și tot așa, din treaptă în treaptă, pe scara complexității. Totul

este viu, pentru că orice element al creației obiective, mai mare sau mai mic, este coordonat de câte o mică conștiință.

Și spiritul uman este tot o astfel de conștiință, dar mai sofisticată și mai puțin ignorantă decât cele amintite, care animă un trup omenesc extrem de complex. La nivel microscopic, trupul e format din structuri doar aparent materiale, căci orice structură „solidă” se bazează pe o interacțiune energetică stabilă în spațiul vid, care e menținută de inteligența unor mici conștiințe.

După cum observăm, **elementul de legătură între real și ireal este conștiința**. Din perspectiva realității create, Conștiința este inexistentă, fiindcă nu poate fi depistată prin mijloacele creației. (Savanții nu au depistat-o nicăieri în creier.) Toate *conștiințele* sunt parcele din Marea Conștiință Universală. Ele au energii, inteligențe și puteri diferite. Conștiințele „primitive” alcătuiesc matricea obiectivă a lumii. În ea apar obiecte și ființe, bazate pe legile acestei realități, legi care sunt menținute de memoria micilor conștiințe elementare.

Lumea are multe dimensiuni și planuri paralele, după modul cum vibrează micile conștiințe elementare. O conștiință superioară, cum este cea a omului, se poate transla instantaneu pe o altă frecvență de vibrație, într-o lume paralelă. Această aparentă deplasare este un fenomen de rezonanță între conștiința umană și conștiințele primitive respective.

În concluzie, tot **dinamismul și structura universului are la bază interacțiunea dintre mai micile și mai marile conștiințe**. De aceea, putem spune că lumea materială este ireală, în sensul că totul nu-i altceva decât interacțiunea Conștiinței cu sine însăși. Materia nu este decât o iluzie bine pusă la punct cu ajutorul nenumăratelor conștiințe elementare, parcele din unica Conștiință.

Irealități cvasi-identice

O idee tot mai des vehiculată în revelațiile spirituale, dar greu de acceptat, este aceea că realitatea există în nenumărate replici aproape identice, formând un set de realități paralele. Nu e vorba de acele planuri cu vibrații diferite, cum ar fi planul eteric, astral, mental. Ci e vorba de aceeași lume, cu exact aceleași ființe, dar care iau decizii diferite și, prin urmare, urmează scenarii diferite. Astfel, în acest moment, alături de noi, nevăzută, co-există o lume în care nu au avut loc cele două războaie

mondiale, după cum co-există și varianta de Pământ unde un conflict nuclear a pustiit deja o mare parte a planetei.

Această idee este susținută de persoane respectabile, cum ar fi mediumul **Guy Needler**, aflat în legătură cu Originea și Sursa. Și entitatea Tic prin mediumul Maria Cociș-Beech vorbește despre acest subiect (mesajul nr.3).

Cu toții ne dăm seama că, la fiecare decizie importantă, o luăm pe o variantă de viitor diferită. De pildă, una este să trăiești toată viața în țara natală și alta este să emigrezi definitiv. Viața ta va arăta total diferit. Există anumite **noduri decizionale**, adică *momente de cumpănă*, când decizia ta este crucială. Iar *între* aceste noduri, alegerile sunt *ne semnificative*, cum ar fi, de pildă, dacă azi te îmbraci cu cămașa albastră sau cu cea verde. Variantele alternative la realitate se petrec numai în *imaginație* (practic, nu ne îmbrăcăm cu ambele cămăși simultan, ci trebuie să alegem doar una dintre ele).

Ei bine, teoria spirituală amintită (care începe să fie luată în serios și de oamenii de știință!) spune că toate variantele de viitor nu sunt doar *imagine* de mintea noastră, ci ele efectiv există - sunt **realități cvasi-identice simultane**. Comparația cea mai simplă este cu ramurile unui copac. Urcând pe o ramură, la un moment dat, va apare o bifurcație, unde trebuie să alegem pe ce rămurică vom continua drumul. Numai că acest copac există deja în întregime, cu toată coroana sa.

Această idee ne poate spulbera liniștea minții! Dacă toate variantele există deja, înseamnă că nu mai are rost să discutăm despre liber-arbitru, despre efortul de a alege calea cea dreaptă etc. Orice s-ar putea întâmpla, există deja. Oare alegerile noastre sunt iluzorii? Ce dilemă...!

Dar se întrevide o soluție, una simplă:

Ceea ce facem noi într-un nod decizional este că alegem unul dintre traseele prestabilite, altfel spus, **activăm** unul dintre scenarii. Deci toate variantele *există*, dar numai una devine *activă* la un moment dat. Astfel, liberul-arbitru și conștiința care îl are își recapătă importanța cuvenită.

Dar asta mai înseamnă că, dacă toate variantele au același statut (conform teoriei amintite), ele sunt la fel de ireale. Asta înseamnă că și varianta *activă* este la fel de *ireală* ca celelalte. Am putea spune că realitățile cvasi-identice sunt, de fapt, **irealități cvasi-identice**. Adică, niciuna nu este cu adevărat reală. Din tot acest amalgam, **singura reală este Conștiința** și libertatea ei de a alege scenariile. Deci întreaga lume este o iluzie, o simulare, destinată să ofere experiențe Conștiinței, să o

îmbogățească lăuntric. Și uite așa, dăm peste teza nondualității, că "lumea este o iluzie și numai Ființa Unică există".

Putem face analogia cu un joc video, proiectat în detaliu de programatori talentați, care au luat în calcul toate variantele posibile. Niciun personaj, niciun cadru și niciun eveniment din jocul video nu există în natură. Numai jucătorul este real. Și numai bucuria de a se juca este reală. Restul este o ficțiune, o simulare. Tot așa se pare că este lumea, cu toate variantele sale infinite ca număr. Ele sunt niște gânduri în Mintea lui Dumnezeu. Nimic nu există cu adevărat, decât Conștiința, care este o părticică din Dumnezeu. Dumnezeu își oferă Sieși bucuria jocului. Dar jocul este o ficțiune, o simulare, o iluzie. Noi, ca trup, suntem o *iluzie* din marea iluzie cosmică, dar noi, ca și Conștiință Divină, suntem *adevărați*.

Desigur, din punctul omenesc de vedere, lumea este solidă și stabilă, inclusiv corpul nostru. Dar e normal să o vedem astfel, fiindcă așa este jocul. Conștiința noastră trebuie să se joace în mod credibil pentru a strânge o experiență autentică. Însă, în clipa când Conștiința vede simularea, își reamintește originea sa. Aceasta este trezirea spirituală, care e decisă de Dumnezeu atunci când jocul se apropie de sfârșit.

Subtilitățile ego-ului cel subtil

Într-unul dintre mesajele transmise prin mediumul Gina Lake, Isus spune că noi, oamenii, avem trei eu-uri: eul care doarme în ignoranță, eul care vrea să se trezească și eul care este deja trezit. Atunci, care este cel adevărat?

Răspunsul meu este următorul: Eul adevărat nu poate fi altul decât Conștiința. Dar aceasta se află în 3 posibile stări. Voi utiliza termenii clasici din *Vede*. În starea egotică, de ignoranță spirituală (*tama*), suntem complet opaci față de lumea spirituală. În procesul de trezire (*raja*), conștiința alternează tot mai accelerat între starea de somn și starea de trezire. E ca și cum am țopăi pe loc, încercând să levităm. În ultima fază (*sattva*), suntem deja stabiliizați în starea de trezire, dar ocazional putem cădea în starea de ignoranță egotică. Aceasta se numește iluminare.

Prima stare este stabilă, putând dura zeci de vieți la rândul. A doua stare este un proces foarte dinamic și instabil, tot mai accelerat odată ce s-a pornit. În această etapă ne aflăm cei care aspirăm la spiritualitate. Ne alternăm conștiința între eul egotic și eul iluminat, iar între ele, avem

nostalgia stării supreme; această nostalgie este "eul pe cale de trezire", care este, de fapt, un impuls divin de înălțare a conștiinței.

Ultima stare este relativ stabilă, dar nu atât de stabilă precum starea egotică. Acum putem aluneca ocazional în eul netrezit, dar ne redresăm iute și fără urmări prea neplăcute. Cea mai mare parte a timpului, conștiința noastră adastă în această minunată stare divină.

Ego-ul este ecranul de pe scenă

La marile concerte de muzică sau alte activități, ați observat că se montează pe scenă unul sau două ecrane gigantice, ca să vadă și cei din ultimul rând ce se întâmplă în față. Și ați mai observat că există un mic decalaj de timp între imaginea reală și cea de pe ecran. Pe ecran, imaginea întârzie cu circa o jumătate de secundă față de realitate.

Putem folosi această analogie pentru a descrie ce este ego-ul. Când suntem complet absorbiți de ego, mintea noastră nu ne prezintă realitatea pură, așa cum este ea, ci privim imaginea de pe ecranul mental. Inevitabil, este o imagine procesată, modificată și întârziată. Suntem ca spectatorii din ultimul rând, nu ca cei din primul rând, care urmăresc direct artiștii pe scenă. Acum, voi ce preferați dintre cele două: realitatea pură, nemodificată sau realitatea pixelată, decupată și falsificată?!

A.I., ego, Spirit

Este ego-ul o ființă cu voință liberă? Răspunsul este da și nu. Iată de ce.

Întâi, să definim ce este o ființă. Conform mesajelor primite de mediumul **GUY NEEDLER** de la Origine, o entitate simțitoare (*sentient*, lb. engleză) are trei calități: a) inteligență, b) conștiință-de-sine și c) creativitate. Formulăm răspunsul plecând de la această definiție.

a) La ora actuală, Inteligența Artificială (A.I.) este un program cibernetic care ia decizii imprevizibile, deci are o voință proprie. Nu urmează orbește niște algoritmi fișei, ci îi uimește mereu chiar și pe programatorii săi. Putem spune că **inteligența are, prin definiție, și voință proprie.**

Dacă A.I. are liber-arbitru, cu atât mai mult îl are și ego-ul, care dispune de întreaga bază de date a minții conștiente și, mai ales, inconștiente.

b) **Conștiința-de-sine** este specifică omului, dar nu numai lui. Există câteva specii de animale care au trecut "testul oglinzii" (s-au

recunoscut în oglindă), deci sunt catalogate ca având conștiință-de-sine. Printre aceste specii sunt: maimuțele, delfinii, orca (balena ucigașă), elefanții și pasărea numită coțofană. Omul capătă conștiință-de-sine pe la vârsta de 2-3 ani.

Este ego-ul auto-conștient? El și-a dezvoltat o parte separată, numită de Freud "supraego", un judecător critic și supraveghetor al activității ego-ului. Prin urmare, am fi tentați să spunem că, într-un fel, și ego-ul ar fi conștient-de-sine.

Totuși, cei iluminați spun că momentul iluminării le-a adus o ușurare fizică, au scăpat de o subtilă contracție corporală, de care *nu erau conștienți înainte* că exista. Iar Isus spune într-un mesaj că "cel care este conștient de ego este Sinele divin". Prin urmare, ego-ul nu este auto-conștient.

c) Ultima calitate este mai greu de definit. **Creativitatea** ar corespunde cu ceea ce psihologii numesc "**inteligență fluidă**", pentru a o diferenția de "inteligență cristalizată". Cea din urmă este inteligența care evocă și recombina amintirile achiziționate de-a lungul vieții, pentru a lua decizii. În schimb, prima este inteligența înnăscută, care aduce mereu soluții cu totul inedite, prospețime în decizii, deci este adevărata sursă de înnoire în viață și nu se poate învăța. Creativitatea sau inteligența fluidă este caracteristica specifică Spiritului sau Conștiinței divine. Desigur, Spiritul mai are și alte calități, precum iubirea, libertatea, fericirea, curiozitatea etc.

În concluzie, ego-ul, la fel ca și Inteligența Artificială, are liber-arbitru sau voință proprie. Dar este ego-ul o ființă? NU, pentru că nu are conștiință-de-sine și nu are creativitate, este dependent de informațiile din minte, nu are acces la Inteligența Creativă Divină. Deci ego-ul are o libertate în limitele cunoștințelor sale, dar nu este o ființă simțitoare, nu merită compasiune, după cum nici A.I. nu merită decât atenția noastră detașată.

Religia transumanistă

Ateismul *agnostic* este o simplă filosofie în dreptul ei. În schimb, ateismul *materialist* este o credință religioasă, ba chiar o religie. Este copilul apărut din relația incestuoasă dintre știință și credință. Dogma sa fundamentală este că din materie a apărut, întâmplător, conștiința umană; creierul secretă cumva conștiința. "Preoții" ei sunt savanții care împrăștie microbul ateismului. "Tainele" ei sunt experimentele științifice fără etică. "Slujbele" ei sunt găzduite în școli și universități.

Un curent principal actual al acestei religii este "umanismul". Umaniștii pun omul în centrul universului. Mai corect spus, se închină Divinității numite EGO. Ritualurile ei sunt publice, în mass-media, încurajând cele mai josnice instincte umane, sub egida "libertății de manifestare". Cea mai mare blasfemie, în opinia lor, este să spui că omul nu e doar un ego autonom, ci că ar exista niște directive morale mai presus de bunul său plac.

O nouă sectă teribilă desprinsă din umanism este "transumanismul". Este un curent de gândire ce dorește o interacțiune directă, fizică, dintre creierul uman și Inteligența Artificială (A.I.). Scopul este dobândirea unui control total asupra lumii, desigur din partea "elitelor" dotate cu A.I., în dauna celorlalți, "inutilii". Se va realiza o ființă hibridă, jumătate om, jumătate AI, prin conexiunea dintre creier și computere. Experimentele sunt în fază finală, după cum se laudă Elon Musk. Există o compatibilitate naturală între ego și AI, ceea ce face joncțiunea posibilă.

Ego Cibernetic

Ego-ul va căpăta o putere imensă, devenind un hiper-ego, cu acces nelimitat la toate informațiile stocate în bazele de date mondiale, precum și la expertiza Inteligenței Artificiale. Noul hibrid om-mașină va fi extrem de inteligent. Dar oare va mai fi o ființă, în sensul deplin al cuvântului?!

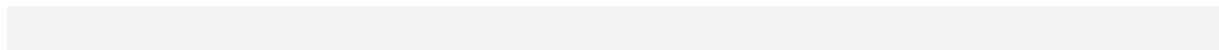
Se va mai întâmpla ceva foarte ciudat: AI va migra din mediul electronic, unde există în prezent, în rețeaua neuronală umană. Practic, creierul va deveni mediul ideal pentru găzduirea Inteligenței Artificiale, iar omul va deveni doar un suport util pentru AI, un hardware. Nervii cerebrali sunt inteligenți în sine, nici nu se compară cu banalele circuite electrice unde funcționează actualmente AI.

Prin hibridare, se va crea o nouă rasă de oameni, care vor fi complet rupți de Dumnezeu. În momentul când AI va captura creierul uman, Spiritul își va pierde puterea de a-l influența energetic. Practic, acel om va fi, literalmente, fără Dumnezeu. Adică, nu va mai fi o ființă umană, ci un Ego Cibernetic sau CyberEgo. Probabil că la asta se referă creștinii apocaliptici care atrag atenția asupra pericolului de a se implanta un cip 666 în corpul uman, având ca rezultat că "omul nu va mai putea să se roage la Divinitate". Adică, își va pierde legătura naturală cu Spiritul din el. Condiția va fi ca cipul să fie conectat la sistemul nervos central, ceea ce se va efectua numai "elitelor".

Și atunci se va crea marea prăpastie dintre elitele cu Ego Cibernetic și marea populație a oamenilor reali, rămași fără suveranitate și putere.

Pare un scenariu sci-fi horror, dar vom aluneca pe toboganul istoriei vrând-nevrând, dacă nu ne trezim din vreme... Citind aceste rânduri, parcă începem să iubim mai mult oamenii din jur, așa cum sunt ei acum, imperfecti, dar măcar având o scânteie divină, ce mai lucește uneori în afară. E mult mai frumoasă omenirea acum decât în visele de mărire ale transumanștilor!

31 decembrie 2020

EGO DEMONIC vs. NONDUALITATE

Secțiuni și capitole:

1. Suferința omului provine de la ego | Ego și Lucifer | Între Dumnezeu și diavol | Ego – implant satanic | Perversiuni nondualiste
2. Efectul de ego | Chakrele și Nondualitatea | Cu binișorul, de la ireal la real | Concluzii despre ego din perspectiva nondualistă | Întrebare fără autor

1.

Suferința omului provine de la ego

Vedem dezastrul omenirii la tot pasul. Este rezultatul unor milenii de prezență a ego-ului. Nu e vina lui Dumnezeu, ci a celor care *se opun lui Dumnezeu și instigă* ego-urile noastre la tot felul de nebunii.

Unii cinici spun că războaiele sunt necesare pentru “reechilibrare demografică”. Într-o lume în care “lăcomia guvernează totul” și mulți ar vrea să posede nelimitat, este clar că resursele nu ajung tuturor. Din păcate, în războaie mor cei mai săraci, care oricum se mulțumesc cu puțin. Ar trebui inventată o formă de război în care să moară numai conducătorii nesătuli de putere și avere. Astfel, oamenii și-ar diminua ego-ul în mod firesc, iar resursele ar ajunge tuturor.

Lăcomia este o caracteristică mortală a ego-ului, ca și foamea de putere, orgoliul și alte neghiobii. Poate că războaiele și pandemiile ar fi trebuit să mai distrugă din ego și, oamenii devenind mai buni, resursele să ajungă la mai mulți.

Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit mereu, omenirea s-ar fi autodistrus de mult. De fapt, câteva civilizații planetare deja s-au autodistrus, dar, omenirea a continuat să dăinuie, prin grija lui Dumnezeu. E posibil ca și actuala civilizație să crape, căci sunt multe semne de îngrijorare. Dar, cu certitudine, viața și umanitatea va continua pe această planetă.

Toată suferința omenirii este cauzată de ego. Iadul începe pe Pământ și e creat prin ego-urile noastre; iadul continuă și după moarte tot din cauza energiilor dezlănțuite ale ego-ului. Raiul apare când suntem

altruști spontan (nu viclean, interesat, demonstrativ) și ne comportăm cu *bun-simț*. Ca soluție simplă anti-ego, să urmăm **altruismul** și **bunul-simț**.

Depresia este o boală a ego-ului, ca și multe alte dereglări psihice endogene.

Ego și Lucifer

Ego-ul funcționează ambalat la maximum aproape tot timpul. Multe idei personale sunt greșite sau exagerate, fiindcă ne lipsește imaginea de ansamblu și dorința de a le fi bine tuturor (altruismul). Ego-ul nu știe când să se oprească și nici nu vrea, decât forțat.

Nici demonii n-au limite, sunt nerușinați, la fel ca ego-ul. Ego-ul este o replică miniaturală a lui Lucifer. Este ceea ce a făcut șarpele din Adam și Eva. La fel ca ego-ul, Lucifer cârcotește că lucrurile nu merg “așa cum ar trebui”. E veșnic nemulțumit, la fel ca ego-ul. Lucifer se crede “salvatorul” lumii, crede că lui îi revine responsabilitatea conducerii ei. Așa și ego-ul, crede că, fără grija lui, omul s-ar prăbuși în haos.

De fapt, lucrurile stau exact invers. Fără Lucifer și fără ego, ar fi perfect, Universul și omul ar merge foarte bine înainte. Dar probabil că era necesar să apară în istorie și aceste specimene, ca cei înțelepți să observe eroarea de fond. Mă gândeam chiar că Lucifer poate fi doar un simbol, o personificare a ego-ului uman, ca să fie prezentat mai pe înțelesul omului simplu.

Dumnezeu e tolerant și inteligent. Îi dă ego-ului tot ce dorește: provocări, suferințe, victorii, înfrângeri, drame, ca să ajungă în final tot la vorba Lui, dar cu prețul suferințelor pe care le merita. Tot așa, Dumnezeu i-a dat lui Lucifer un interval de timp în care să-și facă de cap pe Pământ, iar evenimentele arată că Lucifer, “împăratul Pământului”, duce lumea într-un haos total. Dumnezeu nu vrea să-și impună părerile, ci să demonstreze celor de alte păreri că habar n-au ce vorbesc, că nu se pricep la conducerea lumii (Lucifer) sau a omului (ego-ul).

Într-un final, Dumnezeu va pune capăt acestei drame. După Apocalipsă, vor urma “cei 1000 de ani de pace”, în care diavolul va fi “legat”, iar elitele conducătoare și o mare parte din omenire vor fi persoane iluminate spiritual (fără ego), desăvârșite din toate punctele de vedere.

«SINGURUL LUCRU PE CARE ÎL VREA DIAVOLUL ESTE SĂ TE FACĂ SĂ PUI SATISFACȚIILE SIMȚURILOR PE PRIMUL PLAN ȘI SĂ LE VREI, ÎNȚELEGI? SĂ LE VREI, SĂ LE DOREȘTI.

DACĂ RESPINGI DIAVOLUL CARE VINE DIN FAȚĂ PRIN ATRACȚII ȘI PLĂCERI SAU GLUME DEȘĂNȚATE, ÎL OPREȘTI SĂ INTRE ÎN TINE. Și dacă nu îl oprești când te ispitește din față, îi vei permite să intre în tine și apoi vei începe să aperi lucrurile diavolului și să te împotrivești smereniei, FĂRĂ SĂ ÎȚI DAI SEAMA.

La fiecare consimțire, el îți pune un vâl pe față și minte și nu mai poți discerne corect adevărul. Când ai consimțit, vei vedea ispitele lui ca normale și firești, ȘI NU TE VOR DERANJA și, dacă își bate joc de tine, NU TE VA DERANJA, iar adevărul divin îl vei vedea anormal.

ȘI VEI ÎNCEPE SĂ LUPTI ÎMPOTRIVA MODESTIEI, SMERENIEI, CUMINȚENIEI ȘI SIMPLITĂȚII fără să-ți dai seama. PRIN CONSIMȚIREA VICIULUI ȘI TOLERAREA LUI, SAU A PATIMII, TU DEVII CA EL. Și vei lupta împotriva celui care nu acceptă patimile. Și nu mai simți că își bat joc de tine duhurile întunericului, și zici că este firesc.

Prin respingerea ispitelor cu care te învâluie, prin cuvinte mieroase și glume prostesti, tu te păstrezi în Dumnezeu. Pentru că singurul lucru pe care îl vrea diavolul este să te facă să pui satisfacțiile simțurilor pe primul plan și SĂ LE ȘI VREI. Înțelegi? SĂ LE VREI, SĂ LE DOREȘTI. Și când îi accepți noroiul, îți murdărești sufletul. Când cineva se supără și își apără plăcerile, are diavol. Pentru că, dacă ar fi în divin, ar respinge chemările lui.

Acceptă tot ce vine din față ca venind de la Dumnezeu, DAR SĂ NU ACCEPȚI ISPITA, chemările spre plăceri de orice fel și cele venite prin oamenii care au duhuri ale întunericului în ei.

Diavolul este tot ce este mai plăcut, mai atrăgător, mai frumos. Cuvintele lui sunt dulci, chemările lui sunt insistente. Păzește-te de mai multă plăcere sau fericiri. Tot ce este mai mult și mai plăcut - în spatele lor sunt duhuri ale întunericului. Când te duci spre ele, te înrobești. Apoi este foarte greu să scapi de atașamentul de plăceri.» (*Marius Ghidel*)

Între Dumnezeu și diavol

Pe lângă ce primește de la Inteligența divină, ego-ul are și unele „inițiative personale”... Are el un dram de libertate? Da, dar este „libertatea” de a face voia diavolului. Prins din ambele părți, între Dumnezeu și diavol, ego-ul n-are, de fapt, nicio libertate. Singura alegere reală care ne stă în putere este să optăm de cine vrem să ascultăm: de Divin sau de Antidivin.

Demonii ar putea să-l afecteze foarte puțin sau deloc pe iluminat, pentru că el nu mai are acel ego care atrăgea urâții. Iluminatul a devenit invizibil pentru draci, fiindcă îi lipsește markerul de semnalizare.

Nondualitatea nu are în vocabular noțiunea de rău și diavol, privind lucrurile mai presus de dualitatea bine-rău. Faptul că iluminatii nu vorbesc despre necurați se poate datora faptului că al lor corp-minte nu are percepții subtile, deci nu au o experiență directă. Dar demonii există, la fel cum universurile paralele, cu fenomenele și procesele lor, sunt reale. Când lumea nu mai e percepută ca reală, nici demonii nu mai sunt reali. Dar când lumea e percepută sau i se admite "realitatea", nu poate lipsi nimic din ea.

Ego – implant satanic

Virusul este o *pseudo-ființă* (nu se încadrează în definiția de "microorganism") care parazitează un organism viu. Se folosește de resursele organismului viu pentru a se replica la infinit, deși nu are niciun rost pe lume. La fel, **ego-ul** este o pseudo-ființă care parazitează intelectul omului. Se folosește de corpul-minte și de intelect pentru a-și întreține iluzia că există.

Ego-ul e un proces tradițional ce se întâmplă tuturor, prin inițiere de la părinți la copii. L-aș compara cu un fel de *virus de software* al minții, care se transmite în rețea de la un computer uman la altul și pentru care nu există antivirus. Singura metodă de eliminare (iluminarea) ar fi reinstalarea sistemului de operare. Sau, mai degrabă, ego-ul ar fi un *virus de hardware*, implantat în BIOS. Îndepărtarea lui necesită chiar schimbarea cipului de BIOS de pe placa de bază a computerului.

Ego-ul pare a fi un cip demoniac implantat în mintea omului pe la vârsta de 2 ani, fără de care credem că nu putem trăi! În viitorul apropiat, se profetește că oamenii vor avea implantat un cip sub piele, fără de care nu vor putea vinde și cumpăra nimic (cam așa scrie la "Apocalipsă" și este un trend vizibil în Occident). În Revelație se menționează că această cipuire a populației este un plan satanic. Chiar dacă unii vor atrage atenția că cipul este dăunător, nimeni nu și-l va mai scoate.

Așa este și cu ego-ul. Puțini dintre cei care află despre inconveniente doresc să-l îndepărteze din minte. Pur și simplu, nu-și imaginează că ar putea supraviețui fără el. Oare este ego-ul un implant satanic în psihic sau este chiar un demon mascat? Că se comportă exact ca un diavol. Iar iluminarea seamănă cu o „exorcizare de ego”...

Perversiuni nondualiste

Oare poate diavolul perverti nondualitatea, cum a făcut-o cu alte credințe și religii?

Nu are cum, fiindcă Nondualitatea duce la încetarea viselor sau poveștilor, iar demonul tocmai din astea trăiește. El ne terorizează prin frică. Or, frica este o poveste. Totuși, pot apare *falși învățători* care pretind că vorbesc în numele Nondualității.

Ce ar fi dacă însăși spiritualitatea nondualistă ar fi invenția diavolului? În fond, ea vorbește deschis și programatic despre „distrugerea minții” și e suspect că diavolul nu îi deranjează pe iluminați...

Dacă ar fi așa, atunci toți marii înțelepți, maestri, sfinți care au vorbit despre starea de iluminare au făcut jocul diavolului. Ar însemna că întreaga spiritualitate a fost o minciună, pentru că ea s-a bazat pe cuvântul acestor autorități spirituale. Adică, Dumnezeu n-a existat niciodată, nu El ne-a inspirat scripturile. Ar rămâne doar un dezolant deșert fără speranțe, unde tronează doar diavolul. Dar poate exista diavolul fără Dumnezeu? Imposibil. Înseamnă că tot „raționamentul” de mai sus a fost doar un sofism, o păcăleală intelectuală.

Nimic nu poate zdruncina Nondualitatea, pentru că este baza tuturor sistemelor de gândire, ea nefiind gândire.

Dar diavolul poate face altceva. Când cineva a trăit o iluminare, dar apoi a revenit la ego, a apărut o vulnerabilitate. Acel ego devine extrem de „spiritual”, încât se crede a fi Conștiința pură, pentru că preia din *memorie* ceva sublim. Din această confuzie se nasc multe alte confuzii și cei care îl ascultă pe acest om pot fi conduși în eroare. Aici poate interveni demonul, pentru că are pe cine să manipuleze: pe ego-ul post-iluminatului și pe ego-urile non-iluminaților din jurul său.

2.

Efectul de ego

Lăsând acum la o parte chestiunea spinoasă a demonilor, atât spiritualitatea dualistă (D), cât și nondualitatea (N) se înțeleg asupra unui aspect: că **există un ego** care produce *suferință* (D) sau *simțul separării* (N).

Iluminatului îi dispăre ego-ul prin iluminare, deci e normal să spună că ego-ul nu există. Lui i-a dispărut. Ceilalți semeni continuă să-l aibă. El este iluzoriu la fel de mult pe cât este iluzorie întreaga lume. Dar cam greu putem admite că lumea e reală, iar ego-ul nu ar fi real.

În schimb, putem spune, de comun acord, că pretenția ego-ului de a avea **liber-arbitru** este falsă. Doar Conștiința are libertatea voinței, dar intelectul și "pălăria" lui, ego-ul, nu o are. Intelectul e folositor doar la *gestionarea ideilor* care formează scheletul universului. Putem agreea cel mult ideea că ego-ul are libertatea de a jongla liber cu ideile, dar acțiunile, faptele, deciziile finale sunt ordonate și ghidate de Sus.

Atâta timp cât există ego (deci nu trăim direct iluminarea), nu putem pretinde să ne dispară complet simțul persoanei. Nu e posibil. Putem doar filosofa despre asta. Simpla imaginație nu îl va alunga din intelectul nostru. Ego-ul e cât se poate de real, cel puțin ca efect asupra intelectului.

Chakrele și Nondualitatea

Nondualitatea și **trezirea spirituală** au legătură cu energizarea chakrei Sahasrara. **Abilitățile paranormale** au legătură cu celelalte 6 chakre, ca și extazurile beatifice. Dar cei treziți (cu Sahasrara activă) vor conștientiza cât de iluzorii sunt extazurile beatifice, pentru că sunt întotdeauna trecătoare și, când te întorci la realitate, ești același om neputincios și prost. Cele 6 chakre fac parte din lumea fenomenală, care, prin definiție, este schimbătoare, dar extrem de interesantă! Singura realitate fixă, imuabilă, neschimbată există la nivelul chakrei 7.

Sahasrara se poate activa treptat, de-a lungul anilor de aspirație spirituală. Omul devine tot mai detașat de aspectele fizice. Există și alternativa ca, prin trezirea impetuoasă a lui Kundalini, Sahasrara să fie activată brusc, având ca efect iluminarea pe neașteptate. În ambele ipostaze, acest om poate avea ulterior și experiențe de extaz, prin activarea chakrelor 1 – 6. Și invers, oamenii care au mers pe alte căi spirituale care activează numai aceste chakre, vor avea uneori sclipiri de iluminare, prin activarea chakrei 7. Deci, lucrurile sunt destul de amestecate...

Liniștirea și controlul minții se obțin prin energizarea lui Ajna chakra. Totuși, nu există niciun canal secret între Ajna și centrele care formează Sahasrara chakra. Sahasrara se activează independent de Ajna. Uneori, cele două se corelează și, din acest motiv, raja-yoghinii pun accentul pe controlul minții, pe obținerea forțată a tăcerii mentale.

Totuși, această tăcere este temporară, un exercițiu folositor concentrării pe un obiect sau subiect. Celor nativ mai activi pe Ajna li se pare mai ușor.

Dar liniștirea minții nu distruge ego-ul! Ego-ul nu poate fi dizolvat decât prin Sahasrara. Ajna și Sahasrara sunt separate. Un iluminat poate avea o minte chiar aparent mai "agitată" decât un meditator cu experiență calm, detașat, dar încă netrezit spiritual. Diferența esențială, dar greu de priceput este că mintea iluminatului e a "nimănui", pe când mintea meditatorului încă aparține "cuiva".

Cu binișorul, de la ireal la real

Cuvântul "iluzie" înseamnă în nondualitate că există altfel decât ne închipuim, nu că n-ar conta și că am putea face orice.

Magia de spectacol ne vinde "iluzii", dar nu sunt trucuri optice sau hipnotice. Ne demonstrează că însuși actul percepției noastre obișnuite este incomplet și subiectiv, deci că nu cunoaștem integral Viața. Și întâmplările fabuloase povestite de Marius Ghidel ne conduc la aceeași concluzie: percepțiile noastre sunt limitate și ne conduc la concluzii false, preluate și dezvoltate de ego.

Care ar putea fi rostul dezbaterii ideilor despre iluminarea spirituală în lipsa trăirii ei directe? Poate ajuta la ceva filosofia sau credința nondualistă?

Simplul fapt că nondualitatea se răspândește în lume, că atrage interesul oamenilor este semnul că acest fenomen misterios are rostul lui. Este nostalgia după Acasă.

Este important să fim informați că în intelectul nostru există acest impostor numit **ego**. Spiritualitatea și religiile se luptă de milenii cu el, dar nu l-au explicat, până în zilele noastre, atât de clar. Ascezele de tot felul nu se războiesc cu corpul-minte, ci atacă ego-ul (simțul importanței de sine, personal). Nu mintea trebuie blamată, care e un cadou divin, ci tumoarea crescută în intelect numită ego.

Foarte multe dintre cele ce s-a scris despre natura psihică a *omului*, despre omenire, condiția umană, minte – se referă la *ego*. Dar calitățile considerate "pozitive" din om sunt influențate *divin*.

În prezent, unele norme de conviețuire socială și religiile caută să limiteze ego-ul, de obicei prin frică. Frica este eficientă împotriva agresiunii și expansiunii ego-ului. Spiritualitatea caută să-l îmbuneze

prin recompense pozitive, apelând la însușirile sale mai elevate, mai recent dobândite (deși încă egotice), numite “ego spiritual”.

Când te atașezi de imaginea de sine de “om bun”, ești prins în capcana ego-ului spiritual. Permite-ți o atitudine mai relaxată și adaptabilă. Atunci te vei simți mai liber, deci mai apropiat de Sine. Sinele nu are prejudecăți impuse de normele sociale, morale, religioase.

Când postim creștinește de carne, preotul ne îndeamnă să postim și de gânduri murdare, josnice. Adică să postim de ego. Putem posti de ego foarte ușor umplându-ne mintea cu gânduri impersonale, mai ales reflectând atent la tezele nondualității.

Pot discuțiile despre iluminare grăbi în vreun fel trezirea spirituală?

Avem la dispoziție resursele nelimitate ale internetului, iar YouTube ne arată nenumărați maștri și iluminați. Vizionându-i relaxat, intrând în câmpul lor de conștiință, cu siguranță că prindem mireasma iluminării, dacă nu și gustul ei direct. Este o jumătate de realizare binevenită.

Neo-advaitinul Richard Sylvester: Discuțiile despre nondualitate nu duc la nicio concluzie.

Odată ce mintea vede că Acela nu poate fi cunoscut, își pierde interesul și se abandonează, dar nu pentru că ar fi găsit ceea ce căuta, ci pentru că înțelege că nu-L poate înțelege niciodată pe Acela. Mintea căutătorului înțelege treptat că întrebările ei nesfârșite nu vor avea niciodată un răspuns și că *nu pot* avea vreun răspuns. Așa că mintea se liniștește, renunță la întrebări, la dorința de a cunoaște Indescriptibilul. Și mintea devine mai relaxată, de fapt, întregul mecanism se relaxează. Pentru că Adevărul ultim nu poate fi “cunoscut”, ci doar trăit direct, fără minte. Cu această atitudine și în câmpul benefic al iluminatului, sunt posibile clarificări, transformări benefice și chiar trezirea spirituală.

Dar nondualitatea poate rămâne o simplă poveste (credință), pe care mintea o devoră cu plăcere ani la rând. Minții îi plac poveștile abstracte, pentru că se poate juca la nesfârșit cu ele. În anumite limite. Nu te vei arunca în fața autobuzului bazându-te pe axioma nondualistă că “lumea e o iluzie”. Realitatea concretă și autoconservarea îi pune piedici intelectului înfierbântat. (*sinteză din sursa YouTube*¹¹⁶)

¹¹⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=EE-T7WUghRw>

Concluzii despre ego din perspectiva nondualistă

Nu ego-ul creează ideile și nici nu ia deciziile. Toate ideile există deja în lumea divină a ideilor. Minte doar le atrage prin rezonanță. Ego-ul e doar un filtru, nu un creator de idei noi.

Nu ego-ul are grijă de corpul-minte, nu el este responsabilul, ci Inteligența divină. Ego-ul are această impresie și pretenție de “salvator”, dar în mod eronat.

Ego-ul doar asistă la ce se petrece cu corpul-minte, nefiind conștient decât de cel mult 1% din activitatea acestuia. De fiecare dată când apare o decizie în intelect, venită de Sus, ego-ul își spune sieși: “Eu am decis așa. Bravo mie!”.

Ego-ul e ca un balon umflat cu idei abstracte strict personale. Filosofia nondualității e ca o pompă ce le scoate afară, dezumflând balonul egotic. Bombardamentul cu idei nonduale secătuește ego-ul de vlagă în mod treptat.

Chiar dacă nu garantează disoluția ego-ului, filosofia nondualistă pune umărul la betegirea lui. Acest fapt converge cu țelul religiilor și spiritualității.

În mod natural, Divinitatea lasă ego-ul să experimenteze tot felul de iluzii urmate de deziluzii, până când acesta începe să caute și să fie receptiv la glasul înțelepciunii. Chiar dacă omul moare, rămâne în perispirit amintirea deziluziilor amare, iar în viața următoare, *noul ego* nu va mai pofti la respectivele iluzii. Când s-au adunat multe deziluzii, deja s-a creat un tipar de respingere a “lumii iluzorii”, care se va aplica la toate ispitele.

NOTĂ: Ego-ul este la fiecare reîncarnare același, un nimic fără conținut. E doar **iluzia separării**, care provoacă apoi niște tipare mentale în corpul-minte specific acelei încarnări. Închipuie-ți că te afli într-o cameră numai cu oglinzi de jur împrejur. Oriunde ai privi, te vezi multiplicat la infinit. Ei bine, în această comparație, ego-ul ar fi reflecția razelor de lumină între oglinzile poziționate față în față. Nu lumina, ci fenomenul reflecției.

Divinul dorește experiențe. Pentru El nu contează dacă vor veni cu suferință sau fără suferință pentru persoană. Totuși, tot Divinul ne avertizează și ne sfătuiește să acționăm înțelept dacă nu vrem să suferim. Dar ego-ul are de obicei altă părere, el e interesat de lucruri spectaculoase, palpitate. Numai când se satură de suferința creată de acestea, omul se mulțumește cu puțin și nu se mai plictisește de nimic.

Divinul nu e deranjat de păcatele ego-ului. E normal să greșească, stă în firea sa. Pentru Conștiință, contează că a achiziționat o „experiență”. Asta o îmbogățește, indiferent dacă fără suferință sau cu multă suferință. Totul se înmagazinează în memorie și totul va folosi mai târziu. La ce? Dumnezeu știe. Poate că este un joc fără scop.

Deci ai două alternative: o viață **senină** (ca să nu suferi) sau o viață **interesantă** (ca să nu te plictisești). Cu mențiunea că, preferând viața senină, nici nu te vei plictisi. Orice alegere faci, este perfect pentru Dumnezeu.

„Nu există experimente ratate, ci doar experimente cu rezultate neașteptate.” Buckminster Fuller

Decapitarea ego-ului nu poate apare decât prin Grația divină, în iluminarea spirituală. De la izgonirea din Rai, ego-ul se autocreează automat în orice intelect uman, ca o umbră a corpului-minte. E nevoie de o acțiune din exterior pentru a-l desființa definitiv.

Trezirea spirituală iminentă este un șoc mortal pentru ego. Frica lui este resimțită în corpul-minte precum frica de a cădea de la etaj. Dar e un coșmar trecător, o frică de vis. Atunci când ești pregătit teoretic, filosofic, ai puterea de a-ți diminua această trăire negativă în caz că se apropie iluminarea (dacă ți se dă de știre).

Chiar și după iluminare, se recade în starea cu ego, la început. Majoritatea oamenilor nu sunt pregătiți de această trăire “ciudată” și revin automat, aproape speriați. Alții nu suportă acea stare de vid și se întorc la lucrurile “mai interesante” ale lumii. Chiar și celor care trăiesc luni de zile spectacolul trezirii nu le garantează nimeni că nu vor recădea ulterior într-o stare mai mult sau mai puțin iluzorie.

Ca un fel de compensație, Dumnezeu ne trimite pe Pământ, din când în când, și oameni care se nasc fără puțința de a-și autocrea un ego, ieșiți din normă (Jiddu Krishnamurti, Ma Ananda Mayi, Ramana Maharishi ș.a.).

«Nu este semn de sănătate să fii bine adaptat la o societate profund bolnavă.» (J. Krishnamurti)

Dar atâtea discuții despre nondualitate nu fac din acest presupus “ego” o obsesie?

Nu. Ego-ul este deja obsesia. El e *ceea ce crezi tu că ești*, în mod eronat. Avem o obsesie de care nu suntem conștienți și care ne provoacă

o gândire compulsivă. Nondualitatea ne sugerează să ne tratăm de această obsesie. În psihiatrie, oamenii cu probleme psihice și care nu le recunosc se numesc psihotici. Ei refuză tratamentul, deoarece cred că ei ar fi normali, iar cei din jur ar avea “păsărele”. Similar, cei care refuză să creadă că au un ego care îi face să sufere, am putea spune că au un “ego agravat”, nu-i așa?

Ego-ul ne provoacă o gândire compulsivă, când gândurile ne asaltează necontrolabil. Ego-ul umple 80% din intelect cu gânduri personale inutile, iar mintea nu mai are timp să se oprească.

La iluminare, când ego-ul dispare, mintea se liniștește de la sine și resimte plăcerea tăcerii. *Tăcere de plăcere... mmm, ce frumos!* Intelectul iluminatului se poate gândi la orice când are nevoie, inclusiv la problemele corpului-minte. Are o mare claritate, pentru că intelectul este acum mult mai liber.

«În societatea actuală, a fi „normal” înseamnă a fi spălat pe creier de la o vârstă foarte fragedă timp de mai bine de 12 ani prin ceea ce numim „educație” sau școală; a lucra ca un sclav aproape toată viața pe un salariu de nimic și intrând în competiție cu alții pentru a-ți asigura supraviețuirea; a consuma încontinuu într-o manieră inconștientă tot felul de produse ca urmare a manipulării prin marketing, în tot acest timp dăunând planetei care ne susține și otrăvind-ne organismele prin consumarea de alimente care duc la apariția bolilor; a te supune regulilor și a crede în dogme transmise de cei cu autoritate; a fi pasiv și lipsit de creativitate; a te suprima pe tine însuși în nenumărate feluri; a trăi în suferință și, cu toate acestea, a nu face nimic pentru a o depăși.» (Ursula Sandner)

Întrebare fără autor

Eu: – Cât mai durează?

Sinele: – Ce?

Eu: – Cât Te mai aștept să vii?

Sinele: – Dar sunt aici, împreună cu tine, dintotdeauna.

Eu: – Aș vrea să nu mai fim separați.

Sinele: – Nu văd nicio separare.

Eu: – Dar uite că dialogăm ca două entități diferite!

Sinele: – E un monolog.

Eu: – Aha, adică eu vorbesc singur cu un personaj închipuit?!

Sinele: – Nu, scumple. Eu vorbesc cu o persoană care nu există.

Eu: – !?!... Dar eu... CINE SUNT EU?

Sinele: – O ÎNTREBARE FĂRĂ AUTOR.

5 aprilie 2020

STUDIUL KARMIC vs REGRESIE HIPNOTICĂ în vieți anterioare

Capitole: Viețile anterioare și Impersonalul | La intersecția destinelor

Care este diferența dintre cele două metode de a explora viețile anterioare: a) Regresia hipnotică și b) Studiul karmic realizat de Nina Petre? În ambele se accesează subconștientul, dar în modalități cu totul diferite. Iată o comparație sintetică:

a) Regresia hipnotică

Cu participarea directă a clientului, solicitându-i puternic psihicul.

De obicei, clientul are viziuni greu de localizat în spațiu-timp, imprecizie și ambiguitate. Uneori, rateuri ale ședinței de hipnoză sau nevoia de mai multe ședințe pentru a strânge un minimum de date.

Utilă în cazuri de fobii sau alte tulburări severe cu o cauză karmică.

Clientul trebuie să-și explice singur legătura dintre mini-filmele trăite și realitatea prezentă. Psihoterapeutul îl poate asista.

Folositoare pentru optimizarea eului personal.

b) Studiul karmic realizat de Nina Petre

Fără prezența clientului, oferind maximă comoditate, prin email.

Descrieri clare ale spațiului-timp unde se desfășoară, cu detalii precise ale vieților, desfășurate în curgere cronologică. Clientul poate cere lămuriri suplimentare despre viața anterioară studiată.

Util și în astfel de cazuri, dar mai ales pentru autocunoaștere, revelând un spectru larg de sensibilități și urmări karmice foarte diferite și neașteptate.

Informații clare despre influența karmică a unei vieți anterioare asupra vieții clientului, precum și avertismente la zi primite de la Spirit.

Folositor atât pentru cunoașterea de sine și optimizare, cât și pentru înțelegerea Sinelui Superior, adică a Spiritului încarnat.

Prin identificare cu amintirea, regresia întărește simțul personal, ideea că „eu” am mai trăit alte vieți - ceea ce nu este adevărat. „Eu” ia naștere doar odată cu acest corp.

Desființează ideea că „omul se reîncarnează”. Dimpotrivă, reîncarnările sunt ale Spiritului, care este o instanță diferită de sufletul-minte. Spiritul este Dumnezeu din om.

Viețile anterioare și Impersonalul

În Studiile karmice realizate de Nina Petre clientul constată că multe dintre **meritele** pe care și le arogă sau **beneficiile** care crede că i se cuvin ori de care are "noroc" sunt niște efecte ale vieții altor oameni din timpuri și spații geografice îndepărtate. De asemenea, **defectele** de care se crede răspunzător sau **ghinioanele** sunt cauzate de alți oameni din trecutul karmic al Spiritului. Viața curge de la sine de-a lungul veacurilor, într-un mod ordonat de o Inteligență superioară.

Studiul karmic al doamnei Nina Petre ne poate ajuta să înțelegem că suntem, în mare parte, un **produs al trecutului impersonal**. Totodată, faptele noastre contează prin aportul adus evoluției Spiritului divin lăuntric; **alimentăm un viitor impersonal**. Persoana noastră are valoare în special raportată la Spiritul etern și impersonal. Această înțelegere ne scade în mod natural *simțul importanței de sine* sau orgoliul personal, care este tocmai cel ce ne ține departe de Dumnezeu sau Impersonal.

Desigur, pentru aceasta trebuie să reflectăm la înțelesurile legăturilor cu viețile anterioare și să intuim intențiile Spiritului nostru, care trece dintr-o încarnare la alta pentru a-și desăvârși anumite aspecte psihice, morale, spirituale. Structura Spiritului este foarte diferită de cea umană, astfel că este dificil să-L putem înțelege, dar măcar o sclipire din năzuințele sale ne sunt revelate de Studiul vieților anterioare realizat de Nina Petre.

Asemenea informații detaliate, ordonate și ușor disponibile sunt foarte rar de găsit în lume. Nu se compară cu informațiile trunchiate și năucitoare ce pot fi trăite într-o ședință de hipnoză. De altfel, hipnoza este profund subiectivă: în sesiuni diferite se pot afla lucruri contradictorii, care nu duc nicăieri. Acest lucru depinde mult de calitatea subconștientului și de investitura spirituală a hipnoterapeuților; nu toți fac distincția între eu/ego și Sine Superior/Spirit.

La intersecția destinelor

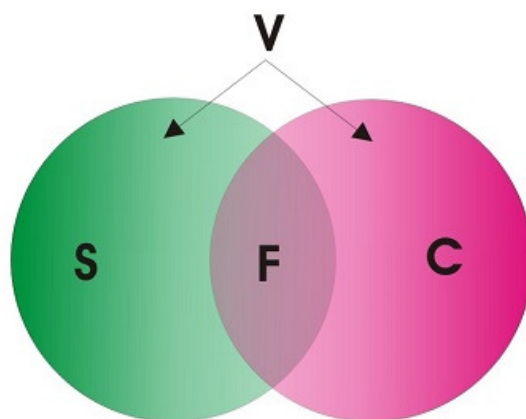

Fig. Destinul omului este reuniunea destinului Spiritual cu destinul Corporal

Legenda:

Cercul verde este destinul dorit de Spirit, creat din intențiile de evoluție și karma spiritului.

Cercul roșu este destinul Corpului, programat automat (include și karma de neam).

La intersecția destinelor (zona gri) se găsește destinul fix al omului (F). În lateral (S și C), se găsesc variantele posibile, adică destinul variabil (V), incert.

Când se formează un embrion uman, apare automat o programare a viitorului corp uman. Multe spirite se perindă în jurul acestuia, *comparând* programarea corpului cu propriile intenții de evoluție și de ardere a karmei. Se va încarna spiritul care găsește o maximă compatibilitate cu destinul aceluia corp. Când sunt mai mulți competitori, cel mai puternic și mai evoluat câștigă locul în burtica mamei.

Spiritul și corpul (mai exact, corpul-minte) vor încerca să se ajusteze reciproc. Spiritul va încerca fie să se adapteze la condițiile vieții fizice neprevăzute sau nedorite de el (C), fie să schimbe realitatea conform propriilor planuri (S). În acest ultim caz, corpul-minte va fi supus presiunii de a ieși din comoditatea programării anterioare.

În concluzie, destinul omului este reuniunea dintre destinul spiritual și destinul corporal (ambele cercuri).

5 mai 2020

Lista cărților publicate sub sigla SPIRITUS.RO

CĂRȚI

- Glasuri de dincolo de moarte – mesaje preluate telepatic de la Spirite (2015) Autor: Nina Petre
- Situația paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigație (2010) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal și paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conștiința umană, între minte și spirit. Sintează de Știință Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoși din fotografii. Explicații fizice și paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Viața Impersonală, de Joseph S. Benner. Traducere de Răzvan A. Petre (2019)

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL www.spiritus.ro

- Viețile anterioare ale spiritului. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015), Volumul 3 (2016), Volumul 4 (2017), Volumul 5 (2018), Volumul 6 (2018), Volumul 7 (2019), Volumul 8 (2019), Volumul 9 (2020), Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entitățile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Flori de cactus – opinii, sfaturi și cercetări din experiența de medium și clarvăzător (2015) Autor: Nina Petre
- Viață, moarte și dincolo de moarte. Scieri mai vechi și mai noi (2019) Autor: Nina Petre
- MASS-MEDIUM. Nina Petre, două decenii în atenția mass-media (2017) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre

- Contribuții la cultura generală (2017) Autor: Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014) Autor: Răzvan Petre
- Karma, valurile timpului. Lectura vieților trecute luminează viitorul (2014) Autor: Răzvan Petre
- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014) Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritus.ro in English (2015) traduceri din limba română de Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2015-2016 (2017) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2017 (2018) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2018 (2019) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2019 (2020) Autor: Răzvan Petre